NOUL TESTAMENT

AL

DOMNULUI ȘI MÂNTUITORULUI

NOSTRU

IISUS HRISTOS

TIPĂRIT CU SPESELE

SOCIETĂȚIĬ DE BIBLII BRITANICĂ

ȘI

STRĂINĂ

BUCUREȘTĬ

STR. ROBERT DE FLERS, FOSTA SURORILOR, 13

1921

NUMELE ȘI ORÂNDUELA

CĂRȚILOR NOULUI TESTAMENT.

SÂNTA EVANGHELIE DUPĚ MATEU.

Carte de fapte ale lui Iisus Christos. Vacurile de om de la Abraam pênĕ la Iosef.

1 Carte de facere a lui Iisus Christos
fiul lui David fiul lui Abraam.
2 Abraam născu pe Isaak, Isaak născu
pe Iacob, Iacob născu pe Iuda şi pe
fraţi lui, 3 Iar Iuda născu pe Fares
şi pe Zara din Tamar, iar Fares născu
pe Esrom, Esrom născu pe Aram,
4 Iar Aram născu pe Aminadab, Ami-
nadab născu pe Naason, Naason născu
pe Salmon, 5 Iar Salmon născu pe
Booz din Rachab, iar Booz născu pe
Obed din Rut, Obed născu pe Iesse,
6 Iar Iesse născu pe David împĕratul.
David împĕratul născu pe Solomon
din *femeea* lui Uria, 7 Iar Solomon
născu pe Roboam, Roboam născu pe
Abia, Abia născu pe Asaf. 8 Iar
Asaf născu pe Iosafat, Iosafat născu
pe Ioram, Ioram născu pe Ozia, 9 Iar
Ozia născu pe Ioatam, Ioatam născu
pe Achaz, Achaz născu pe Ezechia,
10 Iar Ezechia născu pe Manase, Ma-
nase născu pe Amos, Amos născu pe
Iosia, 11 Iar Iosia născu pe Iechonia
şi pe fraţi lui la strămutarea în Ba-
bilon.

12 Iar dupĕ strămutarea în Babilon
Iechonia născu pe Salatiel, Salatiel
născu pe Zorobabel, 13 Iar Zoro-
babel născu pe Abiud. Abiud născu
pe Eliachim, Eliachim născu pe Azor,
14 Iar Azor născu pe Sadoc, Sadoc
născu pe Achim, Achim născu pe Eliud,
15 Iar Eliud născu pe Eleazar, Eleazar
născu pe Matan, Matan născu pe Iacob,
16 Iar Iacob născu pe Iosef bărbatul
Mariĭ, din care fu născut Iisus care se
zice Christos.

17 Decĭ toate vacurile de om de la
Abraam pênĕ la David vacurĭ de om
patrusprezece, şi de la David pênĕ la
strămutarea în Babilon vacurĭ de om
patrusprezece, şi de la strămutarea în
Babilon pênĕ la Christos vacurĭ de om
patrusprezece.

Zămislirea, numele şi naşcerea lui Christos.

18 Iar naşterea lui Iisus Christos
astfel a fost. Logodită fiind muma lui
Maria cu Iosef, maĭ 'nainte de a fi ei
împreună s'a aflat avênd în pântece
din spirit sânt. 19 Iar Iosef bărbatul
ei, drept fiind şi ne voind s'o vădiască,
sĕ hotărî s'o părăsiască în ascuns.
20 Acestea cugetând în sine, iată ân-
gerul Domnului 'i se arată în vis, zi-
cênd: Iosefe fiul lui David, nu te teme
a'ţĭ lua femee pe Maria, pentru că
cel născut în ea este din spirit sânt.
21 Şi va naşte fiu, şi veĭ chema nu-
mele lui Iisus; căcĭ el va mântui pe
poporul sĕu de pĕcatele lor.
22 Iar toate acestea s'au făcut ca
să se împliniască ce s'a zis de Domnul
prin profetul care zice: 23 „Iată fe-
cioara în pântece va avea şi va naşte
fiu, şi vor chema numele lui Emanuel“,
care se tâlmăceşte cu noĭ *este* Dum-
nezeu.

24 Şi deşteptându se Iosef din somn
făcu cum 'i porunci ângerul Domnului,
şi luâ pe femeea sa; 25 Şi n'o cu-
noscu pe dênsa pênĕ ce născu fiu; şi
chemâ numele lui Iisus.

Magi de la rĕsărit.

2 Şi născut fiind Iisus în Betleemul
Iudei în zilele lui Erod împĕratul,
iată Magĭ de la rĕsărit veniră la Ieru-
salem zicênd: 2 Unde este împĕratul
născut al Iudeilor? căcĭ noĭ am vĕzut
steaoa lui în rĕsărit şi venirăm să ne
închinăm lui.

3 Şi auzind Erod împĕratul se tur-
burâ, şi tot Ierusalemul cu dênsul,
4 Şi adunând pe toţĭ maĭ mari preoţi-
lor şi cărturarĭ poporului ceru ştiinţă
de la dênşi unde se naşte Christos
5 Iar ei 'i ziseră: în Betleemul Iudei

căcĭ aşa este scris prin profetul: 6 „Şi
tu Betleem, pămêntul lui Iuda, nicĭ de
cum nu eştĭ maĭ mic între povăţuitori
lui Iuda; căcĭ din tine va eşi povă-
ţuitor, care va paşte pe poporul meu
Israel."
7 Atuncĭ Erod chemând în ascuns
pe Magĭ 'i întrebâ cu deamĕnuntul
despre timpul stelei apărute, 8 Şi tri-
miţêndu 'i la Betleem zise: ducêndu
vĕ cercetaţĭ cu deamĕnuntul despre
copil; şi daca 'l aţĭ aflat, daţĭ mĭ ştire,
pentru ca şi eu venind să mĕ închin
lui. 9 Iar ei ascultând de împĕratul
plecară; şi iată steaoa pe carĭ o vĕ-
zuse în rĕsărit mergea înaintea lor pênĕ
ce venind statu d'asupra unde era co-
pilul. 10 Şi vĕzênd steaoa se bucu-
rară cu bucurie foarte mare.
11 Şi venind în casă vĕzură pe copil
cu Maria muma lui, şi căzênd se închi-
nară lui, şi deschizênd comorile lor 'i
deteră darurĭ, aur şi tămâe şi smirnă.
12 Şi luând înştiinţare prin vis să nu
se întoarcă la Erod, pe altă cale sĕ
duseră în ţara lor.

Fuga lui Christos la Egipt.

13 Şi plecând ei iată ângerul Dom-
nului se arată în vis lui Iosef, zicênd:
sculându te ĭea copilul şi pe muma lui
şi fugĭ în Egipt, şi staĭ acolo pênĕ ce 'ţĭ
voi spune; căcĭ Erod are să caute pe
copil spre a 'l perde. 14 Iar el scu-
lându se luâ noaptea pe copil şi pe
muma lui şi plecâ în Egipt, 15 Şi fu
acolo pênĕ la sfîrşirea lui Erod; pentru
ca să se împliniască ce s'a zis de
Domnul prin profetul care zice: „din
Egipt am chemat pe fiul meu."

Uciderea copiilor la Betleem.

16 Atuncĭ Erod vĕzênd că fu luat
în rîs de către Magı sĕ mâniâ foarte;
şi trimiţênd ucise pe toţĭ copii ce erau
în Betleem şi în toate hotarele lui de
la doĭ anĭ şi maĭ jos, dupĕ timpul de
care luase cunoştinţă cu deamĕnuntul
de la Magĭ. 17 Atuncĭ se împlini ce
s'a zis de Ieremia profetul care zice:
18 „Glas în Rama se auzi, suspin, plân-
gere şi ţipĕt mult; Rachel plângênd
pe copii ei şi nu voia să se mângâe,
căcĭ nu sûnt."

Întórcerea şi locuirea lui Iisus în Nazaret.

19 Iar sfîrşindu se Erod, iată ân-
gerul Domnului se arată în vis lui
Iosef în Egipt 20 Zicênd: sculându
te ĭea copilul şi pe muma lui şi du te
în pămêntul lui Israel, căcĭ au mu-
rit cei care căutau sufletul copilului.
21 Iar el sculându se luâ copilul şi pe
muma lui şi veni în pămêntul lui Is-
rael. 22 Dar auzind că Archelau
domneşte peste Iudea în locul lui Erod
tatăl sĕu, sĕ temu să se ducă acolo;
şi luând ştire în vis sĕ duse în părţile
Galilei, 23 Şi venind sĕ aşĕzâ în ora-
şul numit Nazaret, pentru ca să se
împliniască ce s'a zis prin profeţĭ că
Nazareu se va chema.

Ioan Botezătorul predică în pustie.

3 In zilele acelea vine Ioan Boteză-
torul predicând în pustiea Iudei,
2 Zicênd: pocăiţi vĕ, căcĭ s'a apropieat
împĕraţiea cerurilor. 3 Căcĭ acesta
este cel zis prin Isaia profetul care
zice: „glas de strigator în pustie; gătiţĭ
calea Domnului, drepte faceţĭ cararile
lui." 4 Şi acest Ioan avea îmbră-
cămintea lui de perĭ de cămilă şi în-
cingĕtoare de pele împrejurul mijlocu-
lui sĕu; iar hrana lui era locuste şi
miere sĕlbatică.
5 Atuncı eşia la dênsul Ierusalemul
şi toată Iudea şi toată imprejurimea
Iordanului, 6 Şi se botezau de catre
dênsul în rîul Iordanului mărturisin-
du'şĭ pĕcatele lor.
7 Şi vĕzênd pe mulţĭ dintre fariseĭ
şi saduceĭ venind la botez le zise: pui
de vipere, cine v'a arĕtat sa fugiţĭ de
urgiea viitoare? 8 Faceţĭ decı rod
vrednic de pocainţă, 9 Şi nu gân-
diţĭ sa ziceţĭ în ênşivĕ: tată avem pe
Abraam; cacĭ vĕ spun că poate Dum-
nezeu din petrele acestea să deştepte
fiĭ lui Abraam. 10 Acum securea stă
la rădăcina pomilor, decĭ orĭ ce pom
ce nu face rod bun se taie şi în foc
sĕ aruncă. 11 Eu vĕ botez în apă
spre pocăinţă; iar cel care vine în
urma mea este maĭ tare de cât mine,
căruia nu '*i* sûnt de îndestul să '*i* port
încalţămintea; acesta vĕ va boteza în
spirit sânt şi foc. 12 A cărui lopată
este în mâna lui, şi 'şĭ va curaţi ariea
şi va aduna grâul lui în grânar, iar
pleava *o* va arde în foc nestins.

Ioan boteză pe Iisus.

13 Atuncĭ vine Iisus din Galilea la
Iordan catre Ioan, spre a fi botezat de
către acesta. 14 Iar el îl opria zi-
cênd: eu am trebuinţa să fiu botezat
de tine, şi tu viĭ la mine? 15 Şi
rĕspunzênd Iisus 'i zise: lasă acum,
cacı aşa ni se cade să împlinim orĭ ce
dreptate; atuncı îl lăsâ.

16 Iar Iisus botezat fiind îndată eşi
din apă; şi iată 'i se deschiseră ceru-
rile şi vĕzu spiritul al lui Dumnezeu
venind peste dênsul, pogorîndu se ca
porumb. 17 Şi iată glas din cerurĭ
zicênd: acesta este Fiul meu cel iubit,
în care am bine-voit.

Iisus este ispitit de treĭ orĭ de diavolul.

4 Atuncĭ Iisus fu dus în pustie de
către spiritul, spre a fi ispitit de
diavolul. 2 Si după ce postĭ patru-
zecĭ de zile şi patruzecĭ de nopţĭ, flă-
mânzi apoĭ. 3 Şi apropiindu se de
dênsul ispititorul 'i zise: daca Fiu eştĭ
al lui Dumnezeu, zi ca petrele acestea
să se facă pâinĭ. 4 Iar el rĕspunzênd
zise: scris este, „nu numaĭ cu pâine
va trăi omul, ci cu orĭ ce cuvînt ce
ese din gura lui Dumnezeu."
5 Atuncĭ 'l duce pe el diavolul în
sânta cetate şi 'l puse pe aripa san-
tuarului, 6 Şi 'i zice: daca Fiu eştĭ
al lui Dumnezeu, aruncă te jos; căcĭ
scris este că „ângerilor sĕi va porunci
pentru tine şi pe mâinĭ te vor ridica,
ca nu cumva să loveştĭ de peatră pi-
ciorul tĕu." 7 Zise Iisus lui: iarăş
este scris: „nu ispiti pe Domnul Dum-
nezeul tĕu."
8 Iarăş îl duce diavolul într'un
munte foarte înalt şi 'i arată toate
împĕrăţiile lumiĭ şi mărirea lor, 9 Şi
'i zise: toate acestea ţi le voĭ da, daca
căzênd te veĭ fi închinat mie. 10 A-
tuncĭ 'i zice Iisus: mergĭ satana, căcĭ
scris este: „Domnului Dumnezeului tĕu
te veĭ închina şi numaĭ lui vei sluji."
11 Atuncĭ îl lăsâ diavolul, şi iată ân-
geri sĕ apropiară de *dênsul* şi 'i slujiau.

Iisus începe propăvăduirea.

12 Şi auzind că Ioan fu pus *în*
închisoare plecâ în Galilea. 13 Şi
părăsind Nazaretul, venind sĕ aşezâ în
Capernaum lângă mare în hotarele lui
Zabulon şi Neftalim, 14 Ca să fie
împlinit ce s'a zis prin Isaia profetul
care zice: 15 „Pămêntul lui Zabulon
şi pămêntul lui Neftalim spre mare,
dincolo de Iordan, Galilea neamurilor,"
16 „Poporul care sĕ află în întuneric
vĕzu lumină mare, şi celor care şĕd în
ţinut şi în umbră de moarte le rĕsări
lumină." 17 De atuncĭ începu Iisus
să predice şi să zică: pocăiţi vĕ, căcĭ
s'a apropieat împĕrăţiea cerurilor.

Alegerea celor dânteĭ patru ucenicĭ.

18 Şi umblând pe lângă marea Ga-
lilei vĕzu doi fraţĭ, pe Simon numit
Petru şi pe Andreĭu fratele lui, arun-
când o plasă în mare; căcĭ erau pes-
carĭ 19 Şi le zice: veniţĭ după mine,
şi vĕ voĭ face pescarĭ de oamenĭ.
20 Iar ei îndată lăsând plăşile îĭ ur-
mară. 21 Şi mergênd d'acolo înainte
vĕzu alţĭ doi fraţĭ, pe Iacob al lui
Zebedeu şi pe Ioan fratele lui, în vas
cu Zebedeu tatăl lor întocmindu 'şĭ
plăşile, şi 'i chemâ. 22 Iar ei îndată
lăsând vasul şi pe tatăl lor 'i urmară.

Iisus vindecă fel de fel de bolnavĭ.

23 Şi străbătu în toată Galilea,
învăţând în sinagogile lor şi predicând
evanghelia împărăţiĭ şi vindecând orĭ
ce boală şi orĭ ce neputinţă în popor.
24 Şi eşi vestea despre dênsul în toată
Siria; şi aduseră la dênsul pe toţĭ care
se aflau în suferinţe, coprinşĭ fiind de
felurĭ de boale şi chinurĭ şi pe demo-
nizaţĭ şi lunatecĭ şi slăbănogĭ, şi 'i vin-
decâ. 25 Şi 'i urmară gloate multe
din Galilea şi Decapole şi Ierusalem şi
Iudea şi de dincolo de Iordan.

Iisus ţine cuvîntare pe munte. Fericirile.
Demnitatea şi sarcina ucenicilor.

5 Şi vĕzênd gloatele se sui pe munte;
şi şĕzênd el veniră la dênsul uce-
nici sĕi; 2 Şi deschizĕnd gura sa 'i
învăţa zicênd:
3 Fericiţĭ cei sĕracĭ cu spiritul, că
a lor este împĕrăţiea cerurilor.
4 Fericiţĭ cei blânzĭ, că ei vor
moşteni pămêntul.
5 Fericiţĭ cei care plâng, că ei vor
fi mângăeaţĭ.
6 Fericiţĭ cei care flămânzesc şi
însetoţază de dreptate, că ei se vor
sătura.
7 Fericiţĭ cei milostivĭ, că ei vor fi
miluiţĭ.
8 Fericiţĭ cei curaţĭ cu inima, că ei
vor vedea pe Dumnezeu.
9 Fericiţĭ făcĕtori de pace, că ei se
vor chema fii lui Dumnezeu.
10 Fericiţĭ cei goniţĭ pentru dreptate,
că a lor este împĕrăţiea cerurilor.
11 Fericiţĭ sûnteţĭ când vĕ vor mu-
stra şi vĕ vor goni şi vor zice împro-
tiva voastră orĭ ce rĕu minţind pentru
mine. 12 Bucuraţi vĕ şi vĕ veseliţĭ,
că plata voastră multă este în cerurĭ;
căcĭ aşa goniră pe profeţi cei maĭ
'nainte de voĭ.
13 Voĭ sûnteţĭ sarea pămêntuluĭ; iar
daca sarea 'şĭ va fi perdut puterea, prin
ce va dobîndi *iarăş* puterea *ei* sărătoare?
Pentru nimic nu maĭ are tărie fără nu-
maĭ aruncată fiind în afară să fie căl-

cată de oamenĭ. 14 Voi sûnteţĭ lumina
lumiĭ. Nu se poate ascunde cetatea aşĕ-
zată d'asupra muntelui; 15 Nicĭ *oameni*
nu aprind lumină şi o pun sub obroc, ci
în sfeşnic, şi luminează tuturor celor *care*
sûnt în casă. 16 Aşa să lumineze lu-
mina voastră înaintea oamenilor, pentru
ca să vază faptele voastre cele bune şi
să măriască pe Tatăl vostru care *este*
în cerurĭ.

Adevĕrata înplinire a legeĭ.

17 Nu gândiţĭ că am venit să des-
fiinţez legea sau profeţĭ; n'am venit să
desfiinţez ci să desĕvîrşesc. 18 Căcĭ
adevĕr zic voĕ, pênĕ ce va fi trecut
cerul şi pămêntul, o iotă sau un corn
de literă nu se va perde din lege, pênĕ
să se facă tot. 19 Decĭ cine va fi
desfiinţat una din aceste poruncĭ foarte
micĭ şi va fi învăţat aşa pe oamenĭ,
se va chema cel maĭ mic în împĕră-
ţiea cerurilor, iar cine va fi făcut şi
va fi învăţat, acesta mare se va chema
în împĕrăţiea cerurilor. 20 Căcĭ zic
voĕ că daca nu va fi prisosit dreptatea
voastră maĭ mult decât a cărturarilor
şi a fariseilor, nu veţĭ intra întru îm-
pĕrăţiea cerurilor.
21 Aţĭ auzit că s'a zis celor de de-
mult: „nu omorî"; şi cine va fi omorît
vinovat va fi judecăţei. 22 Iar eu zic
voĕ că orĭ cine care sĕ mânie pe fra-
tele sĕu vinovat va fi judecătei, şi cine
va fi zis fratelui sĕu: raca, vinovat va
fi sinedriului; iar cine va fi zis: nemin-
tosule, vinovat va fi la gheena focului.
23 Decĭ daca aducĭ darul tĕu la altar
şi acolo 'ţĭ veĭ fi adus aminte că fra-
tele tĕu are ceva împrotiva ta, 24 La-
să acolo darul tĕu înaintea altarului şi
mergĭ întêiu, împacă te cu fratele tĕu
şi atuncĭ venind adu darul tĕu.
25 Fiĭ învoitor cu împrotivitorul
tĕu curînd pênĕ eştĭ pe cale cu dênsul,
ca nu cumva împrotivitorul să te dea
judecătorului şi judecătorul slujitoru-
lui, şi vei fi aruncat în închisoare.
26 Adevĕr zic ţie, nu veĭ eşi de acolo
pênĕ când nu veĭ fi dat cel din urmă
ban.
27 Aţĭ auzit că s'a zis: „nu sĕvîrşi
adulter." 28 Iar eu zic voĕ că orĭ
cine care se uită la femee spre a o
pofti a şi sĕvîrşit adulter cu dênsa în
inima lui. 29 Şi daca ochiul tĕu cel
drept te sminteşte, scoate 'l afară şi
'l aruncă de la tine; căcĭ maĭ bine 'ţĭ
este ca să peară unul din membrele
tale şi nu tot corpul tĕu să fie aruncat
în gheenă. 30 Şi daca mâna ta cea
dreaptă te sminteşte, tae o şi arunc'o
de la tine; căcĭ maĭ bine 'ţĭ este ca să
peară unul din membrele tale, şi nu
tot corpul tĕu să se ducă în gheenă.
31 S'a zis: „cine va fi lăsat pe
femeea sa, să 'i dea carte de despăr-
ţire." 32 Iar eu zic voĕ că orĭ cine
care lasă pe femeea sa afară de cuvînt
de desfrânare, o face să fie adulteră,
şi cine va fi luat pe cea lăsată, sĕ face
adulter.
33 Iarăş aţĭ auzit că s'a zis celor
de demult: „nu jura strâmb, ci dă
Domnului jurămintele tale." 34 Iar
eu zic voĕ nu juraţĭ nicĭ decum; nicĭ
pe cer, că este scaun al lui Dumnezeu;
35 Nicĭ pe pămênt, că este aşternut al
picĭoarelor lui; nicĭ pe Ierusalem, că
este cetate a marelui împĕrat; 36 Nicĭ
pe capul tĕu nu jura, că nu poţĭ face
un pĕr alb sau negru. 37 Ci fie cu-
vîntul vostru aşa, aşa; nu, nu; iar maĭ
mult decât acestea este de la cel rĕu.
38 Aţĭ auzit că s'a zis: „ochĭu pentru
ochĭu şi dinte pentru dinte." 39 Iar
eu zic voĕ nu staţĭ împrotiva celui rĕu;
ci orĭ cine te loveşte peste falca ta
cea dreaptă, întoarce'i şi pe cea altă;
40 Şi celui care voeşte a se judeca cu
tine şi a 'ţĭ lua cămaşa, lasă 'i şi veşt-
mêntul. 41 Şi orĭ cine 'ţĭ va pune
angara pentru o milă, du te cu dênsul
doĕ. 42 Celui care cere de la tine
dă 'i, şi de la cel care voeşte a se îm-
prumuta de la tine nu 'ţĭ întoarce faţa.
43 Aţĭ auzit că s'a zis: „iubeşte pe
aproapele tĕu" şi uraşte pe vrăjmaşul
tĕu. 44 Iar eu zic voĕ, iubiţĭ pe
vrăjmaşi voştri şi rugaţi vĕ pentru cei
care vĕ gonesc pe voĭ, 45 Pentru ca
să fiţĭ fiĭ ai Tatălui vostru cel din ce-
rurĭ, că el face să rĕsară soarele sĕu
peste rĕĭ şi peste bunĭ, şi ploă peste
drepţĭ şi peste nedrepţĭ. 46 Căcĭ daca
iubiţĭ pe cei care vĕ iubesc pe voĭ, ce
plată aveţĭ? Nu oare şi vameşi fac
aceeaş? 47 Şi daca îmbrăţişaţĭ cu
iubire pe fraţi voştri numaĭ, ce faceţĭ
maĭ mult? Oare nu şi păgâniĭ fac
aceeaş? 48 Drept aceea fiţĭ voĭ de-
sĕvîrşiţĭ, dupĕ cum Tatăl vostru cel
ceresc desĕvîrşit este.

Iisus continuă cuvîntarea pe munte.
Despre pomană, rugare şi post.

6 Luaţĭ aminte să nu desfăşuraţĭ vir-
tutea voastră înaintea oamenilor
spre a fi priviţĭ de dênşi; iar de nu,
plată nu aveţĭ de la Tatăl vostru care
este în cerurĭ. 2 Decĭ când facĭ mi-
lostenie, nu trîmbiţa înaintea ta, dupĕ

cum fac fățarnici în sinagogĭ și în
strade, ca să fie lăudațĭ de oamenĭ;
adevĕr zic voĕ, *ei* 'șĭ ĭau plata lor.
3 Iar tu când facĭ milostenie să nu
știe stânga ta ce face dreapta ta,
4 Ca să fie milosteniea ta într'ascuns;
și Tatăl tĕu care vede într'ascuns 'țĭ
va resplăti ție.
5 Și când vĕ rugațĭ, nu fițĭ ca fă-
țarnicĭ; că iubesc să se roage stând în
sinagogĭ și în unghiurile stradelor, ca
să se arate oamenilor. Adevĕr zic voĕ,
ei 'șĭ ĭau plata lor. 6 Iar tu când te
rogĭ, intră în camera ta și închizênd
ușa ta roagă te Tatălui tĕu cel în-
tr'ascuns, și Tatăl tĕu care vede în-
tr'ascuns 'țĭ va resplăti ție.
7 Rugându vĕ nu sporițĭ multe ca
păgâni; căcĭ li se pare că în vorbirea
lor multă vor fi ascultațĭ. 8 Decĭ nu
vĕ asemănațĭ lor; căcĭ știe Tatăl vostru
de ce avețĭ trebuință maĭ 'nainte de a
cere voĭ de la dênsul.
9 Decĭ voĭ rugați vĕ astfel: Tatăl
nostru care eștĭ în cerurĭ, fie sânțit
numele tĕu; 10 Vie împĕrățiea ta,
facă se voea ta cum în cer și pe pă-
mênt; 11 Pâinea noastră cea de toate
zilele dă ne o noĕ astăzĭ; 12 Și ne
eartă noĕ datoriile noastre, cum și noĭ
am ertat datorilor noștri; 13 Și nu
ne duce pe noĭ în ispită, ci ne scapă
de cel rĕu. *Că a ta este împĕrățiea*
și puterea și mărirea în vecĭ; amin.
14 Căcĭ daca vețĭ fi ertat oamenilor
greșalele lor, vĕ va erta și voĕ Tatăl
vostru cel ceresc. 15 Iar daca nu vețĭ
fi ertat oamenilor, nicĭ Tatăl vostru nu
va erta greșalele voastre.
16 Când postițĭ, nu fițĭ ca fățarnici
posomorîțĭ; căcĭ 'șĭ întunecă fețele ca
să se arate oamenilor că postesc. Ade-
vĕr zic voĕ, *ei* 'șĭ ĭau plata lor. 17 Iar
tu când posteștĭ unge 'țĭ capul și spală
'țĭ fața, 18 Ca să nu te arățĭ oame-
nilor că posteștĭ ci Tatălui tĕu care
este într'ascuns, și Tatăl tĕu care vede
într'ascuns 'țĭ va resplăti.

Să ne ferim de cele pământesci.

19 Nu vĕ adunațĭ comorĭ pe pă-
mênt, unde molie și rugină le strică
și unde furĭ *le* desgroapă și *le* fură.
20 Ci adunați vĕ comorĭ în cer, unde
nicĭ molie nicĭ rugină nu le strică, și
unde furĭ nu *le* desgroapă nicĭ nu *le*
fură. 21 Căcĭ unde este comoara ta,
acolo va fi și inima ta. 22 Lumină-
torul corpului este ochĭul. Daca ochĭul
tĕu este curat, tot corpul tĕu va fi lu-
minos; 23 Iar daca ochĭul tĕu este
rĕu, tot corpul tĕu va fi întunecos.
Decĭ daca lumina ce *este* în tine, întu-
nerec este, cât de mare *este* întune-
recul.
24 Nimenĭ nu poate sluji la doi
domnĭ; căcĭ sau pe unul va urî și pe
celălalt '*l* va iubi, sau de unul se va
ține și pe celălalt '*l* va desprețui nu
puteți sluji lui Dumnezeu și lui Ma-
mona.
25 Drept aceea zic voĕ nu vĕ în-
grijițĭ pentru sufletul vostru ce să
mâncațĭ *și ce să bețĭ,* nicĭ pentru corpul
vostru *cu* ce să vĕ îmbrăcațĭ. Oare
sufletul nu este maĭ mult decât hrana
și corpul decât îmbrăcămintea? 26 Ui-
tați vĕ la pasĕrile cerului, că nicĭ nu
seamănă nicĭ nu seceră nicĭ nu adună
în grânar, și Tatăl vostru cel ceresc
le hrănește; oare voĭ nu sûntețĭ cu
mult maĭ presus de ele? 27 Și cine
dintre voĭ îngrijind poate adăoga peste
vêrsta sa un cot? 28 Și pentru îm-
brăcăminte ce îngrijițĭ? Uitați ve cu
băgare de seamă la crini câmpului
cum cresc; nu se ostenesc nicĭ nu torc.
29 Și zic voĕ că nicĭ Solomon în toată
mărirea lui nu se îmbrăcâ ca unul
dintre aceștia. 30 Și daca Dumnezeu
îmbracă astfel a câmpului earbă *care*
este astăzĭ, și mâine se aruncă in cup-
tor, oare nu cu mult maĭ vîrtos pe voĭ,
puțin credincioșilor? 31 Decĭ nu vĕ
îngrijițĭ zicênd: ce să mâncăm sau ce
să bem sau cu ce să ne îmbrăcăm.
32 Că toate acestea păgâni *le* caută;
căcĭ știe Tatăl vostru cel ceresc că
avețĭ trebuință de toate acestea.
33 Căutațĭ dar maĭ întêĭu împĕrățiea
și dreptatea lui, și toate acestea se vor
adăoga voĕ. 34 Decĭ nu vĕ îngrijițĭ
pentru mâĭne; căcĭ zioa de mâĭne va
îngriji de la sine: destul este zilei rĕu-
tatea ei.

Sfîrșitul cuvîntăriĭ de pe munte.
Despre judecarea pripită și ușuratecă.

7 Nu judecațĭ ca să nu fițĭ judecațĭ.
2 Căcĭ cu judecata cu care jude-
cațĭ vețĭ fi judecațĭ, și cu mĕsura cu
care mĕsurațĭ vi se va mĕsura. 3 De
ce vezĭ gunoiul ce este în ochĭul fra-
telui tĕu, și nu zăreștĭ bîrna din ochĭul
tĕu? 4 Sau cum veĭ zice fratelui tĕu:
stăĭ să scot gunoiul din ochĭul tĕu, și
iată bîrna *este* în ochĭul tĕu. 5 Fățar-
nice, scoate maĭ 'ntêĭu bîrna din ochĭul
tĕu, și atuncĭ veĭ vedea să scoțĭ gu-
noiul din ochĭul fratelui tĕu.
6 Nu dațĭ ce este sânt câinilor, nicĭ
nu aruncațĭ mărgăritarele voastre îna-

intea porcilor, ca nu cumva să le
calce cu picĭoarele lor şi întorcêndu
se să vĕ sfăşie pe voĭ.

Despre puterea rugăciuniĭ.

7 Cereţĭ şi se va da voĕ, căutaţĭ şi
veţĭ afla; bateţĭ şi se va deschide voĕ.
8 Căcĭ orĭ cine care cere ĭea, şi cine
caută află, şi celui care bate '*i* se va
deschide. 9 Sau care este omul dintre
voĭ de la care va cere fiul sĕu pâĭne,
nu cumva 'i va da peatră? 10 Sau
daca va cere peşte, nu cumva 'i va da
lui şarpe? 11 Decĭ daca voĭ rĕi fiind
ştiţĭ să daţĭ lucrurĭ bune la copii vo-
ştri, cu atât maĭ vîrtos Tatăl vostru
cel din cerurĭ va da *cele* bune celor
care cer de la dênsul.
12 Decĭ toate câte aţĭ voi să vĕ
facă voĕ oameni, aşa şi voĭ faceţĭ lor,
căcĭ aceasta este legea şi profeţi.

Despre înplinirea voinţei dumneḑeescĭ.

13 Intraţĭ prin poarta cea strîmtă,
că largă *este* poarta şi lată calea care
duce la peire, şi mulţĭ sûnt care intră
prin ea, 14 Că strîmtă este poarta şi
îngustă calea care duce la vieaţă şi
puţinĭ sûnt care o află.
15 Feriţi vĕ de profeţĭ mincinoşĭ,
care vin la voĭ în îmbrăcăminte de oĭ,
şi pe dinlăuntru sûnt lupĭ răpitorĭ.
16 Dupĕ roadele lor 'i veţĭ cunoaşte
pe dênşi; au doar culeg *oameni* stru-
gurĭ din spinĭ sau smochine din ciu-
linĭ? 17 Astfel orĭ ce pom bun face
roade bune, iar pomul rĕu face roade
rele. 18 Pom bun nu poate face
roade rele, nicĭ pom rĕu nu *poate* face
roade bune. 19 Orĭ ce pom ce nu
face rod bun se taie şi se aruncă în
foc. 20 Drept aceea dupĕ roadele lor
'i veţĭ cunoaşte pe dênşi.
21 Nu orĭ cine care 'mĭ zice mie:
Doamne, Doamne, va intra în împĕră-
ţiea cerurilor, ci care face voea Tată-
lui meu care este în cerurĭ. 22 Mulţĭ
'mĭ vor zice în zioa aceea: Doamne,
Doamne, nu în numele tĕu am profe-
tizat, şi în numele tĕu am scos afară
demonĭ, şi în numele tĕu am făcut
multe minunĭ? 23 Şi atuncĭ voĭ măr-
turisi lor că nicĭ o dată nu v'am cu-
noscut; „depărtaţi vĕ de la mine care
lucraţĭ fărădelegea."
24 Decĭ orĭ cine care aude aceste
cuvinte ale mele şi le face va fi ase-
menea bărbatului cu minte, care 'şĭ a
clădit casa lui pe peatră. 25 Şi a
căzut ploae şi au venit rîurile şi au
suflat vênturile şi au bătut în casa
aceea, şi n'a căzut; căcĭ era întemeeată
pe peatră. 26 Şi orĭ cine care aude
aceste cuvinte ale mele şi nu le face,
va fi asemenea bărbatului fără minte,
care 'şĭ a clădit casa lui pe nisip.
27 Şi a căzut ploae şi au venit rîurile
şi au suflat vênturile şi au izbit în
casa aceea, şi a căzut, şi căderea ei a
fost mare.
28 Şi fu când sfîrşi Iisus cuvintele
acestea, gloatele rămaseră uĭmite de
învăţătura lui; 29 Căcĭ le învăţa, ca
unul care are putere, iar nu ca cărtu-
rari lor.

Iisus însănătoşază pe un lepros.

8 Şi dându se el jos de pe munte, 'i
urmară gloate multe.
2 Şi iată un lepros apropiindu se
de dênsul 'i se închină zicênd: Doamne,
daca voeşti poţĭ să mĕ curăţeştĭ. 3 Şi
întinzênd mâna îl atinse zicêndu i:
voesc, fiĭ curăţit; şi îndată fu curăţită
lepra lui. 4 Şi Iisus 'i zice: vezĭ nu
spune nimenui, ci mergĭ, arată te preo-
tului şi du darul pe care 'l a rînduit
Moise spre mărturie lor.

Vindecarea slugiĭ sutaşului.

5 Şi intrând el în Capernaum, s'a
apropieat de dênsul un sutaş rugân-
du 'l 6 Şi zicênd: Doamne, sluga
mea zace în casă slăbănog, chinuindu
se cumplit. 7 *Iisus* 'i zice: venind eu
îl voĭ însănătoşi. 8 Şi respunzênd
sutaşul zise: Doamne, nu sûnt destoinic
ca să intri sub acoperişul meu; ci zi
numaĭ un cuvînt şi se va tămădui
sluga mea. 9 Căcĭ şi eu sûnt om sub
stăpînire, avênd sub mine ostaşĭ, şi
zic acestuia: du te, şi se duce; şi al-
tuia: vino, şi vine; şi slugei mele: fă
aceasta, şi face. 10 Iar Iisus auzind
sĕ mirâ şi zise celor care 'i urmau:
adevĕr zic voĕ, nicĭ în Israel n'am gă-
sit atâta credinţă. 11 Dar vĕ zic voĕ
că mulţĭ de la rĕsărit şi de la apus
vor veni şi vor sta la masă cu Abraam
şi Isaac şi Iacob în împĕrăţiea ceruri-
lor; 12 Iar fii împĕrăţiĭ vor merge
în întunerecul cel maĭ din afară; acolo
va fi plângerea şi scârşnirea dinţilor.
13 Şi zise Iisus sutaşului: du te, fie ţie
cum ai crezut, şi sĕ tămădui sluga lui
în acel ceas.

Iisus vindecă pe sócra lui Petru şi pe alţĭ bolnavĭ.

14 Şi venind Iisus în casa lui Petru
vĕzu pe soacra acestuia zăcênd şi
aprinsă de frigurĭ. 15 Şi atinse mâna

ei şi o lăsară frigurile, şi ea se sculă
şi 'i slujia lui.
16 Iar făcêndu se seară 'i aduseră
mulţĭ demonizaţĭ şi scoase afară spiri-
tele prin cuvînt numaĭ, şi tămădui pe
toţĭ care aveau suferinţe, 17 Pentru
ca să fie împlinit ce s'a zis prin Isaia
profetul care zice: „acesta luâ slăbi-
ciunile noastre şi boalele *noastre* le
purtâ.“

Iisus îndémnă pe doi ucenicĭ.

18 Şi vĕzênd Iisus gloate multe
împrejurul sĕu porunci a trece dincolo.
19 Şi apropiindu se de el un căr-
turar 'i zise: Invăţătorule, 'ţĭ voĭ urma
orĭ unde veĭ merge. 20 Dar Iisus 'i
zice: vulpile au vizuinĭ şi pasĕrile ce-
rului locuinţe, ânsĕ Fiul omului nu are
unde să 'şĭ plece capul.
21 Iar un altul dintre ucenici *sĕĭ* 'i
zise: Doamne, dă 'mĭ voe să mĕ duc
maĭ 'ntêĭu şi să îngrop pe tatăl meu.
22 Dar Iisus 'i zice: urmează 'mĭ, şi
lasă morţi să îngroape pe morţi lor.

Iisus potolesce furtuna pe mare.

23 Şi intrând el în vas, 'i urmară
ucenici lui. 24 Şi iată furtună straş-
nică sĕ făcu pe mare, încât vasul se
acoperea de valurĭ; iar el dormia.
25 Şi apropiindu se de dênsul *ucenici*
îl deşteptară zicênd: Doamne, scapă
ne, perim! 26 Iar el le zice: ce sûn-
teţĭ fricoşĭ, puţin credincioşilor? Atuncĭ
sculându se certâ vênturile şi marea şi
sĕ făcu linişte mare. 27 Iar oameni
sĕ mirară zicênd: ce fel este *omul*
acesta, pentru că şi vĕnturile şi marea
'l ascultă?

Iisus vindecă pe doĭ îndrăciţĭ.

28 Şi trecênd el dincolo în ţinutul
Gadarenilor, îl întîmpinară doi demo-
nizaţĭ eşind din *gropĭ* de morminte,
foarte înfuriaţĭ, încât cineva nu putea
trece pe acea cale. 29 Şi iată stri-
gară zicênd, ce avem noĭ cu tine, Fiule
al lui Dumnezeu? Ai venit aicĭ maĭ
'nainte de timp ca să ne chinueştĭ?
30 Şi era departe de dênşi păscênd o
turmă de porcĭ mulţĭ. 31 Iar demoni
'l rugau zicênd: daca ne scoţĭ afară,
trimite ne în turma de porcĭ. 32 Şi
el le zise: mergeţĭ. Iar ei eşind sĕ du-
seră în turma de porcĭ; şi iată toată
turma se repezi de pe rîpă în mare, şi
muri în apă. 33 Iar pazitori fugiră,
şi ducêndu se în oraş spuseră tot, şi
cele ale celor demonizaţĭ. 34 Şi iată
tot oraşul eşi spre întîmpinarea lui
Iisus, şi vĕzêndu 'l îl rugară ca să
treacă din ţinutul lor.

Iisus însănătoşază la Capernaum pe un slăbănog.

9 Şi intrând în vas trecu dincoace şi
veni în oraşul sĕu.
2 Şi iată 'i aduseră pe un slăbănog
zăcênd pe pat. Şi vĕzênd Iisus cre-
dinţa lor zise slăbănogului: îndrăsneşte,
fiule, ertate 'ţi sûnt pĕcatele. 3 Şi
iată uni dintre cărturarĭ ziseră întru
sine: acesta defaimă. 4 Dar Iisus
ştiind cugetele lor zise: pentru ce cu-
getaţĭ rele în inimile voastre? 5 Căcĭ
ce este maĭ lesne, a zice: ertate 'ţĭ
sûnt pĕcatele, sau a zice: scoală te şi
umblă? 6 Dar ca să ştiţĭ că putere
are Fiul omului pe pămênt a erta pĕ-
catele, atuncĭ zice slăbănogului: scu-
lându te ridică patul tĕu şi mergĭ la
casa ta. 7 Şi sculându se sĕ duse la
casa lui. 8 Iar gloatele vĕzênd se
temură şi măriră pe Dumnezeu care
dă oamenilor putere ca aceasta.

Mateŭ şi ucenicĭĭ lui Ión Botezătorul.

9 Şi trecênd de acolo Iisus vĕzu pe
un om şĕzênd la vamă, Mateu numele
lui, şi 'i zice: urmează 'mi. Şi sculându
se 'i urmâ.
10 Şi fu când şĕdea el la masă în
casă, iată mulţĭ vameşĭ şi pĕcătoşĭ ve-
nind şĕzură la masă împreună cu Iisus
şi cu ucenici lui. 11 Şi farisei vĕzênd
ziceau ucenicilor lui: pentru ce Invă-
ţătorul vostru mănâncă cu vameşi şi
pĕcătoşi? 12 Iar el auzind zise: n'au
trebuinţă de doftor cei tarĭ, ci care
suferă. 13 Ducêndu vĕ dar, învăţaţĭ
ce este: „milă voesc, iar nu jertfa.“
Căcĭ n'am venit să chiem pe dreptĭ,
ci pe pĕcătoşĭ.
14 Atuncĭ vin la dênsul ucenici lui
Ioan zicênd: pentru ce noĭ şi farisei
postim, iar ucenici tĕi nu postesc?
15 Şi le zise Iisus: nu cumva pot
prieteni mirelui să se întristeze pe cât
timp este mirele cu ei? Vor veni zile
când mirele va fi luat de la dênşi, şi
atuncĭ vor posti. 16 Nimenĭ nu pune
bucată de petec nou la vestmênt ve-
chĭu, căcĭ *aceea ce este pus* ca umplu-
tura lui rupe din vestmênt, şi o rup-
tură maĭ rea se face. 17 Nicĭ nu pun
oameni vin nou în bordufurĭ vechĭ;
iar daca *pun*, se sparg bordufurile,
şi vinul se varsă şi bordufurile se
nimicesc; ci pun vin nou în bordu-
furĭ noĭ, şi amêndoĕ se păstrează îm-
preună.

Fiĭca lui Iair şi femeea sângerândă.

18 Acestea vorbind el lor, iată un
maĭ mare venind la dênsul 'i se în-
chinâ, zicênd: fiĭca mea muri acum;
dar venind pune mâna ta peste dênsa,
şi va fi vie. 19 Şi sculându se Iisus
'i urmâ *şi 'i urmară* şi ucenici lui.
20 Şi iată o femee cu scurgere de
sînge de doisprezece anĭ apropiindu se
dinapoĭ atinse ciucurele vestmêntului
sĕu; 21 Căcĭ zicea în sine: numaĭ de
voĭ atinge vestmêntul lui, voĭ fi scă-
pată. 22 Iar Iisus întorcêndu se şi
vĕzênd o zise: îndrăsneşte, fiĭcă; cre-
dinţa ta te a scăpat. Şi fu tămăduită
femeea din ceasul acela.
23 Şi venind Iisus la casa maĭ ma-
relui şi vĕzênd pe cântători din fluer
şi gloata făcênd sgomot zise: 24 De-
părtaţi vĕ, căcĭ n'a murit fata ci doar-
me. Iar ei rîdeau de dênsul. 25 Şi
când gloata fu dată afară, intrând
apucâ mâna ei, şi se sculâ fata. 26 Şi
sĕ duse vestea aceasta peste tot pă-
mêntul acela.

Doi orbĭ şi mutul.

27 Şi trecênd Iisus de acolo, 'i ur-
mară doi orbĭ strigând şi zicênd: mi-
lueşte ne, Fiul lui David. 28 Iar el
intrând în casă sĕ apropiară orbi de
dênsul, şi Iisus le zice: credeţĭ că pot
face aceasta? *Dênşi*,'i zic: aşa, Doamne.
29 Atuncĭ atinse ochiĭ lor zicênd: dupĕ
credinţa voastră fie voĕ. 30 Şi se
deschiseră ochi lor. Şi 'i certâ Iisus
zicênd: vedeţĭ, nimenĭ să nu ştie.
31 Iar ei eşind respîndiră vestea despre
dênsul în tot pămêntul acela. 32 Şi
plecând ei afară, iată 'i aduseră un
om mut avênd demon. 33 Şi demo-
nul fiind scos afară, mutul vorbi. Şi
se mirară gloatele zicênd: nicĭ o dată
nu s'a arărat aşa în Israel. 34 Iar
farisei ziceau: prin maĭ marele demo-
nilor scoate afară pe demonĭ.

Iisus propăvăduind şi vindecând, ḑice că sûnt puţinĭ lucrătorĭ.

35 Şi străbătea Iisus toate oraşele
şi satele, învăţând în sinagogile lor şi
predicând evangheliea împĕrăţiĭ şi vin-
decând orĭ ce boală şi orĭ ce slăbi-
ciune. 36 Iar vĕzênd gloatele 'i se
făcu milă de dênsele, că erau leşinate
şi părăsite ca oĭ neavênd păstor.
37 Atuncĭ zice ucenicilor sĕi: secerişul
este mult, iar lucrători puţinĭ: 38 Ru-
gaţi vĕ decĭ de domnul secerişului, ca
sĕ scoată lucrătorĭ la secerişul sĕu.

Trimiterea celor doisprezece apostolĭ; ĭi împuternicesce şi povaţuiesce.

10 Şi chemând la sine pe cei doi-
sprezece ucenicĭ ai sĕi le dete pu-
tere peste spiritele necurate, ca să le
dea afară şi să tămăduiscă orĭ ce
boală şi orĭ ce slăbiciune.
2 Iar numele celor doisprezece apo-
stolĭ sûnt acestea: cel dintêiu Simon,
numit Petru, şi Andreĭu fratele lui,
Iacob al lui Zebedeu şi Ioan fratele
lui, 3 Filip şi Bartolomeu, Toma şi
Mateu vameşul, Iacob al lui Alfeu şi
Lebeu, numit Tadeu, 4 Simon Cana-
neul şi Iuda Iscariotul, care 'la şi dat
prins.
5 Pe aceştĭ doisprezece 'i trimise
Iisus poruncindu le lor zicênd: în cale
de păgânĭ nu mergeţĭ şi în oraş de
Samaritanĭ nu intraţĭ, 6 Mergeţĭ maĭ
vîrtos către oile cele perdute de casa
lui Israel. 7 Iar mergênd predicaţĭ
zicênd că s'a apropieat împĕrăţiea ce-
rurilor. 8 Pe neputincioşĭ tămăduiţĭ,
pe morţĭ învieaţĭ, pe leproşĭ curăţiţĭ,
pe demonĭ daţĭ afară; în dar aţĭ luat,
în dar daţĭ. 9 Nu câştigaţĭ aur
nicĭ argint nicĭ aramă la încingĕtorile
voastre, 10 Nicĭ traistă în cale nicĭ
doĕ vestminte nicĭ încălţăminte nicĭ
toeag; căcĭ vrednic este lucrătorul de
hrana sa.
11 In orĭ ce oraş sau vat veţĭ fi
intrat, cercetaţĭ cine este într'ênsul
vrednic; şi acolo rĕmâneţĭ pênĕ când
veţĭ fi eşit. 12 Iar intrând în acea
casă, uraţĭ ei bine. 13 Şi daca este
casa aceea vrednică, vie urarea voastră
peste dênsa; iar daca nu este vred-
nică, urarea voastră întoarcă se spre
voĭ. 14 Şi cine nu va fi primit pe
voĭ nicĭ nu va fi ascultat cuvintele
voastre, eşind din casa aceea sau din
oraşul acela scuturaţĭ praful de pe pi-
cĭoarele voastre. 15 Adevĕr zic voĕ,
maĭ uşor va fi pămêntului Sodomei şi
Gomorei în zi de judecată decât ora-
şului aceluia.
16 Iată eu vĕ trimit ca oĭ în mij-
locul lupilor; fiţĭ dar înţelepţĭ ca şerpi
şi fără rĕutate ca porumbei. 17 Fe-
riţi vĕ de oamenĭ; căcĭ vĕ vor da în
sinedriĭ, şi în sinagogile lor vĕ vor
biciui; 18 Şi înaintea stăpînitorilor
şi împĕraţilor veţĭ fi duşĭ pentru mine,
spre mărturie lor şi păgânilor. 19 Iar
când vĕ vor da pe voĭ, nu îngrijiţĭ
cum sau ce să vorbiţĭ; căcĭ vi se va
da voĕ în ceasul acela ce să vorbiţĭ;
20 Căcĭ nu sûnteţĭ voĭ care vorbiţĭ

ci Spiritul Tatălui vostru este care
vorbeşte în voĭ. 21 Şi va da frate
pe frate la moarte şi tată pe copil, şi
se vor scula copiĭ asupra părinţilor şi
'i vor omorî pe ei. 22 Şi veţĭ fi urîţĭ
de toţĭ pentru numele meu; dar care
rabdă pênĕ în sfîrşit, acesta se va mân-
tui. 23 Şi când vĕ gonesc pe voĭ din
acest oraş, fugiţĭ în celalt, căcĭ adevĕr
zic voĕ, nu veţĭ fi sfîrşit oraşele lui
Israel pênĕ ce va fi venit Fiul omului.
24 Nu este ucenic maĭ pe sus de
învăţătorul, nicĭ slugă maĭ pe sus de
stăpînul sĕu. 25 Destul este uceni-
cului să fie ca învăţătorul sĕu, şi sluga
ca stăpînul sĕu. Daca pe stăpînul ca-
sei îl numiră Beelzebul, cu atât maĭ
vîrtos pe casnici lui. 26 Decĭ nu vĕ
temeţĭ de dênşi; căcĭ nimic nu este
acoperit, care să nu fie descoperit, şi
ascuns care să nu fie cunoscut. 27 A-
ceea ce eu vĕ zic voĕ la întuneric,
spuneţĭ la lumină; şi ceea ce auziţĭ la
ureche, vestiţĭ de pe case.
28 Şi nu vĕ temeţĭ de cei care ucid
corpul, sufletul nu 'l pot ucide; temeţi
vĕ maĭ vîrtos de acela care poate să
pearză în gheenă şi sufletul şi corpul.
29 Au doară nu se vînd doĕ vrăbiĭ
pentru un ban? Şi *nicĭ* una din ele nu
va cădea pe pămênt fără *ştirea* Tată-
lui vostru. 30 Chiar şi peri capului
vostru sûnt toţĭ numĕraţĭ. 31 Drept
aceea nu vĕ temeţĭ; voĭ sûnteţĭ maĭ
pe sus de multe vrăbiĭ. 32 Decĭ orĭ
cine care va mărturisi pentru mine
înaintea oamenilor, voĭ mărturisi şi eu
pentru el înaintea Talălui meu care
este în cerurĭ; 33 Şi orĭ cine mĕ va
fi tăgăduit pe mine înaintea oamenilor,
îl voĭ tăgădui şi eu pe dênsul înaintea
Talălui meu care este în cerurĭ.
34 Nu socotiţĭ că am venit să pun
pace pe pămênt; nu am venit să pun
pace, ci spadă. 35 Căcĭ am venit să
învrăjbesc pe om cu tatăl sĕu şi pe
fată cu muma sa şi pe noră cu soacra
ei. 36 Şi vrăjmaşĭ ai omului *sûnt*
casnici lui. 37 Cine iubeşte pe tată
sau pe mumă maĭ mult decât pe mine
nu este vrednic de mine; şi cine iubeşte
pe fiu sau pe fiică maĭ mult decât pe
mine nu este vrednic de mine. 38 Şi
orĭ cine nu ĭea crucea sa şi nu 'mĭ
urmează mie, nu este vrednic de mine.
39 Cine va fi aflat sufletul sĕu, îl va
perde, şi cine va fi perdut sufletul sĕu
pentru mine, *acela* îl va afla.
40 Cine *vĕ* primeşte pe voĭ pe mine
mĕ primeşte, şi cine *mĕ* primeşte pe
mine primeşte pe care m'a trimis pe
mine. 41 Cine primeşte profet în
nume de profet, plată de profet va
lua, şi cine primeşte pe drept în nume
de drept plata de drept va lua. 42 Şi
cine va fi adăpat în nume de ucenic
pe unul dintre aceştĭ micĭ numaĭ cu
un pahar de *apă* rece, adevĕr zic voĕ,
nu va perde plata sa.

Ioan trimite pe ucenici sĕi la Christos. Christos mărturiseşte pentru Ioan, şi aseamănă pe Iudei cu copii care stau în tărgurĭ.

11 Şi a fost când sfîrşi Iisus dând
învăţăturĭ celor doisprezece uce-
nicĭ ai sĕi, trecu de acolo ca să înveţe
şi să predice în oraşele lor.
2 Iar Ioan auzind în închisoare de
faptele lui Christos, trimiţênd îl întrebâ
prin ucenici sĕi: 3 Tu eştĭ care vine,
sau pe altul să aşteptăm? 4 Şi rĕ-
spunzênd Iisus le zise: mergênd spu-
neţĭ lui Ioan cele ce auziţĭ şi vedeţĭ:
5 Orbĭ vĕd şi şchiopĭ umblă, leproşĭ
se curăţesc şi surzĭ aud, morţĭ se
scoală şi săracilor se binevesteşte;
6 Şi fericit este cine nu se va fi smin-
tit în mine.
7 Iar plecând aceştia, începu Iisus
să vorbiască gloatelor despre Ioan: ce
aţĭ eşit în pustie să vedeţĭ? O trestie
clătinându se de vênt? 8 Dar ce aţĭ
eşit să vedeţĭ? Un om îmbrăcat în
vestminte moĭ? Iată cei care poartă
vestminte moĭ sûnt în casele împĕra-
ţilor. 9 Dar ce aţĭ eşit? Să vedeţĭ
un profet? Adevĕr zic voĕ, şi maĭ mult
decât un profet. 10 Acesta este despre
care s'a scris: „iată eu trimit înaintea
feţeĭ tale pe ângerul meu, care va găti
calea ta înaintea ta.“ 11 Adevĕr zic
voĕ, nu s'a ridicat dintre ceĭ născuţĭ
de femeĭ *vre unul* maĭ mare decât Ioan
Botezătorul; şi cine este maĭ mic în
împĕrăţiea cerurilor este maĭ mare de-
cât dênsul. 12 Din zilele lui Ioan
Botezătorul şi pênĕ acum împĕrăţiea
cerurilor se ĭea prin stăruinţă, şi cei
care întrebuinţiază stăruinţa pun mâna
pe ea. 13 Căcĭ toţĭ profeţi şi legea
pênĕ la Ioan profetizară, 14 Şi daca
voiţĭ să primiţĭ, el este Elie care are
să zie. 15 Cine are urechĭ, să auză.
16 Dar cu cine voĭ asemăna neamul
acesta? Este asemenea unor copiĭ care
stând în tîrgurĭ strigă către ceilalţĭ
copiĭ. 17 *Şi* zic: v'am cântat din
fluer şi n'aţĭ jucat: v'am cântat de jale
şi nu v'aţĭ întristat. 18 Pentru că
Ioan veni nicĭ mâncând, nicĭ bênd, şi
ei zic: are demon. 19 Veni Fiul omu-

lui mâncând şi bênd, şi ei zic: iată un
om mâncător şi bĕutor de vin, prieten
al vameşilor şi pĕcătoşilor. Şi s'a cu-
noscut de dreaptă înţelepciunea din
lucrurile ei.

Mustră oraşele ce nu se pocăesc.

20 Atuncĭ începu a mustra oraşele
în care sĕ făcuseră cele maĭ multe
minunĭ ale lui, pentru că nu s'au po-
căit. 21 Vaĭ ţie Chorazin, vaĭ ţie
Betsaida, că daca în Tir şi Sidon s'ar
fi făcut minunile ce au fost făcute în
voĭ, de mult în sac şi cenuşă s'ar fi
pocăit. 22 Dar zic voĕ, Tirului şi
Sidonului va fi maĭ uşor în zi de jude-
cată decât voĕ. 23 Şi tu Capernaum,
nu fuşĭ ridicat pênĕ la cer? Pênĕ la
iad veĭ fi pogorît; că daca s'ar fi făcut
în Sodoma minunile ce s'au făcut în
tine, ar fi rĕmas pênĕ astăzĭ. 24 Dar
zic voĕ că pământului Sodomei va fi
mai uşor în zi de judecată decât ţie.

Preamărirea Tatălui.

25 In acel timp rĕspunzênd Iisus
zise: te laud, Tată, Doamne al ceru-
lui şi al pământului, că ai ascuns ace-
stea de înţelepţĭ şi priceputĭ, şi le ai
descoperit celor neştiutorĭ. 26 Aşa,
Tată, că aşa a fost bunăvoinţă înain-
tea ta. 27 Orĭ ce 'mi este dat mie
de către Tatăl meu, şi nimenĭ nu cu-
noaşte bine pe Fiul decât numaĭ Tatăl,
nicĭ pe Tatăl nu 'l cunoaşte bine ci-
neva decât numaĭ Fiul, şi *acela* căruia
ar voi fiul să 'i descopere.

Învită la sine pe amarâţiĭ.

28 Veniţĭ cu mine toţĭ cei osteniţĭ
şi împovăraţĭ, şi eu vĕ voĭ odihni pe
voĭ. 29 Luaţĭ jugul meu asupra
voastră şi învăţaţĭ de la mine că
blând sûnt şi smerit cu inima, şi veţĭ
afla repaus sufletelor voastre. 30 Căcĭ
jugul meu este bun şi povara mea
uşoară.

Ucenici smulg spice sâmbĕta.
Iisus vindecă pe omul cu mâna uscată.

12 Intr'acel timp merse Iisus sâm-
bĕta prin semănăturĭ; şi ucenici
sĕi flămânziră şi începură să smulgă
spice şi să mănânce. 2 Iar faresei
vĕzênd ziseră lui: iată ucenici tĕi fac
ce nu se cade a face sâmbĕta. 3 Iar
el zise lor: au n'aţĭ cetit ce făcu David
când flămânzi şi cei care erau cu dên-
sul? 4 Cum intră în casa lui Dum-
nezeu şi mâncă pâinile punerii înainte,
ceca ce nu se cădea lui să mănânce,
nicĭ celor care erau cu dênsul, fără
numaĭ preoţilor? 5 Sau n'aţĭ citit în
lege că sâmbĕta preoţi spurcă sâmbĕta
în santuar, şi sûnt fără vină? 6 Dar
zic voĕ că aci este *ceva* maĭ mare de-
cât santuarul. 7 Şi daca aţĭ fi ştiut
ce însemnează: „milă voesc, iar nu
jertfă," n'aţĭ fi osîndit pe cei fără
vină. 8 Căcĭ Domn al sâmbetei este
Fiul omului.

9 Şi trecênd de acolo veni în sina-
goga lor. 10 Şi iată un om avênd
mâna uscată; şi 'l întrebară pe dên-
sul zicênd: oare cade se a tămădui
sâmbĕta? Pentru ca să 'l învinuiască
pe dênsul. 11 Iar el le zise: care om
va fi între voĭ care va avea o oae, şi
daca aceasta va cădea sâmbĕta în
groapă, au nu o va apuca şi o va ri-
dica? 12 Cât de mult decĭ se deo-
sebeşte un om de oae! De aceea sĕ
cade a face bine sâmbĕta. 13 Atuncĭ
zice omului: întinde mâna ta; şi el o
întinse şi sĕ făcu sănătoasă ca ceal-
altă.

14 Iar farisei eşind sĕ sfătuiră îm-
protiva lui cum să 'l pearză. 15 Dar
Iisus cunoscênd sĕ depărtă d'acolo; şi
'i urmară mulţĭ, şi 'i tămădui pe toţĭ.
16 Şi 'i certă ca să nu 'l dea pe faţă,
17 Ca să se împliniască ce s'a zis prin
Isaia profetul care zice: 18 „Iată
Fiul meu pe care 'l am ales, iubitul
meu întru care a binevoit sufletul meu;
pune voĭ spiritul meu peste dênsul şi
judecată păgânilor va vesti." 19 „Nu
se va certa, nicĭ va striga, nicĭ va auzi
cine va în drumuri glasul lui. 20 Tre-
stie sdrobită nu va frânge, şi feştilă
ce face fum nu va stinge, pênĕ ce va
fi pornit judecata spre biruinţă. 21 Şi
în numele lui vor nădăjdui neamurile
păgâne."

Iisus vindecă p'un îndrăcit, dojenesce blestemarea fariseilor, şi refusa a face minunĭ.

22 Atuncĭ 'i se aduse un demonizat
orb şi mut; şi 'l tămădui, încât mutul
grăia şi vedea. 23 Şi sĕ mirau toate
gloatele şi ziceau: nu cumva acesta
este Fiul lui David? 24 Iar farisei
auzind ziceau: acesta nu scoate afară
demoni, decât prin Beelzebul, ca stăpîn
peste demonĭ.

25 Dar cunoscênd gândurile lor le
zise: orĭ ce împĕraţie desbinându se în
sine este pustiită, şi orĭ ce oraş sau
casă desbinându se în sine nu va sta.
26 Şi daca satan scoate afară pe sa-
tan, s'a desbinat în sine; decĭ cum va

sta împĕrăţiea lui? 27 Şi daca eu
scot afară prin Beelzebul pe demonĭ,
fii voştri prin cine 'i scot afară? De
aceea ei vor fi judecători voştri. 28 Iar
daca eu prin spirit dumnezeesc scot
afară pe demonĭ, a ajuns decĭ la voĭ
împĕrăţiea lui Dumnezeu. 29 Sau
cum poate cine va să intre în casa
celui tare şi să 'i răpiască sculele, daca
nu va fi legat maĭ 'ntêiu pe cel tare,
şi atuncĭ 'i va prăda casa? 30 Cine
nu este cu mine împrotiva mea este,
şi cine nu strînge cu mine risipeşte.

31 De aceea zic voĕ, orĭ ce pĕcat
şi defăimare vor fi ertate oamenilor,
dar defăimarea spiritului nu va fi er-
tată. 32 Şi orĭ cine va fi zis cuvînt
împrotiva Fiului omului, ertat va fi
lui; dar orĭ cine va fi zis împrotiva
spiritului sânt, nu va fi ertat lui nicĭ
în veacul acesta, nicĭ în cel viitor.

33 Sau spuneţĭ că pomul este bun,
şi rodul lui bun; sau spuneţĭ că pomul
este rĕu şi rodul lui rĕu, căcĭ din rod
se cunoaşte pomul. 34 Pui de viperă,
cum puteţĭ vorbi cele bune, fiind voĭ
rĕi? Căcĭ din prisosul inimei vorbeşte
gura. 35 Omul bun din comoară bu-
nă scoate afară cele bune; şi omul
rĕu din comoară rea scoate afară cele
rele. 36 Şi zic voĕ că orĭ ce cuvînt
nefolositor pe care 'l vor zice oameni,
vor da despre dênsul socoteală în zi
de judecată. 37 Căcĭ din cuvintele
tale veĭ fi îndreptăţit şi din cuvintele
tale veĭ fi osîndit.

38 Atuncĭ 'i rĕspunseră uni dintre
cărturarĭ şi fariseĭ zicênd: Invăţăto-
rule, voim de la tine să vedem un
semn. 39 Iar el rĕspunzênd le zise:
un neam rĕu şi desfrînat cere semn,
şi semn nu se va da lui, decât semnul
lui Iona profetul. 40 Căcĭ dupĕ cum
Iona fu în pântecele chitului trei zile
şi trei nopţĭ, astfel va fi Fiul omului
în inima pămêntului trei zile şi trei
nopţĭ. 41 Bărbaţĭ din Ninevi se vor
scula la judecată cu neamul acesta şi
'l vor osîndi; că ei s'au pocuit la pre-
dica lui Iona, şi iată maĭ mult decât
Iona *este* aci. 42 O împĕrăteasă de
la mează zi sĕ va ridica la judecată
cu neamul acesta şi 'l va osîndi, că
veni de la marginile pămêntului să
asculte înţelepciunea lui Solomon, şi
iată mai mult decât Solomon *este* aci.

43 Iar când spiritul necurat va fi
eşit din om, umblă prin locurĭ fără
apă căutând repaus, şi nu găseşte.
44 Atuncĭ zice: mĕ voĭ întoarce la
casa mea de unde am eşit, şi venind
o află deşĕrtată, măturată şi gătită.
45 Atuncĭ sĕ duce şi ĭea cu sine alte
şapte spirite maĭ rele decât el, şi in-
trând locuesc aci; şi sĕ fac cele de pe
urmă ale omului aceluia maĭ rele decât
cele d'întêiu. Aşa sĕ va întîmpla şi
acestui neam rĕu.

Iisus arată cine e adevĕrata sa rudă.

46 Ânchĕ vorbind el gloatelor, iată
muma şi fraţi lui steteau afară, cău-
tând să 'i vorbiască. 47 Şi zise lui
oare cine; iată muma ta şi fraţi tĕi
stau afară căutând să 'ţĭ vorbiască.
48 Iar el rĕspunzênd zise celui *care* 'i
spunea: cine este muma mea, şi cine
sûnt fraţi mei? 49 Şi întinzênd mâna
sa spre ucenici sĕi zise: iată muma
mea şi fraţi mei; 50 Căcĭ orĭ cine
va fi făcut voea Tatălui meu care este
în cerurĭ, acela 'mi este frate şi soră
şi mumă.

*Pilda cu semănătorul, aluatul, grăuntele
de muştar şi altele patru.*

13 In acea zi eşind Iisus din casă,
şĕdea lângă mare. 2 Şi sĕ adu-
nară la dênsul gloate multe încât el
intră în vas ca să şază, şi toată gloata
stetea pe ţĕrm.

3 Şi le cuvîntă lor multe în pilde
zicênd:

Iată eşi semănătorul să semene.
4 Şi sĕmănând el unele *seminţe* căzură
lângă cale, şi venind pasĕrele le mân-
cară. 5 Iar altele căzură pe loc pe-
tros, unde nu aveau pămênt mult, şi
îndată rĕsăriră pentru că nu aveau
pămênt adânc, 6 Rĕsărind ânsĕ so-
arele fură arse de arşiţă, şi pentru că
nu aveau rădăcină sĕ uscară. 7 Iar
altele căzură peste spinĭ, şi crescură
spinĭ şi le înăbuşira. 8 Altele căzură
peste pămêntul cel bun şi deteră rod,
una o sută, alta şaizecĭ, alta treizecĭ.
9 Cine are urechĭ, să auză.

10 Şi apropiindu se ucenici 'i zi-
seră: pentru ce le vorbeştĭ în pilde?
11 Iar el respunzênd le zise: pentru
că voĕ vi s'a dat să cunoaşteţĭ tainele
împĕrăţiĭ cerurilor, dar acelora nu li
s'a dat. 12 Căcĭ cine are, 'i se va da
şi va avea de prisos; iar cine nu are,
şi ce are se va lua de la dênsul.
13 De aceea le vorbesc în pilde, căcĭ
gloatele vĕzênd nu vĕd şi auzind nu
aud, nicĭ nu pricep. 14 Şi se împli-
neşte cu dênsele profeţiea lui Isaia
ceea ce zice: „cu auzul veţĭ auzi, dar
nu veţĭ înţelege, şi vĕzênd veţĭ vedea
dar nu veţĭ cunoaşte. 15 Căcĭ s'a

ingrășat inima acestui popor, și cu
urechile a auzit greu, și a închis ochi
lui, ca nu cumva să vază cu ochi și
să auză cu urechile și să înțeleagă cu
inima și să se întoarcă ca să 'i vindec
pe ei.“ 16 Fericiți *sûnt* ochi voștri
că věd, și urechele voastre că aud.
17 Căcĭ adevěr zic voĕ că mulțĭ pro-
fețĭ și drepțĭ au dorit să vază ce ve-
dețĭ, și n'au vězut, și să auză ce au-
zițĭ, și n'au auzit.

18 Decĭ voĭ, ascultațĭ pilda semă-
nătorului. 19 Orĭ cine aude cuvîntul
împěrățiĭ și nu înțelege, vine vicleanul
și răpește ce este sěmănat în inima
lui; acesta este *la care* s'a semănat
lângă cale. 20 Iar ce s'a semănat pe
loc petros, acesta este care aude cu-
vîntul și îndată cu bucurie îl primește;
21 Dar nu are rădăcină în sine, ci este
pênĕ la un timp, și întîmplându se
strimtorare sau gonire pentru cuvînt
îndată sĕ sminteşte. 22 Iar ce s'a
semănat în spinĭ, acesta este care aude
cuvîntul, dar grija lumiĭ și înșělăciunea
bogățiĭ înăbușește cuvîntul, și sĕ face
neroditor. 23 Iar ce s'a semănat pe
pămêntul bun, acesta este care aude
cuvîntul și înțelege, care rodește și
face unul o sută, altul șaizecĭ, altul
treizecĭ.

24 Altă pildă le puse lor înainte
zicênd: se aseamănă împěrățiea ceru-
rilor omului, care seamănă semînță
bună în țarina sa. 25 Dar dormind
oameni, veni vrăjmașul lui și semănă
neghină între grâu și sĕ duse. 26 Iar
când crescu verdeața și făcu rod,
atuncĭ se arătâ și neghina. 27 Și
venind slugile stăpînului casei 'i zi-
seră: Doamne, oare nu ai semănat sě-
mînță bună în țarina ta? De unde
este dar neghina? 28 Iar el le zise:
un om vrăjmaș a făcut aceasta. Și
dênșii 'i zic: voeștĭ dar să ne ducem
s'o alegem? 29 Iar el zice: nu, ca
nu cumva alegênd neghina să smul-
gețĭ împreună cu dênsa și grâul.
30 Lăsațĭ să crească amêndoĕ împre-
ună pênĕ la seceriș, și în timpul sece-
rișului voĭ zice secerătorilor: alegețĭ
maĭ 'ntêiu neghina și legați o snopĭ
ca să fie arsă, iar grâul strîngeți 'l în
grânarul meu.

31 O altă pildă le puse înainte zi-
cênd: împěrățiea cerurilor este aseme-
nea unui grăunte de muștar, pe care
luându 'l un om îl semănă în țarina
sa; 32 Este maĭ mic decât toate se-
mințele, dar când a crescut este maĭ
mare decât legumele și se face pom,
în cât vin pasěrile cerului și stau în
ramurile luĭ.

33 O altă pildă le vorbi: împěră-
țiea cerurilor este asemenea unui aluat,
pe care luându 'l o femee 'l a ascuns
în trei měsurĭ de făină pênĕ ce s'a
dospit tot.

34 Toate acestea le vorbi Iisus în
pilde gloatelor, și fără pildă nu le vor-
bia nimic, 35 Ca să se împliniască
ce s'a zis prin profetul care zice:
„deschide voĭ gura mea în pilde, spune
voĭ tare cele ascunse de la întemeerea
lumiĭ.“

36 Atuncĭ lăsând gloatele sĕ duse
în casa sa; și sĕ apropiară de dênsul
ucenici lui zicênd: deslușește ne noĕ
pilda cu neghina țarinei. 37 Iar el
rěspunzênd zise: cel care seamănă
sěmînța cea bună este Fiul omului,
38 Iar țarina este lumea; semînța cea
bună, aceștia sûnt fiĭ împěrățiĭ, iar
neghina sûnt fii celui rěu, 39 Vrăj-
mașul care a semănat o este diavolul;
iar secerișul este sfîrșitul lumiĭ, și se-
cerători sûnt ângeri. 40 Decĭ după
cum se alege neghina și se arde în foc,
astfel va fi la sfîrșitul lumiĭ. 41 Va
trimite Fiul omului pe ângeri sĕi și
vor culege din împěrățiea lui toate
smintelele și pe cei care fac fărăde-
legea. 42 Și 'i vor arunca pe ei în
flacărea focului; acolo va fi plângerea
și scrâșnirea dinților. 43 Atuncĭ
drepți vor străluci ca soarele în îm-
pěrățiea Tatălui lor. Cine are urechĭ,
să auză.

44 Împěrățiea cerurilor este aseme-
nea unei comorĭ ascunsă în țarină, pe
care găsind o un om a ascuns o, și de
bucurie *pentru* ea se duce și vinde
toate câte le are și cumpěră țarina
aceea.

45 Împěrățiea cerurilor este iarăș
asemenea unui om negustor, căutând
mărgăritare bune. 46 Și găsind un
mărgăritar de mult preț, ducêndu se
vîndu tot ce avea și 'l cumpěră.

47 Împěrățiea cerurilor este iarăș
asemenea unui năvod aruncat în mare
și care prinde de tot felul; 48 Pe
care când s'a umplut trăgându 'l *nă-
vodari* pe țěrm și așězêndu se au ales
în vase *ce era* bun, iar *ce era* rěu au
aruncat afară. 49 Astfel va fi la
sfîrșitul lumiĭ; vor eși ângeri și vor
despărți pe cei rěi din mijlocul drep-
ților. 50 Și 'i vor arunca pe dênșii
în flacăra focului; acolo vă fi plân-
gerea și scrîșnirea dinților.

51 Ațĭ înțeles toate acestea? Ei 'i

respund: aşa, Doamne. 52 Iar el le
zise: de accea orĭ ce cărturar care a
fost făcut ucenic al împĕrăţiĭ cerurilor
este asemenea unui om, stăpîn al ca-
sei, care scoate din comoara sa *cele*
noĭ şi *cele* vechĭ.

Iisus despreţuit în patria sa.

53 Şi a fost când sfîrşi Iisus pil-
dele acestea, sĕ duse de acolo. 54 Şi
venind în patriea sa 'i învăţa pe dênşi
în sinagoga lor, în cât ei steteau
uimiţĭ şi ziceau: de unde are ace-
sta înţelepciunea aceasta şi puterile.
55 Oare nu este el fiul teslarului? Nu
se numeşte oare muma lui Maria şi
fraţi lui Iacob şi Iosef şi Simon şi
Iuda? 56 Şi surorile lui nu sûnt oare
toate la noĭ? Decĭ de unde are dênsul
toate acestea? 57 Şi se smintiau
întru el. Iar Iisus le zise: nu este un
profet despreţuit, decât în patriea şi
casa sa. 58 Şi nu făcu aci multe mi-
nunĭ pentru necredinţa lor.

Uciderea lui Ioan Botezătorul.

14 In timpul acela auzi Erod tetrar-
chul vestea despre Iisus. 2 Şi
zise oamenilor sĕi: acesta este Ioan
Botezătorul; el s'a sculat dintre morţĭ,
şi de aceea puterile lucrează în el.
3 Pentru că Erod prinzênd pe Ioan
îl legâ şi 'l puse în închisoare pentru
Erodiada, femeea lui Filip, fratele sĕu.
4 Căcĭ Ioan 'i zicea: nu ţi se cuvine
ţie s'o aĭbĭ pe dênsa. 5 Şi voind sa
'l omoare sĕ temu de gloată, că 'l
avea pe dênsul ca pe un profet. 6 Şi
sĕrbătorindu se zioa naşteriĭ lui Erod,
fiĭca Erodiadei jucâ înaintea *oaspeţilor*
şi plăcu lui Erod; 7 De aceea cu
jurămênt făgădui să 'i dea orĭ ce ar
cere. 8 Iar ea îndemnată fiind de
muma sa, dă 'mĭ, zice, aci pe disc ca-
pul lui Ioan Botezătorul. 9 Şi în-
tristându se împĕratul pentru jurămênt
şi pentru cei care şedeau împreună cu
el la masă porunci să se dea, 10 Şi
trimiţênd tăie capul lui Ioan în în-
chisoare. 11 Şi se aduse capul lui
pe un disc şi fu dat fetei şi '*l* duse
mumei sale. 12 Şi venind ucenici lui
luară corpul mort şi 'l îmormêntară,
şi ducêndu se deteră de ştire lui Iisus.

Iisus satură 5000 oamenĭ.

13 Iar Iisus auzind se depărtâ de
acolo într'un vas în loc pustiu la o
parte, şi auzind gloatele 'i urmară pe
jos din oraşele lor.
14 Şi eşind vĕzu gloată multă, şi
'i se făcu milă de ei şi tămădui pe
bolnavi lor.
15 Şi făcêndu se seară se apropiară
de dênsul ucenici zicênd: pustiu este
locul şi ceasul a trecut acum; decĭ dă
drumul gloatelor ca ducêndu se în sate
să 'şĭ cumpere demâncare. 16 Iar
Iisus le zise: n'au trebuinţă să se ducă;
daţi le voĭ să mănânce. 17 Dar dênşi
'i zic nu avem aci decât cincĭ pâinĭ
şi doi peşti. 18 Şi *le* zise: aduceţĭ
'mĭ acestea aci. 19 Şi poruncind ca
gloatele să şează la masă pe ver-
deaţă, luând cele cincĭ pâinĭ şi cei doi
peştĭ, căutând spre cer binecuvîntâ, şi
frângênd dete ucenicilor pâĭnile, iar
ucenici gloatelor. 20 Şi mâncară toate
şi se săturară, şi strînseră prisosul
de frămiturĭ doĕsprezece coşurĭ pline.
21 Iar cei care mâncaseră erau băr-
baţĭ ca la cincĭ miĭ afară de femeĭ şi
copiĭ.

Iisus umblă pe mare şi dă mână de ajutor lui Petru, ce era să se 'nece.

22 Şi îndată sili pe ucenici săi să
intre în vas şi să treacă înaintea lui
de cealaltă parte, pênĕ ce va fi dat
drumul gloatelor. 23 Şi dupĕ ce a
dat drumul gloatelor se sui pe munte
la o parte ca să se roage. Şi făcêndu
se seară era singur acolo. 24 Iar va-
sul era acum în mijlocul măriĭ mun-
cindu se de valurĭ; de oare ce vêntul
era împrotivitor.
25 Şi la a patra streajă din noapte
veni la dênşi umblând pe mare. 26 Vĕ-
zêndu 'l dar ucenici umblând pe mare
sĕ spăĭmêntară, zicênd că este o nă-
lucă, şi de frică strigară. 27 Dar Iisus
îndată le vorbi zicênd, îndrăsniţĭ, eu
sûnt; nu vĕ temeţĭ. 28 Şi rĕspun-
zêndu 'i Petru zise: Doamne, daca eştĭ
tu, porunceşte să viu la tine pe apă.
29 Iar el zise: vino. Şi dându se jos
din vas. Petru merse pe apa şi veni
la Iisus. 30 Vĕzênd ânsĕ vêntul tare
se temu, şi începênd a se a funda în
mare strigâ zicênd: Doamne, scapă
mĕ! 31 Atuncĭ Iisus îndată întinzênd
mâna 'l apucâ şi 'i zise: puţin credin-
ciosule, pentru ce te ai îndoit? 32 Şi
suindu se ei în vas sĕ potoli vêntul.
33 Iar cei din vas venind se plecară
înaintea lui zicênd: adevĕrat Fiul lui
Dumnezeu eştĭ.

Iisus vindecă pe toţĭ aceia carĭ se ating de dînsul.

34 Şi trecênd veniră în pămêntul Ge-
nezaret. 35 Dar cunoscêndu 'l oameni

loculuĭ aceluia, trimiseră în tot ţinutul
acela şi 'i aduseră pe toţĭ bolnavi,
36 Şi 'l rugau ca numaĭ să atingă
ciucuri vestmêntului sĕu, şi câţĭ atin-
seră fură scăpaţĭ cu desăvîrşire.

Iisus desaprobă şi dojenesce poruncile omenescĭ.

15 Atuncĭ vin la Iisus cărturari şi
farisei din Ierusalem zicênd.
2 Pentru ce ucenici tĕi calcă rînduiala
bătrînilor? Căcĭ nu 'şi spală mâinile
când mănâncă pâine. 3 Iar el rĕspun-
zênd le zise, pentru ce şi voĭ călcaţĭ
porunca lui Dumnezeu pentru rînduiala
voastră? 4 Căcĭ Dumnezeu a zis:
„cinsteşte pe tatăl tĕu şi pe muma ta,
şi cine vorbeşte de rĕu pe tată sau pe
mumă să moară negreşit.“ 5 Iar voĭ
ziceţĭ: cine va fi zis tatălui sau mumei:
dăruit *este Domnului* orĭ ce ai folosi
de la mine; *acela* neapărat nu va cinsti
pe tatăl sĕu sau pe muma sa. 6 Decĭ
aţĭ desfiinţat legea lui Dumnezeu pen-
tru rînduiala voastră. 7 Făţarnicilor,
bine a profetizat despre voĭ Isaia zi-
cênd: 8 „Poporul acesta cu buzele
mĕ cinsteşte, dar inima lor departe
este de mine; 9 In zadar mĕ cinstesc
învăţând învăţăturĭ, *ce sûnt* poruncĭ
omeneştĭ.“
10 Şi chemând la sine gloata zise
lor: ascultaţĭ şi înţelegeţĭ; 11 Nu ce
intră pe gură spurcă pe om, ci ce ese
din gură, aceea spurcă pe om.
12 Atuncĭ apropiindu se ucenici 'i
zic: ştiĭ că farisei auzind cuvîntarea
s'au smintit? 13 Iar el rĕspunzênd
zise: orĭ ce sad, pe care nu 'l a sădit
Tatăl meu cel ceresc, va fi desrădăci-
nat. 14 Lăsaţi 'i pe dênşi; orbĭ sûnt
arătătorĭ de drum la orbĭ; iar un orb
daca va arăta drumul la *alt* orb, amên-
doĭ vor cădea în groapă.
15 Atuncĭ rĕspunzênd Petru 'i zise:
desluşaşte noĕ pilda *aceasta*. 16 Iar
el zise: şi voĭ nu pricepeţĭ încĕ?
17 Nu înţelegeţĭ că orĭ ce intră în
gură se duce în pântece şi se aruncă
în cloacă? 18 Dar cele ce pornesc
din gură es din inimă, şi acelea spurcă
pe om. 19 Căcĭ din inimă es gândirĭ
rele, omorurĭ, adulter, desfrânare, fur-
turĭ, mărturiĭ mincinoase, defăimărĭ.
20 Acestea sûnt care spurcă pe om,
dar a mânca cu mâinĭ nespălate nu
spurcă pe om.

Cananénca este ascultată.

21 Şi eşind de acolo Iisus se duse
în părţile Tirului şi Sidonului. 22 Şi
iată o femee Canaanee eşind din latu-
rile acelea strigâ zicênd: milueşte mĕ,
Doamne Fiul lui David; fiĭca mea este
muncită rĕu de demon. 23 Iar el nu
'i respunse un cuvînt. Şi apropiindu
se de dênsul ucenici sĕi 'l rugau zi-
cênd: dă 'i drumul că strigă în urma
noastră. 24 Şi rĕspunzênd zise: nu
sûnt trimis decât la oile cele perdute
de casa lui Israel. 25 Şi venind ea
'i se închinâ zicênd: Doamne, ajută'mĭ.
26 Iar el rĕspunzênd zise: nu se cuvine
a lua pâinea copiilor şi a o arunca
câinilor. 27 Şi ea zise aşa este, Do-
amne, dar şi câini mănâncă din frămi-
turile ce cad de la masa stăpînilor lor.
28 Atuncĭ rĕspunzênd Iisus 'i zise:
femee, mare este credinţa ta; fie ţie
cum voeştĭ. Şi sĕ însănătoşi fiĭca ei
din acel ceas.

Bolnavi însănătosiţĭ.

29 Şi trecênd de acolo Iisus se duse
lângă marea Galilei şi suindu se pe
munte şĕzu acolo. 30 Şi veniră la
dênsul gloate multe, avênd cu dênsele
şchiopĭ, orbĭ, muţĭ, strâmbĭ şi alţĭ
mulţĭ, şi 'i aruncară lângă picioarele
lui şi el 'i tămădui. 31 Astfel că
gloata se minunâ vĕzênd pe muţĭ vor-
bind, pe strâmbĭ sănătoşĭ, pe şchiopĭ
umblând şi pe orbĭ vĕzênd; şi măriră
pe Dumnezeul lui Israel.

Ospătarea a 400 de bărbaţĭ.

32 Atuncĭ Iisus chemând la sine
pe ucenici sĕi zise: 'mi este milă de
gloată, că de trei zile acum stăruesc
lângă mine şi nu au ce să mănânce;
şi a le da drumul nemâncate nu voesc,
ca nu cumva să leşine *de foame* pe
drum. 33 Iar ucenici 'i zic; de unde
avem noĭ în pustie atâtea pâinĭ în cât
să săturăm atâta gloată? 34 Şi Iisus
le zice: câte pâinĭ aveţĭ? Iar ei zic:
şapte şi puţinĭ peştişorĭ. 35 Şi po-
runci gloatelor să şază jos pe pămênt,
36 Şi luând cele şapte pâinĭ şi peştĭ,
mulţumind frânse şi dete ucenicilor,
iar ucenici gloatelor. 37 Şi mâncară
toţĭ încât să săturară, şi luară priso-
sul de frămiturĭ şapte coşurĭ pline.
38 Iar cei care mâncară erau patru
miĭ de oamenĭ, afară de femeĭ şi copiĭ.
39 Şi dând drumul gloatelor se sui
în vas şi veni în laturile Magdalei.

Farisei şi saducei cer un semn ceresc Aluatul fariseilor.

16 Şi apropiindu se farisei şi saducei,
ispitind cerură de la dênsul să le

arate un semn din cer. 2 Iar el rĕ-
spunzênd le zise: când se face seară
ziceţĭ senin *va fi*, pentru că cerul este
roşu; 3 Şi dimineaţa *ziceţĭ*: astăzĭ
furtună *va fi*, pentru că cerul este roşu
turburându se. Faţa cerului ştiţĭ s'o
judecaţĭ, dar semnele timpurilor nu le
puteţĭ *judeca*? 4 Un neam rĕu şi
desfrănat cere semn, şi semn nu se va
da lui, afară de semnul lui Iona. Şi
lăsându 'i plecâ.
5 Şi venind ucenici lui în cealaltă
parte uĭtară să iea pâĭnĭ. 6 Iar Iisus
le zise: luaţĭ aminte şi feriţi vĕ de
aluatul fariseilor şi saduceilor. 7 Şi
ei se gândiau întru sine zicênd că
pâĭnĭ nu luărăm. 8 Dar Iisus înţele-
gênd zise: ce vĕ gândiţĭ în ênşivĕ,
puţin credincioşilor, că nu luarăţĭ
pâĭnĭ? 9 Nu pricepeţĭ ânchĕ, nicĭ
nu vĕ aduceţĭ aminte de cele cincĭ
pâĭnĭ ale celor cincĭ miĭ şi câte coşurĭ
luarăţĭ? 10 Nicĭ de cele şapte pâĭnĭ
ale celor patru miĭ şi câte coşurĭ
luarăţĭ? 11 Cum nu pricepeţĭ că nu
despre pâĭnĭ vĕ zisei? ci feriţi vĕ de
aluatul fariseilor şi saduceilor. 12 A-
tuncĭ înţeleserĕ că nu zise, ca dênşi
să se ferească de aluatul pâĭniĭ, ci de
învăţătura fariseilor şi saduceilor.

Mărturisirea lui Petru şi cheile.

13 Şi venind Iisus în părţile Ce-
sarei lui Filip întrebâ pe ucenici sĕi
zicênd: pe cine numesc oameni că este
Fiul omului? 14 Iar ei rĕspund: uni
pe Ioan Botezătorul, alţi pe Elie, şi
alţi pe Ieremia sau pe unul dintre
profeţĭ. 15 Dar voĭ, zice el, cine zi-
ceţĭ că sûnt eu? 16 Atuncĭ rĕspun-
zênd Simon Petru zise: tu eştĭ Chri-
stosul, Fiul lui Dumnezeu cel viu.
17 Şi rĕspunzênd Iisus 'i zise: fericit
eştĭ Simone, fiul lui Iona, că trup şi
sînge nu 'ţi au descoperit ţie, ci Tatăl
meu cel din cerurĭ. 18 Şi eu zic ţie
că tu eştĭ Petru, şi pe această peatră
voĭ clădi biserica mea, şi porţile iadu-
lui nu vor fi maĭ tarĭ faţă de dênsa.
19 Şi voĭ da ţie cheile împĕrăţiĭ ceru-
rilor, şi ce veĭ fi legat pe pământ va
fi legat în cerurĭ, şi ce veĭ fi deslegat
pe pământ va fi deslegat în cerurĭ.
20 Atuncĭ porunci ucenicilor ca să nu
spună nimenui că el este Christosul.

*Ânteia vestire despre suferinţele şi mor-
tea sa. Trebuie să urmăm după urmele
mântuitorului.*

21 De atuncĭ începu Iisus să spună
ucenicilor sĕi, că trebue ca el să
meargă la Ierusalem şi să sufere multe
de la bătrînĭ, şi de la maĭ mari pre-
oţilor şi de la cărturari, şi să fie omo-
rît şi a treia zi să se scoale. 22 Şi
luându 'l la o parte Petru începu să
'l certe zicênd: milostiv să 'ţĭ fie *Dum-
nezeu*, Doamne; nu va fi pentru tine
aceasta. 23 Iar el întorcêndu se zice
lui Petru: mergĭ înapoia mea, satana;
sminteală eştĭ pentru mine, că tu nu
ai în gând cele *ce sûnt* ale lui Dum-
nezeu, ci cele *ce sûnt* ale oamenilor.
24 Atuncĭ Iisus zise ucenicilor sĕi:
daca voeşte cineva să vie după mine,
să se lepede de sine şi să ĭea crucea
sa şi să'mĭ urmeze. 25 Căcĭ cine va
fi voit să'şĭ scape sufletul îl va perde
pe el; dar cine va fi perdut sufletul
sĕu pentru mine, îl va afla. 26 Pen-
tru că ce va folosi omul, daca va fi
câştigat lumea întreagă, iar sufletul
sĕu îl va fi perdut; sau ce va da
omul în schimb pentru sufletul sĕu?
27 Căcĭ Fiul omului are să vie în mă-
rirea Tatălui sĕu cu toţĭ ângeri sĕi,
şi atuncĭ va rĕsplăti fie căruia după
fapta sa. 28 Adevĕr zic voĕ, sûnt
uni din cei de faţă care nu vor gusta
moarte pênĕ ce nu vor fi vĕzut pe Fiul
omului venind în împĕrăţiea lui.

Schimbarea la faţă.

17 Şi după şase zile Iisus ĭea cu
sine pe Petru şi pe Iacob şi pe
Ioan fratele lui, şi 'i duce pe dênşi pe
un munte înalt la o parte. 2 Şi se
schimbă la faţă înaintea lor, şi stră-
luci faţa lui ca soarele şi vestmintele
lui sĕ făcură albe ca lumina. 3 Şi
iată li se arătâ lor Moise şi Elie vor-
bind împreună cu dênsul. 4 Atuncĭ
începênd Petru zise lui Iisus: Doamne,
este bine ca să fim aicĭ; daca voeştĭ
voĭ face aci trei colibĭ, ţie una şi lui
Moise una şi lui Elie una. 5 Vorbind
el ânchĕ, iată un nor luminos 'i umbri
pe dênşi, şi iată un glas din nor zi-
cênd: acesta este Fiul meu cel iubit,
întru care am binevoit; ascultaţĭ de
dênsul. 6 Şi auzind ucenici căzură
cu faţa lor *la pămînt* şi sĕ temură
foarte. 7 Şi Iisus sĕ apropie şi atin-
gêndu'i zise: sculaţi vĕ şi nu vĕ te-
meţĭ. 8 Iar ei ridicându 'şĭ ochi nu
vĕzură pe nimenĭ decât numaĭ pe Iisus.
9 Şi dându se ei jos de pe muntele
acela le porunci Iisus zicênd: nimenui
să nu spuneţĭ vedeniea pênĕ când Fiul
omului sĕ va fi sculat dintre morţĭ.
10 Şi 'l întrebară pe el ucenici zicênd:
pentru ce zic dar cărturariĭ că trebue

să vie maĭ 'ntêiu Elie? 11 Iar el
rĕspunzênd zise: Elie vine într'adevĕr
şi va întocmi iarăş tot. 12 Dar cu
vĕ zic că Elie a şi venit, ânsĕ ei nu 'l
au cunoscut, ci făcură cu dênsul câte
au voit; astfel şi Fiul omului va suferi
de la dênşi. 13 Atuncĭ înţeleseră uce-
nici că el le vorbise despre Ioan Bo-
tezătorul.

Vindecarea lunatecului.

14 Şi mergênd ei spre gloată, veni
la dênsul un om căzênd în genuchĭ la
el 15 Şi zicênd: Doamne, fie 'ţĭ milă
de fiul meu, că este lunatic şi suferă
rĕu; căcĭ de multe orĭ cade în foc şi
de multe orĭ în apă. 16 Şi 'l am
adus la ucenici tĕi, dar ei nu putură
să 'l tămăduiască. 17 Iar Iisus rĕ-
spunzênd zise: neam necredincios şi
sucit, pênĕ când voĭ fi cu voĭ? Pênĕ
când vĕ voĭ îngădui? Aduceţi 'l la
mine aci. 18 Şi Iisus îl certă, şi de-
monul eşi de la dênsul, şi copilul fu
tămăduit din ceasul acela.

19 Atuncĭ apropiindu se ucenici de
Iisus la o parte ziseră: pentru ce noĭ
nu puturăm să 'l dăm afară pe el?
20 Iar el le zice: pentru necredinţa
voastră; căcĭ adevĕr zic voĕ, daca aţĭ
avea credinţă cât un grăunte de muştar,
veţĭ zice muntelui acestuia: trecĭ de
aicĭ colo, şi va trece, şi nimic nu va
fi cu neputinţă pentru voĭ. 21 Dar
acest fel *de demonĭ* nu ese decât nu-
maĭ cu rugăciune şi post.

A doua vestire a patrimilor sale.

22 Şi fiind ei în Galilea le zise
Iisus: Fiul omului are să fie dat în
mâinĭ de oamenĭ. 23 Şi 'l vor omorî
şi a treia zi se va scula; iar ei sĕ în-
tristară foarte.

Tributul templului.

24 Şi venind ei în Capernaum, sĕ
apropiară de Petru cei care string ju-
mătatea de siclu şi ziseră: Invăţătorul
vostru nu plăteşte jumătatea de siclu?
25 El zice: aşa. Şi intrând în casă,
Iisus 'i apucă 'nainte zicênd: ce 'ţi se
pare, Simone? Impĕraţi pământului de
la cine ĭeau dărĭ sau cens? De la fii
lor sau de la streinĭ? 26 De la
streinĭ, zice el. Aşa dar, 'i zise Iisus,
fii sûnt scutiţĭ.

27 Dar ca să nu le fim spre
sminteală, ducêndu te la mare a-
runcă o undiţă şi peştele care va
fi eşit întêiu ĭea 'l, şi deschizênd
gura lui veĭ afla un statir; pe acela
luându 'l, dă 'l lor pentru mine şi pen-
tru tine.

Despre simplicitatea copilăréscă.
Smintéla.

18 In ceasul acela se apropiară uce-
nici de Iisus zicênd: cine este
oare maĭ mare în împĕrăţiea ceruri-
lor? 2 Şi chemând la sine pe un
copil îl puse în mijlocul lor, 3 Şi
zise: adevĕr zic voĕ, daca nu vĕ veţĭ
întoarce şi să fiţĭ ca copii, nu veţĭ
intra în împĕrăţiea cerurilor. 4 Decĭ
orĭ cine se va smeri pe sine ca acest
copil, acela este maĭ mare în împĕră-
ţiea cerurilor. 5 Şi cine va fi primit
pe un copil ca acesta în numele meu,
pe mine mĕ primeşte. 6 Iar cine va
fi sminteală unuia din aceştĭ micĭ care
cred în mine, maĭ de folos 'i este să
se atârne de gâtul lui o peatră de
moară şi să fie afundat în adâncul
măriĭ.

7 Vaĭ lumiĭ din pricĭna smintelilor;
căcĭ trebue ca smintelele să vină, dar
vaĭ omului aceluia prin care vine smin-
teala. 8 Decĭ daca mâna ta sau pi-
ciorul tĕu te sminteşte, taie 'l şi aruncă
'l de la tine; este bine pentru tine ca
să intri în vieaţă strâmb sau schiop,
decât avênd doĕ mâinĭ sau doĕ picio-
are să fiĭ aruncat în focul cel vecĭnic.
9 Şi daca ochiul tĕu te sminteşte,
scoate 'l şi aruncă *'l* de la tine; este
bine pentru tine să intri c'un ochiu în
vieaţă, decât avênd doi ochĭ să fiĭ
aruncat în gheena focului.

10 Vedeţĭ să nu despreţuiţĭ pe vre
unul dintre aceştĭ micĭ, căcĭ zic voĕ
că ângeri lor în cerurĭ totdauna pri-
vesc faţa Tatălui meu care este în ce-
rurĭ. 11 *Căcĭ Fiul omului a venit ca*
să mântuiască pe cel perdut. 12 Ce
vi se pare? Daca un om are o sută
de oĭ şi sĕ rătăceşte una dintre ele,
au nu lăsând pe cele noăzecĭ şi noă
în munţĭ, plecând caută pe cea rătă-
cită? 13 Şi daca se întîmpla ca s'o
afle, adevĕr zic voĕ că se bucură de
ea maĭ mult decât de cele noăzecĭ şi
noă, care nu se rătăciseră. 14 Astfel
fiind, nu este voinţă înaintea Tatălui
vostru, care este în cerurĭ, ca să peară
unul dintr'aceştĭ micĭ.

Puterea cheilor.

15 Şi daca 'ţi va fi greşit ţie fra-
tele tĕu, mergĭ *şi* ceartă 'l între tine
şi el singur; daca va fi ascultat de
tine, ai câştigat pe fratele tĕu. 16 Iar
daca nu va fi ascultat, ĭea cu tine

ânchĕ unul sau doi, ca prin gura a doi
sau trei marturĭ să fie statornicit orĭ
ce cuvînt. 17 Şi daca nu va fi as-
cultat de dênşi, spune bisericei; iar
daca nu va fi ascultat nicĭ de biserică,
să 'ţĭ fie ţie ca păgânul şi vameşul.
18 Adevĕr zic voĕ, câte veţĭ fi legat
pe pământ vor fi legate în cer; şi câte
veţĭ fi deslegat pe pământ vor fi des-
legate în cer.
19 Iarăş zic voĕ, că daca doi dintre
voĭ sĕ vor învoi pe pământ asupra orĭ
cărui lucru ce vor cere, va fi *dat* lor
de la Tatăl meu care este în cerurĭ.
20 Căcĭ unde sûnt doi sau trei adu-
naţĭ în numele meu, acolo sunt *eu* în
mijlocul lor.

Despre îngăduirea şi împăcărea frăţéscă şi despre pilda datorniculuĭ mare.

21 Atuncĭ apropiindu se *de el* Petru
'ĭ zise: Doamne, de câte orĭ 'mĭ va
greşi fratele meu şi 'i voĭ erta lui?
Pênĕ de şapte orĭ? 22 Iisus 'i zice:
nu zic ţie pênĕ de şapte orĭ, ci pênĕ
de şaptezecĭ de orĭ şapte. 23 De
aceea împĕrăţiea cerurilor este ase-
menea unui om împĕrat, care voi să
facă socoteală cu slugile sale. 24 Şi
începênd să facă socoteală, 'i se aduse
unul care 'i datora zece miĭ de talanţĭ.
25 Dar ne avênd el *cu ce* să plătiască,
domnul sĕu porunci ca să fie vîndut
el şi femeea şi copii şi toate câte avea,
şi să se plătiască. 26 Decĭ căzênd
sluga *la pământ* 'i se închină zicênd:
Doamne, îngădueşte mĕ, şi 'ţi voĭ plăti
tot. 27 Iar domnul acelei slugĭ avênd
milă de dênsul 'i dete drumul, şi 'i
ertă datoriea. 28 Şi eşind acea slugă,
găsi dintre cei *care erau* împreună
slugĭ cu dênsul, pe unul care 'i datora
o sută de denarĭ, şi punênd mâna pe
dênsul îl strîngea de gât zicênd: plă-
teşte '*mi*, daca eştĭ dator. 29 Decĭ
căzênd *la pământ* cel împreună cu el
slugă îl ruga zicênd: îngădueşte mĕ,
şi 'ţĭ voĭ plăti *tot*. 30 Dar el nu voia,
ci ducêndu se îl aruncă în închisoare
pênĕ ce va plăti datoriea. 31 Decĭ
slugile cele împreună cu dênsul vĕzênd
cele întîmplate se întristară foarte şi
ducêndu se lămuriră domnului lor toate
cele petrecute. 32 Atuncĭ chemându
'l la sine domnul sĕu 'i zice: slugă rea,
toată acea datorie 'ţi am ertat o, fiind
că m'ai rugat; 33 Oare nu se cădea
ca şi tu să ai milă de cel împreună
cu tine slugă, dupĕ cum şi eu am avut
milă de tine? 34 Şi mâniindu se
domnul sĕu îl dete pe mâna chinuito-
rilor pênĕ ce 'i va fi plătit toată dato-
riea. 35 Astfel şi Tatăl meu cel
ceresc va face voĕ, daca nu veţĭ fi
ertat din inimile voastre fie care fra-
telui sĕu.

Rĕspunsul lui Iisus despre despărţire şi despre famenĭ.

19 Şi a fost când sfîrşi Iisus cuvin-
tele acestea, trecu din Galilea şi
veni în părţile Iudei *pe* dincolo de
Iordan. 2 Şi 'i urmară gloate multe,
şi le tămădui acolo.
3 Şi veniră la dênsul farisei ispi-
tindu 'l şi zicênd: daca se cade *omului*
să 'şĭ lase femeea sa pentru orĭ ce cu-
vînt? 4 Iar el rĕspunzênd zise: n'aţĭ
cetit că cel care '*i* a făcut de la înce-
pul, „bărbat şi femee 'i a făcut?“
5 Şi zise: „de aceea va lăsa omul pe
tatăl sĕu şi pe muma *sa* şi se va lipi
de femeea sa şi vor fi cei doi un trup,“
6 In cât nu maĭ sûnt doi, ci un trup.
Decĭ aceea ce Dumnezeu împreună
omul să nu despartă.
7 Ei 'i zic: pentru ce dar Moise
rîndui a da carte de despărţire şi a *o*
lăsa? 8 Zice lor: fiind că Moise în
vederea învîrtoşeriĭ inimei voastre vĕ
dete voe să lăsaţĭ pe femeile voastre;
dar de la început n'a fost aşa. 9 Şi
eu zic voĕ că orĭ cine va fi lăsat pe
femeea sa nu pentru desfrânare şi se
va fi însurat cu alta, sĕvîrşaşte adul-
ter; *şi cine s'a însurat cu cea lăsată
sĕvîrşaşte adulter*.
10 Zic lui ucenici: daca astfel este
starea omului cu femeea, nu este de
folos a se însura. 11 Iar el zise lor:
nu toţĭ pricep cuvîntul acesta, ci *aceia*
căror le este dat. 12 Căcĭ sûnt fa-
menĭ care aşa au fost născuţĭ din pân-
tecele mumei lor; şi sûnt famenĭ pe
care oameni 'i au făcut famenĭ; şi sûnt
famenĭ care s'au făcut pe sine ênsuşĭ
famenĭ pentru împĕrăţiea cerurilor;
cine poate pricepe să priceapă.

Iisus binecuvintéză copiiĭ.

13 Atuncĭ 'i se aduseră copiĭ, ca
să 'şĭ pună mâĭnile peste dênşi şi să
se roage; iar ucenici 'i a înfruntat.
14 Dar Iisus le zise: lăsaţĭ copii şi nu
'i opriţĭ a veni la mine; căcĭ împĕră-
ţiea cerurilor este a unora ca aceştia.
15 Şi punênd mâĭnile peste dînşi se
duse de acolo.

Tînĕrul avut.

16 Şi iată unul venind la dênsul
zise: Invăţătorule *bune*, ce lucru bun

să fac, ca să am vieaţă vecînică?
17 Iar el 'i zise: ce mĕ întrebĭ despre
lucru bun? Unul este cel bun, Dum-
nezeu; dar daca voeştĭ să intri în
vieaţă, păzeşte poruncile. 18 Care?
zise el; iar Iisus zise: „nu omorî, nu
sĕvîrşi adulter, nu fura, nu mărturisi
mincinos, 19 Cinsteşte pe tatăl tĕu
şi pe muma ta, şi ĭubeşte pe aproapele
tĕu ca pe tine ênsuţĭ.“ 20 Zice lui
tênĕrul: toate acestea le am păzit *din
tinereţea mea*; ce 'mi lipseşte ânchĕ?
21 Zis a Iisus lui: daca voeştĭ a fi
desĕvîrşit, mergĭ vinde averea ta şi dă
săracilor, şi veĭ avea comoară în cer,
şi vino urmează 'mi. 22 Iar tênĕrul
auzind *cuvîntul* plecă întristat, căcĭ
avea avuţiĭ multe.
23 Şi Iisus zise ucenicilor sĕĭ: ade-
vĕr zic voĕ că cu greu va intra un
avut în împĕrăţica cerurilor. 24 Şi
iar zic voĕ că maĭ lesne este *pentru*
o cămilă să treacă printr'o ureche de
ac decât *pentru* un avut să intre în
împĕrăţica cerurilor. 25 Şi auzind
ucenici sĕ înfiorară tare zicênd: cine
dar poate fi mântuit? 26 Iar Iisus
uitându se *la dênşi* le zise: la oamenĭ
aceasta este cu neputinţă, dar la Dum-
nezeu tot este cu putinţă.
27 Atuncĭ începênd Petru 'i zise:
iată noĭ lăsarăm tot şi 'ţi urmarăm
ţie; decĭ ce vom avea noi? 28 Iar
Iisus le zise: adevĕr zic voĕ că voĭ
care 'mi aţĭ urmat mie, la naşterea
din nou, când Fiul omului va fi şĕzut
pe tronul măririĭ sale, veţĭ şĕdea şi
voĭ pe doĕsprezece tronurĭ judecând
pe cele doĕsprezece seminţiĭ ale lui
Israel. 29 Şi orĭ cine care a lăsat
fraţĭ sau surorĭ sau tată sau mumă
sau femee sau copiĭ sau ţarine sau case
pentru numele meu, va primi îmulţit şi
va moşteni vieaţă vecînică. 30 Mulţĭ
dar *fiind* întêiu vor fi în urmă şi *fiind*
în urmă *vor fi* întêiu.

Pilda cu lucrători tocmiţĭ.

20 Căcĭ împĕrăţiea cerurilor este
asemenea unui om stăpîn de casă,
care eşi dis de dimineaţă ca să toc-
miască lucrătorĭ în viea sa. 2 Şi în-
voindu se cu lucrători pe un denar
zioa, 'i trimise în viea sa. 3 Şi eşind
pe la al treilea ceas vĕzu pe alţi stând
fără lucru în tîrg, 4 Şi acelora *le*
zise: mergeţĭ şi voĭ în viea *mea*, şi ce
este cu dreptul voĭ da voĕ. 5 Şi ei
se duseră. Eşind iarăş pe la al şaselea
şi al noulea ceas făcu asemenea.
6 Eşind *apoĭ* pe la al unsprezecelea
ceas găsi pe alţi stând *fără lucru*, şi
le zice: pentru ce staţĭ aci toată zioa
fără lucru? 7 Ei 'i zic: pentru că
nimenea nu ne a tocmit. Zice lor· mer-
geţĭ şi voĭ în viea *mea, şi ce este cu
dreptul veţĭ primi*. 8 Şi făcêndu se
seară zice domnul viei către îngrijito-
rul lui: cheamă pe lucrătorĭ şi dă plata,
începênd de la cei de pe urmă pênĕ
la cei d'intêiu. 9 Şi venind cei de
pe la al unsprezecelea ceas primiră
câte un denar. 10 Şi venind cei d'in-
têiu socotiau că vor primi maĭ mult,
dar primiră şi dênşi câte un denar.
11 Primind însĕ cârtiau împrotiva
stăpînului de casă 12 Zicênd: aceştĭ
din urmă au făcut un ceas, şi 'i ai pus
d'o potrivă cu noĭ care am dus greuta-
tea zilei şi arşiţa. 13 Iar el rĕspun-
zênd zise unuia dintre ei: prietene, nu
'ţi fac nedreptate; oare nu te ai învoit
cu mine un denar? 14 Iea *ce este* al
tĕu şi pleacă. Voesc să dau acestui
din urmă ca şi ţie; 15 Or nu 'mi se
cade mie să fac ce voesc cu ale mele?
Or ochiul tĕu este rĕu pentru că eu
sûnt bun? 16 Astfel vor fi cei din
urmă întêiu, şi cei d'intêiu pe urmă.
*Căcĭ mulţĭ sûnt chemaţĭ, dar puţinĭ
aleşĭ.*

A treia vestire o patimilor.

17 Şi mergênd Iisus la Ierusalem
luă la o parte pe cei doisprezece uce-
nicĭ, şi pe cale zise lor: 18 Iată
mergem la Ierusalem şi Fiul omului
va fi dat maĭ marilor preoţilor şi căr-
turaririlor, şi 'l vor osîndi la moarte;
19 Şi 'l vor da în mâna păgânilor ca
să 'l bajocoriască şi să 'l biciŭiască şi
să 'l rĕstigniască, dar a treia zi sĕ va
scula.

Copiiĭ lui Zebedeŭ. Cĕrta pentru ânteietăte.

20 Atuncĭ sĕ apropiă de dênsul
muma fiilor lui Zebedeu cu fii ei, ple-
cându se şi cerênd ceva de la el.
21 Iar el 'i zise: ce voeştĭ? Ea 'i zice:
zi ca să şează aceştĭ doi fii ai mei unul
d'a dreapta ta şi altul d'a stânga ta
în împĕrăţica ta. 22 Dar Iisus rĕspun-
zênd zise: nu ştiţĭ ce cereţĭ. Puteţĭ
bea paharul pe care am să 'l beau eu
— *şi să fiţĭ botezaţĭ în botezul în care
mĕ botez eu* —? Peutm, 'i zic ei. 23 Şi
el le zice: într'adevĕr veţi bea paharul
meu — *şi cu botezul cu care mĕ botez
eu veţĭ fi botezaţĭ* —, dar a şedea d'a
dreapta mea şi d'a stânga *mea* nu este
al meu a da aceasta, ci *se va da ace-*

lora pentru care s'a gătit de către
Tatăl meu.
24 Şi auzind cei zece sĕ mâhniră
adînc asupra celor doi fraţĭ. 25 Dar
Iisus chemându 'i la sine zise: ştiţĭ că
domnitori păgânilor 'i stăpînesc pe
aceştia şi cei marĭ întrebuinţează pu-
terea asupra lor. 26 Nu astfel va fi
între voĭ; ci care ar voi să fie mare
între voĭ, va fi slujitorul vostru. 27 Şi
care ar voi să fie întêiul între voi, va
fi sluga voastră; 28 Dupĕ cum Fiul
omului n'a venit ca să fie slujit, ci ca
să slujască şi să dea sufletul sĕu preţ
de rĕscumpĕrare pentru mulţĭ.

Doĭ orbĭ.

29 Şi pornind ei de la Ierichon, 'i
urmâ gloată multă. 30 Şi iată doi
orbĭ, care şĕdeau lângă cale, auzind
că Iisus trece, strigară zicênd: Doamne,
fi 'ţĭ milă de noĭ, Fiule al lui David.
31 Iar gloata 'i înfruntâ ca să tacă;
dar ei mai tare strigau zicênd: Do-
amne, fie 'ţĭ milă de noĭ, Fiule al lui
David. 32 Şi stând Iisus 'i chemâ şi
zise: ce voiţĭ să vĕ fac? 33 Doamne,
'i zic ei, să se deschiză ochi noştri.
34 Iar Iisus pătruns fiind de milă atinse
ochi lor; şi îndată vĕzură şi 'i urmară.

Intrarea în Ierusalem.

21 Şi când sĕ apropiară de Ierusa-
lem şi veniră la Betfaghe la mun-
tele maslinilor, atuncĭ trimise Iisus pe
doi ucenicĭ 2 Zicêndu le: mergeţĭ
în satul ce este înaintea voastră, şi
îndată veţĭ afla o asină legată şi un
mânz cu dênsa; deslegând aduceţĭ la
mine. 3 Şi daca cineva v'ar zice
ceva, veţĭ spune că Domnul are tre-
buinţă de ele; şi îndată le va trimite.
4 Iar aceasta s'a făcut ca să se îm-
pliniască ce s'a rostit prin profetul
care zice: 5 „Spuneţĭ Fiicei Sionu-
lui: iată împĕratul tĕu vine la tine,
blând şi călare pe asină, *şi* pe mânz,
fiul celui de sub jug.“
6 Ducêndu se dar ucenici, şi facênd
dupĕ cum le poruncise Iisus, 7 Adu-
sera asina şi mânzul, şi 'şĭ puseră
d'asupra lor vestmintele, şi el sĕ aşezâ
pe dênsele. 8 Iar partea cea maĭ
mare de gloată aşternură veştmintele
lor pe cale; şi alţi tăeau ramurĭ din
copacĭ şi aşternură pe cale. 9 Şi
gloatele care mergeau înaintea lui şi
care veniau dupĕ dênsul strigau zi-
cênd: Osana Fiului lui David, „bine
cuvîntat *este* cel ce vine în numele
Domnului,“ Osana în cele de sus.
10 Şi intrând el în Ierusalem se
mişcâ toată cetatea zicênd: cine este
acesta? 11 Iar gloatele ziceau: ace-
sta este profetul, Iisus din Nazaretul
Galilei.

Curăţirea santuarului.

12 Şi Iisus intrâ în santuarul *lui
Dumnezeu*, şi dete afară pe toţĭ care
vindeau şi cumpĕrau în santuar, şi re-
sturnâ mesele schimbătorilor de banĭ
şi scaunele celor care vindeau porum-
bei, şi le zice: 13 Scris este: „casa
mea casă de rugăciune se va chema,“
iar voĭ o faceţĭ „peşteră de tâlharĭ“.
14 Şi veniră la dênsul în santuar
orbĭ şi şchiopĭ, şi el 'i tămădui.
15 Iar maĭ mari preoţilor şi cărtu-
rari vĕzênd faptele minunate pe care
le făcuse, şi pe copii care strigau în
santuar şi ziceau: Osana Fiului lui
David, se mâhniră adînc, 16 Şi 'i
ziseră: auzĭ ce zic aceştia? Dar Iisus
le zice: adevĕrat; oare n'aţĭ cetit nicĭ
o dată că „din gura copiilor şi a su-
gĕtorilor voĭ întocmi lauda?“ 17 Şi
lăsându 'i eşi afară din cetate la Be-
tania, şi rĕmase noaptea acolo.

Smochinul neroditor.

18 Iar a doa zi întorcêndu se în
cetate flămânzi. 19 Şi vĕzênd un
smochin lângă cale se duse la el, dar
nu găsi nimic într'ênsul decât numaĭ
frunze. Şi zice lui: de acum înainte
rod din tine să nu se facă în vecĭ. Şi
se uscâ smochinul îndată. 20 Şi vĕ-
zênd ucenici sĕ mirară zicênd: cum se
uscâ smochinul îndată? 21 Dar Iisus
rĕspunzênd le zise: adevĕr zic voĕ,
daca veţĭ avea credinţă şi nu vĕ veţĭ
îndoi, veţĭ face nu numaĭ ce s'a făcut
cu smochinul; ci chiar daca veţĭ zice
muntelui acestuia: ridică te şi te arun-
că în mare, se va face. 22 Şi toate
câte veţĭ fi cerut în rugăciune, crezênd,
veţĭ primi.

Cuvîntările lui Iisus în templu.

23 Şi venind el în santuar sĕ apro-
piară de dênsul, pe când învăţa, maĭ
mari preoţilor şi bătrîni poporului zi-
cênd: cu ce putere facĭ acestea? Şi cine
'ţi a dat puterea aceasta? 24 Iar
Iisus rĕspunzênd le zise: ve voĭ în-
treba şi eu un cuvînt, pe care daca
mi 'l spuneţĭ, şi eu vĕ voĭ spune cu
ce putere fac acestea. 25 Botezul lui
Ioan de unde era? Din cer sau de la
oamenĭ? Iar ei cugetau întru sine zi-
cênd: 26 Daca zicem din cer, ne va

zice: pentru ce dar n'aţĭ crezut lui?
Iar daca zicem de la oamenĭ, ne temem
de gloată, pentru că toţĭ ţin pe Ioan
drept un profet. 27 Si rĕspunzênd ei
lui Iisus ziseră: nu ştim. Zise şi el lor:
nicĭ eu nu vĕ spun cu ce putere fac
acestea.
28 Ce vi se pare voĕ? Un om avea
doi fiĭ; şi ducêndu se la cel d'întêiu
zise: fiule, du te, lucrează azĭ în viea
mea. 29 Iar el rĕspunzênd zise: nu
voesc; în urmă ânsă părându 'i rĕu sĕ
duse. 30 Şi ducêndu se la cel d'al
doilea zise tot astfel. Iar el rĕspunzênd
zise: eu, Doamne, *mĕ duc*, dar nu s'a
dus. 31 Care din aceştĭ doi a făcut
voea tatălui? Cel d'intêiu, zic ei. Iisus
le zice: adevĕr zic voĕ că vameşi şi
desfrânatele merg înaintea voastră în
împĕrăţiea lui Dumnezeu. 32 Căcĭ
Ioan veni la voĭ pe cale de dreptate,
şi n'aţĭ crezut lui; iar vameşi şi des-
frânatele crezură lui, şi voĭ vĕzênd
nicĭ nu v'a părut rĕu în urmă ca să
credeţĭ lui.

Pilda despre lucrătoriĭ vieĭ.

33 Ascultaţĭ altă pildă. Era un om
stăpîn de casă, care sădi vie şi o îm-
prejmui cu gard şi făcu în ea lin şi
clădi turn, şi o dete lucrătorilor, iar
el sĕ duse departe. 34 Şi când sosi
timpul roadelor trimise slugile sale la
lucrătorĭ ca să ĭea roadele lui. 35 Dar
lucrători luând pe slugile lui, pe unul
îl bătură, pe altul îl uciseră, iar pe
altul îl omorîră cu petre. 36 Iarăş
trimise alte slugĭ maĭ multe decât cele
d'intêiu, şi făcură cu acestea asemenea.
37 In urmă trimise la dênşi pe fiul
sĕu zicênd: sĕ vor sfii de fiul meu.
38 Lucrători ânsĕ vĕzênd pe fiul zi-
seră între dênşi: acesta este moşteni-
torul; veniţĭ să 'l ucidem şi să avem
noĭ moştenirea lui. 39 Şi luându 'l
îl aruncară afară din vie şi 'l uciseră.
40 Decĭ când va fi venit domnul viei,
ce va face acelor lucrătorĭ?
41 Ei 'i zic: pe cei rĕi cu rĕu 'i va
perde, şi viea o va da altor lucrătorĭ,
care să 'i dea roadele la timpul lor.
42 Iisus le zice: n'aţĭ cetit nicĭ
odată în scripturĭ: „Peatra pe care n'a
luat o în seamă clăditori, aceasta a
fost făcută pentru cap de unghiu; de
la Domnul a fost ea, şi este minunată
în ochi noştri“? 43 De aceea zic voĕ
că se va lua de la voĭ împĕrăţiea lui
Dumnezeu şi se va da neamului care
face roadele ei.
44 Şi cine va fi căzut pe peatra
aceasta se va sfărîma; iar pe care va
fi căzut ea, pe *acela* îl va spulbera.
45 Şi auzind maĭ mari preoţilor şi
farisei pildele lui cunoscură că vor-
beşte despre dênşi; 46 Şi căutând ca
să pună mâna pe dênsul se temură de
gloate, pentru că îl ţineau drept un
profet.

Pilda cu cei chemaţĭ la nuntă.

22 Şi rĕspunzênd Iisus le vorbi iar
în pilde zicênd: 2 Impĕrăţiea
cerurilor este asemenea unui om îm-
pĕrat, care făcu nuntă fiului sĕu. 3 Şi
trimise slugile sale ca să strige pe cei
chemaţĭ la nuntă, dar ei nu voiau să
vie. 4 Iarăş trimise alte slugĭ zicênd:
spuneţĭ celor chemaţĭ, iată prânzul
meu stă gata; tauri mei şi cele îngră-
şate ale mele sûnt înjunghiate, şi tot
este gata; veniţĭ la nuntă. 5 Dar ei
ne dând luare aminte se duseră, unul
la ţarina su, altul la negustoriea sa;
6 Iar ceilalţĭ punênd mâna pe slugile
sale *le* înfruntară ruşinos şi *le* uciseră.
7 Auzind dar împĕratul se umplu de
mânie, şi trimiţĕnd oştile sale nimici
pe acei ucigaşĭ şi arse oraşul lor.
8 Atuncĭ zise slugilor sale: nunta este
gata, dar cei chemaţĭ nu fură vred-
nicĭ; 9 Decĭ mergeţĭ pe la eşirile
drumurilor, şi pe câţĭ 'i veţĭ fi găsit
chemaţĭ 'i la nuntă. 10 Şi eşind slu-
gile acelea la drumurĭ strînseră pe
toţĭ câţĭ 'i aflară, şi rĕi şi bunĭ; şi se
umplu nunta de oaspeţĭ.
11 Iar împĕratul intrând spre a privi
pe oaspeţĭ vĕzu acolo un om ne fiind
îmbrăcat în haină de nuntă; 12 Şi
'i zice: prietene, cum ai intrat aci ne
avênd haină de nuntă? Iar el tăcu.
13 Atuncĭ împĕratul zise slujitorilor:
legându 'i picioarele şi mâinile arun-
caţĭ 'l în întunerecul cel maĭ din afară,
acolo va fi plângerea şi scârşnirea din-
ţilor. 14 Căcĭ mulţĭ sûnt chemaţĭ,
dar puţinĭ aleşĭ.

Daca se cuvine a plăti cens saŭ tribut Cesarului.

15 Atuncĭ ducêndu se farisei sĕ
sfătuiră cum să 'l prinză în cuvînt.
16 Şi trimit la dênsul pe ucenici lor
cu Erodiani zicênd: Invĕţătorule, ştim
că eştĭ iubitor de vdevĕr, şi înveţĭ în
adevĕr calea lui Dumnezeu, şi nu 'ţĭ
pasă de nimenea, pentru că nu te uiţĭ
la faţa oamenilor; 17 Decĭ spune
noĕ, ce 'ţi se pare? Se cuvine a da
cens Cesarului, sau nu? 18 Iar Iisus
cunoscênd rĕutatea lor zise: ce mĕ

ispitiţĭ, făţarnicilor? 19 Arătaţĭ 'mi
banul pentru cens. Iar ei 'i aduseră
un denar. 20 Şi *Iisus* le zice: al cui
este chipul acesta şi inscripţiea? 21 Al
Cesarului, zic dênşi. Atuncĭ le zice:
decĭ daţĭ Cesarului cele ale Cesarului
şi lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu.
22 Şi auzind se mirară, şi lăsându 'l
se duseră.

Învierea.

23 In zioa aceea veniră la dênsul
saducei care zic că nu este înviere, şi
'l întrebară 24 Zicênd: Invăţătorule,
Moise a zis: „daca va fi murit cineva
ne avênd copiĭ, fratele sĕu va lua pe
femeea lui şi va ridica urmaş fratelui
sĕu." 25 Erau între noĭ şapte fraţĭ,
şi cel d'intêiu însurându se muri, şi ne
avênd el urmaş lăsâ pe femeea sa fra-
telui sĕu. 26 Asemenea şi al doilea
şi al treilea, pênĕ la al şaptelea. 27 Iar
în urmă de toţĭ muri şi femeea. 28 La
înviere dar a cărui dintre cei şapte va
fi femeea? Căcĭ toţĭ o avură.

29 Atuncĭ rĕspunzênd Iisus le zise:
vĕ rătăciţĭ, neştiind scripturile nicĭ
puterea lui Dumnezeu. 30 Căcĭ la
înviere nicĭ nu se însoară, nicĭ nu se
mărită, ci sûnt ca îngeri lui Dumnezeu
în cer. 31 Dar despre învierea mor-
ţilor n'aţĭ cetit ce s'a rostit voĕ de
Dumnezeu zicênd: 32 „Eu sûnt Dum-
nezeul lui Abraam şi Dumnezeul lui
Isaac şi Dumnezeul lui Iacob?" Dum-
nezeu nu este al morţilor, ci al viilor.

33 Şi auzind gloatele rĕmaseră
uĭmite de învăţătura lui.

Porunca cea mai mare.

34 Iar farisei auzind că închise
gura saduceilor se adunară lângă dên-
sul, 35 Şi întrebâ unul dintre ei, învă-
ţător de lege, ispitindu 'l *şi zicênd*:
36 Invăţătorule, care poruncă este maĭ
mare în lege? 37 Iar Iisus 'i zise:
„iubeşte pe Domnul Dumnezeul tĕu în
toată inima ta şi în tot sufletul tĕu şi
în tot cugetul têu." 38 Aceasta este
porunca cea mare şi cea d'intêiu.
39 Iar a doa asemenea aceştia: „iu-
beşte pe aproapele tĕu ca pe tine
ênsuţĭ." 40 In aceste doĕ poruncĭ sĕ
coprinde toată legea şi profeţi.

Christos, fiul lui David şi stăpânul.

41 Şi ădunaţĭ fiind farisei, Iisus 'i
întrebâ 42 Zicênd: ce vi se pare de-
spre Christos? Al cui fiu este? Al lui
David, 'i zic ei. 43 Cum dar David,
le zice el, îl numeşte în spirit Domn,
zicênd: 44 „Zis a Domnul Domnului
meu, şezĭ d'a dreapta mea pênĕ ce voĭ
fi pus pe vrăjmaşi tĕi sub picĭoarele
tale." 45 Decĭ daca David îl nu-
meşte Domn, cum este fiul lui?

46 Si nimenĭ nu putea să 'i rĕ-
spunză un cuvînt, nicĭ nu indrăsni ci-
neva din acea zi să 'l maĭ întrebe.

*Iisus mustră pe farisei şi cărturari pen-
tru făţărniciea şi mândriea lor. Păca-
tele mari ale Ierusalimului. Vestirea
despre dărâmarea templului.*

23 Atuncĭ Iisus vorbi gloatelor şi
ucenicilor sĕi 2 Zicênd: pe
scaunul lui Moise au stat cărturari şi
farisei. 3 Decĭ toate câte vĕ zic voĕ,
faceţĭ şi păziţĭ, dar dupĕ faptele lor
nu faceţĭ; căcĭ ei zic şi nu fac. 4 Ei
leagă sarcinĭ grele şi cu anevoe de
purtat, şi *le* pun pe umeri oamenilor,
iar ei nicĭ cu degetul lor nu voesc să
le misce. 5 Toate faptele lor le fac
spre a fi priviţĭ de oamenĭ, căcĭ fac
filacteriile lor late şi măresc ciucuri
veştmêntului, 6 Iubesc cele d'intêiu
locurĭ la ospeţe şi cele d'intêiu scaune
în sinagogĭ 7 Şi urările de bine în
tîrgurĭ şi să fie numiţĭ de către oame-
nĭ Rabi. 8 Dar voĭ să nu fiţĭ numiţĭ
Rabi; căcĭ unul este învăţătorul vostru,
iar voĭ toţĭ sûnteţĭ fraţĭ. 9 Şi tată
să nu numiţĭ al vostru pe pământ.
căcĭ unul este Tatăl vostru cel ceresc.
10 Nicĭ nu fiţĭ numiţĭ învăţătorĭ; căcĭ
unul este învăţătorul vostru, Christos.
11 Cine dar este maĭ mare între voĭ,
va fi slujitorul vostru. 12 Iar cine
se va fi înălţat pe sine, va fi umilit;
şi cine se va fi umilit pe sine, va fi
înălţat.

13 Vaĭ voĕ, cărturarĭ şi fariseĭ fă-
ţarnicĭ, că închideţĭ împĕraţiea ceru-
rilor înaintea oamenilor; căcĭ voĭ nu
intraţĭ, nicĭ pe cei care vin nu '*i* lăsaţĭ
să intre. 14 *Vaĭ voĕ, cărturarĭ şi fa-
riseĭ făţarnicĭ, că mâncaţĭ casele vĕdu-
vilor, rugându vĕ rugăciunĭ lungĭ; pen-
tru aceasta veţĭ lua maĭ multă osîndă.*
15 Vaĭ voĕ, cărturarĭ şi fariseĭ făţar-
nicĭ, că încunjuraţĭ marea şi uscatul
ca să faceţĭ un proselit, şi când s'a
făcut, îl faceţĭ fiu al gheeneĭ indoit
decât voĭ.

16 Vaĭ voĕ, povăţuitorĭ orbĭ, care
ziceţĭ: cine va fi jurat pe templu, nu
este nimic; dar cine va fi jurat pe
aurul templului, dator este. 17 Nemin-
toşĭ şi orbĭ; căcĭ ce este maĭ mare?
Aurul sau templul care sânţeşte aurul?
18 Şi: cine va fi jurat pe altar, nu este

nimic; iar cine va fi jurat pe darul ce
este d'asupra lui, dator este. 19 Or-
bilor, căcĭ ce este maĭ mare? Darul sau
altarul care sânțește darul? 20 Decĭ
cine a jurat pe altar, jură pe el și pe
toate ce sûnt d'asupra lui; 21 Și
cine a jurat pe templu jură pe el, și
pe cel care locuește într'ênsul. 22 Și
cine a jurat pe cer, jură pe tronul
lui Dumnezeu și pe cel care stă pe
dênsul.

23 Vaĭ voĕ, cărturarĭ și fariseĭ fă-
țarnicĭ, că dațĭ zeciuială *din* ismă și
mărar și chimen, dar ațĭ lăsat cele
maĭ însemnate ale legiĭ: judecarea
dreaptă și mila și credința; pe acestea
trebuia să *le* facețĭ, și pe acelea să nu
le lăsațĭ. 24 Povățuitorĭ orbĭ, care
strecurațĭ țânțarul, dar înghițițĭ că-
mila. 25 Vaĭ voĕ, cărturarĭ și fariseĭ
fățarnicĭ, că curățițĭ partea din afară
a paharului și a vasului *de mâncare*,
dar d'inăuntru sûnt pline de răpire și
necumpătare. 26 Fariseule orb, cu-
răță întêiu partea d'inăuntru a paha-
rului și a vasului *de mâncare*, ca să
fie curată și partea lui din afară.
27 Vaĭ voĕ, cărturarĭ și fariseĭ fățar-
nicĭ, că semĕnațĭ cu mormintele vă-
ruite, care din afară se arată frumoase,
dar d'inăuntru sûnt pline de oase de
morțĭ și de orĭ ce necurățenie. 28 Ast-
fel și voĭ din afară vĕ arătațĭ dreptĭ
oamenilor; dar d'inăuntru sûnteți plinĭ
de fățărnicie și fărădelege.

29 Vaĭ voĕ, cărturarĭ și fariseĭ fă-
țarnicĭ, că clădițĭ mormintele profeți-
lor, și înfrumusețațĭ monumentele drep-
ților, 30 Și zicețĭ: daca am fi noi în
zilele părinților noștri, n'am fi părtașĭ
cu dênșii la sîngele profeților. 31 Ast-
fel dar mărturisițĭ voĕ ênșivĕ că sûn-
tețĭ fiĭ ai celor care omorîră pe pro-
fețĭ. 32 Umplețĭ și voĭ mĕsura părin-
ților voștri! 33 Șerpĭ, puĭ de viperă,
cum să fugițĭ de osîndirea la gheenă?

34 De aceea, iată eu trimit la voĭ
profețĭ și înțelepțĭ și cărturarĭ; din-
tr'ênșii vețĭ omorî și vețĭ rĕstigni, și
dintr'ênșii vețĭ biciui în sinagogile
voastre, și 'i vețĭ goni din oraș în
oraș; 35 Ca să vie asupra voastră
orĭ ce sînge drept, ce este vărsat pe
pămênt, de la sîngele lui Abel cel
drept pênĕ la sîngele lui Zaharia, fiul
lui Barachia, pe care îl omorîrățĭ între
templu și altar. 36 Adevĕr zic voĕ,
vor veni toate acestea asupra neamu-
lui acestuia.

37 Ierusaleme, Ierusaleme, care
omorĭ pe profețĭ și ucizĭ cu petre pe
cei trimișĭ la tine, de câte orĭ am voit
să adun pe copii tĕi, după cum adună
paserea pui sĕi sub aripĭ, dar n'ațĭ
voit. 38 Iată vi se lasă casa voastră
pustie. 39 Căcĭ zic voĕ, de acum nu
mĕ maĭ vedețĭ, pênĕ când vețĭ zice:
„Binecuvîntat cel ce vine în numele
Domnului."

Dărîmarea Ierusalemului. Sfîrșitul veacului. Semnele veniriĭ lui Christos Îndemnare de a veghiea.

24 Și eșind Iisus se ducea de la san-
tuar, și se apropiară de dênsul
ucenici sĕi ca să 'i arate clădirile san-
tuarului. 2 Iar el rĕspunzênd le zise:
nu vedețĭ toate acestea? Adevĕr zic
voĕ, nu va fi lăsată aci peatră pe
peatră, care nu va fi desfăcută.

3 Și stând el pe muntele maslini-
lor, veniră la dênsul ucenici la o parte
zicênd: spune noĕ, când vor fi acestea?
Și care *va fi* semnul veniriĭ tale și al
sfîrșitului veacului? 4 Și rĕspunzênd
Iisus le zise: vedețĭ să nu vĕ amă-
giască cineva. 5 Căcĭ mulțĭ vor veni
pe numele meu zicênd: eu sûnt Chri-
stosul, și pe mulțĭ vor amăgi. 6 Și
voĭ vețĭ auzi rĕsboae și știrĭ de rĕs-
boae. Luațĭ seama, nu vĕ spăimântațĭ;
căcĭ trebue să fie *toate*, dar nu este
ânchĕ sfîrșitul. 7 Căcĭ se va ridica
neam peste neam și împĕrăție peste
împĕrăție, și vor fi foamete și cutre-
mure pe alocurea. 8 Dar toate ace-
stea *vor fi* început de durerĭ. 9 Atuncĭ
vĕ vor da spre asuprire, și vĕ vor
omorî, și vețĭ fi urîțĭ de toate neamu-
rile pentru numele meu. 10 Și atuncĭ
mulțĭ vor cădea, și se vor da în mâinĭ
uni pe alți și se vor urî uni pe alți.
11 Și mulțĭ profețĭ mincinoșĭ se vor
ridica și pe mulțĭ vor amăgi; 12 Și
pentru îmulțirea fărădelegiĭ se va rĕci
iubirea multora. 13 Dar cine a răb-
dat pênĕ în sfîrșit, acesta va fi mân-
tuit. 14 Și se va predica această
evanghelie a împĕrățiĭ în toată lumea,
spre mărturie la toate neamurile; și
atuncĭ va veni sfîrșitul.

15 Decĭ când vețĭ fi vĕzut „groaza
pustiiri", ce s'a zis prin Daniel profe-
tul, stând în loc sânt, cine citește să
înțeleagă, 16 Atuncĭ care sûnt în
Iudea să fugă la munțĭ, 17 Care
este pe casă să nu se dea jos ca să
ĭea cele din casa lui, 18 Și care este
în câmp să nu se întoarcă înapoĭ ca
să ĭea vestmêntul lui.

19 Vaĭ dar celor ce au în pântece
și celor care dau țîță în zilele acelea.

20 Rugaţi vĕ ca să nu fie fuga voastră
earna, nicĭ sâmbĕta. 21 Căcĭ atuncĭ
va fi suferinţă mare, care n'a fost de
la începutul lumiĭ pênĕ acum, nicĭ nu
va fi. 22 Şi daca n'ar fi scurtate
acele zile, n'ar scăpa nicĭ un trup; dar
pentru cei aleşĭ vor fi scurtate acele
zile.

23 Atuncĭ daca vĕ zice cineva: iată
aci *este* Christosul, sau colo, nu cre-
deţĭ. 24 Căcĭ se vor ridica Christoşĭ
mincinoşĭ şi profeţĭ mincinoşĭ, şi vor
da semne marĭ şi minunĭ, în cât să
amăgiască, daca se poate, chiar pe cei
aleşĭ. 25 Iată v'am spus d'inainte.
26 Decĭ daca vor zise voĕ: iată este
în pustie, nu eşiţĭ; iată *este* în camere,
nu credeţĭ. 27 Căcĭ precum fulgerul
ese de la rĕsărit şi se arată pênĕ la
apus, astfel va fi *şi* venirea Fiului
omului; 28 Orĭ şi unde este corpul
mort, acolo se vor aduna vulturi.

29 Dar îndată dupĕ suferinţa ace-
lor zile, soarele va fi întunecat, şi luna
nu va da lumina ei, şi stelele vor că-
dea din cer, şi puterile cerurilor vor
fi sguduite. 30 Şi atuncĭ se va arăta
semnul Fiului omului în cer; şi atuncĭ
se vor jăli toate seminţiile pămêntului
şi vor vedea pe Fiul omului venind pe
nori cerului cu putere şi mărire multă.
31 Şi va trimite pe îngeri sĕi cu sunet
mare de trîmbiţă, şi vor aduna pe
aleşi lui din cele patru vênturĭ, de la
cea maĭ depărtată margine a cerurilor
pênĕ la cealaltă margine a lor.

32 Invăţaţĭ asemănarea de la smo-
chin. Când ramura lui este fragetă şi
înfrunzeşte, cunoaşteţĭ că aproape *este*
vara. 33 Astfel şi voĭ când veţĭ fi
vĕzut toate acestea cunoaşteţĭ că *el*
este aproape lângă uşĭ. 34 Adevĕr
zic voĕ, nu va trece neamul acesta,
pênĕ când să fie toate acestea. 35 Ce-
rul şi pămêntul vor trece, dar cuvin-
tele mele nu vor trece.

36 Iar despre zioa aceea şi ceas
nimenĭ nu ştie, nicĭ îngeri cerurilor
nicĭ Fiul, decât numaĭ Tatăl. 37 Şi
precum *au fost* zilele lui Noe, aşa va
fi venirea Fiului omului. 38 Căcĭ
precum în zilele acelea înainte de po-
top erau mâncând şi bênd, însurându
se şi măritându se, pênĕ în zioa când
intră Noe în corabie, 39 Şi nu ştiură
pênĕ ce veni potopul şi luă pe toţĭ,
astfel va fi *şi* venirea Fiului omului.
40 Atuncĭ *din* doi *care* vor fi în câmp,
unul este luat şi unul este lăsat;
41 *Din* doĕ rîşnind la rîşniţă, una este
luată şi una este lăsată.

42 Decĭ privegheaţĭ, că nu ştiţĭ în
care zi vine Domnul vostru. 43 Dar
cunoaşteţĭ aceasta, că daca stăpînul
de casă ar şti în care streajă vine
furul, ar fi veghiat, şi n'ar lăsa să 'i
se sape casa. 44 De aceea şi voĭ
fiţĭ gata, că în ceasul în care nu gân-
diţĭ vine Fiul omului. 45 Decĭ cine
este sluga credinciosă şi cuminte, pe
care a pus o stăpînul peste slugă-
rimea sa, spre a le da demâncare la
timp? 46 Fericită este sluga aceea
pe care venind stăpînul sĕu o va găsi
făcênd astfel. 47 Adevĕr zic voĕ că
o va pune peste toată avuţiea sa.
48 Dar daca acea slugă rea *fiind* va
fi zis în inima sa: stăpînul meu întâr-
ziază, 49 Şi va fi început să bată pe
cei împreună cu el slugĭ, şi mănâncă
şi bea cu beţivi; 50 Stăpînul acelei
slugĭ va veni în zioa în care el nu
aşteaptă, şi în ceasul când nu ştie,
51 Şi 'l va despica în doĕ, şi partea
lui o va pune cu făţarnici; acolo va
fi plângerea şi scârşnirea dinţilor.

*Pilda cu cele zece fecioare şi cu într*e*buinţarea talanţilor.*

25 Atuncĭ va fi asemĕnată împĕră-
ţiea cerurilor cu zece fecioare,
care luând candelele lor eşiră spre
întîmpinarea mirelui. 2 Cincĭ din ele
erau nechibzuite, iar cincĭ cuminte.
3 Căcĭ cele nechibzuite, luând cande-
lele lor, nu luară untdelemn cu sine;
4 Iar cele cuminte luară untdelemn în
vasele lor cu candelele lor. 5 Şi în-
târziind mirele dormitară toate şi dor-
miau. 6 Iar la mezul nopţiĭ se făcu
strigare: iată mirele, eşiţĭ spre întîm-
pinarea luĭ. 7 Atuncĭ se deşteptară
toate acele fecioare şi gătiră candelele
lor. 8 Iar cele nechibzuite ziseră ce-
lor cuminte: daţi ne din untdelemnul
vostru, că se sting candelele noastre.
9 Dar cele cuminte rĕspunseră zicênd:
nicĭ odată; nu va fi de ajuns noĕ şi
voĕ; maĭ bine duceţi vĕ la cei care
vînd şi cumpĕraţi vĕ. 10 Şi plecând
ele să cumpere veni mirele, şi cele
gata intrară cu dênsul la nuntă, şi se
închise uşa. 11 In urmă vin şi ce-
lelalte fecioare zicênd: Doamne, Do-
amne, deschide ne. 12 Iar el rĕspun-
zênd zise: adevĕr zic voĕ, nu vĕ cu-
nosc.

13 Drept aceea vegheaţĭ, că nu
ştiţĭ zioa, nicĭ ceasul, *când vine Fiul*
omului.

14 Căcĭ dupĕ cum un om plecând
departe chemă slugile sale şi le dete

avuţiea sa, 15 Şi unuia 'i dete cincĭ
talanţĭ, altuia doi, iar altuia unul, fie
căruia dupĕ puterea sa, şi îndată se
duse departe. 16 Indată plecând cel
care luase cincĭ talanţĭ lucră cu dênşi
şi făcu alţĭ cincĭ talanţĭ. 17 Aseme-
nea care luase cei doi câştigâ alţĭ doi.
18 Iar care luase unul ducêndu se
săpâ în pămênt şi ascunse argintul
stăpînului sĕu.

19 Dupĕ un timp îndelungat vine
şi stăpînul acelor slugĭ, şi face soco-
teală împreună cu dênşi. 20 Şi apro-
piindu se cel care luase cincĭ talanţĭ
aduse alţĭ cincĭ talanţĭ zicênd: Doam-
ne, cincĭ talanţĭ mi ai dat în mână;
iată alţĭ cincĭ talanţĭ am câştigat *la
dênşi.* 21 Zise lui stăpînul sĕu: bine,
slugă bună şi credincioasă, la puţine
ai fost credincios, la multe te voĭ
pune; intră întru bucuriea domnului
tĕu. 22 Apropiindu se şi care luase
cei doi talanţĭ zise: Doamne, doi ta-
lanţĭ mi ai dat în mână; iată alţĭ doi
talanţĭ am câştigat *la dênşi.* 23 Zise
lui stăpînul sĕu: bine, slugă bună şi
credincioasă, la puţine ai fost credin-
cios, la multe te voĭ pune; intră întru
bucuriea domnului tĕu. 24 Apro-
piindu se apoĭ şi care luase un talant
zise: Doamne, te am ştiut că eştĭ om
aspru, secerĭ unde n'ai semănat, şi
adunĭ de unde n'ai vênturat; 25 Şi
fiindu 'mĭ teamă m'am dus şi am ascuns
talantul tĕu în pămênt; iată ai *ce este*
al tĕu. 26 Iar stăpînul sĕu rĕspun-
zênd 'i zise: slugă rea şi neluătoare
aminte; ştieai că secer unde n'am se-
mănat, şi adun de unde n'am vêntu-
rat? 27 Decĭ trebuia ca tu să fi pus
argintul meu la schimbătorĭ, şi venind
eu aş fi luat cu dobêndă *ce este* al
meu. 28 Drept aceea luaţĭ de la
dênsul talantul şi daţĭ celui care are
cei zece talanţĭ; 29 Căcĭ tot la cel
care are se va da şi va prisosi, iar de
la cel care nu are, şi ce are se va lua
de la dênsul; 30 Şi pe sluga cea
nefolositoare aruncaţĭ *o* în întunerecul
din afară; acolo va fi plângerea şi
scârşnirea dinţilor.

Judecata din urmă.

31 Iar când va veni Fiul omului în
mărirea sa şi toţĭ ângeri cu dênsul,
atuncĭ va sta pe tronul măririĭ sale,
32 Şi vor fi adunate înaintea lui toate
neamurile, şi le va despărţi pe unele
de altele, dupĕ cum desparte păstorul
oile de capre, 33 Şi va pune oile d'a
dreapta sa, iar caprele d'a stânga.
34 Atuncĭ va zice împĕratul celor
d'a dreapta sa: veniţĭ, binecuvîntaţi
Tatălui meu, moşteniţĭ împĕrăţiea gă-
tită voĕ de la întemeerea lumiĭ. 35 Că-
cĭ flămând am fost şi mi aţĭ dat să
mănânc; însetat am fost şi mi aţĭ dat
să beau; strein am fost şi m'aţĭ adus
la voĭ, 36 Gol, şi m'aţĭ îmbrăcat,
bolnav am fost şi m'aţĭ căutat, în în-
chisoare am fost şi aţĭ venit la mine.
37 Atuncĭ vor rĕspunde lui drepţi zi-
cênd: Doamne, când te am vĕzut flă-
mând şi ţi am dat demâncare, sau în-
setat şi ţi am dat să bei? 38 Când
iar te am vĕzut strein şi te am adus
la noĭ, sau gol şi te am îmbrăcat?
39 Şi când te am vĕzut bolnav sau
în închisoare şi am venit la tine?
40 Şi rĕspunzênd împĕratul le va zice:
adevĕr zic voĕ, întru cât aţĭ făcut
unuia dintr'aceştĭ fraţĭ ai mei, foarte
neluaţĭ în seamă, mie 'mi aţĭ făcut.

41 Atuncĭ va zice şi celor d'a stînga:
duceţi vĕ de la mine, blestemaţilor, în
focul cel vecĭnic care este gătit dia-
volului şi ângerilor sĕi. 42 Căcĭ flă-
mând am fost şi nu 'mi aţĭ dat să mă-
nânc, însetat am fost şi nu mi aţĭ dat
să beau, 43 Strein am fost şi nu
m'aţĭ dus la voĭ, gol şi nu m'aţĭ îm-
brăcat, bolnav şi în închisoare şi nu
m'aţĭ căutat. 44 Atuncĭ vor rĕspunde
şi ei zicênd: Doamne, când te am vĕ-
zut flămând, or însetat, or strein, or
gol, or bolnav, or în închisoare şi nu
ţi am slujit? 45 Atuncĭ va rĕspunde
lor zicênd: adevĕr zic voĕ, întru cât
n'aţĭ făcut unuia dintre aceştĭ foarte
neluaţĭ în seamă, nici mie nu 'mi aţĭ
făcut. 46 Şi se vor duce aceştia la
pedeapsă vecĭnică, iar drepţi la vieaţă
vecĭnică.

Cea din urmă vestire a patimilor luĭ Iisus.

26 Şi a fost când sfîrşi Iisus toate
cuvintele acestea, zise ucenicilor
sĕi: 2 Ştiţĭ că peste doĕ zile va fi
Paştele, şi Fiul omului va fi dat spre
a fi rĕstignit. 3 Atuncĭ maĭ mari
preoţilor şi bătrîni poporului se adu-
nară în curtea archiereului care se
numeşte Caiafa, 4 Şi se sfătuiră îm-
preună ca prin amăgire să pună mâna
pe Iisus şi să '*l* omoare. 5 Dar zi-
ceau: nu în sĕrbătoare, ca să nu se
facă turburare în popor.

Ungerea din Betania.

6 Şi fiind Iisus în Betania în casa
lui Simon leprosul, 7 Veni la dênsul

o femee avênd un alabastru cu mir
foarte preţios şi turnâ pe capul lui
când şădea la masă. 8 Iar ucenici
vĕzênd se mâhniră adânc zicênd: pen-
tru ce perderea aceasta? 9 Căcĭ se
putea vinde acest *mir* drept mult, şi
să se dea săracilor. 10 Dar Iisus
cunoscênd le zise: pentru ce faceţĭ su-
pĕrare femei? Căcĭ a făcut un lucru
bun pentru mine; 11 Fiind că pe
săracĭ 'i aveţĭ în totdauna cu voĭ,
dar pe mine nu mĕ aveţĭ totdauna.
12 Pentru că ea turnând mirul acesta
pe corpul meu, spre îmormîntarea mea
a făcut. 13 Adevĕr zic voĕ, orĭ unde
va fi predicată evangheliea aceasta în
toată lumea, se va spune şi ce a făcut
aceasta spre amintirea ei.

14 Atuncĭ unul dintre cei doispre-
zece care se cheamă Iuda Iscariotu,
ducêndu se la maĭ mari preoţilor zise:
15 Ce voiţĭ să 'mi daţĭ, şi eu îl voĭ
da în mâĭnile voastre? Iar ei 'i cum-
pĕniră treizecĭ de arginţĭ. 16 Şi de
atuncĭ căuta timp nemerit ca să 'l dea
în mâĭnile lor.

Paştele şi sânta cină saŭ cuminecătură.

17 Iar în cea d'intêiu zi a azimilor
veniră ucenici la Iisus zicênd: unde
voeştĭ să 'ţĭ gătim ca să mănâncĭ
Paştele? 18 Şi el zise, mergeţĭ în
oraş la cineva, şi 'i spuneţĭ: Învăţă-
torul zice: timpul meu aproape este,
la tine fac Paştele cu ucenici mei.
19 Si ucenici făcură după cum le po-
runci Iisus, şi gătiră Paştele.

20 Iar făcêndu se seară, se puse la
masă cu cei doisprezece ucenicĭ. 21 Şi
mâncând el zise: adevĕr zic voĕ că
unul dintre voĭ mĕ va da prins.
22 Şi întristându se ei foarte, începură
să 'i zică fie care: doar nu cumva sûnt
eu, Doamne? 23 Iar el rĕspunzênd
zise: cel care a întins cu mine mâna
în vas, acesta mĕ va da prins. 24 In-
tr'adevĕr Fiul omului se duse după
cum este scris despre dênsul, dar vaĭ
de omul acela prin care Fiul omului
este dat prins; bine ar fi lui daca nu
s'ar fi născut omul acela. 25 Şi rĕ-
spunzênd Iuda care 'l a dat prins zise:
doar nu cumva sûnt eu, Rabi? Zise
lui: tu ai zis.

26 Iar mâncând ei, Iisus luând
pâine şi binecuvîntând frânse, şi dând
ucenicilor zise: luaţĭ, mâncaţĭ; acesta
este trupul meu. 27 Şi luând un pa-
har şi mulţumind le dete zicênd beţi
din acesta toţĭ; 28 Căcĭ acesta este
sîngele meu al legiĭ, el se varsă pentru
mulţĭ spre ertarea păcatelor. 29 Şi
zic voĕ, de acum nu voĭ maĭ bea din
acest rod al viţei pênĕ în zioă aceea
când îl voĭ bea cu voĭ nou în împĕ-
răţiea Tatălui meu.

30 Şi după ce cântară lăudârĭ, eşiră
la muntele maslinilor. 31 Atuncĭ le
zice Iisus: voĭ toţĭ veţĭ avea smintială
în mine în noaptea aceasta, căcĭ scris
este: „bate voĭ păstorul şi se vor îm-
prăştia oile turmei.“ 32 Dar dupĕ
învierea mea, voĭ merge înainte de voĭ
în Galilea.

33 Şi rĕspunzênd Petru 'i zise: daca
toţĭ vor avea smintială în tine, eu nicĭ
odată nu voĭ avea smintială. 34 Zise
Iisus lui: adevĕr zic ţie că în noaptea
aceasta, maĭ 'nainte d'a fi cântat co-
coşul, mĕ veĭ tăgădui de trei orĭ.
35 Zise Petru lui: chiar daca ar trebui
ca să mor împreună cu tine, eu nu te
voĭ tăgădui. Asemenea ziseră şi toţĭ
ucenici.

Suferinţele din Ghetsemane.

36 Atuncĭ veni Iisus cu dênşi la un
loc, numit Ghetsemane, şi zice uceni-
cilor sĕi: staţĭ aci pênĕ ce, ducêndu
mĕ colo, mĕ voĭ ruga.

37 Şi luând cu sine pe Petru şi pe
cei doi fiĭ ai lui Zebedeu începu a
se întrista şi a se turbura adânc.
38 Atuncĭ le zice: întristat foarte este
sufletul meu pênĕ la moarte; rĕmâneţĭ
aci şi vegheaţĭ cu mine. 39 Şi mer-
gênd puţin mai 'nainte căzu pe faţa
sa rugându se şi zicênd: Tată, daca
este cu putinţă, treacă de la mine pa-
harul acesta; dar nu cum voesc eu, ci
cum *voeştĭ* tu, 40 Şi vine la ucenicĭ
şi 'i află dormind, şi zice luĭ Petru:
aşa nu avurăţĭ tărie să vegheaţĭ un
ceas cu mine? 41 Vegheaţĭ şi vĕ ru-
gaţĭ ca să nu intraţĭ în ispită. Intr'a-
devĕr spiritul este nepregetător, dar
trupul neputincios.

42 Iarăş ducêndu se de a doa oară
se rugâ zicênd: Tatăl meu, daca nu
este cu putinţă să treacă acest *pahar*,
ca să nu 'l beau, facă se voea ta.
43 Şi venind, iarăşĭ 'i află dormind;
căcĭ ochi lor erau îngreoiaţĭ.

44 Şi lăsându 'i, iarăşĭ ducêndu se
se rugâ a treia oară zicênd acelaş cu-
vînt. 45 Atuncĭ vine la ucenicĭ şi le
zise: dormiţĭ de acum şi odihniţi
vĕ. Iată s'a apropieat ceasul şi Fiul
omului este dat în mâinĭ de pĕcă-
toşĭ. 46 Şculaţi vĕ, să mergem; iată
s'a apropieat cel care mĕ va da
prins.

Trădarea lui Iuda.

47 Şi vorbind el ânchĕ, iată veni
de la maĭ mari preoţilor şi bătrîni
poporului Iuda, unul din cei doispre-
zece, şi cu dênsul gloată multă cu
spade şi lăncĭ. 48 Iar cel care avea
să 'l dea prins le dete semn zicênd:
pe care îl voĭ fi sărutat, el este, pu-
neţĭ mâna pe el. 49 Şi îndată apro-
piindu se de Iisus zise: bucură te,
Rabi, şi îl sărută. 50 Iar Iisus 'i
zise: prietene, *fă lucrul* pentru ce aĭ
venit. Atuncĭ apropiindu se ei puseră
mâĭnile pe Iisus şi îl apucară.
51 Şi iată unul din cei care erau
cu Iisus întinzênd mâna trase spada
sa, şi lovind pe sluga archiereului 'i
a tăeat urechea. 52 Atuncĭ Iisus 'i
zice: întoarce spada ta la locul ei,
căcĭ toţĭ care ĭeau spadă, de spadă
vor peri. 53 Sau ţi se pare că nu
pot ruga pe Tatăl meu, şi 'mi va pune
în rînd chiar acum maĭ mult de doĕ-
sprezece legiunĭ de ângerĭ? 54 Dar
cum vor fi împlinite scripturile că aşa
trebue să fie?
55 In acel ceas zise Iisus gloatelor:
ca la un făcĕtor de rele aţĭ eşit cu
spade şi lăncĭ să mĕ prindeţĭ? In fie
care zi stam în santuar învăţând, şi
nu m'aţĭ apucat. 56 Dar toate ace-
stea s'au făcut ca să fie împlinite scrip-
turile profeţilor. Atuncĭ toţĭ ucenici
lăsându 'l fugiră.

Prinderea lui Iisus. Înfăţişarea la arhireu.

57 Şi cei care prinsese pe Iisus îl
duseră la Caiafa archiereul, unde erau
adunaţĭ cărturari şi bătrîni.
58 Iar Petru îl urma de departe
pênĕ la curtea archiereului, şi intrând
înăuntru sta cu slujitori să vază sfîr-
şitul.
59 Iar maĭ mari preoţilor şi bă-
trîni, adică tot sinedriul, căutau măr-
turie mincinoasă împrotiva lui Iisus,
ca să 'l omoare, 60 Şi nu găsiră,
deşi veniseră mulţĭ martorĭ mincinoşĭ.
In urmă venind doĭ *martorĭ mincinoşĭ*
ziseră: 61 Acesta a zis: pot dărîma
templul lui Dumnezeu şi în trei zile
să 'l clădesc.
62 Şi sculându se archiereul 'i zise:
nimic nu rĕspunzĭ? Ce zic aceştia îm-
potriva ta? Iar Iisus tacea.
63 Şi archiereul 'i zise: te jur pe
Dumnezeul cel viu ca să ne spuĭ daca
tu eştĭ Christosul, Fiul lui Dumnezeu.
64 Zice Iisus lui: tu ai zis; afară de
aceasta zic voĕ, de acum veţĭ vedea
pe Fiul omului stând d'a dreapta pu-
teriĭ şi venind pe nori cerului.
65 Atuncĭ archiereul sfăşiă veşt-
mintele sale zicênd că a rostit defăĭ-
mare; ce maĭ avem trebuinţă de mar-
torĭ? Iată acum aţĭ auzit defăĭmarea
lui. Ce vi se pare voĕ? 66 Iar ei
rĕspunzênd ziseră: este vinovat de
moarte. 67 Atuncĭ scuipară în faţa
lui şi 'i deteră palme, iar alţi îl bă-
tură cu nuele 68 Zicênd: profeti-
zează noĕ, Christoase, cine este care
te a lovit?

Tăgăduirea lui Petru.

69 Iar Petru sta afară în curte şi
veni la dênsul o slujnică zicênd: şi tu
erai cu Iisus Galileul. 70 Dar el
tăgădui înaintea tuturor zicênd: nu
ştiu ce zicĭ. 71 Şi eşind el la poartă
îl vĕzu alta, şi zice celor de acolo: şi
acesta era cu Iisus Nazareul. 72 Şi
iarăş tăgădui cu jurămênt că nu ştiu
pe omul *acesta.* 73 Iar peste puţin
apropiindu se cei care steteau ziseră
lui Petru: cu adevĕrat şi tu eştĭ dintre
ei; căcĭ şi vorbirea ta te dă pe faţă.
74 Atuncĭ începu a se da anatema şi
a se jura că nu ştiu pe omul *acesta.*
Şi îndată cântă cocoşul 75 Şi Petru
'şĭ aduse aminte de cuvîntul lui Iisus
care zisese că maĭ 'nainte d'a fi cântat
cocoşul de trei orĭ mĕ veĭ tăgădui, şi
eşind afară plânse cu amar.

Iisus înaintea lui Pilat. Căinţa târzie a lui Iuda.

27 Iar făcêndu se dimineaţă toţĭ maĭ
mari preoţilor şi bătrîni poporu-
lui se sfătuiră împrotiva luĭ Iisus, ca
să l' omoare. 2 Şi dupĕ ce îl legară,
îl duseră şi *îl* deteră în mâĭnile lui
Ponţiu Pilat procuratorul.
3 Atuncĭ Iuda, care îl dase prins,
vĕzênd că fu osîndit, căindu se aduse
înapoi cei treizecĭ de arginţĭ la maĭ
mari preoţilor şi bătrînĭ, 4 Zicênd:
am greşit dând prins sînge nevinovat.
Iar ei ziseră: ce ne priveşte pe noĭ?
Tu veĭ vedea. 5 Şi aruncând arginţĭ
la templu se depărtă, şi mergênd se
spânzură.
6 Iar maĭ 'mari preoţilor luând ar-
ginţi ziseră: nu se cuvine a 'i pune în
cutiea pentru darurĭ *făgăduite,* de oare
ce sûnt preţ de sînge. 7 Şi sfătuindu
se cumpărară cu ei câmpul olarului
spre îmormêntarea streinilor. 8 De
aceea fu numit câmpul acela pênĕ în
zioa de azĭ Câmpul sîngeluĭ. 9 Atuncĭ

se împlini ceea ce fusese rostit prin
Ieremia profetul care zice: „şi luară
cei treizecĭ de arginţĭ, preţul pentru
cel preţuit pe care dênşi îl preţuiră
de la fii luĭ Israel, 10 Şi 'i deteră
pentru câmpul olarului, după cum 'mi
a rînduit mie Domnul."
11 Iar Iisus sta înaintea procurato-
rului; şi 'l întrebă procuratorul zicênd:
tu eştĭ împĕratul Iudeilor? 12 Iar
Iisus zise: tu zicĭ. Şi când se vorbia
împrotiva lui de către maĭ mari preo-
ţilor şi bătrînĭ nimic nu rĕspundea.
13 Atuncĭ Pilat 'i zice: nu auzĭ câte
mărturisesc ei împrotiva ta? 14 Şi
nu rĕspunse lui nicĭ un singur cuvînt,
încât procuratorul se mira foarte.

Iisus şi Barabba.

15 Iar la sĕrbătoare procuratorul
avea obiceĭu să dea pentru gloată
drumul la un închis, pe care îl voiau.
16 Şi aveau atuncĭ pe un închis vestit,
care se numia Barabba. 17 Decĭ
adunaţĭ fiind ei împreună Pilat le zise,
la care voiţĭ să'i dau drumul pentru
voĭ? Lui Barabba sau lui Iisus care
se zice Christos? 18 Căcĭ ştiea că
din ură îl dase în mâinile lui.
19 Şi stând el pe scaunul de jude-
cător trimise la dênsul femeea sa zi-
cênd: nimic să nu aibĭ tu cu acel
drept, căcĭ multe am suferit azĭ în vis
pentru dênsul.
20 Iar maĭ mari preoţilor şi bătrini
îndemnară gloatele ca să ceară pe
Barabba, iar pe Iisus să 'l pearză.
21 Dar procuratorul rĕspunzênd le
zise: la care din cei doi voiţĭ să 'i dau
drumul pentru voĭ? Şi ei ziseră: lui
Barabba. 22 Zice lor Pilat: dar ce
voĭ face cu Iisus care se zice Christos?
Să fie rĕstignit, zic eĭ toţĭ. 23 Şi el
zise: dar ce rĕu a făcut? Iar ei maĭ
tare strigau zicênd: să fie rĕstignit.
24 Şi vĕzênd Pilat că nimic nu
foloseşte, ci maĭ mare turburare se
face, luând apă 'şĭ spălă mâinile înain-
tea gloateĭ zicênd: nevinovat sûnt de
sîngele acestui drept, voĭ veţĭ vedea.
25 Şi rĕspunzênd tot poporul zise:
sîngele luĭ asupra noastră şi asupra
copiilor noştri. 26 Atuncĭ dete pen-
tru ei drumul lui Barabba; iar pe
Iisus biciuindu 'l îl dete ca să fie
rĕstignit.

Bicuirea, batjocura şi rĕstignirea lui Iisus.

27 Atuncĭ ostaşi procuratoruluĭ
luând cu ei pe Iisus în pretorin adu-
nară lângă dênsul toată cohorta.
28 Şi îmbrăcându 'l 'i puseră o manta
roşie 29 Şi împletind cunună de
spinĭ puseră pe capul lui şi trestie în
dreapta lui; şi îngenuchind înaintea
lui îl luau în rîs zicênd: bucură te,
împĕratul Iudeilor, 30 Şi scuipând
pe el luară trestia şi îl băteau peste
cap. 31 Şi după ce au rîs de el,
desbrăcându 'l de manta îl îmbrăcară
cu hainele lui, şi îl duseră ca să 'l
rĕstigniască.
32 Şi eşind afară găsiră pe un om
din Cirene, cu numele Simon; pe acesta
îl siliră ca să 'i ducă crucea. 33 Şi
venind la locul numit Golgota, ce se
zice locul căpăţînei, 34 'I deteră să
bea vin amestecat cu fiere; şi gustând
nu voi să bea.
35 Iar după ce 'l au rĕstignit îm-
părţiră între dênşi hainele lui arun-
când sorţĭ, *ca să se împliniască cĕ s'a
rostit de profetul: împărţit au hainele
mele loruşĭ, şi pentru cămaşa mea arun-
cară sorţĭ.* 36 Şi stând îl păziau
acolo. 37 Şi puseră d'asupra capu-
lui sĕu vina sa scrisă: ACESTA ESTE
IISUS IMPĔRATUL JUDEILOR.
38 Atuncĭ sûnt rĕstigniţĭ împreună
cu dênsul doi tâlharĭ, unul d'a dreapta
şi altul d'a stînga.
39 Iar trecĕtori îl înjosiau prin
vorbe, clătinând capetele lor şi zicênd:
40 Cel care dărîmĭ templul şi în trei
zile îl clădeştĭ, mântueşte te pe tine
ĕnsuţĭ; daca eştĭ Fiu al lui Dumne-
zeu, dă te jos de pe cruce. 41 Ase-
menea şi maĭ mari preoţilor luându 'l
în rîs cu cărturari şi bătrînĭ ziceau:
42 Pe alţi a mântuit, pe sine nu se
poate mântui. *Daca* este împĕratul lui
Israel, să se dea acum jos de pe cruce
şi vom crede într'ênsul; 43 S'a în-
crezut în Dumnezeu, să 'l scape acum
daca îl voeşte; căcĭ a zis că sûnt Fiu
al lui Dumnezeu. 44 Acelaş lucru 'i
imputau şi tâlhari care fură rĕstigniţĭ
împreună cu el.
45 Şi de la al şaselea ceas sĕ făcu
întuneric peste tot pământul pênĕ la
al noulea ceas.
46 Iar pe la al noulea ceas strigă
Iisus cu glas mare zicênd: „Eli, Eli,
lama sabachtani? adecă, Dumnezeul
meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai
părăsit? 47 Şi uni dintre cei care
stau acolo auzind ziceau ca pe Elie
îl chiamă acesta. 48 Şi îndată aler-
gênd unul dintre ei şi luând un burete
îl umplu de oţet, şi punêndu 'l într'o
trestie 'i dete să bea. 49 Iar ceilalţĭ

ziceau: lasă, să vedem daca vine Elie
să 'l mîntuiască.
50 Şi Iisus strigând iarăş cu glas
mare 'şi dete spiritul.
51 Şi iată catapetasma templului
se sfăşiă în doě de sus pêně jos, şi
pămêntul se cutremură, şi petrele sě
despicară, 52 Si mormintele se des-
chiseră, şi multe corpurĭ ale sânţilor
adormiţĭ sě sculară. 53 Şi eşind din
morminte după învierea lui intrară în
sânta cetate şi se arătară multora.
54 Iar sutaşul şi cei care împreună
cu dênsul păziau pe Iisus, vězênd cu-
tremurul şi cele ce se făcuseră, sě te-
mură foarte zicênd: cu adevěrat Fiu
al lui Dumnezeu era acesta.
55 Şi erau acolo femeĭ multe pri-
vind de departe, care urmaseră din
Galilea lui Iisus slujindu 'l; 56 Intre
care era Maria Magdalena, şi Maria
muma lui Iacob şi Iosef, şi muma fii-
lor lui Zebedeu.

Îmmormêntarea lui Iisus.

57 Iar făcêndu se seară veni un om
avut din Arimatea, cu numele Iosef,
care fu şi el ucenic al lui Iisus;
58 Acesta ducêndu se la Pilat ceru
corpul lui Iisus. Atuncĭ Pilat porunci
să fie dat. 59 Şi Iosef luând corpul îl
înfăşură în pânză curată, 60 Şi 'l puse
în mormêntul sěu nou, pe care îl săpase
în peatră, şi prăvălind o peatră mare
la uşa mormêntului se duse. 61 Iar
acolo era Maria Magdalena şi cealaltă
Marie, stând în faţa mormêntului.
62 Şi a doa zi, care este după zioa
de pregătire, se adunară împreună maĭ
mari preoţilor şi farisei la Pilat, zi-
cênd: 63 Domnule, ne am adus a-
minte că acel amăgitor fiind ânchě viu
a zis: după trei zile mě scol. 64 De
aceea poruncceşte ca mormêntul să fie
păzit bine pêně a treia zi, ca nu cumva
venind ucenici să 'l fure şi să zică
poporului: s'a sculat dintre morţĭ, şi
va fi rătăcirea din urmă maĭ rea de-
cât cea d'intêiu. 65 Zise lor Pilat:
avețĭ custodie, plecaţĭ, păziţĭ bine cum
ştiţĭ. 66 Iar ei plecând păziră bine
mormêntul cu custodie, după ce au
pecetluit peatra.

Învierea. Ângerul şi femeile. Custozi mituiţĭ. Aparinţele înviatului. Porunca botezului.

28 Iar târziu sâmběta, când se lumi-
nează de zioa intêia a săptămînei,
veni Maria Magdalena şi cealaltă Ma-
rie să priviască mormêntul. 2 Şi iată
se făcu cutremur mare; căcĭ ângerul
Domnului pogorându se din cer şi ve-
nind prăvăli peatra şi sta d'asupra ei.
3 Şi era înfăţişarea lui ca *lumină de*
fulger, şi îmbrăcămintea lui albă ca
zăpadă. 4 Şi de spaimă de dênsul
păzitori se cutremurară şi fură ca
morţĭ.
5 Iar ângerul rěspunzênd zise fe-
meilor: nu vě temeţĭ voĭ; căcĭ ştiu că
pe Iisus care fu rěstignit *îl* căutaţĭ.
6 Nu este aicĭ; căcĭ s'a sculat după
cum a zis; veniţĭ, vedeţĭ locul unde
era pus. 7 Si repede ducêndu vě
spuneţĭ ucenicilor lui că s'a sculat
dintre cei morţĭ, şi iată merge înainte
de voĭ în Galilea, acolo îl veţĭ vedea.
Iată v'am spus.
8 Şi plecând ele repede de la mor-
mênt, cu frică şi cu bucurie mare aler-
gară să vestiască ucinicilor lui.
9 Şi, *când se duceau ele să vestiască
ucenicilor lui*, iată Iisus le întîmpină
zicênd: bucuraţi vě. Iar ele apropiindu
se apucară picioarele lui şi 'i se în-
chinară. 10 Atuncĭ Iisus le zice: nu
vě temeţĭ; duceţĭ vě, vestiţĭ fraţilor
mei ca să plece în Galilea, şi acolo
mě vor vedea.
11 Iar pe când se duceau ele, iată
uni ai custodiĭ venind în cetate vestiră
la maĭ mari preoţilor toate cele ce s'au
făcut. 12 Şi după ce se adunară îm-
preună cu bătrîni şi se sfătuiră, deteră
arginţĭ destui ostaşilor, 13 Zicênd:
spuneţĭ că ucenici lui noaptea venind
'l au furat, fiind noĭ adormiţĭ. 14 Şi
daca aceasta se va asculta înaintea
procuratorului, noĭ îl vom îndupleca
şi pe voĭ fără grije vě vom face.
15 Iar ei luând arginţi făcură după
cum au fost învăţaţĭ. Şi s'a rěspîndit
vorba aceasta între Iudeĭ pêně în zioa
de azĭ.
16 Iar cei unsprezece ucenicĭ sě
duseră în Galilea, la muntele unde le
rînduise lor Iisus, 17 Şi vězêndu 'l
se închinară *lui*, iar uni se îndoiră.
18 Şi apropiindu se Iisus le vorbi zi-
cênd: datu mi s'a orĭ ce putere în cer
şi pe pămênt. 19 Mergênd faceţĭ
ucenicĭ toate neamurile, botezêndu 'i
în numele Tatălui şi al Fiului şi al
Sântului Spirit, 20 Invăţându 'i să
păziască toate câte v'am poruncit. Şi
iată eu sûnt cu voĭ toate zilele pêně
la sfîrşitul veacului. Amin.

SÂNTA EVANGHELIE DUPĔ MARCU.

Botezătorul Ioan. Botezarea şi ispitirea lui Iisus. Chemarea celor patru pescarĭ, Iisus învaţă la Capernaum şi însănătoşază pe un demonizat, pe soacra lui Petru şi pe un lepros.

1 Inceput de evangheliea lui Iisus
Christos, *Fiul lui Dumnezeu,* 2 Du-
pĕ cum este scris în Iesaia profetul:
„iată eu trimit înaintea feţei tale pe
ângerul meu, care va găti calea ta
înaintea ta; 3 Glas de strigător în
pustie: gătiţĭ calea Domnului, drepte
faceţĭ cărările lui." 4 Ioan era bo-
tezând în pustie şi predicând botezul
pocăinţei spre ertare de pĕcate 5 Şi
eşia la dênsul tot ţinutul Iudei şi toţĭ
cei din Ierusalem, şi se botezau de
către dênsul în rîul Iordanului mărtu-
risind pĕcatele lor.
6 Şi Ioan era îmbrăcat cu *vestmênt*
de perĭ de cămilă şi cu o încingĕtoare
de pele împrejurul mijlocului sĕu, şi
mânca locuste şi miere sĕlbatică. 7 Şi
predica zicênd: vine în urma mea cel
care este maĭ tare decât mine, căruia
nu *'i* sûnt de îndestul plecându mĕ să
desleg cureaoa încălţămintelor lui.
8 Eu vĕ botezai în apă, dar el vĕ va
boteza în spirit sânt.
9 Şi se întîmplâ în zilele acelea *că*
veni Iisus de la Nazaretu Galilei şi
fu botezat în Iordan de către Ioan.
10 Şi îndată eşind din apă vĕzu ceru-
rile desfăcute şi pe spiritul pogorându
se spre dênsul, ca porumb. 11 Şi glas
se făcu din cerurĭ: tu eştĭ Fiul meu
cel iubit, în tine am binevoit.
12 Şi îndată spiritul îl scoate afară
în pustie. 13 Şi era *acolo* în pustie
patruzecĭ de zile ispitindu se de către
satana, şi era cu fearele, şi ângeri 'i
slujiau.
14 Iar dupĕ ce Ioan fu prins, Iisus
veni în Galilea predicând evangheliea
împĕrăţiĭ lui Dumnezeu *şi zicênd.* 15 Că
împlinit este timpul şi s'a apropieat
împĕrăţiea lui Dumnezeu; pocăiţi vĕ
şi credeţĭ în evanghelie.
16 Şi trecênd pe lângă marea Ga-
lilei vĕzu pe Simon şi pe Andreĭu,
fratele lui Simon, aruncând *o plasă* în
mare; căcĭ erau pescarĭ. 17 Şi Iisus
le zise: veniţĭ dupĕ mine, şi vĕ voĭ
face să fiţĭ pescarĭ de oamenĭ. 18 Şi
îndată lăsând plăşile *lor* 'i urmară.
19 Şi mergênd *de acolo* puţin înainte
vĕzu pe Iacob al lui Zebedeu şi pe
Ioan, fratele lui, şi ei *erau* în vas în-
tocmind plăşile. 20 Şi îndată 'i chemâ;
şi lăsând pe tatăl lor Zebedeu în vas
împreună cu *oameni* tocmiţĭ se duseră
dupĕ dênsul.
21 Şi ei vin în Capernaum; si în-
dată sâmbĕta intrând el în sinagogă
învăţa. 22 Şi erau uimiţĭ de învăţă-
tura lui, căcĭ 'i învăţa ca *unul* care
are putere, iar nu ca cărturari.
23 Şi era în sinagoga lor un om cu
spirit necurat, şi strigâ tare 24 Zi-
cênd: ce avem noĭ cu tine. Iisuse Na-
zarene? Ai venit să ne perzĭ; te ştim
cine eştĭ, sântul lui Dumnezeu. 25 Şi
Iisus îl certâ zicênd: închisă fie 'ţĭ
gura şi eşĭ afară din el. 26 Şi spi-
ritul necurat dupĕ ce îl scuturâ şi
strigâ cu glas mare eşi din el.
27 Şi se uimiră toţĭ, în cât cercetau
împreună între dênşi zicênd: ce este
aceasta? Invăţătură noă dupĕ *a ei* pu-
tere; chiar spiritelor necurate *le* porun-
ceşte, şi ascultă de dênsul. 28 Şi
ştirea despre dênsul se rĕspîndi în-
dată pretutindenĭ în toată împrejuri-
mea Galilei.
29 Şi îndată eşind din sinagogă ve-
niră la casa lui Simon şi Andreĭu cu
Iacob şi Ioan. 30 Iar soacra lui Si-
mon zăcea aprinsă de frigurĭ, şi îndată
'i vorbesc despre dênsa. 31 Şi apro-
piindu se o ridicâ apucând de mâna ei,
şi o lăsară frigurile, şi ea slujia lor.
32 Iar făcêndu se seara, când apuse
soarele, aduceau la dênsul pe toţĭ
care aveau suferinţe şi pe demonizaţĭ:
33 Şi tot oraşul era adunat la uşă.
34 Şi tămădui pe mulţĭ care suferiau
de felurĭ de boale, şi mulţĭ demonĭ
scoase afară, şi nu lăsa pe demonĭ să
vorbiască, că îl cunoşteau *că este
Christos.*
35 Şi a doa zi foarte de noapte
sculându se eşi şi se duse într'un loc
pustiu, şi acolo se ruga.
36 Şi 'l urmăriră Simon şi cei îm-
preună cu dênsul, 37 Şi 'l aflară, şi

spun lui că toţĭ te caută. 38 Şi el
le zice: să mergem alt undeva în sa-
tele marĭ învecinate, ca să predic şi
acolo; căcĭ pentru aceasta am eşit.
39 Şi veni predicând în sinagogile lor
în toată Galilea şi scoţênd afară pe
demonĭ.
40 Şi vine la dênsul un lepros, ru-
gându 'l *şi căzênd în genuchĭ* zicêndu
'i că daca voeştĭ poţĭ să mĕ curăţeştĭ.
41 Şi făcêndu 'i se milă întinzênd
mâna îl atinse şi zice: voesc, fiĭ cură-
ţit. 42 Şi îndată se depărtâ de la
dênsul lepra, şi fu curăţit. 43 Şi în-
fruntându 'l îndată îl scoase afară, şi
'i zice: 44 Vezĭ, nu spune nimenui
nimic, ci du te, arată te preotului şi
du pentru curăţirea ta cele ce a rînduit
Moise spre mărturie lor.
45 Iar el eşind începu să spue multe
şi să rĕspîndiască vorba, în cât el nu
maĭ putea intra pe faţă în oraş; ci sta
afară în locurĭ pustiĭ, şi veniau la dên-
sul din toate părţile.

Insănătoşirea slăbănogului la Capernaum.

2 Şi intrând iarăş în Capernaum dupe
câteva zile, sĕ auzi ca este a casă.
2 Şi se adunară mulţĭ, în cât nu maĭ
încăpea nicĭ locul spre uşă, şi le vor-
bia lor cuvîntul.
3 Şi vin aducênd la dênsul pe un
slăbănog purtat fiind de patru *inşĭ.*
4 Şi neputênd eĭ a se apropiea de
dênsul din pricina gloatei, desfăcură
acoperişul casei unde era, şi scobind
lăsară în jos patul pe care zăcea slă-
bănogul. 5 Şi Iisus vĕzênd credinţa
lor zice slăbănogului: fiule ertate 'ţi
sûnt pĕcatele. 6 Şi erau acolo oare
care dintre cărturarĭ şezênd şi gândind
în inimile lor: 7 Pentru ce vorbeşte
acesta astfel? El defaimă; cine poate
erta pĕcate decât numaĭ unul, Dum-
nezeu? 8 Şi îndată cunoscênd Iisus
cu spiritul sĕu că ei gândesc astfel în
sine, zice lor: pentru ce gândiţĭ ace-
stea în inimile voastre? 9 Ce este
maĭ lesne, a zice slăbănoguluĭ: ertate
'ţi sûnt pĕcatele, sau a zice: scoală te
şi ĭea patul tĕu şi umblă? 10 Dar
că să ştiţĭ că putere are Fiul omului
pe pămênt a erta păcate, zice slabă-
nogului: 11 Ţie zic, scoală te, ĭea
patul tĕu şi mergĭ la casa ta. 12 Şi
se sculâ, şi îndată luând patul eşi
afară înaintea tuturor, în cât toţĭ
erau uimiţĭ şi măriau pe Dumnezeu
zicênd că astfel nicĭ odată n'am
vĕzut.

Chemarea lui Mateu.

13 Şi eşi iar lângă mare; si toată
gloata venia la el, şi 'i învăţa.
14 Şi trecênd vĕzu pe Levi al lui
Alfeu stând la vamă, şi 'i zice: ur-
mează 'mĭ. Şi sculându se 'i urmâ.
15 Şi fu când şĕdea el la masă în
casa lui, şi mulţĭ vameşĭ şi păcătoşĭ
şĕdeau la masă împreună cu Iisus şi
cu ucenici lui; căcĭ erau mulţĭ şi 'i
urmau lui 16 Şi cărturari fariseilor.
Şi vĕzênd că mânca cu vameşi şi pĕ-
cătoşi, ziceau ucenicilor lui, că cu va-
meşi şi păcătoşi mănâncă şi bea?
17 Şi auzind Iisus zice lor: n'au tre-
buinţă de doftor cei tarĭ, ci cei care
suferă; n'am venit să chem pe drepţĭ,
ci pe păcătoşĭ.

Despre post.

18 Şi ucenici lui Ioan şi farisei
aveau să postiască. Şi vin şi zic lui:
pentru ce ucenici lui Ioan şi ucenici
fariseilor postesc, iar ucenici tĕi nu
postesc? 19 Şi Iisus le zise: nu cum-
va pot prietini mirelui să postiască
întru cât este mirele cu dênşi? Pe cât
timp au pe mirele cu dênşi nu pot
posti. 20 Dar vor veni zile când mi-
rele va fi luat de la dênşi, şi atuncĭ
vor posti în zica aceea. 21 Nimenĭ nu
coase bucată de petec nou la vestmênt
vechĭu; iar daca *coase,* umplutura noă
acelui vechiu rupe din acesta; şi o
spărtură maĭ rea se face. 22 Şi ni-
menĭ nu pune vin nou în bordufurĭ
vechĭ, iar daca *pune,* vinul *cel nou* va
sparge bordufurile, şi vinul se perde
şi bordufurile *se nimicesc; ci trebue să
pună vin nou în bordufurĭ noi.*

Smulgerea spicelor sâmbăta.

23 Şi se întîmplâ ca el să treacă
sâmbĕta prin semănăturĭ, şi ucenici lui
începură a merge pe drum smulgênd
spicele. 24 Şi farisei 'i ziceau: vezĭ,
pentru ce fac sâmbĕta ce nu se cu-
vine? 25 Şi el le zise: n'aţĭ cetit nicĭ
odată ce făcu David, când avu tre-
buinţă şi flămânzi el şi cei împreună
cu el? 26 Cum intrâ în casa lui
Dumnezeu în timpul lui Abiatar ar-
chiereul, şi mâncâ pâĭnile puneriĭ
înainte, pe care nu se cuvine a le
mânca decât numaĭ preoţi, şi dete şi
celor care erau împreună cu dênsul?
27 Şi le zise: sâmbĕta a fost făcută
pentru om, şi nu omul pentru sâm-
bĕtă, astfel Domn este Fiul omului şi
al sâmbeteĭ.

Iisus vindecă sâmbăta o mână uscată.

3 Şi intrâ iar în sinagogă, şi era
acolo un om avênd mâna uscată;
2 Şi îl pîndiau daca îl tămăduеşte
sâmbĕta, ca să 'l învinuiască. 3 Şi
zice omului care avea mâna uscată:
treci în mijloc. 4 Şi zice lor: sĕ cu-
vine sâmbĕta a face bine sau a face
rĕu, a scăpa un suflet sau a omorî?
Iar ei tăceau. 5 Şi privindu 'i cu
mânie, tot de odată întristându se de
învîrtoşarea inimei lor, zice omului,
întinde mâna. Şi întinse, şi se făcu
sănătoasă mâna lui. 6 Şi eşind fari-
sei se sfătuiră îndată împreună cu Ero-
diani împrotiva lui, ca să 'l pearză.

Iisus vindecă pe mulţî îndrăciţî.

7 Dar Iisus sĕ depărtâ cu ucenici
sĕi spre mare, şi 'i urmâ mulţime mare
din Galilea şi din Iudea, 8 Şi din
Ierusalem şi din Idumea şi de dincolo
de Iordan şi d'imprejurul Tirului şi
Sidonului, mulţime mare, auzind câte
făcea, veniră la dênsul. 9 Şi zise
ucenicilor sĕi ca din pricina gloatei să
fie la îndămână pentru dênsul o luntre,
ca să nu 'l strîmtoreze; 10 Căcî
tămădui mulţî în cât năvăliau spre
dênsul, ca să 'l atingă, caţî aveau
rănî. 11 Şi spiritele necurate, când
îl zăriau, cădeau la picioarele lui şi
strigau zicĕnd că tu eştî Fiul lui Dum-
nezeu. 12 Şi 'i certa mult, ca să nu'l
dea pe faţă.

Iisus alege pe cei doisprediece apostoli.

13 Apoî se duce sus pe munte şi
cheamă la sine pe care voi el însuşî,
14 Şi ei veniră la dênsul. Şi făcu
doisprezece ca să fie cu dênsul, şi ca
să 'i trimită să predice 15 Şi să
aibĕ putere *a tămădui boalele şi* a
scoate afară pe demonî, 16 Şi făcu
doisprezece, şi puse lui Simon nume
Petru; 17 Şi pe Iacob al lui Zebedeu
şi pe Ioan fratele lui Iacob, şi le puse
nume Boanerghes adecă fiî ai tunetu-
luî; 18 Şi pe Andreîu şi pe Filip
şi pe Bartolomeu şi pe Mateu şi pe
Toma şi pe Iacob al lui Alfeu şi pe
Tadeu şi pe Simon Cananeul 19 Şi
pe Iuda Iscariotu, care îl şi dete prins.

Iisus dojenesce farisei pentru defaĭmarea sfântului spirit.

20 Apoî vine a casă, şi iarăş se
adună gloată, în cât ei nu puteau nicî
pâine să mănânce. 21 Şi auzind ai
sĕi veniră ca să 'l apuce, căcî ziceau
că 'şi a eşit din fire.
22 Iar cărturari care veniră de la
Ierusalem ziceau că are pe Beelzebul,
şi că prin stăpînul demonilor scoate
afară pe demonî.
23 Şi chemându 'i la sine le zicea
în pilde: cum poate satan să scoată
afară pe satan? 24 Şi daca o împĕ-
răţie se va fi desbinat în sine, acea
împĕrăţie nu poate sta. 25 Şi daca
o casă se va fi desbinat în sine, acea
casă nu va putea sta. 26 Şi dacă
satan s'a sculat asupra sa, s'a desbi-
nat, şi nu poate sta ci are sfîrşit.
27 Dar nimenî nu poate intrând în
casa celui tare să răpiască sculele lui,
daca nu va fi legat mai 'ntêiu pe cel
tare, şi atuncî 'i va prăda casa. 28 A-
devĕr zic voĕ că toate pĕcatele vor fi
ertate fiilor oamenilor şi defăimările,
câte vor fi rostit ei; 29 Dar cine va
fi rostit defăimare împrotiva spiritului
sânt, nu are ertare în veac, ci vinovat
va fi de pĕcat vecînic. 30 Pentru că
ziceau: are spirit necurat.

Iisus arată care sûnt adevĕratele sale rude.

31 Atuncî vin muma lui şi fraţî lui,
şi stând afară trimiseră la dênsul che-
mându'l. 32 Şi gloata sta împrejurul
lui, şi 'i zic *unî*: iată muma ta şi fraţi
tĕi şi surorile tale afară te caută.
33 Şi rĕspunzênd le zice: cine este
muma mea şi fraţi mei? 34 Şi pri-
vind la cei care şĕdeau împrejurul lui
zice: iată muma mea şi fraţi mei.
35 Cine va fi făcut voea lui Dumne-
zeu, acesta este fratele meu şi soră şi
mumă.

Pilda cu semĕnătorul, cu sĕmînţa şi grăuntele de muştar.

4 Şi începu iarăş să înveţe lângă
mare. Şi se adună la dênsul gloată
foarte multă, în cât el intrâ în vas ca
să şază pe mare, şi toată gloata era
pe uscat lângă mare. 2 Şi 'i învăţa
mult în pilde, şi le zicea în învăţătura
sa: 3 Ascultaţî. Iată eşi semĕnătorul
să semene, 4 Şi se întîmplâ când se-
mĕna, una *sĕmînţă* căzu lângă cale, şi
veniră paserile şi o mâncară. 5 Şi
alta căzu pe loc petros, unde nu avea
pământ mult, şi îndată rĕsări pentru
că nu avea pământ adânc; 6 Şi când
rĕsări soarele fu arsă de arşiţă, şi
pentru că nu avea rădăcină se uscâ.
7 Iar alta căzu între spinî, şi crescură
spinî şi o înăbuşiră, şi nu dete rod.

8 Şi altele căzură pe pămêntul cel
bun, şi deteră rod înălţându se şi
crescênd, şi făcu una treizecĭ şi alta
şaizecĭ şi alta o sută. 9 Şi zise: cine
are urechĭ, să asculte cu luare aminte.
10 Şi când fu singur, îl întrebară
despre pilde cei care erau pe lângă
dênsul împreună cu cei doisprezece.
11 Şi le zise: voĕ este dat *a înţelege*
taina împĕrăţiĭ lui Dumnezeu; iar pen-
tru cei din afară tot se face în pilde,
12 Ca privind să priviască şi să nu
vază, şi auzind să auză şi să nu pri-
ceapă, ca nu cumva să se întoarcă şi
să li se erte *pĕcatele*.
13 Şi le zice: nu ştiţĭ pilda aceasta,
şi cum veţĭ înţelege toate pildele?
14 Semĕnătorul seamĕnă cuvîntul.
15 Iar aceştia sûnt cei de lângă cale
unde sĕ seamĕnă cuvîntul, şi când vor
fi auzit, îndată vine satana şi ĭea cu-
vîntul cel semĕnat într'ênşi. 16 Şi
aceştia de asemenea sûnt cei semĕnaţĭ
pe loc petros, care când vor fi auzit
cuvîntul îndată îl primesc cu bucurie,
17 Dar n'au rădăcină în sine, ci sûnt
pênĕ la un timp, apoĭ când este strim-
torare sau prigonire pentru cuvînt în-
dată sĕ smintesc. 18 Şi alţi sûnt cei
semĕnaţĭ între spinĭ, aceştia sûnt cei
care auziră cuvîntul, 19 Dar grijile
veacului şi amăgirea avuţiĭ şi poftele
de altele intrând înăbuşesc cuvîntul şi
sĕ face neroditor. 20 Şi aceia sûnt
cei semĕnaţĭ pe pămêntul cel bun, care
aud cuvîntul şi primesc, şi fac rod
unul treizecĭ şi altul şaizecĭ şi altul o
sută.
21 Şi le zise că nu cum va vine lu-
mînarea ca să fie pusă sub obroc sau
sub pat? Oare nu *vine* ca să fie pusă
în sfeşnic? 22 Căcĭ nu este ceva
ascuns, *care* să nu fie dat pe faţă;
nicĭ n'a fost *ceva* ascuns decât ca să
vie la arătare. 23 Daca cineva are
urechĭ, să asculte cu luare aminte.
24 Şi zise lor: luaţĭ aminte ce
auziţĭ. Cu mĕsura cu care mĕsuraţĭ,
vi se va mĕsura şi vi se va potrivi.
25 Căcĭ cine are, 'i se va da; şi cine nu
are, şi ce are sĕ va lua de la dênsul.
26 Şi zise: astfel este împĕrăţiea
lui Dumnezeu, precum un om aruncă
sĕmînţa în pămênt, 27 Apoĭ doarme
şi sĕ scoală noaptea şi zioa, şi sĕmînţa
rĕsare şi creşte, cum el ênsuşĭ nu ştie.
28 Pămêntul de la sine rodeşte, maĭ
'ntêiu paĭu verde, apoĭ spic, după
aceea grâu deplin în spic. 29 Iar
când rodul este făcut, îndată trimite
secerea, că a sosit secerişul.
30 Şi zise: cum să asemănăm îm-
pĕrăţiea lui Dumnezeu, sau în ce pildă
s'o înfăţişăm? 31 *Este* asemenea unui
grăunte de muştar, care când se sea-
mĕnă în pămênt este *sĕmînţă* maĭ mică
decât toate seminţele de pe pămênt,
32 Dar când s'a semĕnat, creşte şi se
face maĭ mare decât toate legumele,
şi face ramurĭ marĭ, în cât paserile
cerului pot locui sub umbra luĭ.
33 Şi în multe pilde de felul acesta
le vorbia cuvîntul, după cum puteau
să auză; 34 Şi fără pildă nu le vor-
bia, dar ucenicilor sĕĭ la o parte lă-
muria tot.

Iisus potolesce marea.

35 Şi făcêndu se seară în acea zi
le zice: să trecem dincolo. 36 Şi lă-
sând ei gloata îl ĭeau cu dênşi cum
era în vas, şi erau şi alte vase cu dên-
sul. 37 Şi se făcu o furtună mare de
vênt, şi valurile se prăvăliau peste vas,
în cât acum *era* să se umple vasul.
38 Şi el era dormind pe căpătêiu în
partea din urmă a vasului; şi îl deşte-
aptă şi 'i zic: Invĕţătorule, nu 'ţi este
grijă că perim? 39 Şi sculându se
certă vêntul şi zice măriĭ: tacĭ, fiĭ li-
niştită. Şi se potoli vêntul, şi sĕ făcu
linişte mare. 40 Şi zise lor: pentru
ce sûnteţĭ aşa fricoşĭ? Cum nu aveţĭ
credinţă? 41 Şi se temură cu temere
mare, şi ziceau între dênşi: cine este
dar acesta, că şi vêntul şi marea as-
cultă de dênsul?

Demonizatul din ţinutul Gherasenilor.

5 Şi veniră în cealaltă parte a măriĭ
în ţinutul Gherasenilor. 2 Şi eşind
el din vas, îndată 'i eşi înainte din
gropĭ de morminte un om în spirit ne-
curat, 3 *Şi* care avea locuinţa în
gropĭ de morminte, şi nimenĭ nu maĭ
putea să 'l lege nicĭ *chiar* cu lanţurĭ,
4 Pentru că de multe orĭ el fusese
legat cu legăturĭ de picioare şi cu lan-
ţurĭ, dar lanţurile fură rupte de el şi
legăturile de picioare sfărîmate în bu-
căţĭ, şi nimenĭ nu avea putere să 'l
supue; 5 Şi totdauna noaptea şi zioa
în *gropĭ de* morminte şi în munţi era
strigând şi lovindu se cu petre.
6 Şi vĕzênd pe Iisus de departe
alergă şi 'i se plecă, 7 Şi strigând
cu glas mare zice: ce aĭ cu mine,
Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu cel prea
înalt? Te jur pe Dumnezeu, nu mĕ
munci. 8 Căcĭ 'i zicea: eşĭ, spirit ne-
curat, din omul *acesta*. 9 Şi 'l în-
treba: cum te numeştĭ? Iar el 'i zice:

mě numesc legiune, că mulţĭ sûntem.
10 Şi 'l rugâ foarte ca să nu 'i trimită
afară din ţinutul *acela*.

11 Iar acolo lângă munte era păs-
cênd o turmă mare de porcĭ; 12 Şi
'l rugară *toţĭ demonĭ* zicênd: trimite ne
între porcĭ, ca să intrăm într'ênşi.
13 Şi le dete voe. Şi eşind spiritele
necurate intrară în porcĭ, şi turma se
repezi de pe rîpă în mare, ca la doě
miĭ, şi sě înecară în mare. 14 Şi
cei care 'i păşteau fugiră şi vestiră în
oraş şi la ţară; şi veniră să vază ce
s'a întîmplat. 15 Şi vin la Iisus, şi
věd pe demonizatul, care avusese le-
giunea, stând îmbrăcat şi întreg la
minte, şi sě temură. 16 Şi cei care
vězură le spuseră cum s'a întîmplat cu
demonizatul şi despre porci. 17 Şi
începură a 'l ruga ca să plece din ţi-
nutul lor.

18 Si suindu se el în vas îl rugâ
cel care a fost demonizat ca să fie cu
dênsul. 19 Dar *Iisus* nu 'l lăsâ, ci 'i
zice: du te la casa ta la ai těi, şi
vesteşte le câte 'ţi a făcut ţie Domnul,
şi cum avu milă de tine. 20 Şi se
duse şi începu a vesti în Decapole
câte 'i a făcut Iisus; şi toţĭ sě mirau.

21 Şi trecênd Iisus în vas iarăş de
cealaltă parte, sě adunâ gloată multă
la dênsul, şi era lângă mare.

Minunea lui Iisus la femeea sângerândă
şi la fica lui Iair.

22 Şi *iată* vine unul dintre maĭ mari
sinagogei, anume Iair, şi vězêndu 'l
cade la picioarele lui, 23 Şi 'l roagă
foarte, zicênd că fiica mea este pe
moarte, ca venind să pui mâinile peste
ea, ca să fie scăpată şi să trăiască.
24 Şi plecâ cu dênsul; şi gloată multă
'l urma, şi 'l strîmtora.

25 Şi o femee fiind în curgere de
sînge de doisprezece anĭ, 26 Şi sufe-
rind multe de la mulţĭ doftorĭ şi chel-
tuind tot ce avea, şi nefolosind nimic
ci mergênd spre maĭ rěu, 27 Auzind
cele despre Iisus, venind în gloată di-
napoĭ, atinse veştmêntul lui; 28 Căcĭ
zicea, că daca voĭ fi atins numaĭ veşt-
mintele lui, voĭ fi scăpată 29 Şi în-
dată fu secat isvorul sîngelui ei, şi
simţi în corpul *ei* că este vindecată de
rană. 30 Şi îndată Iisus cunoscênd
în sine puterea ce eşi din el, întor-
cêndu se în gloată zise: cine 'mi atinse
vestmintele? 31 Iar ucenici sěi 'i
ziseră, vezĭ gloata care te strîmtorează
şi zicĭ: cine mě atinse? 32 Şi se uĭta
împrejur să vază pe care făcu aceasta.
33 Iar femeea temêndu se şi tremurând,
ştiind ce 'i se întîmplase, veni şi căzu
înaintea lui, şi 'i spuse tot adevěrul.
34 Iar el 'i zise: fiică, credinţa ta te
a scăpat; mergĭ în pace, şi fiĭ sănă-
toasă de rana ta.

35 Vorbind el ânchě vin *unĭ* de la
maĭ marele sinagogei zicênd că fiica
ta a murit; pentru ce maĭ superĭ pe
Invăţătorul? 36 Iar Iisus ne luând
în seamă cuvîntul vorbit zice către
maĭ marele sinagogei: nu te teme,
crede numaĭ. 37 Şi nu lăsâ pe nime-
nea cu dênsul să 'i urmeze împreună,
decât numaĭ pe Petru şi pe Iacob şi
pe Ioan, fratele lui Iacob, 38 Şi vin
la casa maĭ marelui sinagogeĭ, şi vede
sgomot şi pe cei care plângeau şi sě
văitau foarte, 39 Şi intrând înăuntru
le zice: pentru ce faceţĭ sgomot şi
plângeţĭ? Copila n'a murit, ci doarme.
40 Dar ei îl luau în rîs. Apoĭ dând
afară pe toţĭ ĭea cu sine pe tatăl co-
pilei şi pe muma *ei* şi pe cei împreună
cu dênsul, şi intră unde era copila.
41 Şi apucând mâna copilei 'i zice:
Talita, cumi, ceea ce însemnează: co-
pilă, — ţie zic —, scoală te. 42 Şi
îndată sě sculâ copila şi umbla; căcĭ
era de doisprezece anĭ; şi ei sě uimiră
îndată cu uimire mare. 43 Şi le po-
runci mult ca nimenĭ să nu ştie de
aceasta; şi zise să 'i se dea ei să
mănânce.

Profetul despreţuit în patriea sa.

6 Apoĭ eşi de acolo şi vine în patriea
sa, şi ucenici lui 'i urmează. 2 Şi
fiind sâmbătă începu să înveţe în sina-
gogă; şi ceĭ mulţĭ ascultând rěmaseră
uĭmiţĭ zicênd: de unde are acesta ace-
stea; şi ce este înţelepciunea dată ace-
stuia? Şi puterile de felul acesta care
sě fac prin mâinile lui? 3 Oare nu
este acesta teslarul, fiul Mariĭ şi fratele
lui Iacob şi Iose şi Iuda şi Simon? Şi
nu sûnt surorile lui aicĭ la noĭ? Şi sě
smintiau în el.

4 Dar Iisus le zise că nu este un
profet despreţuit de cât în patriea lui
şi între neamurile lui şi în casa lui.
5 Şi nu putea face acolo nicĭ o minune,
de cât punênd mâĭnile peste puţinĭ bol-
navĭ 'i tămădui. Şi sě mirâ de necre-
dinţa lor.

Trimiterea celor doisprețece apostolĭ.

6 Şi umbla prin satele d'imprejur
învăţând.

7 Şi cheamă la sine pe cei doispre-
zece, şi începu a 'i trimite câte doĭ, şi

le dete putere *asupra* spiritelor necu-
rate, 8 Şi le porunci ca să nu ïea
nimic cu sine pe cale de cât numaĭ
toeag, nicĭ pâïne, nicĭ traistă, nicĭ
aramă la încingĕtoare, 9 Ci încălţaţĭ
cu sandale, şi să nu îmbrăcaţĭ doĕ
vestminte. 10 Şi le zise: unde veţĭ fi
intrat în casă, acolo rĕmâneţĭ pênĕ când
veţĭ fi eşit de acolo. 11 Şi *în* orĭ ce
loc care nu va fi primit pe voĭ, nicĭ nu
vor fi ascultat de voĭ, eşind de acolo
scuturaţĭ ţărîna de sub picĭoarele
voastre spre mărturie lor. *Adevĕr zic
voè, maĭ uşor va fi Sodomiţilor şi Go-
moriţilor în zi de judecată, de cât ora-
şuluĭ aceluia.* 12 Şi eşind ei predicară
ca *oameni* să se pocăiască. 13 Şi
scoteau afară mulţĭ demonĭ, şi ungeau
cu untdelemn pe mulţĭ bolnavĭ şi *'i*
tămăduiau.

Tăierea capului sf Ión. botezătorul.

14 Şi auzi Erod împĕratul, căcĭ se
făcuse cunoscut numele luĭ, şi zicea că
Ioan Botezătorul s'a sculat dintre morţĭ,
şi de aceea lucrează puterile în el.
15 Alţĭ ziceau că este Elie; iar alţi
ziceau că *este* un Profet, ca unul din-
tre profeţĭ. 16 Şi auzind Erod zicea:
este Ioan al căruĭ cap eu 'l am tăeat,
acesta s'a sculat *dintre morţĭ.*
17 Căcĭ Erod ênsuşĭ trimiţênd puse
mâna pe Ioan şi 'l legâ în închisoare
pentru Erodiada, femeea luĭ Filip fra-
tele sĕu; fiind că se însurase cu ea.
18 Pentru că Ioan zicea luĭ Erod că
nu 'ţi se cuvine să aibĭ pe femeea fra-
teluĭ tĕu. 19 Iar Erodiada avea ură
pe el şi voia să 'l omoare, dar nu pu-
tea; 20 Căcĭ Erod se temea de Ioan,
stiindu 'l bărbat drept şi sânt, şi 'l
păstra, şi ascultându 'l sta mult pe gân-
durĭ, dar îl asculta bucuros.
21 Şi fiind zi nimerită, când Erod
de zioa naşteriĭ sale făcu ospĕţ celor
maĭ marĭ ai sĕi şi căpitanilor şi celor
d'intêiu ai Galileĭ, 22 Şi intrând fata
Erodiadei şi jucând, plăcu luĭ Erod şi
celor care şĕdeau împreună cu el la
masă, iar împĕratul zise fetei: cere 'mi
orĭ ce voeştĭ, şi 'ţi voi da: 23 Şi jurâ
ei că orĭ ce vei fi cerut de la mine, 'ţi
voĭ da pênĕ la jumĕtate din împĕrăţiea
mea. 24 Şi eşind zise mumeĭ sale:
ce să cer? Iar ea zise: capul luĭ Ioan
Botezătorul. 25 Şi intrând îndată cu
grabă la împĕratul ceru zicĕnd: voesc
ca numaĭ de cât să 'mĭ dai pe disc ca-
pul luĭ Ioan Botezătorul. 26 Şi în-
tristându se foarte împĕratul pentru
jurămênt şi pentru cei care şĕdeau la
masă nu voi s'o înlăture. 27 Şi în-
dată trimiţênd împĕratul pe un spe-
culator porunci să aducă capul luĭ;
28 Şi ducĕndu se 'i a tăeat capul în
închisoare, şi aduse capul luĭ pe disc
şi 'l dete fetei, iar fata îl dete mumei
sale. 29 Şi auzind ucenici luĭ veniră
şi luară corpul luĭ mort, şi 'l puseră în
mormênt.

Săturarea celor cincĭ miĭ.

30 Şi sê strîng apostoli la Iisus, şi
'l înştiinţară de toate câte făcură şi
învăţară. 31 Şi le zice: veniţĭ voĭ
ênşivĕ la o parte, în loc pustiu, şi
odihniţi vĕ puţin. Căcĭ erau mulţĭ care
veniau şi care se duceau, şi n'aveau
timp potrivit nicĭ să mănânce. 32 Şi
plecară în vas la un loc pustiu la o
parte.
33 Şi mulţĭ 'i vĕzură ducêndu se şi
'i cunoscură, şi alergară acolo pe jos
din toate oraşele şi sosiră înaintea lor.
34 Şi eşind Iisus vĕzu gloată multă, şi
'i se făcu milă de ei, că erau ca oĭ
neavênd păstor; şi începu să 'i înveţe
multe.
35 Şi fiind acum mult timp din zi,
apropiindu se de dênsul ucenici sĕi zi-
ceau că pustiu este locul, şi ceasul
târziu acum; 36 Dă le drumul ca
ducêndu se în locurile d'imprejur şi în
sate să 'şĭ cumpere ce să mănânce.
37 Iar el rĕspunzênd le zise: daţi le
voĭ să mănânce. Dar ei zic luĭ: du-
cêndu ne să cumpĕrăm pâïnĭ pentru
doĕ sute de denarĭ, şi să le dăm să
mănânce? 38 Iar el le zice: câte
pâïnĭ aveţĭ? Mergeţĭ şi vedeţĭ. Şi ei
ştiind zic: cincĭ, şi doĭ peştĭ. 39 Şi
le porunci să 'i pună pe toţĭ să şază
mese mese pe earbă verde. 40 Şi şĕ-
zură cete cete, câte o sută şi câte cincĭ
zecĭ. 41 Şi luând cele cincĭ pâïnĭ şi
cei doi peştĭ, căutând spre cer binecu-
vîntâ, şi frânse pâïnile şi dete uceni-
cilor ca să le dea în mâïnĭ, şi pe cei
doi peştĭ 'i împărţi la toţĭ. 42 Şi
mâncară toţĭ şi sĕ săturară; 43 Şi
luară frămiturĭ doĕsprezece coşurĭ um-
plute, şi de la peştĭ. 44 Şi erau cei
care mâncară pâïnile cincĭ miĭ de băr-
baţĭ.

Iisus umblând pe mare.

45 Şi îndată sili pe ucenici sĕi să
intre în vas, şi să treacă înaintea luĭ
de cealaltă parte spre Betsaida, pênĕ
ce el dă drumul gloatei. 46 Şi
dupĕ ce 'i lăsâ se duse pe munte să
roage.

47 Şi făcêndu se seară vasul era în
mijlocul mării, şi el singur pe uscat.
48 Şi vĕzêndu 'i pe dênşi muncindu se
pe când trăgeau cu lopeţele, de oare
ce vêntul era împrotivitor, către a
patra streajă din noapte vine la dênşi
umblând pe mare, şi voia să treacă pe
lângă dênşi; 49 Iar ei vĕzêndu 'l
umblând pe mare li se păru că este o
nălucă, şi strigară tare; căcĭ toţĭ îl
vĕzură şi sĕ spăĭmĕntară. 50 Dar el
îndată vorbi cu dênşi, şi le zice: în-
drăsniţĭ; eu sûnt; nu vĕ temeţĭ. 51 Şi
se sui la dênşi în vas şi sĕ potoli vên-
tul; şi erau uĭmiţĭ foarte tare între
dênşi şi sĕ mirau; 52 Pentru că nu
pricepură din pâinĭ, de oare ce inima
lor era împetrită.

Vindecare de bolnavi.

53 Şi trecênd veniră spre ţĕrmul
Genesaretului, şi traseră la uscat.
54 Şi eşind ei din vas, îndată cunos-
cêndu 'l, 55 *Oameni* cutrcerară tot
ţinutul acela, şi începură să aducă
bolnavi pe paturĭ *acolo*, unde auziau că
este. 56 Şi orĭ unde intra în sate
sau oraşe sau locurĭ, puneau în tîrgurĭ
pe neputincioşĭ, şi 'l rugau ca să atingă
numaĭ ciucurele veştmêntului sĕu; şi
câţĭ 'l atingeau, erau scăpaţĭ.

Iisus ne îndêmnă să ne ferim de poruncĭ omenescĭ.

7 Şi sĕ adună la dênsul farisei şi uni
dintre cărturarĭ veniţĭ fiind de la
Ierusalem. 2 Şi vĕzênd pe uni dintre
ucenici lui că mănâncă pâĭnile cu
mâĭnĭ necurate, adecă nespălate, 3 Că-
cĭ Farisei şi toţĭ Iudei daca nu 'şĭ
spală mâĭnile *făcêndu le* pumn nu
mănâncă, ţinênd rînduiala bătrînilor,
4 Şi de la tîrg *venind* daca nu se îm-
băează nu mănâncă, şi alte multe sûnt
pe care *le* au primit să *le* ţină, *precum*,
spălarile prin afundare a paharelor
şi urcĭoarelor şi vaselor de aramă,
5 Şi 'l întrebară farisei şi cărturari:
pentru ce ucenici tĕi nu umblă dupĕ
rînduiala bătrînilor, ci mănâncă pâĭnea
cu mâĭnĭ necurate?
6 Iar el le zise: bine a profetizat
Isaia despre voĭ, făţarnicilor, cum este
scris: „Acest popor cu buzele mĕ cin-
steşte, dar inima lor departe este de
mine; 7 In zadar mĕ cinstesc învă-
ţând învăţăturĭ *ce sûnt* poruncĭ ome-
neştĭ.“ 8 Lăsând porunca lui Dum-
nezeu ţineţĭ rînduiala oamenilor: *spălă-
rile prin afundare a urcĭoarelor şi paha-
relor; şi alte de asemine multe faceţĭ.*
9 Şi le zise: foarte bine, desfiinţaţĭ
porunca lui Dumnezeu, ca să păstraţĭ
rînduiala voastră. 10 Căcĭ Moise a
zis: „cinsteşte pe tatăl tĕu şi pe muma
ta“ şi „cine vorbeşte de rĕu pe tată
sau pe mumă să moară negreşit“.
11 Iar voĭ ziceţĭ: daca un om va fi zis
tatalui sau mumei: corban, adecă dă-
ruit este *Domnului* orĭ ce ai folosi de
la mine. 12 Nu 'l maĭ lăsaţĭ să facă
nimic pentru tatăl sĕu sau muma sa,
13 Desfiinţând *astfel* cuvîntul lui Dum-
nezeu prin rînduiala voastră, pe care
aţi dato; şi asemenea de acestea multe
faceţĭ.
14 Şi chemând la sine iarăş gloata
le zise: ascultaţi mĕ toţĭ şi înţelegeţĭ.
15 Nu este nicĭ un lucru de din afară
al omului, ce intrând într'ênsul poate
să 'l spurce: ci cele ce es din om
sûnt care spurcă pe om. 16 *Daca
are cine va urechĭ, să asculte cu luare
aminte.*
17 Şi când intră în casă de ta
gloată, îl întrebară ucenici lui despre
pildă. 18 Iar el le zice: astfel dar
şi voĭ nu pricepeţĭ? Nu înţelegeţĭ că
orĭ ce intră de din afară în om nu
poate să 'l spurce, 19 Că nu intră în
inima lui, ci în pântece şi ese afară în
cloacă, curăţind toate bucatele? 20 Şi
zise că ce ese din om, aceea spurcă pe
om. 21 Căcĭ de dinăuntru din inima
oamenilor, es gândirile rele, desfrânărĭ,
22 Furturĭ, omorurĭ, adultere, pornirĭ
spre tot felul de înavuţire, rĕutate,
înşălăciune, necumpĕtare, pismă, de-
făimare, trufie, necuminţie; 23 Toate
relele acestea es de dinăuntru şi spurcă
pe om.

Iisus vindecă pe fata femeeĭ din Sirofenicia.

24 Şi sculându se de acolo sĕ duse
în ţinutul Tirului *şi Sidonului*; şi in-
trând într'o casă, voi ca nimenĭ să nu
ştie, dar nu putu să fie necunoscut;
25 Ci îndată auzind despre dênsul o
femee, a cărei fată avea spirit necurat,
venind căzu la picĭoarele lui; 26 Şi
femeea era Elină, de neam Sirofeni-
ciană. Şi 'l ruga ca să scoată demonul
din fata ei. 27 Şi *Iisus* 'i zise: lasă
maĭ 'ntêiu să sĕ sature copii; căcĭ nu
este bine a lua pâĭnea copiilor şi a *o*
arunca câĭnilor. 28 Iar ea respunse
şi 'i zice: aşa este, Doamne; dar şi
câĭni de sub masă mănâncă din frămi-
turile copiilor. 29 Şi zise ei: pentru
acest cuvînt mergĭ, a eşit demonul din
fata ta. 30 Şi dupĕ ce se duse la

casa ei aflâ copila zăcênd în pat şi de-
monul eşit.

Iisus vindecă pe un surdomut.

31 Şi eşind iaraş din ţinutul Tiru-
lui veni prin Sidon spre marea Galilei
prin mijlocul ţinutului Decapole. 32 Şi
'i aduc pe un surd şi mut, şi 'l roagă
ca să pună mâna peste dênsul. 33 Şi
luându 'l din gloată la o parte puse
degetele în urechile lui şi scuipând
atinse limba lui, 34 Şi căutând spre
cer suspinâ şi 'i zise: Efata, adecă,
deschide te. 35 Şi se deschise ure-
chile lui, şi îndată se deslegâ legătura
limbei lui, şi vorbia bine.
36 Şi le porunci să nu spună nimĕ-
nui; dar cu cât le porunciă, cu atât
maĭ mult vestiau ei. 37 Şi sĕ mirau
peste mĕsură zicênd: bine a făcut toate;
şi pe surzĭ '*i* face să audă, şi pe muţĭ
să vorbiască.

Săturarea celor patru miĭ.

8 In zilele acelea fiind iarăş gloată
multă, şi ne avênd ce să mănânce,
chemând la sine pe ucenici sĕi le zice:
2 'Mi este milă de gloată, că de trei
zile acum stăruesc lângă mine şi nu au
ce să mănânce; 3 Şi daca le voĭ da
drumul nemâncaţi la casele lor, vor le-
şina *de foame* pe drum; şi uni din-
tr'ênşi au venit de departe. 4 Şi 'i
rĕspunseră ucenici sĕi că de unde va
putea cine va să sature pe aceştia cu
pâine aci în pustie? 5 Şi 'i întrebâ:
câte pâinĭ aveţĭ? Iar eĭ ziseră: şapte.
6 Şi porunceşte gloatei să şază jos pe
pământ; şi luând cele şapte pâinĭ mul-
ţumind frânse, şi dete ucenicilor sĕi ca
să le pună înainte; şi *le* puseră înain-
tea gloatei. 7 Şi aveau puţinĭ peşti-
şorĭ; şi binecuvîntând puse înainte *şi*
pe aceştia. 8 Şi mâncară şi sĕ sătu-
rară, şi luară prisosurĭ de frămiturĭ
şapte coşurĭ. 9 Iar ei erau ca la pa-
tru miĭ. Şi le dete drumul. 10 Şi în-
dată intrând în vas cu ucenici sĕi veni
în părţile Dalmanutei.

Cererea de semne cerescĭ. Să se ferĕscă de aluatul fariseilor şi al lui Erod.

11 Şi eşiră farisei şi începură a se
prici cu dênsul, cerênd de la el un
semn din cer, ispitindu 'l. 12 Şi
suspinând adânc în spiritul sĕu zice:
pentru ce neamul acesta cere semn?
Adevĕr zic voĕ că nu se va da semn
neamului acestuia. 13 Şi lăsându 'i,
intrând iarăş *în vas* trecu de cealaltă
parte.
14 Şi *ucenici* uĭtaseră să ĭea pâinĭ,
şi nu aveau cu dênşi în vas de cât o
pâine. 15 Şi le porunci zicênd: luaţĭ
aminte, feriţi vĕ de aluatul fariseilor
şi de aluatul lui Erod. 16 Şi se gân-
diau întru sine că pâinĭ nu avem.
17 Dar *Iisus* înţelegênd le zice: ce vĕ
gândiţĭ că nu aveţĭ pâinĭ? Nu price-
peţĭ nicĭ nu înţelegeţĭ? Aveţĭ inima
voastră învîrtoşată? 18 Ochĭ avênd
nu vedeţĭ, şi urechĭ avênd nu auziţĭ,
şi nu vĕ aduceţĭ aminte, 19 Când am
frânt cele cincĭ pâinĭ la cele cincĭ miĭ,
şi câte coşurĭ pline de frămiturĭ lu-
arăţi? Doĕsprezece 'i zic ei. 20 Şi
când *am frânt* cele şapte la cele patru
miĭ, câte coşurĭ umplute cu frămiturĭ
luarăţi? Şi ei zic: şapte. 21 Şi le
zise: nu înţelegeţĭ âncĕ?

Vindecarea unui orb.

22 Şi vin la Betsaida. Şi 'i aduc
pe un orb, şi 'l roagă să 'l atingă.
23 Şi luând de mână pe orb îl scoase
afară din sat; şi dupĕ ce scuipâ în ochi
lui, punênd mâĭnile pe dênsul, îl în-
treba daca zăreşte ceva. 24 Şi uĭtându
se în sus zise: zăresc oameni, că vĕz ca
copacĭ pe *cei* care umblă. 25 Dupĕ
aceea puse iarăş mâĭnile pe ochi lui,
şi vĕzu bine, şi fu adus la starea de
mai 'nainte, şi vedea în depărtare toate
lămurit. 26 Şi 'l trimise la casa lui
zicênd: nu intra în sat, *nicĭ nu spune
cuiva în sat.*

Mărturisirea lui Petru.

27 Şi eşi Iisus şi ucenici sĕi în sa-
tele Cesarei lui Filip; şi pe cale întreba
pe ucenici sĕi zicêndu le: cine zic
oameni că sûnt eu? 28 Iar ei 'i rĕspun-
seră zicênd că Ioan Botezătorul, alţi
Elie, iar alţi că *eştĭ* unul dintre pro-
feţĭ. 29 Şi el 'i întreba: dar voĭ cine
ziceţĭ că sûnt eu? Şi rĕspunzênd Petru
'i zice: tu eştĭ Christosul. 30 Şi 'i
certâ ca să nu spună nimenui despre
dênsul.

Ânteia vestire a patimelor.

31 Şi începu a 'i învăţa că Fiul
omului trebue să sufere multe, şi să
nu fie primit drept bun de către bă-
trîni şi maĭ mari preoţilor şi cărturarĭ
şi să fie omorît şi dupĕ trei zile ză în-
vieze. 32 Şi vorbia cuvîntul pe faţă.
Şi luându 'l Petru la sine începu a 'l
certa. 33 Iar el întorcêndu se şi vĕ-
zênd pe ucenici sĕi certă pe Petru şi
zice: mergĭ înapoia mea, satana; că
nu ai în gând cele *ce sûnt* ale lui

Dumnezeu, ci cele *ce sûnt* ale oame-
nilor.
34 Şi chemând la sine gloata îm-
preună cu ucenici sĕi le zise: orĭ cine
voeşte să vie după mine, să se lepede
de sine şi să ĭea crucea sa şi să 'mĭ
urmeze. 35 Căcĭ cine va fi voit să 'şi
scape sufletul, îl va perde; dar cine va
fi perdut sufletul sĕu pentru mine şi
pentru evanghelie, *acesta* îl va scăpa.
36 Căcĭ ce foloseşte ca omul să câştige
lumea întreagă şi să pearză sufletul
sĕu? 37 Căcĭ ce ar da omul în schimb
pentru sufletul sĕu? 38 Căcĭ cine se
va fi ruşinat de mine şi de cuvintele
mele în acest neam desfrânat şi pĕcă-
tos, şi Fiul omului se va ruşina de el,
când va veni întru mărirea Tatălui
sĕu cu sânţi ângerĭ.

Schimbarea la faţă.

9 Şi zise lor: adevĕr zic voĕ că sûnt
uni din cei de faţă care nu vor
gusta moarte pênĕ ce nu vor fi vĕzut
împĕrăţiea lui Dumnezeu venită întru
putere.
2 Şi după şase zile Iisus ĭea cu sine
pe Petru şi pe Iacob şi pe Ioan şi 'i
duce pe dênşi pe un munte înalt, sin-
gurĭ la o parte. 3 Şi se schimbâ la
faţă înaintea lor; şi vestmintele lui sĕ
făcură strâlucitoare foarte albe, cum
înălbitor pe pământ nu poate înălbi
astfel. 4 Şi li se arătâ lor. Elie îm-
preună cu Moise, şi vorbiau împreună
cu Iisus. 5 Şi începênd Petru zice
lui Iisus: Rabi, este bine ca să fim aicĭ,
şi să facem trei collbĭ, ţie una şi lui
Moise una şi lui Elie una. 6 Căcĭ nu
ştiea ce să rĕspunză, fiind că erau plinĭ
de spaĭmă. 7 Şi se făcu un nor um-
brindu 'i pe dênşi, şi fu un glas din
nor *zicênd*: acesta este Fiul meu cel
ĭubit; ascultaţĭ de dênsul. 8 Şi de
odată privind ei împrejur nu vĕzură pe
nimenea de cât numaĭ pe Iisus singur
cu dênşi.
9 Şi dându se ei jos de pe muntele
acela le porunci ca să nu spue la ni-
menea cele ce vĕzură, de cât numaĭ
când Fiul omului sĕ va fi sculat dintre
morţĭ. 10 Şi ei ţinură cuvîntul în si-
nele cercetând împreună între dênşi ce
însemnează a sĕ scula dintre morţĭ.
11 Şi 'l întrebau zicênd: pentru ce zic
farisei şi cărturari că trebue să vină
maĭ 'ntêiu Elie? 12 Iar el zise: Elie
venind maĭ 'ntêĭu, întocmeşte iarăş
toate. Dar cum este scris cu privire la
Fiul omului? Să sufere multe şi să fie
ocotit drept nimic. 13 Dar zic voĕ
că Elie a şi venit, şi făcură cu el câte
voiră, dupĕ cum este scris cu privire
la dênsul.

Vindecarea unuĭ îndrăcit.

14 Şi venind ei la ucenicĭ vĕzură
gloată multă împrejurul lor şi cărtu-
rari pricindu se împreună cu dênşi.
15 Şi îndată toată gloata vĕzêndu 'l
rĕmase uĭmită şi alergând spre el 'i
urau de bine. 16 Şi 'i întrebâ: pen-
tru ce vĕ pricițĭ cu dênşi? 17 Şi rĕ-
spunse lui unul din gloată: Invăţăto-
rule, adusei la tine pe fiul meu, avênd
spirit mut, 18 Şi orĭ unde l'a apu-
cat, îl sgudue; şi el spumează şi scâr-
şneşte dinţi şi sĕ usucă; şi am zis uce-
nicilor tĕi să 'l dea afară, dar nu fură
în stare. 19 Iar el rĕspunzêndu le
zice: O neam necredincios, pênĕ când
voĭ fi cu voĭ? Pênĕ când vĕ voĭ
îngădui? Aduceţi 'l la mine. 20 Şi
'l aduseră la dînsul. Şi vĕzêndu
'l, spiritul îndată îl scuturâ tare, şi
căzênd la pământ sĕ svêrcolia spu-
mând.
21 Şi întrebâ pe tatăl lui: cât timp
este de când 'i a venit aceasta? Iar
el zise: din copilărie; 22 Şi de multe
orĭ 'l a aruncat chiar în foc şi în apă,
ca să 'l pearză; dar daca poţĭ ceva,
ajută ne, fiindu 'ţĭ milă de noĭ. 23 Iar
Iisus 'i zise: „daca poţĭ“; tot este cu
putinţă celui care crede. 24 *Şi* în-
dată strigând tatăl copilului zise: cred,
ajută necredinţei mele. 25 Iar Iisus
vĕzênd că aleargă aci gloată, certâ
spiritul necurat zicêndu 'i: spirit mut
şi surd, eu 'ţi poruncesc, eşĭ afară din
el, şi să nu maĭ intri într'ênsul. 26 Şi
strigând şi ţare sguduindu 'l eşi afară;
şi *copilul* fu ca un mort, în cât mulţĭ
ziceau că a murit. 27 Dar Iisus
apucând mâna lui îl ridicâ, şi el sĕ
sculâ.
28 Şi intrând el în casă ucenici lui
îl întrebară la o parte: pentru ce noĭ
nu puturăm să 'l dăm afară? 29 Şi
le zise: acest fel prin nimic nu poate
eşi afară, de cât numaĭ prin rugăciune
şi postire.

A doa vestire a patrimilor.

30 Şi eşind ei de acolo treceau prin
Galilea, şi nu voia ca să ştie cineva.
31 Căcĭ învăţa pe ucenici sĕi, şi le zi-
cea că Fiul omului sĕ dă în mâinĭ de
oamenĭ, şi 'l vor omorî, şi omorît fiind
dupĕ trei zile se va scula. 32 Dar
ei nu înţelegeau rostul, şi sĕ temeau
să 'l întrebe.

Gâlcéva pentru cine e mai mare.
Se recomandă smerenia și stimarea celor
mici. Să ne ferim de smintélă.

33 Și veniră la Capernaum; și fiind
în casă 'i întrebâ: ce vě chibzuiațĭ pe
cale? 34 Dar ei tăceau; căcĭ se chib-
zuiră între dênșii pe cale cine să fie
maĭ mare. 35 Și șĕzênd chemâ la sine
pe cei doisprezece, și le zice: daca
voește vre unul să fie întêiu, va fi în
urmă de toțĭ și slujitor al tuturor.
36 Și luând un copil îl puse în mij-
locul lor, și după ce 'l îmbrățișâ le
zise: 37 Orĭ cine va fi primit în nu-
mele meu pe unul dintre aceștĭ copiĭ,
pe mine mě primește; și orĭ cine mě
va fi primit, nu mě primește pe mine
ci pe *cel* care m'a trimis pe mine.
38 *Atuncĭ* Ioan 'i zise: Invățăto-
rule, știm pe unul care în numele tĕu
dă afară pe demonĭ, care nu ne ur-
mează și 'l oprirăm, pentru că nu ne
urma noĕ. 39 Dar Iisus 'i zise: nu 'l
oprițĭ; căcĭ nu este nimenea care va
face minune în numele meu și va pu-
tea numaĭ de cât să vorbiască rĕu de
mine. 40 Căcĭ cine nu este împrotiva
noastră, pentru noĭ este; 41 Căcĭ cine
va fi dat voe să bețĭ un pahar de apă
în numele meu, pentru că sûnteți ai
lui Christos, adevĕr zic voĕ că nu va
perde plata sa.
42 Și cine va fi sminteală unuia
dintre aceștĭ micĭ care cred în mine,
mai bine este pentru el daca este pusă
o peatră de moară împrejurul gâtului
sĕu și este aruncat în mare. 43 Și
daca te va fi smintit mâna ta, taie o;
este bine ca tu să intri în vieață
strâmb, de cât avênd doĕ mâĭnĭ să
te ducĭ în gheenă în focul nestins.
44 *Unde vermele lor nu moare și focul*
nu se stinge. 45 Și daca piciorul tĕu
te smintește, taie 'l; este bine ca tu să
intri în vieață schiop, de cât avênd
doĕ picioare să fiĭ aruncat în gheenă
în focul nestins, 46 *Unde vermele lor*
nu moare și focul nu se stinge. 47 Și
daca ochiul tĕu te smintește, dă 'l
afară; este bine pentru tine să intri
c'un ochiu în împĕrățiea lui Dumne-
zeu, de cât avênd doĭ ochi să fiĭ arun-
cat în gheena *focului.* 48 Unde „ver-
mele lor nu moare și focul nu se
stinge.“ 49 Căcĭ fie care va fi sărat cu
foc, *și orĭ ce jertfă cu sare va fi sărată.*
50 Bună este sarea; iar daca sarea
se face nesărătoare, cu ce o vețĭ în-
drepta? Avețĭ sare în voĭ ênșivĕ și
avețĭ pace unii cu alțĭ.

Despărțirea bărbatului de femee.

10 Și sculându se de acolo vine în
ținutul Iudei anume *pe* dincolo
de Iordan; și iarăș sĕ strîng gloate
spre dênsul;
2 Și iarăș 'i învăța, după cum avea
obiceĭu. Și apropiindu se farisei 'l în-
trebau daca se cade bărbatului să lase
femeea, ispitindu 'l ei. 3 Iar el re-
spunzêndu le zise: ce v'a rînduit Moise?
4 Iar ei ziseră: Moise dete voe să 'i
scrie carte de despărțire și să *o* lase.
5 Și Iisus le zise: în vederea învîrto-
șării inimei voastre vĕ scrise această
poruncă. 6 Dar de la început de
făptură „bărbat și femee 'i a făcut pe
dênșii; 7 De aceea va lăsa omul pe
tatăl sĕu și pe muma *sa,* și se va lipi
de femeea sa. 8 Și vor fi cei doi un
trup“, în cât nu maĭ sûnt doi, ci un
trup. 9 Decĭ ceea ce Dumnezeu îm-
preunâ, omul să nu despartă.
10 Și în casă iarăș îl întrebară uce-
nici despre aceasta. 11 Iar el le zice:
orĭ cine va fi lăsat pe femeea sa și se
va fi însurat cu alta, sĕvîrșaște adulter
față cu dênsa; 12 Și daca ea lăsând
bărbatul ei sĕ va fi măritat cu altul,
sĕvîrșaște adulter.

Iisus binecuvintéză pruncii.

13 Și aduceau la dênsul copiĭ, ca
să 'i atingă pe ei; dar ucenici înfrun-
tau pe cei care 'i aduceau. 14 Iar
Iisus vĕzênd sĕ mâhni adânc și le zise:
lăsațĭ copii să vină la mine, nu 'i
oprițĭ; căcĭ împĕrățiea lui Dumnezeu
este a unora ca aceștia. 15 Adevĕr
zic voĕ, orĭ cine nu va fi primit împĕ-
rĕțiea lui Dumnezeu ca un copil, nu
va intra într'ênsa. 16 Și îmbrăți-
șându 'i binecuvînta, punênd mâĭnile
asupra lor.

Tînĕrul avut.

17 Și eșind el în cale, alergând unul
și îngenuchind înaintea lui îl întreba:
Invățătorule bune, ce să fac ca să
moștenesc vieața vecĭnică? 18 Iar
Iisus 'i zise: pentru ce mĕ numeștĭ
bun? Nimenea nu este bun de cât nu-
maĭ unul, Dumnezeu. 19 Știĭ porun-
cile: „nu sĕvîrși adulter, nu omorî, nu
fura, nu mărturisi mincinos, nu nedrep-
tăți, cinstește pe tatăl tĕu și pe muma
ta.“ 20 Iar el 'i zise: Invățătorule,
toate acestea le am păzit din tinerețea
mea. 21 Și Iisus uitându se la el, îl
iubi și 'i zise: una 'țĭ lipsește: du te,
vinde toate câte ai și dă săracilor, și

veĭ avea comoară în cer; şi vino, ur-
mează 'mi, 22 Dar el mâhnindu se
de cuvîntul *acesta* plecâ întristat; căcĭ
avea avuţiĭ multe.

23 Şi Iisus uitându se împrejur zice
ucenicilor sĕĭ: cât de greu vor intra
avuţi în împĕrăţiea lui Dumnezeu.
24 Iar ucenici erau uimiţĭ de cuvintele
lui. Dar Iisus iarăş rĕspunzênd le zice:
copiĭ, cât de greu este a intra în îm-
pĕrăţiea lui Dumnezeu *aceia care sĕ
încred în avuţiĭ.* 25 Maĭ lesne este
pentru o cămilă să treacă prin urechea
acului de cât *pentru* un avut să intre
în împĕrăţiea lui Dumnezeu. 26 Iar
ei sĕ înfiorară maĭ mult zicênd între
dênşi: şi cine poate fi mântuit? 27 Iar
Iisus uitându se la dênşi zice: la
oamenĭ *este* cu neputinţă, dar nu la
Dumnezeu; căcĭ tot este cu putinţă la
Dumnezeu.

28 Şi Petru începu a 'i zice: iată
noĭ lăsarăm tot, şi 'ţi am urmat ţie.
29 *Atuncĭ rĕspunzênd* Iisus zise: adevĕr
zic voĕ, nu este nimenea care lăsâ casă
sau fraţĭ sau surorĭ sau mumă sau tată
sau femee sau copiĭ sau ţarine pentru
mine şi pentru evanghelie, 30 Daca
nu va fi luat însutit acum în timpul
acesta case şi fraţĭ şi surorĭ şi mume
şi copiĭ şi ţarine printre urmăririĭ, şi în
veacul viitor vieaţă vecĭnică. 31 Mulţĭ
dar *fiind* întêiu vor fi în urmă, şi cei
din urmă *vor fi* întêiu.

A treia vestire a patimelor.

32 Şi ei erau pe cale mergênd în
sus la Ierusalem, şi Iisus mergea înain-
tea lor, şi erau uimiţĭ, iar cei care
urmau se temeau. Şi luând la sine ia-
răş pe cei doisprezece începu a le
spune cele ce erau să 'i se întîmple,
33 Că iată mergem în sus la Ierusalem
şi Fiul omului va fi dat maĭ marilor
preoţilor şi carturarilor, şi il vor osîndi
la moarte, şi 'l vor da în mâna păgâ-
nilor, 34 Şi 'l vor bajocori, şi 'l vor
scuipa, şi 'l vor biciui, şi 'l vor omorî,
dar dupĕ trei zile sĕ va scula.

Fiiĭ lui Zebedeu.

35 Şi vin la dênsul Iacob şi Ioan,
fii lui Zebedeu, zicêndu 'i: Invăţătorule,
voim să ne facĭ ceea ce vom cere *de
la tine.* 36 Iar el le zise: ce voiţĭ ca
eu să vĕ fac? 37 Iar ei ziseră: dă ne
să şedem unul d'a dreapta ta, şi altul
d'a stânga ta în mărirea ta. 38 Dar
Iisus le zise: nu ştiţĭ ce cereţĭ. Puteţĭ
bea paharul pe care 'l beau eu, sau să
fiţĭ botezaţĭ cu botezul cu care mĕ bo-
tez eu? 39 Şi ei 'i ziseră: putem Iar
Iisus le zise: paharul pe care îl beau
eu îl veţĭ bea, şi cu botezul cu care
mĕ botez eu veţĭ fi botezaţĭ; 40 Dar
a şedea d'a dreapta mea sau d'a stânga
nu este al meu a da, ci *se va da ace-
lora* pentru care s'a gătit.

41 Şi auzind cei zece începură a sĕ
mâhni adânc asupra lui Iacob şi Ioan.
42 Şi chemându 'i la sine Iisus le zice:
ştiţĭ că cei care se par a domni peste
păgânĭ 'i stăpînesc pe aceştia, şi cei
marĭ ai lor întrebuinţează puterea asu-
pra lor. 43 Dar nu astfel este între
voĭ; ci care ar voi să fie mare între
voĭ, va fi slujitorul vostru, 44 Şi care
ar voi să fie întêiu între voĭ, va fi sluga
tuturor; 45 Căcĭ şi Fiul omului n'a
venit ca să fie slujit, ci ca să slujască
şi să dea sufletul sĕu preţ de rescum-
pĕrare pentru mulţĭ.

Bartimeu.

46 Şi ei vin la Ierichon, şi pornind
el de la Ierichon şi ucenici lui şi gloată
multă, şědea lângă cale un orb cerşĕ-
tor, Bartimeu, fiul lui Timeu. 47 Şi
auzind că este Iisus Nazarenul, începu
a striga şi a zice: Fiule al lui David,
Iisuse, fie 'ţĭ milă de mine. 48 Şi 'l
înfruntau mulţĭ ca să tacă; dar el cu
mult mai tare striga: Fiule al lui Da-
vid, fie 'ţĭ milă de mine. 49 Şi stând
Iisus zise: chemaţi 'l. Şi ei chemară pe
orb zicêndu 'i: îndrăsneşte; scoală, te
cheamă. 50 Iar el aruncând la o
parte vestmêntul sĕu, sărind veni la
Iisus. 51 Şi rĕspunzênd Iisus 'i zise:
ce voeştĭ să 'ţi fac? Iar orbul 'i zise:
Rabuni, să vĕz. 52 Şi Iisus 'i zise:
du te; credinţa ta te a scăpat. Şi în-
dată vĕzu, şi 'i urma pe cale.

*Aducerea mânzului. Intrarea lui Iisus
în Ierusalem.*

11 Şi când sĕ apropiară ei de Ieru-
salem, la Betfaghe şi Betania, spre
muntele maslinilor, trimite pe doi din-
tre ucenici sĕi şi le zice: 2 Mergeţĭ
în satul ce este înaintea voastră; şi în-
dată intrând într'ênsul veţĭ afla un
mânz legat, pe care n'a şĕzut încĕ
nimenea dintre oamenĭ. Deslegaţi 'l şi
aduceti '*l*. 3 Şi daca cineva v'ar zice:
pentru ce faceţĭ aceasta? Spuneţĭ *că*
Domnul are trebuinţă de el, şi îndată
îl trimite iarăş aci.

4 Şi sĕ duseră şi aflară mânzul le-
gat la uşă afară la drum, şi 'l des-
leagă. 5 Şi uni dintre cei care ste-
teau acolo le ziceau: ce faceţĭ desle-

gând mânzul? 6 Iar ei le spuseră
cum a zis Iisus, şi 'i lăsară. 7 Şi
aduc mânzul la Iisus, şi pun pe
dênsul vestmintele lor, şi el şezu pe
dênsul.
8 Şi mulţĭ aşternură veşmintele lor
pe cale; iar alţi frunziş, pe care îl
tăeaseră din ţarinĭ. 9 Şi cei care
mergeau înainte, şi cei care veniau în
urmă strigau: Osana „binecuvîntat *este*
cel ce vine în numele Domnului;“
10 Binecuvîntată *este* împĕrăţiea vii-
toare a Tatului nostru David, Osana
în cele de sus.

Iisus blestemă smochinul, curăţă templul, recomandă credinţa, rugăciunea şi îngăduirea reciprocă.

11 Şi intră în Ierusalem în santuar;
şi privind împrejur toate, târziu fiind
acum ceasul, eşi la Betania, cu cei
doisprezece.
12 Şi a doa zi, eşind ei din Betania,
flămânzi. 13 Şi vĕzênd de departe un
smochin avênd frunze, veni, poate va
găsi ceva într'ênsul; şi venind la el nu
găsi nimic afară de frunze; căcĭ nu era
timp de smochine. 14 Şi rĕspunzênd
Iisus 'i zise: de acum înainte în veac
să nu maĭ mănânce nimenea rod din
tine. Şi ucenici lui ascultau.
15 Şi ei vin la Ierusalem. Şi Iisus
intrând în santuar începu să dea afară
pe cei care vindeau şi pe cei care
cumpĕrau în santuar, şi rĕsturnê me-
sele schimbătorilor de banĭ şi scaunele
celor care vindeau porumbei, 16 Şi
nu îngăduia ca să ducă cineva vas prin
santuar, 17 Şi învăţa şi le zicea: nu
este scris că „casa mea casă de rugă-
ciune se va chema“ pentru toate nea-
murile? Iar voĭ aţĭ făcut 'o „peşteră
de tâlharĭ“.
18 Şi auziră maĭ mari preoţilor şi
cărturari, şi căutau cum să 'l pearză;
căcĭ se temeau de dênsul, pentru că
toată gloata era uimită de învăţă-
tura lui.
19 Şi când sĕ făcu seară, eşi afară
din cetate.
20 Şi trecênd ei dimineaţa vĕzură
smochinul uscat din rădăcinĭ. 21 Şi
aducêndu 'şĭ aminte Petru 'i zice: Rabi,
iată smochinul pe care 'l blestemaşĭ s'a
uscat. 22 Şi rĕspunzênd Iisus le zice:
aveţĭ credinţă în Dumnezeu. 23 Adevĕr
zic voĕ că orĭ cine va zice muntelui
acestuia: ridică te şi aruncă te în mare,
şi nu se va îndoi în inima sa, ci va crede
că se va face ce zice, *acela* va avea *orĭ
ce zice.* 24 De aceea zic voĕ, toate
câte vĕ rugaţĭ şi cereţĭ, credeţĭ că aţĭ
luat, şi veţĭ avea.
25 Şi când staţĭ rugându vĕ, ertaţĭ
daca aveţĭ ceva împrotiva cuiva, ca şi
tatăl vostru care este în cerurĭ să vê
erte greşalele voastre. 26 *Iar daca
voĭ nu ertaţi, nicĭ tatăl vostru care
este în cerurĭ nu va erta greşalele
voastre.*

Iisus îşĭ apĕra atot putinţa sa.

27 Şi ei vin iarăs la Ierusalem. Şi
umblând el în santuar vin la dênsul
maĭ mari preoţilor şi cărturari şi bă-
trîni, 28 Şi 'i ziceau: cu ce putere
facĭ acestea? Sau cine 'ţi a dat puterea
aceasta ca să fă cĭ acestea?
29 Iar Iisus *respunzênd* le zise: vĕ
voĭ întreba *şi eu* un cuvînt, şi respun-
deţĭ 'mi, şi voĭ spune voĕ cu ce putere
fac acestea. 30 Botezul lui Ioan era
din cer sau de la oamenĭ? Rĕspundeţĭ
'mi. 31 Şi cugetau întru sine zicênd:
daca zicem din cer, va zice: pentru ce
dar n'aţĭ crezut lui? 32 Dar să zi-
cem: de la oamenĭ? Se temeau de po-
por; căcĭ toţĭ ţineau într'adevĕr pe
Ioan că era profet. 33 Şi rĕspunzênd
lui Iisus zic: nu ştim. Şi Iisus le zice:
nicĭ êu nu vĕ spun cu ce putere fac
acestea.

Pilda cu lucrători viei; pétra unghiulară.

12 Şi după aceea începu a le vorbi
în pilde. Un om sădi vie, şi o
împrejmui cu gard şi făcu vas sub lin
şi clădi turn, şi o dete lucrătorilor, iar
el sĕ dusc departe. 2 Şi la timp tri-
mise la lucrătorĭ o slugă, ca să ïea de
la lucrătorĭ din roadele vieĭ; 3 Dar
ei luându 'l *îl* bătură, şi '*l* trimiseră
deşert. 4 Şi iarăş trimise la dênşi pe
altă slugă; dar şi pe acela îl răniră la
cap şi 'l necinstiră. 5 Şi iar trimise
pe altul; dar şi pe acela îl omorîră, şi
pe mulţĭ alţĭ, pe uni bătêndu 'i, pe alţi
omorîndu 'i. 6 Avea ânchĕ un singur
fiu iubit; şi 'l trimise în cele din urmă
la lucrătorĭ zicênd că sĕ vor sfii de
fiul meu. 7 Dar acei lucrătorĭ ziseră
între dênşi că acesta este moştenitorul;
veniţĭ să 'l omorîm, şi moştenirea va
fi a noastră. 8 Şi luându 'l îl omo-
rîră, şi 'l aruncară afară din vie.
9 Decĭ ce va face domnul viei? Va
veni şi va perde pe lucrătorĭ, şi va da
viea la alţi. 10 N'aţĭ cetit nicĭ scrip-
tura aceasta: „Peatra pe care n'au luat
o în seamă clăditori, aceasta a fost fă-
cută pentru cap de unghiu; 11 De

la Domnul a fost aceasta și este minunată în ochii noștri"?
12 Și căutau ca să pună mâna pe dênsul, dar se temură de gloată; căcĭ
gloata cunoscu că pentru dênșii zise pilda aceasta. Și lăsându 'l ei se duseră.

Cestiunea despre censul cesarului.

13 Și trimit la dênsul pe unii dintre farisei și Erodiani, pentru ca să 'l
prinză în cuvînt. 14 Și venind 'i zic:
Învățătorule, știm că eștĭ iubitor de adevêr, și nu 'țĭ pasă de nimenea; pentru că nu te uițĭ la fața oamenilor, ci cu adevĕrat învețĭ calea lui Dumnezeu. Se cuvine a da cens Cesarului sau nu? Să dăm sau să nu dăm?
15 Dar el cunoscênd fățăriea lor le zise: pentru ce mĕ ispitițĭ? Aducețĭ
'mi un denar ca să vĕz. 16 Iar ei 'i
aduseră. Și le zice: al cui este chipul acesta și inscripțiea? Iar dênșii 'i ziseră: al Cesarului. 17 Atuncĭ Iisus
le zise: dațĭ Cesarului cele ale Cesarului, și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu. Și se mirau de dênsul.

Întrebarea despre învierea morților.

18 Și vin la dênsul saducei care zic
că nu este înviere, și 'l întrebau zicênd:
19 Invățătorule, Moise ne a scris că daca va fi murit fratele cuiva, și va fi lăsat femee, și nu va fi lăsat copil, fratele sĕu să ĭea femeea lui și să ridice urmaș fratelui sĕu. 20 Șapte
frațĭ erau; și cel d'intêiu luâ femee, și murind nu lăsâ urmaș. 21 Și o luâ
cel d'al doilea, și muri nelăsând urmaș; și cel d'al treilea asemenea;
22 Și cei șapte nu lăsară urmaș. In
urmă de toțĭ muri și femeea. 23 La
înviere, când vor fi învieat, a cărui dintre ei va fi femee? Căcĭ șapte o avură femee.
24 Zise lor Iisus: oare nu ve rătăcițĭ voĭ pentru aceasta, neștiind scripturile, nicĭ puterea lui Dumnezeu?
25 Căcĭ când vor fi învieat dintre morțĭ, nicĭ nu sĕ însoară, nicĭ nu sĕ mărită, ci sûnt ca îngeri în cerurĭ. 26 Iar
despre morțĭ că înviează, n'ațĭ cetit în cartea lui Moise, cu privire la rug, cum 'i spuse Dumnezeu zicênd: „Eu sûnt Dumnezeul lui Abraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob?"
27 Dumnezeu nu este al morților, ci al
viilor. Tare vĕ rătăcițĭ.

Întrebarea despre porunca cea maĭ mare.

28 Și apropiindu se de dênsul unul
dintre cărturarĭ, ascultându 'i pricindu se între dênșii, știind că bine le rĕspunse, îl întrebâ: care poruncă este întêia dintre toate? 29 Iisus rĕspunse
că întêia este: „Ascultă Israel, Domnul Dumnezeul nostru este unicul Domn.
30 Și iubește pe Domnul Dumnezeul
tĕu din toată inima ta și din tot sufletul tĕu și din tot cugetul tĕu și din toată puterea ta." 31 A doa este
aceasta: „Iubește pe aproapele tĕu ca pe tine ênsuțĭ." Altă poruncă maĭ mare de cât acestea nu este.
32 Și cărturarul 'i zise: bine, învățătorule, adevĕrat ai zis că unul este *Dumnezeu* și nu este altul afară de dênsul. 33 Și a 'l iubi din toată
inima și din toată priceperea și din toată puterea, și a ĭubi pe aproapele ca pe sine ênsușĭ este maĭ mult de cât toate ardereledetot și jertfele.
34 Atuncĭ Iisus, vĕzêndu 'l că respunse
înțelepțește, 'i zise: nu eștĭ departe de împĕrățiea lui Dumnezeu. Și nimenea nu maĭ îndrăsnia să 'l întrebe.

David Domnul și fiul.

35 Și începênd Iisus zicea pe când
învăța în santuar cum zic cărturarii că Christos este fiul lui David? 36 Ênsușĭ
David 'i zice în spiritul sânt: „Zis a Domnul Domnului meu: șezĭ d'a dreapta mea pênĕ voĭ fi pus pe vrăjmașii tĕi scaun al picioarelor tale."
37 Ênsușĭ David îl numește Domn; de
unde dar este fiul lui? Și toată gloata îl asculta cu bucurie.

Să ne ferim de cărturarĭ.

38 Și în a sa învățătură zicea: feriți
vĕ de cărturari care au plăcere să umble în vestminte lungĭ și *cărora le plac* urările de bine în tîrgurĭ. 39 Și
cele d'întâiu scaune în sinagogĭ și cele d'întâiu locurĭ la ospețe; 40 Care
mănâncă cu desĕvîrșire casele văduvelor, și sĕ roagă într'adins mult, aceștia vor lua maĭ multă osîndă.

Paraua văduvei.

41 Și stând el înaintea cutiĭ pentru
darurĭ privia cum gloata aruncă *banĭ de* aramă în cutiea pentru darurĭ, și mulțĭ avuțĭ aruncau mult; 42 Și venind
o văduvă săracă aruncâ doĕ leptale, adecă un cuadrant. 43 Și
chemând la sine pe ucenici sĕi le zise: adevĕr zic voĕ că văduva aceasta, care este săracă, aruncâ maĭ mult de cât toțĭ care aruncă în cutiea pentru daruri; 44 Pentru că toțĭ aruncară
din ce prisosește lor, iar aceasta din

lipsa ei aruncă tot cât avea, tot din ce trăeşte.

Dărîmarea santuarului. Cele din urmă întîmplări. Strimtorările. Christoşi mincinoşi. Semnele cereşti. Venirea lui Christos, măreţă. Îndemnări de a veghia.

13 Şi plecând el din santuar, unul
dintre ucenici sĕi 'i zice: Invăţă-
torule, vezĭ ce fel de petre şi ce fel de
clădirĭ! 2 Şi Iisus *rĕspunzênd* 'i zise:
vezĭ aceste clădirĭ marĭ? Nu va fi lă-
sată aci peatră peste peatră care să
nu fie desfăcută.
3 Şi stând el pe muntele maslinilor
în faţa santuarului, îl întrebau la o
parte Petru şi Iacob şi Ioan şi An-
dreĭu: 4 Spune noĕ, când vor fi ace-
stea? Şi care *va fi* semnul, când ace-
stea au să fie împlinite toate?
5 Iar Iisus rĕspunzênd începu a le
zice: vedeţĭ să nu vĕ amăgiască ci-
neva. 6 Mulţĭ vor veni pe numele
meu zicênd că eu sûnt, şi pe mulţĭ vor
amăgi. 7 Iar când veţĭ fi auzit rĕs-
boae şi ştirĭ de rĕsboae, nu vĕ spăi-
mântaţĭ; căcĭ trebue să fie; dar nu este
ânchĕ sfîrşitul. 8 Căcĭ se va ridica
neam peste neam şi împĕrăţie peste
împĕrăţie; *şi* vor fi cutremure pe alo-
curea, *şi* vor fi foamete *şi turburări*;
început de durere *vor fi* acestea.
9 Voĭ luaţĭ seama de voĭ ênşivĕ;
căcĭ vĕ vor da la sinedriĭ şi în sina;
gogĭ veţĭ fi bătuţĭ şi înaintea stăpîni-
torilor şi împĕraţilor veţĭ sta pentru
mine, spre mărturie lor. 10 Şi evan-
gheliea trebue maĭ 'ntêiu să fie predi-
cată la toate neamurile. 11 Şi când
vĕ duc *cei* care vĕ dau, nu îngrijiţĭ
maĭ 'nainte ce să vorbiţĭ, ci vorbiţĭ
aceea ce va fi dat voĕ în acel ceas;
pentru că nu sûnteţĭ voĭ care vorbiţĭ,
ci Spiritul Sânt.
12 Şi va da la moarte frate pe frate
şi tată pe fiu; şi se vor scula fii asu-
pra părinţilor şi 'i vor omorî pe ei.
13 Şi veţĭ fi urîţĭ de toţĭ pentru nu-
mele meu; dar cel care rabdă pênĕ în
sfîrşit, acesta se va mântui.
14 Iar când veţĭ fi vĕzut „groaza
pustiiri," — *ce s'a zis de Daniel pro-
fetul* — stând unde nu trebue, cine
citeşte să înţeleagă, atuncĭ care sûnt
în Iudea să fugă la munţĭ, 15 Iar
care este pe casă să nu se dea jos,
nicĭ să nu intre ca să ĭea ceva din
casa lui; 16 Şi care este la câmp să
nu se întoarcă înapoĭ, ca să ĭea vest-
mêntul lui. 17 Vaĭ dar celor care au
în pântece şi celor care dau ţîţă în
zilele acelea. 18 Rugaţi vĕ ca să nu
fie *fuga voastră* earna; 19 Căcĭ vor
fi zilele acelea suferinţă, aşa cum n'a
fost pênĕ acum de la început de făp-
tură, pe care a făcut o Dumnezeu, şi
nicĭ nu va fi. 20 Şi daca Domnul
n'ar fi scurtat zilele, n'ar scăpa nicĭ
un trup, dar pentru cei aleşĭ, pe care
'i a ales, a scurtat zilele. 21 Şi
atuncĭ daca vĕ zice cineva: iată aci
este Christosul, sau iată colo, nu cre-
deţĭ. 22 Căcĭ se vor ridica Christoşĭ
mincinoşĭ şi profeţĭ mincinoşĭ şi vor
face semne şi minunĭ, spre a duce în
rătăcire, daca se poate, *chiar* pe cei
aleşĭ. 23 Dar voĭ luaţĭ seama; iată
v'am spus d'inainte toate.
24 Şi în zilele acelea, după sufe-
rinţa aceea, soarele va fi întunecat şi
luna nu va da lumina ei. 25 Şi ste-
lele vor fi căzênd din cer şi puterile
care sûnt în cerurĭ vor fi sguduite.
26 Şi atuncĭ vor vedea pe Fiul omu-
lui venind în norĭ cu putere multă şi
mărire. 27 Şi atuncĭ va trimite pe
ângeri *sĕi* şi va aduna pe aleşi sĕi din
cele patru vênturĭ, de la cea maĭ de-
părtată margine de pămênt pênĕ la cea
maĭ depărtată margine de cer.
28 Invăţaţĭ asemănarea de la smo-
chin. Când ramura lui este frageță şi
înfrunzeşte, cunoaşteţĭ că aproape este
vara; 29 Astfel şi voĭ, când veţĭ fi
vĕzut acestea făcêndu se, cunoaşteţĭ că
el este aproape lângă uşĭ. 30 Adevĕr
zic voĕ că nu va trece neamul acesta,
pênĕ când să fie toate acestea. 31 Ce-
rul şi pămêntul vor trece, dar cuvin-
tele mele nu vor trece.
32 Iar despre zioa aceea sau ceas
nimenĭ nu ştie, nicĭ ângeri în cer nicĭ
Fiul, *fără* numaĭ Tatăl.
33 Luaţĭ aminte, priveghiaţĭ, *şi ru-
gaţi vĕ*, căcĭ nu ştiţĭ când este timpul
nemerit. 34 Ca un om ducêndu se
departe, lăsând casa sa şi dând slugi-
lor sale putere, *şi* fie căruia lucrul lui,
şi porunci portarului să vegheze.
35 Decĭ vegheaţĭ, căcĭ nu ştiţĭ când
vine stăpînul casei, seara sau la mezul
nopţiĭ sau la cântatul cocoşuluĭ sau
dimineaţa; 36 Ca nu venind pe nea-
şteptate să ve afle dormind. 37 Iar
ce zic voĕ, zic tuturor, vegheaţĭ.

Sfatul maĭ marilor preoţilor şi cărturarilor. Femeea care unge capul lui Iisus.

14 Iar după doĕ zile erau Paştele şi
azimele; şi maĭ mari preoţilor şi
cărturari căutau cum punênd ei mâna
pe el prin amăgire să 'l omoare,

2 Căcĭ ziceau: nu în sĕrbătoare, ca să
nu fie turburare a poporului.

3 Şi fiind în Betania în casa lui
Simon leprosul, şĕzênd el la masă veni
o femee avênd un alabastru cu mir
foarte scump de nard adevĕrat; şi
spărgênd alabastrul turnâ pe capul lui.
4 Şi erau uni măhnindu se adânc între
dênşi şi zicênd: pentru ce s'a făcut
această perdere a mirului? 5 Căcĭ se
putea vinde acest mir peste trei sute
de denarĭ şi să se dea săracilor; şi
erau mânioşĭ pe dênsa.

6 Iar Iisus zise: lăsaţi o, pentru ce
'i faceţĭ supĕrare? A făcut un lucru
bun pentru mine. 7 Fiind că pe să-
racĭ 'i aveţĭ în totdauna cu voĭ şi când
voiţĭ puteţĭ să le faceţĭ bine, dar pe
mine nu mĕ aveţĭ totdauna. 8 Ea
făcu ce putu; apucâ maĭ 'nainte să
'mi ungă corpul spre îmormîntare.
9 Adevĕr zic voĕ, în toată lumea orĭ
unde va fi predicată evangheliea, se
va spune şi ce a făcut aceasta spre
amintirea ei.

10 Şi Iuda Iscariotu, unul din cei
doisprezece, se duse la maĭ mari preo-
ţilor ca să 'l dea lor în mâinĭ. 11 Iar
ei auzind sĕ bucurară şi făgăduiră să
'i dea argint; şi el căuta cum să 'l dea
la timp nemerit în mâinile lor.

Mielul de paşte şi înfiinţarea sfintei cuminecăturĭ.

12 Şi în cea d'intêiu zi a azimelor,
când ei înjunghiau *melul de* Paşte, uce-
nici sĕi 'i zic: unde voeştĭ ducêndu ne
să ţĭ gătim ca să mănâncĭ Paştele?
13 Şi trimite pe doi dintre ucenici sĕi
şi le zice: mergeţĭ în oraş, şi va eşĭ
înaintea voastră un om ducênd un vas
de pămênt cu apă; urmaţĭ lui, 14 Şi
spuneţĭ stăpînului casei, unde va fi in-
trat el, că Invăţătorul zice: unde este
pentru mine casa de oaspeţĭ, în care
să mănânc Paştele cu ucenici mei?
15 Şi el ênsuşĭ va arăta voĕ o încă-
pere mare sus gătită cu aşternut; şi
acolo gătiţĭ pentru noĭ. 16 Şi ucenici
eşiră şi veniră în oraş şi găsiră dupĕ
cum le a spus; şi gătiră Paştele.

17 Şi făcêndu se seară, vine cu cei
doisprezece. 18 Şi stând ei la masă
şi mâncând. Iisus zise: adevĕr zic voĕ
că unul dintre voĭ mĕ va da prins, cel
care mănâncă cu mine. 19 Iar ei în-
cepură a se întrista şi a 'i zice unul
câte unul: nu cumva *sûnt* eu? 20 Iar
el *respunzênd* le zise: unul din cei
doisprezece, care întinge cu mine în
vasul *de mâncare.* 21 Că într'adevêr
Fiul omului se duce dupĕ cum este
scris despre dênsul; dar vaĭ de omul
acela prin care Fiul omului este dat
prins; bine ar fi pentru el daca nu s'ar
fi născut omul acela.

22 Şi mâncând ei, Iisus luând pâine,
binecuvîntând frânse, apoĭ le dete şi
zise: luaţĭ, *mâncaţĭ*; acesta este trupul
meu. 23 Şi luând paharul mulţumind
le dete, şi bĕură din el toţĭ. 24 Şi le
zise: acesta este sîngele meu al legiĭ
noĭ, el sĕ varsă pentru mulţĭ. 25 Ade-
vĕr zic voĕ că nu voĭ maĭ bea din ro-
dul viţei pênĕ în zioa aceea, când îl
voĭ bea nou în împĕrăţiea lui Dum-
nezeu.

26 Şi dupĕ ce cântară lăudârĭ, eşiră
la muntele maslinilor. 27 Şi le zice
Iisus că toţĭ vĕ veţĭ sminti *în mine în*
noaptea aceasta; căcĭ scris este: „bate
voĭ păstorul şi se vor împrăştia oile."
28 Dar dupĕ învierea mea, voĭ merge
înainte de voĭ în Galilea.

29 Iar Petru 'i zise: chiar daca toţĭ
se vor sminti, totuşĭ eu nu. 30 Şi
Iisus 'i zice: adevĕr zic ţie că tu azĭ
în noaptea aceasta, maĭ 'nainte d'a fi
cântat de doĕ orĭ cocoşul, mĕ veĭ tă-
gădui de trei orĭ. 31 Iar el maĭ tare
zicea: daca ar trebui ca să mor îm-
preună cu tine, nu te voĭ tăgădui. Ase-
menea şi toţĭ ziceau.

Suferinţa în Ghetsemane.

32 Şi vin la un loc al cărui nume
este Ghetsemane, şi zice ucenicilor sĕi:
staţĭ aci pênĕ mĕ voĭ ruga.

33 Şi iea cu sine pe Petru şi pe
Iacob şi pe Ioan, şi începu a se întrista
şi a se turbura adânc, 34 Şi le zice:
întristat foarte este sufletul meu pênĕ
la moarte; rĕmâneţĭ aci şi veghiaţĭ.

35 Şi mergênd puţin mai 'nainte căzu
la pămênt şi sĕ ruga că daca este
cu putinţă să treacă de la el ceasul,
36 Şi zicea: Aba, Tată, tot 'ţĭ este cu
putinţă; dă la o parte de la mine acest
pahar, ânsĕ nu ce voesc eu, dar ce tu
voeştĭ. 37 Şi vine şi 'i aflâ dormind,
şi zice lui Petru: Simone, dormĭ? Nu
avuşĭ tărie să veghezĭ un ceas? 38 Ve-
gheaţĭ şi vĕ rugaţĭ, ca să nu intraţĭ
în ispită. Intr'adevĕr spiritul este ne-
pregetător, dar trupul neputincios.

39 Şi iar ducêndu se se rugâ zicênd
acelaş cuvînt. 40 Şi venind iarăş 'i găsi
dormind; căcĭ ochi lor erau cu totul
îngreueaţĭ, şi nu ştiau ce să 'i rĕspundă.

41 Şi vine de a treia oară şi le zice:
dormiţĭ de acum şi odihniţi vĕ; este
destul; a sosit ceasul, iată Fiul omu-

lui este dat în mâînile pĕcătoşilor.
42 Sculaţi vĕ, să mergem; iată s'a apro-
pieat cel care mĕ dă prins.

Prinderea lui Iisus.

43 Şi îndată, vorbind el ânchĕ, vine
de la maĭ mari preoţilor şi de la căr-
turarĭ şi bătrînĭ Iuda Iscariotul, unul
dintre cei doisprezece, şi cu dênsul
gloată *multă* cu spade şi lăncĭ. 44 Iar
cel care avea să 'l dea prins pe dên-
sul, dase un semn învoit zicênd: pe
care îl voĭ fi sărutat, el este; puneţĭ
mâna pe dênsul şi duceţi *'l* cu pază
bună; 45 Şi venind, îndată apro-
piindu se de dênsul zice: Rabi, şi îl
sărută. 46 Iar ei puseră mâînile pe
dênsul şi 'l apucară.
47 Iar unul dintre cei care steteau
pe lângă dênsul trăgênd spada lovi
pe sluga archiereului şi 'i tăie urechea.
48 Şi rĕspunzênd Iisus le zise: ca
la un tâlhar aţĭ eşit cu spade şi lăncĭ
să mĕ prindeţĭ? 49 In fie care zi
eram la voĭ învăţând în santuar, şi nu
m'aţĭ apucat; dar *se face* ca să fie îm-
plinite scripturile.
50 Şi lăsându 'l toţĭ fugiră. 51 Şi
un tênĕr oare care 'i urma împreună,
înfăşurat fiind pe *corpul* gol c'un vest-
mênt de pânză, şi ei îl prind; 52 Dar
el lăsând vestmêntul de pânză fugi gol
de la ei.
53 Şi duseră pe Iisus la archiereu,
şi sĕ adună toţĭ maĭ mari preoţilor şi
bătrînі şi cărturari. 54 Şi Petru îl
urmă de departe pênĕ înăuntru în cur-
tea archiereului, şi şĕdea împreună cu
slujitori şi se încălzea la foc.

Înfăţişarea, mărturia şi suferinţa la Caifa.

55 Iar maĭ mari preoţilor şi tot si-
nedriul căutau împrotiva lui Iisus
mărturie spre a 'l omorî, şi nu aflau.
56 Căcĭ mulţĭ mărturisiau mincinos
împrotiva lui, şi mărturiile nu se po-
triviau. 57 Şi uni sculându se măr-
turisiau mincinos împrotiva lui zicênd:
58 Că noĭ l'am auzit zicênd că eu voĭ
dărîma templul acesta care este făcut
de mâînĭ, şi în trei zile voĭ clădi altul
nefăcut de mâînĭ. 59 Şi nicĭ aşa nu
se potrivia mărturia lor.
60 Şi sculându se archiereul în mij-
loc întrebă pe Iisus zicênd: nu rĕspunzĭ
nimic? Ce mărturisesc aceştia împro-
tiva ta?
61 Dar el tăcea şi nu rĕspunse ni-
mic. Archiereul iarăş 'l întrebă şi 'i
zice: tu eştĭ Christosul, fiul celui bine-
cuvîntat? 62 Iar Iisus zise: eu sûnt,
şi veţĭ vedea pe Fiul omului stând d'a
dreapta puterіĭ şi venind între nori
cerului. 63 Iar archiereul sfăşiind
veştmintele sale zice: ce maĭ avem
trebuinţă de martorĭ? 64 Aţĭ auzit
defăimarea; ce vi se pare voĕ? Iar ei
toţĭ îl osîndiră că este vinovat de
moarte.
65 Şi uni începură a 'l scuipa şi a
'i acoperi faţa şi a 'l pălmui şi a 'i
zice: profetizează, şi slujitori îl pri-
miră în bătăĭ cu nuele.

Tăgăduirea şi căinţa lui Petru.

66 Şi Petru fiind jos în curte,
vine una dintre slujnicele archiereu-
lui, 67 Şi vĕzênd pe Petru încăl-
zindu se, uitându se la el zice: şi tu
erai cu Iisus Nazarenul. 68 Dar el
tăgădui zicênd: nicĭ nu ştiu, nicĭ nu
înţeleg ce zicĭ. Şi eşi afară înaintea
curţiĭ; şi cântă cocoşul. 69 Şi sluj-
nica vĕzêndu 'l începu iar să zică celor
care steteau aci că şi acesta este din-
tre ei. 70 Dar el iar tăgădui. Şi peste
puţin cei care steteau aci iar ziseră lui
Petru: cu adevĕrat eştĭ dintre ei; căcĭ
eştĭ şi Galileu; *şi vorbirea ta se asea-
mănă.* 71 Iar el începu a se da ana-
tema şi a se jura că nu ştiu pe omul
acesta de care vorbiţĭ. 72 Şi îndată
de a doa oară cântă cocoşul. Şi
Petru 'şĭ aduse aminte de cuvîntul cum
'i zisese Iisus că mai 'nainte d'a fi
cântat cocoşul de doĕ orĭ, mĕ veĭ tăgă-
dui de trei orĭ; şi gândindu se plângea.

Iisus înaintea lui Pilat Lui Barabba se dă drumul. Judecarea şi osândirea sa, cununa de spini.

15 Şi îndată dimineaţa sfătuindu se
maĭ mari preoţilor cu bătrînі şi
cărturari, adecă tot sinedriul, legând
pe Iisus *îl* duseră şi *îl* deteră lui Pilat.
2 Şi 'l întrebă Pilat: tu eştĭ împĕ-
ratul Iudeilor? Iar el rĕspunzênd 'i
zice: tu zicĭ. 3 Şi maĭ mari preoţilor
îl învinuiau mult. 4 Dar Pilat iar 'l
întrebă zicênd: nu rĕspunzĭ nimic?
Iată câte spun împrotiva ta. 5 Iar
Iisus nu maĭ rĕspunse nimic, în cât
Pilat se mira.
6 Iar la sĕrbătoare da drumul pen-
tru dênşi la un închis, pe care îl ce-
reau. 7 Şi era unul care se numeşte
Barabba închis împreună cu cei rĕscu-
laţĭ, care făcuseră omor în rĕscoală.
8 Şi gloata venind sus începu să ceară
a le da, cum le făcea totdauna. 9 Iar
Pilat rĕspunse zicêndu le: voiţĭ să dau

drumul pentru voĭ împĕratului Iudei-
lor? 10 Căcĭ cunoştea că din ură îl
dase în mâĭnile lui maĭ mari preo-
ţilor.
11 Dar maĭ mari preoţilor aţîţară
gloata ca să dea drumul pentru dânşi
mai bine lui Barabba. 12 Iar Pilat
rĕspunzênd iarăş le zise: dar ce voiţĭ
să fac cu *acesta* pe care 'l numiţĭ îm-
pĕratul Iudeilor? 13 Atuncĭ ei iar
strigară: rĕstigneşte 'l. 14 Iar Pilat
le zicea: dar ce rĕu a făcut? Iar ei
maĭ tare strigară: rĕstigneşte 'l. 15 Şi
Pilat voind să facă gloatei pe voe dete
drumul pentru ei lui Barabba, şi pe
Iisus biciŭindu 'l îl dete ca să fie rĕ-
stignit.
16 Iar ostaşi 'l duseră în curtea
dinăuntru, care este pretoriu, şi che-
mară împreună toată cohorta. 17 Şi
'l îmbrăcară în purpură, şi împletind
cunună de spinĭ 'i puseră *pe cap*;
18 Şi începură a 'i face urărĭ: bucură
te, împĕrate al Iudeilor; 19 Şi 'l bă-
teau c'o trestie peste cap şi 'l scuipau,
şi punându se în genuchĭ 'i se plecau.

Rĕstignirea şi mórtea sa pe cruce.

20 Şi după ce rîseră de el, îl des-
brăcară de purpură şi 'l îmbrăcară cu
hainele lui.
Şi 'l duseră afară ca să 'l rĕstig-
niască.
21 Şi silesc pe un trecĕtor venind
de la câmp, pe Simon Cireneu, tatăl
lui Alesandru şi Rufu, ca să 'i ducă
crucea. 22 Şi 'l duc pe locul Gol-
gota, ce însemnează locul căpăţînei.
23 Şi 'i dedeau *să bea* vin dres cu
smirnă, dar nu luâ.
24 Şi 'l rĕstignesc, şi împart hainele
lui, aruncând sorţĭ pe dênsele cine
ce ĭea.
25 Şi era al treilea ceas, când îl
restigniră.
26 Şi inscripţiea vinei lui era scrisă:
IMPĔRATUL IUDEILOR.
27 Şi împreună cu dênsul rĕstignesc
doi tâlharĭ, unul d'a dreapta şi altul
d'a stânga lui. 28 *Şi fu împlinită
scriptura care zice: şi cu ceĭ fărădelege
fu socotit.*
29 Şi trecĕtori îl defăimau, clătinând
capetele lor şi zicênd: vaĭ, cel care
dărîmĭ templul şi în trei zile îl clă-
deştĭ, 30 Mântueşte te pe tine dându
te jos de pe cruce. 31 Asemenea şi
maĭ mari preoţilor luându 'l în rîs în-
tre dênşi împreună cu cărturari ziceau:
pe alţi a mântuit, pe sine nu se poate
mântui. 32 Christosul, împĕratul lui
Israel, să se dea acum jos de pe cruce,
ca să vedem şi să credem. Şi cei
rĕstigniţĭ împreună cu el 'i imputau.
33 Şi fiind al şaselea ceas sĕ făcu
întuneric peste tot pămêntul pênĕ la
al noulea ceas.
34 Şi la al noulea ceas strigâ Iisus
cu glas mare *zicênd*: „Eloi, Eloi, lama
sabachtani?“ care însemnează: „Dum-
nezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce
m'ai părăsit?“ 35 Şi uni din cei care
steteau aci auzind ziceau: iată cheamă
pe Elie. 36 Iar unul alergând şi um-
plênd un burete de oţet, punêndu 'l
într'o trestie 'i dete să bea zicênd: lă-
saţĭ; să vedem daca vine Elie să 'l
ĭea jos.
37 Iar Iisus scoţênd un glas mare
'şi dete sufletul.
38 Şi catapetasma templului fu sfă-
şiată în doĕ de sus pênĕ jos.
39 Şi vĕzênd sutaşul care era aci
înaintea lui că în aşa chip 'şi dete
sufletul, zise: cu adevĕrat omul acesta
era Fiu al lui Dumnezeu.
40 Şi erau şi femeĭ privind de de-
parte, între care Maria Magdalena şi
Maria muma lui Iacob cel mic şi a lui
Iose şi a lui Salome, 41 Care când
era el în Galilea 'i urmau şi 'l slujiau,
şi altele multe care veniră împreună
cu dênsul la Ierusalem.

Îmmormîntarea lui Iisus.

42 Şi pentru că era zi de pregătire,
adecă înainte de sâmbătă, făcêndu se
acum seară, 43 Venind Iosef cel din
Arimatea, sfetnic ales, care aştepta şi
el împĕrăţiea lui Dumnezeu, îndrăsnind
intrâ la Pilat şi ceru corpul lui Iisus.
44 Iar Pilat se mirâ că este mort acum,
şi chemând la sine pe sutaş 'l întrebâ
daca a murit de mult; 45 Şi aflând
de la sutaş dărui lui Iosef corpul mort.
46 Şi cumpĕrând pânză luându 'l jos
îl înfăşurâ cu pânza şi 'l puse în mor-
mênt care era săpat dintr'o peatră, şi
prăvăli o peatră pe uşa mormêntului.
47 Iar Maria Magdalena şi Maria lui
Iose priviau unde este pus.

Învierea lui Christos.

16 Şi după ce trecu Sâmbăta, Maria
Magdalena şi Maria lui Iacob şi
Salome cumpĕrară aromate, ca venind
să 'l ungă. 2 Şi foarte de dimineaţă
în întêia zi a săptămînei, vin la mor-
mênt, rĕsărit fiind soarele. 3 Şi zi-
ceau între sine: cine ne va prăvăli
peatra din uşa mormêntului? 4 Şi
uitându se în sus zăresc că peatra

este prăvălită; pentru că era foarte
mare.
5 Şi intrând în mormênt vězură pe
un tênĕr stând d'a dreapta îmbrăcat în
vestmênt alb; şi se spăimêntară. 6 Dar
el le zice: nu vě spăimêntaţĭ; căutaţĭ
pe Iisus Nazarenul cel rĕstignit; s'a
sculat, nu este aci; 7 Iată locul unde
l'au pus. Duceţi vĕ dar, spuneţĭ ucenicilor
sĕi şi lui Petru că merge în
Galilea înainte de voĭ; acolo îl veţĭ
vedea, după cum v'a zis. 8 Şi eşind
ele fugiră de la mormênt; pentru
că tremur şi uimire le coprinse, şi
nu spuseră nimenui nimic căcĭ se
temeau.

Arătările înviatului.

9 Iar după ce a învieat, sĕ arătâ
dimineaţa, fu întêia zi a săptămînei,
mai 'ntêiu Mariĭ Magdaleneĭ, de la care
scosese şapte demonĭ. 10 Aceea ducêndu
se vesti celor foştĭ împreună
cu el, care se tânguiau şi plângeau.
11 Şi aceia auzind că este viu şi a fost
vĕzut de dênsa nu crezură.
12 Şi după acestea sĕ arătâ în altă
formă la doi dintre dênşi, care umblau
ducêndu se la câmp. 13 Şi aceia ducêndu
se vestiră la ceilalţĭ; dar nu
crezură nicĭ acelora.

Porunca botezului.

14 Iar după aceea sĕ arătâ celor
unsprezece, stând ei la masă, şi le împută
necredinţa lor şi învîrtoşarea de
inimă, pentru că nu crezură celor care
'l au vĕzut învieat.
15 Şi le zise: ducêndu vĕ în toată
lumea predicaţĭ evangheliea la toată
făptura. 16 Cine va fi crezut şi va
fi fost botezat se va mântui, iar cine
nu va fi crezut va fi osîndit. 17 Iar
pentru cei care vor fi crezut vor urma
aceste semne, în numele meu vor da
afară demonĭ; vor vorbi în limbĭ noĭ;
18 Şĕrpĭ vor ridica în mâinile lor şi
chiar daca vor fi bĕut ceva de moarte
nu 'i va vătăma; pe bolnavĭ vor pune
mâĭnile şi se vor însănătoşi.

Înnălţarea.

19 Domnul Iisus decĭ, după ce vorbi
cu dênşi, fu luat în cer şi şĕzu d'a
dreapta lui Dumnezeu. 20 Iar aceia
eşind predicară pretutindinea, lucrând
Domnul împreună cu dênşi şi întărind
cuvîntul prin semnele ce urmau. Amin.

SÂNTA EVANGHELIE DUPĔ LUCA.

Introducere.

1 De oare ce mulţĭ încercară să alcatuiască
o istorisire despre faptele
adeverite cu desĕvîrşire între noĭ,
2 Dupĕ cum ne au dat cei care de la
început au fost marturĭ cu ochi şi slujitorĭ
ai cuvîntului, 3 Am găsit şi eu
cu cale, dupĕ ce am urmat cu deamĕnuntul
toate de la început, ca să 'ţi
scriu ţie pe rînd, alesule Teofile,
4 Pentru ca să cunoştĭ lămurit tăriea
privitoare la cuvintele în care ai fost
învăţat.

Vestirea naşceriĭ lui Ión Botezătorul printr'un ânger.

5 Fost a în zilele lui Erod, împĕratul
Iudei, un preot oare care cu numele
Zaharia din despărţirea lui Abia,
şi avea femee dintre fiicele lui Aaron,
şi numele ei Elisabeta. 6 Amêndoi
erau dreptĭ înaintea lui Dumnezeu,
umblând curaţĭ în toate poruncile şi
hotărîrile Domnului. 7 Şi n'aveau
copil, de oare ce Elisabeta era stearpă,
şi amêndoi erau înaintaţĭ în zilele lor.
8 Şi pe când sĕvîrşia înaintea lui
Dumnezeu cele preoţeştĭ în rîndul
despărţiriĭ sale, 9 Dupĕ rînduiala
slujbei preoţeştĭ căzu sorţul ca să tămâeze,
dupĕ ce a intrat în templul
Domnului, 10 Şi toată mulţimea poporului
se ruga afară în ceasul tămâeriĭ.
11 Şi 'i se arătâ lui un ânger
al Domnului stând d'a dreapta altarului
de tămâere. 12 Şi Zaharia vĕzênd
s'a turburat, şi teamă îl coprinse.
13 Iar ângerul 'i zise: nu te teme,
Zaharia, pentru că rugăciunea ta a
fost ascultată, şi femeea ta Elisabeta
'ţĭ va naşte un fiu, şi veĭ numi numele
lui Ioan. 14 Şi va fi pentru tine bucurie
şi veselie, şi mulţi se vor bucura
de aceea ce va fi el. 15 Căcĭ va fi
mare în faţa Domnului, nu va bea
nicĭ vin, nicĭ bĕutură ameţitoare, şi
chiar din pântecele mumei sale va fi

plin de spirit sânt. 16 Şi va întoarce
pe mulţĭ dintre fiĭ lui Israel la Domnul
Dumnezeul lor; 17 Şi el ênsuşĭ va
fi înainte mergĕtor în faţa lui în spi-
riţul şi puterea lui Elie, ca să întoarcă
inimĭ de părinţĭ spre copiĭ şi pe nea-
scultătorĭ în gândul drepţilor, ca să
gătiască Domnului un popor întocmit.
18 Şi Zaharia zise către ânger:
dupĕ ce voĭ cunoaşte aceasta? Căcĭ
eu sûnt bătrîn şi femeea mea înain-
tată în zilele ei. 19 Şi rĕspunzênd
ângerul 'i zise: eu sûnt Gabriel care
stau înaintea lui Dumnezeu, şi sûnt
trimis să vorbesc către tine şi să 'ţĭ
binevestesc acestea. 20 Şi iată veĭ fi
tăcênd şi neputênd să vorbeştĭ pênĕ în
zioa când vor fi acestea; pentru că
n'ai crezut cuvintelor mele, care vor
fi împlinite la timpul lor cuvenit.
21 Şi poporul aştepta pe Zaharia,
şi se mira că întârziază în templu.
22 Iar dupĕ ce eşi nu putea să le vor-
biască, atuncĭ ei cunoscură că a vĕzut
o arătare în templu; şi el ênsuşĭ le în-
tăria prin semn *aceasta*, şi rĕmase mut.
23 Şi fu că dupĕ ce sĕ împliniră
zilele slujbei lui, sĕ duse la casa lui.
24 Iar dupĕ aceste zile Elisabeta fe-
meea lui rĕmase grea, şi se ascunse
cincĭ lunĭ zicênd: 25 Că astfel mi a
făcut mie Domnul în zilele în care
avu grijă să ridice dintre oamenĭ în-
josirea mea.

Vestirea nasceriĭ lui Christos prin Gabriel.

26 Iar în luna a şasea ângerul Ga-
briel fu trimis de la Dumnezeu într'un
oraş al Galilei cu numele Nazaret,
27 Către o fecĭoară logodită unui băr-
bat cu numele Iosef, din casa lui Da-
vid, şi numele fecĭoarei *era* Mariam.
28 Şi intrând la dênsa ângerul zise:
bucură te cea dăruită; Domnul *este*
cu tine. *Binecuvîntată eştĭ tu între
femeĭ.* 29 Iar ea, *dupĕ ce 'l vĕzu,* se
turbură de cuvîntul lui, şi se gândia
în sine ce fel ar fi urarea aceasta.
30 Şi ângerul 'i zise: nu te teme, Ma-
riam; căcĭ ai aflat dar la Dumnezeu.
31 Şi iată veĭ lua în pântece şi veĭ
naşte fiu, şi veĭ chema numele lui Iisus.
32 Acesta va fi mare şi fiu al celui
prea înalt se va chema, şi Domnul
Dumnezeu 'i va da tronul lui David
părintele sĕu; 33 Şi va împĕrăţi
peste casa lui Iacob în veac, şi sfîrşit
al împĕrăţiĭ lui nu va fi.
34 Iar Mariam zise către ânger:
cum va fi aceasta, pentru că nu cu-
nosc bărbat? 35 Şi rĕspunzênd ân-
gerul 'i zise: spirit sânt va veni asupra
ta, şi putere a celui prea înalt te va
umbri; de aceea şi cel care se naşte
din tine sânt va fi numit Fiu al lui
Dumnezeu. 36 Şi iată Elisabeta ru-
denica ta şi dênsa a zămislit fiu în
bătrîneţea ei, şi aceasta este a şasea
lună pentru dênsa care se numeşte
stearpă; 37 Căcĭ „la Dumnezeu orĭ
ce cuvînt nu va fi fără putere".
38 Iar Mariam zise: iată roaba
Domnului; fie mie dupĕ cuvîntul tĕu.
Şi îngerul se duse de la ea.

Visita Mariei la Elisabeta.

39 Şi sculându se Mariam în zilele
acelea se duse cu grabă în ţinutul
muntos într'un oraş al *seminţiĭ* lui
Iuda, 40 Şi intrâ în casa lui Zaharia
şi urâ Elisabetei. 41 Şi fu când auzi
Elisabeta urarea Mariĭ, săltâ fătul în
pântecele ei; şi Elisabeta se umplu de
spirit sânt, 42 Şi strigâ cu glas mare
şi zise: binecuvîntată *eştĭ* tu între fe-
meĭ, şi binecuvîntat *este* rodul pânte-
celui tĕu. 43 Şi de unde pentru mine
aceasta ca să vie la mine muma Dom-
nului meu? 44 Căcĭ iată cum veni
glasul urărei tale la urechele mele,
săltâ în bucurie fătul în pântecele meu.
45 Şi fericită este care a crezut că va
fi împlinire celor zise ei de la Domnul.

Cântarea de laudă a Mariei.

46 Şi zise Mariam:
Măreşte sufletul meu pe Domnul,
47 Şi s'a bucurat spiritul meu de Dum-
nezeu mântuitorul meu,
48 Că a căutat spre smereniea roabei
sale.
Căcĭ iată de acum mĕ vor ferici
toate neamurile,
49 Că 'mi a făcut mărire cel puternic.
Şi sânt este numele lui;
50 Şi mila lui la neamurĭ şi neamurĭ
pentru cei care se tem de dên-
sul.
51 Făcut a tărie cu braţul sĕu,
Risipit a pe mândri în gândul ini-
mei lor.
52 Dat a jos pe puternicĭ de pe tro-
nurĭ,
Şi înălţat a pe smeriţĭ,
53 Pe flămânzĭ umplut a de bunătăţĭ.
Şi pe avuţĭ scos a afară deşerţĭ.
54 Sprijinit a pe Israel sluga sa, spre
a 'şĭ aduce aminte de mila sa
în veac,
55 Precum vorbi către părinţi noştri,
De Abraam şi neamul sĕu.

56 Şi Mariam rĕmase împreună cu
dênsa ca la trei lunĭ, apoĭ se întoarse
la casa ei.

Naşcerea şi tăierea împrejur a lui Ión.

57 Iar Elisabetei 'i se împlini timpul
ca să nască, şi născu fiu. 58 Şi au-
ziră locuitori d'imprejur şi rudele ei
că Domnul a mărit mila lui cu dênsa,
şi se bucurau împreună cu ea.
59 Şi *când* fu zioa a opta veniră
să taie împrejur pe copil, şi 'l numiau
pe numele tatălui sĕu Zacharia, 60 Şi
rĕspunzênd muma lui zise: nu, ci Ioan
va fi numit. 61 Şi ziseră către dênsa
că nimenea nu este din rudeniea ta
care se numeşte cu acest nume. 62 Iar
ei făceau semn tatălui sĕu cum ar voi
să fie numit el. 63 Şi cerênd o tă-
bliţă scrise zicênd: Ioan este numele
lui. Şi toţĭ sĕ mirară. 64 Şi îndată
fu deschisă gura lui şi limba lui şi
vorbia lăudând pe Dumnezeu.
65 Şi teamă fu peste toţĭ care lo-
cuiau împrejurul lor, şi în tot ţinutul
muntos al Iudei erau vorbite de uni la
alţi toate cuvintele acestea, 66 Şi
toţĭ care auziră puneau în inima lor
zicênd: ce va fi oare copilul acesta?
Căcĭ şi mâna Domnului era cu dênsul.

Cântarea de mărire şi laudă a lui Zacharia.

67 Şi Zacharia tatăl sĕu fu umplut
de spirit sânt şi profetizâ zicênd:
68 Binecuvîntat *este* Domnul Dumne-
zeul lui Israel,
Că cercetâ şi făcu rĕscumpĕrare
pentru poporul sĕu,
69 Şi 'nălţâ noĕ corn de mântuire
In casa lui David sluga sa,
70 Precum vorbi din veac prin rostul
sânţilor profeţĭ ai sĕi,
71 Mântuire de vrăjmaşi noştri şi de
mâna tuturor care ne urăsc pe
noĭ,
72 Ca să facă milă cu părinţi noştri
Şi să 'şĭ aducă aminte de aşĕzĕmên-
tul sĕu sânt,
73 De jurămêntul ce jurâ către Abraam
părintele nostru, ca să ne dea
74 Ca, scăpaţĭ fiind din mâna vrăjma-
şilor noştri,
75 Fără temere să 'i slujim.
In sânţenie şi dreptate înaintea lui
în toate zilele noastre.
76 Dar şi tu, copile, profet al celui
prea înalt veĭ fi numit;
Căcĭ veĭ merge înaintea feţei
Domnului ca să găteştĭ căile
lui,
77 Să dai cunoştinţă de mântuire po-
porului sĕu
In ertare de pĕcatele lor
78 Pentru mila duioasă a Dumnezeu-
lui nostru,
Cu care ne cercetâ rĕsăritul din
înălţime,
79 Ca să lumineze celor care stau în
întunerec şi în umbră de moarte,
Spre a îndrepta picĭoarele noastre
pe cale de pace.
80 Iar copilul creştea şi sĕ întăria
în spirit, şi fu în pustie pênĕ în zioa
arătăriĭ sale către Israel.

Naşterea lui Iisus la Betleem.

2 Şi în zilele acelea eşi poruncă de
la Cesarul August ca să se înscrie
toată lumea. 2 Această înscriere sĕ
făcu cea d'intêiu pe când era Quirin
stăpînitor al Siriĭ. 3 Şi se duceau
toţĭ ca să se înscrie, fie care în oraşul
sĕu. 4 Plecâ dar şi Iosef din Gali-
lea, din oraşul Nazaret, în Iudea în
oraşul lui David ce se numeşte Bet-
leem, pentru că el era din casa şi
neamul lui David, 5 Ca să se înscrie
împreună cu Mariam cea logodită lui,
fiind ea grea.
6 Dar pe când erau ei acolo sĕ îm-
pliniră zilele ca ea să nască, 7 Şi
născu pe fiul ei întêiul născut, şi 'l
înfăşâ în scutice şi 'l culcâ într'o esle,
pentru că nu aveau loc în casa de po-
posire.
8 Şi în acel loc erau păstorĭ stând
afară în câmp şi păzind streajă noap-
tea la turma lor. 9 Şi un ânger al
Domnului stătu lângă dênşi şi mărirea
Domnului străluci împrejurul lor, şi ei
sĕ înfricoşară foarte tare. 10 Şi ân-
gerul le zise: nu vĕ temeţĭ; căcĭ iată
vĕ binevestesc bucurie mare, care va
fi pentru tot poporul, 11 Că astăzĭ,
în oraşul lui David, fu născut voĕ
Mântuitor, care este Christos, Domnul.
12 Şi acesta vĕ este semnul, veţĭ găsi
un copil înfăşat în scutece, pus într'o
esle.
13 Şi de o dată se alăturâ cu ân-
gerul mulţime de oaste cerească lău-
dând pe Dumnezeu şi zicênd: 14 Mă-
rire întru cele de sus lui Dumnezeu
şi pe pămênt pace între oamenĭ bună
voire.
15 Şi când sĕ duseră de la dênşi
ângeri la cer, păstori ziseră uni către
alţi: să mergem dar pênĕ la Betleem
şi sĕ vedem cuvîntul acesta ce s'a în-
tîmplat pe care Domnul ni 'l făcu cu-
noscut. 16 Şi veniră grăbindu se, şi

găsiră pe Mariam şi pe Iosef şi pe co-
pil pus în esle; 17 Iar ei vĕzênd fă-
cură cunoscut despre cuvîntul ce li s'a
vorbit despre copilul acesta. 18 Şi
toţĭ care auziră se mirau de cele vor-
bite lor de către păstorĭ. 19 Iar Ma-
riam păstra toate cuvintele acestea
cumpănindu le în inima ei. 20 Şi
păstori se întoarseră mărind şi lăudând
pe Dumnezeu pentru toate câte auziră
şi văzură precum s'a zis către dênşi.

Tăierea împrejur şi aducerea lui Iisus la templu. Simeon şi Ana.

21 Şi când se împliniră opt zile ca
să 'l taie împrejur, se şi numi numele
sĕu Iisus, care fu spus de ânger maĭ
'nainte da fi el zămislit în pântece;
22 Şi când se împliniră zilele cură-
ţiriĭ lor, după legea lui Moise, îl adu-
seră la Ierusalem ca să 'l pună înain-
tea Domnului, 23 Cum este scris în
legea Domnului că „orĭ ce parte băr-
bătească deschizênd pântecele sânt
Domnului se va chema,“ 24 Şi să
dea jertfă după cum este zis în legea
Domnului, „o pereche de turturele sau
doi pui de porumbĭ.“
25 Şi iată era un om în Ierusalem,
numele lui Simeon, şi omul acesta era
drept şi temĕtor de Dumnezeu, aştep-
tând mângâerea lui Israel, şi spirit
sânt era peste dênsul; 26 Şi el era
înştiinţat de spiritul sânt să nu vază
moarte pênĕ ce nu va fi vĕzut pe
Christosul Domnului. 27 Şi veni din
îndemnul spiritului la santuar; şi când
aduseră părinţi pe copilul Iisus ca să
facă ei pentru dênsul după datina
legei, 28 Şi dênsul îl luâ în braţele
sale şi binecuvêntâ pe Dumnezeu şi
zise:

29 Acum lasĭ pe robul tĕu, stăpîne,
In pace după cuvîntul tĕu,
30 Că vĕzură ochi mei mântuirea ta,
31 Pe care ai gătit *o* în faţa tuturor
popoarelor,
32 Lumină ce se descoperă neamu-
rilor,
Şi mărire a poporului tĕu Israel.

33 Şi tatăl lui şi muma lui erau în
mirare de cele rostite pentru dênsul.
34 Şi 'i binecuvîntâ pe dênşi Simeon
şi zise către Mariam muma lui: iată
acesta este spre cădere şi ridicare a
multor în Israel şi spre semn împro-
tiva căruia se va vorbi. 35 Dar şi
sufletul tĕu îl va străpunge spadă, ca
să fie descoperite gândurĭ din multe
inimĭ.
36 Şi era Ana profeta, fiica lui Fa-
nuel, din seminţiea lui Aşer; — aceasta
înaintată în zile multe, după ce trăise
cu bărbat şapte anĭ de la fecĭoriea ei,
37 Şi dênsa o vĕduvă pênĕ la optzecĭ
şi patru de anĭ — care nu sĕ depărta
de la santuar slujind noaptea şi zioa
cu post şi rugăciune, 38 Şi aceasta
în acelaş ceas fiind venită lăuda pe
Dumnezeu, şi cuvînta despre dênsul
la toţĭ care aşteaptă în Ierusalem
rĕscumpĕrare.
39 Şi când sĕvîrşiră toate cele după
legea Domnului, se întoarseră în Ga-
lilea în oraşul lor Nazaret.
40 Iar copilul creştea şi sĕ întăria
în spirit plin fiind de înţelepciune, şi
bunavoinţa lui Dumnezeu era peste
dênsul.

Iisus la vârsta de doisprezece anĭ în templu; tinereţea sa în Nazaret.

41 Şi părinţi lui sĕ duceau în fie
care an la Ierusalem de sĕrbătoarea
Paştelui. 42 Şi când fu de doispre-
zece anĭ, mergênd ei *la Ierusalem* după
datina sĕrbătoriĭ, 43 Şi sfîrşind zilele,
când sĕ întorceau ei, băeatul Iisus rĕ-
mase în Ierusalem, şi părinţi lui nu
ştiură. 44 Iar ei gândind că el este
între cei împreună călătorĭ veniră cale
de o zi şi 'l căutau printre rude şi
cunoscuţĭ, 45 Şi ne aflându 'l sĕ în-
toarseră la Ierusalem căutându 'l.
46 Şi după trei zile îl găsiră în
santuar şezênd în mijlocul învăţăto-
rilor şi ascultându 'i şi întrebându 'i;
47 Iar toţĭ care 'l auziau sĕ mirau de
priceperea şi rĕspunsurile lui. 48 Şi
vĕzêndu 'l rĕmaseră uimiţĭ, şi muma
lui zise către dênsul: Fiule, pentru ce
ne ai făcut noĕ aşa? Iată tatăl tĕu şi
eu întristaţĭ fiind te căutăm. 49 Şi
zise către dênşi: ce este că mĕ căutaţĭ?
Nu ştiaţĭ că eu trebue să fiu în cele
ale Tatălui meu? 50 Dar ei nu price-
pură cuvîntul pe care îl spuse lor.
51 Şi plecâ împreună cu dênşi şi ve-
niră la Nazaret, şi era supus lor, şi
muma lui păstra toate cuvintele în
inima ei.
52 Şi Iisus sporia în înţelepciune şi
vêrstă şi în buna voinţă la Dumnezeu
şi la oamenĭ.

Arătarea lui Ioan Botezătorul. Predica şi botezul lui. Mărturia sa despre Christos.

3 Iar în al cincisprezecelea an al
domniriĭ lui Tiberiu ca Cesar, fiind
procurator al Iudei Ponţiu Pilat, şi
tetrarch al Galilei Erod, iar Filip fra-

tele lui tetrarch al Iturei şi al ţinutu-
lui Trachonitei, şi Lisania tetrarch al
Abilenei, 2 In zilele archiereuluĭ Ana
şi Caiafa, fost a cuvîntul lui Dumne-
zeu către Ioan, fiul lui Zacharia, în
pustie.

3 Şi el veni în toată împrejurimea
Iordanului predicând botezul pocăinţei
spre ertare de pĕcate, 4 Dupĕ cum
este scris în cartea cuvintelor lui Isaia
profetul: „Glas de strigător în pustie:
Gătiţĭ calea Domnului, drepte faceţĭ
cărările lui; 5 Orĭ ce vale adâncă va
fi umplută şi orĭ ce munte şi deal va
fi lăsat în jos. Şi cele strâmbe vor fi
căiĭ drepte, şi cele greu de umblat
căiĭ netede, 6 Şi orĭ ce trup va ve-
dea mântuirea lui Dumnezeu."

7 Decĭ zicea gloatelor care eşiau
ca să fie botezate de el: pui de viperă,
cine v'a arătat să fugiţĭ de urgiea
viitoare? 8 Faceţĭ dar roade vred-
nice de pocăinţă, şi nu începeţĭ a zice
în voĭ ênşivĕ; tată avem pe Abraam;
căcĭ vĕ spun că poate Dumnezeu din
petrele acestea să deştepte fiĭ lui
Abraam. 9 Chiar acum stă securea
la rădăcina pomilor; decĭ orĭ ce pom
ce nu face rod bun sĕ taie şi în foc
sĕ aruncă.

10 Şi 'l întrebau gloatele zicênd:
ce să facem dar? 11 Iar el rĕspun-
zênd le zicea: cine are doĕ vestminte
să dea celui care n'are, şi cine are de-
mâncare să facă de asemenea.

12 Şi veniră şi vameşi ca să fie bo-
tezaţĭ şi ziseră către dênsul: Invăţă-
torule, ce să facem? 13 Iar el zise
către dĕnşi: nu împliniţĭ nimic maĭ
mult peste ce vĕ este hotărît.

14 Şi 'l întrebau şi cei care slujesc
în oaste zicênd: şi noĭ ce să facem?
Şi zise către dênşi: nu asupriţĭ pe
nimenea, nu năpăstuiţĭ pe nimenea şi
fiţĭ mulţumiţĭ cu plata voastră.

15 Iar pe când poporul era în
aşteptare şi toţĭ cugetau în inimile lor
despre Ioan, nu cumva el ar fi Chri-
stosul, 16 Ioan rĕspunse tuturor zi-
cênd: eu vĕ botez cu apă; dar vine
cel care este maĭ tare de cât mine,
căruia nu *'ĭ* sînt de îndestul să desleg
cureaoa încălţămintelor lui, el vĕ va
boteza în spirit sânt şi foc; 17 A că-
rui lopată *este* în mâna lui, ca să 'şĭ
curăţe ariea şi să adune grâul în grâ-
narul lui, iar plcava *o* va arde în foc
nestins 18 Decĭ multe anunc altele
îndemnând binevestia poporului.

19 Iar tetrarchul Erod, mustrat fiind
de el pentru Erodiada femeea *lui Filip*
fratelui sĕu şi pentru toate relele pe
care le făcuse Erod, 20 Adăogâ la
toate şi aceasta, închise pe Ioan în
închisoare.

Botezul şi genealogia lui Iisus.

21 Iar pe când fu botezat tot po-
porul, şi Iisus botezat fiind şi rugându
se cerul fu deschis, 22 Şi veni peste
dênsul Spiritul sânt în chip adevĕrat
ca porumb, şi sĕ făcu un glas din cer
zicênd: Tu eştĭ Fiul meu cel iubit, în
tine am binevoit.

23 Şi Iisus ênsuşĭ era ca de treizecĭ
de anĭ, când începu, fiind, dupĕ cum
se zicea, un fiu al lui Iosef, al lui Eli,
24 Al lui Matat, al lui Levi, al lui
Melchi, al lui Ianai, al lui Iosef,
25 Al lui Matatia, al lui Amos, al lui
Naum, al lui Esli, al lui Nagai,
26 Al lui Maat, al lui Matatia, al
lui Semein, al lui Iosech, al lui Ioda.
27 Al lui Ioanan, al lui Resa, al lui
Zorobabel, al lui Salatiel, al lui Neri.
28 Al lui Melchi, al lui Adî, al lui
Cosam, al lui Elmadam, al lui Er,
29 Al lui Iisus, al lui Eliezer, al lui
Iorim, al lui Matat, al lui Levi, 30 Al
lui Simeon, al lui Iuda, al lui Iosef,
al lui Ionam, al lui Eliachim, 31 Al
lui Malea, al lui Mena, al lui Matata.
al lui Natam, al lui David, 32 Al
lui Iesai, al lui Iobed, al lui Booz, al
lui Sala, al lui Naason, 33 Al lui
Aminadab, al lui Admin, al lui Esrom,
al lui Fares, al lui Iuda, 34 Al lui
Iacob, al lui Isaac, al lui Abraam, al
lui Tara, al lui Nachor, 35 Al lui
Saruch, al lui Ragav, al lui Falec, al
lui Eber, al lui Sala, 36 Al lui Cai-
nam, al lui Arfaxad, al lui Sem, al lui
Noe, al lui Lamech, 37 Al lui Matu-
sala, al lui Enoch, al lui Iared, al lui
Maleleel, al lui Cainam, 38 Al lui
Enos, al lui Set, al lui Adam, al lui
Dumnezeu.

Ispitirea lui Iisus.

4 Iar Iisus plin de spirit sânt sĕ în-
toarse de la Iordan, şi fu dus din
îndemnul spiritului în pustie 2 Pa-
truzecĭ de zile ispitindu se de către
diavolul. Şi nu mâncâ nimic în acele
zile, şi când sĕ împliniră ele flămânzi.
3 Iar diavolul 'i zise: daca eştĭ Fiul
lui Dumnezeu, zi acestei petre să se
facă pâine. 4 Si rĕspunse Iisus că-
tre dênsul — *zicênd*: — scris este
că „nu numaĭ cu pâine va trăi omul,"
— ***ci cu orĭ ce cuvînt al lui Dumne-
zeu.*** —

5 Şi după ce 'l duse în sus — *pe
un munte înalt* — 'i arătâ în timp d'o
clipeală toate împĕrățiile lumiĭ. 6 Şi
'i zise diavolul: ție 'țĭ voĭ da toată
puterea aceasta şi mărirea lor, că mie
'mi este dată şi o dau cui voesc.
7 Deci dar daca tu te veĭ fi închinat
înaintea mea, toată va fi a ta. 8 Şi
rĕspunzênd Iisus 'i zise: — *mergĭ în-
apoia mea, Satana, căcĭ* — scris este:
„Domnului Dumnezeului tĕu te veĭ în-
china şi numaĭ lui veĭ sluji."
9 Apoĭ îl duse în Ierusalem şi 'l
puse pe aripa santuarului, şi 'i zise:
daca Fiu eştĭ al lui Dumnezeu, aruncă
te de aci jos; 10 Căcĭ scris este că
„Ângerilor sĕi va poruuci pentru tine
ca să te păziască," 11 Şi că „Pe
mâînĭ te vor ridica, ca nu cumva să
loveştĭ de peatră piciorul tĕu." 12 Şi
rĕspunzênd Iisus 'i zise că zis este:
„nu ispiti pe Domnul Dumnezeul tĕu."
13 Şi după ce sfîrşi orĭ ce ispitire
diavolul sĕ depărtâ de la dênsul pênĕ
la un timp nemerit.

*Iisus începe învățătura publică şi
propăvăduiesce în Nazaret.*

14 Şi Iisus sĕ întoarse în puterea
spiritului în Galilea; şi eşi ştirea
despre dênsul în toată împrejurimea.
15 Şi el învăța în sinagogile lor, lău-
dat fiind de toțĭ.
16 Şi veni la Nazaret, unde fusese
crescut, şi în zioa sâmbetei intrâ, după
obiceiul sĕu, în sinagogă, şi sĕ sculâ
să citiască. 17 Şi 'i se dete cartea
profetului Isaia, şi deschizênd cartea
găsi locul unde era scris: 18 „Spiri-
tul Domnului peste mine, pentru care
m'a uns ca să binevestesc săracilor,
m'a trimis *să tămăduesc pe cei sdrobițĭ
cu inimă* 19 Să vestesc ertare celor
în robie, şi orbilor vedere, să dau
drumul celor apăsațĭ, să vestesc an
plăcut Domnului." 20 Şi închizênd
cartea, dând'o îndărăt slujitorului,
stete jos; iar ochi tuturor din sinagogă
erau ațintițĭ la dênsul.
21 Şi începu a cuvînta către dênşi
că astăzĭ s'a împlinit scriptura aceasta
în urechele voastre. 22 Şi toțĭ măr-
turisiau pentru el şi sĕ mirau de cu-
vintele plăcute care eşiau din gura lui,
şi ziceau: nu este oare acesta fiul lui
Iosef? 23 Şi zise către dênşi: într'a-
devĕr 'mi vețĭ spune pilda aceasta:
doftore, vindecă te pe tine ênsuțĭ; fă
şi aci în patriea ta câte am auzit că
s'au făcut în Capernaum. 24 Şi le
zise: adevĕr zic voĕ că nicĭ un profet
nu este plăcut în patriea sa. 25 Dar
adevĕrat vĕ spun că multe văduve
erau în Israel în zilele lui Elie, când
cerul fu închis trei anĭ şi şase lunĭ, în
cât sĕ făcu foamete mare peste tot
pămêntul, 26 Şi la nicĭ una dintre
ele nu fu trimes Elie fără numaĭ la o
femee văduvă în Sarepta Sidonului.
27 Şi mulțĭ leproşĭ erau în Israel pe
timpul lui Eliseu profetul, dar nicĭ
unul dintre dênşi nu fu curățit fără
numaĭ Neeman Sirul.
28 Şi toțĭ auzind acestea în sina-
gogă se umplură de furie, 29 Şi scu-
lându se îl scoaseră afară din oraş, şi
'l duseră pênĕ la sprânceana muntelui
pe care era clădit oraşul lor, ca să 'l
repează în jos; 30 Dar el trecênd
prin mijlocul lor sĕ duse.

*Iisus propăvăduesce în Capernaum,
unde vindecă pe un îndrăcut.*

31 Şi veni în jos la Capernaum oraş
al Galilei. Şi 'i învăța sâmbĕta; 32 Şi
erau uimițĭ de învățătura lui, pentru
că cuvîntul lui era cu putere. 33 Şi
în sinagogă era un om avênd spirit de
demon necurat, şi strigâ cu glas mare,
34 Hei, ce avem noĭ cu tine, Iisuse
Nazarene? Ai venit să ne perzĭ? Te
ştiu cine eştĭ, sântul lui Dumnezeu.
35 Şi Iisus îl certâ zicênd: închisă fie
'țĭ gura şi eşĭ afară din el. Şi demo-
nul aruncându 'l în mijloc eşi afară din
el, nimic vătămându 'l. 36 Şi căzu
frică peste toțĭ, şi vorbiau între dênşi
uni către alți zicênd: ce este cuvîntul
acesta, că cu tărie şi putere porun-
ceşte spiritelor necurate, şi es afară?
37 Şi pornia ştire despre dênsul în orĭ
ce loc d'imprejurime.

*Iisus vindecă pe sócra lui Petru şi pe
mulțĭ bolnavĭ.*

38 Apoĭ sculându se din sinagogă
veni în casa lui Simon. Iar soacra lui
Simon era prinsă de frigurĭ marĭ, şi 'l
rugară pentru dênsa. 39 Şi stând
plecat asupra ei certâ frigurile, şi o
lăsară; iar ea de grab sculându se
slujia lor.
40 Şi apunênd soarele toțĭ câțĭ
aveau bolnavĭ de felurĭ de boale 'i
aduseră la dênsul; iar el punênd mâĭ-
nile peste fie care dintre ei 'i tămădui.
41 Din mulțĭ eşiau şi demonĭ strigând
şi zicênd că tu eştĭ Fiul lui Dumnezeu.
Şi certând nu 'i lăsa să vorbiască,
pentru că ştiau că el este Christos.
42 Şi făcêndu se zioă eşind se duse
într'un loc pustiu, şi gloatele 'l căutau;

și veniră pênĕ la dênsul, și 'l țineau
ca să nu plece de la dênși. 43 Dar
el zise către dênși că eu trebue să
binevestesc împĕrăția lui Dumnezeu
și la alte orașe, fiind că pentru aceasta
sûnt trimis. 44 Și predica în sinago-
gile Galilei.

Pescuitul lui Petru cu Iacob și Ioan.

5 Și pe când gloata sĕ îndesa spre
dênsul și asculta cuvîntul lui Dum-
nezeu, și el sta lângă lacul Ghenesaret,
2 Atuncĭ vĕzu doĕ vase stând lângă
lac; iar pescari dându se jos din ele
spălau plășile. 3 Și intrând într'unul
din vase, care era al lui Simon, îl rugâ
ca să mâne puțin de la uscat; și stând
în vas învăța gloatele.

4 Iar când încetâ d'a vorbi, zise
către Simon: mână la adânc, și lăsațĭ
în jos plășile voastre spre pescuire.
5 Și rĕspunzênd Simon, zise: Invăță-
torule, toată noaptea muncind nu prin-
serăm nimic; dar pe cuvîntul tĕu voĭ
lăsa în jos plășile. 6 Și făcênd aceasta
prinseră mulțime mare de pește; și sĕ
rupeau plășile lor. 7 Și făcură semn
tovarășilor din celălalt vas ca venind
să le ajute; și veniră, și umplură a-
mêndoĕ vasele, în cât ele se afundau.
8 Iar Simon Petru vĕzênd căzu la pi-
cĭoarele lui Iisus zicênd: eșĭ de la
mine, Doamne, că sûnt om pĕcătos.
9 Căcĭ frică îl coprinse pe el și pe toțĭ
care erau împreună cu el de pescuitul
peștelui, pe care îl prinseră, 10 Ase-
menea și pe Iacob, și pe Ioan fii lui
Zebedeu, care erau părtașĭ cu Simon.
Și Iisus zise către Simon: nu te teme;
de acum veĭ vêna oamenĭ. 11 Și
trăgênd vasele la uscat, lăsând tot 'i
urmară.

Vindecarea unui lepros.

12 Și pe când era el într'unul din-
tre orașe, iată un bărbat plin de lepră;
vĕzênd dar pe Iisus, *și* căzênd pe fața
sa 'l rugâ zicênd: Doamne, daca voeștĭ,
poțĭ să mĕ curățeștĭ. 13 Și întinzênd
mâna îl atinse zicênd: voesc, fiĭ cură-
țit. Și îndată lepra sĕ duse de la dên-
sul. 14 Și el 'i porunci să nu spue
la nimenĭ; ci plecând arată te preo-
tului, și du pentru curățirea ta dupĕ
cum a orînduit Moise spre mărturie
lor. 15 Dar și maĭ mult străbătea
vorba despre dênsul, și sĕ adunau
gloate multe să asculte și să fie tămă-
duițĭ de slăbiciunile lor.
16 Iar el sĕ trăgea d'o parte în
pustiĭ și sĕ ruga.

Vindecarea slăbănogului.

17 Și fu într'una din zile că el în-
văța, și șĕdeau farisei și învățători de
lege, care veniseră din orĭ ce sat al
Galilei și Iudei și din Ierusalem; și
puterea Domnului era ca el să tămă-
duiască. 18 Și iată bărbațĭ aducênd
în pat pe un om care era slăbănog,
și căutau să 'l ducă înăuntru și să 'l
pună înaintea lui. 19 Și ne găsind
pe unde să 'l ducă înăuntru din pri-
cina gloatei, suindu se pe casă îl lă-
sară în jos printre cărămizĭ cu patul
în mijloc înaintea lui Iisus. 20 Și
vĕzênd credința lor zise: omule, ear-
tate 'țĭ sûnt pĕcatele tale. 21 Șĭ
cărturari și farisei începură a se gândi
zicênd: cine este acesta care vorbește
defăimărĭ? Cine poate erta pĕcate de
cât unul, Dumnezeu? 22 Iar Iisus
cunoscênd gândurile lor, rĕspunzênd
zise către dênși: ce vĕ gândițĭ în ini-
mile voastre? 23 Ce este maĭ lesne,
a zice: ceartate 'țĭ sûnt pĕcatele tale,
sau a zice: scoală te și umblă? 24 Dar
ca să știțĭ că putere are Fiul omului
pe pămênt a erta pĕcate, zise slăbă-
nogului: ție zic, scoală te și luând pa-
tul tĕu pleacă la casa ta. 25 Și în-
dată sculându se înaintea tuturor,
luând *patul* pe care zăcea, sĕ duse la
casa sa lăudând pe Dumnezeu. 26 Și
uimire coprinse pe toțĭ, și măriau pe
Dumnezeu, și se umplură de frică zicênd
că vĕzurăm lucrurĭ minunate astăzĭ.

Chemarea lui Levi.

27 Și dupĕ acestea eși, și zări pe
un vameș cu numele Levi șĕzênd la
vamă, și 'i zise: urmează 'mĭ. 28 Și
lăsând tot sculându se 'i urma.
29 Și Levi 'i făcu ospĕț mare în
casa sa, și era gloată multă de va-
meșĭ și de alți care șĕdeau la masă cu
dênși. 30 Și cârtiau farisei și cărtu-
rari lor către ucenici lui zicênd: pen-
tru ce mâncațĭ și bețĭ împreună cu
vameși și pĕcătoși? 31 Și rĕspunzênd
Iisus zise către dênși: n'au trebuință
de doftor cei sănătoșĭ, ci cei care su-
feră; 32 N'am venit să chem la po-
căință pe drepțĭ, ci pe pĕcătoșĭ.

Declararea lui Iisus înprivința postului.

33 Iar ei ziseră către dênsul: uce-
nici lui Ioan postesc adesea și fac ru-
găciunĭ, asemenea și ai fariseilor; iar
ai tĕi mănâncă și beau. 34 Iar Iisus
zise către ei: nu cum va puteți face
pe prieteni mirelui să postiască pe cât

timp este mirele cu dênşi? 35 Vor
venì zile, şi când mirele va fi luat de
la dênşi, atuncĭ vor posti în zilele
acelea.
36 Şi spuse şi pildă către dênşi că
nimenĭ tăind petec de la vestmênt nou
nu 'l pune la vestmênt vechĭu; iar
daca *pune*, şi pe cel nou va rupe şi
celui vechĭu nu se va potrivi petecul
care este de la cel nou. 37 Şi ni-
menĭ nu pune vin nou în bordufurĭ
vechĭ; iar daca *pune*, vinul nou va
sparge bordufurile, şi el sĕ va vărsa
şi bordufurile vor fi nimicite; 38 Ci
trebue a pune vin nou în bordufurĭ
noĭ. 39 Şi nimenĭ după ce a bĕut *vin*
vechiu nu voeşte *vin* nou; pentru că
zice: cel vechĭu este bun.

Ucenici smulg spice sâmbĕta.
Omul cu mâna uscată, vindecat în
ḑiua sabatului.

6 Şi într'o sâmbĕtă — a doa după
cea d'intêiu — el trecea prin se-
mănăturĭ; şi ucenici lui smulgeau spice
şi frecându le cu mâĭnele mâncau.
2 Iar uni dintre farisei ziseră: pentru
ce facețĭ ce nu se cade a face sâm-
bĕta: 3 Şi rĕspunzênd Iisus zise că-
tre dênşi: nicĭ aceasta n'ațĭ cetit ce
făcu David, când flămânzi el şi cei
care erau cu dênsul? 4 Cum intrâ
în casa lui Dumnezeu şi luâ pâĭnile
punerĭĭ înainte şi mâncâ şi dete şi ce-
lor cu dênsul, pe care nu se cuvine a
le mânca de cât numaĭ preoțĭ? 5 Şi
le zicea că Domn este Fiul omului şi
al sâmbetei.
6 Şi în cealaltă sâmbĕtă el intrâ în
sinagogă şi învăța. Si era acolo un
om şi mâna lui dreaptă era uscată.
7 Iar cărturari şi farisei îl pândiau
dac̆ tămădueşte sâmbĕta, ca să gă-
siască a 'l învinui. 8 Dar el ştia
gândurile lor, şi zise omului care avea
mâna uscată: scoală şi stăĭ în mijloc.
Şi sculându se stătu. 9 Şi atuncĭ
Iisus zise către dênşi: vĕ întreb daca
sĕ cuvine sâmbĕta a face bine sau a
face rĕu, a scăpa sau a perde un
suflet? 10 Şi privindu 'i pe toțĭ 'i
zise: întinde mâna ta, iar el făcu *aşa*;
şi sĕ făcu sănătoasă mâna lui *ca şi*
cealaltă 11 Iar ei sĕ umplură de fu-
rie, şi vorbiau între dênşi uni către alți
ce ar face lui Iisus.

Alegerea celor doispreḑece apostolĭ.

12 Şi în zilele acestea el eşi la
munte ca să se roage, şi petrecea
noaptea în rugăciune către Dumnezeu.
13 Şi când sĕ făcu zioă chemâ la sine
pe ucenici sĕi, şi după ce alese doispre-
zece dintre ei pe care 'i numi şi apo-
stolĭ, 14 Pe Simon pe care 'l numi
şi Petru, şi pe Andreĭu fratele lui, şi
pe Iacob şi Ioan, şi pe Filip şi Barto-
lomeu, 15 Şi pe Mateu şi Toma, şi
pe Iacob al lui Alfeu şi pe Simon, nu-
mit Zelotul, 16 Şi pe Iuda al lui
Iacob, şi pe Iuda Iscariotu, care sĕ
făcu trădător.

Predica lui Christos de la câmp.

17 Şi după ce sĕ dete jos cu dênşi,
stătu pe un loc şes, şi *stătu* gloată
multă de ucenicĭ ai sĕi, şi mulțime
mare a poporului din toată Iudea şi
Ierusalem, şi de pe marginea mărĭĭ
Tirului şi Sidonului, care veniră să 'l
asculte şi să fie vindecațĭ de boalele
lor, 18 Şi cei bântuițĭ de spirite ne-
curate erau tămăduițĭ. 19 Şi toată
gloata căuta să 'l atingă, că putere
eşia de la dênsul şi vindeca pe toțĭ.
20 Şi el ridicându 'şĭ ochĭ la uce-
nici sĕi zicea:
Ferictiĭ *voĭ* cei săracĭ, că a voastră
este împĕrățiea lui Dumnezeu.
21 Fericițĭ *voĭ* cei flămânzĭ acum,
că vețĭ fi săturațĭ.
Fericițĭ cei care plângețĭ acum, că
vețĭ rîde.
22 Fericițĭ sûnteți când oameni vĕ
vor urî, şi când vĕ vor scoate dintre
ei şi vĕ vor despreţui şi vor lepăda
numele vostru ca rĕu din pricina Fiu-
lui omului. 23 Bucurați vĕ în zioa
aceea şi săltațĭ; căcĭ iată plata voastră
este multă în cer; pentru că părinți
lor făceau în acelaşĭ chip cu profețĭ.
24 Dar vaĭ voĕ avuților, că vĕ
luațĭ mângâerea voastră.
25 Vaĭ voĕ care sûnteţĭ sătuĭ acum,
că vețĭ flămânzi;
Vaĭ care rîdețĭ acum, că vĕ vețĭ în-
trista şi vețĭ plânge.
26 Vaĭ când toțĭ oameni vor zice
bine de voĭ; pentru că părinţiĭ lor fă-
ceau în acelaşĭ chip cu profeţi minci-
noşĭ.
27 Dar zic voĕ care ascultațĭ: iu-
bițĭ pe vrăjmaşi voştri, facețĭ bine la
cei care vĕ urăsc, 28 Binecuvîntațĭ
pe cei care vĕ blestemă, rugațĭ vĕ
pentru cei care vĕ necăjesc. 29 Ce-
lui care te loveşte peste falcă dă 'i să
loviască şi pe cealaltă, şi pe cel care
'țĭ iea vestmêntul, nu '*l* opri *a'ţĭ lua*
şi cămaşa. 30 Dă la orĭ care cere
de la tine, şi de la cel care ĭea ale
tale nu cere înapoĭ. 31 Şi după cum

voiţĭ să vĕ facă oameni, faceţĭ şi voĭ
lor asemenea. 32 Şi daca iubiţĭ pe
cei care vĕ iubesc, ce multumire aveţĭ?
Căcĭ şi pĕcătoşi iubesc pe cei care 'i
iubesc pe dênşi. 33 Şi daca faceţĭ
bine la cei care vĕ fac bine, ce mulţu-
mire aveţĭ? Căcĭ şi pĕcătoşi fac aceeaş.
34 Şi daca împrumutaţĭ pe aceia de la
care nădăjduiţĭ a lua, ce mulţumire
aveţĭ? Şi pĕcătoşi împrumută pĕcăto-
şilor ca să primiască înapoĭ d'o po-
trivă. 35 Ci iubiţĭ pe vrăjmaşi voştri
şi faceţĭ bine şi împrumutaţĭ, ne per-
zênd nădejdea de nimic; şi va fi plata
voastră multă, şi veţĭ fi fiĭ ai celui
prea Inalt, că el ênsuşĭ este bun către
cei nemulţumitorĭ şi rĕi. 36 Fiţĭ decĭ
miloşĭ, după cum şi Tatăl vostru este
milos.

37 Nu judecaţĭ, şi nu veţĭ fi jude-
caţĭ; nu osîndiţĭ, şi nu veţĭ fi osîndiţĭ;
ertaţĭ, şi veţĭ fi ertaţĭ; 38 Daţĭ, şi vi
se va da; mĕsură bună, îndesată, clă-
tinată şi vîrfuită vor da în sînul vostru.
Căcĭ cu mĕsura cu care mĕsuraţĭ, vi
se va mĕsura înapoĭ.

39 Atuncĭ le spuse şi o pildă. Nu
cumva un orb poate duce pe cale pe
orb? Nu vor cădea amêndoĭ în groapă?
40 Nu este ucenic maĭ pe sus de învă-
ţatorul sĕu; dar adus la desĕvîrşire fie
care va fi ca învăţătorul sĕu.

41 Pentru ce vezĭ gunoiul ce este
în ochiul fratelui tĕu, şi nu zăreştĭ
bîrna ce este în ochiul tĕu? 42 Cum
poţĭ zice fratelui tĕu, frate, stăi să
scot gunoiul ce este în ochiul tĕu, ne
vĕzênd tu ênsuţĭ bîrna din ochiul tĕu?
Făţarnice, scoate maĭ 'ntêiu bîrna din
ochiul tĕu, şi atuncĭ veĭ vedea să scoţĭ
gunoiul ce este în ochiul fratelui tĕu.

43 Căcĭ nu este pom bun făcênd
rod rĕu, nicĭ iarăş pom rĕu făcênd rod
bun. 44 Căcĭ fie care pom sĕ cu-
noaşte din rodul lui; pentru că nu cu-
leg *oameni* smochine din spinĭ, nicĭ nu
adună strugurĭ din rugĭ. 45 Omul
bun din comoara bună a inimei sale
pune înainte ce este bun, şi cel rĕu
din cea rea pune înainte ce este rĕu;
căcĭ din prisosul inimei vorbeşte gu-
ra lui.

46 Dar pentru ce mĕ chemaţĭ Do-
amne, Doamne, şi nu faceţĭ ce zic?
47 Tot care vine la mine şi ascultă
de cuvintele mele şi le face, voĭ arăta
voĕ cu cine se aseamănă; 48 Este
asemenea cu un om care clădeşte casă,
care săpâ adânc şi puse temelie pe
peatră; şi vărsându se apele rîul bătu
în casa aceea, şi nu putu s'o clatine.
pentru că ea fu bine clădită. 49 Iar
cine va fi ascultat şi nu va fi făcut
este asemenea cu un om care clădeşte
casa pe pămênt fără temelie, în care
bătu rîul şi îndată căzu toată şi dărî-
marea acelei case fu mare.

Iisus însănătoşază la Capernaum pe sluga sutaşului.

7 Şi după ce sfîrşi toate cuvintele sale
în auzul poporului, intrâ în Caper-
naum. 2 Iar a unui sutaş slugă, care
era în cinste la dênsul, bolnavă fiind
era să moară. 3 Şi auzind de Iisus
trimise la el bătrînĭ ai Iudeilor, ru-
gându 'l ca venind să scape pe sluga
lui. 4 Iar ei venind la Iisus îl ru-
gară înadins, zicênd că este vrednic ca
să 'i învoeştĭ aceasta; 5 Căcĭ iubeşte
poporul nostru, şi el însuşĭ ne clădi
sinagogă.

6 Şi Iisus mergea împreună cu ei.
Şi fiind el acum nu departe de casă,
sutaşul trimise la dênsul prietenĭ zi-
cêndu 'i: Doamne, nu te osteni; căcĭ
nu sûnt vrednic ca să intri sub aco-
perişul meu; 7 De aceea nicĭ nu
m'am crezut pe mine însumĭ vrednic
ca să viu la tine; ci zi un cuvînt, şi
se va tămădui sluga mea. 8 Căcĭ şi
eu sûnt om pus sub stăpînire, avênd
sub mine ostaşĭ, şi zic acestuia: du te,
şi sĕ duce, şi altuia: vino, şi vine, şi
slugi mele: fă aceasta, şi face. 9 Iar
Iisus auzind acestea sĕ minunâ de el,
şi întorcêndu se zise gloatei care 'i
urma: voĕ vĕ zic, nicĭ în Israel n'am
găsit atâta credinţă. 10 Şi trimişi
întorcêndu se a casă aflară sluga să-
nătoasă.

Învierea tînĕrului din Naim.

11 Şi în zioa următoare se duse
într'un oraş numit Nain; şi mergeau
împreună cu dênsul ucenici destui ai
lui şi gloata multă. 12 Iar când sĕ
apropie de poarta oraşului, iată se
aducea afară un mort, fiu unic la mu-
ma lui, şi ea ênsăşĭ era văduvă, şi
gloată destulă din oraş era cu dênsa.
13 Şi vĕzênd o Domnul 'i se făcu mila
de ea şi 'i zise: nu plânge. 14 Şi
apropiindu se atinse cosciugul, iar cei
care 'l duceau stătură, şi el zise: ti-
nere, ţie 'ţi zic, scoală te. 15 Şi mor-
tul se ridicâ în sus şi începu să vor-
biască, şi 'l dete mumei lui.

16 Iar pe toţĭ 'i coprinse frică, şi
măriau pe Dumnezeu zicênd că profet
mare s'a ridicat între noĭ, şi că Dum-
nezeu a cercetat pe poporul sĕu.

17 Şi eşi cuvîntul acesta despre dên-
sul în toată Iudea şi în toată împre-
jurimea.

Trimişiĭ luĭ Ioan botezătorul.

18 Şi duseră ştire lui Ioan ucenici
sĕi despre toate acestea. 19 Şi Ioan
chemând la sine pe doi dintre ucenici
sĕi trimise la Iisus zicênd: tu eştĭ acela
care vine, sau pe altul să aşteptăm?
20 Şi venind la dênsul bărbaţĭ ziseră:
Ioan Botezătorul ne a trimis la tine
zicênd: tu eştĭ acela care vine, sau pe
altul să aşteptăm? 21 Şi în ceasul
acela vindecâ pe mulţĭ de boale şi de
rănĭ şi de spirite rele, şi anume la
mulţĭ orbĭ dărui vedere. 22 Şi rĕ-
spunzênd Iisus le zise: mergênd spu-
neţĭ lui Ioan ce vĕzurăţĭ şi auzirăţĭ,
că orbĭ vĕd, şchiopĭ umblă, leproşĭ se
curăţesc, surzĭ aud, morţĭ sĕ scoală,
săracilor se binevesteşte: 23 Şi feri-
cit este cine nu se va fi smintit întru
mine.
24 Iar după ce plecară trimişi lui
Ioan, începu să vorbiască către gloate
despre Ioan: ce aţĭ eşit în pustie să
vedeţĭ? O trestie clătinându se de
vêntĭ? 25 Dar ce aţĭ eşit să vedeţĭ?
Un om îmbrăcat în vestminte moĭ?
Iată cei care sûnt în vestminte alese
şi în desfătare se află în case împĕră-
teştĭ. 26 Dar ce aţĭ eşit să vedeţĭ?
Un profet? Adevĕr zic voĕ, şi maĭ
mult de cât un profet. 27 Acesta
este despre care s'a scris: „Iată eu
trimit înaintea feţeĭ tale pe ângerul
meu, care va găti calea ta înaintea
ta.“ 28 Zic voĕ, dintre cei născuţĭ
de femeĭ niminea nu este profet maĭ
mare de cât Ioan, şi cine este maĭ mic
în împĕrăţica lui Dumnezeu este maĭ
mare de cât dênsul.
29 Şi auzind tot poporul şi vameşĭ
îndreptăţiră pe Dumnezeu, botezaţĭ
fiind ei cu botezul lui Ioan. 30 Dar
farisei şi învăţători de lege, ne fiind
botezaţĭ de dênsul, desfiinţară în pri-
vinţa lor ênşile hotărîrea lui Dum-
nezeu.
31 Decĭ cu cine voĭ asemăna pe
oameni acestui neam? Şi cu cine se
aseamănă ei? 32 Se aseamănă cu
copii care stau în târg şi strigă uni
către alţi şi zic: v'am cântat din fluer
şi n'aţĭ jucat, v'am cântat de jale şi
n'aţĭ plâns. 33 Căcĭ a venit Ioan
Botezătorul nicĭ pâine mâncând, nicĭ
vin bênd, şi ziceţĭ: are demon. 34 A
venit Fiul omului mâncând şi bênd,
şi ziceţĭ: iată om mâncător şi bĕutor
de vin, prieten al vameşilor şi pĕcă-
toşilor.
35 Şi s'a cunoscut de dreaptă înțe
lepciunea de către toţĭ fii ei.

Pĕcătósa care unge pe Iisus.

36 Şi unul dintre farisei îl ruga ca
să mănânce împreună cu dênsul; şi
intrând în casa fariseului şĕzu la masă.
37 Şi iată o femee care era în oraş
o pĕcătoasă, înţelegênd că şade la masă
în casa fariseului, aducênd un ala-
battru cu mir 38 Şi stând dinapoĭ
lângă picĭoarele lui, plângênd începu
să ude cu lacrimĭ picĭoarele lui şi *le*
şterse cu pĕrul capului ei, şi săruta pi-
cĭoarele lui şi *le* ungea cu mir. 39 Vĕ-
zênd dar fariseul care 'l chemase, vorbi
întru sine zicênd: acesta daca ar fi
profet, ar cunoaşte cine şi ce fel este
femeea care îl atinge; căcĭ este pĕcă-
toasă.
40 Şi rĕspunzênd Iisus zise către
dênsul: Simone, am să 'ţĭ spun ceva.
Iar el zice: Invăţătorule, spune. 41 Un
împrumutător cu dobêndă avea doi da-
tornicĭ; unul 'i datora cincĭ sute de
denarĭ, iar celalalt cincĭzecĭ. 42 Ne
avênd ei să plătiască, 'i ertâ pe amên-
doi; decĭ care dintre ei îl va iubi mai
mult? 43 Rĕspunzênd Simon zise:
gândesc că *acela* căruia i s'a ertat mai
mult. Iar el 'i zise: drept ai judecat.
44 Şi întorcêndu se către femee
zise lui Simon: vezĭ această femee?
'Ţi intraiŭ în casă, apă pentru picĭoa-
rele mele nu dedeşĭ; dar aceasta cu
lacrămĭ 'mi udâ picĭoarele şi cu pĕrul
capului ei *le* şterse. 45 Sărutare nu
'mi dedeşi; dar aceasta de când intraiŭ
nu încetâ sărutându 'mi picĭoarele.
46 Cu untdelemn nu 'mĭ unseşĭ capul,
dar aceasta cu mir 'mi unse picĭoarele.
47 De aceea zic ţie, ertate sûnt pĕca-
tele ei cele multe, că mult a iubit; iar
cui puţin 'i se eartă, puţin iubeşte.
48 Şi 'i zise: ertate 'ţi sûnt pĕcatele.
49 Şi cei care şedeau împreună la masă
începură să zică între dênşi: cine este
acesta care eartă chiar pĕcate? 50 Şi
zise către femee: credinţa ta te a mân-
tuit, du te în pace.

Femeile care slujesc lui Iisus şi 'l urmĕză.

8 Şi după aceea el călătoria din oraş
în oraş şi din sat în sat predicând
şi binevestind împĕrăţiea lui Dumne-
zeu, 2 Şi cei doisprezece împreună
cu dênsul, şi oare care femei care fu-
sese tămăduite de spirite rele şi de

boale, Maria care se numeşte Magdalena, de la care eşise şapte demoni,
3 Şi Ioana femeea lui Chuza, îngrijitorul lui Erod, şi Susana şi altele multe, care 'i ajutau din averea lor.

Pilda cu semĕnătorul.

4 Dar când se adună gloată multă şi din cei care călătoriau la dênsul de prin oraşe zise în pildă:
5 Eşit a semĕnătorul să seminc sĕmînţa lui. Şi când semĕna el una *sĕmînţă* căzu lângă cale, şi fu călcată, şi pasĕrile cerului o mâncară.
6 Şi alta căzu jos pe peatră, şi crescênd sĕ uscâ pentru că nu avea umezeală;
7 Şi alta căzu în mijlocul spinilor, şi spini crescênd d'impreună o înăbuşiră;
8 Şi alta căzu pe pământul cel bun, şi crescênd făcu rod însutit. Acestea zicênd strigâ: cine are urechĭ să asculte cu luare aminte.

9 Iar ucenici sĕi îl întrebau ce ar fi pilda aceasta,
10 Şi el zise: voĕ este dat să înţelegeţĭ tainele împĕrăţiĭ lui Dumnezeu, iar celorlalţĭ în pilde, ca privind să nu vază şi auzind să nu priceapă.
11 Iar pilda este aceasta: sĕmînţa este cuvîntul lui Dumnezeu.
12 Iar cele de lângă cale sûnt cei care auziră, apoi vine diavolul şi ĭea cuvîntul din inima lor, ca nu cumva crezênd să fie mântuiţĭ.
13 Iar cele de pe peatră *sûnt cei* care când au auzit primesc cu bucurie cuvîntul, dar aceştia n'au rădăcină, ei cred câtva timp şi în timp de încercare se leapădă.
14 Iar ce căzu între spinĭ, aceştia sûnt care auziră, dar supuşĭ fiind la grijĭ şi avuţie şi la plăcerile vieţei sûnt înăbuşiţĭ şi nu fac rod deplin.
15 Iar ce *căzu* în pământ bun, aceştia sûnt cei care dupĕ ce auziră cu inimă curată şi bună ţin cuvîntul şi rodesc în răbdare.

16 Nimenea aprinzênd lumînarea o acopere cu vas sau o pune sub pat; ci o pune în sfeşnic, pentru ca cei care intră să vază lumina.
17 Căcĭ nu este *ceva* ascuns care să nu fie dat pe faţă, nicĭ *n'a fost ceva* ascuns care să nu fie cunoscut şi să nu vie la arătare.
18 Decĭ luaţĭ seama cum auziţĭ; căcĭ cine are, 'i se va da, şi cine nu are, sĕ va lua de la dênsul şi ce gândeşte că are.

Cine e ruda lui Christos.

19 Şi veni la dênsul muma şi fraţi lui, şi nu puteau să se întîlniască cu dênsul din pricina gloatei.
20 Şi 'i se aduse ştire că muma ta şi fraţi tĕi steteau afară dorind să te vază.
21 Iar el rĕspunzênd zise către dênşi: muma mea şi fraţi mei sûnt aceştia care ascultă şi fac cuvîntul lui Dumnezeu.

Potolirea furtuneĭ de pe mare.

22 Şi într'una din zile el intrâ într'un vas şi ucenici sĕi; şi zise către dênşi: să trecem dincolo de lac; şi plecară.
23 Iar mergênd ei cu vasul, el adormi. Şi se lăsâ pe lac o furtună de vênt, şi dênşi erau umpluţĭ *de valurĭ* şi steteau în primejdie.
24 Şi venind la dênsul îl deşteptară zicênd: Invăţătorule, Invăţătorule, sûntem perduţĭ. Iar el deşteptându se certâ vêntul şi valul apei; şi încetară şi sĕ făcu linişte.
25 Atuncĭ le zise: unde este credinţa voastră? Iar ei temêndu se se mirară, zicênd uni către alţi: cine este oare acesta, pentru că porunceşte chiar vênturilor şi apei, şi ascultă de dênsul?

Vindecarea unui îndrăcit.

26 Şi veniră la uscat în ţinutul Gherasenilor, care este în faţă dincolo de Galilea.
27 Iar eşind el la uscat îl întîmpină un bărbat oare care din oraş avênd demonĭ; şi mult timp nu se îmbrăcase cu haină, şi nu sta în casă ci în *gropĭ de* morminte.
28 Vĕzênd dar pe Iisus şi răcnind căzu la dênsul, şi cu glas mare zise: ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu cel prea înalt? Rogu te, nu mĕ munci.
29 Căcĭ porunceia spiritului necurat să easă din om; pentru că de mulţĭ anĭ îl târise cu dênsul, şi era legat cu lanţurĭ şi păzit în legăturĭ de picĭoare, dar rupênd legăturile era mânat de demon în pustiĭ.
30 Şi Iisus 'l întrebâ zicênd: cum te numeştĭ? Şi el zise: legiune că mulţĭ demonĭ intrase într'ênsul.
31 Şi 'l rugau ca să nu le porunciască să se ducă în abis.

32 Şi era acolo o turmă de porcĭ mulţĭ păscênd în munte; şi 'l rugară ca să le dea voe să intre în aceia. Şi le dete voe.
33 Iar demoni eşind din om intrară în porcĭ; şi se repezi turma de pe rîpă în lac, şi se înecă.

34 Şi păzitori vĕzênd ce s'a întîmplat fugiră şi vestiră în oraş şi la ţară.
35 Iar ei eşiră să vază ce s'a întîmplat, şi veniră la Iisus, şi găsiră pe omul, din care eşise demoni, îmbrăcat şi întreg la minte stând la picĭoarele lui Iisus; şi sĕ temură.
36 Şi cei

care vĕzură le spuseră cum fu scăpat
cel demonizat.
37 Şi 'l rugâ toată mulţimea ţinu-
tului Gherasenilor ca să plece de la
dênşi, pentru că erau coprinşĭ de frică
mare; iar el intrând în vas sĕ în-
toarse.
38 Şi bărbatul din care eşise de-
moni îl ruga ca să fie împreună cu
dênsul; dar Iisus îl lăsâ zicênd:
39 Intoarce te la casa ta, şi spune
câte 'ţi a făcut ţie Dumnezeu. Şi
plecâ, vestind prin tot oraşul câte 'i a
făcut Iisus.

Învierea feteĭ lui Iair; minune la femeea în cursóre de sânge.

40 Şi întorcêndu se Iisus, gloata îl
primi bine; căcĭ toţĭ îl aşteptau.
41 Şi iată veni un bărbat cu nu-
mele Iair, şi el era maĭ mare al sina-
gogei; şi căzênd la picioarele lui Iisus
îl ruga ca să intre în casa lui, 42 Că
avea o singură fată ca de doisprezece
anĭ, şi aceasta era pe moarte. Şi mer-
gênd el, gloatele 'l înghesuiau.
43 Şi o femee fiind în curgere de
sînge de doisprezece anĭ, care după ce
maĭ cheltuise cu doftorĭ toată averea
ei nu putu fi tămăduită de nimenĭ,
44 Apropiindu se de dinapoĭ atinse
ciucurile vestmêntului sĕu, şi îndată
stătu curgerea sîngelui ei. 45 Şi
Iisus zise: cine este care mĕ atinse?
Şi tăgăduind toţĭ, zise Petru şi cei
împreună cu dênsul: Invăţătorule,
gloatele te împresoară şi te strimto-
rează, şi zicĭ cine mĕ atinse? 46 Dar
Iisus zise. cineva mĕ atinse, căcĭ eu
simţiĭ putere eşită de la mine. 47 Iar
femea vĕzênd că nu rĕmase ascunsă,
tremurând veni şi căzênd la el spuse
înaintea poporului întreg pricina pen-
tru care îl atinse, şi cum fu îndată
tămăduită. 48 Şi el 'i zise: fiĭcă, cre-
dinţa ta te a scăpat; du te în pace.
49 Vorbind el ânchĕ vine cineva de
la maĭ marele sinagogeĭ zicênd că a
murit fiĭca ta; nu maĭ supĕra pe învă-
ţătorul. 50 Iar Iisus auzind 'i re-
spunse *zicênd*: nu te teme, crede nu-
maĭ, şi va fi scăpată.
51 Şi după ce veni a casă nu lăsâ
pe nimenea să intre cu dênsul, de cât
numaĭ pe Petru şi pe Ioan, şi pe Iacob
şi pe tatăl copilei şi pe muma ei.
52 Iar toţĭ plângeau şi sĕ jăliau de
dênsa. Şi el zise: Nu plângeţĭ; n'a mu-
rit ci doarme. 53 Dar ei îl luau în
rîs, ştiind că a murit. 54 Atuncĭ el
dând afară pe toţĭ şi apucând mâna
ei strigâ zicênd: copilă, deşteaptă te.
55 Si sĕ întoarse spiritul ei şi sĕ sculâ
îndată, şi porunci a 'i se da să mă-
nânce. 56 Şi rĕmaseră uimiţĭ părinţi
ei; iar el le porunci să nu spue nime-
nui ce s'a făcut.

Trimiterea apostolĭ celor doispreḑece.

9 Şi chemând la sine pe cei doispre-
zece le dete putere şi împuternicire
peste toţĭ demoni şi să tămăduiască
boale. 2 Şi 'i trimise să predice îm-
pĕrăţiea lui Dumnezeu şi să vindece
pe bolnavĭ, 3 Şi zise către dênşi: nu
luaţĭ nimic pe cale, nicĭ toeag nicĭ
traistă nicĭ pâine nicĭ argint, nicĭ să
nu aveţĭ *câte* doĕ vestminte. 4 Şi în
ce casă veţĭ fi intrat, acolo rĕmâneţĭ
şi de acolo eşiţĭ. 5 Şi câţĭ nu vĕ pri-
mesc pe voĭ, eşind din acel oraş scu-
turaţĭ praful de pe picĭoarele voastre
spre mărturie împrotiva lor.
6 Iar ei eşind umblau din sat în
sat binevestind şi tămăduind pretutin-
denea.
7 Şi auzi Erod tetrarchul toate ce
sĕ făceau, şi era în nedomirire despre
ce se spunea de către uni că Ioan s'a
sculat dintre morţĭ. 8 Iar de către
alţi că Elie s'a arătat, şi de către alţi
că s'a sculat un profet oare care dintre
cei vechĭ. 9 Şi Erod zise: lui Ioan
eu 'i am tăeat capul; dar cine este
acesta despre care aud astfel de fapte?
Şi căuta să 'l vază.

Săturarea celor cinci miĭ.

10 Şi întorcêndu se apostoli 'i spu-
seră câte făcură. Şi luându 'i cu sine
sĕ duse la o parte la un oraş numit
Betsaida. 11 Iar gloatele aflând 'i
urmară, şi el primindu 'i le vorbia
despre împĕrăţiea lui Dumnezeu, şi
vindeca pe cei care aveau trebuinţă de
tămăduire.
12 Şi zioa începu a se însera; atuncĭ
venind la dênsul cei doisprezece 'i zi-
seră: dă drumul gloatei, ca ducêndu
se în satele şi în locurile d'imprejur
să poposiască, şi să afle demâncare,
pentru că aci sûntem în loc pustiu.
13 Iar el zise către dênşi: daţi le voĭ
să mănânce. Şi ei ziseră: nu avem maĭ
mult de cât cincĭ pâinĭ şi doĭ peştĭ,
afară numaĭ daca ducêndu ne noĭ vom
fi cumpĕrat demâncare la tot poporul
acesta. 14 Şi erau ca la cincĭ miĭ de
bărbaţĭ. Dar el zise către ucenici sĕi:
aşezaţi 'i la masă cete de câte cincĭ
zecĭ. 15 Şi ei făcură astfel şi aşe-
zară pe toţĭ la masă. 16 Iar el luând

cele cincĭ pâĭnĭ şi cei doi peşti, căutând spre cer le binecuvîntâ şi frânse, şi dete ucenicilor ca să dea în mâĭnĭ la gloată.
17 Şi mâncară şi sĕ săturară toţĭ şi se luâ ce le rĕmase doĕsprezece coşurĭ de frămiturĭ.

Mărturisirea lui Petru. Înteia vestire a patimilor.

18 Şi când se ruga el singur ucenici erau cu dênsul şi 'i întrebâ zizênd: cine zic gloatele că sûnt eu?
19 Iar ei rĕspunzênd ziseră: Ioan Botezătorul, iar alţi Elie, şi alţi că s'a sculat un profet oare care dintre cei vechĭ.
20 Şi le zise: dar voĭ cine ziceţĭ că sûnt eu? Şi rĕspunzênd Petru zise: Christosul lui Dumnezeu.
21 Şi certându 'i porunci să nu spue aceasta la nimenĭ,
22 Zicênd că Fiul omului trebue să sufere multe şi să nu fie primit drept bun de către bătrîni şi maĭ marĭ preoţilor şi cărturarĭ, şi să fie omorît şi a treia zi să învieze.
23 Şi vorbia către toţĭ: daca voeşte cineva să vie după mine, să se lepede de sine şi să ĭea crucea sa în fie care zi, şi să 'mĭ urmeze.
24 Căcĭ cine va fi voit să 'şi scape sufletul, îl va perde; dar cine va fi perdut sufletul sĕu pentru mine, acesta îl va scăpa.
25 Pentru că ce 'şĭ foloseşte un om câştigând lumea întreagă, şi perzêndu se pe sine însuşĭ sau fiind păgubit?
26 Căcĭ cine se va fi ruşinat de mine şi de cuvintele mele, de acesta se va ruşina Fiul omului, când va veni întru mărirea sa şi a Tatălui şi a sânţilor îngerĭ.
27 Şi zic voĕ: sûnt într'adevĕr uni din cei de faţă care nu vor gusta moarte pênĕ ce nu vor fi vĕzut împĕrăţiea lui Dumnezeu.

Schimbarea la faţă.

28 Şi după cuvintele acestea, ca la opt zile, luând cu sine pe Petru şi pe Ioan şi pe Iacob sĕ sui pe munte ca să se roage.
29 Şi când sĕ ruga chipul feţei lui sĕ făcu altul, şi îmbrăcămintea lui albă, strălucind.
30 Şi iată vorbiau împreună cu dênsul doi bărbaţĭ, care erau Moise şi Elie,
31 Care arătându se în mărire spuneau sfîrşitul sĕu pe care avea să 'l împliniască în Ierusalem.
32 Iar Petru şi cei împreună cu dênsul erau îngreoeaţĭ de somn; dar veghind ei ânchĕ vĕzură mărirea lui şi pe cei doi bărbaţĭ care steteau împreună cu dênsul.
33 Şi pe când se despărţiau ei de la dênsul, Petru zise către Iisus: Invăţătorule, este bine ca noĭ să fim aicĭ, şi să facem trei colibĭ, una ţie şi luĭ Moise una şi una lui Elie, neştiind ce vorbeşte.
34 Zicênd el acestea se făcu un nor şi 'i umbri; iar dênşi sĕ înspăĭmêntară când ei intrară în nor.
35 Şi sĕ făcu un glas din nor zicênd: acesta este Fiul meu cel ales, ascultaţĭ de dênsul.
36 Şi când sĕ făcea glasul Iisus sĕ aflâ singur. Şi ei tăcură şi nu spuseră în acele zile nimenui nimic din cele ce vĕzuseră.

Vindecarea unuĭ îndrăcit. A doa vestire a patimilor.

37 Iar în zioa următoare dându se ei jos de pe munte, îl întimpinâ gloată multă.
38 Şi iată un bărbat din gloată strigâ zicênd: Invăţătorule, te rog, caută spre fiul meu, că 'l am numaĭ pe el,
39 Şi iată spirit 'l apucâ şi d'odată răcneşte şi 'l scutură cu spumare, şi abia se depărtează de la dênsul sdrobindu 'l.
40 Şi m'am rugat de ucenici tĕi ca să 'l dea afară, dar nu putură.
41 Şi Iisus rĕspunzênd zise: o neam necredincios şi sucit, pênĕ când voĭ fi la voĭ şi vĕ voĭ îngădui? Adu aci pe fiul tĕu.
42 Dar pe când venia la dênsul, îl scuturâ demonul şi 'l sgudui tare; iar Iisus certâ spiritul necurat, şi tămădui pe copil şi 'l dete tatălui sĕu.
43 Şi toţĭ rĕmaseră uimiţĭ de mărirea lui Dumnezeu.
Dar pe când toţĭ sĕ minunau de toate câte făcea, *Iisus* zise către ucenici sĕi:
44 Puneţĭ voĭ in urechile voastre cuvintele acestea: căcĭ Fiul omului are să fie dat în mâĭnĭ de oamenĭ.
45 Dar ei nu înţelegeau rostul acesta, şi era ascuns faţă de dênşi, ca să nu 'l priceapă; şi sĕ temeau ca să 'l întrebe despre acest rost.

Ambiţia ucenicilor.

46 Şi intrâ gând în ei, cine dintre dênşi ar fi maĭ mare.
47 Dar Iisus cunoscênd gândul inimei lor, luând un copil îl puse lângă sine,
48 Şi le zise: orĭ cine va fi primit pe acest copil în numele meu, pe mine mĕ primeşte; şi orĭ cine mĕ va fi primit pe mine, primeşte pe cel care m'a trimis pe mine; căcĭ cine este maĭ mic între voĭ toţĭ, acesta este mare.
49 Şi rĕspunzênd Ioan zise: Invăţătorule, ştim pe unul care în numele tĕu dă afară pe demonĭ, şi 'l opriräm, pentru că nu urmează împreună cu noĭ.
50 Dar Iisus zise către dênsul:

nu opriți, căcĭ cine nu este împrotiva
voastră, pentru voĭ este.

Râvna ucenicilor.

51 Și când fură împlinite zilele în-
ălțăriĭ sale, și el ênsușĭ 'șĭ 'ndreptă
fața ca să meargă la Ierusalem, 52 A-
tuncĭ trimise vestitorĭ înaintea fețeĭ
sale. Și ei ducêndu se intrară într'un
oraș de Samaritanĭ, ca să gătiască
pentru dênsul; 53 Și 'l primiră, pen-
tru că fața lui era îndreptată spre
Ierusalem. 54 Și vĕzênd ucenici sĕi
Iacob și Ioan ziseră: Doamne, voeștĭ
să zicem ca să se pogoare foc din cer
și să 'i mistuiască *precum a făcut și
Elie?* 55 Iar el întorcêndu se 'i certă.
*Și zise: nu știțĭ ai căruĭ spirit sûntețĭ
voĭ; căcĭ Fiul omului n'a venit să pearză
suflete de oamenĭ, ci să scape.* 56 Și
sĕ duseră într'alt sat.

Urmarea după Iisus.

57 Și mergênd ei, unul zise către
dênsul pe cale: voĭ urma ție orĭ unde
te veĭ fi dus. 58 Și Iisus 'i zise: vul-
pile au vizuinĭ și pasĕrile cerului lo-
cuințe, ânsĕ Fiul omului n'are unde să
'șĭ plece capul.
59 Atuncĭ zise către un altul: ur-
mează 'mĭ. Iar el zise: Doamne, dă 'mĭ
voe ca mai 'ntêiu ducêndu mĕ să în-
grop pe tatăl meu 60 Și el zise: lasă
morți să îngroape pe morți lor, iar tu
ducêndu te dă știre în toate părțile
de împĕrățiea luĭ Dumnezeu.
61 Și un altul zise: ți voĭ urma ție,
Doamne, dar maĭ întêiu dă 'mi voe să
las în rînduială pe cei care sûnt în
casa mea. 62 Iar Iisus zise către
dênsul: nimenea punênd mâna sa pe
plug și uitându se înapoĭ, nu este po-
trivit pentru împĕrățiea lui Dumnezeu.

*Trimiterea celor șapte zecĭ de ucenicĭ și
întoarcerea lor.*

10 Iar dupĕ acestea Domnul făcu
cunoscut și pe alțĭ șaptezecĭ, și 'i
trimise câte doĭ înaintea fețeĭ sale în
orĭ ce oraș și loc, unde avea să vie el
ênsușĭ.
2 Și zicea către dênși: secerișul este
mult, dar lucrători puținĭ; rugați vĕ
decĭ de Domnul secerișului ca să scoată
lucrătorĭ la secerișul sĕu. 3 Mergețĭ;
iată eu vĕ trimit ca mieĭ între lupĭ.
4 Nu purtațĭ pungă de bani, nicĭ traistă,
nicĭ încălțăminte; nu urațĭ la nimenea
pe cale. 5 In casa în care vețĭ fi in-
trat, zicețĭ maĭ 'ntêiu: pace caseĭ ace-
știea. 6 Și daca este acolo fiul păciĭ,
va sta asupra lui pacea voastră; iar
daca nu *este*, se va întoarce spre voĭ.
7 Rĕmânețĭ în aceeaș casă mâncând și
bênd ce sûnt la dênși; pentru că vred-
nic este lucrătorul de plata sa. Nu vĕ
mutațĭ din casă în casă.
8 Și în orĭ ce oraș intrațĭ și vĕ
primesc pe voĭ, mâncațĭ ce vĕ este pus
înainte, 9 Și tămăduițĭ pe cei bol-
navĭ în el, și spuneți le: s'a apro-
pieat la voĭ împĕrățiea lui Dumnezeu.
10 Dar în orĭ ce oraș vețĭ fi intrat și
nu vĕ primește, eșind în stradele lui
zicețĭ: 11 Și praful ce se lipi de noĭ
din orașul vostru îl scuturăm voĕ la
picĭoare; dar cunoașteţĭ aceasta, că s'a
apropieat împĕrățiea lui Dumnezeu.
12 Zic voĕ că în zioa aceea va fi maĭ
ușor pentru Sodoma de cât pentru
acel oraș.
13 Vai ție Chorazim, vai ție Bet-
saida; că dacă în Tir și Sidon s'ar fi
făcut minunile ce au fost făcute în
voĭ, de mult stând în sac și cenușa
s'ar fi pocăit. 14 Dar Tirului și Si-
donului va fi maĭ ușor la judecată de
cât voĕ. 15 Și tu Capernaum, nu
fușĭ ridicat pênĕ la cer? Pênĕ la iad
veĭ fi pogorît.
16 Cine ascultă de voĭ de mine
ascultă, ci cine vĕ desprețuește pe voĭ
pe mine mĕ desprețuește; iar cine mĕ
desprețuește pe mine desprețuește pe
cel care m'a trimis pe mine.
17 Și se întoarseră cei șaptezecĭ cu
bucurie zicênd: Doamne, chiar demoni
ni se supun în numele tĕu. 18 Iar
el le zise: zăriam pe satan ca un fulger
căzênd din cer. 19 Iată v'am dat
putere să călcațĭ peste șărpĭ și scor-
piĭ, și peste toată puterea vrăjmașu-
lui, și nimic nu va vătăma pre voĭ.
20 Dar nu vĕ bucurați de aceasta că
spiritele vi sĕ supun; bucurați vĕ că
numele voastre sûnt scrise în cerurĭ.

Rugă de mulțumită a lui Iisus.

21 In acelaș ceas se înveseli în
sântul spirit, și zise: te laud Tată,
Doamne al cerului și al pămêntului,
că ai ascuns acestea de înțelepțĭ și
pricepuțĭ, și le ai descoperit celor ne-
știutorĭ; așa, Tată, că așa a fost bună-
voință înaintea ta. 22 Și întorcêndu
se către ucenici zise: toate 'mi sûnt
date mie de către Tatăl meu, și nime-
nea nu cunoaște cine este Fiul de cât
numaĭ Tatăl, și cine este Tatăl de cât
numaĭ Fiul, și *acela* căruia ar voi Fiul
să 'i descopere.
23 Și întorcêndu se la o parte zise

către ucenicĭ: fericiţĭ sûnt ochi care
věd ce vedeţĭ. 24 Căcĭ zic voe că
mulţĭ profeţĭ şi împěraţĭ voiră să vază
ce vedeţĭ voĭ, şi nu vězură, şi să auza
ce auziţĭ, şi nu auziră.

Pilda cu Samaritanul milos.

25 Şi iată un învăţător de lege sě
sculâ ispitându 'l, zicênd: Invăţătorule,
ce făcênd voĭ moşteni vieaţa vecĭnică?
26 Iar el zise către dênsul: în lege ce
este scris? Cum citeştĭ? 27 Şi rě-
spunzênd zise: „veĭ iubi pe Domnul
Dumnezeul těu din toată inima ta şi
în tot sufletul těu şi în toată tăriea ta
şi în tot cugetul těu", şi „pe aproapele
těu ca pe tine ênsuţĭ". 28 Iar el 'i
zise: drept ai rěspuns; fă aceasta şi
veĭ fi viu.
29 Dar el voind să se îndrepteze
pe sine zise către Iisus: şi cine este
aproapele meu? 30 Şi rěspunzênd
Iisus zise: un om mergea în jos de la
Ierusalem la Ierichon, şi căzu între
tâlharĭ, care şi desbrăcându 'l şi ră-
nindu 'l se duseră, lăsându 'l jumětate
mort. 31 Din întîmplare un preot
mergea în jos pe acea cale, şi vězêndu
'l trecu p'alăturea de dênsul. 32 Ase-
menea şi un levit sosind la acel loc,
după ce veni şi vězu trecu p'alăturea
de dênsul. 33 Dar un samaritan mer-
gênd pe cale veni la el şi vězêndu 'l
'i se făcu milă, 34 Şi apropiindu se
legâ rănile lui turnând untdelemn şi
vin, şi puuêndu 'l pe dobitocul sěu îl
duse la o casă de poposire, şi purtâ
grijă de dênsul. 35 Iar în zioa ur-
mătoare dimineaţa când eşi, scoţênd
doi denarĭ dete celui care 'i primise şi
zise: poartă grijă de dênsul, şi ce veĭ
fi maĭ cheltuit eu 'ţĭ voĭ da înapoĭ,
când mě întorc iar aci 36 Care din-
tre aceştĭ trei 'ţi se pare a fi fost
aproapele celui care căzu între tâl-
harĭ? 37 Şi el zise: cel care făcu
milă cu dênsul. Atuncĭ Iisus 'i zise:
du te, fă şi tu asemenea.

Maria şi Marta: un lucru este trebuincios.

38 Iar când ei mergeau el intrâ
într'un sat: şi o femee cu numele
Marta îl primi în casa ei. 39 Şi
aceasta avea o soră numită Maria, şi
care stând jos lângă picĭoarele Dom-
nului asculta cuvîntul lui; 40 Iar
Marta era prinsă la o parte de multă
slujire. Şi stând zise: Doamne, nu 'ţi
este grijă că soru mea mě lăsâ singură
ca să slujesc? Zi 'i dar ca să pue
mâna înpreună cu mine. 41 Şi rě-
spunzênd Domnul 'i zise: Marta, Marta,
pentru multe îngrijeştĭ şi de multe te
îngrijeştĭ, 42 Dar d'un lucru este
trebuinţă; căcĭ Maria 'şĭ alese partea
bună, ce nu va fi luată de la dênsa.

Rugăciunea Domnului.

11 Şi pe când sě ruga el într'un loc,
când încetâ, zise către dênsul
unul dintre ucenici sěi: Doamne, în-
vaţă ne să ne rugăm, după cum şi
Ioan învăţâ pe ucenici sěi.
2 Iar el le zise când vě rugaţĭ, zi-
ceţĭ: Tată *al nostru care eştĭ în cerurĭ*
sânţiască se numele těu; vie împěră-
ţiea ta; *facă se voea ta precum în cer
şi pe pămênt*; 3 Pâĭnea noastră de
toate zilele dă ne o noě în fie care zi;
4 Şi ne eartă noě pěcatele noastre,
căcĭ şi noĭ ertăm orĭ cui ne datorează;
şi nu ne duce în ispită, *ci ne scapă de
la cel rěu.*
5 Şi zise către dênşi: cine dintre
voĭ va avea un prieten, şi se va duce
la dênsul în mezul nopţiĭ şi 'i zice:
prietene, împrumută 'mî trei pâĭnĭ,
6 Pentru că un prieten al meu veni
de pe drum la mine şi n'am ce să 'i
pun înainte? 7 Şi acela rěspunzênd
d'înăuntru zice: nu mě da de oste-
neală; acum este uşa închisă, şi copii
mei sûnt în pat cu mine; nu pot scu-
lându mě să 'ţi dau. 8 Zic voě, chiar
daca nu 'i va da sculându se pentru
că 'i este prieten, totuşĭ pentru în-
drăsneala lui sculându se 'i va da cât
are trebuinţă. 9 Şi eu zic voě: ce-
reţĭ, şi se va da voě, căutaţĭ, şi veţĭ
afla, bateţĭ, şi se va deschide voě.
10 Căcĭ orĭ cine cere ĭea, şi cine caută
află, şi celui care bate 'i se va de-
schide.
11 Şi de la care dintre voi, ca tată,
va cere fiul pâĭne, nu cumva 'i va da
peatră? Sau *daca* şi peşte *va cere,* nu
cumva 'i va da şarpe în loc de peşte?
12 Sau *daca* va cere şi un ou, nu
cumva 'i va da un scorpion? 13 Decĭ
daca voĭ rěi fiind ştiţĭ să daţĭ lucrurĭ
bune la copii voştri, cu cât maĭ vîrtos
Tatăl vostru care este în cer va da
din cer spirit sânt la cei care cer de
la dênsul?

Iisus gonesce un drac.

14 Şi scotea un demon, şi acesta
era mut; şi eşind demonul mutul vorbi;
şi gloatele se minunau. 15 Iar unĭ
dintre dênşi ziseră: cu Beelzebul
domnul demonilor dă afară pe de-

monĭ. 16 Şi alţi ispitindu 'l cereau de
la dênsul un semn din cer. 17 Dar
el ştiind gândurile lor le zise: orĭ ce
împĕrăţie desbinându se în sine este
pustiită, şi casă peste casă cade. 18 Şi
daca satan s'a desbinat în sine, cum
va sta împĕrăţiea lui? Pentru că zi-
ceţĭ că eu cu Beelzebul scot afară pe
demonĭ. 19 Iar daca eu cu Beelzebul
scot afară pe demonĭ, fii voştri cu cine
'*i* scot afară? De aceea ei vor fi jude-
cătorĭ voştri. 20 Şi daca eu cu de-
getul lui Dumnezeu scot afară demoni,
a ajuns decĭ la voĭ împĕrăţiea lui
Dumnezeu.

21 Când cel tare întrarmat fiind pă-
zeşte curtea lui, în pace sûnt averile
lui. 22 Dar îndată ce un maĭ tare
de cât dênsul venind îl va fi biruit,
ĭea armătura lui în care se încrezuse,
şi împarte prăzile luate de la el.
23 Cine nu este cu mine împrotiva
mea este, şi cine nu strînge cu mine
risipeşte.

24 Când spiritul necurat va fi eşit
din om, umblă prin locurĭ fără apă
căutând repaus, şi ne găsind zice: mĕ
voĭ întoarce la casa mea de unde am
eşit. 25 Şi venind *o* găseşte mătu-
rată şi gătită. 26 Atuncĭ se duce şi
ĭea cu sine alte şapte spirite maĭ rele
de cât el, şi intrând locueşte aci, şi sĕ
fac cele de pe urmă ale omului ace-
luia maĭ rele de cât cele d'intêiu.

27 Iar pe când vorbia el acestea, o
femee din gloată ridicând glas 'i zise:
fericit este pântecele care te a purtat
şi ţiţele pe care le ai supt 28 Şi el
zise: aşa este, fericiţĭ care ascultă cu-
vîntul lui Dumnezeu si '*l* păzesc.

Semnul lui Iona.

29 Şi adunându se gloate în gră-
madă începu a zice: neamul acesta
este neam rĕu; cere semn, şi semn nu
'i se va da de cât numai semnul lui
Iona *profetul*. 30 Căcĭ după cum
Iona fu un semn pentru Nineviţĭ, ast-
fel va fi şi Fiul omului pentru neamul
acesta. 31 O împĕrătească de la miază
zi se va ridica la judecată cu bărbaţi
acestui neam şi 'i va osîndi, că a ve-
nit de la marginile pămêntului să
asculte înţelepciunea lui Solomon, şi
iată maĭ mult de cât Solomon *este* aci.
32 Bărbaţĭ Nineviţĭ se vor scula la
judecată cu neamul acesta şi 'l vor
osîndi; că ei sĕ pocăiră la predica lui
Iona, şi iată maĭ mult de cât Iona
este aci.

33 Nimenea aprinzĕnd lumina nu o
pune în ascunzĕtoare nicĭ sub obroc,
ci în sfeşnic, pentru ca cei care intră
să vază lumina. 34 Luminătorul cor-
pului este ochiul tĕu. Când ochiul tĕu
este curat, şi tot corpul tĕu este lumi-
nat; dar când este rĕu, şi corpul tĕu
este întunecat. 35 Iea seama dar ca
lumina care este în tine să nu fie în-
tunerec. 36 Decĭ daca tot corpul tĕu
este luminat, ne avênd vre o parte în-
tunecată, luminat va fi tot, ca şi când
luminătorul te luminează cu raza *sa*.

*Mustrarea rĕutăţiĭ şi făţărniciĭ fari-
seilor şi a cărturarilor.*

37 Şi pe când vorbia îl rugâ un fa-
riseu ca să prânziască la dênsul; şi
intrând se puse la masă. 38 Iar fari-
seul vĕzênd se mirâ că nu s'a îmbăeat
maĭ 'ntêiu înainte d'a prânzi. 39 Şi
Domnul zise către dênsul: acum voĭ
farisei curăţiţĭ partea din afară a pa-
harului şi a vasului de mâncare, dar
înăuntrul vostru este plin de răpire şi
rĕutate. 40 Nemintoşilor, oare cei
care făcu ce este din afară, nu făcu şi
ce este d'inăuntru? 41 Daţĭ dar cele
d'inăuntru milostenie, şi iată tot vĕ
este curat. 42 Decĭ vaĭ voĕ farisei-
lor, că daţĭ zeciuială *din* ismă şi rută
şi *din* orĭ ce legumă, şi lăsaţĭ la o
parte judecarea *dreaptă* şi iubirea că-
tre Dumnezeu; pe acestea trebuia să
le faceţĭ, şi pe acelea să nu *le* lăsaţĭ.
43 Vaĭ voĕ fariseilor, că iubiţĭ cel
d'intêiu scaun în sinagogĭ şi urările de
bine în tîrgurĭ. 44 Vaĭ voĕ, *cărturarĭ
şi fariseĭ făţarnicĭ*, că sûnteţĭ ca mor-
mintele ce nu se cunosc, şi oameni care
umblă pe d'asupra nu le ştiu.

45 Şi rĕspunzênd unul dintre învă-
ţători de lege 'i zice: Invăţătorule, zi-
cênd acestea şi pe noĭ ne înfruntezĭ
ruşinos. 46 Iar el zise: vaĭ şi voĕ în-
văţătorilor de lege, că încărcaţĭ pe
oamenĭ cu sarcinĭ anevoe de purtat,
iar voĭ nicĭ cu unul din degetele voastre
nu atingeţĭ sarcinile. 47 Vaĭ voĕ,
pentru că clădiţĭ mormintele profeţi-
lor, iar părinţi voştri 'i omorîră.
48 Decĭ dar sûnteţĭ martorĭ şi încu-
viinţaţĭ faptele părinţilor voştri, pen-
tru că dênşi 'i au omorît, iar voĭ clă-
diţi *mormintele lor*. 49 De aceea şi
înţelepciunea lui Dumnezeu zise: voĭ
trimite la dênşi profeţĭ şi apostolĭ, şi
dintre ei vor omorî şi vor urmări.
50 Pentru ca să fie cerut înapoĭ de la
neamul acesta sîngele tuturor profeţi-
lor, ce este vărsat de la întemeiarea
lumiĭ, 51 De la sîngele lui Abel pênĕ

la sîngele lui Zacharia care peri între
altar și templu; așa este, vě spun, va
fi cerut înapoĭ de la neamul acesta.
52 Vaĭ voě învățătorilor de lege, că ațĭ
luat cheea cunoștințiĭ; voĭ ênșivě n'ațĭ
intrat și pe cei care erau să intre 'i
ațĭ oprit.
53 Și când eși el de acolo, cărtu-
rari și farisei începură a 'l urî strașnic
și a 'i da pricina să vorbiască de maĭ
multe, 54 Pândindu 'l *și căutând* ca
să prinză ceva din gura lui *pentru ca
să 'l învinuiască.*

A se feri de fățărnicie și de șovăire.

12 Și în acelaș timp adunându se
zecimĭ de miĭ de gloată, în cât
se călcau uni pe alți, începu a vorbi
maĭ 'ntêiu către ucenici sěi: feriți vě
pe voĭ ênșivě de aluatul fariseilor, care
este fățărie. 2 Nimic nu este acope-
rit de toate părțile care nu va fi des-
coperit, și ascuns care nu va fi cu-
noscut. 3 De aceea câte ațĭ zis la
întuneric, vor fi auzite la lumină,
și ce ațĭ vorbit la ureche în ca-
mere vor fi vestite de pe acoperișul
caselor.
4 Voě vě zic, prieteni mei, nu vě
temețĭ de cei care omoară corpul și
după acestea nu maĭ au ce să maĭ
facă. 5 Vě voĭ arăta ânsě de cine
să vě temețĭ; temeți vě de acela care
după ce a omorît are putere să arunce
în gheenă. Așa este, zic voě, de ace-
stea temeți vě. 6 Au doar nu se vînd
cincĭ vrăbiĭ pentru doi banĭ? Și nicĭ
una din ele nu este uitată înaintea lui
Dumnezeu. 7 Dar și peri capului
vostru toțĭ sûnt numěrațĭ. Decĭ nu vě
temețĭ; voĭ vě deosebițĭ de multe
vrăbiĭ.
8 Și zic voě, orĭ cine va fi mărtu-
risit pentru mine înaintea oamenilor,
și Fiul omului va mărturisi pentru
dênsul înaintea ângerilor lui Dumne-
zeu, 9 Iar cine mě va fi tăgăduit
înaintea oamenilor, tăgăduĭt va fi îna-
intea ângerilor lui Dumnezeu.
10 Și orĭ cine va zice cuvînt îm-
protiva Fiului omului, ertat va fi lui;
dar celui care va fi zis defăimare îm-
protiva Sântului Spirit nu 'i se va
erta.
11 Și când vě duc pe voĭ la sina-
gogĭ și dregătoriĭ și stăpîniri, nu în-
grijițĭ cum sau ce vețĭ rěspunde sau
ce vețĭ zice, 12 Căcĭ Sântul Spirit
vě va învăța chiar în acel ceas ce tre-
bue să spunețĭ.

A se feri de sgârcenie și de iubirea celor lumescĭ.

13 Și unul din gloată 'i zise: In-
vățătorule, spune fratelui meu să îm-
partă moștenirea cu mine. 14 Iar el
'i zise: omule, cine m'a pus judecător
sau împărțitor peste voĭ? 15 Și zise
către dênși: luați amînte și păziți vě
de orĭ ce pornire spre înavuțire, pen-
tru că vieața cuiva nu stă în prisosul
ce are din avuțiile sale.
16 Apoĭ spuse o pildă către dênși
zicênd: țarina unui om avut rodi bine.
17 Și se gândia în sine zicênd: ce voĭ
face, că n'am unde să strîng roadele
mele? 18 Și zise: aceasta voĭ face;
'mi voĭ da jos grânarile și maĭ marĭ
voĭ clădi, și voĭ strînge acolo toate
roadele mele și bunurile mele, 19 Și
voĭ zice sufletului meu, suflete, ai
multe bunurĭ puse pentru mulțĭ anĭ;
odihnește te, mănâncă, bea, veselește
te. 20 Dar Dumnezeu 'i zise: nemin-
tosule, în noaptea aceasta au să ceară
înapoĭ de la tine sufletul těu; și cele
ce ai gătit ale cui vor fi? 21 Așa
este cel care adună comoară pentru
sine ênsușĭ, și nu se înavuțește în Dum-
nezeu.
22 Și zise către ucenici sěi, drept
aceea zic voě, nu îngrijițĭ pentru su-
fletul *vostru* ce să mâncațĭ nicĭ pentru
corpul vostru *cu* ce să vě îmbrăcațĭ.
23 Sufletul este maĭ mult de cât hra-
na și corpul de cât îmbrăcămintea.
24 Privițĭ corbi, că nicĭ nu seamănă
nicĭ nu seceră, ei n'au cameră nicĭ
grânar, și Dumnezeu 'i hrănește; cu cât
mai mult vě deosibițĭ voĭ de paserĭ!
25 Cine dintre voĭ îngrijind poate
adăoga la vêrsta sa un cot? 26 Decĭ
daca nu putețĭ nicĭ ce *este* cel maĭ
neînsemnat *lucru,* pentru ce îngrijițĭ
de celelalte? 27 Privițĭ crini cum
cresc, nicĭ nu torc nicĭ nu țes; și zic
voě, nicĭ Solomon în toată mărirea lui
nu se îmbrăcâ ca unul din aceștiea,
28 Daca dar Dumnezeu îmbracă astfel
în câmp earba, *care* este azi și mâine
se aruncă în cuptor, cu cât maĭ vîrtos
pe voĭ, puțin credincioșilor?
29 Și voĭ nu căutațĭ ce să mâncațĭ
și ce să bețĭ, și nu fițĭ necumpěnițĭ;
30 Căcĭ toate acestea *le* caută păgâni
lumiĭ; iar Tatăl vostru știe că avețĭ
trebuință de acestea. 31 Decĭ cău-
tațĭ împěrățiea lui, și acestea *toate* se
vor adaoge voě. 32 Nu te teme,
turmă mică; pentru că Tatăl vostru
a bine voit să vě dea împěrățiea.

33 Vindețĭ averile voastre și dațĭ mi-
lostenie; facețĭ voĕ ênșivĕ pungĭ ce nu
invechesc, comoară neîncetată în ce-
rurĭ, unde fur nu se apropie nicĭ mo-
lie nu strică. 34 Căcĭ unde este co-
moara voastră, acolo va fi și inima
voastră.

Îndemnare de a veghiea și de a se îngădui cu iubire reciprocă.

35 Incinse fie mijloacele voastre și
luminările aprinse; 36 Și voĭ ase-
menea oamenilor care așteaptă pe dom-
nul lor ênsușĭ, când se va întoarce de
la nuntă ca venind și bătênd la ușă
indată să 'i deschiză. 37 Fericite
sûnt slugile acelea pe care venind dom-
nul le va găsi veghind; adevĕr zic voĕ
că se va încinge și 'i va pune la masă
și trecênd alăturea 'i va sluji. 38 Și
daca va fi venit în a doa streajă, și în
a treia, și va fi găsit astfel, fericite
sûnt *slugile* acelea. 39 Cunoașteți dar
aceasta, că daca stăpînul de casă ar
ști în ce ceas vine furul ar fi veghiat,
și n'ar fi lăsat să 'i se sape casa.
40 Decĭ și voĭ fițĭ gata, că în ceasul în
care nu gândițĭ vine Fiul omului.
41 Și Petru '*i* zise: Doamne, către
noĭ vorbeștĭ această pildă sau și către
toțĭ? 42 Și Domnul zise: cine este
dar econom credincios, cu minte, pe
care îl va pune stăpînul peste slugă-
rimea sa, spre a da la timp cuvenit
demâncarea? 43 Fericită *este* sluga
aceea, pe care venind stăpînul îl va
găsi făcênd astfel. 44 Adevĕrat zic
voĕ că 'l va pune peste toată avuțiea
sa. 45 Dar daca acea slugă va fi zis
în inima sa: stăpînul meu întârziază
să vie, și va fi început să bată pe slugĭ
și pe slujnicĭ, să mănânce și să bea și
să se îmbete, 46 Stăpînul acelei slu-
gĭ va veni în zioa în care el nu a-
șteaptă și în ceasul când nu știe, și 'l
va despica în doĕ, și partea lui o va
pune cu necredincioși. 47 Iar sluga
aceea care a știut voea stăpînului sĕu
și n'a gătit sau n'a făcut dupĕ voea
lui va fi cumplit bătută. 48 Și care
n'a știut, dar a făcut *fapte* vrednice de
bătae, puțin va fi bătută. De la orĭ
cine cui mult s'a dat, mult se va cere
de la dênsul, și cui s'a încredințat mult,
vor cere de la dênsul maĭ mult.
49 Foc am venit să arunc pe pă-
mênt, și cât de mult voesc ca acum să
fie aprins! 50 Dar am un botez spre
a fi botezat, și cât de neliniștit sûnt
pênĕ când se va fi îndeplinit! 51 Gân-
dițĭ că am venit să dau pace pe pă-
mênt? Nu zic voĕ, ci numaĭ desbi-
nare. 52 Pentru că de acum vor fi
cincĭ într'o casă desbinațĭ, treĭ împro-
tiva a doĭ, și doĭ împrotiva a treĭ.
53 Desbinațĭ vor fi: tată împrotiva fiu-
lui și fiu împrotiva tatălui; muma îm-
protiva fiicei și fiica împrotiva mumeĭ,
soacră împrotiva nori sale și noră îm-
protiva soacrei.

Semnele timpului.

54 Și zicea și către gloate: când ve-
dețĭ nor ridicându se de la apus, în-
dată zicețĭ că vine ploae mare, si așa
este; 55 Și când *vedeți* suflând vêntul
de la miază zi, zicețĭ că va fi căldură
mare, și este 56 Fățarnicĭ, fața pă-
mêntului și a cerului știțĭ să le cerce-
tațĭ, dar acest timp cum nu știțĭ să 'l
cercetațĭ? 57 Pentru ce dar nu jude-
cațĭ și de la voĭ ênșivĕ ce este drept?
58 Și pe când mergĭ cu protivnicul tĕu
la dregĕtor, dă 'țĭ osteneală pe cale ca
să te desfacĭ de dênsul, ca nu cumva
să te tîrască la judecător, și judecăto-
rul să te dea în mâna slujitorului, și
slujitorul să te arunce în închisoare.
59 Zic ție, nu veĭ eși de acolo pênĕ
ce nu veĭ fi plătit și cel din urmă
ban.

Predică de pocaință a lui Iisus despre peirea Galileenilor.

13 Și în acelaș timp erau de față
uni aducêndu 'i știre despre Ga-
lileeni, al căror sînge Pilat îl ameste-
câ cu jertfele lor. 2 Și rĕspunzênd
Iisus le zise: gândițĭ voĭ oare că ace-
știĭ Galileenĭ au fost maĭ pĕcătoșĭ de
cât toțĭ Galileeni, pentru că au pățit
acestea? 3 Nu, zic voĕ, dar daca nu
vĕ vețĭ fi pocăit, toțĭ asemenea vețĭ
peri. 4 Sau acei optsprezece peste
care căzu turnul în Siloam și 'i omorî,
gândițĭ voĭ oare că ei au fost maĭ gre-
șițĭ de cât toțĭ oameni care locuesc în
Ierusalem? 5 Nu, zic voĕ, dar daca
nu vĕ vețĭ fi pocăit, toțĭ asemenea vețĭ
peri.
6 Și spuse pilda aceasta oare cine
avea un smochin sădit în viea sa, și
veni căutând rod într'ênsul și nu găsi.
7 Atuncĭ zise către vier: iată trei anĭ
de când viu căutând rod în acest smo-
chin și nu găsesc; taie 'l; pentru ce
face și pămêntul nefolositor? 8 Iar
el rĕspunzênd 'i zice: Doamne, lasă 'l
și anul acesta pênĕ când voĭ fi săpat
împrejurul lui și voĭ fi pus gunoiu,
9 Și daca va fi făcut rod în viitor,
bine; iar daca nu, îl veĭ tâea.

Vindecarea uneĭ bolĭ de optsprezece anĭ, în ḑiua sâmbeteĭ.

10 Şi învăţa într'una din sinagogĭ
sâmbĕta. 11 Şi iată o femee avea de
optsprezece anĭ spirit de slăbiciune, şi
era gârbovită şi nu putea să se ridice
în sus nicĭ de cum. 12 Şi vĕzênd o
Iisus *o* chemâ la sine şi 'i zise: femee,
eştĭ lăsată de slăbiciunea ta, 13 Şi
puse mâĭnile peste dênsa; şi îndată se
îndreptâ în sus şi măria pe Dum-
nezeu.
14 Şi rĕspunzênd maĭ marele sina-
gogeĭ, adânc măhnindu se că Iisus *o*
tămădui sâmbĕta, zicea gloateĭ că şale
zile sûnt în care trebue a se lucra,
decĭ într'ênsele venind tămăduiţi vĕ, şi
nu în zioa sâmbeteĭ. 15 Dar Domnul
'i rĕspunse şi zise: făţarnicilor, fie care
dintre voĭ sâmbĕta nu desleagă boul
sĕu or asinul de la esle, şi ducêndu 'l
îl adapă? 16 Iar aceasta, fiică a lui
Abraam fiind, pe care o legâ satana,
iată de optsprezece anĭ, nu trebuia să
fie deslegată de legătura aceasta în
zioa sâmbetei?
17 Şi zicênd el acestea sĕ ruşinau
toţĭ care steteau împrotiva lui, şi toată
gloata se bucura de toate faptele mă-
reţe ce se sĕvêrşiau de dênsul.

Pilde şi cuvîntărĭ despre împĕrăţia lui Dumneḑeŭ.

18 Decĭ zicea: cu ce este asemenea
împĕrăţiea lui Dumnezeu, şi cu ce o
voĭ asemĕna? 19 Este asemenea unui
grăunte de muştar, pe care luându 'l
un om îl aruncâ în ênsăşi grădina sa,
şi crescu şi se făcu pom *mare*, şi pa-
sĕrile cerului locuiră în ramurile lui.
20 Şi iar zise: cu ce voĭ asemĕna
împĕrăţiea lui Dumnezeu? 21 Este
asemenea unui aluat, pe care luându
'l o femee 'l a ascuns în trei mĕsurĭ de
făină, pênĕ ce s'a dospit tot.
22 Şi umbla din oraş in oraş şi din
sat în sat învăţând şi călĕtorind la Ie-
rusalem. 23 Iar un oare care 'i zise:
Doamne, puţinĭ să fie oare cei care
sĕ mântuesc? Şi el zise către dênşi:
24 Luptaţĭ vĕ ca să intraţĭ prin poarta
cea strimtă, că mulţĭ, zic voĕ, vor căuta
să intre şi nu vor putea. 25 Indată
ce stăpînul casei se va fi sculat şi va
fi închis uşa, şi veţĭ fi început să staţĭ
afară şi să bateţĭ la uşă zicênd: Do-
amne, deschide ne, şi rĕspunzênd vĕ
va zice: nu vĕ ştiu de unde sûnteţĭ,
26 Atuncĭ veţĭ începe a zice: am mân-
cat înaintea ta şi am bĕut, şi în stra-
dele noastre ai învăţat. 27 Şi va zice:
zic voĕ, nu vĕ ştiu de unde sûnteţi;
„depărtaţi vĕ de la mine toţĭ făptui-
torĭ de nedreptate.“ 28 Acolo va fi
plângerea şi scârşnirea dinţilor, când
veţĭ vedea pe Abraam şi pe Isaac şi
pe Iacob şi pe toţĭ profeţi în împĕră-
ţiea lui Dumnezeu, iar pe voĭ arun-
caţĭ afară. 29 Şi vor veni de la rĕ-
sărit şi de la apus, de la mează noapte
şi de la mează zi, şi vor sta la masă
în împĕrăţiea lui Dumnezeu. 30 Şi
iată sûnt în urmă care vor fi întêiu, şi
sûnt întêiu care vor fi în urmă.

Pândirea din partea lui Erod. Jalea Ierusalimului.

31 Şi în acel ceas se apropiară de
dênsul nişte farisei zicêndu 'i: eşĭ şi
pleacă d'aci, fiind că Erod voeşte să
te omoare. 32 Şi le zise: ducêndu vĕ
spuneţĭ vulpiĭ aceşteia, iată dau afară
demoni şi tămăduirĭ sĕvîrşesc astăzĭ şi
mâĭne, şi a treia zi sfîrşesc. 33 Dar
trebue ca eu să călĕtoresc astăzĭ şi
mâĭne şi în zioa următoare, pentru că
nu se poate să peară un profet afară
din Ierusalem. 34 Ierusaleme, Ieru-
saleme, care omori pe profeţĭ şi ucizĭ
cu petre pe cei trimişĭ la tine, de câte
orĭ am voit să adun pe copii tĕi dupĕ
cum adună paserea pui sĕĭ sub aripĭ,
dar n'aţĭ voit. 35 Iată „vi se lasă
casa voastră“ *pustie*. Dar zic voĕ, că
nu mĕ maĭ vedeţĭ pênĕ când veţĭ zice
„binecuvîntat cine vine în numele Dom
nului.“

Iisus însănătoşază pe un bolnav de idropică.

14 Şi când intrâ el în casa unuia
dintre maĭ mari fariseilor sâmbĕta
ca să mănânce pâĭne, ei îl pândiau.
2 Şi iată un om bolnav de idropică
era înaintea lui. 3 Şi rĕspunzênd Iisus
vorbi către învăţători de lege şi fari-
seĭ zicênd: sĕ cuvine oare a tămădui
sâmbĕta sau nu? Iar ei tăcură. 4 Şi
apucând îl tămădui şi 'i dete drumul.
5 Iar către dênşi rĕspunzênd zise: al
cărui dintre voĭ fiu sau bou va cădea
în put, şi nu îndată il va trage în sus
în zioa sâmbetei? 6 Şi nu fură în
stare a rĕspunde la acestea.

Îndemnare spre smerenie şi binefacere.

7 Apoĭ spuse o pildă către cei che-
maţĭ, dupĕ ce luă seama cum 'şi ale-
geau cele d'întêiu locurĭ, zicênd către
dênşi: 8 Când veĭ fi chemat de cine
va la nuntă, nu te pune la masă în cel

d'întêiu loc, ca nu cumva să fie chemat
de dênsul altul maĭ cinstit de cât tine,
9 Şi venind cel care te a chemat pe
tine şi pe el 'ţi va zice: dă locul ace-
stuia; şi atuncĭ cu ruşine veĭ începe a
ţine cel din urmă loc. 10 Decĭ când
veĭ fi chemat, ducêndu te aşază te în
cel din urmă loc, ca să 'ţĭ zică, când
va fi venit cel care te a chemat: prie-
tene, mută te maĭ în sus; atuncĭ veĭ
avea cinste înaintea tuturor care stau
împreună cu tine la masă. 11 Pen-
tru că orĭ cine sĕ înalţă pe sine va fi
umilit; şi cine sĕ umileşte pe sine va
fi înălţat.

12 Dar zicea şi celui care îl che-
mase: când facĭ prânz sau cină, nu
chema pe prieteni tĕi nici pe fraţi tĕi
nicĭ pe rudele tale nicĭ vecinĭ avuţĭ,
ca nu cumva şi ei să te cheme iar şi
să ai rĕsplată. 13 Ci când facĭ ospĕţ,
cheamă săracĭ, neputincioşĭ, şchiopĭ,
orbĭ, 14 Şi fericit veĭ fi, pentru că
n'au să 'ţĭ dea înapoĭ; dar ţi se va
rĕsplăti la învierea drepţilor.

Pilda despre ospĕţul cel mare.

15 Şi auzind acestea unul dintre cei
care sta împreună la masă 'i zise: fe-
ricit *este* care va mânca pâine în îm-
pĕrăţiea lui Dumnezeu.

16 Iar el 'i zise: un om făcea cină
mare, şi chemâ pe mulţĭ, 17 Şi tri-
mise pe sluga sa la ceasul cinei să zică
celor chemaţĭ: veniţĭ că acum este
gata. 18 Şi începură unul după altul
toţĭ să ceară ertare. Cel d'întêiu 'i
zise: ţarină am cumpĕrat, şi am tre-
buinţă să mĕ duc s'o vĕz; te rog, eartă
mĕ. 19 Şi altul zise: am cumpĕrat
cincĭ perechĭ de boĭ, şi mĕ duc să 'i
încerc; te rog, eartă mĕ. 20 Şi altul
zise: m'am însurat, şi de aceea nu pot
veni. 21 Şi întorcêndu se sluga spuse
domnului sĕu acestea. Atuncĭ mâniindu
se stăpînul casei zise slugei sale: eşĭ
îndată în stradele şi cărările oraşului
şi adu aicĭ săraci şi neputincioşi şi
orbi şi şchiopi. 22 Şi zise sluga,
domnule, s'a făcut ce ai poruncit, şi
maĭ este loc. 23 Şi zise domnul către
slugă: eşĭ la drumurĭ şi gardurĭ şi si-
leşte '*i* să intre, ca să 'mi fie casa
plină; 24 Căcĭ zic voĕ că din acei
bărbaţĭ care au fost chemaţĭ nicĭ unul
nu va gusta din cina mea.

Lepădare de sine.

25 Şi mergeau împreună cu ei gloate
multe, şi întorcêndu se zise către dênşi:
26 Daca vine cineva la mine şi nu
uraşte pe tatăl sĕu pe muma *sa* şi pe
femeea *sa,* şi pe copii *sĕi,* şi pe fraţĭ
sĕi şi pe surorile *sale,* şi chiar şi vieaţa
sa ênsăş, nu poate fi ucenicul meu.
27 Orĭ cine nu poartă crucea sa ênsăş
şi vine după mine, nu poate să 'mi fie
ucenic.

28 Căcĭ cine dintre voĭ voind a
clădi un turn nu stă maĭ 'ntêiu *şi* so-
coteşte cheltueala, daca are pentru de-
sĕvîrşire? 29 Ca nu cumva punênd
el temelie şi ne fiind în stare a sĕvîrşi,
toţĭ privitori să înceapă a 'l lua în rîs,
30 Zicênd că acest om a început a clădi
şi n'a fost în stare să sĕvîrşiască.

31 Sau care împĕrat, plecând să se
bată în resboiu cu alt împĕrat, nu stă
maĭ 'ntêiu să se sfătuiască daca poate
între zece miĭ să întimpine pe cel care
vine împrotiva lui cu doĕzecĭ de miĭ?
32 Iar daca nu, fiind el încă departe
trimiţênd solie sĕ roagă pentru cele de
pace. 33 Astfel dar orĭ cine dintre
voĭ care nu se leapădă de toate avu-
ţiile sale nu poate să 'mi fie ucenic.

34 Bună este sarea; dar daca şi sa-
rea 'şĭ va fi perdut puterea, cu ce va
fi îndreptată? 35 Nu este folositoare
nicĭ pentru pământ, nicĭ pentru gu-
noiu; *oameni* o aruncă afară. Cine are
urechi să asculte cu luare aminte.

Pilda despre oaea perdută şi despre
drachma perdută. Intoarcerea hului
risipitor la tatăl sĕu.

15 Şi toţĭ vameşi şi pĕcătoşi sĕ apro-
piau de dênsul ca să 'l asculte.
2 Dar farisei şi cărturari murmurau
zicênd că acesta primeşte la sine pe
pĕcătoşĭ şi mănâncă împreună cu ei.

3 Iar el spuse către dênşi această
pildă zicênd: 4 Care om dintre voĭ
avênd o sută de oĭ şi perzênd una din
ele nu lasă pe cele noĕzecĭ şi noĕ în
câmpie, şi sĕ duce după cea perdută
pĕnĕ când o va fi găsit? 5 Şi găsind
o pune pe umeri sĕi bucurându se,
6 Şi după ce a venit a casă cheamă
prieteni şi vecini, zicêndu le: bucuraţi
vĕ împreună cu mine, că 'mi am găsit
oaea cea perdută. 7 Zic voĕ că ast-
fel pentru un pĕcătos care sĕ pocăieşte
va fi bucurie în cer *maĭ mult* de cât
pentru noĕzecĭ şi noĕ de drepţĭ, care
n'au trebuinţă de pocăinţă.

8 Sau care femee avênd zece
drachme, daca va fi perdut o drachmă,
nu aprinde oare lumină şi mătură casa
şi caută cu luare aminte pĕnĕ când *o*
va fi găsit? 9 Şi după ce a găsit o
cheamă prietenele şi vecinele zicênd:

bucuraţi vĕ împreună cu mine, că am
găsit drachma pe care am perdut *o*.
10 Astfel, zic voĕ, este bucurie înain-
tea ângerilor lui Dumnezeu pentru un
pĕcătos care sĕ pocăeşte.
11 Şi zise: un om avea doi fiĭ.
12 Şi cel maĭ tênĕr dintre ei zise tată-
lui sĕu: tată, dă 'mi partea de avuţie
ce 'mi cade. Şi le împărţi averea.
13 Şi nu dupĕ multe zile fiul maĭ tênĕr
strîngênd toate sĕ duse într'o ţară de-
părtată, şi acolo risipi avuţiea sa ve-
ţuind destrămat. 14 Şi dupĕ ce dên-
sul cheltui tot se întîmplâ foamete
mare prin acea ţară, şi el începu să
fie în lipsă. 15 Şi ducêndu se sĕ lipi
de unul dintre locuitori acelei ţărĭ, şi
'l trimise la câmpul sĕu să păziască
porci; 16 Şi doria să 'i umple pân-
tecele din roşcori pe care 'i mâncau
porci, dar nimenea nu 'i da.
17 Şi venindu 'şi în minţĭ zise: câţĭ
simbriaşĭ ai tatălui meu au prisos
de pâĭne, iar eu pier aci de foame.
18 Sculându mĕ voĭ merge la tatăl meu
şi 'i voĭ zice: tată, am greşit în faţa
ceruluĭ şi înaintea ta. 19 Nu maĭ sûnt
vrednic a fi numit fiul tĕu; fă mĕ ca
pe unul dintre simbriaşi tĕi. 20 Şi
sculându se veni la tatăl sĕu. Şi fiind
el ânchĕ departe tatăl sĕu îl vĕzu şi 'i
se făcu milă, şi alergând sĕ plecâ pe
gâtul lui şi 'l sărutâ. 21 Iar fiul 'i
zise: tată, am greşit în faţa cerului şi
înaintea ta, nu maĭ sûnt vrednic a fi
numit fiul tĕu. 22 Şi tatăl zise către
slugile sale: aduceţĭ curînd un vest-
mênt lung, cel d'intêiu, şi îmbrăcaţi 'l,
şi daţĭ inel în mâna lui şi încălţăminte
în picĭoare, 23 Şi aduceţĭ viţelul cel
îngrăşat, înjunghiaţĭ, şi mâncând să ne
veselim, 24 Că acest fiu al meu mort
era şi învie, perdut era şi sĕ aflâ. Şi
începurâ a se veseli.
25 Iar fiul sĕu maĭ mare era la
câmp, şi venind când se apropie de
casă auzi cântare şi jocurĭ. 26 Şi
chemând la sine pe una dintre slugĭ
întrebâ ce să fie acestea. 27 Şi el 'i
spuse că fratele tĕu a venit; şi tatăl
tĕu, pentru că 'l a primit sănătos, în-
junghiâ viţelul cel îngrăşat. 28 Şi se
întărîtâ de mânie şi nu voia să intre;
iar tată sĕu eşind îl ruga. 29 Dar el
rĕspunzênd zise tatălui: iată d'atâţia
anĭ 'ţi slujesc şi nicĭ o dată porunca
ta n'am călcat, şi mie nicĭ o dată nu
'mi ai dat un edişor, ca sa mĕ vese-
lesc cu prieteni mei. 30 Iar când veni
acest fiu al tĕu, care 'ţi mâncâ averea
cu desfrânatele, înjunghiaşĭ pentru dên-
sul viţelul cel îngrăşat. 31 Şi el 'i
zise: fiule, tu în tot dauna eştĭ îm-
preună cu mine, şi toate ale mele ale
tale sûnt. 32 Trebuia să ne veselim
şi să ne bucurăm, că fratele tĕu acesta
mort era şi învie; perdut era şi se aflâ.

Economul nedrept. Nimenĭ nu poate sluji la doi domnĭ. Despre farisei. Ioan şi legea.

16 Şi zicea şi către ucenici sĕi: era
un om avut care avea un econom,
şi acesta fu învinuit la dênsul ca risi-
pindu 'i averea. 2 Şi chemându 'l 'i
zise: ce este aceasta ce auz de tine?
Dă socoteala de economiea ta, căcĭ nu
maĭ poţĭ fi econom. 3 Iar economul
zise în sine: ce am să fac, pentru că
domnul meu ĭea economĭea de la mine?
A săpa nu sûnt în stare a cerşi 'mi
este ruşine. 4 Ştiu ce am să fac,
pentru ca *atuncĭ* când voĭ fi fost dat
afară din economie să mĕ primiască
chiar în casele lor. 5 Şi chemând la
sine câte unul pe fie care dintre dator-
nici domnului sĕu zise celui d'intêiu;
cât eştĭ dator domnului meu? 6 Iar
el zise: o sută de mĕsurĭ de untdelemn.
Şi el 'i zise: primeşte 'ţĭ înscrisul şi
şĕzênd scrie degrab cincĭzecĭ. 7 Dupĕ
aceea zise celuialt: dar tu cât eştĭ da-
tor? Iar el zise: o sută de mĕsurĭ de
grâu. Şi el 'i zice: primeşte 'ţĭ înscri-
sul şi scrie optzecĭ. 8 Şi domnul
lăudâ pe economul nedrept, fiind că
făcu cu minte; pentru că fii acestui
veac sûnt faţă de neamul lor ênsuşĭ
maĭ cu minte de cât fii luminiĭ.
9 Şi eu vĕ zic: faceţi vĕ ênşivĕ
prietenĭ din Mamona cel nedrept pen-
tru ca *atuncĭ* când el va fi încetat să
vĕ primiască ei în locuinţele vecĭnice.
10 Cel credincios în puţin este credin-
cios şi în mult, şi cel nedrept în puţin
nedrept este şi în mult. 11 Decĭ dar,
daca n'aţĭ fost credincioşĭ în Mamona
cel nedrept, cine vĕ va încredinţa ade-
vĕrul? 12 Şi daca n'aţĭ fost credin-
cioşĭ în ceea ce este strein, cine va da
voĕ ce este al vostru? 13 Nicĭ o
slugă nu poate sluji la doi domnĭ; căcĭ
sau pe unul va urî şi pe celălalt *îl* va
iubi, sau de unul se va ţine şi pe ce-
lălalt *îl* va despreţui. Nu puteţĭ sluji
lui Dumnezeu şi lui Mamona.
14 Şi acestea toate *le* auziau farisei
care erau iubitorĭ de argint, dar îl luau
în rîs de faţă. 15 Şi le zise: voĭ sûn-
teţĭ *oamenĭ* care vĕ faceţĭ dreptĭ ênşivĕ
înaintea oamenilor, dar Dumnezeu cu-
noaşte inimile voastre; pentru că ce

este ales între oamenĭ, uriciune *este*
înaintea lui Dumnezeu.
16 Legea şi profeţi pênĕ la Ioan;
de atuncĭ împĕrăţiea lui Dumnezeu sĕ
binevesteşte şi fie care prin stăruinţă
pătrunde în ea. 17 Dar maĭ lesne este
ca să treacă cerul şi pămêntul de cât
să cază un corn *de literă* din lege.
18 Orĭ cine lasă femeea sa şi sĕ în-
soară cu alta sĕvîrşeşte adulter, şi cine
sĕ însoară cu cea lăsată de bărbat sĕ-
vîrşeşte adulter.

Pilda despre avutul şi Lazar săracul.

19 Era un om avut, şi sĕ îmbrăca
în purpură şi bis veselindu se strălucit
în fie care zi. 20 Era şi un sărac cu
numele Lazar care fusese aruncat la
poarta lui, plin fiind de rănĭ 21 Şi
dorind să se sature din cele ce cădeau
de la masa avutului; 22 Dar şi câĭni
venind lingeau rănile lui. Şi muri să-
racul şi el fu dus de ângeri în sînul
lui Abraam; muri ânsĕ şi avutul şi fu
îmormêntat. 23 Şi în Iad ridicându
'şi ochi, fiind el în chinurĭ, vede de
departe pe Abraam şi pe Lazar în sî-
nul lui. 24 Atuncĭ el strigând zise:
Tată Abraame, fie 'ţĭ milă de mine şi
trimite pe Lazar, pentru ca să întingă
în apă vêrful degetului sĕu şi să 'mi
răcoriască limba, fiind că în durerĭ sûnt
în flacărea aceasta. 25 Dar Abraam
zise: fiule, adu'ţĭ aminte că 'ţĭ ai pri-
mit cele bune în vieţa ta, şi Lazar
asemenea cele rele; acum dar el este
mângâeat aicĭ, iar tu eştĭ în durerĭ.
26 Şi pe lângă toate acestea între noĭ
şi între voĭ este statornicită o pră-
pastie mare, pentru ca cei care voesc
să nu poată trece de aicĭ la voĭ, nicĭ
de acolo să nu treacă la noĭ. 27 A-
tuncĭ zise: te rog dar, tată, ca să 'l
trimiţĭ în casa tatălui meu; 28 Căcĭ
am cincĭ fraţĭ, pentru ca să le spue
adevĕrul, ca să nu vie şi dênşi în acest
loc de chin. 29 Dar Abraam zise: au
pe Moise şi pe profeţĭ, să asculte de
dênşi. 30 Şi el zise: nu, tată Abra-
ame, ci daca cineva dintre morţĭ se va
fi dus la dênşi, sĕ vor pocăi. 31 Iar
el 'i zise: daca nu ascultă de Moise şi
de profeţĭ, nu vor fi înduplecaţĭ nicĭ
daca se va fi sculat cineva dintre morţĭ.

Despre smintele. Ertarea pĕcatelor şi puterea credinţiĭ.

17 Atuncĭ zise către ucenicĭ: este
peste putinţă ca să nu vie smin-
telile; dar vaĭ *aceluia* prin care vin;
2 Este maĭ folositor pentru dênsul,
daca este pusă o peatră de moară îm-
prejurul gâtului sĕu şi a fost repezit în
mare, de cât să smintiască pe unul
dintre aceştĭ micĭ. 3 Luaţĭ aminte de
voĭ ênşivĕ. Daca va fi greşit fratele
tĕu, ceartă 'l, şi daca sĕ va fi pocăit,
eartă 'l. 4 Şi daca va fi greşit ţie de
şapte orĭ pe zi şi de şapte orĭ se va
fi întors la tine zicênd: mĕ pocăesc, îl
veĭ erta.
5 Şi apostoli ziseră Domnului: dă
ne maĭ multă credinţă. 6 Iar Domnul
zise: daca aţĭ avea credinţă cât un
grăunte de muştar, aţĭ zice acestui si-
comor: desrădăcinează te şi sădeşte te
în mare, şi v'ar fi ascultat.
7 Şi cine dintre voĭ avênd o slugă
arând sau păstorind, *este* care 'i va
zice, fiind venită din câmp: trecênd în-
dată şĕzi la masă? 8 Ci oare nu 'ĭ
va zice: găteşte ce să cinez, şi încin-
gându te slujeşte 'mi pênĕ să mănânc
şi să beau, şi dupĕ acestea mânâncă
şi bea tu? 9 Nu cumva are să mul-
ţumiască slugei, pentru că făcu ce 'i
s'a poruncit? 10 Astfel şi voĭ, când
veţĭ fi făcut toate cele poruncite voĕ,
ziceţĭ că sûntem slugĭ nefolositoare, ce
eram datorĭ să facem am făcut.

Vindecarea celor 10 leproşĭ.

11 Şi pe când mergea la Ierusalem,
dênsul trecea printre Samaria şi Gali-
lea. 12 Şi intrând el într'un sat 'ĭ
eşiră înainte zece bărbaţĭ leproşĭ, care
stătură de departe, 13 Şi ei ridicară
glas zicênd: Iisuse, Invăţătorule, fie 'ţi
milă de noĭ. 14 Şi vĕzênd le zise:
ducêndu vĕ arătaţi vĕ preoţilor. Şi
pe când ei mergeau fură curăţiţĭ.
15 Iar unul dintre dênşi vĕzênd că
este vindecat, se 'ntoarse mărind cu
glas tare pe Dumnezeu, 16 Şi căzu
cu faţa la picĭoarele lui mulţumindu
'i; şi el era un Samaritan. 17 Şi
rĕspunzênd Iisus zise: oare nu zece
fură curăţiţĭ? Cei noĕ unde *sûnt?*
18 N'au fost ei găsiţĭ întorcêndu se sa
dea mărire lui Dumnezeu de cât nu-
maĭ acesta de alt neam? 19 Şi 'i
zise: sculându te du te; credinţa ta te
a scăpat.

Împĕrăţia lui Dumnedeŭ şi a doa venire a lui Christos.

20 Şi fiind întrebat de către farisei,
când vine împĕrăţiea lui Dumnezeu,
le rĕspunse şi zise: împĕrăţiea lui
Dumnezeu nu vine pe vĕzute cu ochi;
21 Nicĭ nu vor zice: iată *este* aci sau

colo; căcĭ iată împĕrăţica lui Dumne-
zeu este în mijlocul vostru.
22 Şi zise către ucenicĭ: vor veni
zile când veţĭ dori să vedeţĭ una din-
tre zilele Fiului omului, şi nu veţĭ ve-
dea. 23 Şi vor zice voĕ: iată colo,
iată aci; nu vĕ duceţĭ, nicĭ nu grăbiţĭ
dupĕ dênşi. 24 Căcĭ dupĕ cum ful-
gerul fulgerând din *o parte* de sub cer
luminează pênĕ la cealaltă *parte* sub
cer, astfel va fi Fiul omului în zioa
lui. 25 Dar maĭ 'ntêiu trebue ca el
să sufere mult şi să nu fie primit drept
bun de neamul acesta. 26 Şi dupĕ
cum a fost în zilele lui Noe, astfel va
fi şi în zilele Fiului omului: 27 Mân-
cau, beau, sĕ însurau, sĕ măritau pênĕ
în zioa când intrâ Noe în corabie, şi
veni potopul şi perdu pe toţĭ. 28 Ase-
menea dupĕ cum a fost în zilele lui
Lot: mâncau, beau, cumpĕrau, vindeau,
sădiau, clădiau; 29 Iar în zioa în
care eşi Lot din Sodoma ploâ foc şi
pucioasă din cer, şi perdu pe toţĭ.
30 In acelaş chip va fi în zioa în care
se descoperă Fiul omului. 31 In acea
zi cine va fi pe învelişul casei şi scu-
lele lui în casă, să nu se dea jos ca
să le ĭea, şi cine *este* la câmp dease-
menea să nu se întoarcă îndărăt.
32 Aduceţi vĕ aminte de femeea lui
Lot. 33 Cine va fi căutat să câştige
sufletul sĕu, îl va perde; şi cine îl va
fi perdut, îl va păstra în vieaţă.
34 Zic voĕ, în noaptea aceasta *din* doi
care vor fi pe acelaş pat, unul va fi
luat, şi celalalt va fi lăsat. 35 *Din*
doĕ *care* vor fi rîşnind împreună, una
va fi luată, iar cealaltă va fi lăsată.
36 ***Din doi care vor fi în câmp, unul***
va fi luat şi celalalt va fi lăsat. 37 Şi
rĕspunzênd dênşi 'i zic: unde, Doamne?
Iar el le zise: unde *este* corpul, acolo
şi vulturi vor fi adunaţĭ.

Judecătorul şi văduva.

18 Atuncĭ le spuse o pildă că ei tre-
bue să se roage totdauna, şi să
nu pearză răbdarea, 2 Zicênd: în-
tr'un oraş era un judecător, care nu se
temea de Dumnezeu şi de om nu se
sfia. 3 Era ânsĕ o văduvă în acel
oraş, şi venia la dênsul zicênd: fă 'mi
dreptate faţă de protivnicul meu. 4 Şi
el nu voi câtva timp; dar dupĕ acestea
zise în sine ênsuşĭ: deşi de Dumnezeu
nu mĕ tem, nicĭ de om nu mĕ sfiesc,
5 Totuşĭ, pentru că văduva aceasta 'mi
face supărare, 'i voĭ face dreptate, ca
nu în cele din urmă venind să mĕ în-
frunteze straşnic. 6 Şi Domnul zise:
auziţĭ ce zice judecătorul nedrept!
7 Dar Dumnezeu nu va face oare
dreptate celor aleşĭ ai sĕi, care strigă
către dênsul zioa şi noaptea, şi rabdă
îndelung pentru dênşi? 8 Zic voĕ că
va face în grabă dreptatea lor. Dar
Fiul omului când va fi venit găsi va
el oare credinţa pe pământ?

Pilda despre fariseul ce se 'nchină şi vameşul.

9 Şi zise pilda aceasta către uni
care aveau încredere în sinele ênsuşĭ
că sûnt drepţĭ şi care despreţuiau pe
ceilalţĭ. 10 Doĭ oamenĭ sĕ duseră sus
în santuar ca să se roage, unul fari-
seu şi celalalt vameş. 11 Fariseul
stând sĕ ruga astfel: Dumnezeule, 'ţi
mulţumesc că nu sûnt ca cei lalţĭ
oamenĭ, răpitorĭ, nedrepţĭ, necredin-
cioşĭ în căsătorie, sau şi ca acest va-
meş; 12 Postesc de doĕ orĭ pe sĕp-
tămină, dau zeciuială *din* toate câte
dobêndesc. 13 Iar vameşul de de-
parte stând nu voia nicĭ ochi să '*i* ri-
dice spre cer, ci 'şĭ bătea peptul zi-
cênd: Dumnezeule, eartă mĕ pe mine
pĕcătosul. 14 Zic voĕ, acesta sau
acela sĕ duse la casa sa *ca* fiind cu-
noscut de drept? Pentru că orĭ cine
care sĕ înalţă pe sine va fi umilit, iar
care sĕ umileşte pe sine va fi înălţat.

Iisus chéma copiĭ la sine.

15 Şi aduceau la dênsul şi copiĭ
micĭ ca să 'i atingă pe ei; şi vĕzênd
ucenici 'i înfruntau. 16 Dar Iisus 'i
chemâ la sine zicênd: lăsaţĭ copii să
vină la mine şi nu 'i opriţĭ; căcĭ îm-
pĕrăţiea lui Dumnezeu este a unora ca
aceştia. 17 Adevĕr zic voĕ, orĭ cine
nu va fi primit împĕrăţiea lui Dum-
nezeu ca un copil, nu va intra în-
tr'ênsa.

Primejdiile bogăţieĭ.

18 Şi 'l întrebâ un maĭ mare zicênd:
Invăţătorule bune, ce să fac ca să
moştenesc vieaţa vecĭnică? 19 Iar
Iisus 'i zise: Pentru ce mĕ numeştĭ
bun? Nimenea nu este bun de cât nu-
maĭ unul, Dumnezeu. 20 Ştiĭ porun-
cile: „nu sĕvîrşi adulter, nu omorî, nu
fura, nu mărturisi mincinos, cinsteşte
pe tatăl tĕu şi pe muma ta." 21 Iar
el zise: acestea toate le am păzit din
tinereţea mea.
22 Şi auzind Iisus 'i zise: 'ţi maĭ
lipseşte una; vinde toate câte ai şi îm-
parte la săracĭ, şi veĭ avea comoară în
cerurĭ; şi vino, urmează 'mi. 23 Iar

el auzind acestea se întristâ tare; căcĭ
era foarte avut.
24 Şi vĕzêndu 'l Iisus zise: cât de
greu vor intra avuţi în împĕrăţiea lui
Dumnezeu, 25 Căcĭ maĭ lesne este
pentru o cămilă să intre printr'o ureche
de ac, de cât *pentru* un avut să intre
în împĕrăţiea lui Dumnezeu. 26 Iar
cei care auzirĕ ziserĕ: şi cine poate fi
mântuit? 27 Şi el zise: cele ce sûnt
cu neputinţă la oamenĭ, sûnt cu pu-
tinţă la Dumnezeu.
28 Iar Petru zise: iată noĭ dupĕ ce
lăsarăm ale noastre 'ţi am urmat ţie.
29 Şi el le zise: adevĕr zic voĕ, nu
este nimenea care pentru împĕrăţiea
lui Dumnezeu lăsâ casă sau femee sau
fraţĭ sau părinţĭ sau copii, 30 Şi care
să nu ĭea îmulţit în acest timp, iar în
veacul viitor vieaţă vecĭnică.

A treia vestire a patimelor.

31 Şi dupĕ ce luâ la sine pe cei
doisprezece zise către dênşi: iată mer-
gem în sus la Ierusalem, si vor fi îm-
plinite toate cele scrise prin profeţĭ
pentru Fiul omului; 32 Căcĭ va fi
dat în mâna pâgânilor şi va fi luat în
rîs şi va fi înfruntat ruşinos şi va fi
scuipat, 33 Şi bicĭuind îl vor omorî,
dar a treia zi se va scula. 34 Şi ei
nu înţeleserĕ nimic din acestea, şi era
rostul acesta ascuns faţă de dênşi, şi
nu pricepeau cele zise.

Vindecarea unui orb.

35 Şi când se apropiâ el la Ieri-
chon, şĕdea lângă cale un orb cerşind.
36 Şi auzind gloată trecênd întrebâ ce
să fie aceasta. 37 Şi 'i spuserĕ că
trece Iisus Nazareul. 38 Şi el strigâ
zicênd: Iisuse, Fiule al lui David, fie
'ţi milă de mine. 39 Şi cei care mer-
geau înainte 'l înfruntau ca să tacă;
dar el şi maĭ tare striga: Fiule al lui
David, fie 'ţi milă de mine.
40 Atuncĭ Iisus stând porunci ca el
să fie adus la dênsul. Şi dupĕ ce el
s'a apropieat îl întrebâ: 41 Ce voeştĭ
să 'ţĭ fac? Iar el zice, Doamne, să vĕz.
42 Şi Iisus 'i zise: vezĭ; credinţa ta te
a scăpat. 43 Şi îndată vĕzu, şi 'i
urma mărind pe Dumnezeu. Şi tot po-
porul vĕzênd dete laudă lui Dum-
nezeu.

Zacheu.

19 Şi intrând trecea prin Ierichon.
2 Şi iată un bărbat numit cu
nume Zacheu, şi el era un maĭ mare
peste vameşĭ, şi era avut; 3 Şi căuta
să vază pe Iisus cine este, dar nu pu-
tea de gloată, pentru că era mic de
stat. 4 Şi alergând înainte sĕ sui
într'un sicomor, ca să 'l vază, pentru
că pe acolo avea să treacă. 5 Şi
Iisus când veni la locul acela uitându
se în sus *îl vĕzu* şi zise către dênsul:
Zacheu, dă te jos curînd, căcĭ astăzĭ
trebue să rĕmân în casa ta. 6 Şi
curînd se dete jos, şi 'l primi cu bu-
curie.
7 Şi vĕzênd toţĭ cârtiau între dênşi,
zicênd că a intrat să poposiască la un
om pĕcătos. 8 Iar Zacheu stând zise
către Domnul: iată jumĕtate din ave-
rea mea, Doamne, o dau săracilor; şi
daca am năpăstuit pe vre unul cu ceva
dau înapoĭ împătrit. 9 Iar Iisus zise
către dênsul că astăzĭ s'a făcut mân-
tuire acesteĭ case, de oare ce şi el este
un fiu al lui Abraam; 10 Căcĭ Fiul
omului veni să caute şi să mântuiască
ce era perdut.

Pilda despre baniĭ încredinţaţĭ slugilor.

11 Şi auzind ei acestea, maĭ spuse
o pildă, pentru că el era aproape de
Ierusalem şi dênşi gândiau că împĕră-
ţiea lui Dumnezeu are să se arate în-
dată. 12 Decĭ zise:
Un om de neam bun se duse într'o
ţară depărtată ca să ĭea pentru sine o
împĕrăţie, şi să se întoarcă. 13 Şi che-
mând zece slugĭ ale sale le dete zece
mine şi zise către ele: faceţĭ negustorie
pênĕ când vin. 14 Dar cetăţeni sĕi îl
urau, şi trimiserĕ dupĕ dênsul o solie
zicênd: nu voim ca acesta să împĕră-
ţiască peste noĭ. 15 Şi când veni în-
dărăt, dupĕ ce luase împĕrăţiea, zise ca
să 'i se cheme aceste slugĭ cărora le a
dat argintul, pentru ca să ştie cine ce
negustorie a făcut. 16 Veni dar cel
d'intêiu zicênd: Doamne, mina ta a
adus câştig zece mine. 17 Şi el 'i zise:
prea bine, slugă bună, pentru că te ai
arătat credincios în puţin, fiĭ stăpîni-
tor peste zece cetăţĭ. 18 Şi veni al
doilea zicênd: mina ta, Doamne, a adus
cincĭ mine, 19 Iar el zise şi acestuia:
fiĭ şi tu *stăpînitor* peste cincĭ cetăţĭ.
20 Şi veni un altul zicênd: Doamne,
iată mina ta pe care o aveam pusă la
o parte într'un ştergar; 21 Căcĭ mĕ
temeam de tine, fiind că eştĭ om aspru,
ĭei ce n'ai pus, şi secerĭ ce n'ai semă-
nat. 22 Iar el 'i zice: dupĕ cuvîntele
tale te voĭ judeca, slugă rea. Ştiai că
eu sûnt om aspru, ĭau ce n'am pus, şi
secer ce n'am semănat? 23 Şi pentru

ce n'ai dat argintul meu la masa
schimbătorilor? Şi eu venind cu do-
bêndă 'l aş fi cerut. 24 Şi zise celor
care steteau de faţă: luaţĭ de la dên-
sul mina şi daţĭ la cel care are zece
mine. 25 Şi 'i ziseră: Doamne, are
zece mine. 26 Zic voĕ că se va da
orĭ cui care are, iar de la cel care nu
are şi ce are se va lua de la dênsul.
27 Iar pe aceştĭ vrăjmaşĭ ai mei care
nu voiră ca eu să împĕrăţesc peste
dênşi, aduceţi '*i* aicĭ şi înjunghiaţi 'i
înaintea mea.
28 Şi zicênd acestea mergea înainte,
ducêndu se în sus la Ierusalem.

Intrarea lui Iisus în Ierusalim.

29 Şi când s'a apropieat de Bet-
faghe şi Betania spre muntele numit
măsliniş, trimise pe doi dintre ucenici
sĕi zicênd: 30 Mergeţĭ în satul ce
este înainte, în care intrând veţĭ afla
un mânz legat, pe care nimenea dintre
oamenĭ n'a şĕzut vre odată, şi desle-
gându 'l aduceţi '*l*. 31 Şi daca cineva
v'ar întreba: pentru ce deslegaţĭ? Veţĭ
spune aşa: pentru că Domnul are tre-
buinţă de el.
32 Şi ducêndu se trimişi aflară dupĕ
cum le zise: 33 Şi deslegând ei mân-
zul stăpînĭ lui ziseră către dênşi: ce
deslegaţĭ mânzul? 34 Iar ei ziseră:
pentru că Domnul are trebuinţă de el.
35 Şi 'l aduseră la Iisus, şi aruncând
vestmintele lor pe mânz suiră d'asupra
pe Iisus. 36 Şi mergênd el aşterniau
vestmintele lor pe cale.
37 Iar apropiindu se al acum la co-
borîşul muntelui măslinilor, toată mul-
ţimea ucenicilor bucurându se începu
să laude cu glas mare pe Dumnezeu
pentru toate minunile ce vĕzuseră,
38 Zicênd: „binecuvîntat“ împĕratul,
care vine „în numele Domnului“; pace
în cer, şi mărire în cele de sus.
39 Şi oare care dintre farisei din
gloată ziseră către dênsul: Invăţăto-
rule, ceartă 'ţĭ ucenici. 40 Şi rĕspun-
zênd zise: zic voĕ că daca aceştia vor
tăcea, petrele vor striga.

Iisus plânge asupra Ierusalimului.

41 Şi când fu aproape, vĕzênd ce-
tatea plânse de dênsa, 42 Zicênd că
daca ai fi cunoscut şi tu în această zi
a ta cele *ce sînt* spre pace *ţie*! Dar
acum sînt ascunse de la ochi tĕi.
43 Căcĭ vor veni zile peste tine, şi
vrăjmaşi tĕi vor face întărirĭ împre-
jurul tĕu şi te vor împresura şi te vor
strîmtora de toate parţile. 44 Şi te
vor surpa de tot jos pe tine şi pe co-
pii tĕi în tine, şi nu vor lăsa în tine
peatră pe peatră, pentru că n'ai cu-
noscut timpul nemerit al cercetăriĭ
tale.

Iisus curăţă templul.

45 Şi intrând în santuar începu să
dea afară pe cei care vindeau *într'ên-
sul şi cumpĕrau,* 46 Zicêndu le: scris
este: „şi va fi casa mea casă de rugă-
ciune;“ dar voĭ aţĭ făcut o „peşteră de
tâlharĭ“.
47 Şi învăţa în fie care zi în san-
tuar; iar maĭ mari preoţilor şi cărtu-
rari şi cei d'intêiu ai poporului căutau
să 'l pearză. 48 Şi nu găsiau ce să
'*i* facă; căcĭ tot poporul sĕ ţinea de
dênsul ascultându '*l*.

De unde este botezul lui Ioan.

20 Şi într'una din zile învăţând el
poporul în santuar şi binevestind
păşiră spre dênsul maĭ mari preoţilor
şi cărturari împreună cu bătrînĭ, 2 Şi
întrebară zicênd către dênsul: spune
noĕ cu ce putere facĭ acestea, sau cine
este care 'ţĭ dete ţie această putere?
3 Iar el rĕspunzênd zise către dênşi:
vĕ voĭ întreba şi eu un cuvînt, şi spu-
neţĭ 'mi: 4 Botezul lui Ioan era din
cer sau de la oamenĭ? 5 Dar ei cu-
getară întru sine zicênd că de zicem
din cer, va zice: pentru ce n'aţĭ crezut
lui? 6 Iar daca zicem: de la oamenĭ,
tot poporul ne va ucide cu petre; căcĭ
este încredinţat că Ioan era profet.
7 Şi rĕspunseră că nu ştiu de unde
era. 8 Atuncĭ Iisus le zise: nicĭ eu nu
vĕ spun cu ce putere fac aceasta.

Pilda despre vieriĭ ceĭ reĭ.

9 Şi începu a spune către popor
această pildă: un om sădi vie şi o dete
cu învoială la lucrătorĭ, iar el se duse
departe pentru mult timp. 10 Şi la
timp cuvenit trimise la lucrătorĭ o slugă,
pentru ca să 'i dea din rodul viei; dar
lucrători bătêndu 'l *îl* trimiseră deşert.
11 Şi adaose a trimite pe o altă slugă;
dar ei bătêndu '*l* şi pe acela şi necin-
stindu '*l îl* trimiseră deşert. 12 Şi
adaose a trimite pe un al treilea, însĕ
ei rănind şi pe acesta *îl* aruncară afară.
13 Atuncĭ zise stăpînul viei: ce să fac?
Voĭ trimite pe fiul meu iubit; poate de
acesta sĕ vor sfii. 14 Dar lucrători
vĕzêndu 'l chibzuiau între dênşi zicênd:
acesta este moştenitorul; să 'l omorîm,
ca moştenirea să fie a noastră. 15 Şi
dându 'l afară din vie îl omorîră. Decĭ

ce le va face domnul viei? 16 Va
veni și va perde pe lucrători aceștia,
si va da viea la alți.
Și ei auzind ziseră: să nu fie!
17 Iar el privind la dênși zise: ce
este dar aceasta ce este scris: „peatra
pe care n'au luat o în seamă clăditori,
aceasta a fost făcută pentru cap de
unghiu?“ 18 Orĭ cine va fi căzut pe
acea peatră va fi sfărîmat; iar pe care
va fi căzut ea, *pe acela* îl va spulbera.
19 Și cărturari și maĭ mari preoților
căutară să pună mâna pe dênsul în
acel ceas, dar sĕ temură de popor;
căcĭ *poporul* cunoscu că pentru dênși
zise pilda aceasta.

Tributul Cesarului.

20 Și dupĕ ce 'l pândiră trimiseră
oamenĭ pușĭ înadins care sĕ prefăceau
că sûnt drepțĭ, pentru ca să 'l prinză
în cuvînt, spre a 'l da în mâna stăpî-
niriĭ și puteriĭ procuratorului. 21 Și
'l întrebară zicênd: Invĕțătorule, știm
că drept vorbeștĭ și înveţĭ și nu eștĭ
părtinitor, ci cu adevĕrat învețĭ calea
către Dumnezeu. 22 Se cuvine ca noĭ
să dăm Cesarului tribut sau nu?
23 Dar el pricipênd bine vicleniea lor
zise către dênși: 24 *Ce mĕ ispitițĭ?*
Arătațĭ 'mi un denar. Al cui chip și
inscripție are *denarul*? Iar ei ziseră:
ale Cesarului. 25 Atuncĭ le zise: de
aceea dațĭ Cesarului ale Cesarului și
lui Dumnezeu ale lui Dumnezeu. 26 Și
nu putură să 'l prindă în vorbă înain-
tea poporului, și mirându se de respun-
sul luĭ tăcură.

Despre învierea morților.

27 Atuncĭ venind la dênsul uni
dintre saduceĭ, care zic că nu este în-
viere, îl întrebară zicênd: 28 Invĕ-
țătorule, Moise ne scrise, daca va fi
murit fratele cuiva avênd femee, și
anume *va fi murit* fără copiĭ, fratele
sĕu să ĭea femeea și să ridice urmaș
fratelui lui. 29 Decĭ erau șapte frațĭ;
și cel d'intêiu luând femee muri fără
copii; 30 Și o luâ al doilea și al
treilea, 31 Dar în acelașĭ chip; și cei
șapte nu lăsară copiĭ și muriră. 32 In
urmă muri și femeea. 33 Decĭ fe-
meea la înviere a căruĭ dintre ei va fi
femee? Căcĭ șapte o avură femee.
34 Și *rĕspunzênd* Iisus le zise: fii
veacului acestuia se însoară și sĕ mă-
rită, 35 Dar aceia care sĕ vor fi în-
vrednicit să aibă parte de veacul acela
și de învierea dintre morțĭ nicĭ nu sĕ
însoară nicĭ nu sĕ mărită; 36 Căcĭ
nicĭ nu maĭ pot muri, fiind că sûnt ca
îngerĭ, și sûnt fiĭ ai lui Dumnezeu,
fiind fiĭ ai învieriĭ. 37 Iar că morțĭ
învieazâ, chiar Moise a făcut cunoscut
în locul cu privire la rug, când nu-
mește pe Domnul Dumnezeul lui
Abraam și Dumnezeul lui Isaac și
Dumnezeul lui Iacob; 38 Dumnezeu
dar nu este *Dumnezeu* al morților, ci
al viilor; căcĭ toțĭ sûnt viĭ pentru dên-
sul. 39 Și rĕspunzênd uni dintre căr-
turarĭ ziseră: Invĕțătorule, bine ai zis.
40 Căcĭ nicĭ nu maĭ îndrăsniau să 'l
întrebe nimic.

Al cuĭ fiu e Christos?

41 Și zise către dênși: cum zic că
Christos este un fiu al lui David?
42 Căcĭ însușĭ David zice în cartea
psalmilor: „zis'a Domnul Domnului
meu: șĕzĭ d'a dreapta mea 43 Pĕnĕ
voĭ fi pus pe vrăjmașĭ tĕĭ scaun al
picĭoarelor tale.“ 44 Decĭ David îl
numește Domn, și cum este fiul sĕu?

A se feri de cărturarĭ.

45 Și auzind tot poporul zise uce-
nicilor sĕi: 46 Ferițĭ vĕ de cărturarĭ
care au plăcere să umble în vestminte
lungĭ și ĭubesc urările de bine în tîr-
gurĭ, și cele d'intêiu scaune în sina-
gogĭ și cele d'intêiu locurĭ la ospețe,
47 Care mănâncă cu desĕvîrșire casele
văduvelor și sĕ roagă într'adins mult,
aceștia vor lua maĭ multă osîndă.

Cei doi banĭ ai văduvei.

21 Și ridicând privirea vĕzu pe avuțĭ
aruncând darurile lor în cutiea
pentru darurĭ. 2 Și vĕzu pe o văduvă
săracă aruncând acolo doĕ leptale.
3 Și zise: adevĕr zic voĕ că această vă-
duvă săracă aruncâ maĭ mult de cât
toțĭ; 4 Pentru că toțĭ aceștia arun-
cară la darurĭ din ce prisosește lor, iar
aceasta din lipsa ei aruncâ tot avutul
ce avea.

Cuvîntarea lui Iisus despre dărâmarea Ierusalimului și despre a doa sa venire.

5 Și vorbind uni despre santuar, că
este împodobit cu petre frumoase și cu
darurĭ făgăduite, zise: 6 Acestea pe
care le privițĭ, vor veni zile în care nu
va fi lăsată *aci* peatră pe peatră, care
nu va fi desfăcută.
7 Și 'l întrebară zicênd: Invĕțăto-
rule, când vor fi dar acestea? Și care
va fi semnul când au să fie acestea?
8 Iar el zise: vedețĭ să nu fițĭ ama-
gițĭ; căcĭ mulțĭ vor peni pe numele

meu, zicênd: eu sûnt; şi: timpul cuve-
nit s'a apropieat; nu vě duceţĭ după
dênşi. 9 Şi când veţĭ fi auzit rěsboae
şi turburărĭ, nu vě speriaţĭ; căcĭ tre-
bue ca acestea să fie maĭ 'ntêiu, dar
sfîrşitul nu este îndată. 10 Apoĭ le
zise: se va ridica neam peste neam şi
împěrăţie peste împěrăţie, 11 Vor fi
cutremure marĭ şi pe alocurea foamete
şi molime, arătărĭ îngrozitoare şi semne
marĭ din cer.
12 Dar înainte de toate acestea 'şi
vor pune mâĭnile pe voĭ şi *vě* vor ur-
mări dându *vě* în sinagogĭ şi la închi-
sorĭ, târîţĭ fiind înaintea împěraţilor
şi stăpînitorilor pentru numele meu;
13 Şi se va sfîrşi pentru voĭ spre măr-
turie. 14 Decĭ dar puneţĭ în inimile
voastre să nu gândiţĭ maĭ d'inainte a
vě apăra; 15 Căcĭ eu vě voĭ da gură
şi înţelepciune, căreia nu vor putea sta
împrotivă sau rěspunde împrotivă toţĭ
care vě sûnt împrotivă. 16 Şi veţĭ fi
daţĭ şi de părinţĭ şi de fraţĭ, şi de rude
şi de prietenĭ, şi vor omorî dintre voĭ,
17 Şi veţĭ fi urîţĭ de toţĭ pentru nu-
mele meu; 18 Dar pěr din capul
vostru nu va peri; 19 Intru răb-
darea voastră veţĭ dobîndi sufletele
voastre.
20 Când veţĭ fi vězut dar Ierusa-
lemul încunjurat de ostaşĭ, atuncĭ cu-
noaşteţĭ că s'a apropieat pustiirea lui.
21 Atuncĭ cei din Iudea să fugă la
munţĭ, şi cei din mijlocul ei să plece
afară, şi cei din câmpurĭ să nu intre
într'ênsul. 22 Căcĭ zile de rěsbunare
sûnt acestea spre a se împlini toate
cele scrise. 23 Vaĭ celor care au în
pîntece şi celor care dau ţîţă în acele
zile; căcĭ va fi nevoe mare pe pământ
şi urgie pentru acest popor, 24 Şi vor
cădea de tăişul spadeĭ şi vor fi duşĭ
robĭ în toate neamurile, şi Ierusalemul
va fi călcat în picĭoare de neamurĭ,
pênĕ când sě vor fi împlinit ale neamu-
rilor timpurĭ.
25 Şi vor fi semne în soare şi lună
şi stele, şi pe pământ strimtorare a
neamurilor în nedomirire de vuetul
măriĭ şi al valului, 26 Pe când
oamenĭ sufletul 'şi vor da de teamă şi
de frică de cele ce au să vie peste
lume; căcĭ puterile cerurilor vor fi sgu-
duite. 27 Şi atuncĭ vor vedea pe Fiul
omului venind în nor cu putere şi mă-
rire multă. 28 Iar când încep acestea
să fie, mişcaţi vě şi ridicaţĭ capetele
voastre, pentru că s'a apropieat rěscum-
pěrarea voastră.
29 Şi le spuse o pildă: vedeţĭ smo-
chinul şi toţĭ copacĭ; 30 Când înfrun
zesc, vězênd, de la voĭ ênşivě cunoaşteţĭ
că aproape este acum vara. 31 Ast-
fel şi voĭ, când veţĭ fi vězut acestea
întîmplîndu se, cunoaşteţĭ că aproape
este împěrăţiea lui Dumnezeu. 32 A-
devěr zic voě că nu va fi trecut neamul
acesta, pênĕ să se facă toate. 33 Ce-
rul şi pământul vor trece, dar cuvin-
tele mele nu vor trece.
34 Luaţĭ aminte de voĭ ênşivě ca
nu cumva inimile voastre să fi în-
greoeate de îmbuibare şi de běutură
peste měsură şi de grijile vieţei, şi fără
de veste să vie peste voĭ zioa aceea;
35 Căcĭ ca un laţ va veni peste toţĭ
care locuesc pe faţa a tot pământul.
36 Vegheaţĭ dar în orĭ ce timp ru-
gându vě să aveţĭ putere ca să scă-
paţĭ de toate acestea ce au să fie,
şi ca să fiţĭ puşĭ înaintea Fiului
omului.
37 Şi învăţa zioa în santuar, iar
noaptea eşind mânea afară la muntele
numit măsliniş. 38 Şi tot poporul sě
ducea dis de dimineaţă la dênsul în
santuar ca să 'l asculte.

Iuda se învoeşte să dea prins pe Iisus.

22 Şi se apropia sěrbătoarea azime-
lor care se numeşte Paşte. 2 Şi
căutau maĭ mari preoţilor şi cărturarĭ
cum să 'l răpue; căcĭ sě temeau de
popor.
3 Iar satana intră în Iuda care se
numeşte Iscariotu, fiind el din numě-
rul celor doisprezece. 4 Şi ducêndu
se vorbi cu maĭ mari preoţilor şi cu
căpeteniile oastiĭ cum să 'l dea lor în
mână. 5 Şi sě bucurară şi sě legară
să 'i dea argint; 6 Şi el se învoi, şi
căuta timp nemerit ca să 'l dea lor în
mâĭnĭ fără ştirea gloatei.

Mielul de paşte şi sf. cină.

7 Şi veni zioa azimelor, în care tre-
buia să fie înjunghieat *melul* de Paşte.
8 Şi trimite pe Petru şi pe Ioan zi-
cênd: ducêndu vě gătiţĭ pentru noĭ
Paştele ca să mâncăm. 9 Iar dênşi 'i
ziseră: unde voeştĭ să gătim? 10 Şi
le zise: iată intrând voĭ în oraş va eşi
înaintea voastră un om ducênd un vas
de pământ cu apă, urmaţĭ lui în casa
în care intră. 11 Şi veţĭ spune stăpî-
nului casei: Invăţătorul 'ţĭ zice, unde
este casa de ospěţ, unde să mănânc
Paştele cu ucenicii meĭ? 12 Şi acela
va arăta voě o încăpere mare sus cu
aşternut; acolo gătiţĭ. 13 Ducêndu

se dar găsiră după cum le spusese, şi
gătiră Paştele.
14 Şi când sosi ceasul sĕ puse la
masă, şi apostoli împreună cu dênsul.
15 Şi zise către dênşi: cu dor am do-
rit să mănânc cu voĭ acest Paşte maĭ
'nainte de pătimirea mea; 16 Căcĭ
zic voĕ că nu 'l maĭ mănânc, pênĕ când
va fi desĕvîrşit în împĕrăţiea lui Dum-
nezeu. 17 Şi luând un pahar, mulţu-
mind zise: luaţĭ acesta şi împărţiţĭ
între voĭ; 18 Căcĭ zic voĕ că nu voĭ
maĭ bea de acum din rodul viţei pênĕ
când va fi venit împĕrăţiea lui Dum-
nezeu.
19 Şi luând pâine mulţumind frânse
şi le dete zicênd: acesta este trupul
meu care sĕ dă pentru voĭ; aceasta
faceţĭ spre a mea amintire. 20 Şi
paharul de asemenea după cinare zi-
cênd: acest pahar *este* legea noă în sîn-
gele meu, care sĕ varsă pentru voĭ.
21 Totuşĭ iată mâna celui care mĕ
dă prins *este* cu mine pe masă. 22 Că
Fiul omului sĕ duce după cum a fost
hotărît, dar vaĭ de omul acela prin
care se dă prins. 23 Şi ei începură
a cerceta împreună între dênşi cine
dintre ei ar fi care are să facă aceasta.

Ambiţia ucenicilor.

24 Şi sĕ ivi şi pricire între dênşi,
cine dintre ei gândeşte a fi maĭ mare.
25 Iar el le zise: împĕraţi păgânilor au
stăpînire peste aceştia şi cei care au
putere asupra lor sĕ numesc făcĕtorĭ
de bine. 26 Dar voĭ *să* nu *fiţĭ* astfel,
ci care este maĭ mare între voĭ să fie
ca maĭ tênĕr, şi care este căpetenie *să*
fie ca slujitorul. 27 Căcĭ cine este
maĭ mare, cel care stă la masă sau cel
care slujaşte? Nu oare cel care stă la
masă? Eu sûnt în mijlocul vostru ca
cel care slujaşte. 28 Iar voĭ sûnteţĭ
aceia care aţĭ stăruit cu mine în ispi-
tele mele. 29 Şi eu întocmesc pentru
voĭ împĕrăţie, dupĕ cum a întocmit
pentru mine Tatăl meu. 30 Ca să
mâncaţĭ şi să beţĭ pe masa mea în
împĕrăţiea mea, şi veţĭ şedea pe scaune
judecând cele doĕsprezece seminţiĭ ale
lui Israel.
31 Simone, Simone, iată satana v'a
cerut pentru sine spre a vĕ cerne ca
pe grâu; 32 Dar eu m'am rugat
pentru tine, ca să nu înceteze credinţa
ta; şi tu, când de veĭ fi întors, în-
tăreşte pe fraţi tĕi. 33 Iar el zise:
Doamne, cu tine sûnt gata să merg şi
în închisoare şi la moarte, 34 Şi el
zise: 'ţĭ spun, Petre, nu va cânta azĭ
cocoşul pênĕ veĭ tăgădui de treĭ orĭ că
nu mĕ cunoştĭ.
35 Şi le zise: când v'am trimis fără
pungă şi traistă şi încălţăminte n'aţĭ
avut lipsă de ceva? Iar ei ziseră de
nimic. 36 Şi le zise: acum dar cine
are pungă să o ĭea, asemenea şi traistă;
şi cine nu are spadă să vînză vest-
mêntul sĕu şi să cumpere. 37 Căcĭ
zic voĕ că trebue a se împlini în mine
aceasta ce este scris: „şi cu cei fără-
delege a fost socotit;" căcĭ şi cele
despre mine au sfîrşit. 38 Iar ei zi-
seră: Doamne, iată aci sûnt doĕ spade.
Şi el le zise: destul este.

Suferinţa luĭ Iisus la muntele măslinilor.

39 Şi eşind sĕ duse dupĕ obiceiŭ la
muntele maslinilor; şi ucenici 'i ur-
mară. 40 Iar sosind la loc le zise:
rugaţi vĕ ca să nu intraţĭ în ispită.
41 Şi el fu dus la o parte de la
dênşi ca d'o aruncătură de peatră, şi
îngenuchind sĕ ruga zicênd: 42 Tată,
daca voeştĭ treacă acest pahar de la
mine; dar nu voea mea să fie făcută,
ci a ta. 43 Şi 'i se arătă un ânger
din cer întărindu 'l. 44 Şi fiind în
luptă cu durerea se ruga maĭ stăruitor.
Şi sudoarea lui sĕ făcu ca picăturĭ
marĭ de sînge ce cad jos la pământ.
45 Şi sculându se de la rugăciune, ve-
nind la ucenicĭ 'i găsi adormiţĭ din
pricina întristăriĭ, 46 Şi le zise: ce
dormiţĭ? Sculându vĕ rugaţi ve, ca să
nu intraţĭ în ispită.

Prinderea luĭ Iisus.

47 Şi vorbind el ânchĕ, iată gloată,
şi cel care sĕ numeşte Iuda, unul din-
tre cei doisprezece, venia în fruntea
lor, şi se apropie de Iisus ca să 'l să-
rute. 48 Iar Iisus 'i zise: Iuda, prin
sărutare dai prins pe Fiul omului?
49 Şi cei care erau pe lângă dên-
sul vĕzênd ce are să fie ziseră: Do-
amne, daca vom lovi cu spada? 50 Şi
unul dintre dênşi lovi pe sluga ar-
chiereului şi 'i tăie urechea dreaptă.
51 Iar Iisus respunzênd zise: lăsaţĭ
pênĕ aci; şi atingêndu 'i urechea îl
vindecâ.
52 Şi Iisus zise către maĭ mari preo-
ţilor şi căpeteniile santuarului şi bă-
trîni care veniseră la dênsul: ca la un
făcetor de rele aţĭ eşit cu spade şi
lăncĭ? 53 In fie care zi fiind eu cu
voĭ în santuar n'aţĭ întins mâînile
asupra mea; dar ceasul acesta este al
vostru şi puterea întunerecului.

Tăgăduirea lui Petru.

54 Şi prinzêndu 'l îl duseră şi 'l
băgară în casa archiereului;
Iar Petru urma de departe. 55 Şi
aprinzênd ei foc în mijlocul curţiĭ şi
şĕzênd împreună şedea şi Petru în mijlocul lor.
56 Şi o slujuică vĕzêndu 'l stând la
foc şi uitându se bine la el zise: şi
acesta era cu dênsul. 57 Dar el tăgădui zicênd: femee, nu 'l cunosc.
58 Şi peste puţin altul vĕzêndu 'l zise:
şi tu eştĭ dintre dênşi. Iar Petru zise:
omule, nu sûnt. 59 Şi trecênd ca un
ceas, un altul adeverea cu tărie zicênd: într'adevĕr şi acesta era cu dênsul, pentru că şi Galileu este. 60 Dar
Petru zise: omule, nu ştiu ce zicĭ. Şi
îndată vorbind el ânchĕ cântâ cocoşul.
61 Şi Domnul întorcêndu se se uitâ în
faţa lui Petru, şi 'şi aduse aminte Petru de cuvîntul Domnului, cum 'i zisese că mai 'nainte d'a fi cântát azĭ
cocoşul, mĕ veĭ tăgădui de trei orĭ.
62 Şi eşind afară plânse cu amar.

Suferinţa lui Iisus înaintea lui Caifa.

63 Şi bărbaţi care îl ţineau legat îl
luau în rîs bătêndu 'l. 64 Şi acoperindu 'i faţa 'l întreba zicênd: profeţisează, cine este care te lovi? 65 Şi
multe altele defăimând ziceau către
dênsul.
66 Şi când sĕ făcu zioă, sĕ adunâ
bătrînimea poporului, maĭ mari preoţilor şi cărturari, şi 'l duseră la sinedriul lor zicênd: daca tu eştĭ Christosul, spune noĕ. 67 Iar el le zise:
daca vĕ spun, nu veţĭ crede; 68 Şi
daca vĕ întreb, nu veţĭ rĕspunde.
69 De acum ânsĕ Fiul omului va şĕdea d'a dreapta puteriĭ lui Dumnezeu.
70 Şi toţĭ ziseră: eştĭ tu dar Fiul lui
Dumnezeu? Iar el zise către dênşi:
voĭ ziceţĭ, că eu sûnt. 71 Şi ei ziseră: ce maĭ avem trebuinţă de mărturie? Căcĭ noĭ ênşine am auzit din
gura lui.

Iisus înaintea lui Pilat; asemenea şi înaintea lui Erod.

23 Şi ridicându se toată mulţimea lor
îl duseră înaintea lui Pilat. 2 Şi
începură a 'l învinui zicênd: pe acesta
'l am găsit îndrumând spre rĕu neamul
nostru şi împedicând a da tribut Cesarului, şi zicênd că el este Christos, împĕrat. 3 Atuncĭ Pilat 'l întrebâ zicênd: tu eştĭ împĕratul Iudeilor? Iar
el rĕspunzênd 'i zise: tu zicĭ.
4 Şi Pilat zise către maĭ mari preoţilor şi gloate: nu găsesc nicĭ o vină
în acest om. 5 Dar ei şi maĭ mult
stăruiau zicênd că întărîtă poporul, învăţând prin toată Iudea şi începênd
de la Galilea pênĕ aci. 6 Şi auzind
Pilat *de Galilea* întrebâ daca omul este
Galileu, 7 Şi înţelegênd că este din
ţinutul lui Erod, îl trimise sus la Erod,
fiind şi el în Ierusalem în acele zile.
8 Iar Erod vĕzênd pe Iisus sĕ bucurâ foarte; căcĭ de mult timp doria
să 'l vază, fiind că auzia *multe* despre
el, şi aştepta să vază vre o minune făcută de dênsul. 9 Şi 'l întrebâ în
multe cuvinte; dar el nu 'i rĕspunse
nimic. 10 Iar maĭ mari preoţilor şi
cărturari erau de faţă învinuindu 'l
foarte tare. 11 Şi Erod împreună cu
ceata sa de ostaşĭ despreţuindu 'l şi
luându 'l în rîs, îmbrăcându 'l cu vestmênt strălucitor îl trimise sus la Pilat.
12 Şi în acea zi Erod şi Pilat sĕ făcură prietenĭ unul cu altul; căcĭ maĭ
'nainte erau în vrăjmăşie între dênşi.

Osândirea lui Iisus.

13 Atuncĭ Pilat chemând la sine pe
maĭ mari preoţilor şi pe cei marĭ şi
poporul zise către dênşi: 14 Mi aţĭ
adus pe omul acesta ca turburând poporul, şi iată cercetându 'l înaintea
voastră, eu n'am găsit în acest om nicĭ
o vină din câte spuneţĭ împrotiva lui.
15 Dar nicĭ Erod; căcĭ 'l a trimis sus
la noĭ, şi iată nimic vrednic de moarte
n'a fost făptuit de dênsul. 16 Decĭ
dar pedepsindu 'l 'i voĭ da drumul.
17 *Şi avea nevoe ca la sĕrbătoare să
dea pentru dênşi drumul la un închis.*
18 Dar ei strigară tare cu grămada
zicênd: ĭea pe acesta, iar pentru noĭ
dă drumul lui Barabba, 19 Care era
aruncat în închisoare pentru o rĕscoală
făcută în oraş şi pentru omor.
20 Şi Pilat le vorbi iarăş, voind să
dea drumul lui Iisus. 21 Dar ei
strigau la aceasta zicênd: rĕstigneşte
'l, rĕstigneşte 'l. 22 Şi zise de a treia
oară către dênşi: dar ce rĕu a făcut
acesta? Nicĭ o vină de moarte n'am
găsit într'ênsul; decĭ pedepsindu 'l 'i
voĭ da drumul. 23 Iar ei stăruiau
cerând cu strigăte marĭ ca el să fie
rĕstignit, şi strigătele lor *şi ale preoţilor maĭ marĭ* biruiră. 24 Atuncĭ Pilat hotărî să se facă cererea lor; 25 Şi
dete drumul la acela care era aruncat
în închisoare pentru rĕscoală şi omor,
pe care îl cereau; iar pe Iisus îl dete
în voea lor.

Iisus în calea durerilor.

26 Şi când îl duceau, punênd mâna
pe un oare care Simon Cireneu venind
de la câmp puseră crucea pe el ca s'o
ducă în urma lui Iisus.
27 Şi 'i urma mulţime mare de po-
por şi femeĭ, care se băteau în pept şi
'l plângeau cu lacrămĭ. 28 Iar Iisus
întorcêndu se către dênsele zise: fiice
ale Ierusalemului, nu plângeţĭ de mine,
ci plângeţĭ de voĭ ênşivĕ şi de copii
voştri, 29 Căcĭ iată vin zile în care
vor zice: fericite *sûnt* cele sterpe, şi
pântecele care n'au născut, şi ţîţele
care n'au aplecat. 30 Atuncĭ vor în-
cepe a zice „munţilor: cădeţĭ peste noĭ,
şi dealurilor: ascundeţi ne.“ 31 Pen-
tru că daca ei fac acestea cu copacul
verde, ce va fi cu cel uscat? 32 Şi
sĕ duceau şi alţĭ doi făcĕtorĭ de rele ca
să fie omorîţĭ împreună cu dênsul.

Rĕstignirea şi mórtea lui Iisus.

33 Şi când veniră la locul numit
căpăţînă, acolo îl rĕstigniră, asemenea
şi pe făcĕtori de rele, pe unul d'a
dreapta şi pe altul d'a stînga.
34 Iar Iisus zicea: Tată, eartă 'i;
căcĭ nu ştiu ce fac. Şi împărţind hai-
nele lui aruncară sorţĭ.
35 Şi stetea poporul privind; şi maĭ
mari îl luau în rîs zicênd: pe alţi a
mântuit; să se mântuiască pe sine ên-
suşĭ, daca acesta este Christosul lui
Dumnezeu, alesul. 36 Dar şi ostaşi
veniţĭ îl luau în rîs, 37 Aducêndu 'i
oţet şi zicênd: daca tu eştĭ împĕratul
Iudeilor, mântueşte te pe tine ênsuţĭ.
38 Şi inscripţia *scrisă* d'asupra lui
era *în greceşte, şi latineşte, şi ebreeşte*:
ACESTA ESTE IMPĔRATUL IU-
DEILOR.
39 Iar unul dintre făcĕtori de rele
pironiţĭ îl defăima *zicênd*: nu eştĭ tu
oare Christosul? Mântueşte te pe tine
ênsuţĭ şi pe noĭ. 40 Şi rĕspunzênd
celalalt zise înfruntându 'l: nu te temĭ
tu de Dumnezeu, că în aceeaşĭ osîndă
eştĭ? 41 Şi noĭ cu dreptate, căcĭ
luăm cele cuvenite ce am făptuit; dar
acesta n'a făptuit nimic necuviincios.
42 Şi zicea: Iisuse, adu 'ţi aminte de
mine când veĭ fi venit întru împĕrăţiea
ta. 43 Şi *Iisus* 'i zise: adevĕr zic ţie,
astăzĭ veĭ fi împreună cu mine în raiŭ.
44 Şi era acum ca la al şaselea ceas
şi întunerec sĕ făcu peste tot pămên-
tul pênĕ la al noulea ceas, 45 Intu-
necându se soarele; şi catapetasma
templului fu sfăşiată prin mijloc.
46 Şi strigând cu glas mare Iisus
zise: Tată, „în mâînile tale încredinţez
spiritul meu.“ Şi aceasta zicênd 'şĭ dete
sufletul.
47 Iar sutaşul vĕzênd ce s'a făcut
măria pe Dumnezeu zicênd: într'ade-
vĕr omul acesta era drept.
48 Şi toate gloatele venite împreună
la această priveliştе, dupĕ ce priviră
cele făcute, bătêndu 'şĭ pepturile se
întorceau îndărăt. 49 Şi toţĭ cu-
noscuţi lui şi femeile, care 'i urmau
împreună din Galilea, steteau de de-
parte spre a vedea acestea.

Immormîntarea lui Iisus.

50 Şi iată un bărbat cu numele
Iosef sfetnic fiind, şi bărbat bun şi
drept 51 — Acesta nu sĕ învoise cu
hotărîrea şi lucrarea lor — din Ari-
matea, oraş al Iudeilor, *şi* care aştepta
şi el împĕrăţiea lui Dumnezeu, 52 A-
cesta venind la Pilat ceru corpul lui
Iisus, 53 Şi luându 'l jos îl înfăşură
în pânză, şi 'l puse într'un mormênt
săpat în peatră, unde nimenea nu maĭ
fusese pus. 54 Şi era zi de pregătire,
şi sâmbĕta avea să înceapă.
55 Şi urmându 'i femeile, care veni-
seră împreună cu dênsul din Galilea,
zăriră mormêntul şi cum fu pus cor-
pul lui, 56 Şi întorcêndu se îndărăt
gătiră aromate şi mir. Şi sâmbĕta se
odihniră dupĕ lege.

Învierea lui Christos.

24 Iar în întêia zi a săptămênei dis
de dimineaţă veniră la mormênt
aducênd aromatele ce gătiseră. 2 Şi
găsiră peatra prăvălită de la mormênt,
3 Şi intrând nu aflară corpul Domnu-
lui Iisus. 4 Şi pe când ele erau în
mare nedomirire despre aceasta, iată
doi bărbaţĭ stătură înaintea lor în vest-
minte luminând ca fulger; 5 Iar ele
speriindu se şi plecând feţele spre pă-
mênt, ei ziseră către dênsele: pentru ce
căutaţĭ pe cel viu între cei morţĭ?
6 Nu este aci, ci s'a sculat. Aduceţi
vĕ aminte cum v'a vorbit, pe când era
ânchĕ în Galilea, 7 Zicênd că Fiul
omului trebue să fie dat în mâînĭ de
oamenĭ pĕcătoşĭ, şi sĕ fie rĕstignit, dar
a treia zi să învieze.
8 Şi ele 'şi aduseră aminte de cu-
vintele lui, 9 Şi întorcêndu se de la
mormênt vestiră toate acestea la cei
unsprezece şi la toţĭ ceilalţĭ. 10 Şi
erau Maria Magdalena şi Ioana şi Ma-
ria lui Iacob, şi altele împreună cu
dênsele care spuneau acestea către

apostolî. 11 Şi cuvintele acestea se
părură înaintea lor ca o poveste, şi nu
crezură lor.
12 Dar Petru sculându se alergâ la
mormênt, şi plecându se vede făşiile
de pânză singure; şi se duse a casă
minunându se de ce s'a făcut.

Iisus se arată ucenicilor, ce mergeaŭ în spre Emaus.

13 Şi iată doi dintre dênşi se du-
ceau în acea zi la un sat, depărtat de
Ierusalem şaizecî de stadiî, al cărui
nume Emanus, 14 Şi eî vorbiau unul
către altul de toate întîmplările ace-
stea. 15 Şi pe când vorbiau ei şi
cercetau împreună, apropiindu se şi
Iisus ênsuşî mergea împreună cu dênşi;
16 Iar ochi lor erau ţinuţî ca să nu 'l
cunoască.
17 Şi el zise către dênşi: ce sûnt
cuvintele acestea pe care le aruncaţî
unul altuia între voî mergênd? Şi ei
stătură cu privirea posomorîtă. 18 Şi
rĕspunzênd unul cu numele Cleopa
zise către dênsul: tu singur staî ca
strein în Ierusalem şi n'ai aflat cele
întîmplate în el în aceste zile?
19 Şi le zise: care? Iar dênşi 'i zi-
seră: cele despre Iisus Nazarenul, care
a fost bărbat profet puternic în faptă
şi în cuvînt înaintea lui Dumnezeu şi
a tot poporul, 20 Cum maî mari
preoţilor şi maî mari noştri îl deteră
la osîndă de moarte şi 'l rĕstigniră.
21 Şi noî nădăjduiam că el este care
avea să scape pe Israel; dar cu toate
acestea astăzî merge pe a treia zi de
când s'au făcut acestea. 22 Intr'ade-
vĕr unele femeî dintr'ale noastre ne au
pus în uimire, *căcî* fiind duse de dimi-
neaţă la mormênt, 23 Şi negăsind
corpul lui veniră spunênd că au vĕzut
arătare de ângerî, care zic că el este
viu. 24 Şi se duseră la mormênt uni
dintre cei cu noî, şi găsiră astfel după
cum au spus şi femeile, dar pe dênsul
nu 'l vĕzură.
25 Atuncî el zise către dênşi: ne-
priceputilor şi cu inima întârzietorî a
crede în cele ce au spus profeţi.
26 Oare nu trebuia ca Christos să su-
fere acestea şi să intre în mărirea lui?
27 Şi începênd de la Moise şi de la
toţî profeţi le tâlcui cele despre dên-
sul în toate scripturile.
28 Şi sĕ apropiară de satul unde
mergeau, şi el sĕ făcea că merge maî
'nainte; 29 Dar ei stăruiră de dên-
sul zicênd: rĕmâi împreună cu noî;
pentru că este spre seară şi zioa s'a
dus acum. Şi intrâ ca să rĕmâe cu
dênşi.
30 Şi pe când sta el la masă îm-
preună cu dênşi, luând pâînea bine-
cuvîntâ şi frângênd le dete în mână.
31 Atuncî sĕ deschiseră ochi lor şi 'l
cunoscură; dar el sĕ făcu nevĕzut de
la dênşi. 32 Şi ziseră unul către al-
tul: oare nu ne ardea inima în noî
când ne vorbia pe cale, când ne lă-
muria scripturile?
33 Şi sculându se ei în acel ceas
sĕ întoarseră la Ierusalem, şi aflară
adunaţî pe cei unsprezece, şi pe cei
împreună cu dênşi, 34 Care ziceau
că într'adevĕr a înviat Domnul şi s'a
arătat lui Simon. 35 Şi ei spuneau
cele de pe cale şi cum li s'a făcut cu-
noscut la frângerea pâîniî.

Iisus se arată Apostolilor.

36 Şi vorbind ei acestea, *Iisus* ên-
suşî stătu în mijlocul lor şi le zise:
pace voĕ! 37 Dar ei spăimântându
se şi înfricoşându se gândiau că vĕd
un spirit. 38 Şi le zise: pentru ce
sunteţî turburaţî, şi pentru ce sĕ ridic
gândurî în inima voastră? 39 Vedeţî
mâînile mele şi picîoarele mele, că eu
ênsumî sûnt; pipăiţi mĕ şi vedeţî, pen-
tru că un spirit nu are carne şi oase,
după cum mĕ vedeţî pe mine că am.
40 Şi zicênd aceasta le arătâ mâînile
şi picîoarele. 41 Dar ei de bucurie
necrezênd ânchĕ şi minunându se le
zise: aveţî ceva demâncare aci? 42 Şi
dênşi 'i deteră o parte de peşte fript
şi dintr'un fagur de miere; 43 Şi
luând înaintea tuturor mâncâ.
44 Apoî zise către dênşi: acestea
sunt cuvintele mele pe care vi le am
vorbit fiind ânchĕ împreună cu voî,
că trebue a fi împlinite toate cele
scrise despre mine în legea lui Moise
şi în profeţî şi în psalmî. 45 Atuncî
deschise mintea lor să înţeleagă scrip-
turile. 46 Şi le zise că aşa este scris,
şi că aşa trebuia, ca Christos să su-
fere şi să învieze dintre morţî a treia
zi, 47 Şi să se predice în numele
sĕu pocăinţă spre ertare de pĕcate la
toate neamurile, începênd voî de la
Ierusalem. 48 Voî sûnteţî marturî de
acestea. 49 Şi eu trimit făgăduinţa
Tatălui meu peste voî; dar voî staţî
în oraşul *Ierusalem* pênĕ ce veţî fi îm-
brăcaţî cu putere de sus.

Înnalţarea lui Iisus.

50 Şi 'i duse afară pênĕ spre Be-
tania, şi ridicând mâînile sale 'i bine

cuvîntâ. 51 Şi pe când 'i bine-
cuvînta sĕ despărţi de dênşi, şi
era dus în sus spre cer. 52 Şi
ei închinându se lui sĕ întoarse-
ră la Ierusalem cu bucurie mare.
53 Şi erau neîncetat în santuar lău-
dând *şi binecuvîntând* pe Dumnezeu.
Amin.

SÂNTA EVANGHELIE DUPĔ IOAN.

Iisus Christos este întruparea Cuvîntului vecinic.

In început era Cuvîntul, şi Cuvîn-
tul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu
era Cuvîntul. 2 Acesta era în înce-
put la Dumnezeu. 3 Printr'ênsul tot
fu făcut, şi fără dênsul nu fu făcut nicĭ
măcar ceva ce este făcut. 4 Vieaţa
era într'ênsul, şi vieaţa era lumina
oamenilor. 5 Şi lumina în întu-
nerec sĕ arată, şi întunerecul nu o
prinse.

6 Fost a un om, trimis de la Dum-
nezeu, al căruĭ nume *era* Ioan; 7 A-
cesta veni spre mărturie, ca să mărtu-
risiască pentru lumină, ca toţĭ să
crează printr'ênsul. 8 Nu era acela
lumina, ci *veni* ca să mărturisiască
pentru lumină.

9 Era lumina cea adevĕrată, care
luminează pe orĭ ce om, venind în
lume. 10 In lume era, şi lumea prin-
tr'ênsul fu făcută, şi lumea nu 'l cu-
noscu. 11 La ale sale veni, şi ai sĕi
nu 'l primiră. 12 Iar câţĭ îl primiră
le dete putere ca să fie fiĭ ai lui Dum-
nezeu, *adecă* celor care crede în nu-
mele lui, 13 Care nu din sînge nicĭ
din a cărniĭ voinţă nicĭ din voinţă
de bărbat, ci din Dumnezeu fură
născuţĭ.

14 Şi Cuvîntul trup se făcu şi lo-
cui între noĭ, şi vĕzurăm mărirea lui,
mărire ca a unuinăscut de la Tatăl,
plin de dar şi adevĕr.

15 Ioan mărturiseşte pentru dênsul
şi strigă zicênd: acesta era despre care
am zis: cel care vine dupĕ mine a fost
înaintea mea; pentru că era maĭ 'nainte
de mine.

16 Căcĭ din aceea cu ce dênsul era
plin noĭ toţĭ am luat, adecă dar peste
dar; 17 Pentru că legea fu dată prin
Moise, darul şi adevĕrul prin Iisus
Christos veni. 18 Pe Dumnezeu ni-
menĭ nu 'l a vĕzut vre odată; Fiul
unul născut, care este la sînul Tată-
lui, acela a spus.

Mărturisirea lui Ioan botezătorul despre mielul lui Dumneḑeŭ.

19 Şi aceasta este mărturiea lui
Ioan, când trimiseră Iudei din Ierusa-
lem pe preoţĭ şi leviţĭ ca să 'l întrebe:
tu cine eştĭ? 20 Şi mărturisi şi nu
tăgădui, ci mărturisi că eu nu sûnt
Christosul. 21 Şi 'l întrebară: ce dar?
Eştĭ Elie? *Şi* zice: nu sûnt. Eştĭ tu
profetul? Şi rĕspunse: nu. 22 Decĭ
'i ziseră: cine eştĭ? Ca să dăm rĕspuns
celor care ne au trimis; ce zicĭ despre
tine ênsuţĭ? 23 Zise: eu *sûnt* „glas
de strigător în pustie; îndreptaţĭ calea
Domnului“, dupĕ cum a zis Isaia pro-
fetul. 24 Şi trimişi erau dintre fa-
riseĭ.

25 Şi 'l întrebară şi 'i ziseră: pen-
tru ce botezĭ dar, daca tu nu eştĭ Chri-
stosul nicĭ Elie nicĭ profetul? 26 Rĕ-
spunse lor Ioan zicênd: eu botez în
apă: dar în mijlocul vostru stă acela
pe care voĭ nu 'l ştiţĭ, 27 *El este*
care vine dupĕ mine, *care a fost înain-
tea mea,* căruĭ eu nu sûnt vrednic să
desleg cureaoa încălţămintiĭ lui. 28 A-
cestea au fost în Betania dincolo de
Iordan, unde boteza Ioan.

29 A doa zi vede *Ioan* pe Iisus ve-
nind la dênsul şi zice: iată al lui Dum-
nezeu Mel care ridică pĕcatul lumiĭ.
30 Acesta este pentru care am zis;
dupĕ mine vine bărbat care a fost
înaintea mea, pentru că era maĭ 'nainte
de mine. 31 Şi eu nu 'l ştiam, ci ca
să fie adus lui Israel la cunoştinţă,
pentru aceasta am venit eu botezând
în apă.

32 Şi Ioan mărturisi zicênd că am
vĕzut spiritul pogorîndu se din cer ca
un porumb, şi rĕmase peste dênsul.
33 Şi eu nu 'l ştiam, ci care mĕ tri-
mise să botez în apă, acela 'mi zise:
peste care veĭ fi vĕzut spiritul pogo-
rîndu se şi rĕmânênd peste dênsul,
acesta este care botează în spirit sânt.
34 Şi eu am vĕzut, şi am mărturisit că
acesta este Fiul lui Dumnezeu.

Cei dântei ucenici.

35. A doa zi iarăş sta Ioan şi doi
dintre ucenici lui. 36 Şi uitându se
în faţa lui Iisus care umbla zice: iată
Melul lui Dumnezeu. 37 Şi cei doi
ucenicĭ 'l auzirĕ vorbind, şi se duserĕ
dupĕ Iisus. 38 Iar Iisus întorcêndu
se şi vĕzêndu 'i urmând le zice: 39 Ce
căutaţĭ? Iar ei ziserĕ: Rabi, — ce în-
semnează Invăţătorule — unde staĭ?
40 Veniţĭ şi veţĭ vedea, le zice el.
Decĭ venirĕ şi vĕzurĕ unde stă, şi
rĕmaserĕ la dênsul în zioa aceea; *şi*
era ca la al zecelea ceas.

41 Andreiŭ fratele lui Simon Petru
era unul dintre cei doi care auzirĕ
de la Ioan şi sĕ duserĕ dupĕ dênsul.
42 Acesta găseşte maĭ 'ntêiu pe fra-
tele sĕu Simon şi 'i zice: noĭ am găsit
pe Messia, care sĕ tâlcueşte Christos,
43 Şi 'l duse la Iisus. Iar Iisus ui-
tându se în faţa lui zise: tu eştĭ Si-
mon fiul lui Ioan, tu veĭ fi numit Chefa,
care însemnează Petru.

44 A doa zi Iisus voi să plece în
Galilea, şi găseşte pe Filip şi 'i zice:
urmează 'mi. 45 Iar Filip era din
Betsaida, din oraşul lui Andreiŭ şi
Petru.

46 Filip gaseşte pe Natanael şi 'i
zice: *pe acela* despre care scrise Moise
în lege şi profeţi noĭ l'am găsit, pe
Iisus din Nazaret fiul lui Iosef. 47 Şi
Natanael 'i zise: din Nazaret poate fi
ceva bun? Filip 'i zice: vino şi vezĭ.

48 Iisus vĕzu pe Natanael venind
la dênsul şi zice despre el: iată cu
adevĕrat un Israeli, în care nu este
viclenie. 49 Natanael 'i zice: de unde
mĕ cunoştĭ? Rĕspunse Iisus şi 'i zise:
te am vĕzut stând sub smochin maĭ
'nainte d'a te striga Filip. 50 Rĕ-
spunse Natanael *şi 'i zice*: Rabi, tu eştĭ
Fiul lui Dumnezeu, tu eştĭ împĕratul
lui Israel. 51 Rĕspunse Iisus şi 'i
zise: pentru că 'ţi am zis că te am vĕ-
zut sub smochin, crezĭ? Maĭ marĭ de
cât acestea veĭ vedea. 52 Şi 'i zice:
adevĕr adevĕr zic voĕ, *de acum* veţĭ
vedea cerul deschizêndu se, şi pe ân-
geri lui Dumnezeu suindu se şi pogo-
rîndu se peste Fiul omului.

Prefacerea apei în vin la nunta din Cana Galilei.

2 Şi a treia zi sĕ făcu nuntă în Cana
Galilei, şi muma lui Iisus era acolo.
2 Şi fu chemat la nuntă şi Iisus şi
ucenici sĕi. 3 Şi fiind lipsă de vin
muma lui Iisus zice catre dênsul: vin
nu au. 4 Iisus 'i zice: femee, ce am
eu cu tine? Ceasul meu n'a venit
ânchĕ. 5 Zice muma lui către cei
care slujiau: faceţĭ orĭ ce va zice voĕ.
6 Şi erau acolo şase vase de apă *fă-
cute* din peatră puse pentru curaţirea
Iudeilor, luând fie care câte doĕ sau
trei mĕsurĭ. 7 Zice lor Iisus: umpleţĭ
vasele cu apă. Şi le umplurĕ pênĕ sus.
8 Şi le zice: acum scoateţĭ şi duceţĭ
veghetorului mesei. Şi dênşi '*i* duserĕ.
9 Şi când veghetorul mesei gustâ apa
facută vin, şi nu ştia de unde este, iar
slujitori care aduseseră apa ştiau, veghe-
torul mesei cheamă pe mire. 10 Şi 'i
zice: orĭ ce om pune întêiu vinul bun,
şi când s'au îmbătat atuncĭ *pune* pe
cel prost; tu ai ţinut vinul bun pênĕ
acum.

11 Acest început al minunilor *îl*
făcu Iisus în Cana Galilei şi făcu cu-
noscut mărirea sa, şi ucenici sĕi cre-
zurĕ într'ênsul.

12 Dupĕ aceasta se duse în jos la
Capernaum dênsul şi muma lui şi fraţi
lui şi ucenici lui; şi acolo rĕmaserĕ nu
multe zile.

Curăţirea templului.

13 Şi era aproape Paştele Iudeilor,
şi Iisus se duse în sus la Ierusalem.
14 Şi găsi în santuar pe cei care vînd
boĭ şi oĭ şi porumbeĭ şi pe schimbă-
tori de banĭ şăzênd, 15 Şi făcênd un
biciŭ de împletiturĭ dete pe toţĭ afara
din santuar, şi oile şi boi, şi vărsâ
bani mărunţĭ ai schimbătorilor şi rĕ-
sturnâ mesele lor, 16 Şi zise celor
care vindeau porumbeĭ: ridicaţĭ ace-
stea d'aicĭ, nu faceţĭ casa Tatălui meu
casă de negustorie. 17 Şi ucenici lui
'şi aduserĕ aminte că este scris: „rîvna
casei tale mĕ va mistui."

18 Decĭ Iudei rĕspunserĕ şi 'i zi-
serĕ: ce semn ne arăţĭ, pentru că facĭ
acestea? 19 Rĕspunse Iisus şi le
zise: surpaţĭ acest templu, şi în trei
zile îl voĭ ridica. 20 Dar Iudei zi-
serĕ: acest templu fu clădit în patru-
zecĭ şi şase de anĭ, şi tu îl veĭ ridica
în trei zile? 21 Dar el zicea de
templu, de corpul sĕu. 22 Decĭ când
se sculâ dintre morţĭ, ucenicĭ sĕi 'şi
aduserĕ aminte că aceasta zicea, şi
crezurĕ scripturei şi cuvîntului pe care
'l a spus Iisus.

23 Iar când era în Ierusalem la
Paşte în sĕrbătoare, mulţĭ crezurĕ în
numele lui vĕzênd semnele lui pe care
le făcea. 24 Dar Iisus ênsuşĭ nu se
încredea în ei, pentru că el cunoştea

pe toţĭ, 25 Şi pentru că nu avea tre-
buinţă ca să mărturisiască cineva pen-
tru om; căcĭ el ênsuşĭ cunoştea ce era
în om.

Vorbirea lui Iisus cu Nicodem.

3 Şi între fariseĭ era un om cu nu-
mele Nicodem, un maĭ mare al Iu-
deilor; 2 Acesta veni la dênsul noap-
tea şi 'i zise: Rabi, ştim că ai venit
învăţător de la Dumnezeu, pentru că
nimenĭ nu poate face aceste minunĭ pe
care le facĭ tu, daca nu este Dumne-
zeu cu dênsul.
3 Rĕspunse Iisus şi 'i zise: adevĕr
adevĕr zic ţie, daca cineva nu va fi
fost născut de sus, nu poate vedea
împĕrăţiea lui Dumnezeu.
4 Zice către dênsul Nicodem: cum
poate un om bătrîn fiind ca să fie
născut? Nu cumva poate intra de a
doa oară în pântecele mumei sale şi
să fie născut?
5 Rĕspunse Iisus: adevĕr adevĕr
zic ţie: daca cineva nu va fi fost
născut din apă şi spirit, nu poate
intra în împĕrăţiea lui Dumnezeu.
6 Ce este născut din carne, carne este,
şi ce este născut din spirit, spirit este.
7 Nu te mira că 'ţi am zis: voĭ trebue
să fiţĭ născuţĭ de sus. 8 Vêntul suflă
unde voeşte, şi vuetul lui '*l* auzĭ, dar
nu ştiĭ de unde vine şi unde se duce;
astfel este orĭ cine care e născut din
spirit.
9 Rĕspunse Nicodem şi 'i zise: cum
pot să fie acestea?
10 Rĕspunse Iisus şi 'i zise: tu eştĭ
învăţătorul lui Israel şi nu cunoştĭ
acestea? 11 Adevĕr adevĕr zic ţie că
noĭ vorbim ce ştim şi mărturisim ce
am vĕzut; şi voĭ nu primiţĭ mărturiea
noastră. 12 Daca v'am spus cele pă-
mênteştĭ şi nu credeţĭ, cum veţĭ crede
daca vĕ spun cele cereştĭ? 13 Şi ni-
menĭ nu s'a suit în cer decât numaĭ
cel care s'a pogorît din cer, Fiul omu-
lui care este în cer. 14 Şi dupĕ cum
Moise înălţă şarpele în pustie, aşa tre-
bue să fie înălţat Fiul omului, 15 Pen-
tru ca orĭ cine care crede într'ênsul
să *nu peară ci* să aĭbĕ vieaţa vecĭ-
nică.
16 Căcĭ Dumnezeu iubi lumea atât
de mult, încât dete pe Fiul sĕu unul
născut, pentru ca orĭ cine care crede
într'ênsul să nu peară, ci să aĭbĕ
vieaţă vecĭnică. 17 Căcĭ Dumnezeu
nu trimise pe Fiul sĕu în lume ca să
osîndiască lumea, ci pentru ca lumea
să fie mântuită printr'ênsul. 18 Cine
crede într'ênsul nu este osîndit, *iar*
cine nu crede a şi fost osîndit, pentru
că n'a crezut în numele unui-născut
Fiul lui Dumnezeu. 19 Iar osînda
este aceasta, că lumina a venit în lume
şi oameni iubiră întunericul maĭ mult
de cât lumina; pentru că faptele lor
erau rele. 20 Căcĭ orĭ cine făptueşte
rele uraşte lumina şi nu vine la lu-
mină, pentru ca faptele lui să nu fie
mustrate. 21 Iar cine lucrează ade-
vĕrul vine la lumină, ca faptele lui să
fie cunoscute, pentru că sûnt sĕvîrşite
în Dumnezeu.

Ioan Botezătorul mărturisesce de a doa ŏră pentru Iisus.

22 Dupĕ acestea veni Iisus şi uce-
nici sĕi în pămêntul Iudei, şi acolo
petrecea timpul cu dênşi şi boteza.
23 Şi boteza şi Ioan în Enon aproape
de Salim, pentru că erau acolo ape
multe, şi veniau şi se botezau. 24 Căcĭ
Ioan nu era ânchĕ aruncat în închi-
soare.
25 Decĭ se făcu din partea uceni-
cilor lui Ioan întrebare cu un Iudeu
despre curăţire. 26 Şi veniră la Ioan
şi 'i ziseră: Rabi, acela care era cu
tine dincolo de Iordan, pentru care tu
ai mărturisit, iată acesta botează şi
toţĭ vin la dênsul.
27 Rĕspunse Ioan şi zise: nu poate
un om să ĭea nimic, daca nu 'i este
dat din cer. 28 Voĭ ênşivĕ 'mĭ sûn-
teţĭ martorĭ că am spus: nu sûnt eu
Christosul, dar că sûnt trimis înaintea
aceluia. 29 Cine are mireasă este
mire; iar al mirelui prieten, care stă
şi 'l ascultă, se bucură foarte de gla-
sul mirelui. Decĭ această bucurie a
mea este împlinită. 30 Acela trebue
să crească, iar eu să scad.
31 Cine vine de sus este d'asupra
tuturor; cine este de pe pămênt, de pe
pămênt este şi vorbeşte cele de pe pă-
mênt. Cine vine din cer 32 Mărturi-
seşte ce a vĕzut şi a auzit; dar nimenĭ
nu primeşte mărturiea lui. 33 Cine
a primit mărturiea lui a întărit ca
Dumnezeu este iubitor de adevĕr.
34 Căcĭ pe cine a trimis Dumnezeu,
vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pen-
tru că *Dumnezeu* nu dă spiritul dupĕ
mĕsură. 35 Tatăl iubeşte pe Fiul, şi
a dat tot în mâna lui. 36 Cine
crede în Fiul are vieaţă vecĭnică;
cine nu ascultă pe Fiul nu va vedea
vieaţă, ci rĕmâne peste dênsul urgiea
lui Dumnezeu.

Vorbirea lui Iisus cu femeea samaritană. Maĭ mulţĭ cred într'ênsul.

4 Decĭ când înţelese Iisus că farisei
auzise că Iisus face şi botează maĭ
mulţĭ ucenicĭ decât Ioan, 2 Deşi
Iisus ênsuşĭ nu boteza ci ucenici sĕi,
3 Lăsâ Iudea şi se duse iar în Gali-
lea. 4 Dar trebuia ca el să treacă
prin Samaria. 5 Decĭ vine la un
oraş al Samariĭ numit Sichar, aproape
de locul pe care îl dete Iacob lui Iosef
fiul sĕu. 6 Şi acolo era puţul lui
Iacob. Iisus dar ostenit fiind de călă-
torie sĕ aşĕzâ numaĭ decât lângă puţ;
era ca la al şaselea ceas.
7 *Atuncĭ* vine o femee din Samaria
ca să scoaţă apă. *Şi* Iisus 'i zice: dă
'mĭ să beau; 8 Căcĭ ucenici lui se
dusese în oraş ca să cumpere demân-
care. 9 Dar femeea samaritană 'i
zice: cum tu Iudeu fiind cerĭ să beĭ de
la mine, care sûnt femee samaritană?
Căcĭ Iudei n'au a face cu Samaritani.
10 Rĕspunse Iisus şi 'i zise: daca
ai şti darul lui Dumnezeu, şi cine este
care 'ţi zice: dă 'mi să beau, tu ai fi
cerut de la dênsul şi 'ţi ar fi dat apă
vie. 11 Doamne, 'i zice femeea, nicĭ
vas de scos apă nu ai, şi puţul este
adânc; de unde ai apa cea vie? 12 Nu
cumva eştĭ tu maĭ mare decât tatăl
nostru Iacob, care ne dete puţul, şi el
ênsuşĭ bĕu dintr'ênsul şi fii sĕi şi tur-
mele sale?
13 Rĕspunse Iisus şi 'i zise: orĭ cine
care bea din apa aceasta va înseta
iarăş; 14 Dar cine va fi bĕut din
apa pe care o voĭ da eu, nu va înseta
în veac, şi apa pe care o voĭ da lui sĕ
va face într'ênsul isvor de apă curgênd
în vieaţă vecĭnică. 15 Doamne, zice
femeea către dênsul, dă 'mi această
apă, ca să nu însetez nicĭ să nu maĭ
vin aci să scot apă.
16 *Iisus* 'i zice: du te, cheamă pe
bărbatul tĕu şi vino aci. 17 Rĕ-
spunse femeea şi zise: n'am bărbat.
Iisus 'i zice: bine ai zis că n'am
bărbat; 18 Pentru că cincĭ bărbaţĭ
ai avut, şi pe care 'l ai acum nu 'ţĭ
este bărbat. Adevĕrat ai spus aceasta.
19 Doamne, 'i zice femeea, vĕz că tu
eştĭ profet. 20 Părinţi noştri sĕ în-
chinară pe acest munte; şi voĭ ziceţĭ
că în Ierusalem este locul unde trebue
a se închina.
21 Femee, 'i zice Iisus, crede mĕ că
vine un timp când nicĭ pe acest munte,
nicĭ în Ierusalem vĕ veţĭ închina Ta-
tălui. 22 Voĭ vĕ închinaţĭ la ce nu
ştiţĭ, noĭ ne închinăm la ce ştim, pen-
tru că mântuirea din Iudei este;
23 Adevĕrat vine un timp şi acum
este *venit*, când adevĕraţi închinătorĭ
se vor închina Tatălui în spirit şi ade-
vĕr; căcĭ şi Tatăl pe uni ca aceştia 'i
voeşte a se închina lui; 24 Spirit
este Dumnezeu, şi cei care se închină
lui trebue să se închine în spirit şi
adevĕr.
25 Zice lui femeea: ştiu că vine
Messia — adecă Christos —; când
acela va fi venit, ne va spune toate.
26 Zice ei Iisus: eu sûnt care 'ţi vor-
besc.
27 Intre acestea veniră ucenici sĕi,
şi se mirau că vorbia cu o femee; dar
nimenĭ nu zise: ce voeştĭ sau pentru
ce vorbeştĭ cu dênsa? 28 Femeea
decĭ 'şi lăsâ vasul de apă şi se duse
în oraş, şi zice oamenilor: 29 Veniţĭ,
vedeţĭ un om care 'mi a spus toate
câte am făcut; nu cumva acesta este
Christosul? 30 *Decĭ dar* ei eşira din
oraş şi veniau la dênsul. 31 Intre
acestea îl rugau ucenici zicênd: Rabi,
mănâncă. 32 Iar el le zise: eu am
să mănânc o mâncare, pe care voĭ n'o
cunoaşteţĭ. 33 Decĭ ucenici ziceau
între dênşi: nu cumva 'i a adus cineva
să mănânce?
34 Zice lor Iisus: mâncarea mea
este ca să fac voea celui care m'a tri-
mis şi să sĕvîrşesc lucrul lui. 35 Oare
nu ziceţĭ voĭ că sûnt ânchĕ patru lunĭ
şi vine secerişul? Iată zic voĕ, ridicaţĭ
ochi voştri şi priviţĭ că semănăturile
sûnt albe pentru seceriş. 36 Acum
secerătorul primeşte plată, şi adună rod
în vieaţă vecĭnică, ca să se bucure îm-
preună şi semănătorul şi secerătorul.
37 Căcĭ în aceasta este cuvîntul ade-
vĕrat, că altul este semănătorul şi al-
tul secerătorul. 38 Eu v'am trimis să
seceraţĭ ce n'aţĭ muncit; alţi au mun-
cit, şi voĭ aţĭ intrat în munca lor.
39 Şi din oraşul acela mulţĭ dintre
samaritanĭ crezură într'ênsul pentru
cuvîntul femei care mărturisia că 'mi
a spus toate câte am făcut. 40 Decĭ
dar samaritani, când veniră la el, îl
rugau ca să rămâe la dênşi; şi rĕmase
acolo doĕ zile. 41 Şi mult maĭ mulţĭ
crezură pentru cuvîntul lui, 42 Şi
ziceau femei că nu credem numaĭ pen-
tru vorbele tale; căcĭ noĭ ênşine am
auzit, şi cunoaştem că el este cu ade-
vĕrat Mântuitorul lumeĭ, *Christoşul.*
43 Şi dupĕ doĕ zile eşi de acolo *şi*
se duse în Galilea. 44 Căcĭ Iisus ên-
suşĭ mărturisi că un profet nu are

cinste în patriea lui. 45 Decĭ când
veni în Galilea, îl primiră bine Gali-
leeni care vĕzuse toate câte făcu în
Ierusalem la sĕrbătoare; căcĭ şi ei ve-
nise la sĕrbătoare. 46 Decĭ Iisus veni
iarăş în Cana Galilei, unde făcu
apa vin.

Iisus tămăduesce pe fiul unui slujbaş împărătesc.

Şi era în Capernaum un om împĕ-
rătesc al cărui fiu bolia.
47 Acesta auzind că Iisus a venit
din Iudea în Galilea se duse la dênsul,
şi 'l ruga ca să vie şi să tămăduiască
pe fiul sĕu; căcĭ era să moară. 48 Decĭ
zise Iisus către dênsul: daca nu veţĭ fi
vĕzut semne şi minunĭ, nu veţĭ crede.
49 Doamne, zise către dênsul omul îm-
pĕrătesc, vino mai 'nainte d'a muri
copilul meu. 50 Du te, 'i zice Iisus;
fiul tĕu trăeşte. *Şi* omul se încrezu în
cuvîntul pe care 'i 'l a zis Iisus, şi
plecâ. 51 Şi pe când se întorcea
acum, slugile lui 'i eşiră înainte şi
vestiră *zicênd* că copilul sĕu trăeşte.
52 Decĭ ceru ştiinţă de la dênşi despre
ceasul în care a fost maĭ bine; şi 'i
spuseră că ierĭ la ceasul al şaptelea 'l
au lăsat frigurile. 53 Decĭ tatăl cu-
noscu că *'l au lăsat frigurile* în acel
ceas în care 'i zise Iisus: fiul tĕu
trăeşte; şi crezu dênsul şi toată casa
lui. 54 Aceasta făcu Iisus iarăş ca
al doilea semn după ce veni din Iudea
în Galilea.

Iisus însănătoşază sâmbĕta pe un slăbănog la Bethesda bolnav de 38 anĭ.

5 Dupĕ acestea era o sĕrbătoare a
Iudeilor, şi Iisus se duse la Ieru-
salem. 2 Şi este în Ierusalem lângă
poarta oilor o scăldătoare, ce se nu-
meşte pe ebreeşte Bethesda, avênd
cincĭ portice. 3 In acestea zăcea mul-
ţime *mare* de bolnavĭ: orbĭ, schiopĭ,
uscaţĭ, 4 *Aşteptând mişcarea apei;*
căcĭ un ânger al Domnului se pogora
la timp nemerit în scăldătoare, şi tur-
bura apa; şi cel d'intêiu care intra după
turburarea apei se făcea sănătos de orĭ
ce boală era ţinut.
5 Şi era acolo un om avênd treizecĭ
şi opt de anĭ în boala sa; 6 Pe ace-
sta vĕzêndu 'l Iisus zăcênd, şi cu-
noscênd că de mult timp este acum, 'i
zice: voeştĭ să fiĭ sănătos? 7 Doamne,
'i rĕspunse bolnavul: nu am om ca să
mĕ arunce în scăldătoare când apa a
fost turburată; căcĭ pe când vin
eu, altul sĕ pogoară înaintea mea.
8 Scoală tĕ, 'i zice Iisus, ĭea patul tĕu
şi umblă. 9 Şi *îndată* se făcu omul
sănătos, şi luâ patul sĕu şi umbla.
10 Dar în acea zi era sâmbĕtă.
Decĭ ziceau Iudei celui tămăduit: este
sâmbĕtă, şi nu 'ţi este ertat să ĭei pa-
tul. 11 *Iar el* le rĕspunse: cel care
mĕ făcu sănătos, acela 'mi zise: ĭea
patul tĕu şi umblă. 12 Decĭ 'l între-
bară: cine este omul care 'ţi a zis: ĭea
patul tĕu şi umblă? 13 Dar cel tă-
măduit nu ştia cine este; căcĭ Iisus se
dete la o parte fiind gloată în acel loc.
14 Dupĕ acestea Iisus îl găseşte în
santuar şi 'i zise: iată te ai făcut să-
nătos; nu maĭ pĕcătui, ca să nu 'ţi fie
ceva maĭ rĕu. 15 *Atuncĭ* omul sĕ
duse şi înştiinţâ pei Iudei că Iisus
este care 'l a făcut sănătos. 16 Şi
pentru aceasta Iudei urmăriau pe Iisus,
şi căutau să 'l omoare, fiind că făcea
acestea sâmbĕta.

Cuvîntărĭ ale lui Iisus despre sine ca Judecător şi ca cel ce înviéză morţiĭ.

17 Dar Iisus le rĕspunse: Tatăl meu
pênĕ acum lucrează, şi eu lucrez.
18 Decĭ pentru aceasta Iudei căutau
şi maĭ mult ca să 'l omoare, fiind că
nu numaĭ că deslega sâmbĕta, dar şi
zicea că Dumnezeu este Tatăl sĕu, pu-
nêndu se pe sine ênsuşĭ de o potrivă
cu Dumnezeu.
19 Decĭ rĕspunse Iisus şi le zise:
adevĕr adevĕr zic voĕ, nu poate Fiul
să facă de la sine ênsuşĭ nimic, daca
nu vede pe Tatăl făcênd ceva; căcĭ
cele ce ar face acela, acestea le face
şi Fiul întocmaĭ. 20 Pentru că Tatăl
iubeşte pe Fiul şi 'i arată toate câte
face el, şi 'i va arăta lucrurĭ maĭ marĭ
decât acestea, ca să vĕ minunaţĭ voĭ.
21 Căcĭ dupĕ cum Tatăl deşteaptă
morţi şi le dă vieaţa, aşa şi Fiul dă
vieaţa la cei pe care 'i voeşte. 22 Pen-
tru că nicĭ Tatăl nu judecă pe nime-
nea, ci judecata toată a dat'o Fiului,
ca toţĭ să cinstiască pe Fiul dupĕ cum
cinstesc pe Tatăl. 23 Cine nu cin-
steşte pe Fiul, nu cinsteşte pe Tatăl
care 'la trimis.
24 Adevĕr adevĕr zic voĕ că cine
aude cuvîntul meu şi crede în cel care
m'a trimis pe mine are vieaţă vecĭnică,
şi la judecată nu vine, ci a trecut din
moarte la vieaţă. 25 Adevĕr adevĕr
zic voĕ că vine ceasul şi acum este
venit, când morţi vor auzi glasul Fiu-
lui lui Dumnezeu şi care vor fi auzit
viĭ vor fi. 26 Căcĭ dupĕ cum Tatăl
are vieaţă în sine ênsuşĭ, astfel a dat

şi Fiului să aĭbĕ vieaţă în sine ênsuşĭ,
27 Şi putere 'i a dat ca să facă jude-
cată, pentru că este Fiu al omului.
28 Nu vĕ minunaţĭ de aceasta, că vine
ceasul când toţĭ care sûnt în morminte
vor auzi glasul lui, 29 Şi care vor
fi lucrat cele bune vor eşi spre înviere
de vieaţă, iar care vor fi făptuit cele
rele spre înviere de judecată.
30 Eu nu pot face nimic de la mine
ênsumĭ; judec după cum aud, şi jude-
cata mea este dreaptă, pentru că nu
caut voea mea, ci voea celui care m'a
trimis pe mine, *Tatăl.* 31 Daca eu
mărturisesc pentru mine ênsumĭ, mărtu-
riea mea nu este adevĕrată; 32 Al-
tul este care mărturiseşte pentru mine,
şi ştiu că adevĕrată este mărturiea pe
care o mărturiseşte pentru mine.
33 Voĭ aţĭ trimis la Ioan, şi a măr-
turisit pentru adevĕr, 34 Dar eu nu
primesc mărturiea de la un om, ci zic
acestea ca voĭ să fiţĭ mântuiţĭ. 35 A-
cela era luminătorul care ardea şi lu-
mina, şi voĭ aţĭ dorit să vĕ veseliţĭ
pentru un timp în lumina lui.
36 Dar eu am mărturie maĭ mare
decât a lui Ioan; căcĭ lucrurile pe care
mi le a dat Tatăl ca să le sĕvîrşesc,
aceste lucrurĭ pe care eu le fac măr-
turisesc pentru mine că Tatăl m'a tri-
mis. 37 Şi Tatăl care m'a trimis,
acela a mărturisit pentru mine. Nicĭ
glasul lui nu 'l aţĭ auzit vre o dată,
nicĭ faţa lui n'aţĭ vĕzut o, 38 Şi cu-
vîntul lui nu 'l aveţĭ rĕmăind în voĭ,
pentru că voĭ nu credeţĭ pe acesta pe
care 'l a trimis acela. 39 Cercetaţĭ
scripturile, căcĭ voĭ gândiţĭ că în-
tr'ênsele aveţĭ vieaţă vecĭnică, şi
acelea sûnt care mărturisesc pentru
mine;
40 Şi nu voiţĭ să venitĭ la mine ca
să aveţĭ vieaţă. 41 Nu primesc mă-
rire de la oamenĭ, 42 Dar v'am cu-
noscut că nu aveţĭ în voĭ ênşivĕ iubi-
rea lui Dumnezeu. 43 Eu am venit
în numele Tatălui meu, şi nu mĕ pri-
miţĭ; daca altul va fi venit în numele
sĕu, pe acesta *îl* veţĭ primi. 44 Cum
puteţĭ voĭ crede, când primiţĭ mărire
unĭ de la alţi, şi nu căutaţĭ mărirea
care *vine* de la singurul Dumnezeu?
45 Nu gândiţĭ că eu vĕ voĭ învinui la
Tatăl meu; este cine să vĕ învinuiască,
Moise în care voĭ v'aţĭ pus încrederea.
46 Căcĭ daca aţĭ crede pe Moise, m'aţĭ
crede şi pe mine; pentru că acela
scrise despre mine. 47 Iar daca nu
credeţĭ scripturile aceluia, cum veţĭ
crede cuvintele mele?

Săturarea celor cincĭ miĭ.

6 După acestea Iisus se duse dincolo
de marea Galilei, *ce se numeşte şi
marea* Tiberiadei. 2 Şi 'i urma gloată
multă, pentru că vedea minunile pe
care le făcea la cei bolnavĭ. 3 Şi
Iisus veni sus pe munte, şi acolo stete
jos cu ucenici sĕi. 4 Şi era aproape
Paştele, sĕrbătoarea Iudeilor. 5 Decĭ
Iisus ridicând ochi şi vĕzênd că vine
spre dênsul gloată multă zice lui Fi-
lip: de unde să cumpĕrăm pâĭnĭ ca să
mănânce aceştia? 6 Iar aceasta zicea
cercându 'l; căcĭ el ştia ce avea să
facă. 7 Filip 'i rĕspunde: pâĭnĭ pen-
tru doĕ sute de denarĭ nu le ajung, ca
să ĭea fie care câte puţin. 8 *Şi* unul
dintre ucenici sĕi, Andreiu fratele lui
Simon Petru, 'i zice: 9 Este aci un
băeat care are cincĭ pâĭnĭ de orz şi
doĭ peştĭ, dar ce sûnt acestea pentru
atâţia?
10 Atuncĭ Iisus zise: spuneţĭ oame-
nilor să stea jos la masă. Şi era earbă
multă în acel loc. Decĭ stătură jos la
masă bărbaţĭ în numĕr ca la cincĭ
miĭ. 11 Şi Iisus luâ pâĭnile şi mul-
ţumi şi dete *ucenicilor şi ucenici* celor
care şĕdeau la masă; asemenea dete şi
din peştĭ cât voiră. 12 Iar după ce
sĕ săturară, zice ucenicilor sĕi: strîn-
geţĭ frămiturile ce au rĕmas, ca să nu
se pearză ceva. 13 Decĭ ei strîn-
seră şi umplură doĕsprezece coşurĭ
de frămiturĭ care rĕmaseră celor
care au mâncat din cele cincĭ pâĭnĭ
de orz.
14 Iar oameni vĕzênd minunea ce
făcu ziceau: acesta cu adevĕrat este
profetul care vine în lume. 15 Decĭ
Iisus, cunoscênd că au de gând să vie
şi să 'l ĭea cu sila ca să 'l facă îm-
pĕrat, sĕ trase iarăş la o parte în
munte, el singur.

Iisus umblă pe mare.

16 Şi când sĕ făcu seară, ucenici
sĕi veniră jos la mare, 17 Şi intrând
în vas treceau dincolo de mare la
Capernaum. Şi 'i apucâ întunerecul şi
Iisus nu venise ânchĕ la dênşi, 18 Şi
suflând vênt puternic marea se întărîtâ.
19 Decĭ după ce mânară ca la doĕzecĭ
şi cincĭ sau treĭzecĭ de stadiĭ, zăresc
pe Iisus umblând pe mare şi apro-
piindu se de vas, şi ei sĕ temură.
20 Dar el le zice: eu sûnt, nu vĕ te-
meţĭ. 21 Decĭ voiau să 'l ĭea în vas,
şi îndată vasul ajunse la locul la care
mergeau.

Iisus vorbesce despre sine însuşĭ, că e
pâĭnea vieţiĭ, şi despre mâncarea cărniĭ
sale şi despre berea sângeluĭ sĕŭ.

22 A doa zi gloata care sta dincolo
de mare vĕzu că nu fusese alt vas
acolo decât unul — *acela în care in-*
trase ucenici luĭ — şi că Iisus nu in-
trase în vas împreună cu ucenici sĕĭ,
ci numai ucenici luĭ plecase; 23 *Că*
alte vase de la Tiberiada venise a-
proape de locul unde au mâncat pâĭ-
nea după ce *el* mulţumi Domnul;
24 Când vĕzu dar gloata că Iisus nu
este acolo nicĭ ucenici luĭ, intrară eĭ în
vase şi veniră la Capernaum căutând pe
Iisus. 25 Şi găsindu 'l dincolo de
mare 'i ziseră: Rabi, când aĭ ajuns aci?

26 Rĕspunse lor Iisus şi zise: ade-
vĕr adevĕr zic voĕ, mĕ căutaţĭ nu pen-
tru că aţĭ vĕzut minunile, ci pentru că
aţĭ mâncat din pâĭnĭ şi v'aţĭ săturat.
27 Dobîndiţi vĕ nu mâncarea cea peri-
toare, ci mâncarea ce rĕmâne spre
vieaţă vecĭnică, pe care Fiul omuluĭ o
dă voĕ; căcĭ Tatăl, Dumnezeu, pe
acesta 'l a adeverit.

28 Decĭ ziseră către dênsul: ce să
facem ca să sĕvîrşim lucrurile luĭ Dum-
nezeu? 29 Rĕspunse Iisus şi le zise:
acesta este lucrul luĭ Dumnezeu, ca să
credeţĭ în acela pe care 'l trimise dênsul.

30 Atuncĭ 'i ziseră: ce semn facĭ tu
dar, ca să vedem şi să credem în tine?
Ce lucru facĭ? 31 Părinţi noştri au
mâncat mana în pustie, după cum este
scris: „pâĭne din cer le dete să mă-
nânce.“

32 Decĭ Iisus le zise: adevĕr ade-
vĕr zic voĕ, nu Moise vĕ dete pâĭnea
din cer, ci Tatăl meu vĕ dă din cer
pâĭnea cea adevĕrată. 33 Căcĭ pâĭnea
luĭ Dumnezeu este aceea care sĕ po-
goară din cer şi dă lumiĭ vieaţă.
34 Decĭ zisera către dênsul: Doamne,
dă ne totdauna această pâĭne.

35 Şi zise lor Iisus: eu sûnt pâĭnea
vieţeĭ, cine vine la mine nu va flă-
mânzi, şi cine crede în mine nu va în-
seta nicĭ odată. 36 Dar v'am spus că
m'aţĭ şi vĕzut şi nu credeţĭ. 37 Tot
ce 'mi dă Tatăl la mine va veni, şi pe
cel care vine la mine nu 'l voĭ da
afară, 38 Pentru că m'am pogorît
din cer nu ca să fac voea mea, ci
voea celuĭ care m'a trimis. 39 Şi
aceasta este voea celuĭ care m'a trimis,
ca tot ce 'mi a dat mie să nu perz *ceva*
din el, ci să 'l înviez în zioa de apoĭ.
40 Căcĭ aceasta este voea Tatăluĭ meu,
ca orĭ cine care vede pe Fiul şi crede
într'ênsul să aibĕ vieaţă vecĭnică şi eu
să 'l înviez în zioa de apoĭ.

41 Decĭ Iudeĭ cârtiau împrotiva luĭ,
pentru că zise: eu sûnt pâĭnea ce s'a
pogorît din cer. 42 Şi ziceau: nu este
acesta Iisus fiul luĭ Iosef, pe al căruĭ tată
şi pe a căruĭ mumă noĭ 'i ştim? Cum
zice dar acesta că din cer m'am pogorît?

43 Rĕspunse Iisus şi le zise: nu
cârtiţĭ între voĭ. 44 Nimenĭ nu poate
veni la mine daca nu 'l trage Tatăl
care m'a trimis, si eu îl voĭ înviea în
zioa de apoĭ. 45 Este scris în pro-
feţĭ: „şi vor fi toţĭ învăţaţĭ de Dum-
nezeu“; decĭ orĭ cine care a auzit de
la Tatăl şi a învăţat vine la mine.
46 Nu pentru că a vĕzut cineva pe
Tatăl, afară de cel care este de la
Dumnezeu, acesta a vĕzut pe Tatăl.

47 Adevĕr adevĕr zic voĕ, cine crede
în mine are vieaţă vecĭnică. 48 Eu
sûnt pâĭnea vieţeĭ. 49 Părinţi voştri
au mâncat mana în pustie şi au murit;
50 Aceasta este pâĭnea care sĕ pogoară
din cer, ca cineva să mănânce dintr'ênsa
şi să nu moară. 51 Eu sûnt pâĭnea cea
vie care s'a pogorît din cer; daca mă-
nâncă cineva din această pâĭne, în veac
va fi viu; şi pâĭnea pe care eu o voĭ
da pentru vieaţa lumiĭ este trupul meu.

52 Decĭ Iudeĭ se certau între dênşi
zicênd: cum poate acesta să ne dea să
mâncăm trupul luĭ?

53 Dar Iisus le zise: adevĕr adevĕr
zic voĕ, daca nu veţĭ fi mâncat trupul
Fiuluĭ omuluĭ şi nu veţĭ fi bĕut sîn-
gele luĭ, nu aveţĭ vieaţă în voĭ ênşivĕ.
54 Cine mănâncă trupul meu şi bea
sîngele meu are vieaţă vecĭnică, şi eu
îl voĭ înviea în zioa de apoĭ. 55 Căcĭ
trupul meu este mâncare adevĕrată,
şi sîngele meu bĕutură adevĕrată.
56 Cine mănâncă trupul meu şi bea
sîngele meu rĕmâne în mine şi eu
într'ênsul. 57 După cum mĕ trimise
pe mine Tatăl cel viu şi eu sûnt viu
pentru Tatăl, *aşa* şi cine mĕ mănâncă
pe mine şi acela va fi viu pentru mine.
58 Aceasta este pâĭnea care s'a pogo-
rît din cer, nu după cum au mâncat
părinţi voştri *mana* şi au murit; cine
mănâncă această pâĭne va fi viu în vecĭ.

59 Acestea *le* zise în sinagogă în-
văţând în Capernaum.

60 De aceea mulţĭ dintre ucenici
luĭ auzindu 'l ziseră: aspru este cu-
vîntul acesta; cine poate să 'l asculte?
61 Şi Iisus cunoscênd în sine ênsuşĭ că
ucenici sĕĭ cârtesc despre aceasta le
zise: aceasta vĕ sminteşte? 62 Dar
daca veţĭ vedea pe Fiul omuluĭ suindu

se unde era maĭ 'nainte? 63 Spiritul
este care face viu, trupul nu foloseşte
nimic; cuvintele pe care eu vi le am
zis spirit sûnt şi sûnt vieaţă. 64 Dar
sûnt uni dintre voĭ care nu cred. Căcĭ
Iisus ştia d'inceput cine sûnt care nu
cred şi cine este care avea să 'l dea
prins. 65 Şi zicea: pentru aceasta
v'am spus că nimenea nu poate să vie
la mine daca nu 'i este dat de la Ta-
tăl *meu.* 66 De aceea mulţĭ dintre
ucenici sĕi se duseră îndărăt şi nu maĭ
umblau cu dênsul.

Mărturisirea lui Petru.

67 Decĭ Iisus zise celor doispre-
zece: nu cumva voiţĭ să plecaţĭ şi voĭ?
68 Doamne, 'i rĕspunse Simon Petru,
la cine ne vom duce? *Tu* ai cuvinte
de vieaţă vecĭnică; 69 Şi noĭ am
crezut şi am cunoscut că tu eştĭ sân-
tul lui Dumnezeu. 70 Rĕspunse lor
Iisus: nu v'am ales eu oare pe voĭ
doisprezece? Şi unul dintre voĭ este
diavol. 71 Iar el zicea de Iuda al
lui Simon Iscariotu: căcĭ acesta, fiind
unul dintre ceĭ doisprezece, avea să 'l
dea prins.

Necredinţa fraţilor lui Iisus. Vorbirea lui Iisus cu Iudei la sĕrbătoarea corturilor, despre învĕţătura sa, despre plecarea sa şi despre sfântul duh. Purtarea poporului şi a fariseilor faţă de dînsul.

7 După acestea Iisus umbla în Gali-
lea; căcĭ nu voia să umble în Iudea,
pentru că Iudei căutau să 'l omoare.
2 Şi era aproape sĕrbătoarea Iudei-
lor, înfigerea corturilor. 3 Decĭ ziseră
către dênsul fraţi lui: strămută te de
aicĭ şi du te în Iudea, pentru ca şi
ucenici tĕi să vază lucrurile pe care le
facĭ. 4 Căcĭ nimenĭ nu face ceva în-
tr'ascuns, şi caută el ênsuşĭ a fi fără
sfieală. Daca facĭ acestea, fă te cu-
noscut lumiĭ pe tine ênsuţĭ. 5 Pen-
tru că nicĭ fraţi lui nu credeau în-
tr'ênsul.
6 Decĭ Iisus le zice: timpul meu nu
este ânchĕ acum, iar timpul vostru în
totdauna este gata. 7 Lumea nu vĕ
poate urî pe voĭ, dar pe mine mĕ uraşte,
pentru că eu încredinţez despre dênsa
că lucrurile ei sûnt rele. 8 Duceţi vĕ
voĭ la sĕrbătoare; eu nu mĕ duc
ânchĕ la sĕrbătoarea aceasta, pentru
că timpul meu nu s'a împlinit ânchĕ.
9 Şi zicênd acestea el rĕmase în Ga-
lilea.
10 Iar după ce plecară fraţi sĕi la
sĕrbătoare, atuncĭ se duse şi el, nu de
faţă ci cam în ascuns.
11 Decĭ Iudei îl căutau la sĕrbă-
toare şi ziceau: unde este acela?
12 Şi era nemulţumire mare despre
dênsul printre gloată; uni ziceau că
este bun; iar alţi ziceau: nu, ci amă-
geşte gloata. 13 Totuşĭ de frica
Iudeilor nimenea nu vorbia de dênsul
fără sfieală.
14 Iar când fu jumătatea sĕrbăto-
riĭ Iisus se duse sus în santuar şi în-
văţa. 15 Decĭ Iudei se minunau zi-
cênd: cum ştie acesta carte fără să fi
învăţat?
16 Dar Iisus le rĕspunse şi zise:
învăţătura mea nu este a mea, ci
a acelui care m'a trimis pe mine.
17 Daca voeşte cineva să facă voea
lui, va cunoaşte din învăţătura aceasta,
daca este de la Dumnezeu sau daca eu
vorbesc de la mine ênsumĭ. 18 Cine
vorbeşte de la sine caută mărirea sa;
iar cine caută mărirea celui care 'l a
trimis, acesta este adevĕrat şi nedrep-
tate nu este într'ênsul. 19 Oare nu
Moise v'a dat legea? Şi nimenea dintre
voĭ nu ţine legea. Pentru ce căutaţĭ
să mĕ omorîţĭ?
20 Rĕspunse gloata *şi zise*: ai de-
mon; cine caută să te omoare?
21 Rĕspunse Iisus şi le zise: un
lucru am făcut şi toţĭ vĕ minunaţĭ.
22 Moise v'a dat tăerea împrejur, nu
pentru că este de la Moise, ci de la
părinţi, şi sâmbĕta tăeţĭ împrejur pe
om. 23 *Decĭ* daca un om primeşte
tăerea împrejur sâmbĕta pentru ca să
nu fie călcată legea lui Moise, pe mine
vĕ mâniaţĭ că am făcut sâmbĕta pe un
om întreg sănătos? 24 Nu jude-
caţĭ după vedere, ci judecaţĭ judecata
dreaptă.
25 Decĭ uni dintre Ierusalemitanĭ
ziceau: nu este oare acesta pe care ei
îl caută ca să 'l omoare? 26 Şi iată
vorbeşte fără sfieală, şi dênşi nimic nu
'i zic. Nu cumva cei marĭ au cunoscut
cu adevĕrat că acesta este Christosul?
27 Dar noĭ ştim pe acesta de unde
este; şi când va veni Christosul, nime-
nea nu ştie de unde este.
28 Decĭ Iisus strigâ învăţând în
santuar şi zicênd: şi pe mine mĕ ştiţĭ
şi ştiţĭ de unde sûnt; şi de la mine
ênsumĭ n'am venit, ci adevĕrat este cel
care m'a trimis, pe care voĭ nu 'l ştiţĭ;
29 Eu îl ştiu, pentru că de la dênsul
sûnt şi acela m'a trimis.
30 Decĭ căutau ca să 'l prinză
dar nimenea nu puse mâna pe dên'

sul, pentru că nu venise ânchĕ cea-
sul lui.
31 Şi mulţĭ din gloată crezură în-
tr'ênsul, şi ziceau: Christosul, când va
fi venit, nu cumva va face maĭ multe
minunĭ decât pe care le făcu acesta?
32 Farisei auziră gloata şoptind ace-
stea despre dênsul, şi maĭ mari preo-
ţilor şi farisei trimiseră slujitorĭ ca să
'l prinză.
33 Dar Iisus le zise: puţin timp maĭ
sûnt cu voĭ şi mĕ duc la cel care m'a
trimis. 34 Mĕ veţĭ căuta şi nu mĕ
veţĭ găsi, şi unde sûnt eu voĭ nu pu-
teţĭ veni.
35 Deci ziseră Iudei uni către alţi:
unde are să se ducă acesta, ca noĭ să
nu 'l găsim? Nu cumva are să se ducă
la *Iudei* cei împrăştiaţĭ între Elenĭ şi
să înveţe pe Elenĭ? 36 Ce este cu-
vîntul acesta pe care 'l a zis: mĕ veţĭ
căuta şi nu mĕ veţĭ găsi, şi unde sûnt
eu voĭ nu puteţĭ veni?
37 Iar în cea din urmă zi mare a
sĕrbătoriĭ Iisus sta şi striga zicênd:
daca însetează cineva să vie *la mine*
şi să bea. 38 Cine crede în mine, din
pântecele lui vor curge rîurĭ de apă
vie, după cum a zis scriptura. 39 Şi
zise aceasta de spiritul pe care avea
să 'l primiască cei care cred într'ênsul;
căcĭ spiritul *sânt* nu era ânchĕ *dat*,
pentru că Iisus nu fusese ânchĕ mărit.
40 Deci *mulţĭ* din gloată auzind cu-
vintele acestea ziceau: cu adevĕrat
acesta este profetul; alţi ziceau: acesta
este Christosul; 41 *Iar* alţi ziceau:
nu cumva din Galilea vine Christosul?
42 Oare n'a zis scriptura că Christo-
sul vine din neamul lui David şi de
la Betleem, satul unde era David?
43 Decĭ se făcu pentru dênsul desbi-
nare în gloată; 44 Şi uni dintre ei
veniră ca să 'l prinză, dar nicĭ unul nu
puse mâinile pe dênsul.
45 Slujitori deci veniră la maĭ mari
preoţilor şi la farisei, şi aceştia le zi-
seră: pentru ce nu 'l aţĭ adus? 46 *Şi*
slujitori rĕspunseră: nicĭ o dată un om
n'a vorbit aşa, cum vorbeşte omul
acesta. 47 Iar farisei le rĕspunseră:
nu cumva şi voĭ aţĭ fost amăgiţĭ?
48 Nu cumva a crezut într'ênsul ci-
neva dintre maĭ marĭ sau dintre fa-
riseĭ? 49 Dar gloata aceasta care nu
cunoaşte legea este blestemată!
50 Zice către ei Nicodem unul din-
tre dênşi, cel care venise maĭ 'nainte
la dênsul *noaptea*: 51 Oare legea
noastră osîndeşte pe om daca nu va fi
auzit maĭ 'ntêiu de la dênsul şi nu va
fi cunoscut ce face? 52 Rĕspunseră
şi 'i ziseră: nu cumva şi tu eştĭ din
Galilea? Cercetează şi vezĭ că din Ga-
lilea profet nu se ridică.
53 Şi se duse fie care la casa sa.

Femeea pĕcătoasă. Christos vorbeşte de sine, de chemarea sa şi de sfîrşitul sĕu. Despre adevĕrata libertate şi robie. Iudei sûnt urmaşi diavolului, iar nu ai lui Abraam.

8 Iar Iisus se duse la muntele masli-
nilor. 2 Şi dis de dimineaţă veni
iarăş în santuar, şi tot poporul venia
la dênsul, şi stând jos 'i învăţa.
3 Iar cărturari şi farisei aduc *la*
dênsul pe o femee prinsă în adulter, şi
punênd o în mijloc, 4 'I zic: Invă-
ţătorule, această femee a fost prinsă
chiar asupra faptului de adulter. 5 Şi
Moise ne a poruncit în lege a omorî
cu petre pe unele ca acestea; decĭ tu
ce zicĭ *despre dênsa*? 6 Şi ziceau
aceasta ispitindu 'l, ca să aĭbĕ *cuvînt*
a 'l învinui. Iar Iisus plecându se jos
scriea cu degetul pe pământ. 7 Dar
fiind că 'l întrebau neîncetat, ridi-
cându se în sus zise către dênşi: cine
dintre voĭ este fără pêcat să arunce cel
d'intêiu peatra asupra ei. 8 Şi ple-
cându se iarăş jos scriea cu degetul
pe pământ. 9 Iar ei auzind *şi mu-*
straţĭ fiind de cugetul lor eşiau unul
câte unul, începênd de la cei bătrînĭ
pênĕ la cei din urmă, şi rĕmase nu-
maĭ Iisus şi femeea stând în mijloc.
10 Atuncĭ Iisus ridicându se, *şi ne*
zărind pe nimenea afară de femee, 'i
zise: femee, unde sûnt aceia care te
învinuesc? Nu te a osîndit nimenea?
11 Şi ea zise: nimenea Doamne. Atuncĭ
Iisus 'i zise: nicĭ eu nu te osîndesc;
du te şi nu maĭ pĕcătui.

Iisus lumina lumei.

12 Decĭ Iisus le vorbi iarăş zicênd:
eu sûnt lumina lumiĭ; cine 'mi urmează
mie nu va umbla în întunerec, ci va
avea lumina vieţei.
13 Şi farisei 'i ziseră: tu dai măr-
turie pentru tine ênsuţĭ; mărturiea ta
nu este adevĕrată. 14 Rĕspunse Iisus
şi le zise: chiar când eu dau mărturie
pentru mine ênsumĭ, mărturiea mea
este adevĕrată, pentru că ştiu de unde
am venit şi unde mĕ duc. Dar voĭ nu
ştiţĭ de unde vin sau unde mĕ duc.
15 Voĭ osîndiţĭ dupĕ vedere, eu nu
osîndesc pe nimenea. 16 Chiar când
osîndesc şi eu, hotărîrea mea osîndi-
toare este adevĕrată, pentru că nu

sûnt singur, ci eu şi cel care m'a tri-
mis, Tatăl. 17 Şi chiar în legea
voastră este scris că mărturiea a doi
oamenĭ este adevěrată. 18 Eu sûnt
care dau mărturie pentru mine ênsumĭ,
şi pentru mine dă mărturie cel care
m'a trimis, Tatăl.

19 Decĭ 'i ziceau: unde este tatăl
těu? Rěspunse Iisus: nicĭ pe mine nu
mě ştiţĭ nicĭ pe Tatăl meu; daca m'aţĭ
şti pe mine, aţĭ şti şi pe Tatăl meu.

20 Aceste cuvinte le vorbi *Iisus
stând* lângă cutiea pentru darurĭ pe
când învăţa în santuar; şi nimenea nu
'l prinse, pentru că nu venise ânchě
ceasul lui.

Cuvîntare în privinţa necredinţiĭ Iudeilor.

21 Decĭ iarăş le zise *Iisus*: eu mě
duc şi mě veţĭ căuta, şi veţĭ muri în
pěcatul vostru; unde mě duc eu voĭ nu
puteţĭ veni.

22 Decĭ Iudei ziceau: nu cumva se
va omorî pe sine ênsuşĭ, pentru că zice
unde mě duc eu voĭ nu puteţĭ veni?
23 Şi le zise: voĭ sûnteţĭ din cele de
jos, eu sûnt din cele de sus; voĭ sûn-
teţĭ din lumea aceasta, eu nu sûnt din
lumea aceasta. 24 Decĭ v'am spus că
veţĭ muri în pěcatele voastre; căcĭ daca
nu credeţĭ că eu sûnt, veţĭ muri în
pěcatele voastre.

25 De aceea 'i ziseră: tu cine eştĭ?
Şi Iisus le zise: ceea ce de la început
vě şi vorbesc voě? 26 Multe am să
zic despre voĭ şi să osîndesc; dar cel
care m'a trimis pe mine adevěrat este,
şi eu ce am auzit de la dênsul acestea
le vorbesc în lume. 27 *Şi* nu înţele-
seră că le vorbia despre Tatăl.

28 Decĭ *le* zise Iisus: când veţĭ fi
ridicat sus pe Fiul omului, atuncĭ veţĭ
cunoaşte că eu sûnt, şi de la mine ên-
sumĭ nimic nu fac, ci dupě cum m'a
învăţat pe mine Tatăl, acestea vorbesc.
29 Şi cine m'a trimis pe mine este îm-
preună cu mine; *Tatăl* nu m'a lăsat
singur, pentru că eu totdauna fac cele
plăcute lui.

30 Acestea vorbind el mulţĭ crezură
într'ênsul. 31 Decĭ Iisus zicea către
Iudei care crezuse într'ênsul: daca voĭ
rěmâneţĭ în cuvîntul meu, sûnteţĭ cu
adevěrat ucenici mei, 32 Şi veţĭ cu-
noaşte adevěrul, şi adevěrul vě va face
de sine stătătorĭ.

33 Noĭ sûntem neamul lui Abraam,
rěspunseră către dênsul, şi nicĭ o dată
n'am fost robi cuiva; cum zicĭ tu că
veţĭ fi de sine stătătorĭ?

34 Rěspunse lor Iisus: adevěr ade-
věr zic voě că orĭ cine care făptueşte
pěcatul este rob al pěcatului. 35 Şi
robul nu rěmâne în casă pentru tot-
dauna; *iar* fiul rěmâne pentru totdauna.
36 Decĭ daca fiul vě va fi făcut de
sine stătătorĭ, veţĭ fi într'adevěr de
sine stătătorĭ. 37 Ştiu că sûnteţĭ
neamul lui Abraam; dar căutaţĭ să mě
omorîţĭ, pentru că cuvîntul meu nu
are loc în voĭ. 38 Eu vorbesc ce am
vězut de la Tatăl *meu*; şi voĭ decĭ fa-
ceţĭ ce aţĭ auzit de la tatăl *vostru*.

39 Rěspunseră şi 'i ziseră: tatăl
nostru este Abraam. Zice lor Iisus:
daca aţĭ fi fii lui Abraam, aţĭ face
faptele lui Abraam. 40 Dar voĭ cău-
taţĭ acum să mě omorîţĭ pe mine, un
om care v'am vorbit adevěrul, pe care
l'am auzit de la Dumnezeu; Abraam
nu făcu aceasta 41 Voĭ faceţĭ fap-
tele tatălui vostru.

Dar ei 'i ziseră: noĭ nu sûntem
născuţĭ din desfrânare, avem un tată,
pe Dumnezeu.

42 Şi Iisus le zise: daca Dumnezeu
ar fi tatăl vostru, m'aţĭ iubi pe mine;
căcĭ eu din Dumnezeu am eşit şi vin;
căcĭ n'am venit de la mine ênsumĭ, ci
acela m'a trimis. 43 Pentru ce nu
înţelegeţĭ vorbirea mea? Pentru că nu
puteţĭ auzi cuvîntul meu. 44 Voĭ sûn-
teţĭ din tatăl, diavolul, şi voiţĭ să fa-
ceţĭ poftele tatălui vostru. Acela de
la început era omorîtor de oamenĭ şi
nu stă în adevěr, pentru că într'ênsul
nu este adevěr. Când vorbeşte min-
ciuna, vorbeşte din ale sale; pentru că
este mincinos şi tată al mincinosului.
45 Dar pentru că eu spun adevěrul nu
mě credeţĭ. 46 Cine dintre voĭ mě
mustră pentru pěcat? Daca vorbesc
adevěr, pentru ce voĭ nu mě credeţĭ?
47 Cine este din Dumnezeu ascultă
cuvintele lui Dumnezeu; de aceea voĭ
nu ascultaţĭ, pentru că nu sûnteţĭ din
Dumnezeu.

48 Rěspunseră Iudei şi 'i ziseră: nu
zicem noĭ oare bine că tu eştĭ Sama-
ritan şi ai demon?

49 Rěspunse Iisus: eu nu am de-
mon, ci cinstesc pe Tatăl meu, şi voĭ
mě necinstiţĭ pe mine. 50 Eu nu caut
mărirea mea, este cine caută şi judecă.
51 Adevěr adevěr zic voě, daca va
păzi cineva cuvîntul, nu va vedea
moarte în veac.

52 Decĭ 'i ziseră Iudei: acum am
cunoscut că ai demon. Abraam a mu-
rit şi profeţĭ, şi tu zicĭ: daca va păzi
cineva cuvîntul, nu va gusta moarte

în veac. 53 Nu cumva eştĭ tu maĭ
mare decât tatăl nostru Abraam, care
a murit? Şi profeţi au murit; drept
cine te facĭ pe tine ênsuţĭ?
54 Rĕspunse Iisus: daca eu mĕ voĭ
fi mărit pe mine ênsumĭ, mărirea mea
nimic nu este; este Tatăl care mĕ mă-
reşte, despre care voĭ ziceţĭ că este
Dumnezeul vostru, 55 Şi nu 'l aţĭ
cunoscut, iar eu îl cunosc. Şi daca zic
că nu 'l cunosc, voĭ fi asemenea voĕ
mincinos; dar îl cunosc şi păzesc cu-
vîntul lui. 56 Abraam tatăl vostru
fu bucuros să vază zioa mea, şi vĕzu
şi fu mulţumit.
57 Deci ziseră Iudei către dênsul:
cincĭzecĭ de anĭ nu ai ânchĕ şi ai vĕ-
zut pe Abraam?
58 Zise lor Iisus: adevĕr adevĕr zic
voĕ, maĭ 'nainte d'a fi fost Abraam
sûnt eu.
59 Decĭ luară petre ca să arunce
într'ênsul; dar Iisus se ascunse şi eşi
din santuar, *trecênd prin mijlocul lor,*
şi astfel se duse.

Tămăduirea orbului de la naştere.

9 Şi trecênd vĕzu pe un om orb de
la naştere. 2 Şi ucenici sĕi 'l în-
trebară zicênd, Rabi, cine pĕcătui,
acesta sau părinţi lui, ca să fie născut
orb? 3 Rĕspunse Iisus: nicĭ acesta
nu pĕcătui nicĭ părinţi lui, ci pentru
ca lucrurile lui Dumnezeu să fie ară-
tate la dênsul. 4 Noĭ trebue să fa-
cem pênĕ este zioă lucrurile celui care
m'a trimis; vine noapte, când nimenea
nu poate lucra. 5 Când sûnt în lume,
lumina lumiĭ sûnt.
6 Zicênd acestea scuipâ jos şi făcu
noroiu din scuipat, şi unse cu noroiu
peste ochi orbului; 7 Şi 'i zise: du
te, spală te la izvorul Siloam (ce în-
semnează: trimis). Decĭ se duse şi sĕ
spălâ, şi veni vĕzênd.
8 Iar vecini şi cei care îl vedeau
mai 'nainte că era cerşĕtor ziceau: nu
este oare acesta cel care şade şi cer-
şeşte? 9 Uni ziceau că acesta este;
iar alţi ziceau: nu, ci seamănă cu dên-
sul. Acela zicea că eu sûnt. 10 Decĭ
'l întrebau: cum dar 'ţi s'au deschis
ochi? 11 Rĕspunse acela şi zise:
omul care se numeşte Iisus făcu no-
roiu şi 'mi unse ochi şi 'mi zise:
du te la izvorul Siloam şi spală te.
Decĭ ducêndu mĕ şi spălându mĕ
am dobîndit vederea. 12 Şi 'i zi-
seră: unde este acela? Nu ştiu,
zice el.

Fariseiĭ cercetéză pe orbul din naştere.

13 Decĭ îl duc la farisei, pe cel care
altădată era orb. 14 Şi era sâmbĕtă
zioa în care Iisus făcu noroiu şi 'i
deschise ochi. 15 Decĭ iar 'l întrebau
şi farisei cum a dobîndit vederea. Şi
el le zise: noroiu 'mi a pus pe ochĭ, şi
m'am spălăt şi vĕd. 16 Şi uni dintre
farisei ziceau: omul acesta nu este de
la Dumnezeu, pentru că nu ţine sâm-
bĕta. Iar alţi ziceau: cum poate un
om pĕcătos să facă astfel de minunĭ?
Şi era desbinare între dênşi. 17 Decĭ
iarăş zic orbului: tu ce zicĭ despre
dênsul, pentru că 'ţi a deschis ochi?
Iar el zise că este profet.
18 Dar Iudei nu crezură despre
dênsul că era orb şi a dobîndit vede-
rea, pênĕ ce chemară pe părinţi celui
care a dobîndit vederea, 19 Şi 'i în-
trebară zicênd: acesta este fiul vostru
despre care ziceţĭ că fu născut orb?
Cum vede dar acum? 20 Decĭ rĕ-
spunseră părinţi lui şi ziseră: ştim că
acesta este fiul nostru şi că fu născut
orb; 21 Iar cum vede acum nu ştim,
sau cine 'i a deschis ochi noĭ nu ştim;
întrebaţi 'l, este în vêrstă, el ênsuşĭ va
vorbi despre sine.
22 Acestea ziseră părinţi lui pentru
că se temeau de Iudei; căcĭ Iudei se
învoiseră ca daca va fi mărturisit ci-
neva că el este Christos, să fie dat
afară din sinagogă. 23 De aceea zi-
seră părinţi lui că este în vêrstă; în-
trebaţi 'l.
24 Decĭ chemară de a doa oară pe
omul care era orb şi 'i ziseră: dă mă-
rire lui Dumnezeu; noĭ ştim că omul
acesta este pĕcătos. 25 Iar acela rĕ-
spunse: nu ştiu daca este pĕcătos; una
ştiu, că orb fiind vĕd acum.
26 Decĭ 'i ziseră: ce ţi a făcut?
Cum ţi a deschis ochi? 27 Rĕ-
spunse lor: v'am spus acum şi n'aţĭ
auzit; ce voiţĭ să auzițĭ iarăş? Nu
cumva voiţi şi voĭ să vĕ faceţĭ uce-
nici lui?
28 Şi 'l înfruntară aspru şi ziseră:
tu eştĭ ucenicul aceluia, iar noĭ sûntem
ucenici lui Moise; 29 Noĭ ştim că
Dumnezeu a vorbit lui Moise, dar pe
acesta nu '*l* ştim de unde este. 30 Rĕ-
spunse omul şi le zise: în aceasta dar
este minunea, că voĭ nu ştiţĭ de unde
este, şi 'mi a deschis ochi. 31 Ştim
că Dumnezeu nu ascultă pe pĕcătoşĭ;
ci daca este cineva temĕtor de Dum-
nezeu şi face voea lui, pe acesta îl
ascultă. 32 Din veac nu s'a auzit că

cineva a deschis ochi vre unui născut
orb; 33 Daca acesta n'ar fi de la
Dumnezeu, n'ar putea face nimic.
34 Rĕspunseră şi 'i ziseră: tu cu totul
eştĭ născut în pĕcate, şi tu ne înveţĭ
pe noĭ? Şi 'l deteră afară.

35 Iisus auzi că 'l au dat afară, şi
găsindu 'l zise: crezĭ tu în Fiul lui
Dumnezeu? 36 Rĕspunse acela şi
zise: şi cine este, Doamne, ca să crez
într'ênsul? 37 Iisus 'i zise: şi 'l ai
vĕzut, şi este acela care vorbeşte cu
tine. 38 Iar el zise: crez, Doamne, şi
'i se închină.

39 Şi Iisus zise: eu am venit în
această lume spre a osîndi, ca cei care
nu vĕd să vază şi cei care vĕd să fie
orbĭ.

40 Şi auziră acestea *unĭ* dintre fa-
risei care erau cu dênsul, şi 'i ziseră:
nu cumva şi noĭ sûntem orbĭ? 41 Zise
lor Iisus: daca aţĭ fi orbĭ, n'aţĭ avea
pĕcat; dar acum ziceţĭ că vedem; decĭ
pĕcatul vostru rĕmâne.

Păstorul cel bun. Cuvintele lui Iisus la sĕrbătoarea de sânţirea templului.

10 Adevĕr adevĕr zic voĕ, cine nu
intră pe uşă în staulul oilor, ci
sare pe d'altă parte, acela fur este şi
tâlhar; 2 Iar cine intră pe uşa păstor
este al oilor. 3 Acestuia portarul 'i
deschide, şi oile aud glasul lui, şi
cheamă oile sale pe nume şi le duce
afară. 4 Şi dupĕ ce a mânat afară
pe toate ale sale, merge înaintea lor,
şi oile 'i urmează, pentru că cunosc
glasul lui. 5 Dar unui strein nu 'i
vor urma, ci vor fugi de dênsul, pen-
tru că nu cunosc glasul streinilor.

6 Această asemănare le spuse Iisus;
dar aceia nu înţeleseră ce erau ce le
vorbia.

7 Decĭ iarăş le zise Iisus: adevĕr
adevĕr zic voĕ că eu sûnt uşa către
oĭ. 8 Toţĭ câţĭ veniră înainte de mine
furĭ sûnt şi tâlharĭ; dar oile nu ascul-
tară de dênşi. 9 Eu sûnt uşa; daca
va fi intrat cineva prin mine, mântuit
va fi, şi va intra şi va eşi şi păşune
va afla. 10 Furul nu vine decât ca
să fure şi să înjunghe şi să pearză; eu
am venit pentru ca *oile mele* să aĭbĕ
vieaţă, şi să aĭbĕ de prisos. 11 Eu
sûnt păstorul cel bun. Păstorul cel
bun 'şi pune sufletul pentru oile *sale*.
12 Iar cel tocmit şi care nu este păstor,
ale cărui oĭ nu sûnt ale sale, priveşte
lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi
lupul le răpeşte şi împrăştie oile;
13 Pentru că tocmit este, şi nu 'i este
grijă de oĭ. 14 Eu sûnt păstorul cel
bun, şi cunosc pe ale mele, şi ale mele
mĕ cunosc, 15 Dupĕ cum mĕ cu-
noaşte Tatăl şi eu cunosc pe Tatăl, şi
sufletul 'mi pun pentru oile *mele*.
16 Am şi alte oĭ, care nu sûnt din
staulul acesta, şi pe acelea trebue ca
eu să le duc, şi vor asculta de glasul
meu, şi va fi o turmă, un păstor.
17 De aceea Tatăl mĕ iubeşte, fiind că
pun sufletul meu, ca iarăş să 'l ĭeau.
18 Nimenea nu 'l ridică de la mine, ci
eu îl pun de la mine ênsumĭ. Putere
am ca să 'l pun, şi putere am ca iarăs
să 'l ĭeau. Această poruncă am primit
o de la Tatăl meu.

19 Decĭ iarăş se făcu pentru cu-
vintele acestea desbinare între Iudei.
20 Iar mulţĭ dintre ei ziceau: are de-
mon şi nu este în firea lui; pentru ce
'l ascultaţĭ? 21 Alţi ziceau: cuvin-
tele acestea nu sûnt ale unui demoni-
zat; nu cumva un demon poate deschi-
de ochi orbilor?

22 Şi era *atuncĭ* în Ierusalem *sĕr-
bătoare de* sânţirea templului; era iarnă;
23 Şi Iisus sĕ preumbla în santuar în
porticul lui Solomon. 24 Decĭ Iudei
îl încunjurară şi 'i ziceau: pênĕ când
ne scoţĭ sufletul? Daca tu eştĭ Chri-
stosul, spune ne fără sfieală,

25 Rĕspunse lor Iisus: v'am spus,
şi nu credeţĭ; lucrurile pe care le fac
în numele Tatălui meu, acestea măr-
turisesc pentru mine; 26 Dar voĭ nu
credeţĭ pentru că nu sûnteţĭ dintre oile
mele, *dupĕ cum v'am spus*. 27 Oile
mele ascultă de glasul meu, şi eu le
cunosc, şi 'mi urmează; 28 Şi eu le
dau vieaţă vecĭnică, şi în veac nu vor
peri, şi nu le va răpi cineva din mâna
mea. 29 Tatăl meu care 'mi *le* a dat
este maĭ mare decât toţĭ; şi nimenea
nu *le* poate răpi din mâna Tatălui
meu. 30 Eu şi Tatăl sûntem una.

31 Decĭ Iudei luară iarăş petre ca
să 'l omoare.

32 Iisus le rĕspunse: multe lucrurĭ
bune v'am arătat de la Tatăl *meu*;
pentru care lucru din ele mĕ omorîţĭ
cu petre? 33 Rĕspunseră lui Iudei
zicênd: pentru lucru bun nu te omorîm
cu petre, ci pentru defăimare, şi pen-
tru că tu om fiind de facĭ pe tine ên-
suţĭ Dumnezeu.

34 Rĕspunse lor Iisus: nu este oare
scris în legea voastră că „eu am zis:
Dumnezeĭ sûnteţĭ?“ 35 Daca *legea* a
numit Dumnezeĭ pe aceia către care a
fost cuvîntul lui Dumnezeu, şi scriptura
nu poate fi desfiinţată, 36 Voĭ ziceţĭ

aceluia pe care Tatăl 'l a sânţit şi 'l
a trimis în lume că tu rosteştĭ defăi-
mare, pentru că am zis: Fiul lui Dum-
nezeu sûnt? 37 Daca nu fac lucru-
rile Tatălui meu, nu mĕ credeţĭ;
38 Iar daca *le* fac, chiar daca nu mĕ
credeţĭ, credeţĭ lucrurile, ca să ştiţĭ şi
să cunoaşteţĭ că Tatăl este în mine şi
eu în Tatăl.
39 Decĭ căutau iarăş ca să 'l prinză,
dar el scăpâ din mâna lor.
40 Şi se duse iarăs dincolo de Ior-
dan în locul unde era Ioan, când bo-
teza în întêia dată, şi rĕmase acolo.
41 Şi mulţĭ veniră la dênsul şi ziceau
că Ioan n'a făcut nicĭ o minune, dar
toate câte a spus Ioan despre acesta
erau adevĕrate. 42 Şi mulţĭ crezură
într'ênsul acolo.

Invierea lui Lazăr.

11 Şi era un *om* bolnav, Lazar din
Betania, din satul Mariĭ şi al
Martei sora ei. 2 Iar Maria era *aceea*
care a uns cu mir pe Domnul şi 'i a
şters picĭoarele cu pĕrul ei, al cărei
frate Lazar era bolnav. 3 Decĭ suro-
rile trimiseră la dênsul zicênd: Do-
amne, iată pe care 'l iubeştĭ este
bolnav.
4 Şi Iisus auzind zise: boala aceasta
nu este spre moarte, ci pentru mărirea
lui Dumnezeu, ca Fiul lui Dumnezeu
să fie mărit printr'ênsa.
5 Şi Iisus iubia pe Marta şi pe sora
ei şi pe Lazar. 6 Decĭ dupĕ ce auzi
că este bolnav, atuncĭ maĭ rĕmase doĕ
zile în locul unde era; 7 Apoĭ dupĕ
aceasta zice ucenicilor: să mergem iar
în Iudea. 8 Rabi, 'i zic ucenici, Iu-
dei căutau chiar acum să te omoare
cu petre, şi iar mergĭ acolo? 9 Rĕ-
spunse Iisus: oare nu doĕsprezece sûnt
ceasurile zilei? Daca umblă cineva
zioa, nu se poticneşte, pentru că vede
lumina acestei lumĭ; 10 Iar daca
umblă cineva noaptea se poticneşte,
fiind că nu este într'ênsul lumină.
11 Acestea vorbi, şi dupĕ aceea le
zice: Lazar prietenul nostru a adormit;
dar mĕ duc ca să 'l deştept din somn.
12 Decĭ ucenici 'i ziseră: Doamne,
daca a adormit, va fi scăpat. 13 Dar
Iisus vorbise despre moartea lui *Lazar*;
şi dênşi gândiră că vorbeşte despre
adormirea somnului. 14 Decĭ atuncĭ
Iisus le spuse fără sfieală: Lazar a
murit, 15 Şi mĕ bucur pentru voĭ,
că nu eram acolo, pentru ca să cre-
deţĭ; să mergem dar la dênsul.
16 Decĭ Toma care se numeşte
geamĕn zise celor împreună cu dênsul
ucenicĭ: să mergem şi noĭ ca să mu-
rim cu dênsul.
17 Venind dar Iisus îl aflâ avênd
acum patru zile în mormênt.
18 Şi Betania era aproape de Ieru-
salem ca la cincĭsprezece stadiĭ; 19 Şi
mulţĭ dintre Iudeĭ veniseră la Marta şi
Maria ca să le mângâe pentru fratele
lor. 20 Decĭ Marta îndată ce auzi că
vine Iisus, eşi înaintea lui; iar Maria
şĕdea jos în casă.
21 Şi Marta zise către Iisus: Do-
amne, daca ai fi fost aci, n'ar fi murit
fratele meu. 22 Şi acum ştiu că Dum-
nezeu 'ţi va da câte veĭ cere de la
Dumnezeu. 23 Fratele tĕu va înviea,
'i zice Iisus. 24 Ştiu, 'i zice Marta,
că va înviea la învierea în zioa de
apoĭ. 25 Eu sûnt învierea şi vieaţă,
'i zise Iisus. Cine crede în mine viu va
fi, chiar daca va fi murit; 26 Şi orĭ
cine care este viu şi crede în mine
nu va muri în veac; crezĭ aceasta?
27 Aşa *este*, Doamne, 'i zice, eu am
crezut că tu eştĭ Christosul al lui Dum-
nezeu Fiu care vine în lume.
28 Şi zicênd aceasta, se duse şi
chemâ pe Maria sora ei spunênd în
ascuns: Invăţătorul este aci şi te
cheamă. 29 Aceea îndată ce auzi sĕ
scoală în grabă şi vine la dênsul.
30 Şi Iisus nu venise ânchĕ în sat, ci
era în locul unde 'i eşi Marta înainte
31 Decĭ Iudei care erau cu dênsa în
casă şi o mângâeau, vĕzênd că Maria
s'a sculat în grabă şi a eşit, 'i ur-
mară, gândind că se duce la mormênt
ca să plângă acolo.
32 Decĭ Maria îndată ce veni unde
era Iisus, vĕzêndu 'l 'i căzu la picĭoare
zicêndu 'i: Doamne, daca ai fi fost aci,
nu 'mi ar fi murit fratele. 33 Iar
Iisus când o vĕzu plângênd şi pe Iudei
care veniseră împreună cu dênsa plân-
gênd *şi ei*, gemu în spiritul sĕu şi se
turburâ, 34 Şi zise: unde 'l aţĭ pus?
Doamne, 'i zic *ele*, vino şi vezĭ. 35 Ii-
sus lăcrămâ. 36 Decĭ ziceau Iudei:
iată cât de mult îl iubia! 37 Iar unĭ
dintre dênşi ziceau: nu putea oare
acesta care a deschis ochi orbului
să facă ca şi acesta să nu moară?
38 Decĭ Iisus gemênd iar în sine, vine
la mormênt; şi era o peşteră şi o
peatră era pusă înaintea ei. 39 Luaţĭ
peatra, zice Iisus. Doamne, 'i zice
Marta sora celui mort, acum miroase
rĕu, pentru că este a patra zi. 40 Zice
ei Iisus: nu 'ţi am spus că daca crezĭ
veĭ vedea mărirea lui Dumnezeu?

41 Decĭ luară peatra *de unde era pus*
mortul.
Iar Iisus ridicâ ochi în sus şi zise:
Tată, 'ţi mulţumesc că m'ai ascultat.
42 Eu ştiam că totdauna mĕ ascultĭ;
dar am zis pentru gloata ce stă împrejur, pentru ca să crează că tu m'ai
trimis. 43 Şi zicênd acestea strigâ
cu glas mare: Lazăre, vino afară!
44 *Şi* eşi mortul avênd picĭoarele şi
mâĭnile legate cu făşiĭ de pânză, şi
faţa lui era înfăşurată cu un ştergar.
Deslegaţi 'l, le zice Iisus, şi lăsaţi 'l
să meargă.
45 Decĭ mulţĭ dintre Iudeĭ, care
veniră la Maria şi vĕzură cele ce făcu
Iisus, crezură într'ênsul.

Uneltirile arhiereilor împotriva vieţiĭ lui Iisus.

46 Iar uni dintre dênşi sĕ duseră
la fariseĭ şi le spuse cele ce făcu Iisus.
47 Decĭ maĭ mari preoţilor şi farisei adunară sinedriu, şi ziceau: ce
facem, pentru că omul acesta face
multe minunĭ? 48 Daca îl lăsăm aşa,
toţĭ vor crede într'ênsul, şi vor veni
Romani şi ne vor lua şi locul şi neamul. 49 Iar unul oare care dintre
dênşi Caiafa, archiereu fiind în anul
acela, le zise: voĭ nu ştiţĭ nimic,
50 Nicĭ nu cumpăniţĭ cu mintea că ne
este de folos ca să moară un om pentru popor şi să nu peară tot neamul.
51 Şi aceasta n'*o* zise de la sine ênsuşĭ, ci archiereu fiind în anul acela
profetizâ că Iisus avea să moară pentru neamul *lor*, 52 Şi nu numaĭ pentru neamul *lor*, ci şi pentru ca să
adune într'una pe fii lui Dumnezeu cei
împrăştiaţĭ. 53 Decĭ din acea zi sĕ
sfătuiră ca să 'l omoare.
54 Pentru aceea Iisus nu maĭ umbla
fără sfieală printre Iudeĭ, ci se duse
de acolo în ţinutul aproape de pustie,
într'un oraş numit Efraim, şi acolo 'şĭ
trecea timpul cu ucenici.
55 Şi era aproape Paştele Iudeilor,
şi mulţĭ din ţară veniră sus la Ierusalem maĭ 'nainte de Paşte, ca să se
curăţiască. 56 Decĭ căutau pe Iisus
şi vorbiau între dênşi stând în santuar: ce vi se pare, că n'are să vie
nicĭ de cum la sĕrbătoare? 57 Iar
maĭ mari preoţilor şi farisei dedese poruncĭ ca daca cineva ştie unde este să
încunoştiinţeze, pentru ca să 'l prinză.

Maria unge picĭoarele lui Iisus în Betania.

12 Şi cu şase zile maĭ 'nainte de
Paşte Iisus veni la Betania, unde
era Lazăr, pe care Iisus îl sculase
dintre morţĭ. 2 Decĭ 'i făcură cină
acolo, şi Marta slujia, iar Lazăr era
unul dintre cei care şĕdeau la masă
împreună cu dênsul. 3 Atuncĭ Maria
luând o litră de mir foarte scump de
nard adevĕrat unse picĭoarele lui Iisus
şi şterse cu pĕrul eĭ picĭoarele lui; si
casa se umplu de mirosul mirului.
4 Iar unul dintre ucenici lui, Iuda
Iscariotu care avea să 'l dea prins,
zice: 5 Pentru ce nu s'a vîndut acest
mir pe treĭ sute de denarĭ şi să se fi
dat la săracĭ? 6 Dar el zise aceasta
nu pentru că avea grijă de săracĭ, ci
pentru că fur era şi punga avênd da
la o parte din cele puse într'ênsa.
7 Decĭ Iisus zise: las'o că 'l a păstrat
pentru zioa îmormêntăriĭ mele; 8 Căcĭ
pe săracĭ 'i aveţĭ în totdauna cu voĭ,
dar pe mine nu mĕ aveţĭ în totdauna.
9 Şi gloată multă dintre Iudei aflâ
că este acolo, şi veniră nu numaĭ pentru Iisus, ci ca să vază şi pe Lazăr,
pe care îl sculâ dintre morţĭ. 10 Iar
maĭ mari preoţilor se sfătuiră ca să
omoare şi pe Lazăr, 11 Pentru că
din pricina lui mulţĭ dintre Iudei plecau şi credeau în Iisus.

Intrarea lui Iisus în Ierusalim.

12 A doa zi gloată multă care era
venită la sĕrbătoare, auzind că Iisus
vine la Ierusalem, 13 Luară ramurĭ
de fenic şi eşiră spre întîmpinarea lui,
şi strigau: Osana, „binecuvîntat *este*
cine vine în numele Domnului," împĕratul lui Israel.
14 Şi Iisus găsind un asin tênĕr
şĕzu pe dênsul, după cum este seris:
15 „Nu te teme, fiica Sionului, iată
împĕratul tĕu vine şĕzênd pe mânzul
asinei." 16 Dar ucenici sĕi nu înţeleseră acestea la început, ci când fu
mărit Iisus, atuncĭ 'şĭ aduseră aminte
că acestea erau scrise pentru dênsul şi
acestea 'i au făcut.
17 Decĭ mărturisia gloata care era
cu dênsul că a chemat pe Lazăr din
mormênt şi 'l a înviat dintre morţĭ.
18 De aceea îl şi întîmpinâ gloata,
pentru că auzi că dênsul făcuse minunea aceasta. 19 Decĭ farisei ziseră
între dênşi: vedeţĭ că nimic nu folosiţĭ; iată lumea s'a dus după dênsul.

Despre rodul morţiĭ sale. Glas din cer.

20 Şi erau unĭ Elinĭ dintre cei care
vin ca să se închine în timpul sĕrbătoriĭ; 21 Aceştia dar veniră la Filip,
cel de la Betsaida Galilei, şi 'l rugară

zicênd: Domnule, voim să vedem pe
Iisus. 22 Filip vine şi spune lui An-
dreiŭ, vine Andreiŭ şi Filip şi spun
lui Iisus.

23 Iar Iisus le rĕspunde zicênd: a
venit ceasul ca Fiul omului să fie
mărit. 24 Adevĕr adevĕr zic voĕ,
daca grăuntele de grâu ce a căzut pe
pămênt nu va fi murit, rĕmâne numaĭ
el; iar daca va fi murit aduce rod
mult. 25 Cine 'şĭ iubeşte sufletul îl
perde, ci cine 'şĭ uraşte sufletul în lu-
mea aceasta îl va păstra pentru vieaţă
vecĭnică. 26 Daca 'mi slujaşte cineva,
să 'mi urmeze, şi unde sûnt eu, acolo
va fi şi slujitorul meu; daca 'mi slujaşte
cineva, îl va cinsti Tatăl. 27 Acum
sufletul 'mi este turburat, şi ce să zic?
Tată, scapă mĕ din ceasul acesta. Dar
pentru aceea am venit în ceasul acesta.
28 Tată, măreşte 'ţĭ numele.

Decĭ veni glas din cer şi '*l* am
mărit, şi iar *îl* voĭ mări.

29 Iar gloata care sta şi auzi zicea
că tunet a fost; alţi ziceau: ânger 'i a
vorbit. 30 Rĕspunse Iisus şi zise: nu
pentru mine a fost glasul acesta ci
pentru voĭ. 31 Acum este judecarea
acestei lumĭ; acum va fi aruncat afară
stăpînitorul acestei lumĭ; 32 Şi eu
îndată ce voĭ fi înălţat de pe pămênt,
voĭ trage pe toţĭ la mine. 33 Iar
aceasta o zicea însemnând cu ce moarte
avea să moară.

34 Decĭ gloata 'i rĕspunse: noĭ am
auzit din lege că Christosul rĕmâne în
veac; şi cum zicĭ tu că Fiul omului
trebue să fie înălţat? Cine este acesta
Fiul omului? 35 Drept aceea Iisus
le zise: lumina este între voĭ ânchĕ
puţin timp. Umblaţĭ dupĕ cum aveţĭ
lumina, ca să nu vĕ apuce întunerecul;
şi cine umblă în întunerec nu ştie în-
cotro merge. 36 Dupĕ cum aveţĭ lu-
mina, credeţĭ în lumină, ca să vĕ fa-
ceţĭ fiĭ ai luminiĭ.

Acestea vorbi Iisus şi plecând sĕ
ascunse de dênşi.

Necredinţa Iudeilor.

37 Dar deşi făcuse atâtea minunĭ
înaintea lor nu credeau într'ênsul,
38 Pentru ca să fie împlinit cuvîntul
lui Isaia profetul pe care 'l a zis:
„Doamne, cine a crezut la cele auzite
de la noĭ? Şi braţul Domnului cui a
fost descoperit?“ 39 De aceea nu
puteau crede, că iarăş Isaia a zis:
40 „Orbit a ochi lor şi învîrtoşat a
inima lor, ca să nu vază cu ochi şi să
nu înţeleagă cu inima şi să nu se în-
toarcă, şi *eu* 'i voĭ vindeca.“ 41 Ace-
stea zise Isaia pentru că vĕzu mărirea
lui şi vorbi despre dênsul. 42 Totuşĭ
mulţĭ chiar dintre maĭ mari crezură
într'ênsul, dar din pricina fariseilor nu
mărturisiau, ca să nu fie daţĭ afară
din sinagogă; 43 Căcĭ au iubit ma-
rirea oamenilor maĭ mult decât mări-
rea lui Dumnezeu.

44 Şi Iisus strigă şi zise: cine crede
în mine, nu crede în mine ci în cel
care m'a trimis pe mine, 45 Şi cine
mĕ vede pe mine vede pe cel care m'a
trimis pe mine. 46 Eu am venit *ca*
lumină în lume, pentru ca orĭ cine
care crede în mine să nu rĕmâe în în-
tunerec. 47 Şi daca cineva va fi auzit
de la mine cuvintele şi nu *le* va fi pă-
zit, eu nu 'l osîndesc; căcĭ n'am venit
să osîndesc lumea, ci să mântuesc lu-
mea. 48 Cine mĕ despreţueşte pe
mine şi nu primeşte cuvintele mele
are cine să 'l osîndiască; cuvîntul pe
care 'l am spus, acela 'l va osîndi în
ziua de apoĭ; 49 Pentru că eu n'am
vorbit de la mine ênsumĭ, ci Tatăl
care m'a trimis el ênsuşĭ 'mi a dat
poruncă ce să zic şi ce să vorbesc.
50 Şi ştiu că porunca lui este vieaţă
vecĭnică. Decĭ cele ce vorbesc eu, dupĕ
cum 'mi a spus Tatăl, aşa vorbesc.

Cea din urmă cină cu spălarea picĭoarelor.

13 Iar maĭ 'nainte de sĕrbătoarea
Paştelui ştiind Iisus că 'i a venit
ceasul ca să se strămute din lumea
aceasta la Tatăl, iubind pe ai sĕi care
erau în lume, 'i a iubit pênĕ în sfîrşit,
2 Şi pe când era cină, când diavolul
'şi pusese acum în gând ca Iuda, fiul
lui Simon Iscariotu, să 'l dea prins,
3 *Iisus*, ştiind că Tatăl 'i a dat tot în
mâĭnĭ, şi că de la Dumnezeu a eşit şi
la Dumnezeu merge, 4 Sĕ scoală de
la cină şi 'şĭ desbracă hainele, şi luând
un ştergar sĕ încinse. 5 Apoĭ toarnă
apă in vasul de spălat, şi începu să
spele picĭoarele ucenicilor şi să *le*
şteargă cu ştergarul cu care era încins.

6 Decĭ vine la Simon Petru. Acesta
'i zice: Doamne, tu 'mi spelĭ picĭoa-
rele? 7 Rĕspunse Iisus şi 'i zise: tu
nu ştii acum ce fac eu, dar veĭ înţelege
în urmă. 8 Petru 'i zice: în veac nu
'mi veĭ spăla picĭoarele. Iisus 'i rĕ-
spunse: daca nu te voĭ fi spălat, nu ai
parte cu mine. 9 Simon Petru 'i zice:
Doamne, nu numaĭ picĭoarele mele ci
şi mâĭnile şi capul. 10 Iisus 'i zice:
cine s'a scăldat nu are trebuinţă să se

spele, decĭ este cu totul curat; şi voĭ
curaţĭ sûnteţĭ, dar nu toţĭ. 11 Căcĭ
ştiea pe cel care avea să 'l dea prins;
de aceea zise că nu toţĭ sûnteţĭ cu-
raţĭ.

12 Decĭ după ce le spălâ picĭoarele
şi 'şĭ luâ hainele şi se puse iar la
masă, le zise: înţelegeţĭ ce v'am făcut?
13 Voĭ mě numiţĭ: Invăţătorul şi Dom-
nul, şi bine ziceţĭ, căcĭ sûnt. 14 Decĭ
daca v'am spălat picĭoarele, eu Dom-
nul şi Invăţătorul, şi voĭ datorĭ sûn-
teţĭ să spălaţĭ picĭoarele uni altora;
15 Căcĭ pildă v'am dat, ca să faceţĭ şi
voĭ după cum v'am făcut eu. 16 Ade-
věr adevěr zic voě, nu este slugă maĭ
mare decât stăpînul sěu, nicĭ trimis
maĭ mare decât cel care 'l a trimis.
17 Daca ştiţĭ acestea, fericiţĭ sûnteţĭ
daca le veţĭ fi făcut. 18 Nu zic
despre voĭ toţĭ: eu ştiu pe care 'i am
ales; ci *trebuia* că să fie împlinită
scriptura: „cel care 'mi mănâncă
pâînea ridicat a călcâiul sěu împro-
tiva mea.“ 19 De acum vě zic maĭ
'nainte d'a se împlini, ca să credeţĭ
când se va fi împlinit că eu sûnt.
20 Adevěr adevěr zic voě, cine pri-
meşte pe orĭ care *îl* voĭ fi trimis pe
mine mě primeşte, iar cine mě primeşte
pe mine primeşte pe *cel* care m'a trimis
pe mine.

Iisus arată pe trădător.

21 Acestea vorbind Iisus sě tur-
burâ cu spiritul şi mărturisi şi zise:
adevěr adevěr zic voě că unul dintre
voĭ mě va da prins. 22 *Decĭ* se uitau
ucenici uni la alţi, nedomiriţĭ fiind
despre cine vorbeşte. 23 Şi era lângă
sînul lui Iisus la masă unul dintre uce-
nici sěi pe care 'l iubia Iisus. 24 Decĭ
Simon Petru face semn acestuia şi 'i
zice: spune cine este despre care vor-
beşte. 25 Şi acela plecându se spre
peptul lui Iisus 'i zice: Doamne, cine
este? 26 Iisus rěspunde: este acela
pentru care eu voĭ întinge îmbucătura
şi 'i voĭ da. Decĭ întingênd îmbucă-
tura ĭea şi dă lui Iuda *fiu* al lui Simon
Iscariotu. 27 Şi după îmbucătura
dată, atuncĭ intrâ satan în acela. Decĭ
Iisus 'i zice: ceea ce facĭ, fă maĭ cu-
rînd. 28 Şi nimenea dintre cei care
şědeau la masă nu înţelese pentru ce
'i a zis aceasta. 29 Căcĭ uni gândiau,
fiind că Iuda avea punga, că Iisus 'i
zice: cumpěră cele ce ne trebue pen-
tru sěrbătoare, sau să dea ceva sěra-
cilor. 30 Decĭ după ce luâ acela îm-
bucătura eşi îndată; şi era noapte.

Noua poruncă a iubireĭ.

31 Şi când eşi, zice Iisus: acum
Fiul omului este mărit, şi într'ênsul
Dumnezeu este mărit. 32 Daca Dum-
nezeu este mărit într'ênsul, şi Dumne-
zeu îl va mări în sine ênsuşĭ, şi îndată
îl va mări. 33 Copiĭ, puţin timp maĭ
sûnt împreună cu voĭ; mě veţĭ căuta,
şi după cum am zis Iudeilor că unde
mě duc eu voĭ nu puteţĭ veni, şi voě
vě zic de acum înainte. 34 Poruncă
noă vě dau, ca să vě iubiţĭ uni pe alţi,
după cum v'am iubit ca şi voĭ să vě
iubiţĭ uni pe alţi. 35 Intr'aceasta vor
cunoaşte toţĭ că 'mi sûnteţĭ ucenicĭ,
daca aveţĭ iubire uni către alţi.

Iisus vestesce trădărea lui Petru.

36 Doamne, 'i zice Simon Petru,
unde te ducĭ? Rěspunse Iisus: unde
mě duc nu poţĭ să 'mi urmezĭ acum,
dar maĭ în urmă 'mi veĭ urma. 37 Do-
amne, 'i zice Petru, pentru ce nu pot
să 'ţi urmez de acum? Sufletul 'mi voĭ
pune pentru tine. 38 Iisus rěspunde:
'ţĭ veĭ pune sufletul pentru mine?
Adevěr adevěr zic ţie, nu va cânta
cocoşul pênĕ ce nu mě veĭ fi tăgăduit
de treĭ orĭ.

Christos merge la Tatăl. Făgădueşte trimiterea Mângâetorului. Unirea credincioşilor cu Christos. Pacea lui.

14 Să nu se turbure inima voastră;
aveţĭ încredere în Dumnezeu,
aveţî încredere şi în mine. 2 In casa
Tatălui meu sûnt multe locuinţe; iar
daca n'ar fi, v'aş fi spus; pentru că mě
duc să vě gătesc loc. 3 Şi daca mě
voĭ fi dus şi voĭ fi gătit voě loc, iar
vin şi vě voĭ lua la mine ênsumĭ,
pentru ca unde sûnt eu să fiţĭ şi voĭ.
4 Şi ştiţĭ calea unde mě duc eu.
5 Doamne, 'i zice Toma, nu ştim
unde te ducĭ, şi cum ştim calea?
6 Iisus 'i zice: eu sûnt calea şi adevě-
rul şi vieaţa; nimenea nu vine la Ta-
tăl decât prin mine. 7 Daca m'aţĭ
cunoscut pe mine, veţĭ cunoaşte şi pe
Tatăl meu; de acum înainte cunoaşteţi
'l şi 'l aţĭ vězut.
8 Doamne, 'i zice Filip, arată ne
pe Tatăl, şi ne este de ajuns. 9 Iisus
'i zice: de atâta timp sûnt cu voĭ, şi
nu m'ai cunoscut, Filipe? Cine m'a
vězut pe mine a vězut pe Tatăl; cum
zicĭ tu: arată ne pe Tatăl? 10 Nu
crezĭ că eu *sûnt* în Tatăl şi Tatăl este
întru mine? Cuvintele pe care le zic
voě nu le spun de la mine ênsumĭ;

dar Tatăl care locuește în mine face
lucrurile lui. 11 Credeți 'mi că eu
sûnt în Tatăl și Tatăl este întru mine;
iar daca nu, credeți 'mi pentru ênsĕșĭ
lucrurile *mele*.

12 Adevĕr adevĕr zic voĕ, cine crede
în mine va face și el lucrurile pe care
le fac eu, și maĭ marĭ decât acestea va
face, pentru că eu mĕ duc la Tatăl,
13 Și orĭ ce vețĭ fi cerut în numele
meu, aceasta voĭ face, pentru ca Tatăl
să fie mărit în Fiul. 14 Daca vețĭ fi
cerut ceva în numele meu, eu voĭ face
aceasta.

15 Daca mĕ iubițĭ pe mine, vețĭ
păzi poruncile mele. 16 Și eu voĭ
ruga pe Tatăl și va da voĕ alt Mân-
gâetor, ca să fie în veac împreună cu
voĭ, 17 Pe Spiritul adevĕrului, pe
care lumea nu 'l poate primi, pentru
că nu 'l vede nicĭ nu 'l cunoaște; dar
voĭ îl cunoașteţĭ, fiind că rĕmâne la
voĭ și va fi întru voĭ. 18 Nu vĕ
voĭ lăsa singurĭ în lume, vin la voĭ.
19 Ânchĕ puțin timp și lumea nu mĕ
maĭ vede, dar voĭ mĕ vedețĭ; căcĭ eu
sûnt viu, și voĭ vețĭ fi viĭ. 20 In
acea zi voĭ vețĭ cunoaște că eu *sûnt* în
Tatăl meu și voĭ în mine și eu în voĭ.
21 Cine are poruncile mele și le păzește,
acela este care mĕ iubește; iar cine mĕ
iubește pe mine iubit va fi de către
Tatăl meu, și eu îl voĭ iubi și mĕ voĭ
arăta ênsumĭ lui.

22 Doamne, 'i zice Iuda, nu Isca-
riotul: și ce s'a întîmplat că gândeștĭ
să te arățĭ noĕ pe tine ênsuțĭ și nu
lumiĭ?

23 Rĕspunse Iisus și 'i zise: daca
cineva mĕ iubește va păzi cuvîntul
meu, și Tatăl meu îl va iubi, și la dên-
sul vom veni și locuință ne vom face
la dênsul. 24 Cine nu mĕ iubește nu
păzește cuvintele mele; și cuvîntul pe
care 'l auzițĭ nu este al meu ci al Ta-
tălui care m'a trimis pe mine.

25 Acestea vi le am vorbit fiind
ânchĕ la voĭ; 26 Dar Mângâetorul,
Spiritul Sânt pe care îl va trimite Ta-
tăl în numele meu, el vĕ va învăța tot
și vĕ va aduce aminte tot ce v'am zis.

27 Pace vĕ las voĕ, pacea mea o
dau voĕ; nu după cum dă lumea vĕ
dau eu. Să nu vi se turbure inima nicĭ
să se sperie. 28 Ațĭ auzit că eu v'am
zis: mĕ duc și vin la voĭ. Daca m'ațĭ
fi iubit, v'ațĭ fi bucurat că mĕ duc la
Tatăl, fiind că Tatăl este maĭ mare
decât mine. 29 Și acum v'am spus
maĭ 'nainte d'a se face, ca să credețĭ
când sĕ va fi făcut. 30 Nu voĭ maĭ
vorbi multe cu voĭ; căcĭ vine stăpîni-
torul lumiĭ, și în mine nu are nimic,
31 Dar ca să cunoască lumea că iu-
besc pe Tatăl, și după cum 'mi a po-
runcit Tatăl, așa fac. Sculațĭ vĕ, sĕ
plecăm d'aci.

*Vița cea adevĕrată. Porunca lui Chri-
stos și cea maĭ mare iubire. Prietenĭ
aleșĭ. Ura și vina lumiĭ. Mângâetorul.*

15 Eu sûnt vița cea adevĕrată, și
Tatăl meu este lucrătorul. 2 Orĭ
ce coardă de viță în mine ne făcênd
rod o desființează, și pe orĭ care care
face rod o curăță ca să facă maĭ mult
rod. 3 Voĭ sûntețĭ curațĭ acum pen
tru cuvîntul pe care vi 'l am spus;
4 Rĕmânețĭ în mine, și eu *voĭ rĕmân*
în voĭ. După cum coarda de viță nu
poate face rod de la sine ênsășĭ daca
nu va fi rĕmas în viță, așa nicĭ voĭ
daca nu vețĭ fi rĕmas în mine. 5 Eu
sûnt vița, voĭ coardele vițeĭ. Cine rĕ-
mâne în mine și eu *rĕmân* în el, acesta
face rod mult, pentru că fără de mine
nu putețĭ face nimic. 6 Daca cineva
nu va fi rĕmas în mine, aruncat fu
afară ca coarda de viță și s'a uscat,
și o strîng și în foc o aruncă, și arde.
7 Daca vețĭ fi rĕmas în mine, și cu-
vintele mele vor fi rĕmas în voĭ, ce-
rețĭ orĭ ce ațĭ voi, și se va face voĕ.
8 In aceasta este mărit Tatăl meu, ca
să aducețĭ rod mult și 'mi vețĭ fi
ucenicĭ.

9 După cum m'a iubit pe mine Ta-
tăl, și eu v'am iubit pe voĭ; rĕmânețĭ
în iubirea mea. 10 Daca vețĭ fi pă-
zit poruncile mele, vețĭ rĕmâne în iu-
birea mea, după cum și eu am păzit
poruncile Tatălui meu și rĕmân în iu-
birea lui. 11 Acestea vi le am spus
ca bucuria mea să fie în voĭ și bucu-
ria voastră să fie deplină.

12 Aceasta este porunca mea, ca să
vĕ iubițĭ uni pe alți după cum v'am
iubit. 13 Nimenea nu are o iubire
maĭ mare decât aceasta ca cineva să
'șĭ pună sufletul pentru prieteni săĭ.
14 Voĭ 'mi sûntețĭ prietenĭ, daca vețĭ
fi făcut cele ce eu vĕ poruncesc.
15 Nu vĕ maĭ numesc slugĭ, pentru că
sluga nu știe ce face stăpînul sĕu;
v'am numit prietenĭ, pentru că v'am
făcut cunoscut tot ce am auzit de la
Tatăl meu. 16 Nu voĭ m'ațĭ ales pe
mine, ci eu v'am ales mie, și v'am rîn-
duit ca voĭ să vĕ ducețĭ și rod să
aducețĭ și rodul vostru să rĕmâe, pen-
tru ca să vĕ dea orĭ ce vețĭ fi cerut
de la Tatăl în numele meu. 17 Ace-

stea vě poruncesc, ca să vě iubiţĭ uni
pe alţi.
18 Daca lumea vě uraşte pe voĭ,
cunoaşteţĭ că m'a urît maĭ 'ntêiu pe
mine decât pe voĭ. 19 Daca aţĭ fi din
lume, lumea ar iubi ce este al sěu;
dar pentru că nu sûnteţĭ din lume, ci
eu v'am ales mie din lume, de aceea
lumea vě uraşte. 20 Aduceţi vě
aminte de cuvîntul pe care vi 'l am
zis: nu este slugă maĭ mare decât stă-
pînul sěu. Daca m'au prigonit pe mine,
şi pe voĭ vě vor prigoni. Daca au pă-
zit cuvîntul meu, şi pe al vostru îl vor
păzi. 21 Dar toate acestea le vor
face voě din pricina numelui meu,
pentru că nu ştiu pe cel care m'a tri-
mis. 22 Daca n'aş fi venit şi nu le
aş fi spus, pěcat n'ar avea, dar acum
nu au cuvînt de îndreptare pentru pě-
catul lor. 23 Cine mě uraşte pe mine
uraşte şi pe Tatăl meu. 24 Daca n'aş
fi făcut între dênşi lucrurile pe care
nimenea altul nu le a făcut, pěcat n'ar
avea; dar acum şi m'au vězut şi m'au
urît şi pe mine şi pe Tatăl meu.
25 Ci ca să fie împlinit cuvîntul ce
este scris în legea lor, că „fără cuvînt
m'au urît".
26 Când va fi venit Mângâetorul pe
care eu îl voĭ trimite voě de la Tatăl,
Spiritul adevěrului care de la Tatăl
purcede, acela va mărturisi pentru
mine; 27 Şi mărturisiţĭ şi voĭ, pentru
că de la început sûnteţĭ cu mine.

Prigonirile viitoare. Ajutorul Mângâetorului. Intristarea schimbată în bucurie. Rugăciunile făcute în numele lui Christos. Fuga ucenicilor.

16 Acestea vi le am vorbit ca să nu
vě smintiţĭ. 2 Eĭ vě vor da
afară din sinagogă; într'adevěr vine
un timp ca orĭ cine care v'a omorît să
gândiască că aduce jertfă lui Dumne-
zeu. 3 Şi acestea le vor face pentru
că n'au cunoscut pe Tatăl nicĭ pe mine.
4 Dar acestea vi le am vorbit ca să
vě aduceţĭ aminte de ele când va fi
venit timpul, că eu v'am spus. Şi ace-
stea nu vi le am spus din început, pen-
tru că eram cu voĭ.
5 Acum ânsě mě duc la cine m'a
trimis, şi nimenea dintre voĭ nu mě
întreabă: unde te ducĭ? 6 Ci pentru
că v'am vorbit acestea, întristarea v'a
umplut inima.
7 Dar eu vě spun adevěrul, este
bine pentru voĭ ca eu să mě duc.
Căcĭ dacă nu mě voĭ fi dus, Mângâeto-
rul nu va veni la voĭ; iar daca mě voĭ
fi dus, îl voĭ trimite la voĭ. 8 Şi ve-
nind acela va mustra lumea pentru
pěcat şi pentru dreptate şi pentru ju-
decată. 9 Pentru pěcat, fiind că nu
cred în mine; 10 Pentru dreptate,
fiind că mě duc la Tatăl şi nu mě maĭ
vedeţĭ; 11 Pentru judecată, fiind că
stăpînitorul lumiĭ acestia este judecat.
12 Maĭ am multe de spus voě, dar
nu puteţĭ purta greutatea lor; 13 Iar
când va fi venit acela, spiritul adevě-
rului, va arăta voě calea spre tot ade-
věrul; căcĭ nu va vorbi de la sine ên-
suşĭ, ci va vorbi câte aude, şi va vesti
voě cele ce au să vie. 14 Acela mě
va mări pe mine, pentru că vě lua din
al meu şi va vesti voě. 15 Tot cât
are Tatăl al meu este, de aceea am
zis că ĭea din al meu şi va vesti voě.
16 Puţin şi nu mě maĭ vedeţĭ, şi
iar puţin şi mě veţĭ vedea, *că eu me
duc la Tatăl.*
17 Decĭ ziseră dintre ucenici sěĭ
uni către alţi: ce este aceasta ce ne
zice: puţin şi nu mě vedeţĭ, şi iar pu-
ţin şi mě veţĭ vedea? Şi că mě duc la
Tatăl? 18 Decĭ ziceau: ce este acest
puţin de care vorbeşte? Nu ştim ce
spune.
19 Dar Iisus cunoscu că voiau să
'l întrebe şi le zise: despre aceasta
cercetaţĭ între voĭ pentru că am zis:
puţin şi nu mě vedeţĭ, şi iar puţin şi
mě veţĭ vedea? 20 Adevěr adevěr
zic voě că voĭ veţĭ plânge şi vě veţĭ
jăli, iar lumea sě va bucura; voĭ vě
veţĭ întrista, dar întristarea voastră va
fi spre bucurie. 21 Femeea când naşte
întristare are, pentru că 'i a venit
ceasul; dar când a născut copilul nu
'şĭ maĭ aduce aminte de durere pentru
bucuriea că fu născut om în lume.
22 Decĭ şi voĭ întristare aveţĭ acum;
dar iar vě voĭ vedea, şi inima voastră
sě va bucura, şi nimenea nu va lua de
la voĭ bucuriea voastră. 23 Şi în zioa
aceea nu mě veţĭ întreba nimic. Ade-
věr adevěr zic voě, orĭ ce veţĭ fi cerut
de la Tatăl, va da voě în numele meu.
24 Pêně acum n'aţi cerut nimic în nu-
mele meu; cereţĭ şi veţĭ primi, pentru
ca bucuriea voastră să fie deplină.
25 Acestea vi le am vorbit în ase-
mănărĭ; dar vine ceasul când nu voĭ
maĭ vorbi voě în asemănărĭ, ci fără
sfieală vě voĭ da ştire despre Tatăl.
26 In acea zi veţĭ cere în numele meu,
şi nu vě zic că eu voĭ ruga pe Tatăl
pentru voĭ; 27 Căcĭ ênsuşĭ Tatăl vě
iubeşte, pentru că voĭ m'aţĭ iubit şi
aţĭ crezut că eu de la Dumnezeu am

eşit. 28 Am eşit din Tatăl şi am ve-
nit în lume; iaraş las lumea şi mě duc
la Tatal.
29 Iată, 'i zic ucenici sěi, acum vor-
beştĭ fara sfieala, şi nu spui nicĭ o
asemanare. 30 Acum ştim că ştiĭ tot
şi n'ai trebuinţa ca să te întrebe ci-
neva; de aceea credem că de la Dum-
nezeu ai eşit.
31 Iisus le rěspunse: acum credeţĭ?
32 Iata vine ceasul şi acum a venit ca
sa fiţı risipiţĭ fie care la ale sale şi pe
mine să mě lăsaţı singur; dar nu sûnt
singur, pentru că Tatăl este cu mine.
33 V'am spus acestea ca să aveţĭ pace
în mine. In lume aveţĭ strimtorare, dar
îndrasniţĭ, eu am biruit lumea.

Rugăciunea lui Christos pentru sine, pentru apostolĭ şi pentru toţĭ credincioşĭ.

17 Acestea vorbi Iisus, şi ridicându
'şĭ ochi spre cer zise: Tatā, a ve-
nit ceasul; măreşte pe Fiul těu, ca Fiul
těu să te măriască, 2 Dupě cum 'i a
dat lui putere peste orĭ ce trup, pen-
tru ca să dea vieaţă vecĭnică la toţĭ
pe care 'i ai dat lui. 3 Şi aceasta
este vieaţa vecĭnică, ca să te cunoască
pe tine singurul adevěratul Dumnezeu
şi pe Iisus Christos pe care 'l ai tri-
mis. 4 Eu te am marit pe tine pe
pământ, sěvîrşind lucrul pe care mi 'l
ai dat să 'l fac; 5 Şi acum măreşte
mě tu, Tată, la tine ênsuţĭ cu mărirea
pe care o aveam la tine maĭ 'nainte
d'a fi lumea.
6 Am făcut cunoscut numele těu
oamenilor pe care 'mi 'i ai dat din
lume. Ai tĕi erau şi mie 'mi 'i ai dat,
şi cuvîntul těu 'l au păzit. 7 Acum
au cunoscut ca tot ce 'mi ai dat de la
tine este; 8 Pentru că cuvintele pe
care 'mi *le* ai dat *le* am dat lor, şi
dênşi *le* au primit, şi au cunoscut cu
adeverat ca de la tine am eşit, şi au
crezut ca tu m'ai trimis. 9 Eu pentru
dênşi mě rog; nu mě rog pentru lume,
ci pentru care 'mi ai dat, fiind că ai tĕi
sûnt. 10 Şi tot ce este al meu al těu
este, şi al těu al meu, şi marit sûnt
într'ênşi. 11 Şi eu nu maĭ sûnt în
lume, dar ei sûnt în lume, şi eu la tine
vin. Tata sânte, pastrează 'i în numele
těu pe care 'mi 'l ai dat, ca să fie una
dupě cum *sûntem* noĭ. 12 Când eram
cu dênşi *în lume*, eu 'i pastram în nu-
mele těu pe care 'mi 'l ai dat, şi '*i* am
păzit, şi nicĭ unul dintre dênşi n'a pe-
rit decât numaĭ fiul peiriĭ, pentru ca
să fie împlinită scriptura. 13 Acum
dar vin la tine, şi acestea le rostesc
în lume ca să aibě bucuriea mea de-
plina într'ênşi.
14 Eu le am dat cuvîntul těu, dar
lumea 'i a urît, pentru ca nu sûnt din
lume, dupě cum eu nu sûnt din lume.
15 Nu mě rog ca sa 'i ĭei din lume, ci
ca sa 'i pazeştĭ de cel reu. 16 Ei nu
sûnt din lume dupě cum eu nu sûnt
din lume. 17 Sânţeşte 'i în adevěrul
těu; cuvîntul těu este adevěr. 18 Dupě
cum m'ai trimis pe mine în lume, şi eu
'i am trimis în lume. 19 Şi pentru
dênşi eu mě sânţesc pe mine ênsumı,
şi pentru ca şi ei sa fie sânţiţı în
adevěr.
20 Şi nu numaĭ pentru aceştia mě
rog, ci şi pentru cei care crede în mine
prin cuvîntul lor, 21 Pentru ca toţĭ
să fie una, dupě cum tu, Tată, *eştĭ* în
mine şi eu în tine, ca şi ei să fie în
noĭ, ca lumea să crează că tu m'ai
trimis. 22 Şi eu le am dat mărirea
pe care 'mi ai dat o, ca să fie una
dupě cum noĭ una sûntem; 23 Eu
sûnt într'ênşi şi tu în mine, ca să fie
desěvîrşiţĭ într'una, să cunoască lumea
că tu m'ai trimis şi 'i ai iubit dupě
cum m'ai iubit pe mine.
24 Tată, ce 'mi ai dat mie, voesc
ca unde sûnt eu să fie şi aceia cu
mine, ca să priviască marirea mea, pe
care 'mi ai dat o, pentru că m'ai iubit
maĭ 'nainte de urzirea lumiĭ. 25 Drep-
tule Tată, lumea nu te a cunoscut, dar
eu te am cunoscut, şi aceştia au cu-
noscut că tu m'ai trimis; 26 Şi le am
facut cunoscut numele těu şi 'l voi
face cunoscut, pentru ca iubirea cu
care m'ai iubit să fie într'ênşi, şi eu
să fiu într'ênşi.

Venirea lui Iuda şi spaima ostaşilor. Prinderea lui Iisus.

18 Acestea zicênd Iisus eşi împreună
cu ucenici sei dincolo de parîul
Cedron, unde era o gradina în care
intrâ el şi ucenici sei.
2 Şi Iuda care avea sa 'l dea prins
ştiea locul, pentru ca adesea orı Ii-
sus s'a adunat acolo cu ucenici sei.
3 Decĭ Iuda dupe ce luâ ostaşı din
cohortă şi slujitorĭ dintre ai preoţilor
maĭ marĭ şi ai fariseilor vine acolo cu
facliĭ şi felinare şi arme.
4 Şi Iisus ştiind toate ce au să vie
peste dênsul eşi şi le zice: pe cine cău-
taţı? 5 Pe Iisus Nazareul, 'i rěspun-
seră ei. Eu sûnt, le zice Iisus. Iar Iuda
care avea să 'l dea prins era cu dênşi.
6 Decĭ când le zise: eu sûnt, sě deteră
înapoĭ şi căzură la pământ

7 Şi iar 'ĭ întrebâ: pe cine căutaţĭ?
Iar ei ziseră: pe Iisus Nazareul. 8 Rĕ-
spunse Iisus: v'am spus că eu sûnt;
decĭ daca mĕ căutaţĭ pe mine, lăsaţĭ
pe aceştia să se ducă. 9 Pentru ca
să fie împlinit cuvîntul pe care 'l a zis,
că pe care mi ai dat n'am perdut pe
nicĭ unul dintr'ênşi.
10 Decĭ Simon Petru avênd spadă
o trase şi lovi pe sluga archiereului şi
'i tăe urechea dreapta; şi numele slu-
gei era Malchu. 11 Dar Iisus zise lui
Petru: pune spada în teacă. Paharul
pe care mi 'l a dat Tatăl oare nu 'l
beau?

Mărturisirea lui Iisus în faţa lui Ana şi Caifa. Tăgăduirea lui Petru.

12 Decĭ ostaşi din cohortă şi căpi-
tanul şi slujitori Iudeilor prinseră pe
Iisus şi 'l legară, 13 Şi 'l duseră în-
têiu la Ana, căcĭ era socrul lui Caiafa,
care era archiereu în acel an. 14 Şi
Caiafa era care sfătuise pe Iudei că
este de folos ca un om să moară pen-
tru popor.
15 Şi lui Iisus urma Simon Petru şi
alt ucenic. Şi ucenicul acesta era cu-
noscut archiereului şi intrâ cu Iisus în
curtea archiereului, 16 Iar Petru sta
afară la uşă. Decĭ ucenicul celălalt
care era cunoscut archiereului eşi afară
şi vorbi portăriţei, şi duse pe Petru
înăuntru. 17 Decĭ slujnica portăriţa
zice lui Petru: nu cumva eştĭ şi tu
dintre ucenici acestui om? Nu sûnt, 'i
zice el.
18 Iar slugile şi slujitori steteau
dupĕ ce făcuseră jăratec, pentru că
era frig, şi se încălziau; şi sta şi Petru
împreună cu dênşi şi se încălzia.
19 Decĭ archiereul întrebâ pe Iisus
despre ucenici lui şi despre învăţătura
lui. 20 Iisus 'i rĕspunse: eu am vor-
bit făra sfială lumiĭ; eu totdauna am
învăţat în sinagogă şi în santuar, unde
se adună toţĭ Iudei, şi într'ascuns
n'am vorbit nimic. 21 Pentru ce mĕ
întrebĭ? Intreaba pe cei care au auzit
ce le am vorbit; iată aceştia ştiu ce
am zis eu.
22 Şi zicênd el acestea unul dintre
slujitorĭ fiind de faţă dete lui Iisus o
palmă zicênd: astfel rĕspunzĭ archie-
reului? 23 Iisus 'i rĕspunse: daca am
vorbit rĕu, dovedeşte acest rĕu; iar
daca *am vorbit* bine, pentru ce mĕ baţĭ?
24 Decĭ Ana îl trimise legat la Caiafa
archiereul.
25 Şi Simon Petru sta şi se încăl-
zia. Decĭ 'i ziseră: nu cumva eştĭ şi
tu dintre ucenici lui? El tăgădui şi
zise: nu sûnt. 26 Şi unul dintre slu-
gile archiereului, rudă fiind cu acela
a cărui ureche o tăease Petru, zice:
nu te am vĕzut eu în grădină cu dên-
sul? 27 Dar Petru iarăş tăgădui, şi
îndată cântâ cocoşul.

Judecarea înnaintea lui Pilat.

28 Decĭ duc pe Iisus de la Caiafa
în pretoriu; si era dimineaţă; şi dênşi
nu intrară în pretoriu, pentru ca să nu
se spurce ci să mănânce Paştele.
29 Atuncĭ Pilat eşi afară la dênşi
şi zice: ce învinuire aduceţĭ împrotiva
acestui om? 30 Rĕspunseră ei şi 'i
zic: daca acesta nu ar fi fost făcĕtor de
rele, nu 'ţi 'l am fi dat prins. 31 Decĭ
Pilat le zise: luaţi 'l voĭ, şi judecaţi 'l
dupĕ legea voastră. Şi Iudei 'i ziseră:
noĕ nu ne este ertat să omorîm pe ni-
menea; 32 Pentru ca să fie împlinit
cuvîntul lui Iisus, pe care 'l a zis în-
semnând cu ce moarte avea să moară.
33 Decĭ Pilat eşi iar în pretoriu şi
chemâ pe Iisus şi 'i zise: tu eştĭ împĕ-
ratul Iudeilor? 34 Iisus 'i rĕspunse:
zicĭ tu aceasta de la tine ênsuţĭ, sau
alţi 'ţi au vorbit despre mine? 35 Rĕ-
spunse Pilat: nu cumva eu sûnt Iudeu?
Neamul tĕu şi maĭ mari preoţilor te au
dat în mâinile mele; ce ai făcut?
36 Rĕspunse Iisus: împĕrăţiea mea nu
este din lumea aceasta. Daca împĕră-
ţiea mea ar fi din lumea aceasta, slu-
jitori mei ar fi luptat, ca să nu fiu dat
prins Iudeilor; acum dar împĕrăţiea
mea nu este de aicĭ. 37 Decĭ Pilat
'i zise: astfel dar nu eştĭ tu împĕrat?
Rĕspunse Iisus: tu zicĭ, fiind că sûnt
împĕrat. Eu spre aceasta sûnt născut
şi spre aceasta am venit în lume, ca
să mărturisesc pentru adevĕr; orĭ cine
care este din adevĕr ascultă de gla-
sul meu. 38 Pilat 'i zice: ce este
adevĕr?
Şi aceasta zicênd eşi iar la Iudei,
şi le zice: eu nu găsesc nicĭ o vină
într'ênsul. 39 Dar voĭ aveţĭ obiceiu
ca la Paşte să dau pentru voĭ drumul
unui *închis*; decĭ voiţĭ ca să dau dru-
mul pentru voĭ împĕratului Iudeilor?
40 Atuncĭ strigară iarăş toţĭ zicênd:
nu acestuia, ci lui Baraba. Şi Baraba
era tâlhar!

Iată omul. Iisus în faţa lui Pilat. Biciuirea şi încoronare cu cununa de spinĭ.

19 Atuncĭ dar Pilat luâ pe Iisus şi
'l biciuì. 2 Şi ostaşi împletind

cunună de spinĭ 'i puseră pe cap, şi 'l
îmbrăcară cu vestmênt de purpură,
3 Şi veniau la dênsul şi ziceau: bu-
cură te, împĕratul Iudeilor; şi 'i de-
deau palme.

4 Şi Pilat iar eşi afară şi le zice:
iată vi 'l aduc afară ca să cunoaşteţĭ
că nu găsesc nicĭ o vină într'ênsul.
5 Decĭ Iisus eşi afară, purtând cununa
de spinĭ şi vestmêntul de purpură. Şi
Pilat le zice: iată omul. 6 Dar când
maĭ mari preoţilor şi slujitori îl vĕzură
strigară zicênd: rĕstigneşte 'l, rĕstig-
neşte 'l. Pilat le zice: luaţi 'l voĭ şi
restigniţi 'l; căcĭ eu nu găsesc vină
într'ênsul. 7 Iudei 'i rĕspunseră: noĭ
avem lege, şi după legea noastră tre-
bue să moară, pentru că s'a făcut pe
sine Fiu al lui Dumnezeu.

8 Decĭ când auzi Pilat acest cuvînt,
maĭ mult se temu, 9 Şi intră iar în
pretoriu şi zice lui Iisus: de unde eştĭ
tu? Dar Iisus nu 'i dete rĕspuns.
10 Decĭ Pilat 'i zice: mie nu 'mi vor-
beştĭ? Nu ştiĭ că putere am să 'ţi dau
drumul şi putere am să te rĕstignesc.
11 Iisus 'i rĕspunse: n'ai avea nicĭ o
putere asupra mea, daca nu 'ţi ar fi
fost dat de sus; pentru aceasta cel
care mĕ dete prins ţie maĭ mare pĕ-
cat are.

12 De aceea Pilat încerca să 'i dea
drumul; dar Iudei strigau zicênd: daca
dai drumul la acesta, nu eştĭ prieten
al Cesarului; orĭ cine care se face pe
sine împĕrat este împrotiva Cesarului.
13 Decĭ Pilat auzind de cuvintele ace-
stea, aduse afară pe Iisus, şi sĕ aşĕză
pe scaunul de judecător în locul nu-
mit Litostroton, iar ebreeşte Gabbata.
14 Şi era zi de pregătire pentru Paşte,
era ca la al şaselea ceas; şi zice Iudei-
lor: iată împĕratul vostru. 15 Decĭ
ei strigară: ĭea 'l, ĭea 'l, rĕstigneşte 'l.
Zice lor Pilat: pe împĕratul vostru să
'l rĕstignesc? Rĕspunseră maĭ mari
preoţilor: nu avem împĕrat decât pe
Cesarul.

Rĕstignirea. Cele din urmă cuvinte şi mórtea.

16 Atuncĭ îl dete lor ca să fie rĕ-
stignit. Decĭ luară pe Iisus şi 'l du-
seră, 17 Şi ducêndu 'şĭ el ênsuşĭ
crucea eşi la locul numit a Căpăţînei,
ce se cheamă pe ebreeşte Golgota,
18 Unde îl rĕstigniră, şi împreună cu
dênsul alţĭ doi de o parte şi de alta,
iar în mijloc pe Iisus.

19 Şi Pilat scrise şi titlu şi puse pe
cruce; şi era scris: IISUS NAZAREUL
IMPĔRATUL IUDEILOR. 20 Decĭ
mulţĭ dintre Iudei citiră acest titlu,
pentru că era aproape de oraş locul
unde fu rĕstignit Iisus; şi era scris
ebreeşte, latineşte, eleneşte. 21 Decĭ
preoţĭ maĭ marĭ ai Iudeilor ziceau lui
Pilat: nu scrie: Impĕratul Iudeilor, ci
că el a zis: sînt împĕratul Iudeilor.
22 Pilat rĕspunse: ce am scris, am
scris.

23 Ostaşi decĭ, după ce rĕstigniră
pe Iisus, luară hainele lui şi făcură
patru părţĭ, fie cărui ostaş o parte,
luară şi vestmêntul *lui*. Şi vestmêntul
era necusut, ţesut de sus peste tot.
24 Decĭ ziseră între dênşi: să nu 'l
sfăşiem, ci să aruncăm sorţĭ pentru
dênsul, al cui va fi. Pentru ca să fie
împlinită scriptura: „Impărţit au hai-
nele loruşĭ. Şi pentru vestmêntul meu
aruncară sorţĭ.“ Decĭ ostaşi făcură
acestea.

25 Şi steteau lângă crucea lui Iisus
muma lui şi sora mumei lui, Maria lui
Clopa, şi Maria Magdalena. 26 Decĭ
Iisus vĕzênd pe muma sa şi pe uceni-
cul pe care 'l iubia stând alăturĭ, zice
mumei: femee, iată fiul tĕu. 27 Apoĭ
zice ucenicului: iată muma ta. Şi din
acel ceas o luă ucenicul la sine.

28 Dupĕ aceasta Iisus ştiind că to-
tul s'a sfîrşit acum, pentru ca scrip-
tura să fie îndeplinită, zice: 'mi este
sete. 29 Şi era acolo un vas plin de
oţet; decĭ punênd ei într'un isop un
burete plin de oţet îl duseră la gura
lui. 30 Şi când luă Iisus oţetul zise:
s'a sfîrşit, şi plecând capul dete spi-
ritul.

31 Decĭ Iudei, fiind că era zi de
pregătire, ca să nu rĕmâe corpurile pe
cruce sâmbĕta, căcĭ zioa acelei sâm-
bete era mare, rugară pe Pilat ca să
le sdrobiască oasele picĭoarelor şi să
fie ridicaţĭ. 32 Decĭ ostaşi veniră şi
sdrobiră celui d'intêiu oasele picĭoare-
lor, *asemenea* şi celui împreună rĕstig-
nit cu dênsul, 33 Iar venind la Iisus
când îl vĕzură că era mort acum, nu 'i
sdrobiră oasele picĭoarelor, 34 Ci
unul dintre ostaşĭ 'i împunse coasta
cu o lance, şi îndată eşi sînge şi
apă.

35 Şi cel care a vĕzut a mărturisit,
şi mărturiea lui este adevĕrată, şi acela
ştie că spune adevĕr, pentru ca şi voĭ
să credeţĭ. 36 Căcĭ acestea s'au fă-
cut ca să fie împlinită scriptura: „Os
nu 'i se va sdrobi.“ 37 Şi iar altă
scriptură zice: „Privi vor la cel pe
care 'l au împuns“

Îngroparea.

38 Şi după acestea Iosef din Ari-
matea, ucenic fiind al lui Iisus, dar
într'ascuns de frica Iudeilor, rugâ pe
Pilat ca să ridice corpul lui Iisus; şi
Pilat 'i dete voe. Decĭ veni şi ridicâ
corpul lui Iisus. 39 Şi veni şi Nico-
dem care venise întêia oară noaptea la
dênsul, aducênd o amestecătură de
smirnă şi aloe ca la o sută de litre.
40 Decĭ luară corpul lui Iisus şi 'l le-
gară în făşiĭ de pânză cu aromate,
după cum au Iudei obiceiu să îmor-
mênteze.

41 Şi era grădină în locul unde fu
rĕstignit, şi în grădină un mormênt
nou, în care nimenea nu fu pus vre
odată. 42 Decĭ din pricina zileĭ de
pregătire a Iudeilor, puseră pe Iisus
acolo, pentru că mormêntul era aproape.

După învierea sa, Iisus se arată Mariei Magdalene.

20 Iar în cea d'intêiu zi a săptămê-
nei, Maria Magdalena vine la
mormênt dimineaţa întunerec fiind ân-
chĕ, şi vede peatra ridicată de pe
mormênt. 2 Decĭ aleargă şi vine la
Simon Petru şi la celălalt ucenic pe
care îl iubia Iisus, şi le zice: au luat
pe Domnul din mormênt, şi nu ştim
unde 'l au pus.

3 Decĭ eşi Petru şi celălalt ucenic,
şi veniau la mormênt. 4 Şi alergau
amêndoi împreună; şi celălalt ucenic
alergâ maĭ repede înaintea lui Petru
şi veni intêiu la mormênt, 5 Şi ple-
cându se vede făşiile de pânză jos, dar
nu intrâ înăuntru. 6 Decĭ vine Si-
mon Petru urmându 'i, şi intrâ în
mormênt, şi priveşte făşiile de pânză
jos, 7 Şi ştergarul care era pe capul
lui nu se afla cu făşiile de pânză, ci
la o parte înfăşurat într'un loc. 8 A-
tuncĭ intrâ şi celălalt ucenic care veni
întêiu la mormênt, şi vĕzu şi crezu;
9 Căcĭ nu ştiau ânchĕ scriptura, că
el trebue să se scoale dintre morţĭ.
10 Decĭ ucenici se duseră iar la ei
acasă.

11 Şi Maria sta la mormênt afară
plângênd. Şi pe când plângea se plecâ
să se uite în mormênt, 12 Şi zăreşte
doi ângerĭ îmbrăcaţĭ în alb, şĕzênd
unul la cap şi altul la picĭoare, unde
era pus corpul lui Iisus. 13 Şi ace-
ştia 'i zic: femee, pentru ce plângĭ?
Pentru că 'mi a luat pe Domnul le
zice ea, şi nu ştiu unde 'l au pus.
14 Zicênd acestea se întoarse înapoĭ,
şi zăreşte pe Iisus stând, şi nu ştiea
că este Iisus. 15 Femee, 'i zice Iisus:
pentru ce plângĭ? Pe cine cauţĭ? Ea
gândind că este grădinarul, 'i zice:
Doamne, daca tu 'l ai dus în altă parte,
spune 'mi unde 'l ai pus, şi eu îl voĭ
ridica. 16 Maria, 'i zice Iisus. Ea în-
torcêndu se 'i zice: Rabuni, adecă In-
văţătorule. 17 Nu mĕ atinge, 'i zice
Iisus, căcĭ ânchĕ nu m'am suit la Ta-
tăl meu; du te la fraţi mei şi le spune:
mĕ sui la Tatăl meu şi Tatăl vostru
şi la Dumnezeul meu şi Dumnezeul
vostru.

18 Vine Maria Magdalena vestind
ucenicilor că am vĕzut pe Domnul, şi
acestea 'i zise.

Iisus s'arată la ceĭ unsprеḑece şi apoĭ opt ḑile în urmă lui Toma.

19 Şi fiind seara în zioa aceea în
întêia zi a săptămîneĭ, şi încuiate fiind
uşile unde erau ucenici adunaţĭ de
frica Iudeilor, veni Iisus şi stete în
mijloc, şi le zice: pace voĕ. 20 Şi
zicênd aceasta le arătâ mâĭnile şi
coasta. Decĭ se bucurară ucenici vĕ-
zênd pe Domnul. 21 Drept aceea
Iisus iar le zise: pace voĕ; după cum
m'a trimis pe mine Tatăl, şi eu vĕ tri-
mit pe voĭ. 22 Şi aceasta zicênd
suflâ asupra lor şi le zice: luaţĭ spirit
sânt. 23 Ale căror pĕcate *le* veţĭ fi
lăsat, lăsate sûnt lor; ale căror *pĕcate*
le ţineţĭ, ţinute sûnt.

24 Şi Toma unul dintre cei doispre-
zece, numit Geamĕn, nu era cu dênşi
când veni Iisus. 25 Decĭ ceilalţĭ uce-
nicĭ 'i ziceau: am vĕzut pe Domnul.
Dar el le zise: daca nu voĭ fi vĕzut în
mâĭnile lui semnul cuielor şi nu voĭ fi
pus degetul meu în locul cuielor şi nu
voĭ fi pus mâna mea în coasta lui, nu
voĭ crede.

26 Şi după opt zile iarăş erau înă-
untru ucenici lui, şi Toma cu dênşi.
Vine Iisus, uşile fiind încuiate, şi stete
în mijloc şi zise: pace voĕ. Apoĭ zice
lui Toma: 27 Ad aci degetul tĕu şi
vezĭ mâĭnile mele, şi ad mâna ta şi
pune *o* în coasta mea, şi nu fiĭ necre-
dincios, ci credincios. 28 Şi Toma
rĕspunse şi 'i zise: Domnul meu şi
Dumnezeul meu! 29 Iisus 'i zice:
Toma, ai crezut, pentru că m'ai vĕzut;
fericiţĭ *sûnt* care n'au vĕzut şi au
crezut.

30 Dar Iisus făcu înaintea ucenici-
lor sĕi şi alte multe minunĭ, care nu
sûnt scrise în cartea aceasta; 31 Iar
acestea sûnt scrise ca să credeţĭ că

Iisus este Christosul Fiul lui Dumnezeu, şi crezênd să aveţĭ vieaţă în numele lui.

Iisus se arată din nou ucenicilor la marea Tiberiadei.

21 După acestea Iisus iar se arătâ ucenicilor la marea Tiberiadei; şi
se arătâ astfel. 2 Erau împreună
Simon Petru şi Toma numit Geamĕn şi Natanael cel de la Cana Galilei şi fii lui Zebedeu şi alţĭ doi dintre ucenici lui.
3 Mĕ duc să pescuesc, le zice
Simon Petru. Venim şi noĭ împreună cu tine, 'i zic dênşi. Eşiră şi intrară în vas, şi în noaptea aceea nu prinseră nimic.
4 Şi făcêndu se dimineaţă Iisus fu la ţĕrm, dar ucenici nu ştiau că este
Iisus. 5 Deci Iisus le zice: copiĭ, nu cumva aveţĭ ceva demâncare? Nu, 'i
rĕspunseră ei. 6 Iar el le zise: aruncaţı plasa în partea dreaptă a vasului, şi veţĭ afla. Deci aruncară şi nu maĭ puteau să o tragă din pricina mulţimiĭ de peşte.
7 Atuncĭ ucenicul acela pe care l iubia Iisus zice lui Petru: Domnul este. Decĭ Simon Petru, când auzi că este Domnul, 'şĭ încinse haina, căcĭ era gol, şi se aruncâ în
mare. 8 Iar ceilalţĭ ucenicĭ veniră cu luntrea, cacĭ nu erau departe de uscat ci ca la doĕ sute de coţĭ, tărînd plasa cu peşte.
9 Decĭ când eşiră la uscat, vĕd cărbunĭ aprinşĭ acolo şi peşte pus pe
dênşi şi pâine. 10 Iisus le zice: aduceţĭ din peşti pe care 'i aţĭ prins
acum. 11 Simon Petru sĕ sui *în luntre* şi trase plasa la uscat plină de peştĭ marĭ o suta cincĭzecĭ şi trei; şi plasa nu s'a rupt deşi erau atât de mulţĭ.
12 Aidea, prânziţĭ, le zice Iisus. Dar nicĭ unul dintre ucenicĭ nu îndrăsnia sa 'l întrebe: tu cine eştı? ştiind că
este Domnul. 13 Decĭ Iisus vine şi ĭea pâinea şi le dă, asemenea şi peştele.
14 Acum pentru a treia oară sĕ arătâ Iisus ucenicilor, dupĕ ce se sculâ dintre morţĭ.

Iisus întrĕbă pe Petru. Prorocire despre dînsul şi Ioan.

15 Decĭ când prânziră, Iisus în treabă pe Simon Petru: Simone fiul lui Ioan, mĕ iubeştĭ pe mine maĭ mult decât aceştia? Aşa *este*, Doamne, 'i rèspunde, tu ştiĭ că te iubesc. Paşte
meluşei mei, 'i zice el. 16 Iarăş 'l întreabă de a doa oare: Simone fiul lui Ioan, mĕ iubeştĭ? Aşa este, Doamne, 'i rĕspunde, tu ştiĭ că te iubesc;
paşte oile mele, 'i zice el. 17 De a treia oară 'l întreabă: Simone fiul lui Ioan, mĕ iubeştĭ? Petru se întristâ că 'i zise de a treia oară: mĕ iubeştĭ? Şi 'i zise: Doamne, tu ştiĭ tot, tu cunoştĭ că te iubesc; Iisus 'i zice: paşte turmele mele.
18 Adevĕr adevĕr zic ţie, când eraĭ maĭ tênĕr, te încingeaĭ pe tine ênsuţĭ şi umblaĭ unde voiaĭ; dar când veĭ fi îmbătrînit, veĭ întinde mâĭnile tale, şi altul te va încinge şi
te va duce unde nu voeştĭ. 19 Şi aceasta o zise însemnând cu ce fel de moarte va mări pe Dumnezeu. Şi vorbind aceasta 'i zice: urmează 'mi.
20 Iar Petru întorcêndu se zăreşte venind în urmă pe ucenicul pe care 'l iubia Iisus, care sĕ şi rĕzimă la cină pe peptul lui şi zise: Doamne, cine
este care te dă prins? 21 Decĭ pe acesta vĕzêndu 'l Petru zice lui Iisus:
Doamne, dar acesta ce *va fi*? 22 Iisus 'i zice: daca voesc ca dênsul să rĕmână pênĕ ce vin, ce 'ţĭ este ţie? Tu
urmează 'mi. 23 Decĭ eşi vorba aceasta între fraţĭ că ucenicul acela nu moare; şi Iisus nu zise că nu moare, ci: daca voesc ca dênsul să rĕmână pênĕ ce vin, ce 'ţi este ţie?

Încheerea cărţiĭ.

24 Acesta este ucenicul care mărturiseşte pentru acestea care a scris acestea, şi ştim că mărturiea lui este adevĕrată.
25 Sûnt şi alte multe pe care le făcu Iisus, care daca s'ar fi scris câte una, mi se pare că chiar lumea nu ar fi încăput în sine cărţile ce s'au scris. Amin.

FAPTELE APOSTOLILOR.

Iisus înviеat făgădueşte apostolilor venirea Sântului Spirit şi se înalţă la cer.

I Cea d'intêiu istorisire, Teofile, am
alcătuit o despre toate câte începu
Iisus să facă şi să înveţe, 2 Pênĕ în
zioa în care fu luat sus, dupe ce prin
spirit sânt dete poruncĭ apostolilor pe
care 'şi 'i alese; 3 Cărora prin multe
semne netăgăduite li se si înfaţişâ viu
dupĕ pătimirea sa, arătându li se în
timp de patruzecĭ de zile, şi vorbind
cele despre împĕrăţiea lui Dumnezeu;
4 Şi mâncând împreună cu dênşi le
porunci să nu se depărteze de Ierusa-
lem, ci să aştepte făgăduinţa Tatălui pe
care aţĭ auzit o de la mine; 5 Pen-
tru că Ioan boteză în apa, iar voĭ veţĭ
fi botezaţĭ în spirit sânt nu dupĕ multe
aceste zile.
6 Decĭ dupĕ ce s'au adunat 'l în-
trebară zicênd: Doamne, nu cumva
statorniceştĭ iarăş în timpul acesta îm-
pĕrăţiea pentru Israel? 7 Iar el le
zise: nu este al vostru să ştiţĭ timpu-
rile sau vremurile potrivite, pe care
le a aşezat Tatăl prin a sa putere,
8 Dar veţĭ lua putere când Sântul
Spirit va fi venit peste voĭ, şi 'mi veţĭ
fi marturĭ în Ierusalem şi în toată Iu-
dea şi în Samaria şi pênĕ la marginea
pămêntului.
9 Şi acestea zicênd fu ridicat în sus
privind ei, şi un nor îl luâ asupră 'şĭ
de la ochi lor.
10 Şi pe când se uitau dênşi cu
ochi neclintiţĭ spre cer ducêndu se el,
iată li se înfaţişară şi doi bărbaţĭ în
vestminte albe, 11 Şi ziseră: bărbaţĭ
Galilei, ce staţĭ uitându vĕ spre cer?
Acest Iisus care fu luat de la voĭ spre
cer astfel va veni dupĕ cum 'l aţĭ vĕ-
zut ducêndu se spre cer.
12 Atuncĭ sĕ întoarseră la Ierusa-
lem de la muntele numit Masliniş, ce
este aproape de Ierusalem, cale de
sâmbĕtă avênd. 13 Şi când intrara se
suiră în camera de sus, unde steteau
Petru şi Ioan şi Iacob şi Andreiu,
Filip şi Toma, Bartolomeu şi Mateu,
Iacob al lui Alfeu şi Simon Zelotul şi
Iuda al lui Iacob. 14 Aceştia toţĭ
stăruiau într'un cuget în rugaciune
d'impreună cu femeile şi cu Maria
muma lui Iisus şi cu fraţi lui.

Alegerea lui Matia ca apostol.

15 Şi într'aceste zile sculându se
Petru în mijlocul fraţilor — şi era
gloată de persoane în acel loc ca la o
sută doĕzecĭ — zise: 16 Bărbaţĭ
fraţĭ, trebuia ca să fie împlinită scrip-
tura pe care maĭ d'inainte a spus o
spiritul sânt prin gura lui David despre
Iuda, care se facu călauză celor care
prinseră pe Iisus, 17 Intru cât era
numĕrat între noĭ şi fu ales la această
slujbă. 18 Dar acesta 'şĭ dobîndi un
loc din plata fărădelegiĭ, şi căzênd cu
capul în jos crapâ prin mijloc, şi văr-
sate fură toate maruntaiele lui; 19 Şi
fu cunoscut tuturor care locuesc în
Ierusalem, astfel că locul acela fu nu-
mit în limba lor Akeldama, adeca loc
de sînge. 20 Pentru că scris este în
cartea psalmilor: „Fie locuinţa lui pu-
stie şi să nu fie care locueşte într'ên-
sa,“ şi „altul să ĭea însarcinarea lui.“
21 Decĭ trebue ca unul dintre aceştĭ
bărbaţĭ care au venit împreună cu noĭ
în orĭ ce timp cât Domnul Iisus a stat
între noĭ. 22 — Incepênd de la bote-
zul lui Ioan —, pênĕ în zioa în care
fu luat sus de la noĭ, să fie martor îm-
preună cu noĭ al învieriĭ lui.
23 Şi puseră înainte pe doi, pe Iosef
numit Barsaba, care fu supranumit
Iustu, şi pe Matia. 24 Şi rugându se
ziseră: tu, Doamne, care cunoştĭ ini-
mile tuturor, arată din aceşti doi pe
unul, pe care 'l ai ales. 25 Ca să ĭea
locul acestei slujbe şi apostoliĭ, de la
care sĕ abătu Iuda spre a se duce la
locul sĕu. 26 Şi le deteră sorţĭ, şi
căzu sorţul pe Matia, şi fu numĕrat
împreuna cu cei unsprezece apostolĭ.

Pogorîrea Sântului Spirit şi darul limbilor.

2 Şi când fu împlinită zioa cincizeci-
miĭ toţĭ erau împreună la un loc;
2 Şi fară de veste se facu sunet din
cer ca de un vênt ce bate tare şi umplu
toată casa unde şĕdeau, 3 Şi li se
aratară limbĭ ca de foc despărţite, şi se
aşĕzâ peste fie care dintre ei, 4 Şi

toţĭ se umplură de spirit sânt, şi începură a vorbi în alte limbĭ după cum
spiritul le da a se rosti.
5 Şi erau Iudeĭ locuitorĭ în Ierusalem, bărbaţĭ temĕtorĭ de Dumnezeu
din ori ce neam al celor care se află
sub cer; 6 Şi după ce se făcu acest
sunet se strînse mulţimea şi sĕ turburâ,
pentru că fie care 'i auzia vorbind în
limba sa ênsăşĭ. 7 Şi toţĭ erau uimiţĭ
şi se minunau zicênd: iată oare nu
sûnt Galilei toţĭ aceştia care vorbesc?
8 Şi cum auzim noĭ fie care limba
noastră ênsăşĭ în care am fost născuţĭ,
9 Parţĭ şi Mezĭ şi Elamiţĭ şi cei care
locuesc în Mesopotamia, Iudea şi Capadocia, în Pont şi Asia, 10 In Frigia
şi Panfilia, în Egipt şi în părţile Libiĭ
de lângă Cirene, şi Romanĭ care se
află aicĭ ca streinĭ, Iudeĭ şi proseliţĭ,
11 Cretanĭ şi Arabĭ, 'i auzim vorbind
în limbile noastre măririle lui Dumnezeu? 12 Şi toţĭ erau uimiţĭ şi nu
se domiriau, zicênd unul către altul:
ce va să fie aceasta? 13 Iar alţi bătêndu 'şĭ joc ziceau că sûnt plinĭ de
must.

Predica lui Petru despre Iisus Mesia.

14 Dar Petru stând cu cei unsprezece 'şĭ ridicâ glasul şi le rosti: Fraţĭ
Iudeĭ şi toţı care locuiţĭ în Ierusalem,
aceasta să vĕ fie cunoscut, şi ascultaţĭ
cuvintele mele. 15 Cacĭ aceştia nu
sûnt beţĭ după cum gândiţĭ voĭ, pentru că este al treilea ceas din zi,
16 Ci aceasta este ce s'a zis prin profetul Ioel; 17 „Şi va fi în zilele din
urmă, zice Dumnezeu, voĭ turna din
spiritul meu peste orĭ ce trup, şi vor
profetiza fii voştri şi fiicele voastre, şi
tineri voştri vedeniĭ vor vedea, şi bătrîni voştri vise vor visa; 18 Şi anume peste robi mei şi peste roabele
mele voĭ turna în acele zile din spiritul meu, şi vor profetiza. 19 Şi voĭ
da minunı în cer sus şi semne pe pămênt jos, sînge şi foc şi nor de fum;
20 Soarele va fi înfăşurat în întunerec
şi luna în sînge, maĭ 'nainte d'a fi venit zioa Domnului, *zioa* cea mare şi
stralucită. 21 Şi orĭ cine care va fi
chemat numele Domnului mântuit
va fi."
22 Barbaţĭ Israeliţĭ, ascultaţĭ cuvintele acestea: pe Iisus Nazareul,
barbat adeverit de la Dumnezeu pentru voĭ cu puterĭ şi minunĭ şi semne,
pe care le a făcut Dumnezeu printr'ênsul în mijlocul vostru, după cum ênşivĕ ştiţĭ. 23 Pe acesta, dat fiind
voĕ după sfatul rînduit şi ştiinţa maĭ
d'inainte a lui Dumnezeu, pironindu 'l
voĭ prin mâna celor fărădelege 'l aţĭ
omorit, 24 Pe care Dumnezeu, dupĕ
ce deslegâ durerile morţiĭ, 'l a învieat,
pentru ca nu era cu putinţă ca el să
fie ţinut de dênsa. 25 Căcĭ David
zice despre dênsul: „Zăriam de mai
'nainte pe Domnul totdauna înaintea
mea, pentru că este d'a dreapta mea,
ca să nu fiu clătinat. 26 De aceea
veselitu s'a inima mea şi s'a bucurat
limba mea, chiar şi trupul meu 'şĭ va
pune locuinţa pe încredere, 27 Pentru că nu veĭ lasa sufletul meu în Iad,
nicĭ nu veĭ da pe cuviosul tĕu să vază
stricăciune. 28 Făcutu mĭ ai cunoscut căĭ de vieaţă, umplea mĕ veĭ de
veselie cu faţa ta."
29 Bărbaţĭ fraţĭ, 'mi este ertat a
vorbi fără sfieală către voĭ despre patriarchul David, că şi s'a sfîrşit şi
îmormêntat fu, şi mormêntul luĭ este
între noĭ pênĕ în zioa aceasta. 30 Decĭ
profet fiind şi ştiind că cu jurămênt 'i
a jurat Dumnezeu că din rodul coapsei
lui va pune pe tronul lui, 31 Maĭ
'nainte vĕzênd vorbi despre învierea
lui Christos, că nicĭ nu fu lăsat în Iad,
nicĭ trupul lui nu vĕzu stricăciune.
32 Pe acest Iisus 'l a învieat Dumnezeu, pentru care noĭ toţĭ sûntem martorĭ. 33 Decĭ înalţat fiind prin dreapta
lui Dumnezeu, după ce primi fagăduinţa sântului spirit de la Tatăl,
turnâ ceea ce voĭ şi vedeţĭ şi auziţĭ.
34 Căcĭ nu David sĕ sui în cerurĭ,
dar ênsuşĭ zice: „zis a Domnul Domnului meu: şĕzĭ d'a dreapta mea,
35 Pênĕ ce voĭ fi pus pe vrăjmaşi tĕi
aşternut al picioarelor tale." 36 Decĭ
toată casa lui Israel să ştie neclintit
că Dumnezeu 'l a facut atât Domn cât
şi Christos, pe acest Iisus pe care voĭ
'l aţĭ rĕstignit.
37 Iar ei auzind fură străpunşĭ prin
inimă, şi ziseră către Petru şi ceilalţĭ
apostolĭ: ce sa facem, barbaţĭ fraţĭ?
38 Şi Petru zise către dênşi: pocăiţi vĕ, şi fie care dintre voĭ să fie
botezat în numele lui Iisus Christos
spre ertare de pĕcatele voastre, şi veţĭ
primi darul Sântului Spirit. 39 Căcĭ
pentru voĭ este făgaduinţa şi pentru
copii voştri şi pentru toţĭ cei în depărtare, pe câţĭ 'i va fi chemat la sine
Domnul Dumnezeul nostru. 40 Şi
prin maĭ multe alte cuvinte dovedia
şi 'i îndemna zicênd: scăpaţi ve de
acest neam sucit.
41 Decĭ ei primind cuvîntul lui

fură botezaţĭ, şi se adaoseră în acea
zi ca la treĭ miĭ de suflete;

Obştea de la Ierusalim.

42 Şi stăruiau în învĕţătura aposto-
lilor şi în împărtăşire, în frângerea
pâiniĭ şi în rugăciunĭ. 43 Şi fie cărui
suflet 'i se făcu teamă; multe minunĭ
şi semne sĕ făceau prin apostolĭ în
Ierusalem, şi temere mare era peste
toţĭ. 44 Şi toţĭ credincioşi erau la
un loc şi aveau toate de obşte, 45 Şi
'şĭ vindeau averile şi avuţiile şi le îm-
părţiau la toţĭ, după cum avea cineva
trebuinţă; 46 Şi în fie care zi erau
într'un gând stăruitorĭ în santuar, şi
frângênd pâine din casă în casă luau
parte la masă cu bucurie şi fĭrească
nevinovăţie a inimei. 47 Lăudând pe
Dumnezeu şi fiind plăcuţĭ la tot popo-
rul. Iar Domnul adăoga la un loc în
fie care zi pe cei mântuiţĭ.

Petru însănătoşează pe un şchiop cerşător.

3 Iar Petru şi Ioan sĕ duceau sus în
santuar la ceasul rugăciuniĭ, al
noulea. 2 Şi era purtat un oare care
bărbat, şchiop fiind de la naştere, pe
care 'l puneau în fie care zi lângă
poarta santuarului, numită *poarta* Fru-
moasă, spre a cerşi milostenie de la cei
care intrau în santuar; 3 Acesta vĕ-
zênd pe Petru şi pe Ioan avênd de
gând să intre în santuar sĕ ruga a 'i
da milostenie. 4 Dar Petru pironind
privirea la dênsul împreună cu Ioan
zise: uită te la noĭ. 5 Şi 'i privi cu
luare aminte aşteptând să primiască
ceva de la dênşi.
6 Atuncĭ Petru 'i zise: argint şi aur
nu am; dar ce am, aceasta 'ţi dau: în
numele lui Iisus Christos Nazareul
scoală te şi umblă. 7 Şi apucându 'l
de mâna dreaptă îl sculâ; şi îndată
'i fură întărite picioarele şi glesnele,
8 Şi sarind în sus stătu, şi umbla, şi
intrâ împreună cu dênşi în santuar
umblând şi sărind şi laudând pre Dum-
nezeu.
9 Şi tot poporul îl vĕzu umblând şi
lăudând pe Dumnezeu; 10 Şi 'l cu-
noşteau că acesta şĕdea pentru milo-
stenie lângă poarta Frumoasă a san-
tuarului, şi fură umpluţĭ de spaĭmă şi
uĭmire pentru ceea ce 'i se întîmplase.

Petru chémă mulţimea la pocăinţă şi credinţă.

11 Şi el ţinênd pe Petru şi pe Ioan
alergâ la dênşi tot poporul spre por-
ticul numit al lui Solomon, uĭmiţĭ
fiind. 12 Dar Petru vĕzênd zise către
popor: bărbaţĭ Israeliţĭ, pentru ce vĕ
minunaţĭ de acesta, sau pentru ce pi-
roniţĭ ochi la noĭ, ca cum cu a noastră
putere sau temere de Dumnezeu am fi
facut ca el sa umble? 13 Dumnezeul
lui Abraam şi Dumnezeul lui Isaac şi
Dumnezeul lui Iacob, Dumnezeul pă-
rinţilor noştri, a mărit pe sluga sa
Iisus, pe care voĭ 'l aţĭ dat prins şi 'l
aţĭ tăgăduit în faţa lui Pilat, deşi
acesta găsi cu cale a *'i* da drumul;
14 Dar voĭ aţĭ tăgăduit pe sântul şi
dreptul, şi aţĭ cerut pe un bărbat uci-
gaş a vi se dărui, 15 Iar pe începĕ-
torul vieţei 'l aţĭ omorît, pe care Dum-
nezeu 'l a înviat dintre morţĭ, pen-
tru care noĭ sûntem martorĭ. 16 Şi
pentru credinţa în numele lui pe
acesta, pe care *'l* vedeţĭ şi *'l* ştiţĭ,
'l a întărit numele lui, şi credinţa
care este *în noĭ* printr'ênsul 'i a dat
întregimea aceasta înaintea voastră
tuturor.
17 Şi acum, fraţilor, ştiu că din
neştiinţă aţĭ făptuit, precum şi maĭ
mari voştri; 18 Dar Dumnezeu a îm-
plinit astfel cele ce a vestit maĭ 'nainte
prin gura tuturor profeţilor, că Chri-
stosul sĕu avea sa sufere. 19 Decĭ
pocăiţi vĕ şi întoarceţi vĕ spre a fi
şterse ale voastre pĕcate, ca să vie de
la faţa Domnuluĭ timpurĭ potrivite
pentru însufleţire, 20 Şi să vĕ tri-
mită pe Christos Iisus cel maĭ d'inainte
rînduit, 21 Pe care trebue să 'l
primiască cerul pênĕ la timpurĭ de
întocmire din nou a totului, des-
pre care *timpurĭ* a vorbit Dumnezeu
din veac prin rostul sânţilor sĕi
profeţĭ.
22 Moise a zis că „Domnul Dum-
nezeu va ridica voĕ profet, ca mine,
dintre fraţi voştri; de dênsul ascultaţĭ
în toate câte va zice catre voĭ. 23 Şi
va fi: orĭ ce suflet care nu va fi ascul-
tat de acel profet nimicit va fi din
popor." 24 Şi toţĭ profeţi de la Sa-
muel şi cei care au urmat pe rînd,
câţi dintre ei au vorbit, au şi vestit
maĭ d'inainte aceste zile. 25 Voĭ sûn-
teţĭ fii profeţilor şi ai legămêntului pe
care 'l a întocmit Dumnezeu faţă de
părinţi voştri zicênd către Abraam:
„şi în urmaşi tĕi binecuvîntate vor fi
toate neamurile pămêntului." 26 Pen-
tru voĭ Dumnezeu înviind pe sluga sa
Iisus 'l a trimis maĭ 'ntêiu ca să vĕ
binecuvinteze, întorcêndu vĕ fie care
de la rĕutăţile voastre.

Petru şi Ioan aduşĭ înaintea sinedriului sûnt opriţĭ d'a maĭ învăţa. Suferinţele apostolilor.

4 Şi pe când vorbiau ei către popor
li se înfaţişară preoţi şi căpiţanul
santuarului şi saducei, 2 Foarte în-
grijaţĭ, pentru că ei învaţă poporul şi
vestiau în persoana lui Iisus învierea
dintre morţĭ, 3 Şi puseră mâînile pe
dênşi şi 'i deteră în pază pênĕ a doa
zi; căcĭ acum era seară.
4 Dar mulţĭ dintre cei care ascul-
tară cuvîntul crezură, şi se facu nu-
mĕrul bărbaţilor cincĭ miĭ.
5 Şi a fost că a doa zi fură adu-
naţı la Ierusalem mai mari lor şi bă-
trîni şi cărturari, 6 Şi Ana archie-
reul şi Caiafa şi Ioan şi Alexandru şi
câţĭ erau din neamul maĭ marilor preo-
ţilor. 7 Şi punêndu 'i în mijloc *'i* în-
trebară: în ce putere sau în al cui
nume aţĭ făcut voĭ aceasta?
8 Atuncĭ Petru plin fiind de spirit
sânt zise către dênşi: maĭ marĭ ai
poporului şi bătrînĭ *ai lui Israel,*
9 Fiind că noĭ sûntem astăzĭ judecaţĭ
pentru o facere de bine către un om
neputincios, prin care acesta fu scăpat,
10 Cunoscut să vĕ fie voĕ tuturor şi
la tot poporul lui Israel, că în numele
lui Iisus Christos, Nazareul, pe care
voĭ 'l aţĭ rĕstignit, pe care Dumnezeu
'l a învieat dintre morţĭ, în numele
aceluia stă acesta de faţă sănătos
înaintea voastră. 11 Acela este
„peatra ce nu fu luată în seama" de
catre voĭ, „clăditorilor, ce a fost fă-
cută pentru cap de unghiu." 12 Şi
în nimenea altul nu este mântuire;
căcĭ nicĭ nu este sub cer alt nume dat
între oamenĭ, în care *nume* noĭ trebue
să fim mântuiţĭ.
13 Şi vezênd ei îndrăsneala lui Pe-
tru şi Ioan, şi dupĕ ce înţeleseră că
sûnt oamenĭ fară carte şi din lumea de
jos, sĕ mirau şi cunoştiau că ei erau
impreuna cu Iisus. 14 Iar privind pe
omul cel tămaduit stând împreună cu
dênşi n'aveau nimic de zis împrotivă.
15 Şi dupĕ ce porunciră ca ei să easă
afara din sinedriu, se sfatuiră împreuna
între dênşi 16 Zicênd: ce să facem
acestor oamenĭ? Căcĭ este ştiut tuturor
locuitorilor din Ierusalem că printr'ênşi
s'a facut o minune cunoscută, şi nu
putem tăgădui. 17 Dar ca să nu sĕ
respîndească *aceasta* maĭ departe în
popor, să 'i amenințam ca să nu maĭ
vorbiască în acest nume la nicĭ un om.
18 Şi chemându 'i le porunci ca să nu
maĭ fie auziţĭ pe nicăirĭ, nicĭ să nu maĭ
înveţe în numele lui Iisus.
19 Dar Petru şi Ioan rĕspunzênd
zisera catre dênşi: judecaţĭ daca este
drept înaintea lui Dumnezeu să ascul-
tăm maĭ mult de voĭ, decât de Dum-
nezeu; 20 Cacı noı nu putem să nu
vorbim cele ce am vĕzut şi auzit.
21 Iar dênşi, dupĕ ce 'i au maĭ ame-
ninţat, le deteră drumul, ne aflând ni-
mic cum să 'i pedepsiasca din pricina
poporului, fiind că toţĭ măriau pe
Dumnezeu pentru ceea ce se făcuse.
22 Cacĭ maĭ mult de patruzecĭ de anĭ
avea omul asupra căruia se făcuse
această minune a tămăduiriĭ.

Rugăciunea credincioşilor.

23 Şi lăsaţĭ fiind să se ducă veniră
la ai lor şi făcură cunoscut câte au
zis către dênşi maĭ mari preoţilor şi
bătrînĭ. 24 Iar ei auzind ridicară în-
tr'un gând glas către Dumnezeu şi
ziseră: stăpîne, tu care ai făcut cerul
şi pământul şi marea şi toate ce sûnt
într'ênsele, 25 Care prin spirit sânt
ai zis prin gura părintelui nostru Da-
vid sluga ta: „Pentru ce s'au întărîtat
neamurĭ, şi popoare au cugetat cele
deşarte? 26 Impĕraţi pământului s'au
rĕsculat şi stăpînitori s'au adunat îm-
preună improtiva Domnului şi împro-
tiva Unsului sĕu. 27 Căcĭ împrotiva
lui Iisus sluga ta cea sântă, pe care 'l
ai uns, s'au adunat cu adevĕrat în acest
oraş Erod şi Ponţiu Pilat împreună
cu neamurĭ şi popoare ale lui Israel,
28 Spre a face câte mâna ta şi sfatul
tĕu au rînduit mai d'inainte ca să fie.
29 Şi acum, Doamne, ĭea aminte la
ameninţările lor, şi dă robilor tĕi ca
fără de nicĭ o sfieală să vorbiască cu-
vîntul teŭ, 30 Intinzênd tu mâna ta
spre tămăduire şi spre a se face semne
şi minunĭ prin numele lui Iisus sluga
ta cea sântă.
31 Şi rugându se ei se cutremură
locul, unde erau adunaţĭ, şi toţĭ fura
umpluţĭ de spiritul sânt, şi vorbiau
fară sfieală cuvîntul lui Dumnezeu.

Credincioşiĭ forméză un trop şi suflet.

32 Iar inima şi sufletul mulţimiĭ
credincioşilor erau una, şi nicĭ unul nu
zicea că din a sa avere este ceva al
sĕu, ci toate le erau de obşte. 33 Şi
apostoli dedeau cu multă putere măr-
turiea lor pentru învierea Domnului
Iisus Christos; şi peste dênşi toţĭ era
mare dar. 34 Căcĭ nicĭ unul dintre
dênşi nu era în lipsă de ceva; de oare

ce câţĭ stăpîniaŭ locurĭ sau case, vîn-
zêndu le aduceau preţul celor vîn-
dute 35 Şi 'l puneau la picĭoarele
apostolilor; şi sĕ împărţia fie căruia
după cum avea cineva trebuinţă.
36 Iar Iosef care fu numit de către
apostolĭ Barnaba — ceea ce însem-
nează fiul mângâeriĭ — levit, de fel din
Cipru, 37 Avênd un loc la ţară *îl*
vîndu, aduse suma de banĭ şi puse la
picioarele apostolilor.

Anania şi Safira. Minunile Apostolilor.

5 Iar un bărbat cu numele Anania
împreună cu Safira, femeea sa, vîndu
averea, 2 Şi dete *ceva* la o parte
pentru sine din preţul ei, ştiind şi fe-
meea, şi aducênd o parte o puse la
picĭoarele apostolilor. 3 Iar Petru
zise: Anania, pentru ce umplu satana
inima ta, ca să minţĭ tu pe spiritul
sânt, şi să daĭ la o parte pentru sineţĭ
din preţul locului? 4 Rĕmânênd *ne-
vîndut,* nu 'ţi ar fi rĕmas oare ţie, şi
vîndut fiind, nu era oare *preţul* în a
ta putere? Pentru ce 'ţi ai pus în
inima ta acest lucru? N'ai minţit oame-
nilor ci lui Dumnezeu. 5 Şi Anania
auzind aceste cuvinte căzênd jos muri;
şi frică mare căzu peste toţi care au-
ziră *acestea.* 6 Şi sculându se băr-
baţĭ maĭ tinerĭ îl ridicară împreună şi
ducêndu 'l afară 'l îmormêntară.
7 Iar după un timp cam de trei
ceasurĭ intră şi femeea lui neştiind ce
s'a întîmplat. 8 Şi Petru zise către
dênsa: spune 'mi daca aţĭ vîndut locul
pentru atâta? Iar ea zise: aşa *este,*
pentru atâta. 9 Atuncĭ Petru zise
către dênsa: pentru ce v'aţĭ învoit îm-
preuna ca sa cercaţĭ spiritul Domnu-
lui? Iată picĭoarele celor care îmor-
mêntara pe bărbatul tĕu *sûnt* la uşă,
şi te vor duce afară. 10 Şi îndată
căzu la picioarele lui şi muri; şi in-
trând tineri o gasira moarta şi ducênd
o afară o îmormêntară lângă bărbatul
ei. 11 Şi căzu frică mare peste toata
adunarea credincioşilor, şi peste toţĭ
care auziau acestea.
12 Iar prin mâinile apostolilor se
faceau multe semne şi minunĭ în po-
por; şi toţi erau într'un gând în por-
ticul lui Solomon; 13 Şi nimenea
dintre ceilalţi nu îndrasnia să se ala-
ture de dênşi; dar poporul 'i lauda,
14 Şi sĕ adaogau din ce în ce maĭ
mult cei care credeau în Domnul, mul-
ţime de bărbaţĭ şi de femeĭ; 15 Ast-
fel că scoteau la strade pe bolnavĭ şi
'i puneau pe paturĭ şi aşternuturĭ, ca
venind umbra lui măcar să umbrească
pe vre unul dintre dînşi. 16 Şi venia
şi mulţime din oraşele d'imprejurul
Ierusalemului, aducênd bolnavi şi bân-
tuiţĭ de spirite necurate, şi toţi erau
tămăduiţĭ.

Ângerul dă apostolilor drumul din închisóre.

17 Atuncĭ sculându se archiereul şi
toţĭ cei împreună cu dînsul — care sunt
secta saduceilor — sĕ umplura de
pismă 18 Şi puseră mâinile pe apo-
stolĭ şi 'i pusera în închisoarea obşte-
ască. 19 Dar ângerul Domnului
deschizênd noaptea uşile închisoriĭ şi
scoţêndu 'i afară zise: 20 Mergeţĭ şi
stând vorbiţĭ în santuar poporului de
toate rosturile acestei vieţĭ. 21 Şi
ascultând intrară din rĕvarsat de zorĭ
în santuar şi învaţau.
Şi venind archiereul şi cei împreună
cu dênsul chemară să se adune sine-
driul, adecă toata bătrînimea fiilor lui
Israel, şi trimiseră la închisoare spre
a fi aduşĭ *apostoli.* 22 Dar venind
slujitori nu 'i găsiră în închisoare; şi
întorcêndu se încunoştiinţară 23 Zi-
cênd ca închisoarea am gasit o în-
cuiată în toată tariea, şi pe păzitorĭ
stând la uşĭ, deschizênd ânsĕ n'am gă-
sit pe nimenea înauntru. 24 Iar că-
pitanul santuarului şi mai mari preo-
ţilor, când auziră cuvintele acestea,
erau in nedomirire despre dênşi, ce ar
fi aceasta. 25 Şi venind un oare care
le aduse ştire că iata barbaţi pe care
'i aţĭ pus în închisoare stau în santuar
şi învaţa poporul.
26 Atunci plecând căpitanul cu slu-
jitori 'i aduse, *dar* nu cu silă, căcĭ se
temeau de popor ca să nu 'i omoare
cu petre. 27 Si aducêndu 'i, 'i pu-
sera în sinedriu. Şi archiereul 'i în-
trebâ 28 Zicênd: într'adins v'am po-
runcit să nu învaţaţi în acest nume,
şi iata aţĭ umplut Ierusalemul de în-
vaţatura voastra, şi voiţi sa aduceţĭ
asupra noastra sîngele acestui om.
29 Dar Petru respunzênd şi ceilalţĭ
apostoli ziseră: trebue a asculta pe
Dumnezeu maĭ mult decât pe oamenĭ.
30 Dumnezeul parinţilor noştri a, în-
vieat pe Iisus, pe care voĭ 'l aţĭ omo-
rît cu mâinile voastre atârnându 'l pe
un lemn; 31 Pe acesta Dumnezeu
prin a sa dreaptă 'l a înălţat Incĕpĕtor
şi Mântuitor, spre a da pocăinţă lui
Israel şi ertare de pĕcate. 32 Şi
noĭ sûntem martorĭ de aceste ro-
sturĭ, precum şi spiritul sânt pe care

'l a dat Dumnezeu celor care 'l as-
cultă.
33 Iar ei auzind erau sfăşiaţĭ de
durere şi sĕ sfatuiau să 'i omoare.

Sfatul lui Gamaliel.

34 Atuncĭ sculându se în sinedriu
un fariseu cu numele Gamaliel, înva-
ţător de lege preţios la tot poporul,
porunci ca să dea pe oamenĭ puţin
timp afară, 35 Şi zise către dênşi:
barbaţĭ Israeliţĭ, luaţĭ bine seama ce
aveţĭ de gând să faceţĭ acestor oame-
nĭ. 36 Căcĭ maĭ 'nainte de aceste zile
sĕ ridicâ Teuda, zicându se pe sine
ênsuşĭ a fi ceva, la care sĕ alăturâ un
numĕr de bărbaţĭ ca la patru sute;
acesta fu omorît, şi toţĭ câţĭ 'l ascul-
tară fură împrăştiaţĭ şi nimiciţĭ.
37 Dupĕ acesta sĕ ridicâ Iuda Gali-
leul în zilele înscrieriĭ şi atrase popor
mult dupĕ sine. Şi acela peri, şi toţĭ
câţĭ 'l ascultau fură risipiţĭ. 38 Şi
acum vĕ zic, staţĭ departe de aceştĭ
oamenĭ, şi lasaţi 'i, pentru că daca ho-
târîrea aceasta sau lucrul acesta este
de la oamenĭ, se va desfiinţa; 39 Iar
daca este de la Dumnezeu, voĭ nu 'i
veţĭ putea nimici; *staţĭ dar departe* ca
nu cumva să fiţĭ şi luptătorĭ împrotiva
lui Dumnezeu.
40 Şi ei 'l ascultară, şi chemând la
dênşi pe apostolĭ, bătêndu 'i le porun-
cira să nu vorbiască în numele lui
Iisus, şi le dete drumul. 41 Decĭ ei
plecară din faţa sinedriului, bucurându
se că s'au învrednicit a fi despreţuiţĭ
pentru numele *lui Iisus*; 42 Şi în orĭ
ce zi în santuar şi a casă nu încetau
învaţând şi binevestind pe Christos
Iisus.

Alegerea a şapte diaconĭ. Sporirea obstei.

6 Şi îmulţindu se ucenici în aceste
zile, sĕ facu cârtire din partea Ele-
niştilor împrotiva Ebreilor, pentru că
vaduvele lor erau trecute cu vederea
în slujiea din fie care zi. 2 Atuncĭ
cei doisprezece chemând la dênşi mul-
ţimea ucenicilor zisera: nu este potri-
vit ca noĭ părăsind cuvîntul lui Dum-
nezeu să slujim la mese. 3 Decĭ, fra-
ţilor, căutaţi dintre voĭ şapte bărbaţĭ
dovediţĭ cu bună purtare, plinĭ de spi-
rit sânt şi înţelepciune, pe care 'i vom
pune la această îndatorire; 4 Şi noĭ
vom stărui în rugăciune şi în slujirea
cuvîntului.
5 Şi cuvîntul plăcu la toată mulţi-
mea, şi aleseră pe Stefan, bărbat plin
de credinţă şi de spirit sânt, şi pe Fi-
lip şi pe Prochor şi pe Nicanor şi pe
Timon şi pe Parmena şi pe Nicolau,
proselit din Antiochea, 6 Pe care 'i
înfăţişară înaintea apostolilor, şi ei ru-
gându se puseră mâinile peste dênşi.
7 Şi cuvîntul lui Dumnezeu sporia,
şi se îmulţia foarte numĕrul ucenicilor
în Ierusalem, şi mulţime mare de preoţĭ
veniau la credinţă.

Învinuirea lui Stefan.

8 Iar Stefan plin de dar şi putere
făcea minunĭ şi semne marĭ în popor.
9 Şi sĕ sculară oare care din sina-
goga zisă a Libertinilor şi a Cirenei-
lor şi a Alexandrinilor şi a celor din
Cilicia şi Asia, întrebându se împreună
cu Stefan, 10 Şi nu erau în stare a
se împrotivi înţelepciuniĭ şi spiritului
cu care vorbia. 11 Atuncĭ pusera
înadins bărbaţĭ spunênd că noĭ 'l am
auzit vorbind cuvinte defăimătoare îm-
protiva lui Moise şi a lui Dumnezeu;
12 Şi întărîtară poporul şi pe bătrînĭ
şi pe cărturarĭ, şi venind fără veste îl
târîră cu sila şi 'l duseră la sinedriu,
13 Si înfăţişară martorĭ mincinoşĭ zi-
cênd: omul acesta nu înceteazā d'a
rosti cuvinte defăimătoare împrotiva
acestui loc sânt şi împrotiva legiĭ;
14 Căcĭ 'l am auzit zicênd că Iisus,
acest Nazareu, va dărîma locul acesta
şi va schimba datinele pe care Moise
ni le a dat în primire. 15 Şi piro-
nind ochi la dênsul toţĭ care şedeau
în sinedriu vĕzură faţa lui ca o faţă
de ânger.

Stefan vorbeşte înaintea sinedriului despre darul lui Dumnezeu şi despre îndărătnicirea poporului. Estasa şi mórtea.

7 Atuncĭ zise archiereul: nu cumva
acestea astfel sûnt?
2 Iar el zise: bărbaţĭ fraţĭ şi pă-
rinţĭ, ascultaţi. Dumnezeul măririĭ sĕ
arată parintelui nostru Abraam fiind
în Mesopotamia, maĭ 'nainte d'a locui
în Charan, 3 Şi zise catre dênsul:
„eşĭ din pământul tĕu şi din rudeniea
ta, şi vino în pamêntul pe care 'ţi 'l
voĭ arăta.“ 4 Atuncĭ eşind din pă-
mêntul Chaldeilor locui în Charan; şi
de acolo îl strămută, dupĕ moartea
tatălui sĕu, în acest pamênt în care lo-
cuiţĭ voĭ acum. 5 Şi nu 'i dete aci
moştenire nicĭ o urmă de piciór; dar,
pe când nu avea ânchĕ copil, făgădui
ca să 'l dea lui în stăpînire şi urma-
şilor sĕi dupĕ dênsul. 6 Şi Dumne-
zeu vorbi astfel, că „urmaşi lui vor fi

locuitorĭ vremelnicĭ în pămênt strein,
şi 'i vor robi şi 'i vor înecaji patru
sute de anĭ; 7 Şi pe poporul, căruia
'i vor fi robit, îl voi judeca eu“, zise
Dumnezeu, „şi după acestea vor eşi şi
'mi vor sluji mie în acest loc.“ 8 Şi
'i dete legămênt de tăere împrejur; şi
astfel născu pe Isaac şi 'l tăe împre-
jur în a opta zi, şi Isaac pe Iacob, şi
Iacob pe cei doisprezece patriarchĭ.
9 Şi patriarchi pismuind pe Iosef îl
vîndură spre Egipt; dar Dumnezeu fu
cu dênsul. 10 Şi 'l scoase din toate
necazurile lui, şi 'i dete dar şi înţelep-
ciune înaintea lui Farao, împĕratul
Egiptului, şi 'l făcu maĭ mare peste
Egipt şi peste toată casa sa. 11 A-
tuncĭ veni foamete peste tot Egiptul
şi Chanaan, şi strimtorare mare; şi nu
găsiau hrană părinţi noştri. 12 Şi
auzind Iacob că în Egipt sûnt grâne
trimise pe părinţi noştri maĭ 'ntêiŭ;
13 Şi a doa oară Iosef fu cunoscut de
fraţi lui, şi sĕ făcu cunoscut lui Farao
neamul lui. 14 Atuncĭ Iosef trimiţênd
chemâ la sine pe Iacob, tatăl sĕu, şi
toată rudeniea, şaptezecĭ şi cincĭ de
suflete. 15 Decĭ Iacob veni în Egipt,
şi sĕ sfîrşi, el şi părinţi noştri. 16 Şi
fură stramutaţĭ la Sichem şi puşĭ în
mormêntul pe care 'l cumpĕrâ Abraam
pentru un preţ în argint de la fii lui
Emor în Sichem.

17 Şi cu cât se apropia timpul fă-
găduinţei, pe care Dumnezeu o dete
prin jurămênt lui Abraam, *pe atât*
crescu poporul şi se înmulţi în Egipt.
18 Pênĕ când sĕ ridicâ peste Egipt
alt împĕrat, care nu ştia pe Iosef.
19 Acesta întrebuinţând meşteşugire
împrotiva neamului nostru înecăji pe
părinţi noştri spre a face lepădaţĭ pe
copii lor, ca să nu fie pastraţĭ în
vieaţă.

20 In acel timp fu născut Moise, şi
era plăcut lui Dumnezeu. El fu crescut
trei lunĭ în casa tatalui sĕu; 21 Şi
fiind el lepădat, îl ridicâ fiica lui Farao
şi 'l crescu mare ca fiu al ei. 22 Şi
Moise fu învăţat în orĭ ce ştiinţă a
Egiptenilor; şi era puternic în cuvin-
tele şi faptele lui.

23 Iar când 'i se împlini un timp
de patruzecĭ de anĭ, 'i veni în minte
ca să cerceteze pe fraţi sĕi, pe fii lui
Israel. 24 Şi vĕzênd pe unul nedrep-
tăţit îl apĕrâ, şi rĕsbunâ pe cel biruit
omorînd pe Egiptean. 25 Decĭ el
gândia că fraţi sĕi înţeleg că Dumne-
zeu le va da mântuire prin mâna sa;
dar nu înţeleseră. 26 Şi în zioa ur-
matoare li se aratâ, pe când se băteau,
şi 'i îndemnâ la pace zicênd: bărbaţi,
voĭ sûnteţĭ fraţi; pentru ce vĕ faceţĭ
nedreptate unul altuia? 27 Dar cel
care nedreptaţia pe aproapele sĕu îl
înlăturâ zicênd: „cine te a pus maĭ
mare şi judecător peste noi? 28 Nu
cumva voeştĭ sa mĕ omorĭ, după cum
ai omorît ĭerĭ pe Egiptean?“ 29 La
acest cuvînt Moise fugi, şi locui vre-
melnic în pămêntul Madiam, unde
nascu doi fiĭ.

30 Şi după ce fură împliniţĭ patru-
zecĭ de ani, 'i se arătâ în pustiea mun-
telui Sinaia ângerul Domnului într'o
flacăre de foc a unui rug. 31 Şi Moise
vĕzênd sĕ minunâ de vedenie; şi apro-
piindu se el ca să priviască sĕ facu
glasul Domnului către dênsul: 32 „Eu
sûnt Dumnezeul pârinţilor tĕi, Dum-
nezeul lui Abraam şi Isaac şi Iacob.“
Si Moise tremurând nu îndrăsni să
priviască. 33 Atuncĭ Domnul 'i zise:
„desleagă încălţămintea picĭoarelor ta-
le; căcĭ locul în care stai este pămênt
sânt. 34 Am vĕzut cu adevĕrat ne-
cazul poporului meu, care este în
Egipt, şi am ascultat suspinul lor şi
m'am pogorît sa 'i scot; şi acum vino,
te trimit în Egipt.“

35 Pe acest Moise pe care 'l tăgă-
duiră zicênd: „cine te a pus maĭ mare
şi judecător?“ Pe acesta îl trimise
Dumnezeu ca să fie şi maĭ mare şi
rĕscumpĕrător împreună cu ângerul
care 'i se arătâ în rug. 36 Acesta 'i
scoase afară făcênd minunĭ şi semne
în Egipt şi în marea roşie şi în pustie
patruzecĭ de anĭ. 37 Acesta este
Moise care zise fiilor lui Israel: „Dum-
nezeu va ridica voĕ un profet ca mine
dintre fraţi voştri,“ *de dênsul ascultaţĭ.*
38 Acesta este care la adunarea *popo-
rului* în pustie a fost de aproape cu
ângerul care 'i vorbia în muntele Sinai
şi cu parinţi noştri; acesta primi cu-
vinte viĭ ca să ni le dea noĕ, 39 Ca-
ruia părinţi noştri nu voiră a 'i fi
ascultătorĭ, ci 'l lepădară şi se întoar-
seră cu inimile lor spre Egipt, 40 Zi-
cênd lui Aaron: „fa ne dumnezei care
vor merge înaintea noastră; căcĭ acest
Moise care ne a scos din pămêntul
Egiptului, nu ştim ce 'i s'a întîmplat,“
41 Şi făcură un chip de viţel în acele
zile şi aduseră jertfa idoluluĭ, şi sĕ des-
fătaŭ la lucrurile mâĭnilor lor. 42 Dar
Dumnezeu se întoarse *de la ei* şi 'i
dete să slujască oştirilĭ cereştĭ, după
cum este scris în cartea profeţilor:
„Casa lui Israel, nu cumva 'mi aţĭ

adus vite înjunghiate și jertfe în timp
de patruzecĭ de ani în pustie? 43 Ba
ânchĕ ațĭ purtat cortul lui Moloch, și
steaoa dumnezeului Refan, chipurile
pe care le ațĭ facut să vĕ închinațĭ
lor; și vĕ voĭ strămuta dincolo de Babilon."
44 Cortul mărturiĭ era pentru părinți noștri în pustie, dupĕ cum a rînduit cel care vorbi lui Moise, ca să 'l
facă dupĕ chipul pe care 'l a vĕzut;
45 Pe acesta părinți noștri dupĕ ce 'l
au luat în primire, îl și aduseră cu
Iosua când luară în stăpînire neamurile, pe care le fugări Dumnezeu de la
fața părinților noștri pênĕ în zilele lui
David; 46 Care aflâ dar înaintea lui
Dumnezeu și se rugâ să găsiască o
locuință pentru Dumnezeul lui Iacob.
47 Și Solomon 'i cladi casă. 48 Dar
cel prea Inalt nu locuește în cele făcute de mâĭnĭ, dupĕ cum zice profetul: 49 „Cerul 'mĭ este scaun, și pămêntul așternut al picĭoarelor mele;
ce fel de casă 'mi vețĭ clădi mie? zice
Domnul, sau care este locul odihnei
mele? 50 Oare nu mâna mea făcu
acestea toate?"
51 Cerbicoșilor și netăeaților împrejur cu inimile și cu urechile, voĭ totdauna vĕ împrotivițĭ spiritului sânt; și
voĭ *sûnteţĭ* ca părinți voștri. 52 Pe
care dintre profețĭ nu 'i urmăriră părinți voștri? Ba ânchĕ omorîră pe cei
care au vestit maĭ d'inainte despre venirea Celui Drept, ai căruĭ trădatorĭ și
omorîtorĭ v'ațĭ făcut voĭ acum, 53 Care ațĭ primit legea prin rînduielĭ de
ângerĭ, și pe care n'ațĭ păzit o.
54 Auzind acestea erau sfășiațĭ de
durere în inimile lor, și scârșniau cu
dinți improtiva lui. 55 Iar el plin
fiind de spirit sânt, uitându se neclintit spre cer vĕzu mărirea lui Dumnezeu și pe Iisus stând d'a dreapta lui
Dumnezeu: 56 Și zise: iată, zăresc
cerurile deschise și pe Fiul omului stând d'a dreapta lui Dumnezeu.
57 Atuncĭ ei strigând cu glas tare 'și
ținură urechile astupate și intr'o unire
înavăliră asupra lui, 58 Și scoțêndu
'l afară din oraș 'l omorau cu petre.
Și martori puseră jos vestmintele lor
la picĭoarele unui tênĕr numit Saul.
59 Și pe când îl omorau cu petre pe
Stefan, el sĕ ruga și zicea: Doamne
Iisuse, primește spiritul meu. 60 Și
îngenunchind strigâ cu glas tare: Doamne, nu le pune pĕcatul acesta. Și aceasta zicênd adormi. Iar Saul încuviința
împreună cu aceia omorîrea lui.

Urmărirea Chreștinilor în Ierusalem de către Saul.

8 Și în acea zi fu urmărire mare împrotiva credincioșilor care erau în
Ierusalem; și toțĭ, afară de apostolĭ,
fură împrăștiațĭ prin ținuturile Iudei și
Samariĭ.
2 Dar bărbațĭ temĕtorĭ de Dumnezeu ridicară pe Stefan spre a 'l îmormênta și 'l jăliră foarte mult. 3 Saul
ânsĕ bântuia pe credincioșĭ intrând
prin case, și tărînd bărbațĭ și femeĭ 'i
da prinșĭ la închisoare. 4 Decĭ cei
împrăștiațĭ străbătură din loc în loc
binevestind cuvîntul.

Filip învață în Samaria. Simon magu.

5 Și Filip venind într'un oraș al Samariĭ le predicâ pe Christos. 6 Și
gloatele erau într'una cu luare aminte
la cele zise de Filip, ascultându le
și vĕzênd minunile pe care le făcea.
7 Căcĭ spirite necurate, strîgând cu
glas mare, eșiau din mulțĭ care le
aveau; și mulțĭ slăbănogĭ și șchiopĭ
fură tămăduițĭ. 8 Și fu bucurie mare
în acel oraș.
9 Și era maĭ 'nainte în oraș un
bărbat cu numele Simon, care făcea
magie și punea în uimire poporul Samariĭ, zicênd că el însușĭ este un oare
cine însemnat, 10 La care toțĭ de la
mic pênĕ la mare erau cu luare aminte
zicênd: acesta este puterea cea numită
mare a lui Dumnezeu. 11 Și erau cu
luare aminte la dênsul, pentru că de
mult timp 'i scosese din minte cu magiile sale, 12 Dar când crezură lui
Filip, care binevestia despre împĕrăției lui Dumnezeu și despre numele lui
Iisus Christos, fură botezațĭ atât bărbațĭ cât și femeĭ. 13 Și ênsușĭ Simon
crezu, și botezat find stăruia lângă
Filip, și vĕzênd semnele și puterile marĭ
ce se faceau rĕmase uimit.
14 Iar apostoli, care erau în Ierusalem, auzind că Samaria a primit cuvîntul lui Dumnezeu, trimiseră la dênși
pe Petru și Ioan, 15 Care venind se
rugară pentru ei ca să primiască spirit sânt. 16 Căcĭ nu se pogorîse ânchĕ
peste nicĭ unul dintre dênși, ci erau
numaĭ botezațĭ în numele Domnului
Iisus. 17 Atuncĭ *apostoli* puneau mâĭnile peste dênși, și *ei* luau spirit sânt.
18 Iar Simon vĕzênd că spiritul
sânt se dă prin punerea mâĭnilor apostolilor, le aduse banĭ 19 Zicênd:
dați 'mi și mie împuternicirea aceasta,
ca pe cine voĭ fi pus mâĭnile să pri-

miască spirit sânt. 20 Dar Petru 'i
zise: argintul tĕu împreună cu tine fie
spre peire, pentru că ai gândit că da-
rul lui Dumnezeu sĕ dobîndeşte prin
banĭ. 21 Tu n'ai parte nicĭ sorţ la
cuvîntul acesta, căcĭ inima ta nu
este dreaptă înaintea lui Dumnezeu.
22 Decĭ pocăeşte te de această rĕutate
a ta, şi roagă te de Domnul, poate 'ţi
se vă erta gândul inimei tale. 23 Căcĭ
vĕd că tu eştĭ în amaraciune de fere
şi în legătura nedreptăţiĭ. 24 Şi rĕ-
spunzênd Simon zise: rugaţi vĕ voĭ
către Domnul pentru mine, ca să nu
vie peste mine cele ce aţĭ zis.
25 Decĭ ei, mărturisind şi vorbind
cuvîntul Domnului, şĕ întoarseră la
Ierusalem, şi binevestiau în multe sate
ale Samaritanilor.

Convertirea saŭ întórcerea eunucului din Etiopia.

26 Şi un ânger al Domnului vorbi
lui Filip zicênd: scoală te şi te du spre
miază zi pe calea ce merge în jos de
la Ierusalem la Gaza; această *cale* este
pustie. 27 Şi sculându se plecâ. Şi
iată un bărbat Etiopean, un eunuc, un
puternic la *curtea* Candacei, împĕra-
teasa Etiopenilor, care era peste tot
tesaurul ei, venise la Ierusalem să se
închine. 28 Şi pe când se întorcea,
şi şĕdea în trăsura sa citia pe profe-
tul Isaia.
29 Atuncĭ spiritul zise lui Filip:
apropie te şi ţine te de această tră-
sura. 30 Şi Filip alergând 'l auzi ci-
tind pe Isaia profetul, şi zise: oare
înţelegĭ cele ce citeştĭ? 31 Iar el
zise: cum aş putea *înţelege,* daca nu
'mĭ arată cine va? Şi rugâ pe Filip ca
suindu se să şază cu dênsul.
32 Şi partea scripturei pe care o
citia era aceasta: „Ca o oae la în-
junghere fu adus, şi fără glas ca un
mel inaintea celui care 'l tunde, aşa
nu 'şi deschide gura sa. 33 In înjo-
sirea lui fu ridicată judecata lui; şi
neamul lui cine 'l va spune? Cacĭ se
ĭea de pe pamênt vieaţa lui.“ 34 A-
tuncĭ eunucul rĕspunzênd lui Filip zise:
rogu te, despre cine zice profetul
aceasta? Despre sine ênsuşĭ sau despre
un altul? 35 Iar Filip deschizêndu
'şi gura sa şi începênd de la scriptura
aceasta 'i binevesti pe Iisus.
36 Şi pe când mergeau pe cale, ve-
niră la o apa, şi eunucul zise: iată
apă; ce mĕ împedică ca să fiu botezat?
37 *Şi Filip 'i zise: daca crezĭ din toată*
inima, este ertat. Şi rĕspunzênd zise:
cred că Iisus Christos este Fiul lui
Dumnezeu. 38 Şi porunci să stea tră-
sura, şi amêndoĭ se detera jos la apă,
atât Filip cât şi eunucul; şi *Filip* îl
boteză. 39 Iar când eşiră din apă,
spiritul Domnului răpi pe Filip, şi
eunucul nu 'l maĭ vĕzu, dar mergea
pe cale sa bucurându se.
40 Şi Filip fu aflat în Azot, şi bine-
vestia strabatênd toate oraşele pênĕ ce
dênsul veni la Cesarea.

Saul vine la credinţă şi Anania îl botează la Damasc. Urmărit de Iudeĭ fuge la Ierusalem şi de aci la Tars.

9 Iar Saul, însuflând ânchĕ amenin-
ţare şi omor împrotiva ucenicilor
Domnului, venind la archiereu 2 Ceru
de la dênsul scrisorĭ la Damasc catre
sinagogĭ, ca daca va găsi pe vre uni
că sûnt în calea *Domnului,* atât băr-
baţĭ cât şi femeĭ, să 'i aducă legaţĭ la
Ierusalem.
3 Şi mergênd s'a apropieat de Da-
masc, şi fără de veste straluci ca un
fulger împrejurul lui o lumină din cer,
4 Şi căzênd la pămênt auzi un glas
zicêndu 'i: Saule, Saule, pentru ce mĕ
urmareştĭ? 5 Iar el zise: cine eştĭ,
Doamne? Şi *Domnul* zise: eu sûnt
Iisus pe care tu îl urmăreştĭ; *cu greu*
'ţi este să calcĭ cu picĭorul peste ghimpĭ.
Şi tremurând şi sperieat fiind zise: Do-
amne, ce voeştĭ să fac? Şi Domnul zise
către dênsul: 6 Scoală te dar şi intră
în oraş, şi 'ţi se va spune ce trebue
să facĭ tu.
7 Iar bărbaţi care mergeau îm-
preună cu dênsul pe cale rĕmaseră
încremeniţĭ, auzind glasul şi nezarind
pe nimenea. 8 Şi Saul sĕ sculâ de
jos, şi deschizêndu 'i se ochi nu vedea
nimic; şi ducêndu 'l de mână îl adu-
sera în Damasc. 9 Şi trei zile a fost
fara vedere, şi nu mâncâ nici nu bĕu.
10 Şi era în Damasc un ucenic cu
numele Anania, şi Domnul în vedenie
zise catre dênsul: Anania, iar el zise,
iată mĕ eu sûnt, Doamne. 11 Şi Dom-
nul *zise* catre dênsul: sculându te du
te pe strada numita Dreaptă şi caută
în casa lui Iuda pe Saul cu numele
Tarsean; căcĭ iată sĕ roagă, 12 Şi el
a vĕzut *în vedenie* un barbat, *Anania*
cu numele, intrând la dênsul şi punênd
mâinile peste el, ca iar sa vază.
13 Şi Anania rĕspunse: Doamne, am
auzit de la mulţĭ despre acest bărbat
câte rele făcu sânţilor tĕi în Ierusa-
lem; 14 Şi aci are împuternicire de
la maĭ mari preoţilor ca să lege pe toţĭ

care cheamă numele tĕu. 15 Dar
Domnul 'i zise: du te, pentru că acesta
'mi este un vas ales, spre a du-
ce numele meu înaintea neamurilor
şi împĕraţilor şi fiilor lui Israel;
16 Căcĭ eu 'i voĭ arăta cât de
mult trebue să sufere el pentru nu-
mele meu.
17 Decĭ Anania sĕ duse şi intrâ în
acea casa, şi punênd mâinile peste
dênsul zise: frate Saule, Domnul m'a
trimis, Iisus care 'ţi sĕ arătâ în calea
pe care veniai, pentru ca iar să vezĭ şi
să fiĭ umplut de spirit sânt. 18 Şi
îndată căzură de la ochi lui ca nişte
solzĭ, şi iar vĕzu, şi sculându se fu bo-
tezat, 19 Şi luând mâncare se în-
tări.
Şi Saul fu câte va zile cu ucenici
în Damasc. 20 Şi *apoĭ* predicâ în-
dată în sinagogĭ pe Iisus, că acesta
este Fiul lui Dumnezeu. 21 Şi toţĭ
care ascultau rĕmâneau uimiţĭ şi zi-
ceau: nu este oare acesta care nimici
în Ierusalem pe cei care chemau acest
nume? Şi pentru aceasta a venit
aci ca să 'i ducă legaţĭ la maĭ
mari preoţilor. 22 Dar Saul sĕ
întaria şi maĭ mult, şi punea în în-
curcătură pe Iudei care locuiau în
Damasc, domirindu 'i că acesta este
Christosul.
23 Şi când erau împlinite zile de-
stule, Iudei se sfatuiră împreună ca să
'l omoare; 24 Dar sfatul lor fu adus
la cunoştinţa lui Saul. Şi ei păziau
porţile *Damascului* zi şi noapte, pentru
ca să 'l omoare; 25 Iar ucenici sĕi
luându 'l noaptea îl trecură prin zid,
lăsându 'l jos într'un coş.
26 Şi venind la Ierusalem cerca să
se alăture de ucenicĭ; şi toţĭ se temeau
de dênsul, necrezênd că este ucenic.
27 Şi luându 'l Barnaba cu sine îl
duse la apostolĭ, şi le istorisi cum a
vĕzut în cale pe Domnul şi că 'i a vor-
bit, şi cum a predicat fară sfieală în
Damasc în numele lui Iisus. 28 Şi
era împreună cu dênşi în Ierusalem in-
trând şi eşind, şi predicând fară sfieală
în numele Domnului. 29 Şi vorbia
şi se întreba cu Elenişţĭ; dar ei erau
porniţĭ ca să 'l omoare. 30 Şi fra-
ţi cunoscênd bine *aceasta* îl duseră
în jos la Cesarea, şi 'l trimiseră la
Tars.
31 Decĭ biserica prin toată Iudea şi
Galilea şi Samaria avea pace, întărindu
se şi înaintând în frica Domnului, şi
se înmulţia prin chemarea în ajutor a
Sântului Spirit.

Petru tămăduiesce pe Enea şi înviézâ pe Tabita.

32 Şi Petru trecênd pe la toţĭ *sânţi*
veni jos şi la sânţi care locuesc în
Lida. 33 Şi găsi acolo pe un om,
Enea cu numele, care zacênd de opt
anĭ în pat era slabit cu totul. 34 Şi
Petru 'i zise: Enea, Iisus Christos te
vindecă; scoală şi 'ţi aşterne ênsuţĭ.
Şi îndată sĕ sculâ. 35 Şi 'l vĕzură
toţĭ locuitori din Lida şi Saron, dênşi
care sĕ întoarseră la Domnul.
36 Şi în Iope era o ucenıţă cu nu-
mele Tabita, care tălmăcită fiind se
zice Căprioară; aceasta era plină de
fapte bune şi de milosteniĭ pe care le
făcea. 37 Şi bolnăvindu se ea în
acele zile, muri; şi dupĕ ce o scăldară
o puseră în camera de sus. 38 Şi
Lida fiind aproape de Iope, ucenici
auzind că Petru este într'ênsa trimi-
seră doi bărbaţĭ la el rugându 'l: nu
pregeta să viĭ pênĕ la noĭ.
39 Decĭ Petru sculându se veni îm-
preună cu dênşi; şi sosind îl duseră în
camera de sus, şi 'i se înfaţişară toate
vĕduvele plângênd şi arătând vest-
mintele şi hainele, câte le făcea Că-
prioara când era cu dênsele. 40 Şi
Petru dând pe toţĭ afară şi îngenuchind
se rugâ, şi întorcêndu se spre corp zise:
Tabita, scolă te. Şi ea 'şi deschise ochi,
şi vĕzênd pe Petru se ridicâ în sus.
41 Şi *Petru* dându 'i mâna o sculâ în
sus; şi chemând pe sânţĭ şi pe vĕduve
o înfaţişâ *lor* vie. 42 Şi se făcu cu-
noscut prin toată Iope, şi mulţĭ cre-
zură în Domnul. 43 Şi în acele zile
el rĕmase în Iope la un Simon tăbăcar.

Corneliu, îndemnat fiind de un ânger, trimite la Iope să cheme pe Petru. In urma uneĭ vedeniĭ Petru vine la Cesarea, unde botează pe Corneliu şi toată familiea luĭ, precum şi pe alţi.

10 Şi în Cesarea era un bărbat cu
numele Corneliu, sutaş din cohorta
numită Italica, 2 Virtos şi temĕtor de
Dumnezeu cu toată casa lui, facênd
multe milosteniĭ poporului şi rugându
se totdauna lui Dumnezeu. 3 *Acesta*
vĕzu lamurit într'o vedenie, cam pe la
ceasul al noulea din zi, un ânger al
lui Dumnezeu intrând la dênsul şi zi-
cêndu 'i, Cornelie. 4 Iar el pironind
ochi la dênsul şi sperieat fiind zise: ce
este, Doamne? Şi *ângerul* 'i zise: ru-
găciunile tale şi milosteniile tale s'au
suit spre aducere aminte înaintea lui
Dumnezeu. 5 Şi acum trimite băr-

baţĭ la Iope şi cheamă să vie Simon,
care se numeşte Petru; 6 Acesta este
primit ca oaspete la un Simon tăbaca-
rul, a căruĭ casă este lângă mare.
Acesta 'ţi va spune ce trebue să facĭ
tu. 7 Iar după ce plecă ângerul care
'i vorbia, strigând pe doi dintre cas-
nici săi şi pe un ostaş virtos dintre cei
care erau pe lângă dênsul credincioşĭ
în slujbă, 8 Şi spunêndu le toate 'i
trimise la Iope.
9 Şi a doa zi pe când aceia mer-
geau pe cale şi sĕ apropiau de oraş,
Petru sĕ sui pe casă pe la ceasul al
şaselea ca să se roage. 10 Şi flămân-
zind voia să mănânce; şi gătind ei
căzu peste dênsul uimire, 10 Şi ză-
reşte cerul deschis şi pogorîndu se la
dênsul un vas ca o masă mare de
pânză, legată la patru căpĕtîe şi lă-
sându se în jos pe pământ, 12 In
care erau toate cele cu patru picĭoare
şi târîtoare ale pământului şi sbură-
toare ale cerului. 13 Şi sĕ făcu un
glas către dênsul: Petre, sculându te
înjunghe şi mănâncă. 14 Iar Petru
zise: cu nicĭ un chip, Doamne; pentru
că nicĭ o dată n'am mâncat fie ce spur-
cat şi necurat. 15 Şi iar un glas *sĕ
făcu* către dênsul de a doa oară: nu
zice că este spurcat aceea ce a zis
Dumnezeu că este curat. 16 Aceasta
sĕ făcu pênĕ de trei orĭ, şi îndată va-
sul fu ridicat în sus spre cer.
17 Şi pe când Petru nu sĕ domiria
în sine, ce ar fi vedeniea pe care o
vĕzu, iată bărbaţi trimişĭ de Corneliu,
întrebând cu deamănuntul de casa lui
Simon sosiră la poartă, 18 Şi stri-
gând întrebară daca Simon numit
Petru se află aci ca oaspete.
19 Dar pe când Petru sĕ gândia în
sine despre vedeniea sa, spiritul 'i zise:
iată, te caută trei bărbaţĭ. 20 Decĭ
sculându te, du te jos, şi pleacă îm-
preuna cu dênşi fară a te îndoi de
ceva, pentru că eu 'i am trimis.
21 Atuncĭ Petru dându se jos la
bărbaţi *care erau trimişĭ de Corneliu
la dênsul,* zise: iata eu sûnt pe care 'l
căutaţĭ; ce este pricina pentru care
sûnteţĭ aci? 22 Iar ei ziseră: Corne-
liu sutaşul, bărbat drept şi temĕtor de
Dumnezeu, dovedit bun de către tot
poporul Iudeilor, a fost înştiinţat de
către un sânt ânger ca să trimită a te
chema la casa lui şi să auză cuvinte
de la tine. 23 Decĭ chemându 'i
înăuntru 'i ospĕtă.
Şi a doa zi Petru sculându se eşi
împreună cu ei, şi uni dintre fraţi de
la Iope veniră cu dênsul. 24 Şi a
doa zi intrară în Cesarea; iar Corne-
liu 'i aştepta cu rudele sale şi cu prie-
teni sĕi de aproape pe care 'i chemase
împreună la sine. 25 Şi când fu să
intre Petru, Corneliu eşindu 'i înainte
şi căzêndu 'i la picĭoare sĕ plecâ.
26 Dar Petru îl ridicâ zicênd: scoală
te; şi eu ênsumĭ sûnt un om. 27 Şi
vorbind cu dênsul intrâ, şi găseşte pe
mulţĭ care sĕ adunaseră,
28 Şi zise către dênşi: voĭ ştiţĭ cât
de neertat este unui bărbat Iudeu a se
pune de o potrivă sau a merge împre-
ună cu unul de alt neam; dar mie 'mi
a arătat Dumnezeu să nu numesc pe
nicĭ un om spurcat sau necurat. 29 Şi
de aceea fără a face împrotivire am
venit, chemat fiind să viu. Decĭ întreb
pentru care cuvînt aţĭ trimis să viu?
30 Şi Corneliu zise: de la a patra zi
pênĕ la ceasul acesta postiam şi mĕ
rugam în al noulea ceas în casa mea,
şi iată un bărbat în vestmênt stralu-
citor stătu înainteă mea, 31 Şi zise:
Cornelie, ascultată 'ţi a fost rugaciunea
şi milosteniile tale fură aduse aminte
înaintea lui Dumnezeu. 32 Decĭ tri-
mite la Iope şi cheamă să vie Şimon,
care se numeşte Petru; acesta este
primit ca oaspete în casa lui Simon
tabăcarul lângă mare. 33 Decĭ în-
dată am trimis la tine, şi tu bine ai
făcut că ai venit. Acum noĭ dar toţĭ
sûntem aci înaintea lui Dumnezeu, ca
să ascultam toate cele rînduite ţie de
către Domnul.
34 Şi Petru deschizênd gura zise:
cu adevĕrat înţeleg că Dumnezeu nu
este partinitor, 35 Ci în orĭ ce po-
por, cel care se teme de dênsul şi lu-
crează dreptate 'i este plăcut; 36 *Voĭ
cunoaşteţĭ* cuvîntul pe care 'l a trimis
Dumnezeu fiilor lui Israel, binevestind
pace prin Iisus Christos — acesta este
Domn al tuturor —, 37 Voĭ cunoa-
şteţĭ cuvîntul ce a mers prin toată
Iudea, începênd de la Galilea, dupĕ
botezul pe care 'l a predicat Ioan,
38 Pe Iisus cel din Nazaret, cum 'l a
uns Dumnezeu cu spirit sânt şi putere;
care a umblat din loc în loc făcênd
bine şi tămăduind pe *toţĭ* cei împilaţĭ
de către diavolul, pentru că Dumne-
zeu era cu dênsul. 39 Şi noĭ sûntem
martorĭ pentru toate câte făcu în ţara
Iudeilor şi în Ierusalem; pe care 'l
au şi omorît atârnându 'l pe lemn.
40 Pe acesta Dumnezeu 'l a înviat a
treia zi, şi 'i a dat ca să fie cunoscut,
41 Nu la tot poporul, ci noĕ, marto-

rilor, care maĭ d'inainte am fost aleşĭ
de Dumnezeu, care am mâncat şi am
bĕut împreună cu dênsul după învie-
rea lui dintre morţĭ; 42 Şi ne a po-
runcit să predicăm poporului şi să în-
credinţăm că el este cel rînduit de
Dumnezeu judecător al viilor şi al
morţilor. 43 Pentru acesta mărturi-
sesc toţĭ profeţi, că orĭ cine crede în
el primeşte ertare de pĕcate prin nu-
mele lui.

44 Pe când vorbia ânchĕ Petru
aceste cuvinte, spiritul sânt căzu peste
toţĭ care ascultau cuvîntul. 45 Şi rĕ-
maseră uimiţĭ credincioşi din tăerea
împrejur câţĭ veniră împreună cu Pe-
tru, pentru că şi peste neamurĭ s'a văr-
sat darul Sântului Spirit; 46 Căcĭ 'i
auziau vorbind în limbĭ şi mărind pe
Dumnezeu.

47 Atuncĭ Petru zise: nu cumva
poate cineva opri apa ca să nu fie bo-
tezaţĭ aceştia, care luară spiritul sânt
ca şi noĭ? 48 Şi rîndui ca ei să fie
botezaţĭ în numele lui Iisus Christos.
Atuncĭ îl rugară să rĕmâe la dênşi
câteva zile.

Petru istoriseşte la Ierusalem vedeniea sa la Iope, şi venirea la credinţă a lui Corneliu şi a familiĭ lui.

11 Iar apostoli şi fraţi care erau prin
Iudea auziră că şi neamurile au
primit cuvîntul lui Dumnezeu. 2 Şi
când veni Petru la Ierusalem, cei din
taerea împrejur sĕ întrebau între dênşi
împrotiva luĭ, 3 Zicênd că ai intrat
la barbaţi care n'au tăerea împrejur şi
ai mâncat împreună cu dênşi.

4 Şi Petru începênd le spuse pe
rînd zicênd: 5 Eu mĕ rugam în ora-
şul Iope, şi în uimire vĕzui o vedenie:
pogorîndu se un vas ca o masă mare
de pânza *legată* la patru capĕtîe lă-
sându se jos din cer, şi veni pênĕ la
mine; 6 In care, uitându mĕ cu pri-
virea pironita, deosibiam cu mintea şi
vedeam cele cu patru picĭoare ale pă-
mêntului şi feare şi târîtoare şi sbură-
toarele cerului. 7 Am auzit şi un
glas zicêndu 'mi: Petre, sculându te
înjunghe şi mănâncă. 8 Şi am zis:
cu nicĭ un chip, Doamne, pentru că
spurcat sau necurat n'a intrat nicĭ
odată în gura mea. 9 Dar glasul 'mi
rĕspunse de a doa oară din cer: nu
zice tu că este spurcat, ceea ce a zis
Dumnezeu că este curat. 10 Şi ace-
asta se făcu pênĕ de trei orĭ, şi iarăşĭ
toate fură trase sus în cer. 11 Şi iată
de odată sĕ înfăţişară trei bărbaţĭ la
casa în care eram, trimişĭ fiind către
mine de la Cesarea. 12 Şi spiritul
'mi zise să mĕ duc împreună cu dênşi
fără a mĕ îndoi de ceva. Şi veniră cu
mine şi aceştĭ şase barbaţi şi intraram
în casa omului. 13 Şi ne spuse cum
a vĕzut pe ânger stând în casa sa şi
zicênd: trimite la Iope şi cheamă pe
Simon numit Petru, 14 Care va vorbi
către tine cuvinte, prin care veĭ fi mân-
tuit tu şi toata casa ta. 15 Şi înce-
pênd eu să vorbesc căzu spiritul sânt
peste dînşi ca şi peste noĭ la început.
16 Atuncĭ 'mi am adus aminte de cu-
vîntul Domnului, după cum zicea: Ioan
a botezat în apă, dar voĭ veţĭ fi bote-
zaţĭ în spirit sânt. 17 Decĭ fiind că
Dumnezeu le a dat acelaş dar ca şi
noĕ, crezură în Domnul Iisus Christos;
eu ce putere aveam ca să opresc pe
Dumnezeu?

18 Şi auzind acestea sĕ liniştiră, şi
măririră pe Dumnezeu zicênd: Dum-
nezeu dar dete şi neamurilor pocăinţă
spre vieaţă.

Împrăstierea evangelieĭ la Antiochea. Numele chrestin.

19 Decĭ cei împrăştiaţĭ din pricina
strimtorăriĭ, ce veni în timpul lui Ste-
fan, ajunseră pênĕ la Fenicia şi Cipru
şi Antiochea, ne vorbind nimênui cu-
vîntul decât numaĭ Iudeilor. 20 Şi
dintre dênşi eraŭ uni bărbaţĭ din Cipru
şi din Cirene, care fiind veniţĭ în An-
tiochea vorbiau către Elinĭ, binevestind
pe Domnul Iisus. 21 Şi era mâna
Domnului cu dênşi, şi un numĕr mare
crezênd sĕ întoarseră la Domnul.

22 Iar vorba despre dênşi sĕ auzi
la urechile bisericei care este în Ieru-
salem, şi trimiseră pe Barnaba pênĕ la
Antiochea. 23 Acesta venind şi vĕ-
zênd darul lui Dumnezeu se bucură,
şi îndemna pe toţĭ ca să stăruiască cu
hotărîrea inimei în Domnul, 24 Pen-
tru că era bărbat bun şi plin de spi-
rit sânt şi de credinţă. Şi adaose Dom-
nului gloată din destul.

25 Şi Barnaba veni la Tars ca să
caute pe Saul, 26 Şi după ce 'l gasi
'l aduse la Antiochea. Şi timp de un
an întreg ei veniră împreună în bise-
rică şi învăţară gloată destulă, şi uce-
nici fură numiţĭ Chreştinĭ pentru întêiă
oară în Antiochea.

Îngrijesc de chrestiniĭ din Iudea în timpul când era pómete mare.

27 Şi în acele zile veniră profeţĭ de
la Ierusalem la Antiochea. 28 Iar

unul dintre dînşi, cu numele Agab,
sculându se vesti prin spiritul *sânt* că
o foamete mare va să fie peste tot pă-
mêntul locuit, care sĕ şi făcu în tim-
pul lui Claudiu Cesarul. 29 Şi uce-
nici hotarîră să trimită, dupĕ cum sĕ
înlesnia fie care dintr'ênşi, mijloace de
veţuire la fraţi care locuesc în Iudea,
30 Ceea ce şi făcură trimiţênd la bă-
trînĭ prin mâna lui Barnaba şi Saul.

Iacob este omorît. Petru scos din închisoare de către ânger vine la casa Mariĭ.

12 In timpul acela ânsĕ Erod, împĕ-
ratul, puse mâinile ca să facă
rĕu la uni din ai bisericei. 2 Şi omorî
cu spada pe Iacob, fratele lui Ioan.
3 Şi vĕzênd că place Iudeilor, maĭ
puse mâna şi pe Petru, şi erau zilele
azimelor. 4 Şi prinzêndu 'l îl puse în
închisoare, dându 'l la patru strejĭ de
câte patru ostaşĭ ca să 'l păziască, ho-
tărît fiind ca după Paşte să 'l aducă
sus înaintea poporului.
5 Deci Petru era păzit în închi-
soare; şi rugăciune către Dumnezeu se
făcea într'una pentru dênsul din par-
tea bisericei.
6 Şi când avea de gând Erod ca să
'l scoaţă afară, Petru era culcat în
acea noapte între doi ostaşĭ, legat fiind
cu doĕ lanţurĭ şi pazitorĭ lângă uşă
păziau închisoarea. 7 Şi iata un ân-
ger al Domnului stătu de odată, şi o
lumină lumină în închisoare; şi lovind
în coasta lui Petru îl deşteptă zicênd:
scoală de grab. Şi 'i cazură jos lan-
ţurile din mâĭnĭ. 8 Şi ângerul 'i zise:
incinge te şi pune 'ţi sandalele în pi-
cĭoare. Şi el facu aşa. Apoi 'i zise:
îmbracă 'ţĭ haina şi urmează 'mi.
9 Şi eşind 'i urma, şi nu ştiea că ade-
vĕrat este ce se face prin ânger, ci 'i
se parea că vede o vedenie. 10 Şi
trecênd cea d'întêiu streaja şi pe a doa,
venira la poarta de fer ce duce în oraş,
care li se deschise de la sine şi eşind
apucară înainte într'o strada, şi îndată
sĕ depărtă ângerul de la dênsul.
11 Atuncĭ Petru venindu 'şi în sine
zise: acum ştiu cu adevĕrat că Dom-
nul a trimis pe ângerul sĕu şi m'a
scapat din mâna lui Erod şi din toată
aşteptarea poporului Iudeilor. 12 Şi
dându 'şi bine seama veni la casa Ma-
riĭ, muma lui Ioan, care se numeşte
Marcu, unde erau mulţi adunaţi şi sĕ
rugau. 13 Şi bătênd el la uşa por-
ţei, o slujnică cu numele Rode veni să
asculte, 14 Şi cunoscênd glasul lui
Petru, de bucurie nu deschise poarta,
ci alergând înăuntru spuse că Petru
stă înaintea porţei. 15 Iar ei zisera
către dênsa: nu eştĭ în firea ta; dar
ea încredinţa cu stăruinţa ca aşa este.
Şi ei ziceau: este ângerul lui. 16 Dar
Petru staruia bătênd; şi dechizênd îl
vĕzură şi rĕmaseră uimiţĭ. 17 Şi fă-
cêndu le semn cu mâna ca să tacă le
spuse cum Domnul 'l a scos din închi-
soare, şi zise: spuneţĭ acestea lui Ia-
cob şi fraţilor. Şi eşind sĕ duse în-
tr'alt loc.

Mórtea lui Erod.

18 Şi făcêndu se zioă era turbu-
rare nu puţina între ostaşĭ, ce s'a fă-
cut oare Petru. 19 Şi Erod căutându
'l cu staruinţă şi negasindu 'l, cerce-
tând cu deamĕnuntul pe păzitorĭ po-
runci ca ei să fie omorîţĭ, şi plecând
din Iudea la Cesarea, remase aci.
20 Şi Erod era în mare vrajmăşie
cu locuitori din Tir şi Sidon; *dar ei*
într'un gând veniră la dênsul, şi în-
duplecând pe Blastu, care era peste
camera de culcat a împĕratuluĭ, ce-
reau pace, pentru că ţara lor 'şi avea
mijloacele de veţuire din ţara împĕră-
teasca. 21 Şi dupĕ ce fu hotarîtă o
zi, Erod îmbrăcându se în vestmênt
împĕratesc, şi şezênd pe tron cuvînta
catre dênşi; 22 Şi poporul striga la
zisele lui: glas de Dumnezeu, şi nu de
om. 23 Şi îndată un ânger al Dom-
nului îl lovi pentru ca nu dete mărire
lui Dumnezeu; şi mâncat fiind de ver-
mi muri.
24 Iar cuvîntul lui Dumnezeu spo-
ria şi câştiga în mulţime. 25 Şi Bar-
naba şi Saul, dupĕ ce 'şĭ împlinira în-
sarcinarea, sĕ întoarsera din Ierusalem,
luând cu dênşi şi pe Ioan care se numi
Marcu.

Pavel cu Barnaba şi Marcu face întêia calatorie spre a învaţa neamumurile. Elima este orbit. Sergiu Paul vine la credinţă.

13 Şi erau în Antiochea la biserica
în fiinţa profeţĭ şi învăţatorĭ,
Barnaba şi Simeon numit Niger şi Lu-
ciu Cireneul, şi Manaen care fusese
crescut împreună cu Erod tetrarchul
şi Saul. 2 Şi pe când slujau ei Dom-
nului şi postiau spiritul sânt zise: deo-
sebiţi 'mi acum pe Barnaba şi pe Saul
la lucrul pentru care 'mi 'i am chemat.
3 Atuncĭ postind şi rugându se pu-
nênd mâĭnile peste dênşi 'i lăsară să
plece.
4 Aceştia dar trimişĭ fiind afară de

către spiritul sânt venira la Seleucia,
şi de acolo plecară pe apă la Cipru,
5 Şi ajungênd în Salamina vestiră cu-
vîntul lui Dumnezeu în sinagogile
Iudeilor; şi aveau slujitor şi pe Ioan.
6 Şi strabătênd toată insula pênĕ la
Pafu gasiră pe un bărbat mag, profet
mincinos Iudeu, cu numele Bar-Iisus,
7 Care era cu proconsulul Sergiu Paul,
bărbat priceput. Acesta chemând la
sine pe Barnaba şi pe Saul căută cu
stăruinţă să auză cuvîntul lui Dumne-
zeu; 8 Şi Elima magul — căcĭ ast-
fel se tâlmaceşte numele lui — li se
împrotivi, încercând să întoarcă cu
desevîrşire pe proconsul de la credinţă.
9 Dar Saul care *se numeşte* şi Pavel,
plin fiind de spirit sânt, uitându se
neclintit la dênsul 10 Zise: O tu pli-
nule de orĭ ce înşalaciune şi de orĭ ce
rĕutate, fiule al diavoluluĭ, vrajmaşule
al orĭ cărei dreptaţĭ, nu încetezĭ d'a
strâmba căile cele drepte ale Domnu-
lui? 11 Şi acum iata mâna Domnu-
lui asupra ta, şi veĭ fi orb ne vĕzênd
soarele pênĕ la un timp cuvenit. Şi în-
data cazu peste dênsul negură şi în-
tunerec, şi umblând imprejur căuta cine
să 'l ducă de mână 12 Atuncĭ pro-
consulul vĕzênd ce s'a făcut crezu, mi-
randu se de învaţătura Domnului.

Pavel predică la Antiochia Pisidieĭ.

13 Şi cei de lânga Pavel trecênd
de la Pafu veniră la Perghe a Pam-
filii; şi Ioan despar̦tindu se de dênşi sĕ
întoarse la Ierusalem.
14 Iar ei strabatênd de la Perghe
venira la Antiochea Pisidiei, şi intrând
în sinagoga în zi de sâmbĕtă sĕ aşĕ-
zară pe scaun. 15 Şi după citirea
legiĭ şi a profeţilor, maĭ mari sinago-
gei trimisera catre dênşi zicênd: bar-
baţĭ fraţı, daca aveţı vre un cuvînt de
mângâere pentru popor, vorbiţĭ.
16 Atuncĭ sculându se Pavel şi fă-
cênd semn cu mâna zise: Bărbaţĭ Is-
raeliţĭ şi cei care vĕ temeţĭ de Dum-
nezeu, ascultaţĭ. 17 Dumnezeul ace-
stui popor al lui Israel 'şi alese sieşĭ
pe parinţi noştri, şi înalţă poporul cât
şĕzu vremelnic în pământul Egiptului,
şi cu braţ înalt îl scoase de acolo,
18 Şi cam patruzecĭ de anĭ 'i purtâ în-
lesnindu le hrana în pustie, 19 Şi
nimicind şapte neamurĭ în pământul
Chanaan le împărţi lor spre moştenire
pamêntul acelora.
20 Şi dupĕ acestea le dete în timp
cam de patru sute cincĭ zecĭ de anĭ
judecătorĭ pênĕ la Samuel profetul.
21 Şi de aci 'nainte cerură împĕrat, şi
Dumnezeu le dete patru zecĭ de anĭ pe
Saul fiul lui Chiş, bărbat din seminţiea
lui Beniamin; 22 Şi *Dumnezeu* înlă-
turându 'l le ridică împĕrat pe David,
căruia şi 'i zise marturisind: „am găsit
pe David, fiul lui Iesai, bărbat dupĕ
inima mea, care va face toate voile
mele.“ 23 Din urmaşi acestuia Dum-
nezeu aduse lui Israel dupĕ fagăduinţă
Mântuitor pe Iisus, 24 Dupĕ ce Ioan
predicâ maı 'nainte de venirea lui bo-
tez de pocainţă la tot poporul lui Is-
rael. 25 Şi pe când Ioan sfîrşia ca-
lea sa, zicea: ce gândiţı că sûnt eu?
Nu sûut eu; dar iată vine dupĕ mine
căruia nu sûnt vrednic a 'i deslega în-
calţamintea picĭoarelor.
26 Barbaţĭ fraţĭ, fii neamului lui
Abraam şi cei care sûnt între voĭ te-
mĕtorı de Dumnezeu, noĕ ni s'a trimis
cuvîntul mântuiriĭ aceştia. 27 Căcĭ
cei care locuesc în Ierusalem şi maĭ
mari lor, necunoscênd pe acesta şi osîn-
dindu 'l, au împlinit ale profeţilor ro-
stirĭ care sĕ citesc în fie care sâmbĕtă.
28 Şi negăsind nicĭ o vina de moarte
cerură de la Pilat ca el sa fie omorît;
29 Şi când sĕvîrşiră toate cele scrise
despre dênsul, luându 'l jos de pe lemn
îl puseră în mormênt. 30 Dar Dum-
nezeu 'l a învieat dintre morţĭ; 31 Ca-
re sĕ arĕtâ în maĭ multe zile celor
care venira împreuna cu dênsul de la
Galilea la Ierusalem, care acum sûnt
martori lui înaintea poporului. 32 Şi
noı vĕ binevestim voĕ fagaduinţa fă-
cută către parinţĭ, fiind ca Dumnezeu
pe aceasta a împlinit o pentru copii
noştri înviind pe Iisus, 33 Dupĕ cum
şi este scris în psalmul al doilea: „Fiul
meu eştĭ tu, eu astazĭ te am nascut.“
34 Dar că *Dumnezeu* 'l a învieat dintre
morţĭ spre a nu se maĭ întoarce la
stricaciune, a zis astfel că „voĭ da voĕ
cele sânte ale lui David, cele încredin-
ţate prin jurament.“ 35 De aceea şi
în alt *psalm* zice: „nu veĭ da pe cel
cuvios al tĕu să vază stricaciune.“
36 Cacĭ David, slujind pentru neamul
sĕu potrivit hotarîriĭ lui Dumnezeu,
adormi şi fu adaogat la părinţi sĕi şi
vĕzu stricăciune; 37 Dar pe care
Dumnezeu 'l a învieat, nu vĕzu strică-
ciune.
38 Decĭ cunoscut să vĕ fie voĕ, băr-
baţĭ fraţĭ, că prin acesta sĕ vesteşte
voĕ ertare de pĕcate; 39 In acesta
orĭ cine care crede este îndreptat de
toate de care voĭ n'aţĭ putut fi îndrep-
taţĭ în legea lui Moise. 40 Decĭ luaţĭ

aminte să nu vie peste voĭ ce s'a zis
în profeţĭ: 41 „Vedeţĭ, despreţuito-
rilor, şi miraţĭ vĕ şi periţĭ, că eu am
să fac un lucru în zilele voastre, lucru
pe care nu 'l veţĭ crede, daca vi 'l
spune cineva.“
42 Şi eşind ei afară *din sinagoga*
Iudeilor 'i rugau ca să li se spună în
sâmbĕta următoare rosturile acestea.
43 Si dupĕ ce sĕ desfăcu adunarea,
mulţĭ dintre Iudei şi dintre temĕtori
de Dumnezeu, proseliţĭ, urmară lui
Pavel şi lui Barnaba, care vorbind
către dênşi 'i îndemnau să stăruiască
în darul lui Dumnezeu.
44 Şi în. sâmbĕta viitoare maĭ tot
orasul sĕ adună ca să asculte cuvîntul
lui Dumnezeu. 45 Dar Iudei vĕzênd
gloatele sĕ umplură de pismă, şi sĕ
împrotiviau la cele zise de Pavel, îm-
protivindu se şi defăimând. 46 Iar
Pavel şi Barnaba îndrăsnind ziseră:
pentru voĭ era de trebuinţă ca să vi
se vorbiască maĭ 'ntêiu cuvîntul lui
Dumnezeu; dar fiind că 'l lepădaţĭ şi
nu vĕ judecaţĭ pe voĭ ênşivĕ vrednicĭ
de vieaţa vecĭnică, iată ne întoarcem
catre neamurĭ. 47 Cacĭ aşa ne a po-
runcit Domnul: „Pusu te am pe tine
spre lumina a neamurilor, ca sa fiĭ tu
spre măntuire pênĕ la marginea pă-
mêntului.“
48 Şi auzind neamurile sĕ bucurau
şi măriau cuvîntul lui Dumnezeu, şi
câţĭ erau rînduiţi spre vieaţa vecinică
crezură;
49 Şi cuvîntul Domnului sĕ îm-
prăştia prin tot ţinutul. 50 Dar Iudei
întărîtară pe femeile temĕtoare de
Dumnezeu pe cele alese şi pe cei de
frunte ai oraşului, şi aţiţară urmarire
împrotiva lui Pavel şi a lui Barnaba,
şi 'i scoasera afară din hotarile lor.
51 Iar dênşi, scuturând praful de pe
picĭoare împrotiva lor, veniră la Ico-
nia; 52 Şi ucenici erau plinĭ de bu-
curie şi de spirit sânt.

Pavel şi Barnaba predică în calatoriea lor. Goniţĭ fiind din Iconia vin la Listra, unde sunt priviţĭ drept zei. De la Derbe să întorc la Antiochea.

14 Şi fiind în Iconia *Pavel şi Bar-*
naba intrară în acelaş timp în
sinagoga Iudeilor şi vorbiră astfel în
cât crezu mulţime mare de Iudeĭ şi
Elenĭ. 2 Dar Iudei ne înduplecându
se întărîtară şi înrĕutăţiră sufletele nea-
murilor împrotiva fraţilor. 3 Decĭ rĕ-
maseră mult timp vorbind fără sfieală
în Domnul, care da dovadă pentru cu-
vîntul darului sĕu, dând să se facă
prin mâinile lor semne şi minunĭ.
4 Şi se desbină mulţimea oraşului,
şi uni erau cu Iudei, iar alţi cu apo-
stoli. 5 Şi când sĕ făcu o pornire a
neamurilor şi Iudeilor cu maĭ mari lor
ca să 'i înfrunteze ruşinos şi să 'i
omoare cu petre, 6 Ei dându 'şi bine
seama fugiră în oraşele Licaoniĭ, Listra
şi Derbe şi în împrejurime; 7 Şi
binevestiau acolo.
8 Şi în Listra sta jos un bărbat
neputincios la picĭoare, care nu um-
blase nicĭ o dată, şchiop fiind din pân-
tecele mumei lui. 9 Acesta asculta
pe Pavel vorbind, care uitându se ne-
clintit la dênsul şi vĕzênd că are cre-
dinţă spre a fi vindecat, 10 Zise cu
glas mare: scoala te drept pe picĭoa-
rele tale. Şi făcu o săritură şi umbla.
11 Iar gloatele vĕzênd ce făcu Pavel
ridicară glasul lor în limba Licaonă
zicênd: Zei, asĕmĕnându se oamenilor,
veniră jos la noĭ. 12 Şi numiau pe
Barnaba Joe, iar pe Pavel Mercur,
fiind că el era călăuza cuvîntului.
13 Iar preotul lui Joe, care este afară
înaintea oraşului lor, aducênd taurĭ şi
cununĭ la porţile *oraşului*, voia să în-
junghe jertfa împreună cu gloatele.
14 Şi auzind apostoli Barnaba şi Pavel,
sfaşiindu 'şĭ vestmintele lor, sĕ repe-
zira în gloată strigând 15 Şi zicênd:
bărbaţĭ, pentru ce faceţĭ acestea? Şi
noĭ sûntem oamenĭ, avênd ca voĭ aceeaş
fire şi simţire, care vĕ binevestim ca
sĕ vĕ întoarceţĭ de la aceste nimicurĭ
spre viul Dumnezeu, care facu cerul
şi pămêntul şi marea şi toate ce *sînt*
într'ênsele, 16 Care în veacurile tre-
cute îngadui toate neamurile ca să
meargă pe caile lor; 17 Totuşĭ nu
se lasâ pe sine ênsuşĭ fără dovada
lucrând binele, dându ne din cer ploĭ
şi timpuri roditoare, umplând de hrană
şi veselie inimile noastre. 18 Şi zi-
cênd acestea ei abia opriră gloatele ca
sa nu le înjunghe jertfa.
19 Atunci sosiră de la Antiochea şi
Iconia Iudei, şi dupĕ ce înduplecară
gloatele şi aruncară cu petre în Pavel,
îl târau afară din oraş, gândind că
este mort; 20 Şi dupĕ ce 'l încun-
jurară ucenici, sculându se intrâ în
oraş.
Şi a doa zi eşi împreună cu Bar-
naba la Derbe. 21 Şi binevestind în
acel oraş şi făcênd destui ucenicĭ sĕ
întoarseră la Listra şi Iconia şi An-
tiochea, 22 Intărind suflete ucenici-
lor, îndemnându 'i să stăruiască în

credinţă, şi că prin multe suferinţe
trebue să trecem noĭ ca să intram în
împĕrăţiea luĭ Dumnezeu. 23 Şi ale-
gêndu le prin ridicare de mâinĭ pres-
biterĭ la fie care biserică, rugându se
cu postirĭ 'i lasâ Domnului, în care
crezuseră.
24 Şi străbătênd Pisidia veniră la
Pamfilia, 25 Şi vorbind la Perghe
cuvîntul veniră în jos la Atalia, 26 Şi
de acolo plecară pe apă la Antiochea,
de unde fusese daţĭ darului lui Dum-
nezeu pentru lucrul pe care 'l sĕvîr-
şiră.
27 Ajungênd dar şi adunând bise-
rica, spuseră câte a facut Dumnezeu
cu dênşi, şi că a deschis neamurilor
uşă de credinţă. 28 Şi rĕmaseră acolo
nu puţin timp cu ucenici.

Adunarea apostolilor la Ierusalem pentru tăerea împrejur a neamuririlor. Cuvîntarea lui Petru. Cuvîntarea lui Iacob. Epistola trimisă chreştinilor din Antiochea.

15 Si venind uni de la Ierusalem în-
văţau pe fraţĭ că daca nu veţĭ fi
tăeaţĭ împrejur după datina rînduită de
Moise, nu puteţĭ fi mântuiţĭ. 2 Şi
făcêndu se împrotivire şi cercetare nu
puţină din partea lui Pavel şi Barnaba
faţa de aceia, *fraţi* hotărîră ca Pavel
şi Barnaba şi alţi oare care dintre
dênşi să se ducă pentru această neîn-
ţelegere la apostoli şi bătrîni *care erau*
la Ierusalem. 3 Deci ei trimişĭ fiind
din partea bisericei treceau prin Feni-
cia şi Samaria, istorisind întoarcerea
neamurilor, şi făceau bucurie mare la
toţĭ fraţi. 4 Şi ajungênd la Ierusa-
lem fura primiţĭ de biserică şi apostolĭ
şi bătrînĭ, şi spuseră câte o facut Dum-
nezeu cu dênşi; 5 Dar sĕ ridicară
uni din secta fariseilor care au crezut,
zicênd că trebue să 'i tae împrejur şi
sa le porunciască să paziască legea
lui Moise.
6 Atuncĭ sĕ adunară apostoli şi
bătrîni sa cerceteze acest lucru. 7 Şi
după ce se facu multă vorbire, Petru
sculându se zise către dênşi: Bărbaţĭ
fraţĭ, voĭ ştiţĭ că de mult timp Dum-
nezeu 'şi alese între noĭ ca prin rostul
meu să auză neamurile cuvîntul evan-
gheliĭ şi să creaza. 8 Şi cunoscĕtorul
de inimĭ Dumnezeu le dovedi, dându
le spiritul sânt ca şi noĕ, 9 Şi nu
facu nicĭ o deosibire între noĭ şi între
dênşi, curăţind prin credinţă inimile
lor. 10 Acum dar pentru ce ispitiţĭ
pe Dumnezeu *prin aceea* că puneţĭ pe
cerbicea ucenicilor un jug, pe care nicĭ
parinţi noştri nicĭ noĭ n'am fost în stare
să *'l* purtam? 11 Ci credem că sûn-
tem mântuiţĭ prin darul Domnuluĭ Iisus
Christos, dupĕ cum şi aceia.
12 Atuncĭ tăcu toată mulţimea, şi
ascultau pe Barnaba şi pe Pavel lă-
murind câte semne şi minunĭ facu
Dumnezeu printr'ênşi între neamurĭ.
13 Iar după ce tăcură ei, luâ cu-
vîntul Iacob zicênd: 14 Barbaţĭ fraţĭ,
ascultaţi mĕ: Simeon desluşi cum maĭ
'ntêiu Dumnezeu 'şĭ căută ca să ĭea
din neamurĭ un popor pentru numele
sĕu. 15 Şi cu aceasta conglasuesc
cuvintele profeţilor, dupĕ cum este
scris: 16 „Dupĕ acestea iar mĕ voĭ
întoarce şi voĭ clădi din nou cortul cel
căzut al lui David, şi cele rĕsturnate
ale lui iar le voĭ clădi şi 'l voĭ în-
drepta, 17 Pentru ca cei rĕmăşĭ ai
oamenilor să caute pe Domnul, şi
anume toate neamurile peste care a
fost chemat numele meu asupră le,
zice Domnul care face acestea 18 Cu-
noscute de la începutnl lumiĭ.“ 19 De
aceea eu găsesc cu cale a nu supĕra
pe cei care dintre neamurĭ sĕ întorc
la Dumnezeu, 20 Ci să li sĕ trimită
scrisoare ca să sĕ feriască de pângări-
turile idolilor şi de desfrânare şi de ce
este sugrumat şi de sînge. 21 Căcĭ
Moise are din timpurĭ de demult în fie
care oraş pe cei care 'l predică, citit
fiind în sinagogĭ în orĭ ce sâmbĕta.
22 Atuncĭ apostoli şi batrîni îm-
preună cu toată biserica gâsiră cu
cale, ca alegêndu 'şĭ bărbaţĭ dintre
dênşi să trimită la Antiochea cu Pavel
şi Barnaba pe Iuda care sĕ numeşte
Barsaba şi pe Sila, bărbaţĭ căpeteniĭ
între fraţĭ, 23 Scriindu le prin mâna
lor: Apostoli şi bătrîni fraţĭ multă
sănătate celor dintre neamurĭ fraţĭ,
care sûnt la Antiochea şi în Siria şi
în Cilicia. 24 De oare ce am auzit
că uni dintre noĭ *venind* v'au turburat
cu cuvinte strămutând sufletele voastre,
*zicênd că trebue să fiţĭ tăeaţĭ împrejur
şi să păziţĭ legea,* cărora noĭ nu le am
poruncit, 25 Noĭ am găsit cu cale
într'un gând fiind, ca alegêndu ne băr-
baţĭ să trimitem la voĭ împreună cu
iubiţi noştri Barnaba şi Pavel, 26 Oa-
meuĭ care 'şi au pus sufletele lor pen-
tru numele Domnului nostru Iisus
Christos. 27 Decĭ am trimis pe Iuda
şi Sila, care şi ei ênsuşĭ să încunoştin-
ţeze prin cunvînt aceleaşĭ. 28 Căcĭ
a găsit cu cale sântul spirit şi noĭ ca
să nu se maĭ pună peste voĭ nicĭ o

greutate, decât acestea ce sûnt de nea-
părată trebuinţă, 29 Să vě feriţĭ de
cele înjunghiate idolilor şi de sînge şi
de cele sugrumate şi de desfrânare, de
care păzindu vě pe voĭ ênşivě cu în-
grijire, bine faceţĭ. Fiţĭ sănătoşĭ.

30 Decĭ trimişĭ fiind ei veniră în
jos la Antiochea şi strîngênd mulţimea
deteră scrisoarea. 31 Şi citind sě bu-
curară de mângâerea *dată*. 32 Şi
Iuda şi Sila, profeţĭ fiind şi ei, îndem-
nară prin multe cuvinte pe fraţĭ şi 'i
întariră. 33 Şi rěmânênd câtva timp
fură trimişĭ cu pace de către fraţĭ la
cei care 'i au trimis. 34 *Iar Sila
găsi cu cale să rěmâe acolo*. 35 Dar
Pavel şi Barnaba rěmaseră în Antio-
chea, învăţând şi binevestind împreună
şi cu alţĭ mulţĭ cuvîntul lui Dumnezeu.

A doa călătorie de misiune a lui Pavel.

36 Şi după câteva zile Pavel zise
către Barnaba: întorcêndu ne acum
să cercetam pe fraţĭ în fie care oraş,
în care am vestit cuvîntul Domnuluĭ,
cum sě află ei. 37 Şi Barnaba sě ho-
tărî să ĭea împreună cu dênşi şi pe
Ioan care sě numeşte Marcu. 38 Dar
Pavel găsia că este drept să nu ĭea
împreună cu dênşi pe acesta, care sě
desparţi de ei de la Pamfilia şi nu veni
împreună cu dênşi la lucru. 39 Şi sě
ivi inimoşie, în cât sě despărţiră unul
de altul, şi Barnaba luând cu sine pe
Marcu plecâ pe apă la Cipru. 40 Iar
Pavel alegêndu 'şi pe Sila se duse,
lasat fiind de către fraţĭ în darul Dom-
nului.

41 Şi străbătea prin Siria şi Cilicia
întarind bisericile.

La Listra primeşte pe Timoteu. Din Asia Pavel trece în Macedonia la Filipi.

16 Şi ajunse la Derbe şi Listra. Si
iată acolo era un ucenic cu nu-
mele Timoteu, fiu al unei femei Iudee
credinciosa şi al unui tata Elen. 2 El
era dovedit cu buna purtare de către
fraţi din Listra şi Iconia, 3 Pe ace-
sta voi Pavel ca să meargă împreună
cu dînsul, şi luându 'l îl tae împrejur
din pricina Iudeilor care erau în acele
locurı; căcĭ toţĭ ştiau că tatal lui era
Elin.

4 Şi când treceau prin oraşe, le de-
deau să paziasca poruncile gasite cu
cale de către Apostoli şi batrîni cei
din Ierusalem. 5 Decĭ bisericile erau
întărite în credinţă şi prisosiau la nu-
měr în fie care zi.

6 Şi trecura prin Frigia şi Galatia,
după ce fură opriţĭ de sîntul spirit ca
să vorbiască cuvîntul în Asia; 7 Dar
venind spre Misia încercau să meargă
în Bitinia şi spiritul *lui Iisus* nu 'i în-
gadui. 8 Decĭ trecênd pe lângă Misia
venira în jos la Troa.

9 Şi în timpul nopţiĭ sě arătâ lui
Pavel o vedenie: un bărbat Macedo-
nean sta şi 'l ruga zicênd: trecĭ în
Macedonia şi ajuta ne. 10 Şi când
vězu vedeniea, îndată căutarăm să eşim
în Macedonia, judecând că Dumnezeu
ne a chemat să le bine vestim.

11 Decĭ plecând din Troa am mers
drept la Samotracia, şi a doa zi la
Neapoli, 12 Şi de acolo la Filipi,
care este întêiul oraş de colonie al
părţiĭ Macedoniĭ; şi în acest oraş am
rěmas câteva zile.

Păţaniile lui Pavel în Filipi. Lidia şi temnicerul se fac credincioşĭ.

13 Şi în zioa sâmbetei am eşit afară
din poarta oraşului la un rêu, unde
era obiceiu să fie loc de rugăciune, şi
stând jos vorbiam femeilor care erau
adunate. 14 Şi o femee cu numele
Lidia, temětoare de Dumnezeu, vînzě-
toare de purpură din oraşul Tiatira,
asculta, a cărei inimă o deschise Dom-
nul ca să ĭea aminte la cele vorbite
de Pavel. 15 Şi după ce fu botezată
ea şi casa ei, ne rugâ zicênd: de oare
ce aţĭ judecat că sûnt credincioasă
Domnului, intrând în casa mea rěmâ-
neţĭ aci, şi staruind ne înduplicâ.

16 Şi pe când ne duceam noĭ la
locul de rugăciune, ne eşi înainte o
slujnică care avea spirit ce vorbia din
pântece, şi care ghicind aducea mult
câştig stapînilor ei. 17 Aceasta ur-
mând lui Pavel şi noě striga zicênd:
aceşti oamenĭ sûnt slujitorĭ aĭ lui Dum-
nezeu cel prea Inalt, care vě vestesc
voě cale de mântuire. 18 Şi aceasta
o făcea în maĭ multe zile. Dar Pavel
supărându se şi întorcêndu se zise spi-
ritului: în numele lui Iisus Christos ţie
'ţi poruncesc sa eşi afara dintr'ênsa; şi
eşi afara în acel ceas.

19 Iar stapîni ei vězênd că s'a dus
nădejdea câştigului lor, punênd mâĭnile
pe Pavel şi Sila 'i târîra în tîrg înain-
tea maĭ marilor, 20 Şi aducêndu 'i
căpeteniilor ziseră: aceştĭ oamenı care
sûnt Iudei turbură oraşul nostru, 21 Şi
aduc la cunoştinţă datine ce nu ne este
ertat a le primi, nicĭ a le ţine, Ro-
manĭ fiind noĭ. 22 Şi s'a ridicat îm-
preună gloata împrotiva lor şi căpe-
teniile sfaşiindu le vestmintele lor po-

runci să 'i bată cu vergĭ, 23 Şi după
ce le deteră multe loviturĭ 'i aruncară
în închisoare poruncind pazitorului în-
chisoriĭ să 'i păziască bine; 24 Ace-
sta primind o astfel de poruncă 'i
aruncă în fundul închisoriĭ şi le înţe-
pene picĭoarele în lemn.

25 Iar după mezul nopţiĭ Pavel şi
Sila rugându se lăudau pe Dumnezeu
şi cei legaţĭ 'i ascultau cu luare a-
minte. 26 Şi de odată se făcu cutre-
mur mare, încât se sguduiră temeliile
închisoriĭ; şi îndată fură deschise toate
uşile, şi legăturile tuturor fură des-
facute. 27 Iar păzitorul închisoriĭ
deşteptându se şi vĕzênd deschise uşile
închisoriĭ, trăgênd spada era să 'şi rĕ-
pue vieaţa, gândind că cei legaţĭ au
fugit afară. 28 Dar Pavel strigâ cu
glas mare zicênd: nu 'ţĭ face ţie nicĭ
un rĕu, căcĭ toţĭ sûntem aci. 29 Şi
cerênd lumînărĭ sĕ repezi înăuntru, şi
tremurând căzu înaintea lui Pavel şi
Sila, 30 Si ducêndu 'i afară zise:
Domnilor, ce trebue să fac eu ca să
fiu mântuit? 31 Iar ei ziseră: crede
în Domnul Iisus Christos, şi veĭ fĭ
mântuit tu şi casa ta. 32 Şi învă-
ţară cuvîntul Domnului împreună şi pe
toţĭ care erau în casa lui. 33 Şi
luându 'i la sine în acel ceas al nopţiĭ
spalâ rănile lor, şi îndată fu botezat el
şi toţĭ ai sĕi, 34 Şi ducêndu 'i la
casa sa puse masă şi sĕ veseli fiind că
crezuse cu toată a sa familie lui Dum-
nezeu.

35 Iar făcêndu se zioă căpeteniile
trimiseră pe slujitori lor zicênd: dă
drumul la acei oamenĭ. 36 Şi păzi-
torul închisoriĭ spuse către Pavel cu-
vintele acestea că au trimis căpete-
niile ca să vi se dea drumul; acum
dar eşind afară mergeţĭ în pace.
37 Dar Pavel zise către dênşi: după
ce ei ne au bătut în faţa lumiĭ fară a
fi osîndiţĭ, cetaţenĭ Romanĭ fiind noĭ,
ne au aruncat în închisoare şi acum
pe ascuns ne dau afară? Nu aşa, ci
venind ei înşuşĭ să ne scoată afară.
38 Şi slujitori aduseră căpeteniilor la
cunoştinţă aceste cuvinte; iar ei auzind
că sunt Romanĭ se temură 39 Şi ve-
nind îĭ îmbunară, şi ducêndu 'i în afară
'i rugau să plece din oraş. 40 Iar ei
eşind din închisoare intrară în casa
Lidiĭ, şi vĕzênd pe fraţĭ 'i mângâeară,
şi *apoĭ* plecară.

Pavel cu Sila şi Timoteu la Tesalonic.

17 Şi trecênd prin Amfipoli şi Apo-
lonia veniră la Tesalonic, unde
era o sinagogă a Iudeilor; 2 Şi după
obiceiul sĕu Pavel intrâ la dênşi, şi în
trei sâmbete vorbi cu dênşi din scrip-
turĭ, 3 Descoperind şi lămurind că
Christos trebuia să pătimiască şi să
învieze dintre morţĭ, şi că acesta este
Christosul, Iisus pe care 'l vestesc voĕ.
4 Şi uni dintre ei sĕ înduplicară şi
fura daţĭ prin sorţĭ lui Pavel şi Sila,
mulţime mare de Elenĭ temĕtorĭ de
Dumnezeu, şi nu puţine dintre femeile
de frunte.

5 Şi Iudei pismuind şi luând cu si-
nele pe uni bărbaţĭ rĕi din cei de rînd
şi facênd gloată turburau oraşul, şi
'năvălind la casa lui Iason căutau să
'i scoată afară la popor; 6 Dar ne-
găsindu 'i tîrau pe Iason şi pe uni
fraţĭ la maĭ mari oraşului, strigând că
aceştia care au întărîtat la rĕscoală pe
toată lumea veniră şi aicĭ, 7 Pe a-
ceştia Iason 'i a primit voios la sine;
şi aceştia toţĭ lucrează împrotiva po-
runcilor Cesarului, zicênd că un altul
este împĕrat, Iisus. 8 Şi turburară
gloata şi pe maĭ mari oraşului, care
auziau acestea. 9 Şi după ce luară
îndestulare de la Iason şi de la cei-
lalţi le deteră drumul.

Pavel propăvăduesce la Berea.

10 Iar fraţi îndată trimiseră noap-
tea pe Pavel şi pe Sila la Berea, care
sosind sĕ duseră în sinagoga Iudeilor.
11 Aceştia erau maĭ mărinimoşĭ decât
cei din Tesalonic, dênşi primiră cuvîn-
tul cu toată voioşiea, cercetând cu
deamênuntul în fie care zi scripturile,
daca acestea ar fi aşa. 12 Decĭ mulţĭ
dintre dênşi crezură atât dintre femeile
Elene cele cuviincioase, cât şi dintre
bărbaţĭ nu puţinĭ. 13 Dar când înţe-
leseră Iudei din Tesalonic că şi în
Berea s'a vestit de către Pavel cuvîn-
tul lui Dumnezeu, veniră mişcând şi
aci gloatele şi turburându le. 14 A-
tuncĭ fraţi îndată trimiseră pe Pavel
ca să se ducă pênĕ spre mare; şi Sila
şi Timoteu rĕmaseră acolo. 15 Iar
cei care însoţiau pe Pavel îl duseră
pênĕ la Atena; şi luând poruncă către
Sila şi Timoteu, ca să vie cât maĭ cu-
rînd la dênsul, plecară.

Pavel predică la Atena.

16 Şi pe când Pavel 'i aştepta în
Atena, spiritul lui fu înăsprit în sine
vĕzênd că oraşul este plin de idolĭ.
17 Decĭ vorbi în sinagogă cu Iudei şi
cu temĕtori de Dumnezeu, şi în tîrg
în fie care zi cu cei care 'l întîlniau.

18 Şi uni dintre filosofi Epicureï şi
Stoicï intrau în vorbă cu dênsul, şi
alţi ziceau: ce ar vrea să spue acest
vorbareţ? Iar alţi *ziceau*: se pare că
este vestitor de zeitaţï streine; pentru
ca le binevestia pe Iisus şi învierea.
19 Şi luându 'l cu dênşi îl duseră
la Areopag zicênd: putem şti ce este
aceasta învaţatură noă ce se vesteşte
de către tine? 20 Cacï aducï la auzul
nostru ceva strein; decï sûntem ho-
tarîţï să ştim ce va să fie aceasta.
21 — Ateniani toţï şi streini care se
afla de obiceiu acolo nu aveau timp
potrivit pentru nimic alt, decât să vor-
biască ceva sau să auză ceva maï
nou. —
22 Atuncï Pavel stând în mijlocul
Areopagului zise: Barbaţï Atenianï,
întru toate vĕ vĕz pe voï maï temĕtorï
de Dumnezeu. 23 Căcï trecênd şi
privind de aproape lucrurile de mare
cinste ale voastre am găsit şi un altar
pe care este scris: NECUNOSCUTU-
LUI DUMNEZEU. Decï ceea ce voï
cinstiţï foarte mult fără să cunoaşteţï,
aceasta vĕ vestesc eu voĕ. 24 Dum-
nezeu care făcu lumea şi toate ce sûnt
într'ênsa, acesta fiind Domnul cerului
şi al pamêntului nu locueşte în temple
facute de mâinï, 25 Nicï nu este slu-
jit de mâinï omeneştï ca avênd tre-
buinţă de ceva, el ênsuşï dând tuturor
vicaţă şi suflare şi toate; 26 A făcut
dintr'un sînge orï ce neam de oamenï
sa locuiască peste toată faţa pămên-
tului, întocmind timpurï hotarîte şi
marginile locuiriï lor, 27 Să caute
pe Dumnezeu, doar cel puţin 'l ar pi-
pai şi 'l ar afla, deşi nu este departe
de fie care dintre noï; 28 Cacï în-
tr'ênsul veţuim şi ne mişcăm şi sûntem,
dupe cum şi uni dintr'ai voştri poeţï
au zis: că şi noï sûntem din neamul
lui. 29 Decï din neamul lui Dumne-
zeu fiind, nu trebue să gândim că Dum-
nezeirea este asemenea cu aur sau ar-
gint sau peatră, cioplitură a meşteşu-
gului şi a gândiriï omului! 30 Drept
aceea Dumnezeu trecênd cu vederea
timpurile neştiinţei dă de ştire acum
oamenilor ca toţi de pretutindenea sa
se pocaiască, 31 Pentru că a pus o
zi în care va să judece lumea în drep-
tate printr'un barbat, pe care 'l a rîn-
duit, dupĕ ce dete tuturor credinţă *prin*
aceea ca 'l a înviat dintre morţï.
32 Şi auzind de înviere de morţï
uni 'şi bateau joc, iar alţi ziseră: te
vom asculta despre aceasta şi alta
dată. 33 Aşa fiind, Pavel eşi din mij-
locul lor. 34 Şi uni bărbaţï alătu-
rându se pe lângă dênsul crezură, în-
tre care şi Dionisiu Areopagitul, şi o
femee cu numele Damari, şi alţi îm-
preună cu dênşi.

Pavel stă la Corint cu Acuila şi Priscila. Galione proconsulul.

18 Dupĕ acestea plecând din Atena
veni la Corint. 2 Şi afla pe un
Iudeu cu numele Acuila, de neam din
Pont, venit de curînd din Italia, şi pe
Priscila femeea lui, pentru că Claudiu
dase poruncă ca toţï Iudei să plece din
Roma; la dênşi veni *Pavel*; 3 Şi fiind
că el era de aceeaş meserie rĕmase la
ei şi lucrau, căcï erau de meserie fa-
cĕtorï de corturi. 4 Şi vorbia în sina-
gogă în fie care sâmbĕtă, şi înduplecâ
Iudeï şi Elenï.
5 Şi când veniră din Macedonia Sila
şi Timoteu, Pavel era cu totul prins de
învăţatură, aducênd dovezi Iudeilor că
Iisus este Christosul. 6 Dar ei îm-
protivindu se şi defaimând, *Pavel* scu-
turându 'şi hainele zise catre dênşi:
sîngele vostru *vie* peste capul vostru;
eu sûnt curat; de aci 'nainte mĕ voï
duce la neamurï. 7 Şi eşind de acolo
veni în casa unuia cu numele Titu
Iustu temĕtor de Dumnezeu, a carui
casa era vecină cu sinagoga. 8 Şi
Crispu maï marele sinagogei crezu îm-
preună cu toată casa lui în Domnul;
şi mulţi dintre Corintenï auzind cre-
zură şi fură botezaţï.
9 Şi Domnul zise intr'o vedenie de
noapte lui Pavel: nu te teme ci vor-
beşte şi nu tacea, 10 Pentru că eu
sûnt cu tine şi nimenea nu va pune
mâna pe tine ca să 'ţi faca rĕu, fiind
că mult popor am eu în acest oraş.
11 Şi şezu un an şi şase lunï, în-
văţând între dênşi cuvîntul lui Dum-
nezeu.
12 Dar pe când Galione era pro-
consul al Achaei, Iudei paşiră într'un
gând împrotiva lui Pavel şi 'l dusera
la judecatorie, 13 Zicênd că acesta
înduplecă prin cuvinte amagitoare pe
oamenï ca sa se închine afara din lege
lui Dumnezeu. 14 Şi pe când Pavel
era să deschidă gura, Galione zise că-
tre Iudei: daca ar fi vr'o nedreptaţire
sau faptă vicleană, Iudeilor, cu drept
cuvînt v'aş îngadui. 15 Dar fiind că
sûnt neînţelegerï despre învăţatură şi
nume şi despre legea voastră, veţï ve-
dea voï ênşivĕ, eu nu voesc să fiu ju-
decător al acestora. 16 Şi 'i goni de
la judecatorie. 17 Şi toţi *Eleni* pu-

nênd mâna pe Sostene, maĭ marele
sinagogei, *îl* băteau înaintea judecă-
toriĭ. Şi lui Galione nu 'i pasa nimic
de acestea.

Pavel se întórce prin Efes la Ierusalim şi Antiochea.

18 Iar Pavel maĭ rĕmânênd ânchĕ
destule zile, lasând fraţilor rĕmas bun
se duse pe apă în Siria, şi împreună
cu dênsul Priscila şi Acuila, care 'şi
tunde capul în Chenchre, căcĭ avea o
juruinţă. 19 Şi ajunseră la Efes, şi 'i
lasâ pe aceia acolo, iar el intrând în
sinagogă vorbi cu Iudei. 20 Şi ru-
gându 'l ei ca să rĕmâe maĭ mult timp
la dênşi, el nu se învoi, 21 Ci le lăsâ
rĕmas bun zicênd: *trebue negreşit ca eu
să fac la Ierusalem sĕrbătoarea ce vine,
şi* iar mĕ voĭ întoarce la voi vrênd
Dumnezeu, şi plecâ de la Efes.
22 Şi dupĕ ce se dete jos la Cesa-
rea, mergênd *la Ierusalem* şi făcênd
urarĭ bisericei, se duse în jos *la* An-
tiochea,

A treia călătorie apostolică a luĭ Pavel. Apoline la Efes.

23 Şi stând câtva timp plecâ, tre-
cênd prin Galatia şi Frigia, întărind
pe toţi ucenici.
24 Iar un Iudeu cu numele Apo-
line, de neam din Alexandria, bărbat
învăţat, tare fiind în scripturĭ, veni la
Efes. 25 Acesta fusese învăţat în ca-
lea Domnului; şi ferbênd în spiritul
sĕu vorbia şi învăţa cu deamĕnuntul
cele despre Iisus, deşi cunoştea numaĭ
botezul lui Ioan; 26 Acesta începu
a vorbi fără sfieală în sinagogă. Şi
auzindu 'l Priscila şi Acuila îl luara
la dênşi şi maĭ cu deamĕnuntul îl în-
vaţara calea lui Dumnezeu. 27 Şi
hotarîndu se să treacă în Achaia, fraţi
scrisera catre ucenici îndemnând ca să
'l primiască. Acesta venind ajutâ prin
darul *lui Dumnezeu* mult celor care
crezusera. 28 Căcĭ puternic, prin ne-
tăgaduite cuvinte, dovedi Iudeilor în-
aintea lumiĭ, aratând prin scripturĭ că
Iisus este Christosul.

Pavel învaţă în Efes

19 Şi pe când Apoline era în Corint,
Pavel trecênd prin părţile de sus
veni la Efes şi găsi pe uni ucenici.
2 Şi zise către dênşi: primit aţĭ spirit
sânt dupĕ ce aţĭ crezut? Iar ei ziseră
către dênsul: dar nici n'am auzit daca
este spirit sânt. 3 Şi le zise: în ce
aţĭ fost dar botezaţĭ? Şi ei ziseră: în
botezul lui Ioan. 4 Atuncĭ Pavel zise:
Ioan a botezat botez de pocăinţă, zi-
cênd poporului ca să crează în cel
care vine dupĕ dênsul, adecă în Iisus.
5 Şi auzind fură botezaţĭ în numele
Domnului Iisus. 6 Şi dupĕ ce 'şi
puse Pavel mâĭnile asupra lor veni
spiritul sânt peste dênşi, şi vorbiau în
limbĭ şi profetizau. 7 Şi toţĭ bărbaţi
eraŭ ca la doisprezece.
8 Şi intrând în sinagogă cuvînta
fără sfieală în timp de trei luni, vor-
bind cu ei şi înduplecându 'i la cele
despre împĕrăţiea lui Dumnezeu. 9 Şi
de oare ce uni erau învîrtoşaţĭ şi nu
sĕ înduplecau vorbind de rĕu calea
Domnului înaintea mulţimiĭ, *Pavel*
despărţindu se de ei deosibi pe uce-
nici sĕi, vorbind în fie care zi în şcoala
lui Tiranu.
10 Şi aceasta sĕ făcu în timp de doi
anĭ, încât auziră cuvîntul Domnului
toţi care locuesc în Asia, atât Iudeĭ
cât şi Elenĭ.
11 Şi Dumnezeu făcea prin mâĭnile
lui Pavel minunĭ nu de cele neînsem-
nate, 12 Incât şi ştergare sau ma-
hrame de la corpul luĭ erau aduse
peste cei bolnavĭ, şi boalele se de-
părtau de la dênşi şi spiritele rele
eşiaŭ afară.
13 Şi oare care dintre Iudei exor-
ciştĭ care umbla din loc în loc încer-
cară să numiască peste cei care au
spirite rele numele Domnului Iisus zi-
cênd: vĕ jur pe Iisus pe care 'l pre-
dică Pavel. 14 Şi erau oare care fii,
şapte ai unui Scheva maĭ mare preot
Iudeu, care faceau aceasta. 15 Dar
spiritul rĕu rĕspunzênd le zise: pe
Iisus îl cunosc şi pe Pavel îl ştiu; dar
voĭ cine sûnteţĭ? 16 Şi omul, în care
era spiritul rĕu, sărind asupra lor şi
biruind pe amêndoi avu aşa de mare
putere împrotiva lor, încât fugiră din
acea casă golĭ şi răniţĭ.
17 Şi aceasta fu cunoscut tuturor
Iudeilor şi Elenilor care locuesc în
Efes, şi căzu temere peste dênşi toţĭ,
şi sĕ măria numele Domnului Iisus;
18 Şi mulţi dintre cei care crezuseră
veniau, mărturisindu se şi spunênd fap-
tele lor. 19 Şi mulţĭ dintre cei care
facură lucrurĭ de nicĭ un folos aducênd
carţile le ardeau înaintea tuturor; şi
socotira preţurile lor împreuna, şi ga-
siră în argint cincĭ zecĭ de miĭ *de
drachme*. 20 Aşa de puternic sporia
şi sĕ întăria cuvîntul Domnului.
21 Şi când fura împlinite acestea,
Pavel 'şĭ puse în spirit ca trecênd prin

Macedonia şi Achaia să se ducă la
Ierusalem, zicênd că după ce voĭ fi
fost acolo trebue ca să vĕz şi Roma.
22 Şi trimiţênd în Macedonia pe doi
dintre cei care 'i slujau lui, pe Timo-
teu şi Erastu, el se ţinu câtva timp
spre Asia.

Rĕscóla argintarului Demetriu.

23 Şi în timpul acela se făcu nu
puţină turburare despre calea *Domnu-
lui.* 24 Căcĭ un argintar, cu numele
Demetriu, făcênd temple micĭ de ar-
gint ale Dianei dedea meşterilor nu
puţin de lucru; 25 Adunând pe ace-
ştia şi pe lucrători pentru unele ca
acestea zise: bărbaţĭ, ştiţĭ că din acest
lucru ne este traiul, 26 Şi vedeţĭ şi
auziţĭ că nu numaĭ la Efes ci maĭ în
toată Asia, Pavel acesta înduplecând
abătu gloată destulă, zicênd că nu sûnt
dumnezei aceia care sûnt făcuţĭ de
mâĭnĭ. 27 Dar nu numaĭ această
parte ne este în primejdie ca să cază
în dispreţ, ci şi santuarul marei Zeiţe
Diana să fie socotit întru nimic, şi are
să fie chiar nimicită măreţiea ei, pe
care toata Asia şi toată lumea o cin-
steşte.
28 Iar ei auzind şi umplându se de
mânie strigau zicênd: Mare este Diana
Efesenilor. 29 Şi se umplu oraşul de
amestecătură, şi într'un gând porniră
la teatru, răpind cu dênşi pe Caiu şi
Aristarch Macedonenĭ, împreună călă-
torĭ ai lui Pavel. 30 Şi Pavel hota-
rîndu se să intre în popor, nu 'l lăsară
ucenicii; 31 Şi uni dintre capeteniile
Asiĭ, prietenĭ fiindu 'i, trimitênd la
dênsul îl rugau să nu se ducă la teatru.
32 Decĭ uni strigau alt ceva; căcĭ adu-
narea era amestecată, şi cei maĭ mulţi
nu ştiau pentru ce sĕ adunaseră. 33 A-
tuncĭ facură pe Alexandru să easa din
gloată, împingêndu 'l Iudei înainte. Şi
Alexandru făcênd semn cu mâna voia
să se apere înaintea poporului. 34 Dar
ei cunoscênd că este Iudeu, sĕ facu
un glas din partea tuturor strigând
cam doĕ ceasurĭ: Mare este Diana Efe-
senilor.
35 Atuncĭ cancelarul potolind gloata
zise: bărbaţĭ Efesenĭ, cine este oare
dintre oamenĭ care nu cunoaşte că
oraşul Efesenilor este slujitor al ma-
rei Diane şi al chipului *ei* cazut de la
Joe? 36 Decĭ fară cuvînt de împro-
tivire fiind acestea, se cuvine ca voĭ
să fiţĭ liniştiţĭ şi să nu faceţĭ nimic cu
pornire nechibzuită. 37 Căcĭ aţi adus
pe bărbaţi aceştia nefiind nicĭ furĭ de
cele sânte nicĭ defăĭmători ai Zeiţei
noastre. 38 Decĭ dar daca Demetriu
şi cei împreună cu dênsul meşterĭ au
cuvînt împrotiva cuiva, adunari pentru
judecare se ţin şi proconsulĭ sûnt; să se
cheme în judecata uni pe alţi. 39 Iar
daca cerceţĭ ceva despre altele sĕ va
lămuri în adunarea legiuită. 40 Căcĭ
sûntem în primejdie d'a fi chemaţĭ la
judecată pentru rĕscoala de astăzĭ, ne-
fiind nicĭ o pricina pentru care vom
putea da cuvînt în privinţa acestei în-
grămădirĭ. 41 Şi zicênd acestea dete
drumul adunăriĭ.

Pavel învaţă în Macedonia şi Grecia. La Milet vorbeşte bătrînilor de care se desparte.

20 Şi după ce încetâ turburarea, Pa-
vel trimiţênd să vie ucenici sĕi,
şi zicêndu le rĕmas bun plecâ să se
ducă în Macedonia. 2 Şi trecênd prin
părţile acelea, şi prin multe cuvinte în-
demnându 'i veni în Elada,
3 Şi rĕmânênd acolo trei lunĭ, şi
pândit fiind el de catre Iudeĭ când era
să se ducă în Siria, gasi cu cale să se
întoarcă prin Macedonia. 4 Şi 'l în-
soţi *pênĕ în Asia* Sopatru din Berea,
fiul lui Piru, iar dintre Tesalonicenĭ
Aristarch şi Secund şi Gaiu din Derbe
şi Timoteu, iar dintre cei din Asia Ti-
chic şi Trofim; 5 Aceştia ducêndu se
înainte ne aşteptara în Troa. 6 Şi
după zilele azimelor noĭ am plecat pe
apă de la Filipi, şi pênĕ în cincĭ zile
am venit la dênşi în Troa, unde am
rĕmas şapte zile.

Pavel înviézĕ pe Eutichu.

7 Şi în întêia zi a săptămînei adu-
nându ne noi ca să frângem pâine
Pavel, avênd de gând sa plece a doa
zi, vorbi cu dênşi şi întinse cuvîntarea
pênĕ la mezul nopţiĭ. 8 Şi erau de-
stule luminĭ aprinse în camera de sus
unde ne aflam adunaţĭ. 9 Şi un tênĕr
cu numele Eutichu şĕzênd pe fereastră,
cufundat în somn adînc, pe când Pavel
vorbia cu dênşi mereu înainte, târît
fiind de somn căzu jos din al treilea
rînd şi fu ridicat mort. 10 Iar Pavel
dându se jos sĕ plecâ peste dênsul şi
luându 'l în braţe zise: nu vĕ speriaţĭ,
caci sufletul lui este într'ênsul. 11 Şi
venind sus şi frângênd pâĭnea şi gu-
stând, şi vorbind de îndestul pênĕ la
zorĭ plecâ apoĭ. 12 Iar ei aduseră pe
baeat viu, şi sĕ mângăeară peste mê-
sură.
13 Şi noĭ plecând înainte pe vas ne

am dus la Asu, avênd a lua de acolo
pe Pavel iarăş cu noı, căcĭ astfel rîn-
duise, de oare ce el avea să meargă
pe jos. 14 Iar când ne întîlni la Asu,
luându 'l iar cu noĭ am venit la Miti-
lene. 15 Şi de acolo plecând pe apă
am ajuns a doa zi îndreptu Chiului, şi
în zioa următoare ne apropiarăm de
Samu şi *rĕmânênd în Troghilu* am ve-
nit a doa zi la Milet. 16 Căcĭ Pavel
gasi cu cale să treacă pe apă pe lângă
Efes, pentru ca să nu 'i se întîmple sa
întârzie în Asia; căcĭ se grabia să fie,
daca 'i ar fi cu putinţă, la Ierusalem
în zioa cincizecimiĭ.

Apostolul îşi ia rĕmas bun de la cei mai batrânĭ ai obstei din Efes.

17 Şi de la Milet trimiţênd la Efes
chemâ pe batrîni bisericei să vie la
dênsul. 18 Şi când veniră la dênsul
le zise:
Voĭ ştiţĭ cum am fost cu voĭ tot
timpul din întêia zi de când am călcat
în Asia, 19 Slujind Domnului cu
toată smereniea şi cu lacrămĭ şi încer-
cărĭ ce mi s'au întîmplat în pândirile
Iudeilor; 20 Cum n'am micşorat ni-
mic din cele de folos ca sa nu vĕ
vestesc voĕ şi să vĕ învăţ în faţa tu-
turor şi prin case, 21 Dovedind atât
Iudeilor cât şi Elenilor pocainţa spre
Dumnezeu şi credinţa în Domnul no-
stru Iisus Christos.
22 Şi acum iată eu silit fiind în
spiritul meu mĕ duc la Ierusalem,
neştiind cele ce au să 'mi se întîmple
acolo, 23 Decât numaĭ că spiritul
sânt 'mi dovedeşte în fie care oraş zi-
cênd că lanţurĭ şi strîmtorărĭ mĕ aşte-
aptă. 24 Dar mie ênsumĭ nu 'mi so-
cotesc sufletul vrednic de nicĭ un cu-
vînt ca sa 'mi savîrşesc calea şi însăr-
cinarea pe care am luat'o de la Domnul
Iisus, spre a mărturisi evangheliea da-
rului lui Dumnezeu.
25 Şi acum iata eu ştiu că nu veţĭ
maĭ vedea faţa mea voĭ toţĭ, printre
care am trecut predicând împĕraţiea
lui Dumnezeu. 26 De aceea vĕ măr-
turisesc în zioa de astazĭ că eu curat
sûnt de sîngele tuturor. 27 Căcĭ nu
m'am ferit să vĕ vestesc voĕ toată
hotărîrea lui Dumnezeu. 28 De aceea
luaţı aminte de voĭ ênşivĕ şi de toată
turma în care spiritul sânt v'a pus
episcopĭ, ca să păstoriţĭ biserica Dom-
nului, pe care 'şi a dobîndit'o prin ên-
suşı sîngele sĕu. 29 Eu ştiu că după
plecarea mea vor întra între voĭ lupĭ
grozavĭ, necruţând turma, 30 Şi
dintre voĭ ênşivĕ se vor ridica bărbaţĭ
vorbind lucrurĭ sucite ca să tragă după
dênşi pe ucenicĭ. 31 Drept aceea
vegheaţĭ aducêndu vĕ aminte că trei
anĭ noapte şi zi n'am încetat sfătuind
cu lacramĭ pe fie care *dintre voĭ.*
32 Şi acum vĕ încredinţez lui Dum-
nezeu şi cuvîntului darului sĕu, care
poate să vĕ întariască şi să vĕ dea
moştenire între toţĭ cei sânţiţĭ. 33 N'am
dorit argint sau aur sau îmbrăcăminte
de la nimenea. 34 Voĭ ênşivĕ cunoa-
şteţĭ că aceste mâinĭ au slujit pentru
cele trebuincĭoase mie şi celor îm-
preună cu mine. 35 *In* toate v'am
aratat, că astfel ostenindu vĕ trebue
să sprijniţĭ pe cei care sûnt slabĭ, şi
sa ţineţĭ minte cuvintele Domnului
Iisus, ca ênsuşĭ el a zis: fericit este a
da maĭ mult, decât a lua.
36 Şi acestea zicênd, îngenuchind
sĕ rugâ împreună cu dênşi. 37 Şi
plânsul tuturor a fost de îndestul, şi
plecându se pe gâtul lui Pavel îl să-
rutau, 38 Simţind durere maĭ ales
pentru cuvîntul pe care îl zisese, că
n'au să maĭ vază faţa lui. Şi 'l înso-
ţiră pênĕ la vas.

Calătoriea lui Pavel la Ierusalem. La Cesarea Agab profetizează lui Pavel că va fi prins şi legat. In Ierusalem e primit de Iacob.

21 Şi după ce ne despărţirăm de eĭ
am plecat pe apă *şi* ţinênd dru-
mul drept am venit la Con, şi a doa zi
la Rodu, şi de acolo la Patara. 2 Şi
gasind un vas care era sa treacă în
Fenicia, suindu ne în el plecaram pe
apă. 3 Dar zărind Cipru şi lasându
'l la stânga mergeam spre Siria, şi ne
am dat jos la Tiru; pentru că în acel
loc se descărca vasul de povară. 4 Şi
am rĕmas acolo şapte zile, după ce
cautând cu dinadinsul am găsit uce-
nicĭ, care spuneau prin spiritul *sânt*
lui Pavel că nu trebue să se duca la
Ierusalem. 5 Şi când am făcut zilele
deplin, eşind am plecat însoţindu ne
toţĭ cu femeĭ şi copiĭ pênĕ afară din
oraş şi îngenuchind pe ţĕrm rugându
ne, 6 Ne am despărţit uni de alţi, şi
ne am suit în vas, iar dênşi sĕ întoar-
seră la casele lor.
7 Iar noĭ sfîrşind de tot călătoriea
de la Tiru am ajuns la Ptolemaida, şi
urând bun găsit fraţilor am rĕmas o
zi la dênşi. 8 Şi a doa zi eşind am
venit la Cesarea; şi intrând în casa
lui Filip, fiind un evanghelist din cei
şapte, am rĕmas la dênsul. 9 Ace

sta avea patru fiĭce fecĭoare care profetizau.
10 Şi rĕmânênd noĭ maĭ multe zile
veni din Iudea un profet cu numele
Agab, 11 Şi intrând la noĭ şi luând
încingĕtoarea lui Pavel, legêndu 'şĭ picĭoarele şi mâĭnile zise: aşa zice spiritul sânt: astfel vor lega Iudei în Ierusalem pe bărbatul a căruĭ încingĕtoare este aceasta şi 'l vor da prins în mâĭnile neamurilor.
12 Şi când auzirăm acestea, noĭ şi
cei care sûnt de loc de acolo îl îndemnam ca să nu sĕ ducă la Ierusalem.
13 Atuncĭ Pavel rĕspunse şi
zise: ce faceţĭ plângênd şi sdrobindu 'mi inima? Căcĭ eu sûnt gata pentru numele Domnului Iisus nu numaĭ a fi legat ci şi a muri la Ierusalem.
14 Şi
ne înduplecându se el ne am liniştit zicênd: facă se voea Domnului.
15 Iar după aceste zile pregătiţĭ
fiind ne am dus la Ierusalem;
16 Şi
veniră împreună cu noĭ şi dintre ucenici de la Cesarea, care ne au adus la un oare care Mnasone din Cipru, ucenic vechiu, la care furăm primiţĭ în casă ca oaspeţĭ.
17 Şi sosiţi fiind noĭ în Ierusalem,
fraţi ne primiră cu bună voinţa.
18 Iar a doa zi intrâ Pavel împreună cu noĭ la Iacob, şi sĕ adunară totĭ bătrînĭ.
19 Şi urând sănătate la
toţĭ spunea câte una cu deamĕnuntul cele ce facu Dumnezeu între neamurĭ prin însarcinarea *dată* lui.
20 Şi ei ascultând mariau pe Dumnezeu, şi 'i ziseră: frate, tu vezĭ câte zecimĭ de mii sûnt cei care au crezut, şi toţĭ sûnt plinĭ de rîvnă pentru lege;
21 Dar au fost puşĭ în cunoştinţă
despre tine că învcţĭ pe toţĭ Iudei care sûnt între neamurĭ ca sa sĕ lepede de Moise, zicênd că ei nu trebue să taie împrejur pe copii lor nicĭ să umble în datine.
22 Ce este dar? Negreşit trebue să se adune mulţime; cacĭ vor auzi că ai venit.
23 Decĭ fă aceasta
ce 'ţi zicem. Avem patru bărbaţĭ care au asupra lor juruinţa;
24 Pe aceştia
luându 'i cu tine curaţeşte te împreună cu ei, şi cheltueşte pentru dênşi ca sa 'şi razâ capul, şi toţĭ vor cunoaşte că nu este nimic din aceea ce au fost învaţaţĭ despre tine, ci urmezi şi tu ênsuţi păzind legea.
25 Iar pentru neamurile care au crezut noĭ am trimis scrisoare după ce am hotărît, *ca ei să nu păziască nimic de felul acesta decât numai* ca ei sa se feriasca de ce este înjunghiat pentru idolĭ şi de sînge şi de ce este sugrumat şi de desfrânare.
26 Atuncĭ Pavel luând cu sine pe
bărbaţi aceia, curăţindu se împreună cu dênşi în zioa următoare, întrâ în santuar, dând de ştire împlinirea zilelor de curăţire, pênĕ ce fu adus darul pentru fie care dintre dênşi.

Pavel e prins în templu şi adus în tabèra romană.

27 Şi când erau să se sfîrşiască cele
şapte zile, Iudei din Asia zărindu 'l în santuar, întărîta toata gloata şi puseră mâĭnile pe dînsul,
28 Strigând: bărbaţi Israeliţĭ, daţĭ ajutor; acesta este omul care învaţă pe toţĭ de pretutindinĭ împrotiva poporului şi a legiĭ şi a locului acestuia, ba ânchĕ şi Elenĭ aduse în santuar şi a spurcat acest loc sânt;
29 Căcĭ zăriseră mai 'nainte în
oraş cu dênsul pe Trofim Efeseanul, despre care gândiau că Pavel 'l a adus în santuar.
30 Şi fu mişcat oraşul întreg şi sĕ adunâ poporul, şi apucând pe Pavel îl trăgeau afară din santuar, şi îndată fura închise uşile.
31 Dar pe când cercau ca să 'l
omoare veni veste la tribunul cohortei ca tot Ierusalemul este întărîtat;
32 Acesta de îndată luând ostaşĭ şi
sutaşi alergâ jos la dênşi; iar ei vĕzênd pe tribun şi pe ostaşĭ încetară să bată pe Pavel.
33 Atuncĭ apropiindu se
tribunul 'l apucâ şi porunci să fie legat cu doĕ lanţurĭ, şi întreba cine ar fi şi ce a făptuit.
34 Şi strigau din
gloată uni într'un fel, iar alţi într'altul; şi ne putênd el cunoaşte din pricina sgomotului ce este temeinic, porunci sa 'l ducă în tabără.
35 Şi când
ajunse la trepte sĕ întîmplâ ca el să fie dus de catre ostaşĭ din pricina silnicii gloatei;
36 Căcĭ mulţimea poporului urma strigând: ĭea 'l,
37 Şi când era să intre în tabără
Pavel zice tribunului: mi este oare ertat să spun ceva către tine? Iar el zise: ştiĭ eleneşte?
38 Nu eşti tu dar
Egipteanul care maĭ 'nainte de aceste zile întarîtâ la rĕscoală şi scoase în pustie pe cei patru miĭ de bărbaţĭ ucigaşĭ?
39 Iar Pavel zise: eu sûnt
într'adevĕr om Iudeu, din Tarsul Ciliciî, cetăţean al unui oraş nu neînsemnat; te rog dar, dă 'mi voe sa vorbesc către popor.
40 Şi după ce el 'i dete
voe Pavel stând pe trepte făcu poporului semn cu mâna;
Şi făcêndu se tacere mare le vorbi în limba ebreească zicênd:

Paul vorbeşte poporului despre vedeniea cercească şi de trimiterea sa la neamurĭ. Cetăţean Roman fiind se împrotiveşte ca sa fie batut.

22 Bărbaţĭ fraţĭ şi părinţĭ, ascul-
taţi 'mi apărarea către voĭ acum.
2 Iar auzind ca le vorbia în limba
ebreească ţinură maĭ mult linişte; atuncĭ
zice: 3 Eu sûnt barbat Iudeu, născut
în Tarsul Ciliciĭ, dar crescut mare în
acest oraş, învăţat la picĭoarele lui
Gamaliel dupe straşniciea legiĭ părin-
teştĭ, plin de rîvna fiind pentru Dum-
nezeu dupĕ cum sûnteţĭ astăzĭ şi voĭ
toţĭ; 4 Eu am urmărit această cale
pênĕ la moarte, legând şi dând prinşĭ
la închisoare bărbaţĭ şi femeĭ, 5 Dupĕ
cum 'mi dă dovada atât archiereul cât
şi toată bătrînimea, de la aceştia pri-
mind şi scrisorĭ către fraţĭ m'am dus
la Damasc, ca şi pe ceĭ care erau
acolo să 'i aduc legaţĭ la Ierusalem
pentru ca să fie pedepsiţĭ.
6 Şi pe când mergeam eu şi mĕ
apropiam de Damasc, fără de veste în
mezul zilei străluci din cer ca un ful-
ger împrejurul meu o lumină de înde-
stulă. 7 Şi am căzut în locul unde
eram şi am auzit un glas zicêndu 'mi:
Saule, Saule, pentru ce mĕ urmăreştĭ?
8 Iar eu am rĕspuns: cine eştĭ, Do-
amne? Şi zise către mine: eu sûnt
Iisus Nazareul pe care tu îl urmă-
reştı. 9 Şi cei care erau cu mine za-
riră într'adevĕr lumina, dar n'auziră
glasul celui care 'mi vorbia. 10 Şi
am zis: ce să fac, Doamne? Iar Dom-
nul zise către mine: sculându te mergı
la Damasc, şi acolo 'ţi se va spune
despre toate ce 'ţi sûnt rînduite ca sa
le facĭ. 11 Şi fiind că nu 'mi ridicam
ochi în sus din pricina măririĭ acelei
luminĭ, dus fiind de mână de către cei
care erau cu mine am venit la Damasc.
12 Şi un Anania, bărbat temĕtor de
Dumnezeu dupĕ lege, dovedit bun de
către toţĭ Iudei care locuesc acole,
13 Venind la mine şi stând aproape 'mi
zise: frate Saule, uită te în sus. Şi eu
chiar în acel ceas m'am uitat la el.
14 Şi el zise: Dumnezeul părinţilor
noştri te a ales pe tine ca să cunoştĭ
voinţa lui şi să vezĭ pe cel Drept şi
sa auzĭ glas din gura lui, 15 Ca veĭ
fi martur pentru dênsul la toţĭ oameni
despre cele ce ai vĕzut şi ai auzit.
16 Şi acum ce ai în gând? Sculându
te, botează te şi spală 'ţi pĕcatele tale,
dupĕ ce veĭ fi chemat numele lui.
17 Şi când mĕ întorseĭ la Ierusalem
şi mĕ rugam în santuar eu fui în uĭ-
mire, 18 Şi 'l am vĕzut zîcêndu 'mi:
grabeşte şi eşĭ curînd din Ierusalem;
pentru că nu 'ţĭ vor primi marturiea
despre mine. 19 Şi eu am zis, Do-
amne, ei ênsuşĭ ştiu că eu puneam în
închisoare şi bateam prin sinagogĭ pe
cei care au crezut în tine; 20 Şi când
se vărsa sîngele lui Stefan martorul
tĕu, eram şi eu ênsumĭ de faţa şi în-
cuviinţam împreună şi păziam vestmin-
tele celor care 'l omorau. 21 Şi zise
către mine: mergĭ că eu te voĭ trimite
afară între neamurĭ în departare.
22 Şi 'l ascultau pênĕ la acest cu-
vînt, şi ridicară glasul lor zicênd: ĭea
de pe pamênt pe unul ca acesta; cacı
nu se cuvine ca el să traiască. 23 Şi
pe când strigau ei şi aruncau jos vest-
mintele lor şi asvîrliau ţarîna în aer,
24 Tribunul porunci ca el sa fie adus
în tabără, zicênd să 'l cerceteze cu lo-
virĭ de bicĭu, ca să afle pentru care
pricină strigau aşa împrotiva lui.
25 Dar când îl întinseră pentru bicile
de curele, Pavel zise către sutaşul care
era de faţă: vĕ este oare ertat sa ba-
teţĭ cu bice pe un om Roman şi neju-
decat? 26 Şi auzind sutaşul, ducêndu
se la tribun 'i spuse zicênd: ce ai de
gând să facı? Căcĭ omul acesta este
Roman. 27 Şi venind tribunul 'i zise:
spune 'mi, tu eştĭ Roman? Şi el zise:
aşa este. 28 Şi tribunul rĕspunse: eu
cu multă sumă de banĭ am dobîndit
această cetăţenie. Şi Pavel zise: dar eu
sûnt chiar născut *Roman.* 29 Decĭ
îndată sĕ deteră la o parte de la dên-
sul cei care aveau să 'l cerceteze; şi
tribunul sĕ temu, dupĕ ce cunoscu că
este Roman şi că el fusese legat.
30 Şi a doa zi hotărîndu se să cu-
noasca ce este temeinic, pentru ce este
invinuit de catre Iudeĭ, îl deslegâ şi
porunci ca să se adune maı mari preo-
ţilor şi tot sinedriul, şi aducênd jos pe
Pavel îl puse înaintea lor.

Pavel înaintea sinedriului. Desbinarea între farisei şi saducei. Aratarea Domnului.

23 Şi Pavel uitându se neclintit la
sinedriu zise: barbaţĭ fraţĭ, eu în
toată cunoştinţa bună de mine ênsumı
m'am purtat în chemarea mea pentru
Dumnezeu pênĕ în această zi. 2 Iar
archiereul Anania porunci celor care
steteau lânga dênsul ca să 'l bata peste
gură. 3 Atuncĭ Pavel zise către el:
Dumnezeu te va bate pe tine, perete
văruit, chiar tu şĕzĭ judecându mĕ dupĕ

lege, şi călcând legea poruncesti să fiu
bătut? 4 Iar cei care steteau de faţa
ziseră: pe archiereul lui Dumnezeu îl
înfruntezĭ? 5 Şi Pavel rĕspunse: nu
ştiam, fraţilor, că este archiereu; cacĭ
este scris: „pe maĭ marele poporului
tĕu nu 'l vorbi de rĕu."

6 Şi cunoscênd Pavel că o parte
este de saduceĭ, iar alta de fariseĭ striga
în sinedriu: bărbaţĭ fraţı, eu sûnt
fariseu, fiu al fariseilor; pentru na-
dejde şi înviere dintre morţı sûnt cer-
cetat eu.

7 Şi zicênd el aceasta sĕ ivi neîn-
ţelegere între fariseĭ şi saduceĭ; şi des-
binată fu mulţimea. 8 Pentru ca sa-
ducei zic că nu este înviere, nicĭ ânger,
nicĭ spirit; iar farisei pe amêndoĕ le
mărturisesc. 9 Şi se facu strigăt
mare, şi sculându se uni dintre cărtu-
rarĭ din partea fariseilor sĕ certau zi-
cênd: nicĭ un rĕu nu găsim în acest
om; dar daca spirit 'i a vorbit sau
ânger? 10 Şi făcêndu se mare neîn-
ţelegere, tribunul temêndu se ca Pavel
să nu fie sfaşiat de către dênşi po-
runci ca venind oştirea jos să 'l ră-
piaşcă din mijlocul lor şi să 'l ducă
în tabără.

11 Iar în noaptea urmatoare stând
Domnul lânga el zise: îndrasneşte; că
dupĕ cum ai marturisit cele despre
mine la Ierusalem, astfel trebue ca tu
să mărturiseştı si la Roma.

*Încercarea de a ucide pe Pavel este ză-
dărnicită prin aducerea sa la Cesarea.*

12 Şi făcêndu se zioă Iudei dupĕ ce
s'au strîns în ceată se deteră pe ei ên-
suşĭ anatema, zicênd nicĭ sa nu mă-
nânce nicĭ sa nu bea pênĕ când nu
omoară pe Pavel. 13 Şi erau maĭ
mulţı de patruzecĭ cei care făcură acest
jurămênt împreună; 14 Care ducêndu
se la maĭ mari preoţilor şi la bătrînĭ
ziseră: cu anatemă ne am dat pe noı
ênşine anatemă să nu gustam nimic pênĕ
când nu omorîm pe Pavel. 15 Acum
dar voĭ împreună cu sinedriul faceţĭ
cunoscut tribunului pentru ca să 'l
aducă jos la voĭ ca cum aţĭ avea de
gând să hotarîţĭ maĭ cu deamĕnuntul
cele despre dênsul; iar noĭ, maı 'nainte
de a se apropia el sûntem gata să 'l
rĕpunem.

16 Dar fiul surorei lui Pavel auzind
de pândirea lor, venind şi intrând în
tabără spuse lui Pavel. 17 Şi Pavel
chemând la sine pe unul dintre sutaşı
zise: du pe acest tênĕr la tribun, căcĭ
are să 'i spună ceva. 18 Decĭ el
luându 'l îl duse la tribun şi zise: Pa-
vel care este închis chemându mĕ la
sine mĕ rugâ sa aduc la tine pe acest
tênĕr, avênd sa 'ţi vorbiască ceva.
19 Şi tribunul luându 'l de mână şi
ducêndu 'l la o parte întrebâ: ce este
ce ai să 'mi spuı? 20 Şi el zise că
Iudei s'au înţeleles să te roage ca
mâine să aducĭ jos la sinedriu pe Pa-
vel, ca cum ar avea de gând să cerce-
teze maĭ cu deamĕnuntul despre densul.
21 Decĭ tu nu te încrede lor; cacı maĭ
mult de patruzecĭ de bărbaţĭ dintre
dênşi îl pândesc, ca uni care s'au dat
pe ei ênsuşĭ anatema, ca nicĭ să nu
mănânce nicĭ să nu bea pênĕ când nu
'l vor fi rĕpus; şi acum sûnt gata aştep-
tând fagăduinţa de la tine. 22 Decĭ
tribunul dete tênĕrului drumul, porun-
cind să nu spue la nimenĭ, că ai facut
cunoscut acestea către mine.

23 Şi chemând la sine pe doi oare
care dintre sutaşı zise: de la al treilea
ceas din noapte aveţĭ gata doĕ sute de
ostaşĭ şi şaptezecĭ de călăreţĭ şi doĕ
sute de arcaşĭ ca să meargă pênĕ la
Cesarea, 24 Şi să aduceţĭ dobitoace
de povară ca punênd pe Pavel să 'l
ducă bine la Felix procuratorul,

25 Scriind scrisoare ce avea acest
coprins: 26 Claudiu Lisia alesului pro-
curator Felix, multa sanatate. 27 Pe
acest bărbat, prins fiind de către Iudeĭ
şi avênd să fie omorît de dênşi, venind
eu cu oştire 'l am scăpat, aflând că
este Roman. 28 Şi voind să cunosc
bine vina pentru care îl pîrau 'l am
adus la sinedriul lor, 29 'L am găsit
pîrît pentru nedomirirĭ ale legiĭ lor,
dar ne avênd nicĭ o vină vrednică de
moarte sau de legăturĭ. 30 Şi adu-
cêndu 'mi se la cunoştinţă că are să
fie o cursa din partea Iudeilor împro-
tiva acestui barbat, de îndată 'l am
trimis la tine, poruncind şi celor care
'l învinuesc să spună înainta ta cele
împrotiva lui. *Fiĭ sanătos.*

31 Decĭ ostaşi luând pe Pavel, dupĕ
cum le fusese rînduit, îl duseră noap-
tea la Antipatri. 32 Si a doa zi se
întoarseră în tabară, lăsând pe călăreţĭ
sa se duca cu dênsul; 33 Care, in-
trând în Cesarea şi dând procuratoru-
lui scrisoarea, 'i înfaţişară şi pe Pavel.
34 Şi *procuratorul* citind şi între-
bând din care ţinut este, şi aflând
ca din Cilicia, 35 Zise: te voĭ
asculta cu deamĕnuntul, când vor fi
venit şi cei care te învinuesc; po-
runcind ca el să fie păzit în pretoriul
lui Erod.

Pavel se apără înaintea lui Felix de învinuirea ce 'i se aduce de Tertul şi Iudei, şi vorbeşte înaintea lui Felix şi Drusilei.

24 Şi după cincĭ zile veni archiereul
Anania cu uni bătrînĭ şi cu un
retor Tertul, care făcură cunoscut pro-
curatorului împrotiva lui Pavel.
2 Şi chemat fiind el, Tertul începu
să 'l învinuiască zicênd: 3 Avênd
prin tine parte de multă pace şi de în-
tocmirĭ bune făcute acestui neam prin
îngrijirea ta în orĭ ce parte şi pretu-
tindinea, noĭ cunoaştem, alesule Felix,
cu toată mulţumirea. 4 Dar ca să nu
te ţin mult timp, te rog să ne asculţĭ
pe scurt cu a ta bună voinţă. 5 Cacĭ
aflând pe bărbatul acesta aducĕtor de
peire şi îndemnând la rĕscoală pe toţĭ
Iudei care sûnt peste tot pămêntul lo-
cuit, fiind capetenie a eresiĭ Nazareilor,
6 Care a încercat să spurce şi santua-
rul, şi pe care am pus mâna, 7 *Şi
am voit să 'l judecăm după legea noastră,
dar venind tribunul Lisia 'l a dus jos
cu mulă silnicie din mâinile noastre, po-
runcind celor care 'l învinuiau să vie
înaintea ta;* 8 De la care poţĭ, ênsuţĭ
cercetând cu scumpătate, să cunoştĭ cu
deamĕnuntul despre toate acestea pen-
tru care noĭ 'l învinuim.
9 Şi sĕ învoiră şi Iudei zicênd că
acestea aşa sûnt.
10 Şi Pavel rĕspunse, după ce pro-
curatorul 'i făcu semn să vorbiască:
Ştiind că tu de mulţĭ anĭ eştĭ judecă-
tor acestui neam, bucuros mĕ apăr de
cele pentru mine ênsumĭ, 11 Putênd
tu cunoaşte bine că nu am maĭ mult
de doĕsprezece zile, de când am venit
la Ierusalem ca să mĕ închin; 12 Şi
nicĭ în santuar nu m'au găsit vorbind
catre cineva sau făcênd rĕscoală de
gloată, nicĭ în sinagogĭ nicĭ prin oraş,
13 Nicĭ nu pot să 'ţĭ dovediască cele
pentru care mĕ învinuesc ei acum.
14 Dar 'ţi mărturisesc aceasta, că po-
trivit cu calea pe care dênşi o numesc
eresie, slujesc într'adevĕr Dumnezeului
parintesc, crezênd toate cele scrise după
lege şi în profeţĭ, 15 Avênd în Dum-
nezeu nadejde, pe care şi aceştia ên-
suşı o au, că are să fie înviere a drep-
ţilor şi a nedrepţilor. 16 De aceea şi
eu ênsumĭ mĕ ostenesc să am în tot-
dauna întreagă cunoştinţă de mine
înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor.
17 Şi după maı mulţĭ anĭ am venit ca
sa fac milosteniĭ pentru neamul meu şi
darurĭ; 18 La care m'au găsit uni
Iudeĭ din Asia curăţit în santuar, nu
cu gloata, nicĭ cu sgomot, 19 Aceia
trebuia să fie de faţă înaintea ta şi sa
mĕ învinuiască, daca ar avea ceva îm-
protiva mea, 20 Sau chiar aceştia să
spună ce nedreptate au gasit, când am
stat înaintea sinedriului, 21 Decât
numaĭ acest singur cuvînt pe care 'l
am rostit tare, stând între dênşi, că
pentru înviere dintre morţi sunt cerce-
tat eu astăzĭ înaintea voastră.
22 Şi Felix, *auzind acestea,* 'i amână
pentru altă dată, ştiind maĭ cu dea-
mĕnuntul cele despre calea aceasta,
zicênd: când va fi venit tribunul Lisia,
voĭ hotărî cele ale voastre; 23 Po-
runcind sutaşului ca Pavel să fie ţinut
în pază şi să aïbe linişte şi să nu
opriască pe nimenea dintre ai lui ca să
'i slujasca. 24 Şi după câteva zile
venind Felix cu Drusila femeea sa,
care era Iudee, trimise să cheme pe
Pavel, şi 'l ascultâ despre credinţa în
Christos Iisus. 25 Şi vorbind el cu
dênşi despre dreptate şi înfrânare şi
despre judecata viitoare, Felix înfrico-
şându se rĕspunse: pentru acum du te,
şi când voĭ avea timp potrivit te voĭ
chema iar, 26 Aşteptând în acelaş
timp că 'i se vor da banĭ de către Pa-
vel, *pentru ca să 'i dea drumul*; de
aceea şi maĭ adesea trimiţênd să 'l
cheme vorbia cu dênsul.
27 Şi împlinindu se doi anĭ, Felix
avu urmaş pe Porciu Festu; şi Felix
voind să 'şi dobîndiască mulţumire de
la Iudeĭ lasâ pe Pavel închis.

Pavel sĕ apără înaintea lui Festu şi a Iudeilor veniţĭ la Cesarea.

25 Decĭ Festu, după ce păşi pe ţinu-
tul sĕu, se duse după trei zile de
la Cesarea la Ierusalem. 2 Şi maĭ
mari preoţilor şi fruntaşi Iudeilor 'i
făcură cunoscut împrotiva lui Pavel,
3 Şi 'l rugau cerênd ca îndatorire im-
protiva lui ca să trimită să 'l cheme
la Ierusalem, făcênd ei *din aceasta* o
cursă ca să 'l rĕpue pe cale. 4 Dar
Festu rĕspunse ca Pavel este ţinut în
paza la Cesarea, şi că el ênsuşĭ stă să
plece în curînd; 5 Decĭ care dintre
voĭ sûnt în stare, zise el, venind îm-
preună cu mine, să 'l învinuiasca, dacă
este ceva necuviincios în acest bărbat.
6 Şi stând între dênşi nu maĭ mult
de opt zau zece zile, venind la Cesa-
rea, şĕzênd a doa zi pe scaunul de ju-
decător porunci ca Pavel sa fie adus.
7 Şi venind el, îl înconjurară Iudei
care veniseră de la Ierusalem, aducênd

împrotiva lui multe şi grele învinuirĭ
pe care nu puteau să le dovediască,
8 Pe când Pavel sĕ apăra că n'a gre-
şit ceva nicĭ faţă de legea Iudeilor,
nicĭ faţă de santuar, nicĭ faţă de Cesar.
9 Dar Festu, voind să dobîndiască
mulţumire de la Iudeĭ, rĕspunzênd lui
Pavel zise: voeştĭ ca mergênd la Ieru-
salem să fiĭ judecat acolo înaintea mea
pentru acestea? 10 Şi Pavel zise: eu
stau înaintea scaunului de judecator
al Cesarului, unde trebue să fiu jude-
cat; pe Iudeĭ cu nimic nu 'i am ne-
dreptaţit, dupĕ cum şi tu maĭ bine cu-
noştĭ. 11 Decĭ dar, daca nu sûnt în
drept şi am faptuit ceva vrednic de
moarte, nu mĕ feresc de moarte; iar
daca nu este nimic din acelea pentru
care aceştia mĕ învinuesc, nimenĭ nu
poate sa mĕ dea lor. Cer să fiu judecat
de Cesarul.
12 Atuncĭ Festu chibzuind împreună
cu cei chemaţi a se sfătui rĕspunse: ai
cerut să fiĭ judecat de Cesarul, la Ce-
sarul te veĭ duce.

Pavel este înfaţişat la regele evreŭ Agripa.

13 Şi trecênd câteva zile, Agripa
împĕratul şi Berenice sosiră la Cesa-
rea ca să ureze lui Festu bun venit.
14 Şi fiind că rĕmaseră acolo maĭ multe
zile, Festu istorisi împĕratului cele
despre Pavel zicênd: este lăsat în în-
chisoare de către Felix un bărbat,
15 Pentru care, fiind eu la Ierusalem,
'mi au făcut cunoscut maĭ mari preo-
ţilor şi bătrîni Iudeilor, cerênd hotă-
rîre împrotiva lui; 16 Cărora le am
rĕspuns că Romani n'au obiceiu să dea
pe un om, pênĕ când învinuitul nu are
de faţă pe învinuitori lui şi nu ĭea loc
de aparare pentru învinuire. 17 Decĭ
dupĕ ce au venit ei aci, ne maĭ făcênd
nicĭ o amânare, şezênd a doa zi pe
scaunul de judecator am poruncit ca
să fie adus bărbatul; 18 Improtiva
căruia sculându se învinuitori, nu adu-
ceau nicĭ o vină rea din acele pe care
'mi le puneam eu în minte, 19 Ci
aveau faţă de dênsul nişte neînţelegerĭ
pentru a lor temere de Dumnezeu şi
pentru un Iisus mort, despre care Pa-
vel zicea că este viu. 20 Şi eu nedo-
mirindu mĕ la cercetarea despre ace-
stea întrebam daca el ar voi să mear-
gă la Ierusalem şi acolo sa fie judecat
pentru acestea. 21 Dar Pavel cerênd
ca el sa fie ţinut în păstrare pentru
hotărîrea Augustului, am poruncit ca
el să fie ţinut în păstrare pênĕ ce 'l
voĭ trimite la Cesarul.
22 Şi Agripa *zise* către Festu: aş
vrea şi eu ênsumĭ să auz pe acest om.
Mâĭne îl veĭ auzi, zise el.
23 Decĭ a doa zi venind Agripa şi
Berenice cu multă pompă, şi intrând
ei în auditoriu împreună cu tribuni şi
bărbaţi cei maĭ aleşĭ ai oraşului, şi
poruncind Festu, Pavel fu adus.
24 Şi Festu zice: împĕrate Agripa
şi toţĭ bărbaţi care sûnteţĭ de faţa cu
noĭ, privіţĭ pe acesta despre care 'mi
a vorbit toată mulţimea Iudeilor în
Ierusalem şi aci, strigând că el trebue
să nu maĭ fie viu. 25 Dar eu am în-
ţeles că el n'a făptuit nimic vrednic
de moarte, şi acesta ênsuşĭ cerênd sa
fie judecat de Augustul, am hotarît să
'l trimit. 26 Despre care nu am ceva
temeinic ca să scriu Domnului meu.
De aceea 'l am adus înaintea voastră
şi maĭ ales înaintea ta, împĕrate Agri-
pa, pentru ca făcêndu se cercetare
cu deamĕnuntul să am ce să să scriu.
27 Căci mi se pare nemintos, ca tri-
miţênd pe un închis să nu arăt şi cu-
vintele împrotiva lui.

*Înaintea lui Agripa şi Festu Pavel vor-
besce de vieaţa sa din trecut, de vedeniea
cerească şi de credinţa sa.*

26 Şi Agripa zise către Pavel: 'ţi
este îngaduit să vorbeştĭ pentru
tine ênsuţĭ.
Atuncĭ Pavel întinzênd mâna rostia
cuvinte de apărare:
2 Impĕrate Agripa, mĕ cred pe mine
ênsumĭ fericit avênd să mĕ apăr astăzĭ
înaintea ta de toate câte sûnt învinuit
de către Iudeĭ, 3 Maĭ ales că tu cu-
noştĭ toate obiceĭurile şi neînţelegerile
dintre Iudeĭ; de aceea mĕ rog să mĕ
ascultaţĭ cu mărinimie.
4 Decĭ dar veţuirea mea din tine-
reţe, ce fu de la început în neamul
meu în Ierusalem, o ştiu toţĭ Iudei,
5 Pentru că ei mĕ cunosc de mult,
daca voesc să mărturisiască, că eu am
veţuit ca fariseu potrivit cu cea maĭ
straşnică secta a credinţiĭ noastre în
Dumnezeu. 6 Şi acum pentru nădej-
dea în fagăduinţa facută de Dumnezeu
către părinţi noştri stau judecându mĕ,
7 La care *făgaduinţă* cele doĕsprezece
seminţiĭ ale noastre, slujind cu stă-
ruinţă noapte şi zi, nădajduesc să
ajungă; pentru această nădejde sûnt în-
vinuit de catre Iudeĭ, împĕrate *Agripa*.
8 Pentru ce se socoteşte de necrezut la
voĭ daca Dumnezeu înviează morţĭ?
9 De aceea eu m'am gândit în mine
ênsumĭ că pentru numele lui Iisus Na-

zareul trebue să lucrez multe împro-
tivă, 10 Ceea ce am şi făcut în Ieru-
salem, şi pe mulţĭ dintre sânţĭ eu 'i
am închis în închisorĭ, după ce am luat
împuternicirea de la maĭ mari preoţi-
lor, şi pe când erau omorîţĭ 'mi am
dat glasul, 11 Şi rĕsbunându 'mi pe
dênşi de multe orĭ prin toate sinago-
gile 'i siliam să defaĭmeze, şi peste
mĕsură înfuriindu mĕ asupra lor 'i
urmariam pênĕ şi în oraşele de din
afară.

12 In aceste *urmărirĭ* ducêndu mĕ
la Damasc cu împuternicire şi cu drept
de lucrare de la maĭ mari preoţilor,
13 Am vĕzut, împĕrate, în mezul zilei
pe cale o lumină din cer, întrecênd
strălucirea soarelui, încunjurându mĕ
pe mine şi pe cei care mergeau îm-
preună cu mine; 14 Şi cazênd noĭ
toţĭ jos la pământ, eu am auzit un glas
zicênd către mine în limba ebreească:
Saule, Saule, pentru ce mĕ urmăreştĭ?
Cu greu 'ţi este să calcĭ cu piciorul
peste ghimpĭ. 15 Şi eu am zis: cine
eştĭ, Doamne? Iar Domnul zise: eu
sûnt Iisus pe care tu îl urmăreştĭ.
16 Dar scoală te şi stăĭ pe picioarele
tale; cacĭ pentru aceasta m'am arătat
ţie, ca să fiĭ tu rînduit slujitor şi mar-
tor atât de cele ce ai vĕzut, cât şi de
cele pentru care mĕ voĭ arăta ţie,
17 Scăpându te eu pe tine din acest
popor şi dintre neamurĭ, la care eu te
trimit, 18 Ca să le deschizĭ ochi,
spre a se întoarce de la întunerec la
lumină şi de la stăpînirea lui satan
spre Dumnezeu, ca să primiască ei prin
credinţa în mine ertare de pĕcate şi
sorţĭ între cei sânţiţĭ.

19 De aceea, împĕrate Agripa, nu
m'am făcut ne ascultător vedeniĭ ce-
reştĭ, 20 Ci am vestit maĭ 'ntĕiu atât
celor din Damasc şi celor din Ierusa-
lem şi în toată ţara Iudei, cât şi nea-
murilor ca sa sĕ pocăiască şi să sĕ
întoarca spre Dumnezeu, făcênd lu-
crurĭ vrednice de pocăinţă.

21 Pentru acestea Iudei apucându
mĕ, fiind eu în santuar, sĕ încercau să
mĕ omoare. 22 Decĭ avênd parte de
ajutorul lui Dumnezeu pênĕ în această
zi stau, dovedit fiind bun şi de mic şi
de mare, fiind că nu zic nimic, decât
cele ce au spus atât profeţi cât şi
Moise că au să fie, 23 *Adecă* daca
Christosul are să fie supus la patimire,
daca el întêiu fiind din învierea mor-
ţilor are să vestiască lumină atât po-
porului cât şi neamurilor.

24 Şi pe când rostia acestea apă-
rându se, Festu zice cu glas tare: 'ţi
ai eşit din fire, Pavele, ştiinţa multă
te duce la smintire.

25 Dar Pavel zise: nu 'mi am eşit
din fire, alesule Festu, ci rostesc cu-
vinte ale adevĕrului şi ale cuminţiĭ.
26 Căcĭ despre acestea ştie împĕratul,
către care şi vorbesc fără sfieală fiind;
pentru că nu sûnt încredinţat cu nimic
că el nu ştie ceva din acestea, fiind că
aceasta nu s'a petrecut într'un unghiŭ.
27 Crezĭ profeţilor, împĕrate Agripa?
Ştiu că crezi!

28 Şi Agripa *zise* către Pavel: cu
puţin mĕ înduplecĭ ca să mĕ fac Chre-
ştin. 29 Iar Pavel *zise*: m'aş ruga lui
Dumnezeu ca şi cu puţin şi cu mult,
nu numaĭ tu ci şi toţĭ care mĕ asculta
astăzĭ să fiţĭ astfel cum sûnt şi eu,
afară de aceste legăturĭ.

30 Şi sĕ sculă împĕratul şi procu-
ratorul şi Berenic şi cei care şĕdeau
împreună cu dênşi, 31 Şi tragêndu
se ei le o parte vorbiau uni cu alţĭ
zicênd ca omul acesta nu faptueşte
nimic vrednic de moarte sau de lega-
turĭ. 32 Şi Agripa zise lui Festu:
omului acestuia putea să 'i se dea
drumul, daca n'ar fi cerut să fie jude-
cat de Cesarul.

Pavel cu soţi sĕi porneşte pe apă la Roma. Încurajarea marinarilor din parte 'i. Sfărîmarea vasului şi scăparea tuturor.

27 Şi când fu hotărît ca noĭ să ple-
căm pe apă in Italia, ei deteră în
primire pe Pavel şi pe oare care alţĭ
închişĭ unui sutaş cu numele Iuliu din
cohorta Augusta. 2 Şi suindu ne în-
tr'un vas de la Adramit, care avea sa
meargă la locurile de pe lângă Asia,
ne am dus, fiind cu noĭ Aristarch Ma-
cedoneanul din Tesalonic; 3 Şi a doa
zi ajunseram la Sidon, şi Iuliu, pur-
tându se omenos cu Pavel, 'i dete voe
sa se ducă la prietenĭ ca să capete
grijire. 4 Şi pornind de acolo am
mers pe lângă Cipru pentru că vêntu-
rile erau împrotivitoare, 5 Şi trecênd
marea de pe lângă Cilicia şi Pamfilia
am venit jos la Mira Liciĭ.

6 Şi acolo sutaşul gasind un vas
Alexandrin mergênd în Italia ne a suit
într'ênsul. 7 Dar fiind că în multe
zile mergeam încet şi cu anevoie ajun-
gênd lângă Cnidu, de oare ce vĕntul
nu se lăsa să ne apropiem, am mers pe
lângă Creta spre Salmone; 8 Şi cu
greutate mergênd noĭ pe lângă dênsa,
am venit la un loc numit Limanurĭ

Frumoase, de care *loc* era aproape ora-
şul Lasea.
9 Şi trecênd mult timp şi călătoriea
fiind acum primejdioasă, pentru că şi
postul trecuse acum, Pavel 'i îndemna
10 Zicêndu le: bărbaţĭ, vĕd că călato-
riea are să fie cu mare îndrăsneală şi
multă pagubă nu numaĭ pentru încăr-
cătură şi vas, ci şi pentru sufletele
noastre. 11 Dar sutaşul asculta maĭ
mult de cârmacĭu şi de căpitanul va-
sului decât de cele zise de Pavel.
12 Şi limanul nefiind bun de ernat, cei
maĭ mulţĭ găsiră cu cale să plece de
acolo, *încercând* daca cumva, după ce
vor fi ajuns la Fenica, ar putea să er-
neze, *fiind aci* un liman al Cretei aşĕ-
zat spre mează zi şi apus şi spre mează
noapte şi apus.
13 Şi batênd încet vênt de mează
zi, parêndu li se că sûnt stăpînĭ pe a
lor punere la cale, ridicând *ancora*
mergeau maĭ aproape pe lângă Creta.
14 Dar nu dupĕ mult timp sĕ repezi
împrotiva ei vênt furtunos care se nu-
meşte Eurachilon; 15 Şi vasul rapit
fiind cu totul şi ne putênd sa se îm-
protiviască vêntului, eram duşĭ lasându
ne în voea lui. 16 Şi trecênd pe
lângă o insula numita Clauda, cu ane-
voie am fost în stare sa prindem lun-
trea, 17 Pe care ridicând o sus,
oameni întrebuinţau mijloace de apă-
rare încingênd vasul pe de desubt; şi
temêndu se să nu dea peste Sirte, lă-
sând vetrilele jos erau mânaţĭ astfel.
18 Şi tare primejduiţĭ fiind noĭ de
furtună, aruncară a doa zi povara,
19 Şi a treia zi aruncara cu mâinile
lor uneltele vasului. 20 Şi maĭ multe
zile ne aratându se nicĭ soare nicĭ
stele, şi furtună foarte mare amenin-
ţând necontenit, fu luată în cele din
urma ori ce nadejde de scăparea
noastră.
21 Şi fiind că de mult nu mâncase
nimenĭ, atuncĭ Pavel stând în mijlocul
lor zise: barbaţi, trebuia ca ascultând
de mine să nu plecaţi de la Creta şi
să fi cruţat această îndrasneală şi pa-
gubă. 22 Acum dar vĕ îndemn să
fiţĭ cu inima bună; căcĭ nici o perdere
de suflet nu va fi dintre voĭ afară de
a vasului. 23 Pentru ca statu lânga
mine în noaptea aceasta un ânger al
Dumnezeuluĭ, al căruia sûnt eu şi ca-
rui slujesc zicênd: 24 Nu te teme
Pavele, tu trebue să stai înaintea Ce-
sarului; şi iată Dumnezeu 'ţi a daruit
pe toţĭ care calatoresc cu tine. 25 De
aceea, bărbaţĭ, fiţĭ cu inimă bună; căcĭ
am încredere în Dumnezeu că astfel
va fi dupĕ cum 'mi s'a vorbit mie.
26 Dar peste o insula trebue sa dam.
27 Şi când fu a patrusprezecea
noapte, mânaţĭ fiind noi încoacĭ şi în-
colo în Adriatica, către mezul nopţii
oameni vasului 'şi dedeau cu bănuiala
că o ţară vine aproape de dênşi;
28 Şi lăsând mĕsura în jos găsira doĕ-
zecĭ de stânjeni şi departându se puţin
şi lăsând iar mĕsura în jos, găsiră
cincisprezece stânjenĭ. 29 Şi temêndu
se ca nu cumva să dăm peste locurĭ
stâncoase, aruncând din partea d'ina-
poi a vasului patru ancore doriau să
se facă zioă.
30 Dar oameni vasului căutând să
fuga din vas, şi lasând luntrea jos în
mare sub cuvînt ca ar avea sa intinza
ancore de la pisc, 31 Pavel zise suta-
şului şi ostaşilor: daca aceştia nu rĕ-
mân în vas, voĭ nu puteţĭ fi scăpaţĭ.
32 Atuncĭ ostaşi taeară funiile luntriĭ
şi o lasară sa caza.
33 Şi pênĕ când era să se facă zioă,
Pavel îndemna pe toţi să ĭea parte la
masă zicênd: astazĭ este a patruspre-
zecea zi de când aşteptând sûnteţĭ
într'una nemâncaţĭ, ne luând nimic.
34 De aceea vĕ îndemn sa luaţĭ parte
la masa; cacĭ aceasta este spre scapa-
rea voastră; pentru ca un pĕr al nicĭ
unuia dintre voĭ nu va peri din capul
sĕu. 35 Zicênd dar acestea şi luând
pâine mulţumi lui Dumnezeu în faţa
tuturor, şi frângênd începu sa manânce.
36 Şi toţĭ fiind cu inima bună luară şi
ei să manânce. 37 Şi eram în vas
toate sufletele doĕ sute şapte zecĭ şi
şase. 38 Şi dupĕ ce sĕ saturară de
mâncare, uşurau vasul aruncând afara
în mare cele pentru brana lor.
39 Şi când sĕ facu zioa, nu cunoştiau
bine pamêntul, dar zăriau un sîn de
mare avênd ţĕrm, catre care se hota-
rîră, daca ar putea, să mână vasul.
40 Şi desfăcênd ancorele le lasară în
mare, în acelaş timp lăsând în jos le-
găturile cârmelor şi întinzênd vetrila
din frunte la adierea vêntului ţineau
spre ţĕrm. 41 Dar dând ei peste un
loc între doĕ mari înţepenira vasul; şi
piscul înfigêndu se sta neclintit, iar
partea d'inapoi a vasului sĕ sfărîma de
tariea valurilor. 42 Atuncĭ hotarîrea
ostaşilor fu ca să omoare pe cei le-
gaţĭ, ca nu vre unul eşind afară în
'not să scape prin fugă; 43 Dar su-
taşul hotărît fiind să scape pe Pavel
'i împedică de la înţelesul lor, şi po-
runci ca cei care pot să înoate, arun.

cêndu se cei d'intêiu să easă la uscat.
44 Şi ceilalţî unii pe scândurî, iar alţi
pe ceva de ale vasului.
Şi astfel se făcu că toţî fură scăpaţî la uscat.

Sfărîmarea vasului la Melite. Vipera.

28 Şi scăpaţî fiind, atuncî cunoscurăm bine ca insula se numeşte
Melite. 2 Şi barbari ne arătau nu
puţină bunăvoinţă; pentru că aprinzênd foc ne luară pe toţî la dênşi din pricina ploei ce era şi a frigului.
3 Şi Pavel strîngênd grămadă de uscăturî şi punênd pe foc, o viperă eşind de căldură 'l apucâ de mână.
4 Şi barbari când vĕzură veţuitoarea atârnată de mâna lui ziceau uni către alţi: cu adevĕrat omorîtor este omul acesta, pe care dreptatea nu 'l lăsâ să fie viu, deşi este scăpat din mare.
5 Dar el scuturând în foc veţuitoarea
nu suferi nicî un rĕu. 6 Şi ei aşteptau că el are să se umfle sau să cază de o dată mort. Dar aşteptând dênşi mult şi vĕzênd că nu 'i sĕ întîmplă nicî un rĕu, schimbându se ziceau că el este Dumnezeu.

Fapta minunată a lui Pavel.

7 Şi împrejurul acelui loc avea ţarine un anume Popliu, cel d'intêiu al insulei; acesta după ce ne primi ne ospĕtâ prieteneşte trei zile. 8 Şi tatăl lui Popliu zacea apucat de frigurî şi vintre. La dênsul intrând Pavel şi rugându se, punênd mâînile asupră 'i îl facu sănătos. 9 Făcêndu se aceasta veniau la dênsul şi ceilalţî din insulă care aveau suferinţe şi erau tămăduiţî;
10 Aceştia ne cinstiră şi cu multă cinste, şi fiind noî să plecăm puseră cele pentru trebuinţa noastră.

Sosirea şi predica lui Pavel la Roma.

11 Iar după trei lunî plecarăm într'un vas Alexandrin, cu semnul Castor şi Polux, care *vas* ernase în insulă.
12 Şi ajungênd la Siracusa am rĕmas
trei zile. 13 De acolo încunjurând am sosit la Regiu; şi după o zi bătênd vênt de mează zi, am venit a doa zi la
Poţioli, 14 Unde găsind fraţî am fost îndemnaţî să rĕmânem la dĕnşi şapte
zile; şi astfel am venit la Roma. 15 Şi
fraţi d'acolo auzind cele despre noî veniră spre întîmpinarea noastra pênĕ la Foru lui Apiu şi la Trei taberne, pe care vĕzêndu 'i Pavel, mulţumind lui Dumnezeu, luâ îndrăsneală.
16 Iar când am intrat în Roma, *sutaşul dete căpetenii ostăşeştı în primire pe cei legaţî iar* lui Pavel 'i dete voe să rĕmâe singur cu ostaşul care 'l păzia.
17 Şi după trei zile dênsul chemâ împreună la sine pe cei care erau fruntaşi Iudeilor; şi venind ei împreună zise către dênşi: bărbaţî fraţî, eu ne făcênd nimic împrotiva poporului sau datinelor părinteştî, legat fiind în Ierusalem am fost dat în mâînile Romanilor, 18 Care cercetându mĕ voiau să 'mi dea drumul pentru că nicî o vină
de moarte nu era în mine; 19 Dar
Iudei împrotivindu se prin cuvinte am fost nevoit să cer a fi judecat de Cesarul, nu că aş avea ceva ca să învinuesc neamul meu. 20 Decî pentru
acest cuvînt v'am chemat ca să vĕ vĕz şi să vĕ vorbesc; căcî pentru nădejdea lui Israel sûnt împresurat cu acest lanţ.
21 Iar ei ziseră către dênsul: noî n'am primit din Iudeea nicî scrisorî despre tine, nicî venind vre unul dintre fraţî a dat de ştire sau a vorbit
ceva rĕu de tine. 22 Dar găsim cu drept să auzim de la tine cele ce gândeştî; căcî despre eresiea aceasta ne este cunoscut că pretutindenea se vorbeşte împrotivă.
23 Şi hotărîndu 'i o zi veniră maî mulţî la dênsul în casa de poposire, cărora le spuse adeverind împĕrăţiea lui Dumnezeu, şi încredinţându 'i de dimineaţa pênĕ seara despre Iisus atât din legea lui Moise cât şi din profeţî.
24 Şi uni erau încredinţaţî de cele spuse, iar alţi nu credeau.
25 Şi ne învoindu se între dênşi plecară, după ce Pavel zise un cuvînt, că bine a vorbit spiritul sânt prin Isaia
profetul către părinţi voştri 26 Zicênd: „Du te la poporul acesta şi zi: cu auzul veţî auzi dar nu veţî înţelege; şi vĕzênd veţî vedea, dar nu veţî
cunoaşte; 27 Căcî s'a îngraşat inima acestui popor, şi cu urechile au auzit greu, şi au închis ochi lor, ca nu cumva să vază cu ochi şi să auză cu urechile şi să înţeleagă cu inima şi sa se întoarcă, şi să 'i vindec pe ei."
28 Decî cunoscut să vĕ fie vоĕ că neamurilor s'a trimis această mântuire a lui Dumnezeu; şi dênşi vor asculta.
29 *Şi după ce zise el acestea, Iudei plecară avênd mare neînţelegere între dênşi.*
30 Iar Pavel rĕmase doi anî de-

plinĭ într'o casa închiriata de el ên-
suşı, şi primia pe toţĭ care veniau la
dênsul, 31 Predicând împĕrăţiea lui
Dumnezeu şi învăţând fără nici o
sfiealĕ, fără nici o pedica cele despre
Domnul Iisus Christos.

EPISTOLA APOSTOLUI PAVEL CĂTRE ROMANI.

Pavel laudă biserica din Roma pentru credinţa ei, arătând dorinţa d'a veni s'o vază.

I Pavel slujitor al lui Iisus Christos,
chemat apostol, deosibit fiind pentru
evangheliea lui Dumnezeu, 2 Pe care
a fagăduit o mai dinainte prin profeţi
sĕi în scripturĭ sânte, 3 Despre Fiul
sĕu născut dupĕ trup din sĕmînţa lui
David, 4 Rînduit Fiu al lui Dumne-
zeu puternic dupĕ spirit de sânţenie
prin înviere dintre morţĭ, Iisus Christos
Domnul nostru, 5 Prin care am luat
dar şi apostolie spre supunere de cre-
dinţă între toate neamurile pentru nu-
mele sĕu. 6 Intre care sunteţĭ şi voĭ
chemaţı ai lui Iisus Christos,
7 Tuturor care sûnteţĭ în Roma
iubiţĭ de Dumnezeu, chemaţĭ sânţi.
Dar voĕ şi pace de la Dumnezeu
Tatal nostru şi Domnul Iisus Christos.

Evangelia e o putere dumneḍéescă ce mântuiesce şi te face fericit.

8 Maĭ întêiu mulţumesc Dumnezeu-
lui meu prin Iisus Christos pentru voĭ
toţı, fiind că credinţa voastră se ve-
steşte în toată lumea. 9 Căcĭ martur
'mi este Dumnezeu, căruia 'i slujesc în
spiritul meu în evangheliea Fiului sĕu,
cât de neîncetat 'mi aduc aminte de
voĭ 10 Totdauna în rugăciunile mele,
cerênd daca cum va în cele din urmă
voĭ avea parte prin voinţa lui Dum-
nezeu să vin la voı. 11 Cacĭ doresc
sa vĕ vĕz, ca să vĕ împărtaşesc ceva
dar spiritual pentru ca voĭ să fiţĭ în-
tariţĭ, 12 Şi aceasta este ca eu să
fiu împreună îndemnat între voĭ prin
credinţa ce este între noı, atât a voastră
cât şi a mea.
13 Dar, fraţilor, nu voesc ca voĭ să
nu ştiţĭ că de multe orĭ 'mi am pus în
gând să vin la voı, — şi am fost îm-
pedicat pênĕ acum —, pentru ca sa
am oare care rod şi între voı, ca şi
între celelalte neamurĭ. 14 Sûnt da-
tor atât la Elenı cât şi la barbarĭ,
atât la învăţaţĭ cât şi la neînvaţaţı;
15 Astfel întru cât mĕ priveşte pe
mine, nu este preget ca sa vĕ bine-
vestesc şi voĕ care sûnteţĭ în Roma;
16 Căcĭ nu mĕ ruşinez de evanghe-
liea *lui Christos,* pentru ca este pute-
rea lui Dumnezeu spre mântuire la tot
care crede, atât Iudeu maĭ întêiu, cât
şi Elen.

Evangelia arată dreptatea din credinţă pentru pogânii, ce stau sub mânia lui Dumneḍeu.

17 Pentru că îndreptăţire de la
Dumnezeu se descopere în ea din cre-
dinţă pentru credinţă, dupĕ cum este
scris: „Dreptul prin credinţă va fi viu."
18 Căcĭ mâniea lui Dumnezeu se desco-
pere din cer împrotiva orĭ cărei necu-
cerniciĭ şi nedreptăţĭ a oamenilor, care
ţin cu silnicie adevĕrul în nedreptate,
19 Pentru că ce este cunoscut al lui
Dumnezeu arătat este într'ênşi, de oare
ce Dumnezeu le a facut cunoscut lor.
20 Căcĭ cele nevĕzute ale lui sûnt za-
rite de la facerea lumiĭ, pricepêndu se
cu mintea prin făpturĭ, adeca vecĭnica
lui putere şi mărefie dumnezeeasca,
pentru ca dênşii să fie fără cuvînt dé
aparare, 21 Pentru că deşi cunoscu-
seră pe Dumnezeu nu 'l au marit ca
pe un Dumnezeu, nicĭ nu 'i au mulţu-
mit, ci fură amăgiţĭ în gândirile lor,
şi întunecata fu nemintoasa lor inima.
22 Zicênd că sûnt înţelepţĭ, fura ne-
mintoşĭ, 23 Şi schimbară marirea ne-
peritorului Dumnezeu cu asemanare de
chip de om peritor şi de sburatoare şi
de dobitoace şi de tarîtoare,
24 De aceea şi Dumnezeu 'i a dat
prinşĭ în poftele inimilor lor spre ne-
curaţenie, ca corpurile lor sa fie necin-
stite între ei ênsuşı, 25 Ca uni care
au schimbat adevĕrul lui Dumnezeu în
minciuna, şi au cinstit şi au slujit făp-
turei în loc Faptuitorului, care este
binecuvîntat în vecĭ. Amin. 26 Pen-
tru aceasta Dumnezeu 'i au dat prinşĭ
în patimĭ de necinste; căcĭ şi cele de
parte femceasca ale lor au schimbat
întrebuinţarea fircască pe cea împro-

tiva firiĭ, 27 Asemenea şi cei de
parte bărbătească, lăsând întrebuinţa-
rea firească a femei, fură aprinşĭ în
poťta lor între dênşi, sĕvîrşind ruşinea,
parte bărbătească în parte bărbătească,
şi primind în ei ênşile resplata ce tre-
buia a rătăcirii lor. 28 Şi după cum
n'au judecat de bun ca să aĭbă pe
Dumnezeu în deplină cunoştinţă, şi
Dumnezeu 'i a dat la o gândire ne-
trebnică, ca să facă cele ce nu se cu-
vin, 29 Plinĭ fiind de orĭ ce nedrep-
tate, *de desfrânare*, de rĕutate, de por-
nire spre tot felul de înavuţire, de în-
rĕire, umpluţĭ de pismă, de omor, de
ceartă, de înşălăciune, de viclenie,
30 Şoptitorĭ, vorbitorĭ de rĕu, urîţĭ de
Dumnezeu, sumeţĭ, îngâmfaţĭ, lăudă-
roşĭ, născocitorĭ de rele, nesupuşĭ pă-
rinţilor, 31 Nepricepuţĭ, călcătorĭ de
cuvînt, fără iubire firească, *neîmpăcaţĭ*,
fară milă; 32 Ca uni care cunoscênd
bine hotărîrea lui Dumnezeu, că cei
care făptuesc unele ca acestea sûnt
vrednici de moarte, nu numaĭ că fac
aceleaşĭ, dar şi dau încuviinţare la cei
care le faptuesc.

Judecata lui Dumnezeu este pentru toţĭ. In zadar sĕ mândresc Iudei cu legea şi cu taerea împrejur. Atât Iudei cât şi păgânii sûnt păcatoşĭ.

2 De aceea eştĭ fără cuvînt de apă-
rare, omule, orĭ care judecĭ; căcĭ
în aceea ce judecĭ pe altul pe tine ên-
suţi te osîndeştĭ, pentru că tu care ju-
deci faptueştĭ aceleaşĭ. 2 Dar noĭ
ştim că judecata lui Dumnezeu este
după adevĕr împrotiva celor care făp-
tuesc unele ca acestea. 3 Şi socoteştĭ
tu aceasta, omule, care judecĭ pe cei
care faptuesc unele ca acestea, şi care
facĭ aceleaşĭ, că tu veĭ scăpa de jude-
cata lui Dumnezeu? 4 Sau despre-
ţueştĭ bogăţiea bunătăţiĭ lui şi a îngă-
duiriĭ şi a îndelung răbdăriĭ, necuno-
scênd că bunatatea lui Dumnezeu te
duce la pocăinţă? 5 Dar după învîr-
toşarea ta şi inimă nepocaită 'ţi gră-
madeştĭ ţie ênsuţĭ mânie în zi de mâ-
nie şi de descoperire a dreptei jude-
căţĭ a lui Dumnezeu, 6 „Care va da
fie căruia după lucrarile sale," 7 Ce-
lor care după stăruinţă de bună lu-
crare caută mărire şi cinste şi neperire
le va da vieaţă vecĭnică; 8 Iar pen-
tru cei care fac zavistiĭ şi nu sĕ supun
adevĕrului, dar sûnt supuşĭ nedreptăţiĭ,
va fi mânie şi aprindere, 9 Suferinţa
şi strîmtorare *va fi* peste orĭ ce suflet
de om care lucreaza cu desĕvîrşire
rĕul, atât peste al Iudeului maĭ 'ntêiu
cât şi al Elenului; 10 Mărire ânsĕ şi
cinste şi pace *va fi* ori cui care lu-
crează binele, atât Iudeului maĭ 'ntêiu
cât şi Elenului; 11 Căcĭ la Dumne-
zeu nu este partinire.
12 Câţĭ dar ne avênd legea vor fi
pĕcătuit, ca ne avênd legea vor şi peri;
şi câţĭ avênd legea vor fi pĕcătuit, prin
lege vor fi judecaţĭ; 13 Pentru că nu
auzitori legiĭ sûnt îndreptăţiţĭ înaintea
lui Dumnezeu, ci împlinitori legiĭ vor
fi îndreptăţiţĭ, 14 — Când dar nea-
murĭ care n'au legea fac din fire cele
ale legiĭ, aceştia, lege ne avênd, sûnt
loruşĭ ênsuşĭ lege, 15 Ca uni care
dovedesc lucrul legiĭ scris în inimile
lor, dovadă dându le împreună a lor
ştiinţa de sinele, şi gândurile învi-
nuitoare sau şi apărătoare dintre
dênşi —, 16 In zioa când va judeca
Dumnezeu prin Iisus Christos după
evangheliea mea cele ascunse ale oame-
nilor.
17 Daca tu dar eştĭ numit Iudeu şi
te razimĭ pe lege şi te lauzĭ cu Dum-
nezeu, 18 Şi cunoştĭ voea lui şi în-
cuviinţezĭ pe cele bune, învăţat fiind
din lege, 19 Şi ai încredere că tu ên-
suţĭ eştĭ călăuză de orbĭ, lumină celor
întru întunerec, 20 Indreptator al
nemintoşilor, învăţător al neştiutorilor,
avênd icoana cunoştinţei şi adevĕrului
în lege; 21 Decĭ tu care înveţĭ pe
altul pe tine ênsuţĭ nu te înveţĭ? Ca-
re predicĭ: nu fura, furĭ? 22 Care
zicĭ: nu sĕvîrşi adulter, sĕvîrşeştĭ adul-
ter? Care urăştĭ idolĭ, jăfueştĭ tem-
plele? 23 Tu care te lauzĭ cu legea,
necinsteştĭ pe Dumnezeu prin călcarea
legiĭ? 24 Pentru că „numele lui Dum-
nezeu din pricina voastră este defai-
mat între neamurĭ," după cum este
scris.
25 Căcĭ tăerea împrejur foloseşte
într'adevĕr daca facĭ legea; dar daca
eştĭ călcător de lege, tăerea ta împre-
jur s'a facut netăere împrejur. 26 De-
cĭ daca netăerea împrejur păzeşte ho-
tarîrile legiĭ, oare netăerea lui împre-
jur nu va fi socotită ca tăere împrejur?
27 Şi cea din fire netăere împrejur
care împlineşte legea te va judeca pe
tine calcător de lege în litera şi tăere
împrejur. 28 Pentru că nu este Iu-
deu cel în afară, nicĭ taere împrejur
cea în afară în carne; 29 Ci Iudeu
este cel în ascuns şi tăere împrejur a
inimei *este* în spirit iar nu în litera·
pentru care lauda nu *este* de la oameni
ci de la Dumnezeu.

Toţi omenii fară deosebire sûnt păcătoşĭ şi devin drepţĭ fără merit, prin credinţă. Credinţă în Christos mântueşte. Credinţa nu desfiinţează legea.

3 Decĭ care *este* maĭ multul Iudeului,
sau care *este* folosul tăeriĭ împre-
jur? 2 *Este* mult în orĭ ce chip. Maĭ
ânteiu că le au fost încredinţate cuvin-
tele lui Dumnezeu. 3 Cum dar daca
uni n'au crezut? Nu cum va necre-
dinţa lor va desfiinţa credincioşica lui
Dumnezeu? 4 Să nu fie; dar fie
Dumnezeu iubitor de adevĕr, „iar orĭ
ce om mincinos", dupĕ cum este scris:
„Ca să fiĭ îndreptăţit în cuvintele tale,
şi să biruieştĭ când veĭ judeca tu."
5 Daca dar nedreptatea noastră în-
vederează dreptatea lui Dumnezeu, ce
vom zice? Nu cumva că Dumnezeu
care cercetează cu mâniea sa este ne-
drept? — ca un om vorbesc. — 6 Să
nu fie; căcĭ cum va judeca Dumnezeu
lumea? 7 Iar daca în a mea min-
ciună a prisosit adevĕrul lui Dumne-
zeu spre mărirea lui, pentru ce maĭ sûnt
şi eu judecat ca pĕcatos, 8 Şi să nu
facem cele rele ca să vie cele bune,
dupĕ cum sûntem defaimaţĭ şi dupĕ
cum spun uni că zicem noĭ? Osînda
lor este dupĕ drept.
9 Ce este dar? Avem noĭ apărare?
Nicĭ de cum, pentru că am învinuit
maĭ 'nainte atât pe Iudei cât şi pe
Elenĭ că toţĭ sûnt sub pĕcat, 10 Dupĕ
cum este scris că: „Nu este drept nicĭ
unul măcar, 11 Nu este care înţe-
lege, nu este care caută pe Dumne-
zeu; 12 Toţi s'au abătut, împreună
netrebuitorĭ s'au făcut; nu este care
face bunătate, nu este pênĕ la unul.
13 Mormênt deschis *este* gâtlejul lor.
Cu limbile lor vicleniau, venin de
aspide sub buzele lor. 14 A căror
gură *este* plină de blestem şi amără-
ciune; 15 Iuţĭ sûnt picioarele lor
spre vărsare de sînge, 16 Derăpă-
nare şi silnicie în caile lor, 17 Şi
cale de pace n'au cunoscut. 18 Nu
este temere de Dumnezeu înaintea ochi-
lor lor."
19 Ştim ânsĕ că tot ce zice legea,
pentru cei care sunt în lege le spune,
ca orĭ ce gura sa fie închisă şi toată
lumea să fie vinovată lui Dumnezeu,
20 Pentru că din lucrurĭ ale legiĭ „ni-
menĭ nu va fi îndreptaţit înaintea lui";
căcĭ prin lege *sĕ dă* cunoştinţă de
pĕcat.
21 Astfel dar afara din lege s'a fă-
cut cunoscut îndreptăţire *care vine* de
la Dumnezeu, dovedită fiind de lege şi
de profeţĭ; 22 Indreptăţire *care vine*
de la Dumnezeu prin credinţă în Iisus
Christos pentru toţĭ *şi peste toţĭ* care
cred. Căcĭ nu este deosibire, 23 Pen-
tru că toţĭ pĕcătuiră şi au lipsă de
marirea lui Dumnezeu, 24 Indreptă-
ţiţĭ fiind ei prin dăruire cu al lui dar
prin rĕscumpĕrarea care este în Christos
Iisus; 25 Pe care Dumnezeu 'l a pus
la privire ispăsitor prin credinţa în al
sĕu sînge, spre arătare a dreptaţiĭ lui,
pentru trecerea prin îngăduirea lui
Dumnezeu a pĕcatelor sĕvîrşite mai
'nainte, 26 Spre arătarea dreptăţiĭ
lui în timpul de acum, pentru ca să
fie el drept şi îndreptăţind pe cel din
credinţă în Iisus.
27 Decĭ unde este lauda? Afară fu
lăsată. Prin care lege? A lucrurilor?
Nu, ci prin lege de credinţa. 28 Cacĭ
socotim că omul este îndreptăţit prin
credinţă fără lucrurĭ ale legiĭ.
29 Sau Dumnezeu este al Iudeilor
numaĭ? Nu şi al neamurilor? Este şi
al neamurilor, 30 De oare ce unul
este Dumnezeul, care va îndreptăţi
tăerea împrejur din credinţă, şi ne-
tăerea împrejur prin credinţă.
31 Decĭ desfiinţam noĭ legea prin
credinţă? Să nu fie, ci statornicim
legea.

Abraam însuşĭ prin credinţă a fost îndreptăţit. Darul lui Dumnezeu fu dat lui Abraam când nu era tăeat împrejur.

4 Decĭ ce vom zice că Abraam stră-
moşul nostru a fost aflat dupĕ trup?
2 Pentru că daca Abraam a fost
din lucrurĭ îndreptăţit, are cuvînt de
laudă, dar nu înaintea lui Dumnezeu.
3 Cacĭ ce zice scriptura? „Abraam
crezu lui Dumnezeu, şi 'i se socoti ca
îndreptăţire." 4 Ânsĕ celui care lu-
crează nu 'i se socoteşte plata cuve-
nită dupĕ dar, ci dupĕ datorie; 5 Iar
celui care nu lucrează, dar crede în
cel care îndreptaţeşte pe necinstitorul
de Dumnezeu, 'i se socoteşte credinţa
lui ca îndreptaţire.
6 Dupĕ cum şi David rosteşte lauda
fericiriĭ omului, căruia Dumnezeu 'i
socoteşte fara lucrurĭ îndreptăţire, *zi-
cênd*: 7 „Fericiţĭ ale caror farade-
legĭ au fost lăsate şi ale caror pĕcate
aŭ fost acoperite; 8 Fericit barba-
tul al căruĭ pĕcat nu 'l va socoti Dom-
nul."
9 Decĭ lauda acestei fericirĭ *este* pen-
tru tăerea împrejur sau şi pentru ne-

tăerea împrejur? Căcĭ zicem: „sĕ so-
coti lui Abraam credinţa ca îndrep-
tăţire.“
10 Decĭ cum sĕ socoti? Fiind el în
tăere împrejur sau în netăere împre-
jur? Nu în tăere împrejur, ci în ne-
tăere împrejur. 11 Şi semn de tăere
împrejur primi ca pecete a îndreptă-
ţiriĭ credinţei celei în netăerea împre-
jur, pentru ca să fie el parintele tutu-
ror care în netăere împrejur *fiind* cred,
spre a li se socoti şi lor îndreptăţire,
12 Şi părinte al tăeriĭ împrejur pentru
aceia care sûnt nu numaĭ în tăere îm-
prejur, dar şi merg în urmele credin-
ţei cele în netăere împrejur a părin-
telui nostru Abraam.
13 Pentru că făgăduinţa, ca să fie
el moştenitor al lumiĭ n'a fost făcută
nicĭ lui Abraam nicĭ urmaşilor sĕi prin
lege, ci prin îndreptăţire din credinţă.
14 Căcĭ daca cei din lege sûnt moşte-
nitorĭ, zădărnicită este credinţa şi des-
fiinţată este făgăduinţa; 15 Pentru
că legea pricinueşte mânie; iar unde
nu este lege, nu este nicĭ călcare de
lege. 16 De aceea din credinţă *sûnt
moştenitori*, ca *să fie* ei după dar, pen-
tru ca făgăduinţa să fie temeinică
pentru toţĭ urmaşi, nu numaĭ pentru
cei din lege ci şi pentru cei din cre-
dinţa lui Abraam, care este părintele
nostru tuturor, 17 — Dupĕ cum este
scris că „te am pus părinte al multor
neamurĭ“ —, faţă de Dumnezeu înain-
tea căruia crezu, care dă vieaţă celor
morţĭ şi cheamă cele ce nu sûnt ca
fiind; 18 *Abraam*, care improtiva
nădejdiĭ, pe nădejde *întemeiat* crezu,
ca să fie el părinte al multor neamurĭ
dupĕ rostirea: „astfel vor fi urmaşi
tĕĭ;“ 19 Şi fiind că nu fu slab în
credinţă, nu 'şĭ îndreptă privirea la
ênsuşĭ corpul sĕu amorţit — fiind cam
de o sută de anĭ, — nicĭ la amorţirea
pêntecelui Sarei; 20 Şi în vederea
făgăduinţei lui Dumnezeu nu şovai în
necredinţă, ci fu împuternicit în cre-
dinţă, dând mărire lui Dumnezeu,
21 Şi deplin încredinţat fiind că ceea
ce a făgaduit puternic este să şi facă.
22 De aceea „'i se şi socoti ce îndrep-
tăţire.“
23 Şi nu s'a scris pentru dênsul
numaĭ că „'i se socoti“, 24 Ci şi
pentru noĭ cărora are să ni sĕ soco-
tiască, care credem în acela care a în-
vieat dintre morţĭ pe Iisus Domnul
nostru, 25 Care „fu dat pentru gre-
şalele noastre“ şi fu învieat pentru în-
dreptaţirea noastră.

Mântuirea vine din credinţă. Moartea şi învierea lui Christos este pentru noĭ.

5 Decĭ îndreptăţiţĭ fiind noĭ din cre-
dinţă avem pace la Dumnezeu prin
Domnul nostru Iisus Christos, 2 Prin
care am avut şi apropierea prin cre-
dinţă la acest dar, în care stăm şi ne
lăudăm pe nădejdea măririĭ lui Dum-
nezeu.
3 Şi nu numaĭ *pe nădejde ne lău-
dăm*, ci ne lăudam şi în suferinţe,
ştiind că suferinţa pricinueşte staruin-
ţă, 4 Iar stăruinţa încercare, şi în-
cercarea nădejde; 5 Iar nădejdea nu
dă de ruşine, pentru că iubirea lui
Dumnezeu este turnată în inimile
noastre prin spirit sânt care ne fu dat
noĕ.
6 Pentru că, fiind noĭ ânchĕ nepu-
tincioşĭ, Christos la timp cuvenit mu-
ri pentru necinstitorĭ de Dumnezeu.
7 Negreşit cu anevoe va muri cineva
pentru un drept; căcĭ pentru cel bun
poate şi îndrasneşte cineva să moară;
8 Dumnezeu dar învederează către noĭ
iubirea sa ênsăşĭ, pentru că Christos,
fiind noĭ ânchĕ pĕcătoşĭ, muri pentru
noĭ. 9 Decĭ îndreptăţiţĭ fiind acum
în sîngele lui, mult maĭ lesne vom fi
scăpaţı prin el de mâniea *dumnezeească*,
10 Căcĭ daca, urîţĭ fiind noĭ, am fost
împăcaţĭ cu Dumnezeu prin moartea
Fiului sĕu, mult maĭ vîrtos, împăcaţı
fiind, vom fi scăpaţĭ prin vieaţa lui;
11 Dar nu numaĭ *vom fi scăpaţĭ*, ci
şi ne lăudăm în Dumnezeu prin Dom-
nul nostru Iisus Christos, prin care am
luat acum împăcarea.

După cum pĕcatul şi mórtea a venit prin Adam astfel dreptatea şi viéţa prin Christos la toţı ómeniĭ.

12 Drept aceea dupĕ cum printr'un
om intră pĕcatul în lume, şi prin pĕcat
moartea, şi astfel moartea străbătu la
toţĭ oameni, pentru că toţĭ pĕcătuiră;
13 Căcĭ pênĕ la lege era pĕcat în lume,
dar pĕcat nu sĕ trece în socoteală când
nu este lege. 14 Totuşĭ moartea a
domnit de la Adam pênĕ la Moise şi
peste cei care nu pĕcatuiră în asemă-
narea călcăriĭ lui Adam, care este chip
al celui viitor. 15 Ânsĕ nu dupĕ cum
este greşala, aşa şi darul, căcĭ daca cei
mu ţĭ au murit prin greşala unuia, cu
mult maĭ mult a prisosit la cei mulţĭ
darul lui Dumnezeu şi dăruirea prin
darui unui om, Iisus Christos. 16 Şi
darul nu este ca printr'unul care pĕ-
catui; pentru că de la unul *este* jude-

care spre osîndă, iar darul *este* din multe
greşălĭ spre îndreptăţire. 17 Căcĭ daca
prin greşala unuia domni moartea prin-
tr'unul, cu mult maĭ mult cei care prii-
mesc prisosirea darului şi a dăruiriĭ
îndreptaţiriĭ vor domni în vieaţă prin-
tr'unul, Iisus Christos. 18 Decĭ dar,
după cum printr'o greşală *veni* osîndă
pentru toţı oameni, tot aşa şi printr'o
hotărîre de îndreptaţire *veni* pentru
toţĭ oameni îndreptaţire care dă vieaţă.
19 Cacĭ după cum prin neascultarea
unui om cei mulţĭ sĕ făcură pĕcătoşĭ,
tot aşa şi prin ascultarea unuia cei
mulţĭ sĕ vor face drepţĭ.
20 Dar sĕ maĭ alătură legea ca să
se îmulţiască greşala; şi unde s'a îmul-
ţit pĕcatul, a prisosit darul peste mĕ-
sură, 21 Pentru ca după cum a dom-
nit pĕcatul în moarte, tot aşa să dom-
niască şi darul prin îndreptaţire spre
vieaţă vecĭnică prin Iisus Christos,
Domnul nostru.

*Sfinţirea şi noua ascultare e rodul în-
dreptăţiriĭ prin credinţă.*

6 Ce vom zice dar? Să rĕmânem în
pĕcat pentru ca să se îmulţiasca
darul? 2 Să nu fie. Noĭ care ne am
lepădat de pĕcat, cum vom maĭ veţui
într'ênsul? 3 Sau nu cunoaşteţĭ că
toţĭ care am fost botezaţĭ în Christos
Iisus, în moartea lui am fost botezaţĭ?
4 Deci îmormêntaţĭ am fost împreună
cu dênsul prin botezul în moartea *lui*,
pentru ca după cum Christos fu sculat
dintre morţĭ prin mărirea Tatălui, aşa
şi noĭ să umblăm în înoire de vieaţă.
5 Căcĭ, daca ne am făcut împreună
părtaşĭ în asemănarea morţiĭ lui, vom
fi şi în aceea a învieriĭ lui, 6 De
oare ce cunoaştem aceasta, că omul
nostru cel vichiu fu rĕstignit împreună
cu dênsul, ca să fie desfiinţat corpul
pĕcatului, pentru ca noĭ să nu maĭ
slujim pĕcatului; 7 Fiind că cine a mu-
rit este desvinovaţit de pĕcat. 8 Daca
dar am murit împreună cu Christos,
credem că vom şi veţui împreună cu
dênsul, 9 Ştiind că Christos sculat
fiind dintre morţĭ nu maĭ moare; moar-
tea nu maĭ are stapînire peste el.
10 Căcĭ ceea ce a murit, a murit o
dată pentru totdauna faţa de pĕcat;
iar ceea ce veţueşte, faţă de Dumne-
zeu veţueşte. 11 Aşa şi voĭ socotiţĭ
vĕ pe voĭ ênşivĕ că sûnteţĭ morţĭ faţă
de pĕcat, dar veţuind faţă de Dumne-
zeu în Christos Iisus, *Domnul nostru.*
12 Decĭ să nu domniască pĕcatul
în corpul vostru cel muritor, spre a
'l asculta în poftele lui, 13 Nicĭ nu
înfăţişaţĭ pĕcatului membrele voastre
ca arme de nedreptate, ci înfăţişaţi vĕ
pe voĭ ênşivĕ lui Dumnezeu ca fiind
viĭ dintre morţĭ, şi membrele voastre
înfăţişaţi le lui Dumnezeu *ca* arme ale
îndreptăţiriĭ. 14 Căcĭ pĕcatul nu va
avea stapînire peste voĭ; pentru că nu
sûnteţĭ sub lege ci sub dar.
15 Decĭ ce *este*? Să pĕcătuim, pen-
tru că nu sûntem sub lege ci sub dar?
Să nu fie. 16 Nu ştiţĭ voĭ că cui vĕ
înfaţişaţĭ pe voĭ ênşivĕ robĭ spre ascul-
tare, robĭ sûnteţĭ ai aceluia de care
ascultaţĭ, fie ai pĕcatului spre moarte,
fie ai ascultăriĭ spre îndreptăţire?
17 Dar mulţumită lui Dumnezeu că
eraţĭ robĭ ai pĕcatului, şi aţĭ ascultat
din inimă de al învăţăturiĭ isvod la
care aţĭ fost daţĭ. 18 Scutiţĭ fiind
ânsĕ de pĕcat, aţĭ fost făcuţĭ robĭ pen-
tru îndreptăţire. 19 Omeneşte vor-
besc din pricină de neputinţă a trupu-
lui vostru. Căcĭ după cum aţĭ înfăţişat
membrele voastre roabe necurăţeniı şi
fărădelegiĭ spre fărădelege, astfel acum
înfaţişaţı membrele voastre roabe în-
dreptăţiriĭ spre sânţire. 20 Căcĭ când
eraţĭ robĭ ai pĕcatului, eraţĭ scutiţĭ de
îndreptăţire. 21 Decĭ ce rod aveaţĭ
atuncĭ de la acelea de care avum vĕ
ruşinaţĭ? Pentru că sfîrşitul acelora
este moarte 22 Acum dar scutiţĭ
fiind de pĕcat, şi robĭ fiind facuţĭ lui
Dumnezeu, aveţĭ rodul vostru spre
sânţire, iar sfîrşitul vieaţa vecĭnică.
23 Pentru că plata pĕcatului este
moarte, iar darul lui Dumnezeu vieaţă
vecĭnică în Christos Iisus, Domnul
nostru.

*Legea (ceremonială) fiind desfiinţată,
trebue să ne supunem lui Christos.*

7 Sau nu ştiţĭ, fraţilor, — căcĭ cu-
noscĕtorilor de lege le vorbesc —
că legea are stăpînire asupra omului
pe cât timp este el în vieaţă? 2 Căcĭ
femeea maritată este legată prin lege
de bărbatul ei în vieaţa; iar daca va
fi murit bărbatul, ea este desfacuta
de legea *care o lega* cu bărbatul.
3 Decĭ dar în vieaţă fiind bărbatul ei
se va numi adultera, daca sĕ face *fe-
mee* altui bărbat; iar daca va fi murit
bărbatul ei, scutită este de lege spre
a nu fi ea adulteră, fiind *femee* altui
barbat.
4 Astfel, fraţi mei, şi voĭ omorîţĭ
aţĭ fost faţă de lege prin corpul lui
Christos, spre a fi voĭ ai altuia, ai ce-
lui sculat dintre morţĭ, pentru ca să

aducem roade lui Dumnezeu. 5 Căcĭ,
când eram în carne, patimile pĕcatelor
care sûnt prin lege erau lucrătoare în
membrele noastre, ca să aducă roade
morţiĭ; 6 Dar acum furăm desfăcuţi
de lege, morţĭ fiind *faţă de aceea* în
care eram ţinuţĭ cu silnicie, astfel că
noĭ slujim în înoirea spiritului şi nu
în vechimea literei.

7 Ce vom zice dar? Este legea
pĕcat?

Să nu fie. Dar pĕcatul nu 'l am cu-
noscut decât prin lege; căcĭ pofta n'o
ştiam, daca nu zicea legea: „nu pofti."
8 Pĕcatul dar luând pornire prin po-
runcă lucră cu desĕvîrşire în mine orĭ
ce poftă; pentru că fară lege mort
este pĕcatul. 9 Şi eu eram altă data
viu fără lege; dar când veni porunca,
pĕcatul iar a învieat, 10 Şi eu am
murit şi porunca care era spre vieaţă,
aceasta 'mi sĕ înemeri spre moarte;
11 Căcĭ pĕcatul luând pornire prin po-
runcă mĕ amăgi şi printr'ênsa mĕ o-
morî. 12 Astfel dar legea *este* sântă,
şi porunca *este* sântă şi dreaptă şi
bună.

13 Deci ce era bun 'mi a fost
moarte?

Să nu fie; ci pĕcatul *'mi a fost
moarte,* ca să se arate pĕcat *prin aceea*
ca prin ce era bun 'mi a pricinuit
moarte, pentru ca pĕcatul să fie prin
porunca peste mĕsură pĕcatos.

Carnea luptă împotriva spiritului. Omul e robul pĕcatului.

14 Căcĭ ştim că legea este în sine
spirituală; iar eu sûnt de carne, vîndut
sub pĕcat. 15 Pentru că ce sĕvîrşesc
nu cunosc; de oare ce nu ce voesc
aceasta făptuesc; ci ce urăsc aceasta
fac. 16 Iar daca nu ce voesc aceasta
fac, zic împreună cu legea că ea este
bună. 17 Acum dar nu maĭ sĕvîr-
şesc eu aceasta, ci pĕcatul care lo-
cueşte în mine. 18 Cacĭ ştiu că ceva
bun nu locueşte în mine, adecă în car-
nea mea; pentru ca a voi este în mine,
dar a lucra cu desĕvîrşire binele nu.
19 Cacı nu fac binele pe care 'l voesc,
ci rĕul pe care nu 'l voesc pe acesta
'l faptuesc. 20 Iar daca ce nu voesc
aceasta fac, nu maĭ sĕvîrşesc eu ace-
asta, ci pĕcatul care locueşte în mine.
21 Decĭ gasesc pentru mine, care voesc
legea spre a face binele, că rĕul 'mi
sta înainte. 22 Mĕ bucur ânsĕ îm-
preună cu legea lui Dumnezeu potri-
vit omului d'inauntru, 23 Dar vĕd în
membrele mele o altfel de lege, lup-
tându se împrotiva legiĭ minţiĭ mele şi
robindu mĕ pentru a pĕcatului lege,
care este în membrele mele. 24 Mun-
cit om sûnt eu! Cine mĕ va scăpa de
corpul acestei morţı? 25 Mulţumesc
lui Dumnezeu prin Iisus Christos Dom-
nul nostru. Decĭ dar eu ênsumĭ slujesc
cu mintea legiĭ lui Dumnezeu, iar cu
carnea legiĭ pĕcatului.

Credincioşiĭ sûnt scutiţĭ de osândire, umblând după spiritul divin, devin fiiĭ lui Dumneḑeŭ şi sûnt împreună moştenitorĭ cu Christos. Făptura suspina. Spiritul mijloceşte pentru cei sânţı. Unirea celor aleşĭ ai lui Dumnezeu cu Christos.

8 Nicĭ o osîndire acum dar pentru cei
care sûnt în Iisus Christos, *cei care
umblă nu potrivit cărniĭ, ci potrivit
spiritului.* 2 Pentru că legea spiritu-
lui care duce la vieaţă în Christos
Iisus m'a scutit de legea pĕcatului şi
a morţiĭ. 3 Căcĭ ceea ce era peste
putinţă legiĭ, întru cât era neputin-
cioasa prin carne, Dumnezeu, trimiţênd
pe ênsuşĭ Fiul sĕu în asemănare de
carne pĕcătoasă şi pentru pĕcat, osîn-
di pĕcatul în carne, 4 Pentru ca ho-
tărîrea legiĭ să fie împlinită în noı,
care nu umblam potrivit cărniĭ ci po-
trivit spiritului.

5 Căcĭ care sûnt potrivit cărniĭ
gândesc cele ale cărniĭ, iar care sûnt
potrivit spiritului cele ale spiritului.
6 Pentru că gândirea carniĭ este moarte,
iar gândirea spiritului vieaţă şi pace:
7 De oare ce gândirea cărnii este vrăj-
maşă împrotiva lui Dumnezeu; pentru
că nu sĕ supune legiĭ lui Dumnezeu,
cacĭ nicĭ nu poate. 8 Iar cei care
sûnt în carne nu pot să placă lui Dum-
nezeu.

9 Voĭ ânsĕ nu sûnteţĭ în carne ci în
spirit, daca într'adevĕr locueşte în voĭ
spiritul lui Dumnezeu. Iar daca cineva
nu are spiritul lui Christos, acesta nu
este al lui. 10 Şi daca Christos este
în voĭ, corpul *este* mort faţă de pĕcat,
iar spiritul este vieaţă faţă de îndrep-
taţire. 11 Daca dar spiritul celui
care sculâ pe Iisus dintre morţĭ lo-
cueşte în voĭ, cel care sculâ pe Chri-
stos Iisus dintre morţĭ va face viĭ,
prin spiritul sĕu care locueşte în voĭ, şi
corpurile voastre muritoare. 12 Decĭ
dar, fraţilor, datorĭ sûntem nu cărniĭ,
ca să veţuim potrivit carniĭ. 13 Cacĭ
daca veţuiţĭ potrivit carniĭ, aveţĭ să mu-
riţı; iar daca în virtutea spiritului omo-
rîţĭ lucrările corpului, veţĭ fi în vieaţă

14 Căcĭ toţĭ care sûnt mânaţĭ de
spiritul luí Dumnezeu, aceştia sûnt fiĭ
ai lui Dumnezeu. 15 Pentru că nu
primirăţĭ spirit de robie iar spre te-
mere, ci primirăţĭ spirit de infiare, în
care strigăm: Abba, Tată. 16 Spiri-
tul ênsuşĭ mărturiseşte împreuna cu
spiritul nostru că sûntem fiĭ ai lui
Dumnezeu. 17 Iar daca *sûntem* fiĭ,
şi moştenitorĭ *sûntem*; moştenitorĭ ai
lui Dumnezeu şi împreună moştenitorĭ
ai lui Christos, daca într'adevĕr sufe-
rim împreună cu dênsul ca să şi fim
măriţĭ împreună cu el.

18 Cacĭ socotesc că suferinţele tim-
pului d'acum nu sûnt de acelaş preţ
faţă de marirea ce are să fie descope-
rita pentru noĭ. 19 Pentru că dorul
staruitor al fapturei aşteaptă cu nerab-
dare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.
20 Find că faptura fu supusă zădăr-
niciĭ, nu de bună voe, ci pentru acela
care *o* supuse pe temeiul nădejdiĭ.
21 Căcĭ ênsuşĭ faptura va fi scutita de
robiea stricăciuniĭ, spre a fi stapînă de
sine a măririĭ fiilor lui Dumnezeu.
22 Căcĭ ştim că toată făptura suspină
şi este în durerĭ pênĕ acum. 23 Dar
nu numaĭ *toată făptura,* ci şi noĭ, deşi
avem pîrga spiritului, şi noĭ chiar
suspinăm în noĭ ênşine, aşteptând cu
nerabdare înfiarea, rĕscumpĕrarea cor-
pului nostru. 24 Căcĭ în nădejde am
fost mântuiţi; dar nădejde vĕzută nu
este nădejde; căcĭ cine nădăjdueşte
ceea ce vede? 25 Iar daca nădaj-
duim ce nu vedem, aşteptăm cu sta-
ruinţă.

26 Astfel dar şi spiritul vine în
ajutor slăbiciĭ uniĭ noastre. Căcĭ nu
ştim ce să cerem întru cât trebue în
rugăciunile noastre, dar acelaş spirit
mijloceşte pentru binele nostru prin
suspinurĭ de nespus. 27 Iar cercetă-
torul inimilor ştie care *este* gândirea
spiritului, fiind că se roagă pentru sânţĭ
dupĕ cum voeşte Dumnezeu.

28 Ştim că pentru cei care iubesc
pe Dumnezeu orĭ ce lucreaza spre bine
împreună, ca pentru uni care sûnt
chemaţĭ potrivit unei punerĭ la cale.
29 Căcĭ pe care 'i a cunoscut maĭ
d'inainte, 'i a şi rînduit maĭ d'inainte
asemănaţĭ la faţa cu chipul Fiului sĕu,
pentru ca să fie El întêiunascut între
mulţĭ fraţĭ; 30 Iar pe care 'i a rîn-
duit maĭ d'inainte, pe aceştia 'i a şi
chemat; şi pe care 'i a chemat, pe
aceştia 'i a şi îndreptăţit; iar pe
care 'i a îndreptaţit, pe aceştia 'i a şi
marit.

31 Ce vom zice dar faţă de acestea?
Daca Dumnezeu *este* pentru noĭ, cine
sta împrotiva noastră? 32 Care în-
tr'adevĕr nu cruţă pe ênsuşĭ Fiul sĕu,
ci îl dete pentru noĭ toţĭ, cum nu ne
va dărui şi împreună cu dênsul toate?
33 Cine va ridica învinuire împrotiva
aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este
îndreptăţitor? 34 Cine este osînditor?
Christos Iisus care muri, dar maĭ vîr-
tos care fu sculat dintre morţı, care
este de a dreapta lui Dumnezeu, care
şi mijloceşte pentru noĭ?

35 Cine ne va despărţi de iubirea
lui Christos? Suferinţa sau strimtorare
sau urmărire sau foamete sau golătate
sau primejdie sau spadă? 36 Dupĕ
cum este scris că „pentru tine sûntem
omorîţĭ toată zioa, socotiţĭ am fost ca
oi de înjunghere.“ 37 Dar în toate
acestea maĭ mult biruim prin cel care
ne iubi pe noĭ. 38 Căcĭ sûnt încre-
dinţat că nicĭ moarte nicĭ vieaţă, nicĭ
îngerĭ nicĭ stapînirĭ, nicĭ ce este acum
nicĭ ce va fi, nicĭ puterĭ 39 Nicĭ în-
ălţime nicĭ adîncime nicĭ vre o altfel
de făptură nu va putea să ne despartă
de iubirea lui Dumnezeu ce este în
Christos Iisus Domnul nostru.

*Făgăduinţa lui Dumnezeu este nestră-
mutată. Adevĕraţi urmaşĭ ai lui Abraam.
Darul lui Dumnezeu. Iacob şi Esau,
Moise şi Farao. Profeţiĭ despre alegerea
neamurilor.*

9 Adevĕr zic în Christos, nu mint,
ştiinţa de mine ênsumĭ dovedindu
'mi împreună cu mine în spiritul sânt,
2 Că mare întristare am şi neîncetata
durere în inima mea. 3 Căcĭ aş dori
să fiu eu ênsumĭ anatema de la Chri-
stos pentru fraţi mei, rudele mele dupĕ
trup, 4 Ca uni care sûnt Israeliţĭ,
care au înfiarea şi marirea şi aşeză-
mintele şi darea legiĭ şi slujba dumne-
zeească şi fagaduinţele, 5 Care au
parinţĭ, şi din care *este* dupĕ trup Chri-
stosul, care este peste toate Dumnezeu
binecuvîntat în vecĭ. Amin.

6 Dar nu *vorbesc* de felul cum a
căzut cuvîntul lui Dumnezeu. Căcĭ nu
toţĭ care sûnt din Israel sûnt Israeliţi;
7 Şi nu pentru că sûnt urmaşi lui
Abraam, *sûnt* toţĭ fiĭ, ci: „în Isaak 'ţi
se va numi urmaş“; 8 Adecă, nu fii
din trup sûnt fiĭ ai lui Dumnezeu, ci
fii din fagăduinţă sûnt socotiţĭ drept
urmaşĭ. 9 Căcĭ cuvîntul făgăduinţei
este: „pe timpul acesta voĭ veni şi Sara
va avea fiu.“

10 Dar nu numaĭ *Sara avu cuvînt*

dumnezeesc, ci şi Rebeca avênd pat de
la unul, de la Isaac parintele nostru,
11 — Căcĭ deşi nu erau ânchĕ nascuţı
copii şi nu făptuiră ceva bine sau rĕu,
pentru ca gasirea cu cale a lui Dum-
nezeu să rĕmâe potrivit alegeriĭ, nu din
fapte ci de la cel care cheamă —,
12 'I sĕ zise că „cel mare va sluji ce-
lui mic;" 13 Dupĕ cum este scris:
„pe Iacob 'l am iubit, iar pe Esau 'l
am urît."
14 Ce vom zice dar? Nu cumva
este nedreptate la Dumnezeu? Sa nu
fie. 15 Cacĭ zice lui Moise: „voĭ mi-
lui pe orĭ cine miluesc, şi mĕ voĭ în-
dura de orĭ-cine mĕ îndur," 16 Decĭ
dar nu *este* de la cel care voeşte nici
de la cel care aleargă, ci de la Dum-
nezeu care milueşte. 17 Căcĭ scrip-
tura zice lui Farao că: „pentru aceasta
chiar te am deşteptat, ca să arăt în
tine puterea mea, şi ca să fie dat
în ştire numele meu în tot pămêntul."
18 Decĭ dar pe cine voeşte *îl* milueşte,
iar pe cine voeşte *îl* învîrtoşază.
19 Dar 'mi veĭ zice: pentru ce sĕ
maĭ plânge? Căcĭ hotărîriĭ lui cine sĕ
împrotiveşte?
20 Negreşit, omule, tu cine eştĭ care
rĕspunzĭ împrotiva lui Dumnezeu? „Nu
cumva va zice plăsmuitura către plăs-
muitor": pentru ce m'ai făcut astfel?
21 Sau nu are olarul putere peste lutul
lui, ca din aceeaşĭ frămêntătură să
facă un vas spre cinste, iar altul spre
necinst? 22 Cum dar, daca Dumne-
zeu voind să 'şĭ arate mâniea şi să 'şĭ
facă cunoscut puterea îngădui în multa
îndelungă răbdare vase de mânie în-
tocmite spre peire, 23 Şi ca să facă
cunoscut bogaţiea măreţiĭ lui peste
vase de mila pe care maĭ d'ainainte le
a gătit spre mărire? 24 *Astfel fiind*
noĭ, ne şi chemâ nu numaĭ dintre Iu-
deı ci şi dintre neamurĭ,
25 Dupĕ cum zice şi Osea: „Voĭ
numi pe care nu este poporul meu po-
porul meu, şi pe care nu este iubită
iubită, 26 Şi va fi în locul unde li
sĕ zise: voı nu sûnteţĭ poporul meu,
acolo vor fi numiţĭ fiĭ ai viului Dum-
nezeu."
27 Iar Isaia strigă despre Israel:
„daca numĕrul fiilor lui Israel ar fi ca
nisipul mării, rĕmăşiţa *numaĭ* sĕ va
mântui. 28 Căcĭ el va aduce la în-
deplinire şi scurt va alcătui judecată
în dreptate; pentru că Domnul va face
judecată *scurt alcătuita*" pe pămênt.
29 Şi dupĕ cum a zis maĭ înainte
Isaia: „Daca Domnul Sabaot nu ne ar
fi lăsat o sĕmînţă, ca Sodoma am fi fost
şi ca Gomora am fi fost asemanaţĭ."
30 Ce vom zice dar? Că neamurĭ
care nu aleargă dupĕ îndreptăţire apu-
cară îndreptaţirea, şi îndreptăţirea care
este din credinţă; 31 Iar Israel aler-
gând dupĕ legea îndreptăţiriĭ nu ajun-
se la lege *dătătoare* de îndreptăţire.
32 Pentru ce? Pentru că *alergarea fu*
nu din credinţă, ci dupĕ cum *este* din
lucrurĭ *ale legiĭ*; căcĭ „sĕ loviră de
peatra poticniriĭ," 33 Dupĕ cum este
scris: Iată eu pun în Sion peatră de
poticnire şi stâncă de sminteală, şi cine
crede într'ênsul nu va fi ruşinat."

Îndreptăţirea din credinţă faţă cu îndreptăţirea din lege. Profeţiĭ despre Iudeĭ şi neamurĭ.

10 Fraţilor, bunăvoinţa inimei mele
şi cererea către Dumnezeu *sûnt*
pentru dênşi spre mântuire. 2 Căcĭ
le mărturisesc că au rîvnă pentru
Dumnezeu, dar nu potrivit unei de-
pline înţelegerĭ; 3 Pentru că necu-
noscênd îndreptaţirea de la Dumnezeu
şi căutând să statorniciască a lor în-
dreptăţire, nu s'au supus îndreptăţiriĭ
de la Dumnezeu. 4 Căcĭ sfîrşit al
legiĭ este Christos spre îndreptăţire orĭ
cui care crede.
5 Căcĭ Moise scrie despre îndreptă-
ţirea care este din lege, că „omul care
va fi făcut acele *rînduelĭ* viu va fi
printr'ênsa." 6 Iar *despre* îndreptă-
ţirea din credinţă astfel zice: nu zice
în inima ta: „cine se va sui în cer?"
— aceasta însemnează a aduce jos pe
Christos; — 7 Sau orı cine se va
pogorî în abis?" — aceasta însemnează
a scoate afară pe Christos dintre morţĭ.
— 8 Dar ce zice? „Aproape de tine
este cuvîntul, în gura ta şi în inima
ta; adecă cuvîntul credinţei pe care 'l
predicăm. 9 Pentru că daca veĭ fi
mărturisit cu gura ta pe Domnul Iisus,
şi veĭ fi crezut în inima ta că Dumne-
zeu 'l a sculat dintre morţĭ, veĭ fi mân-
tuit; 10 Căcĭ cu inima sĕ crede spre
îndreptăţire, iar cu gura sĕ mărturi-
seşte spre mântuire.
11 Pentru ca scriptura zice: „orĭ
cine care crede într'ênsul nu va fi ru-
şinat." 12 Căcĭ nu este deosibire de
Iudeu şi Elen; fiind că el este Domn
al tuturor, bogat fiind pentru toţĭ care
'l cheamă. 13 „Pentru că orĭ cine
care va fi chemat numele Domnului
mântuit va fi."
14 Dar cum să cheme pe acela în
care nu crezură? Şi cum să creaza în

acela despre care nu auziră? Şi cum
să auză fără predicator? 15 Şi cum
să predice daca nu vor fi trimis? Dupĕ
cum este scris: „cât de frumoase sûnt
picioarele *celor care binevestesc pace,*
celor care binevestesc cele bune."
16 Dar nu toţĭ sĕ supuseră evangheliĭ.
Căcĭ Isaia zice: „Doamne, cine crezu
la cele auzite de la noĭ?" 17 Decĭ
credinţa *vine* din cele auzite, iar cele
auzite prin cuvîntul lui Christos.
18 Dar întreb, oare nu auziră ei?
Negreşit: Peste tot pămêntul eşi gla-
sul lor. Şi la marginile lumiĭ rosturile
lor. 19 Dar întreb, oare nu cunoscu
Israel? Moise cel d'intêiu zice: „Eu vĕ
voĭ întărîta asupra unui nepopor,
asupra unui popor neînţelegĕtor vĕ voĭ
aţîţa la mânie." 20 Iar Isaia îndrăs-
neşte şi zice: „Aflat am fost pentru cei
care nu mĕ caută, cunoscut m'am fă-
cut celor care nu întreabă de mine."
21 Şi către Israel zice: „toată zioa în-
tinseĭ mâĭnile mele către nn popor
neascultător şi împrotivitor cu vorba."

O parte de Iudeĭ sûnt aleşĭ, iar o parte respinşĭ. Necredinţa Iudeilor este mântuirea neamurilor. Tot Israelul va fi mântuit o dată.

11 Decĭ întreb, „oare înlătură Dum-
nezeu pe poporul sĕu?" Să nu
fie. Căcĭ şi eu sûnt Israelit, din nea-
mul lui Abraam, din seminţiea lui Be-
niamin. 2 „Dumnezeu nu înlătură pe
poporul sĕu" pe care îl cunoscu maĭ
d'înainte. Sau nu ştiţĭ ce spune scrip-
tura unde vĕ vorbeşte de Elie, cum sĕ
plânge el lui Dumnezeu împrotiva lui
Israel? 3 *Zicênd*: „Doamne, pe pro-
feţi tĕi 'i omorira, altarele tale din
temelie le rĕsturnară, şi eu am rĕmas
singur şi caută sufletul meu." 4 Dar
ce 'i zice rĕspunsul dumnezeesc? „'Mi
am lăsat şapte miĭ de bărbaţĭ, ca uni
care nu 'şi plecară genuchĭu lui Baal."
5 Decĭ astfel şi în timpul de acum a
fost o rĕmaşiţa potrivit unei alegerĭ
din dar; 6 Iar daca este din dar, nu
maĭ este din lucrurĭ; altfel darul nu
sĕ maĭ face dar. Şi *daca este din lu-
crurĭ, nu maĭ este dar; altfel lucrul nu
maĭ este lucru.*
7 Decĭ ce este? Israel nu dobîndi
aceea ce cauta cu staruinţă, iar cei
aleşĭ dobîndiră; şi ceilalţĭ fură învîr-
toşaţĭ, 8 După cum este scris: „Dum-
nezeu le dete spirit de ameţire, ochĭ
ca să nu vaza şi urechĭ ca să nu auză
pênĕ în zioa de azĭ." 9 Şi David
zice: „Facă se masa lor spre laţ şi
spre vînare, şi spre piedică şi *astfel*
spre rĕsplată lor, 10 Intunece se ochi
lor ca să nu vază, şi încovoae puru-
rea spinarea lor."
11 Decĭ întreb, oare nu sĕ potic-
niră ca să cază?
Să nu fie. Ci prin greşala lor *s'a
făcut* mântuirea pentru neamurĭ, ca sa
'i facă pe dênşi rîmnitorĭ. 12 Daca
dar greşala lor *fu* o bogăţie a lumiĭ
şi căderea lor o bogăţie a neamurilor,
cu cât maĭ vîrtos întreg numĕrul lor?
13 Voĕ neamurilor vĕ vorbesc. Decĭ
întru cât sûnt eu al neamurilor apo-
stol 'mi laud slujba mea, 14 Poate
cumva voĭ face rîmnitorĭ pe ai mei, şi
voĭ scăpa pe uni dintr'ênşi. 15 Cacĭ
daca înlăturarea lor este a lumiĭ îm-
păcare, ce *va fi* adăogirea lor daca nu
vieaţa dintre morţĭ? 16 Iar daca
pîrga este sântă şi frămêntătura *este
sântă*; şi daca radăcina este sântă, şi
ramurile *sûnt sânte*..
17 Şi daca unele dintre ramurĭ fură
rupte, tu ânsĕ, deşi maslin sĕlbatic
fiind, ai fost altoit într'ênsele şi te ai
făcut împreună părtaş al rădăcinei şi
al sucului maslinului, 18 Nu te mân-
dri faţa de ramurĭ; iar daca te mân-
dreştĭ, nu tu ţiĭ rădacina ci rădăcina
pe tine. 19 Dar veĭ zice: ramurĭ
fură rupte pentru ca eu să fiu altoit.
20 Bine; din pricina necredinţei fură
rupte, iar tu prin credinţă staĭ. Nu fiĭ
cu gândul pe sus, ci teme te. 21 Cacĭ
daca Dumnezeu nu cruţă ramurile
fireştĭ, nicĭ pe tine nu te va cruţa.
22 Decĭ vezĭ bunătate şi asprime
de la Dumnezeu; asprime către cei
care căzură, iar catre tine bunătate de
la Dumnezeu, daca veĭ fi stăruit în
bunătatea lui, altfel şi tu veĭ fi tăeat.
23 Şi aceia dar, daca nu vor fi staruit
în necredinţă, vor fi altoiţĭ; căcĭ pu-
ternic este Dumnezeu să 'i altoiască
iarăş. 24 Căcĭ daca tu ai fost tăeat
din firescul maslin sĕlbatic şi împro-
tiva firiĭ ai fost altoit în maslin bun,
cu atât maĭ vîrtos aceştia, care sûnt
fireştĭ, vor fi altoiţĭ în al lor maslin.
25 Cacĭ nu voesc, fraţilor, ca voĭ
să nu cunoaşteţĭ taina aceasta, pentru
ca să nu fiţĭ înţelepţĭ dupĕ a voastră
gasire cu cale, că învirtoşare a fost în
parte pentru Israel pênĕ ce va fi intrat
întreg numĕrul neamurilor. 26 Şi
astfel tot Israelul va fi mântuit, dupĕ
cum este scris: „Veni va din Sion Mân-
tuitorul, inlatura va necucerniciĭ de la
Iacob. 27 Şi acesta este aşĕzămêntul
eşit de la mine pentru dênşi, când voĭ

fi înlăturat pĕcatele lor.“ 28 Negre-
şit după evanghelie sûnt urîţĭ *de Dumnezeu* pentru voĭ, dar după alegere sûnt
iubiţĭ pentru părinţi lor; 29 Căcĭ
fără părere de rĕu sûnt darurile şi
chemarea lui Dumnezeu. 30 Pentru
că după cum şi voĭ n'aţĭ ascultat altă
dată de Dumnezeu, iar acum aţĭ fost
miluiţĭ prin neascultarea lor, 31 Ast-
fel şi aceştia n'au ascultat acum, ca
prin mila voastră să fie şi dênşi mi-
luiţĭ. 32 Căcĭ Dumnezeu închise îm-
preună pe toţĭ spre neascultare, pentru
ca pe toţĭ să 'i miluiască.

Preamărirea minunatelor căĭ dumnedeesci.

33 O, adîncime a bogăţiĭ şi a înţe-
lepciuniĭ şi a cunoştinţei lui Dumne-
zeu; cât de neprimitoare de cercetare
sûnt judecaţile lui şi cât de neprimi-
toare de urmare căile lui. 34 Pentru
că „cine a cunoscut gândul Domnu-
lui? Saŭ cine s'a facut sfetnicul lui?
35 Sau cine 'i a dat întêiu lui, şi 'i se
va da înapoĭ?“ 36 Că toate sûnt
dintr'ênsul şi printr'ênsul şi pentru
dênsul; *Lui* fie mărire în vecĭ. Amin.

Îndemnurĭ la sânţenie. Întrebuinţarea folositoare a deosebitelor darurĭ.

12 Vĕ îndemn dar, fraţilor, prin în-
durările lui Dumnezeu, ca să în-
făţişaţĭ corpurile voastre ca o jertfă
vie, sântă, bineplăcută lui Dumnezeu,
închinăciunea voastră cuvenită gân-
diriĭ. 2 Şi să nu fiţĭ în asemănare cu
veacul acesta, ci să vĕ schimbaţĭ prin
înoirea minţiĭ *voastre*, pentru ca să
cercetaţĭ voĭ care este voea lui Dum-
nezeu, binele şi bineplacutul şi desă-
vîrşitul.
3 Cacĭ în puterea darului care 'mi
este dat mie zic orĭ cui care este între
voĭ, să nu fie cu gând maĭ pe sus de-
cât ceea ce trebue să gândiască, ci să
gândiască ca să fie întreg la minte,
Dumnezeu a împărţit fie căruia după
mĕsură de credinţă. 4 Pentru că după
cum într'un singur corp avem multe
membre, şi membrele toate nu au
aceeaşi lucrare, 5 Astfel noĭ cei
mulţĭ un singur corp sûntem în Chri-
stos, iar câte unul sûntem membri uni
pentru alţi.
6 Avênd ânsĕ deosibite darurĭ po-
trivit darului care ne a fost dat noĕ;
fie profeţie după mĕsura credinţei, *să
profetizăm*; 7 Fie diaconie, în dia-
conie *să fim*; fie că este învăţător, în
învaţatură *să fie*; 8 Fie că este în-
demnător, în îndemnare *să fie*; cel care
împărtăşaşte cu firească nevinovăţie
să împărtăşască; cel care este rînduit
maĭ mare, cu sîrguinţă *să fie*; cel care
milueşte, cu blîndeţe *să miluiască*.
9 Iubirea *să fie* fără făţărie. Urîţĭ
rêul, lipiţi vĕ de bine;
10 In iubirea frăţească uni către
alţi fiţĭ cu iubire firească în cinste fiţĭ
calăuză uni altora, 11 In sîrguinţa
nepregetătorĭ, fiţĭ ferbinţĭ cu spiritul,
slujiţi Domnului. 12 In puterea nă-
dejdiĭ bucuraţi vĕ, în suferinţă fiţĭ sta-
tornicĭ, în rugăciune fiţi stăruitorĭ cu
rabdare, 13 La trebuinţele sânţilor
faceţi vĕ părtaşĭ, grăbiţi vĕ cu ospita-
litatea.
14 Binecuvîntaţĭ pe cei care vĕ
urmăresc; binecuvîntaţĭ şi nu bleste-
maţĭ.
15 Să vĕ bucuraţĭ cu cei care sĕ
bucură, să plângeţĭ cu cei care plâng.
16 Gândiţĭ aceeaş uni pentru alţi; nu
gândiţĭ la cele înalte, ci lăsaţi vĕ a fi
duşĭ de cele smerite; nu vĕ faceţĭ în-
ţelepţĭ după a voastră găsire cu cale.
17 Nu resplătiţĭ nimeuui rĕu pen-
tru rĕu; purtaţĭ grijă de cele bune
înaintea tuturor oamenilor, 18 Daca
este cu putinţă, întru cât vĕ priveşte,
trăiţĭ în pace cu toţĭ oameni; 19 Nu
vĕ rĕsbunaţĭ voĭ ênşivĕ, iubiţilor, ci
daţĭ loc mâniĭ; căcĭ scris este: „a mea
este rĕsbunarea, eu voĭ resplăti, zice
Domnul. 20 Ci daca va fi flămînzit
vrăjmaşul tĕu, dă 'i de mâncare; daca
va fi însetat, dă 'i să bea; căcĭ făcênd
aceasta cărbunĭ de foc veĭ grămădi pe
capul lui.“ 21 Nu fiĭ biruit de catre
rĕu, ci biruеşte rĕul prin bine.

Supunerea faţă de stăpînirĭ.

13 Orĭ ce suflet fie supus înaltelor
stăpînirĭ. Căcĭ nu este stăpînire
decât de la Dumnezeu, iar care sûnt de
Dumnezeu sûnt rînduite. 2 Astfel
cine nu este supus stăpîniriĭ sĕ împro-
tiveşte întocmiriĭ lui Dumnezeu; iar
cei care sĕ împrotivesc vor lua osînda
pentru dênşi ênşile. 3 Pentru că cei
marĭ nu sûnt o teamă pentru fapta
bună ci pentru rĕu. Voeştĭ dar să nu
te temĭ de stăpînire? Fă binele, şi veĭ
avea laudă de la dênsa. 4 Căcĭ este
slujitoarea lui Dumnezeu spre bine ţie;
iar daca veĭ fi făcut rĕul, teme te;
pentru că nu fără cuvînt poartă spada;
căcĭ este slujitoarea lui Dumnezeu,
rĕsbunătoare în privinţa mâniĭ pentru
cel care făptueşte rĕul. 5 De aceea
trebuinţă este ca să fiţĭ supuşĭ, nu nu-

maĭ din pricina mâniĭ, ci şi pentru a
voastră ştiinţă de sinevĕ.
6 Căci pentru aceasta plătiţĭ şi
dărĭ, căcĭ ei sûnt slujitorĭ ai lui Dum-
nezeu, pentru aceasta chiar sûnt stă-
ruitorĭ. 7 Daţĭ tuturor datoriile, ce-
lui care cere darea, *daţĭ* darea, celui
care cere vama, vama, celui care cere
teama, teama, celui care cere cinstea,
cinstea.

Îndemnare să iubim pe aprópele nostru.

8 Nu datorițĭ nimenui nimic, decât
numaĭ a vĕ iubi uni pe alţi; căcĭ cine
iubeşte pe un altul a împlinit legea.
9 Cacĭ: „nu sĕvîrşi adulter, nu omorî,
nu fura, *nu mărturisi strâmb,* nu pofti,“
şi orĭ ce altă poruncă, în acest cuvînt
este coprinsă, în: „iubeşte pe aproapele
tĕu ca pe tine ênsuţĭ.“ 10 Iubirea
pentru aproapele nu sĕvîrşaşte rĕu;
decĭ coprinsul legiĭ este iubirea.

Îndemnare să umblăm în lumină.

11 Şi aceasta find că ştiţĭ timpul
cuvenit, că acum *este* ceasul ca voĭ să
fiţĭ deşteptaţĭ din somn; căcĭ acum
mântuirea este maĭ aproape de noĭ de-
căt când am crezut. 12 Noaptea a
înaintat, zioa s'a apropieat. Să lepă-
dăm dar lucrurile întunerecelui, să îm-
brăcăm armele luminiĭ. 13 Să um-
blăm cuviincios ca în timpul zilei, nu
în ospeţe desfătătoare şi beţiĭ, nu în
culcărĭ ruşinoase şi desfrînărĭ, nu în
ceartă şi rîmnire; 14 Ci luaţĭ îmbră-
căminte pe Domnul Iisus Christos, şi
nu purtaţĭ grijă de trupul vostru spre
pofte.

Cruţare pentru cei slabĭ în credinţă. Sminteala trebue înlăturată în mâncare şi în ţinerea zilelor. Christos este judecător. Fie care să urmeze dupĕ credinţa sa.

14 Iar pe cel slab în credinţă luaţi
'l la voĭ, nu spre lămurirea gân-
durilor. 2 Unul are încredere sa mă-
nânce de toate, dar cel slab mănâncă
legume. 3 Cine mănâncă să nu de-
spreţuiască pe care nu mănâncă; iar
cine nu manâncă să nu judece pe care
mănânca; căcĭ Dumnezeu 'l a luat la
sine. 4 Tu cine eştĭ care judecĭ slugă
streină? Faţa de Domnul sĕu numaĭ
stă sau cade; dar va sta, pentru că
Domnul are putere ca să 'l facă să
stea.
5 Unul alege o zi faţă de altă zi,
iar altul alege orĭ ce zi. Orĭ cine fie
pe deplin încredinţat în al sĕu cuget.
6 Cine ţine zioa pentru Domnul o ţine;
*şi cine nu ţine zioa pentru Domnul nu
o ţine*; cine mănâncă pentru Domnul
mănâncă, căcĭ mulţumeşte lui Dumne-
zeu; şi cine nu mănâncă pentru Dom-
nul nu mănâncă, şi mulţumeşte lui
Dumnezeu. 7 Pentru că nimenea
dintre noĭ nu veţueşte pentru sine, şi
nimenea nu moare pentru sine; 8 Cacĭ
şi daca veţuim pentru Domnul veţuim,
şi daca murim pentru Domnul murim.
Decĭ şi daca veţuim şi daca murim,
ai Domnului sûntem. 9 Căcĭ pentru
aceasta a murit şi a învieat Christos,
ca să aĭbă stapînire şi peste morţĭ şi
peste viĭ.
10 Tu dar pentru ce judecĭ pe fra-
tele tĕu? Sau şi tu pentru ce despre-
ţueştĭ pe fratele tĕu? Căcĭ toţĭ ne vom
înfăţişa înaintea scaunului de judecă-
tor al lui Dumnezeu. 11 Pentru că
scris este: „viu sûnt eu, zice Domnul,
că mie 'mi se va pleca orĭ ce genu-
chĭu, şi orĭ ce limbă va lăuda pe Dum-
nezeu.“ 12 Decĭ dar fie care dintre
noĭ va da pentru sine cuvînt lui Dum-
nezeu.
13 Decĭ să nu maĭ judecăm uni pe
alţi; ci aceasta judecaţĭ maĭ vîrtos, ca
să nu daţĭ fratelui cuvînt de poticneală
sau sminteală. 14 Ştiu şi sûnt încre-
dinţat în Domnul Iisus, că nimic nu
este spurcat prin sine ênsuşĭ, decât
numaĭ pentru cel care gândeşte că este
ceva spurcat, pentru acela spurcat este.
15 Căcĭ daca fratele tĕu sĕ mâhneşte
din pricina mâncăriĭ, nu maĭ umbli
potrivit iubiriĭ. Nu perde din pricina
mâncăriĭ tale pe acela pentru care a
murit Christos. 16 Decĭ să nu fie de-
făimat binele vostru. 17 Căcĭ împĕ-
răţiea lui Dumnezeu nu este mâncare
şi bĕutură, ci îndreptăţire şi pace şi
bucurie în spirit sânt; 18 Pentru că
cine potrivit aceştia slujeşte lui Chri-
stos, este bineplăcut lui Dumnezeu, şi
cercat pentru oamenĭ.
19 Decĭ dar să urmărim cele ale
păciĭ şi cele ale întăririĭ între noĭ ên-
şine. 20 Nu dărîma din pricina mân-
cariĭ lucrul lui Dumnezeu. Tot este
curat; dar rĕu este pentru omul care
mănâncă prin poticneală. 21 Bine
este a nu mânca carne, nicĭ a bea vin,
nicĭ a face *ceva* de care se poticneşte
fratele tĕu *sau sĕ sminteşte sau slabeşte.*
22 Tu aibĭ înaintea lui Dumnezeu cre-
dinţa, pe care o ai dupĕ tine ênsuţĭ.
Fericit cine nu se judecă pe sine ên-
suşi în ceea ce încuviinţeaza; 23 Iar
cine şovăeşte daca va fi mâncat, osîn-

dit este, pentru că nu din credință
a mâncat; și tot ce nu este din cre-
dință păcat este.

Trebue să ne silim a ne întări uni pe alți. Toți să slujim lui Dumnezeu.

15 Și datorì sûntem noi cei tari ca
să îngăduim slabiciunile celor ne-
putincioșĭ, și sa nu ne plăcem noĕ ên-
șine. 2 Fie care dintre noĭ să placă
aproapelui sĕu spre bine pentru întă-
rire; 3 Căcĭ și Christos nu a placut
sieșĭ ênsușĭ, ci dupĕ cum este scris:
„mustrările celor care te mustră pe
tine căzură asupra mea.“ 4 Pentru
ca toate care fură scrise maĭ 'nainte,
spre învățătura noastră fură scrise, ca
prin stăruința și prin mângăerea scrip-
turilor să avem nădejdea noastră.
5 Iar Dumnezeul stăruinței și al
mângăeriĭ să vĕ dea ca să gândițĭ
aceeașĭ uni în alți dupĕ *voea lui* Chri-
stos Iisus, 6 Pentru ca într'una cu
o gură să mărițĭ pe Dumnezeu și Tatăl
Domnului nostru Iisus Christos. 7 De
aceea luațĭ la voĭ uni pe alți, dupĕ
cum și Christos vĕ luâ la sine spre
marirea lui Dumnezeu.
8 Căcĭ zic că Christos s'a făcut
slujitor al tăeriĭ împrejur pentru cre-
dincioșiea lui Dumnezeu, ca sa întă-
riască făgăduințele *date* părinților.
9 Iar neamurile pentru milă să ma-
riască pe Dumnezeu dupĕ cum este
scris: „Pentru aceasta te voĭ lăuda
între neamurĭ, și voĭ cânta numele
teu.“ 10 Și iar zice *scriptura*: „Vese-
lițĭ vĕ, neamurilor, cu poporul sĕu,“
11 Și iar: „Laudațĭ, toate neamurile,
pe Domnul, și să 'l măriască pe el
toate popoarele.“ 12 Și iar Isaia zice:
„Va fi rădăcina lui Iesei și cel care se
ridică să domniască peste neamurĭ, in-
tr'ênsul neamurĭ vor nădăjdui.“
13 Iar Dumnezeul nădejdiĭ să vĕ
umple de orĭ ce bucurie și de pace în
credință, ca să prisosițĭ voĭ în nădejde
în puterea spiritului sânt.

Isbânda și împrăstiera evangeliei prin predica Apostolului.

14 Dar sûnt încredințat, frați mei,
și eu însumĭ despre voĭ, că și voĭ ên-
șivĕ sûntețĭ plin de inimă bună, um-
pluțı cu orĭ ce cunoștință, în stare ca să
vĕ înțelepțițĭ și uni pe alți. 15 V'am
scris ânsĕ maĭ cu îndrăsneală în unele
parțĭ, ca unul care vĕ aduc iarăș
aminte pentru darul care 'mi este dat
de la Dumnezeu 16 Ca să fiu eu
slujitor rînduit al lui Christos Iisus
pentru neamurĭ, slujind preoțește evan-
gheliea lui Dumnezeu, pentru ca jertfa
neamurilor să se faca bineprimită, sân-
țită în spiritul sânt. 17 Decĭ am laudă
în Christos Iisus, pentru cele ce sûnt
catre Dumnezeu; 18 Cacĭ nu voĭ în-
drasnı să vorbesc ceva ce n'a sĕvîrșit
Christos prin mine, prin cuvînt și fapta,
spre supunerea neamurilor, 19 In pu-
tere de semne și minunĭ, în puterea
spiritului sânt, încât de la Ierusalem
și împrejur pênĕ în Iliria am îndepli-
nit evangheliea lui Christos; 20 Cău-
tând ânse cinstea mea astfel ca să bi-
nevestesc nu unde fu numit Christos,
ca să nu clădesc pe temelie streina,
21 Ci dupĕ cum este scris: „Vor vedea
cei cărora nu li s'a vestit despre dên-
sul, și cei care nu vor fi auzit vor în-
țelege.“
22 De aceea am și fost oprit în cea
maĭ mare parte ca să vin la voĭ;
23 Dar acum ne maĭ avênd loc în
aceste ținuturĭ, și de mulțĭ anĭ avênd
dorința să vin la voĭ, 24 Indată ce
plec în Spania voĭ veni la voĭ; pentru
că nădĕjduesc trecênd să vĕ vĕd și să
fiu însoțit de voĭ acolo, daca maĭ 'ntêiu
voĭ fi fost în parte îndestulat de voĭ.
25 Acum mĕ duc la Ierusalem slujind
sânților. 26 Căcĭ Macedonia și Achaia
au binevoit să faca o împartășire la
săraci sânților, care sûnt în Ierusalem.
27 Au binevoit înadins, și datorĭ sûnt
ei lor; pentru că daca neamurile au
avut împărtășire de cele spirituale ale
lor, datoriază să le slujiască și în cele
fireștĭ. 28 Decĭ dupĕ ce voĭ fi sĕvîr-
șit aceasta și voĭ fi încredințat lor acest
rod, voĭ pleca pe la voĭ în Spania;
29 Și știu că venind la voĭ, voĭ veni
cu aceea cu ce este plină binecuvînta-
rea lui Christos.
30 Vĕ îndemn dar, fraților, prin
Domnul nostru Iisus Christos și prin
iubirea spiritului să luptațĭ împreună
cu mine în rugăciunile voastre pentru
mine către Dumnezeu, 31 Ca să fiu
scăpat de neascultători din Iudea și
slujirea mea rînduită pentru Ierusa-
lem să se facă bineprimită sânților;
32 Pentru ca, dupĕ ce voĭ fi venit în
bucurie la voĭ prin voea lui Dumnezeu,
să mĕ liniștesc împreună cu voĭ. 33 Iar
Dumnezeul păciĭ cu voĭ totĭ. Amin.

Pavel face cunoscut pe Febe. Felurite îmbrățișărĭ trimise la cei din Roma. Ferirea de desbinărĭ. Doxologie.

16 Vĕ fac cunoscut pe Febe, sora
noastră, fiind slujitoare a bisericei

care este în Chenchre, 2 Ca să o pri-
miţĭ în Domnul după cum sĕ cuvine
pentru sânţĭ şi să o ajutoraţĭ în lucrul
în care are trebuinţă de voi; căci şi
dênsa a fost îngrijitoare pentru mulţĭ
şi chiar pentru mine. 3 Imbrăţişaţi
pe Prisca şi pe Acuila împreuna lucră-
tori mei în Christos Iisus, 4 Ca uni
care pentru sufletul meu au pus jos
gâtul lor ênsuşĭ, cărora nu numaĭ eu
le mulţumesc ci şi toate bisericile nea-
murilor, 5 *Uraţi* şi bisericei care este
în casa lor.

Imbraţişaţĭ pe Epenet iubitul meu,
care este pîrga Asiĭ pentru Christos.
6 Imbraţişaţĭ pe Mariam, ca una care
sĕ osteni mult pentru voĭ. 7 Imbră-
ţişaţi pe Andronic şi Iunian rudele
mele şi prinşĭ împreună cu mine, ca
uni care sûnt însemnaţĭ între apostolĭ,
şi care maĭ 'nainte de mine au fost în
Christos.

8 Imbrăţişaţĭ pe Ampliat iubitul
meu în Domnul. 9 Imbrăţişaţĭ pe
Urban împreuna lucratorul nostru în
Christos şi pe Stachi iubitul meu.
10 Imbraţişaţĭ pe Apelle cel cercat în
Christos.

Imbraţişaţĭ pe cei care sûnt dintre
ai lui Aristobol,

11 Imbrăţişaţĭ pe Erodion ruda
mea. Imbrăţişaţĭ pe cei care sûnt din-
tre ai lui Narcis, care sûnt în Domnul.
12 Imbrăţişaţĭ pe Trifena şi pe Tri-
fosa care s'au ostenit în Domnul. Im-
braţisaţĭ pe Persida iubita, ca una care
mult s'a ostenit în Domnul.

13 Imbraţişaţĭ pe Rufu alesul în
Domnul şi pe muma lui şi a mea.
14 Imbraţişaţĭ pe Asincrit, pe Fle-
gonte, pe Erme, pe Patrova, pe Erma
şi pe fraţi care sûnt împreună cu dênşi.
15 Imbraţişaţi pe Filolog şi pe Iulia,
pe Nerea şi pe sora lui, şi pe Olim-
pan, şi pe toţĭ sânţi care sûnt îm-
preuna cu dênşi.

16 Imbraţişaţi vĕ uni pe alţi în
sărutare sânta. Vĕ imbraţişază biseri-
cile toate ale lui Christos.

Să ne ferim de amăgitorĭ.

17 Vĕ îndemn, fraţilor, să fiţĭ cu
luare aminte asupra acelora care fac
desbinărĭ şi smintelĭ împrotiva învaţa-
turei pe care aţĭ învăţat o, şi abateţi
vĕ de la dênşi. 18 Pentru că uni ca
aceştia nu slujesc Domnului nostru
Iisus Christos ci pântecelui lor ênsuşi,
şi prin vorbire bună şi cuvinte bine
puse amăgesc inimile celor fara rĕu-
tate. 19 Ascultarea voastră ânsĕ a
ajuns la toţĭ; de aceea me bucur de
voi, şi voesc ca voĭ sa fiţĭ înţelepţi
faţă de bine, şi curaţĭ faţă de rĕu.
20 Iar Dumnezeul pacii va sdrobi in-
dată pe satana sub picioarele voastre.

Darul Domnului nostru Iisus Chri-
stos cu voĭ.

Salutărĭ din Corint.

21 Vĕ îmbrăţişază Timoteu lucră-
torul împreună cu mine, şi Luciu şi
Iason şi Sosipatru rudele mele.

22 Vĕ îmbraţişez în Domnul, eu
Terţiu care am scris epistola.

23 Vĕ îmbrăţişaza Gaiu ospĕtătorul
meu şi al bisericei întregĭ. Vĕ îmbra-
ţişază Erastu economul oraşului şi
Cuartu fratele.

24 *Darul Domnului nostru Iisus
Christos cu voĭ toţĭ. Amin.*

Preamarirea lui Dumnezeu.

25 Iar celui care poate sa vĕ înta-
riasca pe voĭ pentru evangheliea mea
şi predicarea lui Iisus Christos, pentru
descoperirea taĭnei tăcute în veacurĭ
vecĭnice, 26 Dar acum făcută cu-
noscut prin scripturĭ profetice după
rînduiala vecinicului Dumnezeu, adusă
la cunoştinţă între neamuri spre ascul-
tarea credinţei, 27 Lui, prin Iisus
Christos, unicului înţeleptului Dumne-
zeu marire *fie* în vecĭ. Amin.

ÎNTÊIA EPISTOLA CĂTRE CORINTENI.

Mulţumirĭ aduse Corintenilor pentru credinţa lor.

1 Pavel chemat apostol al lui Chri-
stos Iisus prin voinţa lui Dumne-
zeu şi Sostene fratele 2 Bisericei lui
Dumnezeu celei care este în Corint,
sânţiţilor în Christos Iisus, chemaţĭ
sânţi, tuturor care în orĭ ce loc al lor
şi al nostru cheamă numele Domnului

nostru Iisus Christos. 3 Dar voĕ şi
pace de la Dumnezeu Tatăl nostru şi
Domnul Iisus Christos.

4 Mulţumesc Dumnezeului meu tot-
dauna pentru voĭ în puterea darului
lui Dumnezeu, care fu dat voĕ în Chri-
stos Iisus, 5 Că în orĭ ce aţĭ fost
îmbogăţit într'ênsul, în orĭ ce cuvîn-
tare şi in orĭ ce cunoştinţă, 6 Dupĕ
cum mărturisirea lui Christos fu întă-
rită în voĭ, 7 Astfel că voĭ nu sûn-
teţĭ rĕmaşĭ pe urmă în nicĭ un dar,
aşteptând cu stăruinţă descoperirea
Domnului nostru Iisus Christos, 8 Ca-
re şi vĕ va întări pe voĭ pênĕ la sfîr-
şit ca să fiţĭ neînvinuiţĭ în zioa Dom-
nului nostru Iisus Christos. 9 Cre-
dincios este Dumnezeu prin care aţĭ
fost chemaţĭ la împărtişirea cu Fiul
sĕu Iisus Christos, Domnul nostru.

Desbinările trebuesc înlăturate.

10 Vĕ îndemn, fraţilor, prin numele
Domnului nostru Iisus Christos, ca
toţĭ să ziceţĭ aceeaşĭ şi să nu fie între
voĭ desbinărĭ, dar să fiţĭ învoiţĭ în ace-
laş gând şi în aceeaş părere. 11 Pen-
tru că despre voĭ, fraţi mei, 'mi s'a
făcut cunoscut de către cei ai Chloei,
ca între voĭ sûnt pricirĭ. 12 Şi zic
aceasta, pentru că fie care dintre voĭ
zice: eu sûnt al lui Pavel, şi eu al lui
Apoline, şi eu al lui Chefa, şi eu al lui
Christos.

13 Impărţit este Christos! Nu cumva
Pavel fu rĕstignit pentru voĭ? Sau în
numele lui Pavel aţĭ fost botezaţĭ?
14 Mulţumesc lui Dumnezeu că pe nicĭ
unul dintre voĭ n'am botezat decât nu-
maĭ pe Crispu şi pe Gaiu, 15 Ca să
nu zică cineva că aţĭ fost botezaţĭ în
numele meu. 16 Am maĭ botezat şi
casa lui Stefana; afară de aceştia nu
ştiu daca am botezat pe vre un altul.

17 Căcĭ Christos nu m'a trimis să
botez ci să binevestesc, nu în înţelep-
ciunea cuvîntului, pentru ca să nu fie
golită crucea lui Christos.

Cuvîntul crucii pare a fi nebunie, şi totuşĭ e puterea lui Dumnedeŭ.

18 Căcĭ cuvîntul crucii este nemin-
toşie celor peritorĭ, iar noĕ care avem
să fim mântuiţĭ este puterea lui Dum-
nezeu. 19 Cacĭ scris este: „Perde voĭ
înţelepciunea înţelepţilor, şi nimici voĭ
priceperea celor cuminţĭ.“ 20 Unde
este înţeleptul? Unde este cărturarul?
Unde este pricĭuitorul veacului ace-
stuia? Nu facu Dumnezeu nemintoasă
înţelepciunea lumiĭ? 21 Căcĭ, de oare
ce în înţelepciunea lui Dumnezeu lu-
mea nu cunoscu pe Dumnezeu prin
înţelepciunea ei, binevoi Dumnezeu
prin nemintoşiea predicei să mântuiască
pe cei care cred. 22 De oare ce şi
Iudei semne cer şi Eleni înţelepciune
caută, 23 Noĭ predicăm pe Christos
rĕstignit, pentru Iudei sminteală, iar
pentru neamurĭ nemintoşie. 24 Dar
pentru cei chemaţĭ ênsĕşı, atât Iudeĭ
cât şi Elenĭ, *predicăm* pe Christos pu-
terea lui Dumnezeu şi înţelepciunea
lui Dumnezeu; 25 Că ce este nemin-
tos al lui Dumnezeu este maĭ înţelept
decât oameni, şi ce este slab al lui
Dumnezeu este maĭ tare decât oameni.

26 Vedeţĭ dar chemarea voastră,
fraţilor, că nu mulţĭ *sûnt* înţelepţĭ
dupĕ carne, nu mulţĭ *sûnt* puternicĭ,
nu mulţĭ *sûnt* de neam strălucit;
27 Ci pe cele nemintoase ale lumiĭ 'şi
le alese Dumnezeu ca să dea de ruşine
pe înţelepţĭ, şi pe cele slabe ale lumiĭ
'şi *le* alese Dumnezeu, ca să dea de
ruşine pe cele tarĭ, 28 Şi pe cele de
neam de jos ale lumiĭ şi pe cele despre-
ţuite 'şi le alese Dumnezeu, pe cele ce
nu sûnt, ca să desfiinţezĕ pe cele ce
sûnt, 29 Pentru ca să nu se laude ni-
menea înaintea lui Dumnezeu, 30 Din-
tr'ênsul dar sûnteţĭ voĭ în Christos
Iisus, care sĕ făcu pentru noĭ înţelep-
ciune de la Dumnezeu, îndreptăţire şi
sânţire şi rĕscumpĕrare, 31 Pentru
ca, dupĕ cum este scris, „cine sĕ laudă
în Domnul să se laude.“

Invăţătura lui Christos este cerească, plină de putere şi de spirit.

2 Şi eu când am venit la voĭ, fraţi-
lor, am venit aducêndu vĕ taĭua lui
Dumnezeu la cunoştinţă nu în mĕsura
unei rĕvărsărĭ de cuvînt sau de înţe-
lepciune. 2 Căcĭ n'am hotarît să ştiu
ceva între voĭ decât pe Iisus Christos
şi pe acesta rĕstignit. 3 Şi eu în
slăbiciune şi în temere şi în multă
frică am fost la voĭ. 4 Şi vorbirea
mea şi predica mea nu era în cuvinte
înduplecătoare ale înţelepciuniĭ *ome-
neştĭ* ci în dovedirea spiritului şi a
puteriĭ, 5 Pentru ca credinţa voastra
să nu fie în înţelepciune omeneasca ci
în puterea lui Dumnezeu.

6 Rostim ânsĕ înţelepciune între
cei desĕvîrşiţĭ, dar înţelepciune nu a
veacului acestuia, nicĭ a stapînitorilor
veacului acestuia care au să fie des-
finţaţĭ; 7 Ci rostim prin taĭnă înţe-
lepciunea lui Dumnezeu care este
ascunsă, pe care Dumnezeu o rîndui

maĭ 'nainte de veacurĭ spre mărirea
noastră; 8 Pe care *înțelepciune* ni-
menea dintre stapînitori veacului ace-
stuia n'o cunoscu; căcĭ daca ar fi cu-
noscut o, n'ar fi rĕstignit pe Domnul
măririĭ. 9 Ci dupĕ cum este scris:
„Cele ce ochiul nu vĕzu şi urechea nu
auzi şi la inimă de om nu sĕ suiră,
acestea *le* găti Dumnezeu celor care 'l
iubesc.“ 10 Dar noĕ ni le descoperi
Dumnezeu prin spiritul *sĕu*; căcĭ spi-
ritul cercetează toate, şi cele adîncĭ
ale lui Dumnezeu. 11 Pentru că cine
dintre oameni ştie cele ale omului de-
cât spiritul omului care este într'ênsul?
Astfel şi cele ale lui Dumnezeu nime-
nea nu le a cunoscut decât spiritul lui
Dumnezeu.

12 Noĭ dar am primit nu spiritul
lumii ci spiritul cel de la Dumnezeu,
ca să cunoaştem cele dăruite noĕ de
Dumnezeu, 13 Pe care *le* şi rostim
nu în cuvinte învăţate de la înţelep-
ciune omeneasca, ci învăţate de la spi-
ritul *sânt*, unind cele spirituale cu cele
spirituale. 14 Dar un om firesc nu
primeşte cele ale spiritului lui Dum-
nezeu; căcĭ nemintoşie este pentru dên-
sul, şi nu poate sa *le* cunoască, fiind
ca sĕ judecă spiritual. 15 Iar cel
spiritual judecă toate, dar el de nime-
nea nu este judecat. 16 Căcĭ „cine a
cunoscut gândul Domnului ca să 'l
judece?“ Noĭ însĕ cunoaştem gândul
lui Christos.

Nepriceperea Corintenilor sĕ vede din desbinarea între dênşi. Numaĭ Christos este temeliea bisericei. Chreştini sûnt templul lui Dumnezeu. Inţelepciunea lumiĭ.

3 Şi eu, fraţilor, n'am putut să vĕ
vorbesc ca unor spirituali, ci ca
unora de carne, ca unor de curînd
nascuţĭ în Christos. 2 Cu lapte v'am
hranit, nu cu bucate; căcĭ nu puteaţĭ
ânchĕ. Dar nicĭ acum nu puteaţi ânchĕ.
3 Pentru că tot fireşti sunteţi. Căcĭ
de oare ce între voi este rîmnire şi
ceartă *şi desbinărĭ*, nu sûnteţĭ oare
fireştĭ şi umblaţĭ dupĕ felul omului?
4 Cacĭ când unul zice: eu sûnt al lui
Pavel, iar altul: eu sûnt al lui Apo-
line, nu sûnteţĭ oameni?

5 Decĭ ce este Apoline? Şi ce este
Pavel? Slujitorĭ prin care aţĭ crezut,
şi dupĕ cum Domnul a dat fie caruia.
6 Eu am sadit. Apoline a udat, dar
Dumnezeu a făcut sa crească; 7 Ast-
fel nicĭ care sadeşte este ceva, nicĭ
care udă, ci care face să crească,
Dumnezeu. 8 Cel care sădeşte şi cel
care uda una sûnt, iar fie care va lua
plata sa potrivit muncei sale. 9 Căcĭ
ai lui Dumnezeu sûntem noĭ împreună
lucrătorĭ; ai lui Dumnezeu pămênt de
arat, a lui Dumnezeu cladire sûn-
teţĭ voĭ.

10 Dupĕ al lui Dumnezeu dar care
'mi fu dat, ca architect înţelept am pus
temelie, şi altul cladeşte d'asupra. Dar
fie care să ĭea seama cum clădeşte
d'asupra. 11 Căcĭ nimenea nu poate
pune altă temelie decât cea pusă, care
este Iisus Christos. 12 Iar daca ci-
neva clădeşte d'asupra pe temelie aur,
argint, petre preţioase, lemne, fîn, tre-
stie, 13 Lucrul fie căruia cunoscut
se va face; pentru că zioa va arata,
că în foc sĕ descoperă, şi ce fel este
lucrul fie căruia focul ênsuşĭ va în-
cerca. 14 Daca al cuiva lucru, pe
care 'l va fi clădit, va rĕmânea, plată
va lua; 15 Iar daca lucru cuiva va
fi fost ars de tot, păgubit va fi *de plata
lui*, dar el ênsuşĭ va fi mântuit, însĕ
aşa ca prin foc.

16 Nu ştiţĭ că sûnteţĭ templul lui
Dumnezeu şi spiritul lui Dumnezeu
locueşte în voĭ? 17 Daca cineva
strică templul lui Dumnezeu, pe acesta
Dumnezeu îl va strica; pentru că tem-
plul lui Dumnezeu este sânt, cum sûn-
teţĭ voĭ *sânţĭ*.

18 Nimenea să nu sĕ amăgiască pe
sine ênsuşĭ; daca cineva gândeşte că
este înţelept între voĭ în veacul acesta,
să se facă nemintos, ca să fie înţelept.
19 Căci înţelepciunea lumiĭ aceştia este
nemintoşie înaintea lui Dumnezeu.
Pentru că scris este: „Cel care prinde
cu mâna pe înţelepţĭ în vicleniea lor.“
20 Şi iar: „Domnul cunoaşte gându-
rile înţelepţilor, că sûnt deşarte.“

21 De aceea nimenea să nu sĕ laude
între oamenĭ; căcĭ tot este al vostru.
22 Fie Pavel fie Apoline fie Chefa, fie
lume fie vieaţa fie moarte, fie cele de
faţă fie cele viitoare, tot este al vostru,
23 Iar voĭ *sûnteţĭ* ai lui Christos, şi
Christos al lui Dumnezeu.

Slujitori lui Christos. Pavel apostol şi cei pe care 'i a adus la credinţă în Corint. Timoteu înainte mergĕtor al lui Pavel.

4 Aşa dar fie care să ne socotiască
ca slujitorĭ ai lui Christos şi îngri-
jitorĭ ai tainelor lui Dumnezeu. 2 Ast-
fel fiind sĕ cere în cele din urmă de
la îngrijitorĭ, ca fie care să fie gasit
credincios. 3 Pentru mine este ceva

foarte neînsemnat ca să fiu judecat de
voĭ sau de vre o zi omenească; dar
nicĭ eu pe mine ênsumĭ nu mě judec;
4 Căcĭ în mine ênsumĭ nu cunosc ni-
mic, dar nu în aceasta sînt îndreptă-
ţit; Domnul este care mě judecă.
5 De aceea nu judecaţĭ ceva maĭ
'nainte de timp, pênĕ ce va fi venit
Domnul, care va şi da la lumină cele
ascunse ale întunerecului şi va face
cunoscut chibzuinţele inimilor; şi atun-
cĭ lauda va fi pentru fie care de la
Dumnezeu.
6 Dar acestea, fraţilor, le am în-
ţeles de mine ênsumĭ şi de Apoline
pentru binele vostru, ca să învăţaţi de
la noĭ a nu trece peste ce este scris,
pentru ca să nu vě fălițĭ unul în fo-
losul altuia împrotiva unui altuia.
7 Pentru că cine te deosibeşte? Ce ai
ce n'ai luat? Iar daca ai şi luat, pen-
tru ce te lauzĭ ca cum n'ai fi luat?
8 Acum sûntețĭ sătui; acum v'aţĭ
imbogăţit; făra noĭ aţĭ domnit; şi daca
aţĭ fi domnit măcar, ca să domnim şi
noĭ împreună cu voĭ! 9 Gândesc
ânsĕ, Dumnezeu ne a arătat pe noĭ
apostoli ca pe cei din urmă, ca osîn-
diţĭ la moarte, pentru că priveliște ne
am făcut lumiĭ, atât ângerilor cât şi
oamenilor. 10 Noĭ *sûntem* nemintoşĭ
pentru Christos, iar voĭ mintoşĭ în
Christos; noĭ *sûntem* neputincioşĭ, iar
voĭ tarĭ; voĭ *sûnteţĭ* măriţĭ, iar noĭ
despreţuiţĭ. 11 Pênĕ în ceasul de
acum şi flămânzim şi însetăm şi fără
îmbrăcăminte sûntem, şi cu pumni
sûntem bătuţĭ şi nestătătorĭ sûntem
12 Şi ne ostenim lucrând cu mâinile
noastre; înfruntaţĭ fiind binecuvîntăm,
urmăriţĭ suferim, 13 Defaĭmaţĭ fiind,
ne rugăm; ca gunoae ale lumiĭ ne am
facut pênĕ acum, *ca* o curaţitură a
tuturor.
14 Nu ruşinându vě pe voĭ scriu
acestea, ci înţelepţindu vě ca pe copii
mei iubiţĭ. 15 Pentru că daca aţi
avea zece miĭ de învaţătorĭ în Chri-
stos, nu *aveţĭ* ânsĕ mulţĭ părinţĭ; căcĭ
eu v'am născut în Christos Iisus prin
evanghelie. 16 Decĭ vě îndemn, luaţi
vě dupĕ mine.
17 Pentru aceasta chiar v'am trimis
pe Timoteu, care este fiul meu iubit şi
credincios în Domnul, el vě va aduce
aminte căile mele cele în Christos
Iisus, dupĕ cum învăţ pretutindinea în
orı ce biserică.
18 Dar uni s'au fălit ca cum n'aş
veni eu la voĭ; 19 Voĭ veni ânsĕ în
curînd la voĭ, daca va fi voit Dom-
nul, şi voĭ cunoaşte nu cuvîntul ce-
lor care s'au falit ci puterea lor;
20 Pentru că nu în cuvînt este îm-
pĕrăţiea lui Dumnezeu, ci în putere.
21 Ce voiţĭ? Să viu cu toeag la voĭ,
sau cu iubirea spiritului şi a blân-
deţiĭ?

Anatematizarea unui neruşinat. Corinteni să se feriască de neruşinaţĭ, de răpitorĭ şi de idolatri.

5 In sfîrşit sĕ aude la voĭ de desfrâ-
nare, şi d'o astfel de desfranare
cum nu este nicĭ între păgânĭ, încât
să aibă cineva pe femeea tatalui sĕu.
2 Şi voĭ v'aţĭ fălit, şi nu v'aţĭ întri-
stat maĭ vîrtos, ca să fie dat la o parte
din mijlocul vostru cel care a făptuit
lucrul acesta? 3 Căcĭ eu nefiind de
faţă cu corpul, dar de faţă fiind cu
spiritul, am judecat acum ca cum aş
fi de faţă pe cel care astfel a sĕvîrşit
aceasta, 4 In numele Domnului *no-
stru* Iisus *Christos,* adunaţĭ fiind voĭ
împreună şi spiritul meu cu puterea
Domnului nostru Iisus *Christos,* 5 Să
daţĭ pe unul ca acesta satanei spre
peirea cărniĭ, pentru ca spiritul lui
să fie mântuit în zioa Domnului Iisus.
6 Nu este bun cuvîntul laudei
voastre! Nu ştiţĭ că puţin aluat dos-
peşte toată frâmêntătura? 7 Curăţiţĭ
bine aluatul cel vechiu, ca să fiţĭ fră-
mêntătură proaspĕtă, dupĕ cum sûn-
teţĭ fară aluat; cacĭ şi Paştele nostru
Christos înjunghiat fu. 8 De aceea
să serbăm nu cu aluat vechiu nicĭ cu
aluat de rĕutate şi viclenie, ci cu azime
de curăţie si adevĕr. 9 V'am scris în
epistola mea ca să nu vě amestecaţĭ
cu desfranaţĭ, 10 Nu cu desĕvîrşire
să nu vě amestecaţĭ cu desfrânaţi lumiĭ
aceştia sau cu cei porniţi spre tot felul
de inavuţire şi cu răpitori sau cu ido-
latri, fiind că atuncı trebue să eşiţĭ
din lume. 11 Astfel dar v'am scris
să nu vě amestecaţĭ daca vre unul nu-
mindu se frate este desfrânat sau por-
nit spre orĭ ce fel de înavuţire sau
idolatru sau înfruntător, sau beţiv sau
răpitor, cu unul ca acesta nicĭ să nu
mâncaţĭ împreună. 12 Căcĭ ce am eu
să judec pe cei din afară? Nu judecaţĭ
voĭ oare pe cei d'inăuntru? 13 Pe cei
din afară Dumnezeu 'i va judeca. „Daţĭ
la o parte pe cel rĕu dintre voĭ ênşivĕ."

Pavel mustră pe cei care se judecă pentru ale lor înaintea păgânilor.

6 Indrasneşte cineva dintre voĭ, pîră
avênd împrotiva altuia, să se judece

înaintea nedrepţilor şi nu înaintea sân-
ţilor? 2 Sau nu ştiţı că sânţi vor ju-
deca lumea? Şi daca lumea este jude-
cată între voĭ, sûnteţĭ voi oare nevred-
nicĭ d'a face judecăţĭ foarte neînsem-
nate? 3 Nu ştiţĭ că vom judeca
îngerĭ? Necum cele trebuincioase vie-
ţei! 4 Decĭ daca aveţĭ judecăţĭ pen-
tru cele trebuincioase vieţei, pe cei
care sûnt despreţuiţĭ în biserica voa-
stră, pe aceştia 'i puneţĭ judecătorĭ?
5 Spre ruşinea voastră zic. Astfel nu
este între voĭ nicĭ un înţelept, care
va putea hotărî între fratele sĕu?
6 Dar frate cu frate sĕ judecă, şi
aceasta înaintea necredincioşilor! 7 In-
sfîrşit acum este o cădere pentru voĭ
că aveţĭ judecăţĭ uni 'cu alţi. Pentru
ce nu lăsaţĭ maĭ bine să vi sĕ facă
nedreptate? Pentru ce nu lăsaţĭ maĭ
bine să vi sĕ faca pagubă? 8 Ci voĭ
faceţĭ nedreptate şi pricinuiţĭ paguba,
şi aceasta fraţilor!

Să se ferêscă de nedreptate şi de desfrânare.

9 Sau nu ştiţĭ ca nedrepţi nu vor
moşteni împĕraţiea lui Dumnezeu? Nu
fiţı rătăciţĭ; nicĭ desfrânaţĭ, nicĭ idola-
trĭ, nicĭ faptuitorĭ de adulter, nicĭ mo-
leşiţı, nicĭ cei care au pat cu parte
bărbatească, 10 Nicĭ furĭ, nicĭ cei
porniţĭ spre orĭ ce fel de inavuţire,
nicĭ beţivĭ, nicĭ înfruntătorĭ, nicĭ răpi-
torĭ nu vor moşteni împĕrăţiea lui
Dumnezeu. 11 Şi astfel eraţĭ unii!
Dar v'aţĭ spălat, dar aţĭ fost sânţiţĭ,
dar aţĭ fost îndreptăţiţĭ în numele
Domnului Iisus Christos şi în spiritul
Dumnezeului nostru.
12 Toate 'mi sûnt ertate, dar nu
toate folosesc. Toate 'mi sûnt ertate,
dar nu eu voĭ fi stapînit de ceva.
13 Mâncările *sûnt* pentru pântece şi
pântecele pentru mâncărĭ; dar Dum-
nezeu va desfiinţa şi pe acesta şi pe
acela. Corpul ânsĕ nu este pentru des-
frânare ci pentru Domnul, şi Domnul
pentru corp. 14 Iar Dumnezeu a în-
vieat şi pe Domnul şi pe noĭ ne va în-
viea prin puterea sa. 15 Nu ştiţĭ că
corpurile voastre sûnt membre ale lui
Christos? Decĭ ridicând eu membrele
lui Christos le voĭ face membre ale
unei desfrânate? Să nu fie. 16 Sau
nu ştiţĭ că cel care sĕ lipeşte de cea
desfrânata un corp este *cu dênsa*?
„Căcĭ vor fi", zice, „cei doi un trup".
17 Iar cel care sĕ lipeşte de Domnul
este un spirit *cu dênsul*. 18 Fugiţĭ
de desfrânare. Orĭ ce pĕcat, pe care
'l va fi făcut un om, este afară din
corp; iar cel care face desfrânare pĕ-
cătueşte în ênsuşĭ corpul sĕu. 19 Sau
nu ştiţĭ că corpul vostru este templul
spiritului sânt care se află în voĭ, pe
care 'l aveţĭ de la Dumnezeu, şi nu
sûnteţĭ ai voştri ênşivĕ? 20 Căcĭ
cumpĕraţĭ aţĭ fost voĭ cu preţ; mariţĭ
dar pe Dumnezeu în corpul vostru *şi
în spiritul vostru, ca unele care sunt ale
lui Dumnezeu.*

Despre căsătorie, necăsătorie, văduvie, desfacerea căsatoriĭ, căsătoriea între chreştinĭ şi nechreştinĭ. Despre tăerea împrejur. Despre robie. Despre fecıoare.

7 Iar despre cele ce 'mi aţĭ scris,
bine este pentru om să nu atinga
femee; 2 Din pricina desfrânărilor
ânsĕ fie care aibă femeea sa, şi fie care
aibă bărbatul ei. 3 Bărbatul dea fe-
mei datoriea, asemenea şi femeea băr-
batului ei. 4 Femeea nu este stăpînă
pe corpul ei ci bărbatul; asemenea
bărbatul nu este stapîn pe corpul lui
ci femeea. 5 Nu vĕ lipsiţĭ unul pe
altul, afară numaĭ daca este ceva din
învoială pentru un timp cuvenit ca să
vĕ îndeletniciţĭ cu *postul şi* rugaciunea,
şi iarăşĭ să fiţĭ la un loc, pentru ca
satana să nu vĕ întărite la pĕcat din
pricina necumpătariĭ voastre.
6 Iar aceasta o zic din îngăduinţă,
nu din poruncă. 7 Doresc ca toţĭ
oameni sa fie cum sunt şi eu ênsumĭ;
dar fie cine are darul sĕu de la Dum-
nezeu, unul aşa iar altul într'altfel.
8 Iar celor necăsătoriţĭ le zic şi *maĭ
ales* văduvelor, bine este pentru dênşi
daca vor fi rĕmas ca şi mine; 9 Dar
daca nu sĕ înfrânează căsătoriască se;
căcĭ maĭ bine este a se căsatori decât
a se aprinde. 10 Iar celor care sûnt
căsătoriţi le poruncesc, nu eu ci Dom-
nul, femeea să nu se desparţa de băr-
bat, 11 — Iar şi daca se va fi de-
spărţit, rĕmâe necăsătorită sau sa fie
împăcată cu bărbatul eĭ, şi bărbatul
să nu 'şi lase femeea. —
12 Celorlalţĭ ânsĕ le zic eu, nu
Domnul; daca vre un frate are femee
necredincioasă şi ea încuviinţează sa
locuiască cu dênsul, să nu 'şi o lase;
13 Şi daca vre o femee are bărbat ne-
credincios şi acesta încuviinţează să
şază cu dênsa, să nu 'şi lase bărbatul.
14 Căcĭ bărbatul necredincios sânţit
este în femeea sa, şi femeea necredin-
cioasă sânţită este în fratele *barbat*;
fiind că altfel copii voştri sûnt necu-
raţĭ, iar acum sûnt sânţĭ. 15 Daca

dar necredinciosul sĕ desparte, să se
desparta; nu este robit fratele sau sora
în unele ca acestea. In pace ne a che-
mat Dumnezeu. 16 — Cacĭ ce ştiĭ tu,
femee, daca veĭ scapa pe bărbatul *teu*
sau ce ştiĭ tu, barbatule, daca veĭ
scăpa pe femeea *ta*? —
17 Fără numaĭ *să ştie*: dupĕ cum
fie caruia 'i a împărţit Domnul, dupĕ
cum Dumnezeu a chemat pe fie care,
astfel sa umble. Şi astfel pun cu la
cale în toate bisericile. 18 A fost ci-
neva chemat, fiind tăeat împrejur? Să
nu se facă netăeat împrejur; este ci-
neva chemat, fiind în netăere împre-
jur? Sa nu se facă tăeat împrejur.
19 Tăcrea împrejur nimic nu este şi
netaerea împrejur nimic nu este, ci
paza poruncilor lui Dumnezeu *este to-
tul*. 20 Fie care în chemarea prin
care fu chemat, în aceasta rĕmâe.
21 Ai fost chemat rob fiind? Nu 'ţi fie
grija; ci şi daca eştĭ în stare să fiĭ de
sine stătator, foloseşte te maĭ mult.
22 Căci robul chemat în Domnul este
de sine stătator al Domnului; aseme-
nea şi de sine stătatorul chemat fiind
este rob al lui Christos. 23 Drept
preţ aţĭ fost cumpĕraţi; nu vĕ faceţĭ
robĭ ai oamenilor. 24 Fie care în ce
fu chemat, fraţilor, în aceasta rĕmâe
la Dumnezeu.
25 Iar despre fecioare n'am porun-
ca de la Domnul, 'mi dau ânse cu pă-
rerea ca un miluit de Domnul ca să
fiu credincios. 26 Deci socotesc că
pentru nevoea de acum este bine ace-
asta, că este bine pentru om să fie
astfel. 27 Eştĭ legat cu femee? Nu
cauta desfacere; eşti fară femee? Nu
cauta femee. 28 Dar şi daca te veĭ
fi însurat, n'ai greşit; şi fecioara daca
se va fi mărităt n'a greşit; dar uni ca
aceştia suferinţa vor avea în trupul
lor, eu ânsĕ vĕ cruţ.
29 Dar aceasta zic, fraţilor, timpul
este scurt de tot: ca de aci 'nainte şi
cei care au femeĭ să fie ca cum n'ar
avea, 30 Şi cei care plâng ca cum
n'ar plânge, şi cei care sĕ bucură ca
cum nu s'ar bucura, şi cei care cum-
pĕră ca cum n'ar stăpîni, 31 Şi cei
care se folosesc de lume ca cum n'ar
avea folos *de dênsa*; căcĭ faţa lumiĭ
acc stiea trece. 32 Voesc ânsĕ ca să
fiţĭ fără grijĭ. Neînsuratul poartă grijĭ
de cele ale Domnului, cum sĕ placă
Domnului; 33 Iar care s'a însurat
poarta grijă de cele ale lumiĭ, cum să
placă femei. 34 Inparţite sûnt şi fe-
meca şi fecioara: nemăritata poarta
grija de cele ale Domnului, ca să fie
sânta şi cu corpul şi cu spiritul; iar
care s'a măritat poarta grijă de cele
ale lumii, cum sa placa bărbatului.
35 Şi aceasta o zic spre folosul vostru
chiar, nu ca să arunc asupra voastră
laţ, ci pentru *a spori* buna cuviinţa şi
staruînţa la Domnul, netraşi fiind în
multe grijĭ.
36 Iar daca gândeşte cineva că se
poartă urît faţa de fiica sa, daca este
peste floarea vêrstei *nemăritată*, şi *daca*
trebue să fie în astfel de împrejurare
măritată, faca ce voeşte; nu greşaşte,
căsatoriasca se. 37 Cine sta ânsĕ ne-
mişcat în inima sa, neavênd nevoe, dar
are stăpînire peste voinţa sa, şi în a
sa inimă a gasit cu cale aceasta, ca sa
ţină pe fiica sa, bine va face. 38 Ast-
fel şi cel care mărită pe fiica sa face
bine, şi cel care n'o mărită mai bine
va face.
39 Femeea pe cât timp este în
vieaţa bărbatul ei este legată *de dên-
sul*; iar daca va fi murit bărbatul, este
de sine stapîna ca sa sĕ marite cu cine
voeşte, numaĭ în Domnul *să se marite*.
40 Dar, dupĕ părerea mea, maĭ feri-
cită este daca rĕmâne astfel; şi gân-
desc şi eu că am spiritul lui Dum-
nezeu.

Nu trebue să dam sminteală luând parte la jertfele pagânilor.

8 Iar despre cele înjunghiate idolilor,
ştim ca toţi avem cunoştinţă. —
Cunoştinţa îngâmfă, iar iubirea în-
tăreşte. 2 Daca cineva gândeşte ca
a cunoscut ceva, n'a cunoscut ânchĕ
dupĕ cum trebue să cunoască; 3 Dar
daca iubeşte cineva pe Dumnezeu, acela
cunoscut este de dênsul. — 4 Decĭ
despre mâncarea celor înjunghiate ido-
lilor ştim că nu este nicĭ un idol în
lume, şi că nu este nici un Dumnezeu,
decât numai Unul. 5 Căcĭ şi daca
sûnt aşa numiţi dumnezei fie în cer fie
pe pamênt, ca cum ar fi mulţĭ dum-
nezei şi mulţĭ domnĭ, 6 Dar noĭ avem
un singur Dumnezeu Tatăl, din care
sûnt toate şi noĭ pentru dênsul, şi un
singur Domn Iisus Christos, prin care
sûnt toate şi noĭ printr'ênsul. 7 Dar
nu în toţĭ este cunoştinţa aceasta; cacĭ
uni în ştiinţa de sinele de pênĕ acum
despre idol mănâncă ca fiind înjunghiat
idolului, şi ştiinţa de sinele a lor slabă
fiind sĕ mânjeşte.
8 Mâncare ânsĕ nu ne va pune pe
noĭ înaintea lui Dumnezeu; nicĭ daca
vom fi mâncat nu avem maĭ mult, nicĭ

daca nu vom fi mâncat nu avem lipsă.
9 Luaţî ânsĕ seama ca nu cumva
această stare de sinevĕ a voastră să fie
sminteală pentru cei slabî. 10 Căcî
daca te va fi vĕzut cineva pe tine care
ai cunoştinţă şĕzênd la masa în capişte,
oare ştiinţa lui de sine slab fiind el nu
va fi întarită ca să mănânce cele în-
junghiate idolului? 11 Negreşit per-
dut este prin cunoştinţa ta cel slab,
fratele pentru care a murit Christos.
12 Astfel dar, greşind către fraţi voştri
şi lovind a lor slabă ştiinţă de sinele,
greşiţî către Christos. 13 Chiar de
aceea, daca o mâncare aduce sminteală
fratelui meu, nu voî mânca carne în veac,
ca să nu aduc sminteală fratelui meu.

Pavel vorbeşte de apostolatul sĕu şi de dreptul sĕu. N'a primit plata datorită pentru învăţătura sa. El s'a făcut tuturor toate.

9 Nu sûnt eu stăpîn de mine? Nu
sûnt eu apostol? N'am vĕzut oare
pe Iisus Domnul nostru? Nu sûnteţî voî
în Domnul lucrarea mea? 2 Daca
altora nu sûnt apostol, voĕ ânsĕ ne-
greşit vĕ sûnt; căcî voî sûnteţî în Dom-
nul pecetea apostoliî mele. 3 Aceasta
este apararea mea către cei care mĕ
ĭeau în cercetare. 4 Nu avem oare
drept să mâncăm şi să bem? 5 Nu
avem oare drept să ducem încoace şi
încolo o soră ca femee, ca şi ceilalţî
apostolî şi fraţi Domnului şi Chefa?
6 Sau numaî eu şi Barnaba nu avem
drept să nu lucram?

7 Cine slujaşte vre odată ca ostaş
cu plată de la sine ênsuşî? Cine să-
deşte vie şi nu mănâncă rodul ei? Sau
cine pastoreşte turmă şi nu mănâncă
din laptele turmei? 8 Nu vorbesc
oare acestea ca om, sau nu spune şi
legea acestea? 9 Pentru că în legea
lui Moise este scris: nu lega gura bou-
lui care treeră,“ Oare de boi 'i este
grijă lui Dumnezeu? 10 Sau pentru
noi înadins zice? Căcî pentru noî s'a
scris, că cel care ară pe temeiul nădej-
diî trebue să are, şi cel care treeră pe
temeiul nădejdiî ca să sĕ împartăşasca.
11 Daca noî v'am semanat cele spiri-
tuale, mare *lucru este* daca noî vom se-
cera cele fireştî ale voastre? 12 Daca
alţi sĕ împartăşesc de *acest* drept asu-
pra voastra, nu maî bine noî? Dar nu
ne am folosit de dreptul acesta, ci toate
le suferim ca să nu punem vre o pie-
dică evangheliî lui Christos.

13 Nu ştiţî că cei care lucrează
cele sânte mănâncă cele din santuar?
Cei care stăruesc la altar 'şi ĭeau par-
tea lor cu altarul? 14 Astfel a rîn-
duit şi Domnul pentru cei care dau în
ştire evangheliea ca să traiască din
evanghelie, 15 Dar eu nu m'am fo-
losit de nimic din acestea. Şi n'am
scris acestea pentru ca astfel să se
facă cu mine; căcî frumos este pentru
mine maî bine sa mor decât să 'mi
nimiciască cineva cuvîntul laudei mele.
16 Pentru ca daca binevestesc, n'am
cuvînt de laudă; căcî neapărata tre-
buinţă mĕ ţine de aproape *să bîne-
vestesc*; şi vai este pentru mine daca
nu binevestesc. 17 Cacî daca de bună
voe fac aceasta, am cuvenită plata;
iar daca nu de bună voe *fac*, 'mi s'a
încredinţat o sarcină de îngrijitor.
18 Decî care 'mi este plata cuvenită?
Ca binevestind să fac evangheliea *a fi
primită* fară cheltuială, pentru a nu
face o rea întrebuinţare de dreptul
meu în evanghelie.

19 Căcî stapîn de mine fiind faţă
de toţî, m'am făcut pe mine ênsumî
rob tuturor, ca sa câştig pe maî mulţî;
20 M'am facut Iudeilor ca Iudeu, ca
să câştig pe Iudeî; celor de sub lege
ca sub lege, ne fiind ênsumî sub lege,
ca să câştig pe cei de sub lege;
21 Celor care n'au legea ca neavênd
eu legea, nu fiind eu fără legea lui
Dumnezeu ci supus legiî lui Christos,
ca să câştig pe cei fără lege; 22 M'am
făcut slab celor slabî, ca să câştig pe
cei slabî, tuturor m'am facut tot, ca cu
orî ce chip să scap pe uni. 23 Tot
dar fac pentru evanghelie, ca să mĕ
fac împreună părtaş al ei.

Îndemnare să râvnim după coróna neperitóre.

24 Nu ştiţî că cei care aleargă în
stadiu, toţî aleargă, dar unul ĭea da-
rul de biruitor? Astfel alergaţî ca să
dobîndiţî *darul de biruitor*. 25 Orî
care luptător ânsĕ sĕ înfrânează de orî
ce, aceia dar ca sa ĭea o cunună peri-
toare, iar noî neperitoare. 26 Eu
acum astfel alerg, nu ca *cum aş alerga*
pe neştiute, astfel mĕ lupt cu pumnul,
nu ca cum aş bate aerul; 27 Ci 'mi
învineţesc corpul cu pumnul şi 'mi 'l
târĕsc ca pe un rob, ca nu, dupĕ ce
am fost altora vestitor, eu ênsumî să
mĕ fac neprimit.

Perirea Iudeilor în pustie este un semn de asprimea dumnezeească.

10 Căcî nu voesc, fraţilor, ca voî să
nu ştiţî că parinţi noştri toţî erau

sub nor și toțĭ trecură prin mare,
2 Și toțĭ în Moise fura botezațĭ în nor
și în mare, 3 Și toțĭ mâncară aceeașĭ
mâncare spirituala, 4 Și toțĭ bĕura
aceeașĭ bĕutură spirituală; cacĭ beau
dintr'o peatră spirituala următoare, iar
peatra era Christos; 5 Dar Dumne-
zeu nu bine voi în mai mulțĭ dintre
dênși; căcĭ fură rĕpușĭ în pustie.
6 Și acestea au fost semne pentru
noĭ, ca să nu fim noĭ poftitorĭ de rele,
după cum au poftit și aceia. 7 Și nu
fiți idolatri, ca uni dintre dênși, după
cum este scris: „s'a pus poporul să mă-
nânce și să bea, și sĕ sculara să joace."
8 Nicĭ să nu facem desfrânarĭ, după
cum făcura desfrânărĭ uni dintr'ênși și
perira într'o singura zi doĕzecĭ și trei
de miĭ. 9 Și să nu punem la încer-
care pe Domnul, după cum *îl* ispitiră
uni dintr'ênși și perira de șarpĭ. 10 Și
nu cârtiți, după cum cârtiră uni din-
tr'ênși și periră de perzetorul. 11 Și
acestea ca semne li sĕ întîmplau ace-
lora, dar fu scris spre înțelepțirea
noastra, la care au ajuns sfîrșiturile
veacurilor. 12 Astfel cine gândește
că stă neclintit, fie cu luare aminte să
nu cază.
13 Incercare nu v'a apucat, decât
numaĭ omenească; dar credincios este
Dumnezeu, care nu va îngădui ca voĭ
sa fițĭ încercațĭ peste ce putețĭ, ci va
face de odată cu încercarea și scăpa-
rea ca să puteți rabda. 14 De aceea,
iubiți mei, fugiți de idolatrie.

Sânta cuminecătură e o împărtășire cu Christos.

15 Ca unor mintoșĭ vĕ vorbesc; ju-
decațĭ voĭ ce zic eu. 16 Paharul bi-
necuvîntariĭ pe care *'l* binecuvîntam
nu este oare împărtașire cu sîngele lui
Christos? Pâinca pe care *o* frângem
nu este oare împărtașire cu trupul lui
Christos? 17 Pentru ca o singură
pâine *este*, un singur trup sûntem noĭ
cei mulțĭ; căcĭ toțĭ ne împartașim
dintr'o singură pâine. 18 Vedețĭ pe
Israel cel firesc; cei care mănânca jert-
fele nu sûnt oare partașĭ cu altarul?
19 Ce spun eu dar? Că ce s'a în-
junghiat pentru idoli este ceva? Sau
ca idolul este ceva? 20 Ci ca ce în-
junghe *păgâni*, „înjunghe pentru de-
moni și nu pentru Dumnezeu", nu voesc
dar ca voĭ să vĕ facețĭ partașĭ cu de-
moni. 21 Nu putețĭ bea paharul Dom-
nului și paharul demonilor. Nu putețĭ
sa vĕ împartașiți de masa Domnului
și de masa demonilor. 22 Sau înta-
rîtăm pe Domnul? Nu cumva sûntem
maĭ tarĭ decât dênsul?

Cruțarea constiințelor.

23 Tot este ertat, dar nu orĭ ce
folosește; tot este ertat, dar nu orĭ ce
întarește. 24 Nimenea sa nu caute ale
sale ci *fie care* ale altuia. 25 Mâncațĭ
orĭ ce sĕ vinde în macelărie, ne cer-
cetând ceva pentru știința de sine;
26 „Cacĭ al Domnului este pămêntul
și cele cu care este plin." 27 Daca
vĕ va chema cineva dintre necredin-
cioșĭ și voiți să vĕ ducețĭ, mâncațĭ orĭ
ce vĕ este pus înainte, necercetând ceva
pentru știința de sine. 28 Iar daca
vĕ zice cineva: aceasta a fost jertfită,
nu mâncațĭ din pricina aceluia care a
spus și a științei de sine — *căcĭ al
Domnului este pămêntul și cele cu care
este plin* — 29 Știință de sine însĕ
zic, nu a ta ci a altuia, căcĭ pentru ce
este judecată starea mea de sinemĭ de
către o altă știința de sine? 30 Dac.
eu sûnt partaș darului, pentru ce sûnt
mustrat de aceea pentru care eu mul-
țumesc?
31 De aceea fie că mâncațĭ fie că
bețĭ, fie că facețĭ ceva, faceți tot spre
mărirea lui Dumnezeu. 32 Fiți ne-
smintitorĭ și Iudeilor și Elenilor și
bisericei lui Dumnezeu, 33 După cum
și eu plac tuturor în tot, ne căutând
folosul meu însumĭ ci pe al multora,
ca să fie mântuițĭ.

Bărbatul să se roage cu capul desvelit femeea cu capul învelit.

11 Luați vĕ după mine, după cum și
eu *m'am luat* după Christos.
2 Vĕ laud însĕ, *fraților*, ca în tot
vĕ aducețĭ aminte de mine și țineți
datinele astfel după cum vi le am în-
credințat voĕ. 3 Dar voesc ca voĭ să
știți ca Christos este capul orĭ carui
bărbat, iar bărbatul *este* cap al femei
și Dumnezeu este cap al lui Christos.
4 Orĭ ce barbat care se roaga sau vor-
bește ceva profetic avênd *ceva* pe cap
necinstește capul sĕu. 5 Orĭ ce fe-
mee care se roaga sau vorbește pro-
fetic cu capul neînvelit necinstește
capul ei; caci una și aceeașĭ este cu
cea rasa. 6 Cacĭ daca o femee nu 'șĭ
învelește *capul*, și tunză se; iar daca
urît este pentru femee ca să se tunză
sau să se rază, înveliasca 'și capul.
7 Caci un barbat nu trebue să 'și în-
veliască capul, fiind chipul și mărirea
lui Dumnezeu; iar femeea este mari-
rea barbatului. 8 Pentru ca nu este

bărbat din femee, ci femee din bărbat;
9 Şi pentru că n'a fost făcut bărbat
pentru femee, ci femee pentru bărbat;
10 De aceea femeea trebue să aibă
stăpînire asupra capului ei pentru ân-
gerĭ. 11 Ânsĕ nicĭ femee fără băr-
bat, nicĭ bărbat fără femee *nu este* în
Domnul. 12 Căcĭ dupĕ cum femeea
este din bărbat, astfel şi bărbatul prin
femee, iar toate sûnt din Dumnezeu.
13 Judecaţĭ în voĭ înşivĕ; cuviin-
cios este ca o femee neînvĕlită la cap
să se roage lui Dumnezeu? 14 Şi nu
vĕ învaţă chiar firea că un barbat
daca poartă pĕrul lung necinste 'i este,
15 Şi o femee daca poartă pĕrul lung
mărire 'i este? Pentru că pĕrul lung 'i
este dat drept învelitoare.
16 Iar daca găseşte cineva cu cale
să fie iubitor de ceartă, noĭ nu avem
un astfel de obiceiu, şi nicĭ bisericile
lui Dumnezeu.

Povăţuire spre a lua cu demnitate sânta cuminecătură.

17 Poruncind ânsĕ aceasta nu laud,
fiind că nu vĕ adunaţĭ împreună spre
maĭ bine, ci spre maĭ rĕu. 18 Maĭ
'ntêiu pentru că venind voĭ împreună
în adunare aud că sûnt desbinărĭ între
voĭ, şi în parte cred. 19 Căcĭ trebue
să fie şi deosebirĭ între voĭ, pentru ca
cel lămuriţĭ să se facă cunoscuţĭ între
voĭ. 20 Decĭ când vĕ adunaţĭ în ace-
laş loc nu este cu putinţă ca să mân-
caţĭ cina Domnuluĭ; 21 Pentru că
fie care ĭea maĭ d'înainte cina sa la o
parte când mănâncă, şi astfel unuia 'i
este foame, iar altul este beat. 22 Nu
aveţĭ dar case ca sa mâncaţĭ şi să
beţĭ? Sau despreţuiţĭ biserica lui Dum-
nezeu, şi daţi de ruşine pe cei care
n'au? Ce să vĕ zic? Vĕ voĭ lăuda? In
aceasta nu *vĕ* laud.
23 Căcĭ eu am primit de la Domnul
ceea ce v'am şi dat, ca Domnul Iisus
în noaptea când era dat prins luâ
pâîne 24 Şi mulţumind o frânse şi
zise: *Luaţĭ, mâncaţĭ,* acesta este tru-
pul meu care pentru voĭ este *să fie
frânt*; aceasta faceţi spre a mea amin-
tire. 25 Asemenea şi paharul dupĕ
cinare, zicênd: acest pahar este noul
aşĕzamênt în sîngele meu; aceasta fa-
ceţĭ, orĭ de câte orĭ *îl* beţi, spre amin-
tirea mea. 26 Pentru ca de câte orĭ
mâncaţĭ pâînea aceasta şi beţĭ paharul
acesta, moartea Domnului vestiţi, pênĕ
când va fi venit.
27 Astfel cine cu nevrednicie mă-
nâncă pâînea sau bea paharul Dom-
nului, vinovat va fi de trupul şi sîn-
gele Domnului. 28 Cerce se dar omul
pe sine, şi astfel mănânce din aceasta
pâîne şi bea din acest pahar. 29 Căcĭ
cine *cu nevrednicie* mănâncă şi bea,
osînda pentru sine ênsuşĭ mănâncă şi
bea, daca nu judecă trupul *Domnului.*
30 De aceea între voĭ mulţĭ sûnt slabĭ
şi bolnavĭ şi mulţĭ dorm, 31 Dacă
ânsĕ ne am judeca pe noĭ ênşine, n'am
fi judecaţĭ; 32 Dar judecaţĭ fiind,
sûntem înţelepţiţĭ de Domnul pentru
ca să nu fim osîndiţĭ de odată cu lu-
mea. 33 Astfel, fraţi mei, când vĕ
adunaţĭ ca să mâncaţĭ, aşteptaţi uni
pe alţi. 34 Iar daca 'i este cuiva
foame, mănânce a casă, ca să nu vĕ
adunaţĭ spre osîndă. Celelalte le voĭ
rîndui îndată ce voĭ fi venit.

Împărţirea şi unitatea darurilor sântului spirit. Multe membre sûnt într'un corp.

12 Iar despre cele spirituale *darurĭ,*
fraţilor, nu voesc ca voĭ să nu
cunoaşteţĭ. 2 Când eraţĭ pagânĭ, ştiţĭ
că eraţĭ duşĭ spre idoli muţi, ca cum
aţĭ fi fost mânaţĭ. 3 De aceea vĕ fac
cunoscut că nimenea vorbind în spiri-
tul lui Dumnezeu nu zice: anatema *fie*
Iisus; şi nimenea nu poate zice: Domn
este Iisus, decât numaĭ în spiritul sânt.
4 Sûnt ânsĕ împarţirĭ de darurĭ,
dar acelaş spirit *este*; 5 Şi sûnt îm-
părţirĭ de slujbe, dar acelaş Domn
este; 6 Şi împărţirĭ de lucrarĭ sûnt,
dar acelaş Dumnezeu este care lucre-
ază toate în toţĭ. 7 Şi fie căruia 'i
se dă aratarea spiritului spre folos,
8 Cacĭ unuia 'i se dă prin spiritul *sânt*
cuvînt de înţelepciune, iar altuia cuvînt
de înţelegere dupĕ rînduiala aceluiaş
spirit, 9 Altuia credinţă în acelaş
spirit, altuia daruri de tamaduirĭ în
acelaş spirit, 10 Altuia lucrărĭ de
puterĭ, altuia profeţie, altuia judecărĭ
de spirite, altuia felurĭ de limbĭ, altuia
talmacire de limbi. 11 Toate acestea
ânsĕ le lucreaza unul şi acelaş spirit
împarţind fie caruia în parte dupĕ cum
hotărăşte.
12 Cacĭ dupĕ cum corpul este unul
şi are multe membre, dar toate mem-
brele corpului deşi multe find un corp
sûnt, aşa *este* şi Christos; 13 Pentru
că şi într'un singur spirit noĭ toţĭ am
fost botezaţĭ spre *a fi* un singur corp,
fie Iudeĭ fie Elenĭ, fie robĭ fie stăpînĭ
de sine, şi toţĭ cu un singur spirit am
fost adăpaţĭ.
14 Cacĭ şi corpul nu este un singur

membru ci multe. 15 Daca va fi zis
picĭorul, fiind că nu sûnt mână, nu
sûnt din corp, nu pentru aceasta nu
este din corp. 16 Şi daca va fi zis
urechea, fiind că nu sûnt ochĭu, nu
sûnt din corp, nu pentru aceasta nu
este din corp. 17 Daca corpul întreg
ar fi un ochĭu, unde *ar fi* auzul? Daca
întreg *ar fi* auz, unde *ar fi* mirosul?
18 Astfel dar Dumnezeu a pus mem-
brele pe fie care dintre ele în corp,
după cum a voit. 19 Daca ânsĕ toate
ar fi un singur membru, unde *ar fi*
corpul? 20 Astfel dar sûnt multe
membre, dar un singur corp. 21 Nu
poate ochĭul să zică mâĭnei: n'am tre-
buinţă de tine, sau capul iarăşĭ *să zică*
picĭoarelor: n'am trebuinţă de voĭ;
22 Ci ale corpului membre care par a
fi maĭ slabe, sûnt cu mult maı mult
neapărat trebuitoare, 23 Şi cele care
ni se par a fi maĭ de necinste ale cor-
pului, pe acestea le îmbrăcăm cu maĭ
multa cinste, şi cele necuviincioase ale
noastre au maĭ multă bună cuviinţă,
24 Iar cele cuviincioase ale noastre
n'au trebuinţă. Ci Dumnezeu a în-
tocmit corpul, dând maĭ multă cinste
celui căruia 'i lipseşte. 25 Ca să nu
fie neunire în corp, ci membrele să în-
grijască d'o potrivă unele pentru altele.
26 Şi daca un membru suferă, toate
membrele suferă împreună; şi daca un
membru este mărit, toate membrele sĕ
bucură împreună.
27 Voĭ dar sûnteţĭ corpul lui Chri-
stos şi membre în parte. 28 Şi pe
uni 'i a pus Dumnezeu în biserică maĭ
întêiu apostolĭ, al doilea profeţĭ, al
treilea învăţătorĭ, apoĭ *a pus* puterĭ,
în urmă darurĭ de tămăduirĭ, ajutorărĭ,
îndreptărĭ, felurĭ de limbĭ. 29 Oare
toţĭ sûnt apostolĭ? Oare toţĭ profeţĭ?
Oare toţĭ învăţătorĭ? Oare toţĭ *au* pu-
terĭ? 30 Oare toţĭ au darurĭ de tă-
măduirĭ? Oare toţĭ vorbesc în limbĭ?
Oare toţĭ tălmăcesc? 31 Rîmniţĭ
ânsĕ darurile maĭ marĭ, şi la aceasta
vĕ arăt o cale maĭ înaltă.

Iubirea este mai presus de toate.

13 Daca vorbesc în limbile oameni-
lor şi ale îngerilor, iar iubire nu
am, m'am făcut aramă sunătoare sau
chimbal sgomotos. 2 Şi daca am pro-
feţie şi ştiu taĭnele toate şi tot înţele-
sul *lor* adânc, şi daca am toată cre-
dinţa încât să strămut munţĭ, iar iubire
nu am, nimic nu sûnt. 3 Şi daca voĭ
fi dat demâncare *săracilor* toată ave-
rea mea, şi daca voĭ fi dat corpul meu
ca să fiu ars, iar iubire nu am, nimic
nu folosesc.
4 Iubirea este îndelung răbdătoare,
iubirea este plină de bunătăţĭ, iubirea
nu rîmneşte, nu este lăudăroasă, nu sĕ
îngâmfă, 5 Nu este necuviincioasă,
nu caută ale sale, nu întărîta la mânie,
nu pune în socoteală rĕul, 6 Nu sĕ
bucură de nedreptate, sĕ bucură ânsĕ
împreună cu adevĕrul; 7 Toate le
suferă, toate le crede, toate le nădăj-
dueşte, toate le rabda.
8 Iubirea nicĭ odată nu cade; iar
fie profeţiĭ, vor fi desfiinţate; fie lim-
bĭ, vor înceta; fie înţelesul adânc,
va fi desfiinţat. 9 Căcĭ în parte
cunoaştem, şi în parte vorbim pro-
fetic; 10 Iar când va fi venit de-
sĕvîrşitul, ce este în parte va fi des-
fiinţat. 11 Când eram copil, vorbiam
ca un copil, gândiam ca un copil, 'mi
dam părerea ca un copil; când m'am
facut bărbat am desfiinţat cele ale co-
pilului. 12 Căcĭ acum vedem printr'o
oglindă într'un chip întunecos, dar
atuncĭ faţă în faţă; acum cunosc în
parte, dar atuncĭ voĭ cunoaşte în tot,
după cum am şi fost bine cunoscut.
13 Acum dar remâne credinţa, nă-
dejdea, iubirea, aceste trei; iar maĭ
mare dintr'acestea este iubirea.

*Darul limbilor şi darul profeţiĭ. Intre-
buinţarea bună şi întrebuinţarea rea a
darurilor în biserică. Femeea trebue să
tacă în biserică.*

14 Alergaţĭ să dobîndiţĭ iubirea;
rîmniţĭ ânsĕ cele spirituale *da-
rurĭ*, dar maĭ vîrtos să vorbiţĭ profe-
tic. 2 Pentru că cine vorbeşte în
limbă, nu vorbeşte oamenilor ci lui
Dumnezeu; căcĭ nimenea nu înţelege,
cu spiritul ânsĕ vorbeşte taĭne. 3 Iar
cine vorbeşte profetic, întăreşte şi în-
deamnă şi mângâe pe oamenĭ prin vor-
birea sa. 4 Cine vorbeşte în limbă
sĕ întăreşte pe sine ênsuşĭ, dar cine
vorbeşte profetic întăreşte biserica.
5 Doresc ca voĭ toţĭ să vorbiţĭ în
limbĭ, dar maĭ vîrtos să vorbiţĭ pro-
fetic; maĭ mare este ânsĕ cine vorbeşte
profetic, decât cine vorbeşte în limbĭ,
afară numaĭ daca tălmăceşte, pentru
ca biserica să dobîndiască întărire.
6 Acum dar, fraţilor, daca voĭ fi
venit la voĭ vorbind în limbĭ, ce voĭ
folosi voĕ, daca nu voĭ fi vorbit la voĭ,
sau în descoperire sau în înţeles adânc
sau în profeţie sau în învăţătura?
7 Cale neînsufleţite deşi dau de la sine
sunet, fie fluer fie chitară, dacă ânsĕ

nu vor fi dat sunetelor o deosebire,
cum va fi cunoscut ce este cântat cu
fluerul sau ce este cântat cu chitara?
8 Caci daca şi trimbiţa va fi dat un
sunet nehotarît, cine se va gati la
rĕsboiu? 9 Astfel şi voĭ prin limba
voastra daca nu veţi fi dat un cuvînt
lesne de înţeles, cum va fi cunoscut ce
este vorbit? Căcĭ veţĭ fi *oamenĭ* care
vorbesc în vênt. 10 Sûnt mulţime
poate de felurĭ de graĭurı în lume, şi
nicı un fel de *graĭu* nu este fară în-
ţeles. 11 Decĭ daca nu ştiu înţelesul
graıului, voĭ fi barbar pentru cel care
vorbeşte, şi cel care vorbeşte *va fi*
barbar la mine.

12 Astfel şi voĭ, fiind că sûnteţĭ
rîmnitorı de spirite, cautaţĭ pentru în-
tarirea bisericei ca să aveţĭ prisos.
13 De aceea cine vorbesce în limbă,
roage se ca să tâlmaciasca. 14 Pen-
tru că daca mĕ rog în limbă, spiritul
meu se roaga, iar mintea mea este ne-
roditoare. 15 Ce este dar? Mĕ voĭ
ruga cu spiritul, mĕ voĭ ruga ânsĕ şi
cu mintea; voĭ cânta cu spiritul, voĭ
cânta ânsĕ şi cu mintea. 16 Fiind ca
daca cu spiritul binecuvintezĭ, cel care
ţine locul celui neştiutor cum va zice
Amin la mulţumirea ta? De oare ce
nu ştie ce zicı. 17 Negreşit tu mul-
ţumeştĭ bine, dar celalalt nu este în-
tarit. 18 Mulţumesc lui Dumnezeu,
eu vorbesc în limba maĭ mult decât
voı toţı; 19 Dar în biserica voesc sa
vorbesc cincı cuvinte cu mintea mea,
ca sa învaţ şi pe alţi, decât zece miı
de cuvinte în limba.

20 Fraţilor, nu fiţĭ copiĭ la minte,
ci în privinţa rĕutaţiĭ fiţı copiĭ, iar la
minte fiţı *oamenĭ* deplinĭ. 21 In lege
este scris ca „în alte limbĭ şi în buze
ale altora voĭ vorbi poporului acestuia,
şi nicı astfel nu mĕ vor asculta, zice
Domnul". 22 De aceea limbile sûnt spre
semn nu credincioşilor, ci necredincioşi-
lor, iar vorbirea profetică *este* nu pen-
tru necredincioşı ci pentru credincioşı.

23 Decı daca biserica întreaga se
va fi adunat în acelaş loc, şi toţı vor-
besc în limbı, şi vor fi venit înauntru
neştiutorı sau necredincioşı, nu vor zice
ca v'aţı eşit din fire? 24 Iar daca
toţĭ vor fi vorbit profetic, şi va fi ve-
nit înauntru vre un necredincios sau
neştiutor, mustrat ele el de toţı, jude-
cat este de toţı, 25 Cele ascunse ale
inimei sale sĕ fac învederate; şi aşa
cazênd pe faţa lui sĕ va închina lui
Dumnezeu, vestind că „cu adevĕrat
Dumnezeu este între voĭ".

26 Decĭ ce este, fraţilor? Când vĕ
adunaţı împreuna, fie cine are un psalm,
are o învĕţatura, are o descoperire, are
o limba, are o tâlmacire; toate sa fie
spre întarire. 27 Fie că vorbesce ci-
neva în limba, câte doi sau cel mult
câte trei *vorbiască*, şi pe rînd, şi unul
tâlmăciască; 28 Iar daca nu este
tâlmaciu, tacă în biserica, vorbiască
'şi ânsĕ sieşĭ şi lui Dumnezeu. 29 Pro-
feţi ânsĕ vorbiască doi sau trei şi ju-
dece ceilalţĭ. 30 Dar daca se va fi
descoperit altuia care stă, tacă cel d'în-
têiu. 31 Căci puteţĭ toţĭ câte unul sa
vorbiţĭ profetic, pentru ca toţĭ să în-
veţe şi să fie îndemnaţĭ. 32 Şi spi-
rite de profeţĭ sûnt supuse la profeţĭ;
33 Căcı Dumnezeu nu este al neorîn-
duelei ci al paciĭ. Ca în toate biseri-
cile sânţilor,

34 Femeile tacă în bisericĭ; căcĭ nu
li se da voe să vorbiasca, ci să fie su-
puse, dupĕ cum zice şi legea. 35 Iar
daca voesc să înveţe ceva, întrebe a
casă pe barbaţi lor; pentru ca urît
este pentru femee să vorbiască în bi-
serică.

36 Sau a eşit de la voĭ cuvîntul luı
Dumnezeu, sau a ajuns la voĭ numaı?

37 Daca cineva gândesce că este
profet sau spiritual, cunoasca bine ce
vĕ scriu, ca este porunca Domnului,
38 Dar daca nu cunoasce cineva, să nu
cunoasca.

39 Astfel dar, fraţi mei, rîmniţĭ
vorbirea profetică, şi nu împedicaţĭ
vorbirea în limbı; 40 Dar tot sa se
faca cu buna cuviinţa şi dupĕ rîn-
duială.

*Invierea lui Christos este temeliea cre-
dinței noastre. Moartea este cel din ur-
ma vrăjmaș. Botezul pentru morțĭ. In-
vierea morților. Noul corp.*

15 Vĕ fac cunoscut, fraţilor, evan-
ghelica pe care am binevestit o
voĕ, pe care aţı şi primit o, în care şi
staţĭ, 2 Prin care şi sunteţı mân-
tuiţı, daca ţineţı cu tărie cu ce cuvînt
v'am binevestit voĕ, afara numaı daca
în zadar aţı crezut. 3 Cacĭ v'am dat
în cele d'intêiu aceea ce am şi primit,
ca Christos potrivit scripturilor a mu-
rit pentru pĕcatele noastre. 4 Şi că
fu îmormîntat, şi că a învieat a treia
zi potrivit scripturilor, 5 Şi că se
arătâ lui Chefa, dupĕ aceea celor doi-
sprezece. 6 In urmă sĕ arătâ de o
data la peste cincı sute de fraţĭ, din-
tre care maĭ mulţĭ sûnt rĕmaşĭ pênĕ
acum, iar uni adormiră. 7 Dupĕ aceea

sĕ arătâ lui Iacob, în urmă tuturor
apostolilor. 8 Iar în urmă de toţĭ mi
sĕ arătâ şi mie, naşteriĭ timpuriĭ oare
cum. 9 Cacĭ dintre apostolĭ eu sûnt
cel maĭ mic, ca unul care nu sûnt de
îndestul să fiu numit apostol, pentru
ca am urmarit biserica lui Dumnezeu;
10 Ânsĕ prin darul lui Dumnezeu sûnt
aceea ce sûnt, şi darul sĕu fata de
mine nu s'a facut nelucrător, dar am
muncit maĭ mult decât dênşi toţĭ, şi
nu eu ci darul lui Dumnezeu împreună
cu mine. 11 Decı fie că eu, fie că
aceia, aşa predicam şi astfel aţĭ crezut.
12 Iar daca sĕ predică Christos că
a învieat dintre morţĭ, cum zic uni
între voĭ că nu este înviere de morţĭ?
13 Iar daca nu este înviere de morţĭ,
nicı Christos n'a învieat; 14 Iar daca
Christos n'a învieat, deşartă este dar
predica noastra, deşartă şi credinţa
voastră; 15 Dar sûntem aflaţĭ şi
martorĭ mincinoşĭ ai lui Dumnezeu,
fiind ca am marturisit împrotiva lui
Dumnezeu că a învieat pe Christos, pe
care nu 'l a învieat daca cu adevĕrat
morţĭ nu sĕ înviează. 16 Căcĭ daca
morţĭ nu sĕ învieaza, nicĭ Christos n'a
fost înviеat; 17 Iar daca Christos
n'a fost invieat, deşartă este credinţa
voastra, sûnteţĭ ânchĕ în pĕcatele voa-
stre; 18 Prin urmare perduţĭ sûnt şi
cei adormiţĭ în Christos. 19 Daca în
vieaţa aceasta sûntem numaĭ nadaj-
duind în Christos, sûntem maĭ de plâns
decât toţĭ oameni.
20 Acum ânsĕ Christos a fost în-
vieat dintre morţĭ, pîrga celor ador-
miţĭ. 21 Căcı de oare ce printr'un
om *este* moarte, printr'un om este şi
înviere a morţilor. 22 Pentru că dupĕ
cum în Adam toţĭ mor, astfel şi în
Christos toţĭ viĭ vor fi făcuţĭ. 23 Dar
fie care în a sa ceată; pîrga este Chri-
stos, apoĭ cei ai lui Christos la veni-
rea sa, 24 Dupĕ aceea *va fi* sfîrşi-
tul, când dă lui Dumnezeu şi Tatal
împĕraţica, când va fi desfiinţat orĭ ce
domnie şi orĭ ce stăpînire şi putere.
25 Cacĭ trebue ca el să împĕraţiască
pênĕ ce „va fi pus pe toţĭ vrajmaşi sub
picıoarele sale“. - 26 Moartea, cel din
urmă vrajmaş, este desfiinţată; 27 „Ca-
cĭ tot a supus sub picioarele lui.“ Iar
când zice ca tot a fost supus, învede-
rat *este* ca afara de cel care 'i a supus
lui toate. 28 Iar când va fi supus lui
toate, atuncı şi Fiul ênsuşĭ vă fi supus
celui care 'i a supus toate, ca să fie
Dumnezeu totul în tot. 29 Fiind că
ce vor face cei care sĕ botează pentru
cei morţĭ? Insfîrşit daca morţĭ nu sĕ
învieaza, pentru ce sĕ maĭ botează
pentru dênşi? 30 Pentru ce stam şi
noı în primejdie în fie care ceas?
31 In fie care zi mor, pe lauda voastră,
fraţilor, pe care o am în Christos Iisus
Domnul nostru. 32 Daca ca om m'am
luptat cu dobitoace sĕlbatice în Efes,
care 'mi este folosul? Daca morţı nu
sĕ învieaza, „să mâncăm şi sa bem,
cacĭ mâĭne murim.“ 33 Nu fiţĭ rătă-
ciţĭ; vorbirı rele strică obiceiurı bune.
34 Treziţi vĕ cum se cade şi nu pĕcă-
tuiţı; căcĭ uni au necunoştinţa de
Dumnezeu, spre ruşinea voastră vor-
besc.
35 Dar va zice cineva: cum în-
viează morţĭ? In ce fel de corp vin ei?
36 Nemiutosule, tu ce seminĭ nu rĕ-
sare daca nu va fi putrezit; 37 Şi ce
seminı, nu seminĭ corpul ce are sa fie,
ci grauntele gol, daca sĕ înemereşte de
grâu sau de ceva din celelalte; 38 Dar
Dumnezeu 'i dă corp dupĕ cum a voit,
şi fie căriea dintre seminţe corpul ei.
39 Nu orĭ ce trup este acelaş trup; ci
altul trup de oamenĭ, altul trup de
vite, altul trup de pasĕrĭ, altul de
peştĭ. 40 Şi sûnt corpurĭ cereştĭ, şi
corpurĭ pământeştĭ; dar alta este ma-
rirea celor cereştĭ, şi alta a celor pă-
mênteştĭ; 41 Alta este strălucirea
soarelui, şi alta stralucirea lunei, şi
alta stralucirea stelelor; căcĭ stea de
stea sĕ deosibeşte în strălucire.
42 Astfel *este* şi învierea morţilor.
Este semanat în putrejune, se scoală
în neputrejune; 43 Este semănat în
necinste, se scoală în mărire; este se-
mănat în slăbiciune, se scoală în pu-
tere; 44 Este semanat corp firesc, se
scoală corp spiritual; daca este corp
firesc, este şi spiritual. 45 Astfel şi
este scris: „s'a făcut întêiul om Adam
spre suflet de vieaţă;“ cel din urmă
Adam spre spirit dătator de vieaţa.
46 Dar nu spiritual este cel d'întêiu
ci firescul, dupĕ aceea spiritualul.
47 Intêiul om *este* „din pamênt, de lut“,
al doilea om, *Domnul, este* din cer.
48 Ce fel *este* cel de lut, astfel *sûnt* şi
cei de lut, şi ce fel *este* cel ceresc, ast-
fel sûnt şi cei cereştı; 49 Şi dupĕ
cum am purtat chipul celui de lut, vom
purta şi chipul celui ceresc.
50 Aceasta ânsĕ o zic, fraţilor, că
trup şi sînge nu pot să moşteniască
împĕraţiea lui Dumnezeu, nicĭ putre-
junea nu moşteneşte neputrejunea.
51 Iata taĭnă vĕ spun; toţĭ nu
vom adormi, dar toţĭ vom fi schimbaţĭ,

52 Intr'un moment, într'o clipeală de
ochiŭ, la cea din urma trîmbiţă; căcĭ
va trîmbiţa, şi morţi sĕ vor scula fară
stricăciune şi noĭ vom fi schimbaţĭ.
53 Pentru că trebue ca stricăciosul
acesta să îmbrace nestricăciune şi muritorul
acesta să îmbrace nemurire.

54 Iar când stricăciosul acesta va
fi îmbrăcat nestricăciune şi muritorul
acesta va fi îmbrăcat nemurire, atuncĭ
va fi cuvîntul care este scris: „înghiţită
fu moartea spre biruire. 55 Unde
'ţi este, moarte, biruinţa? Unde 'ţi
este, moarte, acul?" 56 Iar acul morţiĭ
este pĕcatul, şi puterea pĕcatului
este legea. 57 Dar mulţumită lui
Dumnezeu care ne dă biruinţa prin
Domnul nostru Iisus Christos. 58 De
aceea, fraţi mei iubiţĭ, fiţĭ nemişcaţĭ,
neclintiţĭ, prisosind totdauna în lucrul
Domnului, ştiind ca osteneala voastră
nu este deşartă în Domnul.

Strîngere de ajutoare pentru Chreştinĭ.

16 Cât pentru strîngerea de ajutoare
ce *este* pentru cei sânţĭ, faceţı şi
voĭ astfel după cum am poruncit bisericilor
Galatiĭ. 2 In fie care întêia zi
a saptămînei, fie care dintre voĭ să
pue de o parte a casă strîngênd din
aceea ce 'i ar merge bine, pentru ca
nu când voĭ fi venit atuncĭ sa se facă
strîngerĭ de ajutoare. 3 Şi când voĭ
fi sosit la voĭ, pe care 'i veţĭ fi găsit
bunĭ, pe aceştia 'i voĭ trimite prin epistole
ca să ducă darul vostru la Ierusalem.
4 Iar daca este cu cale ca şi
eu să mĕ duc, vor merge împreună cu
mine.

5 Voĭ veni ânsĕ la voĭ, când voĭ fi
trecut prin Macedonia; căcĭ prin Macedonia
trec, 6 Şi poate voĭ rĕmâne
la voĭ sau şi voĭ erna, pentru ca să
mĕ însoţiţĭ voĭ unde mĕ voĭ duce.
7 Căcĭ nu voesc ca să vĕ vĕd acum în
treacăt; pentru că nădajduesc să rĕmân
câtva timp la voĭ, daca Domnul
va fi dat voe. 8 Voĭ rĕmâne ânsĕ în
Efes pênĕ la Cincizecime; 9 Pentru
că uşă mare şi de înrîurire 'mi este
deschisă, şi mulţĭ 'mi stau împrotivă.

Recomandarea lui Timoteĭ.

10 Daca dar Timoteu va fi venit,
luaţĭ seama ca să fie la voĭ fără teamă,
căcĭ lucrează lucrul Domnului ca şi
mine; 11 Decĭ să nu 'l despreţuiască
cineva. Insoţiţĭ 'l dar în pace, ca să
vie la mine; pentru că 'l aştept cu
fraţi.

12 Cât pentru Apoline, fratele, mult
'l am îndemnat ca să vie la voĭ cu
fraţi; şi cu totul nu 'i lipsia voinţa ca
să vie acum, dar va veni îndată ce va
fi gasit timp nemerit.

Povăţuirĭ.

13 Vegheaţĭ, fiţĭ statornicĭ în credinţă,
îmbarbataţĭ vĕ, întariţi vĕ.
14 Toate ale voastre în pace să se
facă.

15 Vĕ îndemn ânsĕ, fraţilor, — ştiţĭ
casa lui Stefana, că este pîrga Achaiĭ
şi s'au rînduit pe dênşi ênsuşi spre
slujire sânţilor, — 16 Ca şi voĭ să
fiţı supuşĭ unora ca aceştia şi orĭ căruia
care lucrează împreună şi sĕ osteneşte.

17 Mĕ bucur de venirea lui Stefana
şi Fortunatul şi Achaicu, pentru ca
aceştia au împlinit lipsa voastra;
18 Căcĭ au uşurat spiritul meu şi al
vostru. Decĭ cunoaşteţĭ bine pe uni ca
aceştia.

Salutărĭ şi încheere.

19 Vĕ urează bisericile Asiĭ. Vĕ
urează multe Acuila şi Prisca împreună
cu biserica care este în casa
lor. 20 Vĕ îmbrăţişază toţĭ fraţi. Imbrăţişaţi
vĕ uni pe alţi în sărutare
sântă.

21 Urarea mea cu mâna mea a lui
Pavel. 22 Daca cineva nu iubeşte pe
Domnul, anatema fie. Maran ata.

23 Darul Domnului Iisus cu voĭ.
24 Iubirea mea cu voĭ toţĭ în Christos
Iisus.

A DOA EPISTOLA CĂTRE CORINTENI.

Pavel birueşte cu ajutorul lui Dumnezeu toate suferinţele, şi ĭĭ mulţumesce.

1 Pavel apostol al lui Christos Iisus
prin voinţa lui Dumnezeu şi Timoteu
fratele bisericei lui Dumnezeu celei
care este în Corint împreună cu toţi
sânţi care sûnt în toată Achaia. 2 Dar
voĕ şi pace de la Dumnezeu Tatăl nostru
şi de la Domnul Iisus Christos.

3 Binecuvîntat este Dumnezeul și
Tatăl Domnului nostru Iisus Christos,
Tatăl îndurarilor și Dumnezeu al orĭ
cărei mângâerĭ, 4 Care ne mângâe
pe noĭ pentru toată suferinţa noastră,
ca prin mângâerea cu care ênșine sûn-
tem mângâeaţĭ de Dumnezeu să putem
noĭ mângâea pe cei care sûnt în orĭ
ce suferinţă. 5 Pentru că după cum
patimile lui Christos prisosesc asupra
noastra, astfel prisosește prin Christos
și mângâerea noastră. 6 Fie dar că
sûntem strimtoraţĭ, pentru mângâerea
voastră și pentru mântuire *sûntem
strimtoraţĭ*; fie că sûntem mângâeaţĭ,
pentru mângâerea voastră care este
lucrătoare în suferirea cu răbdare a
acelorașĭ patimĭ pe care șĭ noĭ le pă-
timim. Și nădejdea noastră este tare
pentru voĭ, 7 Știind că după cum
sûnteţĭ părtașĭ ai patimilor, astfel *sûn-
teţĭ* și ai mângâeriĭ.

8 Căcĭ nu voim, fraţilor, ca voĭ să
nu știţĭ de suferinţa noastră, ce ni s'a
facut în Asia, că foarte mult peste pu-
tere am fost îngreoĭaţĭ, încât noĭ am
fost cu desĕvîrșire în nedomerire și în
privinţa vieţei; 9 Dar chiar în noĭ
înșine am avut hotărîrea morţiĭ, ca să
nu fim încrezĕtorĭ în noĭ ênșine, ci în
Dumnezeu care învieazâ morţi, 10 Ca-
re ne a scapat pe noĭ dintr'o moarte
așa de mare și ne va scapa, în care
am nadăjduit că *ne* va scapa și maĭ
departe, 11 Fiindu ne și voĭ de aju-
tor cu rugaciunea pentru noĭ, ca din
multe feţe darul facut noĕ să fie mul-
ţumit prin mulţi pentru noĭ.

12 Pentru că lauda noastră aceasta
este: mărturiea știinţei noastre de noĭ
ênșine că în sânţenie și curăţie de la
Dumnezeu, nu în înţelepciune ome-
neasca ci în darul luĭ Dumnezeu, ne
am purtat în lume, dar maĭ ales către
voĭ. 13 Căcĭ nu altele vĕ scriem, de-
cât cele ce citiţĭ saŭ și înţelegeţi, am
ânsĕ nădejde ca pênĕ în cele din urmă
veţĭ înţelege, 14 — Dupĕ cum ne aţĭ
și înţeles în parte — că noĭ vĕ sûn-
tem cuvînt de laudă, după cum și voĭ
noĕ în zioa Domnului nostru Iisus.

Aparare înpotriva învinuirei, că ar fi nestatornic.

15 Și pe această deplină încredere
eram hotarît să vin maĭ 'ntêiu la voĭ,
ca să aveţĭ un al doilea dar, 16 Și
pe la voĭ să trec în Macedonia, și
iarăș din Macedoni să vin la voĭ și să
fiu petrecut de voĭ în Iudea.
17 Decĭ aceasta hotărînd, nu cumva
oare am făcut ceva cu ușurinţă? Afară
numaĭ daca ceea ce mĕ chibzuesc po-
trivit cărniĭ mĕ chibzuesc ca să fie la
mine așa așa și nu nu. 18 Dar cre-
dincios este Dumnezeu *prin aceea*, că
cuvîntul nostru către voĭ nu este așa
și nu. 19 Pentru că al lui Dumne-
zeu Fiu Iisus Christos care fu predi-
cat între voĭ prin noĭ prin mine și
Silvan și Timoteu, nu fu așa și nu, ci
așa a fost în sine. 20 Căcĭ atât de
multe făgăduinţe ale lui Dumnezeu
sûnt într'ênsul așa; de aceea și prin-
tr'ênsul Amin, lui Dumnezeu spre mă
rire prin noĭ. 21 Iar cel care ne face
statornicĭ împreună cu voĭ în Chri-
stos și care ne unse, *este* Dumnezeu,
22 Care ne și pecetlui și dete arvuna
spiritului în inimile noastre.

23 Eu ânsĕ chem pe Dumnezeu
martor pentru sufletul meu, că cru-
ţându vĕ pe voĭ n'am maĭ venit la
Corint. 24 Nu *voĭ zice* că avem stă-
pînire peste credinţa voastră, ci *pentru
că* sûntem împreună ajutătorĭ ai bu-
curiĭ voastre; căcĭ staţĭ în credinţă.

Nevenirea lui Pavel este o cruţare pentru Corintenĭ. Ertarea celui desfrînat.

2 In mine ênsumĭ dar am găsit cu
cale aceasta, ca să nu vin la voĭ
iarăș cu întristare. 2 Căci daca eu
vĕ întristez, cine maĭ este care mĕ în-
veselește pe mine, daca nu cel întristat
de mine? 3 Și am scris chiar aceasta,
ca nu după ce voĭ fi venit să am în-
tristare din partea acelora de care tre-
buia să mĕ bucur, avênd încredere în
voĭ toţĭ că bucuriea mea este a voastră
tuturor,

4 Pentru că din multă supărare și
strimtorare a inimei v'am scris printre
multe lacramĭ, nu ca să fiţĭ întristaţĭ,
ci ca să cunoașteţĭ iubirea pe care o
am maı mult catre voĭ.

5 Daca dar cineva a întristat, nu
pe mine m'a întristat, ci în parte, ca sa
nu *'l* îngreuez, pe voĭ toţĭ. 6 Destul
este pentru unul ca acela pedeapsa
aceasta care *'i s'a facut* de către maĭ
mulţĭ, 7 In cât voĭ d'împotrivă maĭ
bine să *'l* ertaţĭ și să *'l* mângăeaţĭ, ca
nu cumva unul ca acesta să fie înghi-
ţit de o maĭ mare întristare. 8 De
aceea vĕ îndemn să hotarîţĭ iubire în
privinţa lui; 9 Căçĭ pentru aceasta
am și scris, ca să cunosc lămurirea
voastră, daca sûnteţĭ ascultătorĭ în
toate. 10 Iar cui 'i ertaţĭ ceva, și
eu *'i ert*; pentru că și eu, daca am
ertat ceva, am ertat aceasta pentru voĭ

în faţa lui Christos, 11 Ca să nu
fim dobîndiţĭ de satana; cacĭ gându-
rile lui nu ne sûnt necunoscute.

Apostolul preamăresce pe Dumneḑeŭ pentru isbânda puternică a predicei curate despre Christos.

12 Venit fiind dar la Troa pentru
evangheliea lui Christos şi fiindu 'mi
uşa deschisă în Domnul, 13 N'am
avut linişte în spiritul meu, fiind că
n'am găsit pe Titu fratele meu, ci după
ce m'am despărţit de dênşi am eşit în
Macedonia.
14 Mulţumită dar lui Dumnezeu,
care totdauna ne duce în serbarea bi-
ruinţei sale în Christos, şi face cuno-
scut prin noĭ în orĭ ce loc mirosul cu-
noştinţei lui. 15 Pentru că al lui
Christos bun miros sûntem noĭ lui
Dumnezeu între cei care sûnt mântuiţĭ
şi între cei care sûnt perduţĭ, 16 U-
nora miros din moarte spre moarte,
altora miros din vieaţă spre vieaţa. Şi
cine este destoinic la acestea? 17 Că-
cı noĭ nu prefacem ca cei mulţĭ cu-
vîntul lui Dumnezeu ci ca din curaţie,
ci ca de la Dumnezeu vorbim înaintea
lui Dumnezeu în Christos.

Pavel sĕ face cunoscut pe sine însuşĭ Corintenilor. Litera şi spiritul. Acoperemêntul lui Moise este ridicat în Christos.

3 Incepem să ne facem iar cunoscut
pe noĭ ênşine? Afară numaı daca
avem trebuinţa, ca uni *oamenĭ*, de epi-
stole de cunoaştere catre voĭ saŭ de
la voĭ. 2 Voĭ sûnteţĭ epistola noastra,
înscrisă în inimile noastre, cunoscută
şi cititâ de toţĭ oameni, 3 Cunoscuţı
fiind voĭ că sûnteţı epistola a lui Chri-
stos slujită de noı, înscrisa nu cu cer-
neala ci cu spiritul viului Dumnezeu,
nu pe placı de peatră, ci pe plăcĭ de
carne, pe inimile voastre.
4 O astfel de încredere avem dar
prin Christos catre Dumnezeu, 5 Nu
voĭ zice ca prin noı ênşine sûntem de-
stoinicĭ sa judecam ceva ca de la noĭ
ênşine, ci destoiniciea noastra este de
la Dumnezeu, 6 Care ne a şi facut
ai unui aşĕzamênt nou destoinicĭ slu-
jitorĭ, nu ai litereĭ, ci ai spiritului,
pentru că litera omoara, iar spiritul
face viu. 7 Iar daca cea de moarte
aducĕtoare slujire sapata în litere pe
petre s'a facut în mareţie, încât fii lui
Israel nu putură sa 'şĭ ţina neclintit
privirea la faţa lui Moise din pricina
mareţiĭ feţei lui, care *mareţie* avea sa
fie desfiinţată, 8 Cum nu va fi oare
mult maĭ mareaţă slujirea spiritului?
9 Pentru ca daca în slujirea *aducĕ-
toare* de osîndă *este* mareţie, cu mult
maĭ mult prisoseşte în mareţie slujirea
aducĕtoare de îndreptaţire. 10 Cacĭ
chiar mareţiea nu este mareţie în
această parte din pricina mărețiı celei
peste mĕsura, 11 Pentru ca daca
ceea ce are sa fie desfiinţat *este* mareţ,
cu mult maĭ mult *este* mareţ ceea ce
rĕmâne.
12 Decĭ avênd o astfel de nădejde
ne folosim cu multa îndrasneală. 13 Şi
nu *punem acoperemênt pe faţa noastră*
după cum Moise punea acoperemênt pe
faţa sa, pentru ca fii lui Israel sa nu
ţina neclintit privirea la sfîrşitul celui
ce avea să fie desfiinţat. 14 Ci învîr-
toşate fură gândurile lor. Cacĭ pênĕ
în zioa de astăzĭ acelaş acoperemênt
rĕmâne la citirea vechiului aşezamênt,
nedescoperit fiind că este desfiinţat în
Christos; 15 Ci pênĕ astazı este aco-
peremênt pe inimile lor, când este citit
Moise; 16 Dar când sĕ va fi întors
la Domnul *inima lor*, acoperemêntul
este luat la o parte. 17 Domnul ânsĕ
este spiritul, şi unde este spiritul Dom-
nului, *acolo* este stare de sine. 18 Iar
noĭ toţĭ, cu faţa descoperită în oglindă
privind mărirea Domnului, sûntem
schimbaţĭ în acelaş chip de la marire
la mărire, după cum *este* de la Dom-
nul spiritului.

Evangheliea este unora descoperită, altora acoperită. Toate suferinţile sûnt biruite pe temeiul nadejdiĭ în marirea vecĭnică.

4 De aceea avênd noĭ aceasta însăr-
cinare, după cum am fost miluiţĭ,
nu perdem rabdarea, 2 Ci am înla-
turat de la noĭ cele ascunse ale ru-
şiniĭ neumblând în viclenie nicĭ prefă-
cênd cuvîntul lui Dumnezeu, cĭ prin
arătarea adevĕrului facêndu ne pe noĭ
ênşine cunoscuţı catre orĭ ce ştiinţa
de sine a oamenilor în faţa lui Dum-
nezeu.
3 Iar şi daca este acoperită evan-
gheliea noastra, între cei perduţĭ este
acoperita, 4 In care dumnezeul vea-
cului acestuia a întunecat gândurile
necredincioşilor ca sa nu dea raze lu-
minarea evangheliĭ maririĭ lui Chri-
stos, care este chipul lui Dumnezeu.
5 Pentru ca nu ne predicam pe noĭ
ênşine ci pe Christos Iisus Domnul,
iar pe noı ênşine slujitori voştri prin
Iisus. 6 Fiind că Dumnezeu care po-

runci „din întunerec lumineze lumina“,
el este care luminâ în inimile noastre
spre luminarea cunoaşterii măririi lui
Dumnezeu în faţa lui Iisus Christos.
7 Avem ânse comoara aceasta în
vase de lut, pentru ca covîrşirea pu-
terii să fie a lui Dumnezeu şi nu *ve-
nind* de la noi; 8 In ori ce chip
sûntem apasaţi dar nu strimtoraţı,
aduşi în nedomirire dar nu lipsiţı de
nadejde, 9 Urmariţı dar nu părasiţi,
aruncaţi jos dar nu perduţi, 10 Tot-
dauna purtând pretutindinı în corpul
nostru moartea lui Iisus, ca şi vicaţa
lui Iisus să fie arătata în corpul nostru.
11 Cacĭ pururea noi cei vii sûntem
daţi spre moarte pentru Iisus, ca şi
vieaţa lui Iisus să fie aratata în car-
nea noastra cea muritoare.
12 Astfel moartea lucrează în noi,
iar vieaţa în voi. 13 Avênd dar ace-
laş spirit al credinţei, după cum este
scris: „am crezut, de aceea am vorbit,“
şi noı încredem, de aceea şi vorbim,
14 Ştiind că cel care a învieat pe
Domnul Iisus ne va înviea şi pe noi
cu Iisus şi ne va înfaţişa împreuna cu
voı. 15 Căci toate *sûnt* pentru voi,
ca darul îmulţit fiind prin maı mulţı
sa prisosiasca mulţumirea spre mărirea
lui Dumnezeu.
16 De aceea nu perdem răbdarea,
ci şi daca omul nostru din afara este
prapadit, dar cel d'inauntru al nostru
este înoit din zi în zi. 17 Pentru că
micimea de puţin timp a suferinţei
noastre desĕvîrşeşte pentru noi în chip
peste mĕsură spre a covîrşi o cumpĕnă
vecınică de marire, 18 Fiind că noi
nu îndreptam privirea la cele ce sûnt
vezute, ci la cele ce nu sûnt vĕzute;
cacı cele vĕzute sûnt trecĕtoare, iar
cele nevĕzute vecınice.

Trebue să îmbrăcăm haina noă cerească în locul celei pamênteştĭ. Dorinţa de vieaţa vecınică.

5 Cacĭ ştim că daca va fi fost des-
fiinţata casa noastră pamênteascâ
de cort, avem în ceruri cladire de la
Dumnezeu, casa nefacuta de mână,
vecınica. 2 Pentru ca chiar ın acest
cort suspinam, dorind a fi îmbracaţi pe
d'asupra cu locuinţa noastra cea din
cer, 3 Şi într'adevĕr vom fi gasiţı
ımbracaţi, nu golı. 4 Cacĭ ca uni
care sûntem în *acel* cort suspinam
fiind apasaţi, pentru că nu voim a fi
desbracaţi ci îmbracaţı pe d'asupra,
ca ce este muritor să fie înghiţit de
vieaţa.
5 Iar cel care ne a desĕvîrşit chiar
spre aceasta este Dumnezeu, care ne
a dat arvuna spiritului. 6 Decĭ avênd
îndrăsnială totdauna şi ştiind că lo-
cuind în acest corp sûntem înstreinaţi
de la Domnul; 7 — Cacĭ prin cre-
dinţă umblam, nu *încunjuraţi fiind*
prin chipul *lui*; — 8 Avem dar în-
drasniala şi ne place maĭ bine să fim
înstreinaţi din acest corp şi să locuim
la Domnul. 9 De aceea, fie locuind
în acest corp; fie înstreinaţi fiind,
ne şi silim să 'i fim bineplăcuţı.
10 Pentru că noi toţi trebue să fim
daţi de faţă înaintea scaunului de ju-
decător al lui Christos, ca fie care sa
iea cu sine cele *ce sûnt* prin corp, po-
trivit cu ce a faptuit, fie bine fie rĕu.

Însemnătatea slujbei ce predică ispăşirea şi împăcarea.

11 Drept aceea cunoscênd temerea
de Domnul înduplecăm pe oameni, lui
Dumnezeu ânsĕ sûntem cunoscuţi; şi
nadajduesc că şi în a voastră ştiinţa
de sinevĕ sûnt cunoscut. 12 Nu ne
facem voĕ cunoscut iar pe noi ênşine,
ci *zicem acestea* dându vĕ prilej la cu-
vînt de laudă pentru noi, ca să aveţi
cuvînt de laudă catre aceia care în faţa
sĕ laudă şi nu în inimă. 13 Cacĭ fie
că ne am eşit din fire, pentru Dumne-
zeu *ne am eşit din fire*, fie că sûntem
întregi la minte, pentru voi *sûntem în-
tregi la minte.* 14 Pentru că iubirea
lui Christos ne ţine pe noi, după ce
am judecat aceasta, că unul a murit
pentru toţi; deci ei toţi au murit;
15 Şi pentru toţi a murit, ca cei vii
să nu maĭ veţuiască pentru ei ênsuşi,
ci pentru cel care a murit şi a învieat
pentru dênşi.
16 De aceea noi nu cunoaştem de
acum pe nimenea după trup; chiar
daca am cunoscut după trup pe
Christos, acum nu *'l* maĭ cunoaştem.
17 Decĭ daca este cineva în Christos,
este faptură noa; cele vechi au trecut,
iata *toate* s'au facut noi. 18 Iar toate
sûnt de la Dumnezeu, care ne a îm-
pacat sieşi prin *Iisus* Christos şi ne a
dat însarcinarea împacarii, 19 Pentru
că Dumnezeu era împacând lumea sieşi
în Christos, netrecêndu le în socotială
greşalele lor, şi avênd pus în noi cu-
vîntul împacării.
20 Decĭ pentru Christos sûntem
solı ca cum Dumnezeu indeamna prin
noı; vĕ rugam pentru Christos, împa-
caţi vĕ cu Dumnezeu. 21 *Cacĭ* pe
cel care n'a cunoscut pĕcat, 'l a fa-

cut pentru noĭ pĕcat, ca să fim
noĭ îndreptăţire de la Dumnezeu în-
tr'ênsul.

Slujitori lui Dumnezeu în toate sĕ arată că sûnt ai lui.

6 Fiind dar împreună lucrătorĭ *cu Christos* vĕ şi îndemnăm ca să nu
primiţĭ îndeşart darul lui Dumnezeu.
2 — Căcĭ zice: „In timp plăcut te am
ascultat şi în zi de mântuire te am
ajutat;“ iată acum timp bineplăcut, iată
acum zi de mântuire; — 3 Ne dând
întru nimic nicĭ o sminteală, ca să nu
fie defăimată însărcinarea *noastră*,
4 Ci în orĭ ce chip făcêndu ne cuno-
scut pe noĭ ênşine ca ai lui Dumnezeu
slujitorĭ prin multă rabdare, în sufe-
rinţe, în nevoĭ, în strimtorărĭ, 5 In
bataĭ, în închisorĭ, în turburărĭ, în oste-
nelĭ, în vegherĭ, în posturĭ, 6 Prin
curăţie, prin cunoştinţă, prin îndelungă
răbdare, prin bunătate, prin spirit sânt,
prin iubire fără făţărie, 7 Prin cu-
vînt de adevĕr, prin putere de la Dum-
nezeu; prin arme d'a dreapta şi d'a
stânga ale îndreptăţiriĭ, 8 Prin mă-
rire şi înjosire, prin defaimare şi laudă;
ca amăgitorĭ şi iubitorĭ de adevĕr,
9 Ca neştiuţĭ şi cunoscuţĭ bine fiind,
ca murind şi iată trăim, ca pedepsiţĭ
şi nu omorîţĭ, 10 Ca întrastaţĭ, dar
totdauna bucurându ne, ca săracĭ, dar
pe mulţĭ înavuţind, ca ne avênd nimic
şi avênd tot în stăpînire.

Apostolul ne îndémnă să nu ne amestecăm cu necredincioşiĭ.

11 Gura noastră este deschisă către
voĭ, Corintenilor, inima noastră este
lărgită; 12 Nu sûnteţĭ strimtaţĭ în
noĭ, dar sûnteţĭ strimtaţĭ în cele d'inăun-
tru ale voastre; 13 Fiţĭ largĭ şi voĭ,
în acelaş chip, ceea ce este aceeaşĭ rĕ-
splată, — vorbesc ca unor fiĭ. —
14 Nu trageţĭ cu necredincioşi în-
tr'un jug strein voĕ; căcĭ ce însoţire
are dreptatea cu faradelegea? Sau ce
împărtăşire ale lumina cu întunerecul?
15 Şi care este învoirea lui Christos
faţă de Beliar, sau ce parte are un cre-
dincios cu un necredincios? 16 Şi ce
unire are templul lui Dumnezeu cu
idoli? Căcı noĭ sûntem templul viului
Dumnezeu, dupĕ cum a zis Dumnezeu
că „voĭ locui între dênşi şi voĭ umbla
între dênşi, şi voı fi Dumnezeul lor şi
ei vor fi poporul meu. 17 De aceea
eşiţĭ din mijlocul lor şi fiţı deosibiţĭ,
zice Domnul, şi necurat nu atingeţĭ;
şi eu vĕ voĭ primi la mine, 18 Şi voĭ
fi voĕ drept Tată, şi voĭ 'mĭ veţĭ fi drept
fiĭ şi fiice, zice Domnul Atotţiitorul.“

Îndemnare spre a se sfinţi.

7 Decĭ, iubiţilor, avênd aceste făgă-
duinţe, să ne curaţim pe noĭ ênşine
de orĭ ce mânjitură a trupului şi a
spiritului, desĕvîrşind sânţenie în te-
mere de Dumnezeu.
2 Faceţi ne loc *în inimile voastre*;
pe nimenea n'am adus în stare rea, de
la nimenea n'am luat maĭ mult. 3 Nu
spre osîndă zic *aceasta*; căcĭ am zis
maĭ 'nainte că sûnteţĭ în inimile noastre
spre a muri împreună şi a trăi îm-
preuuă. 4 Multa îndrăsneală am faţă
de voĭ, multă laudă am pentru voĭ;
sûnt plin de mângâere, prisosesc peste
mĕsură cu bucuriea în toata întrista-
rea noastră.
5 Pentru că, şi dupĕ ce am venit
în Macedonia, trupul nostru n'a avut
nicĭ o linişte, ci în orĭ-ce chip sdrobiţĭ
eram: din afară lupte, d'inauntru te-
merĭ. 6 Dar Dumnezeu care mângâe
pe cei smeriţĭ ne a mângâeat pe noĭ
prin venirea lui Titu; 7 Şi nu numaĭ
prin venirea lui ci şi prin mângâerea
cu care a fost mângâeat la voĭ, adu-
cêndu ne la cunoştinţa dorinţa voastră,
plângerea voastra, buna voinţa voastră
pentru mine, încât maĭ mult m'am bu-
curat.

Mâhnirea dumneḑeéscă.

8 Fiind că şi daca v'am întristat în
epistola mea, nu mĕ căesc; deşi *maĭ
'nainte* mĕ căiam, căcĭ vĕd că acea
scrisoare v'a întristat, deşi pentru puţin
timp, 9 Acum mĕ bucur, nu pentru că
aţĭ fost întristaţĭ, ci pentru că aţĭ fost
întristaţĭ spre pocăinţă; căcĭ întristaţĭ
aţĭ fost dupĕ voea lui Dumnezeu, ca să
nu fiţĭ întru nimic păgubiţĭ de către noĭ.
10 Căcĭ întristarea dupĕ voea lui Dumne-
zeu lucrează pocainţă spre mântuire de
necăit; iar întristarea lumiĭ lucrează
moarte.
11 Căcĭ iată chiar această întri-
stare dupĕ voea lui Dumnezeu a săvîr-
şit pentru voĭ atâta sîrguinţa, maĭ ales
aparare, maĭ ales neplăcere, maĭ ales
teamă, maĭ ales dorinţa, maĭ ales rîm-
nire, maĭ ales rĕsbunare. In orĭ ce chip
aţĭ dovedit că voĭ ênşivĕ sûnteţĭ cu-
raţı în acea fapta. 12 Astfel dar, şi
daca v'am scris, nu *v'am scris* pentru
cel care a nedreptaţit nicĭ pentru cel
care a fost nedreptaţit, ci pentru ca
sîrguinţa voastră pentru noĭ sa fie în-
vederata la voĭ înaintea lui Dumnezeu.

13 De aceea sûntem mângâeaţĭ. Dar
pe lângă mângâerea noastră ne am bu-
curat peste mĕsură maĭ ales de bucu-
riea lui Titu, că spiritul lui a fost
uşurat din partea voastră tuturor;
14 Pentru că daca m'am lăudat luĭ
ceva pentru voĭ, n'am fost dat de ru-
şine; ci după cum v'am vorbit toate în
adevĕr, astfel şi lauda noastră înaintea
lui Titu adevĕr s'a facut, 15 Şi inima
lui este maĭ mult pentru voĭ, când 'şĭ
aduce aminte de supunerea voastră
tuturor, cum 'l aţĭ primit cu temere şi
frică mare. 16 Mĕ bucur *dar* că în
orĭ ce privinţă am încredere în voĭ.

Pavel laudă pe Chreştini din Macedonia pentru strîngere de ajutoare şi îndeamnă pe Corintenĭ să facă şi dênşi asemenea.

8 Fraţilor, iar vĕ facem cunoscut al
lui Dumnezeu dar care a fost dat
în bisericile Macedoniĭ, 2 Că în multă
încercare de suferinţă *a fost* prisosirea
bucuriĭ lor şi sărăciea lor adâncă a
prisosit spre bogăţiea lămuririĭ lor;
3 Mărturisesc, că de bună voe *au dat*
după putere şi peste putere, 4 Cu
multă stăruinţă rugându ne *ei* pentru
darul şi anume pentru împărtăşirea
slujiriĭ celei pentru sânţĭ, 5 Şi nu
după cum am nădăjduit, ci pe sine ên-
suşĭ s'au dat Domnului maĭ 'ntêiŭ
şi noĕ prin voinţa lui Dumnezeu.
6 Pentru că noĭ să îndemnăm pe Titu
ca după cum a început maĭ 'nainte,
aşa să şi sĕvîrşiască între voĭ şi bine-
facerea aceasta.

7 Ânsĕ după cum în orĭ ce priso-
siţi prin credinţă şi prin cuvînt şi prin
cunoştinţă şi prin orĭ ce sîrguinţă şi
prin iubirea voastră către noĭ, să pri-
sosiţi şi în această binefacere. 8 Nu
zic în chip poruncitor, ci prin sîr-
guinţa altora încercând şi fiinţa ade-
vĕrată a iubiriĭ voastre: 9 — Căcĭ
cunoaşteţĭ darul Domnului nostru Iisus
Christos, că bogat fiind s'a facut sărac
pentru voĭ, ca voĭ să fiţĭ bogaţĭ prin
saraciea lui —. 10 Şi parere 'mi dau
în aceasta; căcĭ aceasta este bine pen-
tru voĭ, ca uni care aţĭ început maĭ
'nainte d'acum un an nu numaĭ să fa-
ceţi, ci să şi voiţĭ; 11 Sĕvîrşiţĭ dar
acum a şi face, ca după cum a fost
nepreget întru a voi, astfel *să fie* şi în-
tru a sĕvîrşi după avere. 12 Pentru
că daca este nepregetul, *este* bineprimit
potrivit cu ceea ce are oare cum, nu
potrivit cu ceea ce nu are. 13 Căcĭ
să nu fie unora uşurare, *iar* voĕ îm-
povărare, ci prisosul vostru în timpul
de acum să fie după potrivă la lipsa
acelora, 14 Ca şi prisosul acelora să
fie la lipsa voastră, ca să fie potrivire,
15 După cum este scris: „cine multul
strînsese n'a avut maĭ mult, şi cine
puţinul *strînsese* n'a avut maĭ puţin."
16 Dar mulţumită lui Dumnezeu
care dă aceeaşĭ sîrguinţă în inima lui
Titu pentru voĭ, 17 Că a primit în-
tr'adevĕr îndemnarea mea, şi fiind maĭ
sîrguitor a plecat de bună voe la voĭ.
18 Noĭ ânsĕ am trimis împreună cu
dênsul pe fratele, a căruĭ laudă în
evanghelie este prin toate bisericile,
19 Dar nu numaĭ *că este lăudat,* ci şi
ales a fost de bisericĭ prin ridicare de
mâinĭ ca soţul nostru de călătorie cu
darul acesta, care este slujit de noĭ
spre mărirea Domnului ênsuşĭ şi ne-
pregetul nostru, 20 Ferindu ne prin
aceasta, ca să nu ne facă cineva îm-
putărĭ în această mulţime de darurĭ
slujită de noĭ; 21 Pentru că purtăm
grijă de cele bune nu numaĭ înaintea
Domnului, ci şi înaintea oamenilor.
22 Am trimis dar împreună cu dênşi
pe fratele nostru pe care 'l am încer-
cat de multe orĭ în multe, ca fiind sîr-
guitor, acum ânsĕ este mult maĭ sîr-
guitor prin multa încredere ce are că-
tre voĭ. 23 Fie *că vorbesc* pentru
Titu, părtaşul meu şi împreună lucră-
tor pentru voĭ; fie *că sûnt* fraţĭ ai
noştri, *ei sûnt* trimişĭ ai bisericilor,
mărire a lui Christos. 24 Decĭ ară-
taţĭ către dênşi în faţa bisericilor do-
vada iubiriĭ voastre şi a laudei noastre
pentru voĭ.

Strîngerea de ajutoare trebue făcută în grabă. Resplata binefacerilor.

9 Căcĭ 'mi este într'adevĕr de prisos
să vĕ scriu despre ajutorarea cea
pentru sânţi; 2 Pentru că ştiu ne-
pregetul vostru de care mĕ laud pen-
tru voĭ Macedonenilor, că Achaia este
gata d'acum un an, şi rîvna voastră a
însufleţit pe maĭ mulţĭ. 3 Am trimis
dar pe fraţĭ, ca lauda noastră pentru
voĭ să nu fie zădarnicita în partea
aceasta, ca să fiţĭ gata după cum zi-
ceam, 4 Ca nu cumva, când vor fi
venit împreună cu mine Macedoneni şi
vĕ vor fi găsit negata, să fim daţĭ de
ruşine noĭ, ca sa nu zic voĭ, în aceasta
încredere temeĭnică. 5 Decĭ am gân-
dit de neapărată trebuinţă să îndemn
pe fraţĭ ca maĭ 'nainte să vie la voĭ
şi maĭ 'nainte să gătiască binecuvîn-
tarea voastră făgăduită *de mine* maĭ

d'inainte, ca aceasta să fie gata astfel
ca o binecuvîntare, nu ca o pornire
spre înavuţire.
6 Aceasta însĕ, cine seamănă în
chip cruţator, în chip cruţator va şi
secera, şi cine seamana pe temeiul bi-
necuvîntăriĭ, pe temeiul binecuvîntariĭ
va şi secera. 7 Fie care *să dea* dupe
cum s'a hotarît în inima sa, nu din
suparare sau din sila; „pentru ca Dum-
nezeu iubeşte pe datatorul voios." 8 Şi
puternic este Dumnezeu să faca a pri-
sosi orĭ ce dar spre voĭ, pentru ca în
ori ce totdauna avênd orĭ ce îndestu-
lare sa prisosiţi spre orĭ ce lucru bun,
9 Dupĕ cum este scris: „Risipit a, dat
a celor jinduiţĭ, dreptatea luĭ remâne
în veac." 10 Iar cel care dă sĕmînţă
semănatorului şi pâine spre mâncare
va da şi va îmulţi sĕmînţa voastră şi
va face să crească roadele îndrepta-
ţiriĭ voastre; 11 In orĭ ce îmbogă-
ţiţi fiind spre orĭ ce lamurire, ca una
care lucrează prin noi mulţumire lui
Dumnezeu. 12 Pentru că slujirea
acestui dar nu numai ca umple de tot
lipsurile sânţilor, dar şi prisoseşte prin
multe mulţumirĭ catre Dumnezeu;
13 Prin adeverirea slujiriĭ aceştia *în-
demnaţĭ* maresc pe Dumnezeu pentru
supunerea la mărturisirea voastra catre
evangheliea lui Christos şi pentru la-
murirea împărtăşiriĭ catre toţĭ, 14 Şi
dênşi cu rugăciune pentru voĭ vĕ do-
resc pentru al lui Dumnezeu dar, care
este peste mĕsură asupra voastra.
15 Mulţumita lui Dumnezeu pentru
darul lui cel de nespus.

Apĕrarea lui Pavel împotriva clevetirilor protivnicilor seĭ şi înpotriva apostolilor falşĭ.

10 Iar eu ênsumĭ Pavel vĕ îndemn
prin blândeţea şi bunatatea lui
Christos, *eu* care de faţa *sûnt* într'ade-
vĕr smerit între voi, dar în lipsa în-
drasnesc catre voi; 2 Mĕ rog ca nu
fiind de faţa sa îndrasnesc cu tariea
încrederiĭ cu care gândesc sa cutez
împrotiva unora care ne ţin ca um
blând potrivit carniĭ. 3 Pentru ca
deşi umblam în carne, nu ne luptam
potrivit cărniĭ. 4 Caci armele luptei
noastre nu *sûnt* omeneşti, ci puternice
pentru Dumnezeu spre darîmare de lo-
curĭ întarite, 5 Darîmând gândirile
şi ori ce înalţime ce se ridică îm-
protiva cunoştinţei de Dumnezeu,
şi robind ori ce minte spre supu-
nere la Christos, 6 Şi gata fiind
sa resbunăm orĭ ce nesupunere, când
va fi fost împlinită supunerea voa-
stră.
7 Vĕ uitaţĭ la cele ce sûnt în faţa?
Daca are cineva încredere în sine cá
este al lui Christos, gândiasca aceasta
iaraş despre sine ênsuşĭ, că dupĕ cum
este el al lui Christos, astfel şi noi.
8 Cacĭ şi daca mĕ voi fi laudat ceva
mai mult de puterea noastra, pe care
ne a dat o Domnul spre cladirea şi nu
spre darîmarea voastra, nu mĕ voi ru-
şina, 9 Pentru ca să nu par ca v'aş
înfricoşa oare cum prin epistolele *mele*.
10 Ca epistolele *sale*, zice cineva, sûnt
într'adevĕr cu greutate şi tari, dar în-
faţişarea corpului *seu* este fara putere
şi cuvîntul despreţuit. 11 Unul ca
acesta gândiască aceasta, ca ce fel
sûntem cu cuvîntul prin epistole ne
fiind de faţă, astfel *sûntem* cu lucrul
şi de faţa fiind.
12 Pentru că nu îndrăsnim să ne
înumĕram sau să ne punem d'o po-
trivă pe noi ênşine cu uni dintre accia
care se fac cunoscut pe dênşi ênsuşi;
ci dênşi mĕsurându se pe sine loruşĭ
ênsuşi şi punêndu se d'o potrivă pe
sine loruşi ênsuşi nu sûnt pricepuţi.
13 Noi ânse nu ne vom lauda în cele
fară mĕsura, ci dupĕ mĕsura marginiĭ
trasă noĕ, cu care mesura ne a împar-
ţit Dumnezeu, ca sa ajungem pênĕ şi
la voĭ. 14 — Caci nu ne întindem
pe noĭ ênşine prea mult, ca cum n'am
ajunge la voĭ, pentru că şi pênĕ la voĭ
am ajuns în evangheliea lui Christos,
— 15 Nu ne laudam în cele fară
mĕsura, în osteneli streine, dar avênd
nadejde, daca credinţa voastra creşte,
ca sa ne facem mari între voi potri-
vit marginii trasa noĕ spre prisosire.
16 Ca să vestim evangheliea la locurĭ
dincolo de voi, fara a ne lauda de cele
ce sûnt gata înauntrul marginii trasa
altora. 17 Iar cine sĕ lauda, laude
se în Domnul; 18 Pentru ca nu cine
sĕ face cunoscut pe sine ênsuşi, acela
este dovedit bun, ci acela pe care
Domnul *îl* face cunoscut.

Sirguinţa lui Pavel faţă de Corintenĭ şi neprimirea de plata.

11 O, daca aţĭ îngadui ceva puţin
necuminţie de la mine! Dar mĕ
şi îngaduiţi. 2 Cacĭ ve rîmnesc cu
rîmnirea lui Dumnezeu, pentru ca v'am
logodit unui barbat, ca sa înfaţişez lui
Christos o fecioară curata; 3 Me tem
ânsĕ ca nu cumva, dupĕ cum şarpele
amagi prin viclenıea lui pe Eva, min-
ţile voastre să fie abătute de la cură-

ţiea cea în Christos. 4 Căcĭ negreşit,
daca cel care vine predică pe un alt
Iisus pe care noı nu 'l am predicat,
sau primiţĭ un altfel de spirit pe care
nu 'l aţĭ primit, sau o altfel de evan-
ghelie pe care n'aţĭ primit o, înga-
duiaţı cu drept cuvînt; 5 Socotesc
ânsĕ că întru nimic n'am fost maı în
urma de cei maı înalţĭ apostolı. 6 Dar
deşi *sûnt* neînvaţat în cuvînt, nu ânsĕ
în cunoştinţa *neînvaţat,* ci în orĭ ce noĭ
am facut cunoscut *aceasta* între toţĭ în
privinţa voastra.

7 Sau am făcut greşala că v'am
binevestit în dar evangheliea lui Dum-
nezeu, smerindu mĕ pe mine ênsumĭ
pentru ca sa fiţı voı înalţaţı? 8 Alte
biserici am pradat luând plată pentru
a vĕ sluji pe voĭ, şi de faţă fiind la
voĭ şi lipsă avênd n'am fost sarcina
nimunui; 9 Cacĭ lipsa mea a umplut
o cu desĕvîrşire fraţi dupĕ ce veniră
din Macedonia; şi în orĭ ce m'am pazit
pe mine ênsumı ca să nu cad greu
pentru voĭ, şi mĕ voĭ păzi. 10 Este
adevĕr al lui Christos în mine, că lauda
aceasta nu va fi îngrădita pentru mine
în ţinuturile Achaiı. 11 Pentru ce?
Ca nu vĕ iubesc? Dumnezeu ştie.
12 Iar ceea ce fac, şi voĭ face, *pentru
aceasta fac,* ca sa taiŭ prilejul celor
care voesc prilej, ca în ceea ce sĕ laudă
sa fie aflaţı ca şi noĭ.

13 Pentru ca uni ca aceştia sûnt
apostolı mincinoşĭ, lucratorĭ viclenĭ,
luând chip de apostolĭ ai lui Christos.
14 Şi nu este mirare, pentru că ênsuşĭ
satana ĭea chip de ânger al luminiı.
15 Decĭ nu este mare *lucru* daca şi
slujitori lui ĭeau chip ca slujitorı ai
dreptaţiĭ, al caror sfîrşit va fi dupĕ
faptele lor.

*Munca grea şi primejdia ce a avut o,
când a întemeiat obştea.*

16 Iaraş zic, nu gândiască cineva
că nu sûnt cuminte; iar daca nu, pri-
miţi mĕ şi ca pe un fară minte, ca sa
mĕ laud şi eu ceva puţin. 17 Ceea
ce vorbesc, nu vorbesc dupĕ Domnul,
ci ca în stare de necuminţie *vorbesc*
în aceasta încredere temeĭnica a laudei.
18 De oare ce mulţı se lauda potrivit
carniı, mĕ voĭ lauda şi eu. 19 Pentru
ca bucuros îngaduiţĭ pe cei fara minte,
fiind voı cuminţı; 20 Căcĭ îngaduiţĭ
daca vĕ robeşte cineva cu sila, daca
vĕ roade cineva, daca *vĕ* prinde cineva,
daca se poarta cineva mândru, daca
vĕ loveşte cineva în faţă. 21 In chip
de necinste zic, cum ca noĭ am fost
fară putere! Dar în ce este cineva
oare cum îndrasneţ, în necuminţie zic,
îndrasneţ sûnt şi eu. 22 Ebreĭ sûnt
ei? Şi eu. Israeliţı sûnt? Şi eu. Neamul
lui Abraam sûnt ei? Şi eu. 23 Sluji-
torı ai lui Christos sûnt ei? Eşindu
'mi din minţĭ vorbesc! Maĭ presus
sûnt eu! Prin ostenelı maı mult, prin
bataĭ maĭ mult, prin închisorı peste
mĕsura, prin primejdiı de moarte de
multe orı; 24 De la Iudeı de cincı
orĭ patru zecı fara una *de loviturĭ* am
luat, 25 De trei orı am fost batut
cu vergı, o data am fost împroşcat cu
petre, de trei orĭ am paţit spargere de
vas, o noapte şi o zi am facut la adân-
cul mariı; 26 Prin calatoriı de multe
orı, prin primejdiĭ de rîurı, prin pri-
mejdiı de tîlharĭ, prin primejdiı din
partea neamului, prin primejdiĭ din
partea pagânilor, prin primejdiı în oraş,
prin primejdiı în pustietate, prin pri-
mejdiĭ în mare, prin primejdiı între
fraţi mincinoşĭ, 27 Prin osteneală şi
muncă, prin vegherĭ de multe orı, prin
foame şi sete, prin postirı adesea orĭ,
prin frig şi golatate. 28 Afara de
acestea luarea aminte *ce am* în fie care
zi, grija tuturor bisericilor. 29 Cine
este slab, 'şi eu nu sûnt slab? Cine
este abatut şi nu eu mĕ aprind *de
durere*?

30 Daca trebue să mĕ laud, mĕ
voĭ lauda de cele ale slabiciuniĭ mele.
31 Ştie Dumnezeu şi al Domnului Iisus
Tatal, care este binecuvîntat în vecĭ,
că nu mint. 32 In Damasc căpete-
niea poporului împĕratului Areta pazia
oraşul Damascenilor ca sa mĕ prinză
33 Şi printr'o uscioară într'un coş am
fost lasat în jos prin zid şi am scapat
din mâĭnile lui.

*Vedeniile cereştĭ ale lui Pavel. Boldul
carniı; suferinţele sale marĭ şi întarirea
sa divină.*

12 Este de neaparata trebuinţa ca
sa mĕ laud, *dar* nu 'mĭ este de
folos, voĭ veni ânsĕ la vedeniı şi desco-
perirĭ ale Domnului. 2 Ştiu pe un
om în Christos cu patrusprezece anĭ
maĭ 'naintre, răpit fiind unul ca acesta
pênĕ la al treilea cer, daca în corp nu
ştiu, sau fără de corp nu ştiu, Dum-
nezeu ştie. 3 Şi ştiu pe un astfel de
om, daca în corp *fu rapit* sau fără de
corp nu ştiu; Dumnezeu ştie, 4 Ca
fu rapit în Raiu şi auzi cuvinte de
nespus, pe care nu este ertat omului a
le vorbi.

5 Pentru unul ca acesta mĕ voĭ

lăuda, dar pentru mine ênsumĭ nu mĕ
voĭ lăuda, decât numaĭ în slabiciunile
mele. 6 Căcĭ daca voĭ fi voit să mĕ
laud, nu voĭ fi fără minte, pentru că
adevĕr voĭ spune; mĕ feresc ânsĕ *de*
laudă, ca să nu gândiască cineva în
privinţa mea pentru ceea ce mĕ vede
sau aude de la mine.
7 Şi ca să nu mĕ înalţ maĭ presus
prin mulţimea peste mĕsură a desco-
peririlor, mi s'a dat bold pentru carnea
mea, ângerul satanei, ca să mĕ bată
cu pumnĭ, pentru ca să nu mĕ înalţ
peste mĕsură. 8 Pentru acesta de treĭ
orĭ am rugat pe Domnul, ca *acela* să
stea departe de la mine. 9 Şi 'mi
zise: ţi este de ajuns darul meu, pen-
tru că puterea mea în slăbiciune sĕ
desĕvîrşaşte. Decĭ foarte bucuros mĕ
voĭ lăuda maĭ ales în slăbiciunile mele,
ca să locuiască asupra mea puterea
luĭ Christos. 10 De aceea am plăcere
în slăbiciunĭ, în mustrărĭ aspre, în ne-
voĭ, în urmărirĭ şi în strimtorărĭ pen-
tru Christos; căcĭ când sûnt slab, atun-
cĭ sûnt puternic.

Pavel amintesce dragostea sa curată.

11 M'am făcut fără minte *lăudându*
mĕ; voĭ m'aţĭ silit. Pentru că eu aveam
trebuinţă să mĕ fac cunoscut de catre
voĭ; căcĭ întru nimic n'am fost maĭ în
urmă de cei maĭ înalţĭ apostolĭ, deşi
nu sûnt nimic. 12 Negreşit, dovezile
apostolului fură sĕvîrşite între voĭ în
orĭ ce stăruinţă prin semne şi minunĭ
şi puterĭ. 13 Căcĭ ce este în ce aţĭ fost
maĭ pe jos faţă de celelalte biserici, de-
cât numaĭ că eu ênsumĭ nu v'am fost sar-
cină? Dăruiţĭ 'mĭ nedreptatea aceasta.
14 Iată eu sûnt gata să viu pentru
a treia oară la voĭ, şi nu voĭ fi sar-
cină; pentru că nu doresc ale voastre
ci pe voĭ. Căcĭ nu sûnt datorĭ copii
să strîngă pentru parinţi lor, ci părinţi
pentru copii lor. 15 Eu ânsĕ foarte
bucuros voĭ cheltui şi mĕ voĭ jertfi
pentru sufletele voastra. Daca vĕ iubesc
maĭ mult, sûnt iubit maĭ puţin?
16 Fie dar aşa, eu nu v'am împo-
vărat; ci isteţ fiind v'am prins prin
meşteşugire. 17 Nu cumva am luat
maĭ mult de la voĭ prin vre unul
dintre ceĭ pe care 'i am trimis la voĭ?
18 Am îndemnat pe Titu şi am trimis
împreună *cu dênsul* pe fratele; nu cum-
va Titu a luat maĭ mult de la voĭ?
Nu am umblat cu acelaşĭ spirit? Nu
în aceleaşĭ urme?
19 De demult gândiţĭ să ne aparăm
faţă de voĭ. Inaintea lui Dumnezeu în
Christos vorbim. Dar toate, iubiţilor,
pentru clădirea voastră. 20 Căcĭ mĕ
tem ca nu cumva, dupĕ ce voĭ fi venit,
să vĕ găsesc nu ca pe uni cum voesc,
şi să fiu găsit pentru voĭ ca unul cum
nu voiţĭ, ca nu cumva *să se găsească*
între voĭ pricire, rîmnire, întărîtărĭ, za-
vistiĭ, vorbirĭ de rĕu, şoptirĭ, îngâm-
fărĭ, turburărĭ; 21 Ca, dupĕ ce iarăşĭ
voĭ fi venit, să nu mĕ smeriască Dum-
nezeul meu faţă de voĭ, şi să plâng pe
mulţĭ dintre cei care au pĕcătuit maĭ
'nainte şi nu sĕ vor fi pocait de necu-
răţiea şi desfrânarea şi necumpĕtarea
pe care *le* au făptuit.

Venerea în curînd a apostolului la Co-
rint. Indemnare la vieaţă regulată.

13 De a treia oară astă dată vin la
voĭ: „pe temeiul spusei a doi şi
a trei martorĭ va fi statornicit orĭ ce
cuvînt.“ 2 Am zis maĭ 'nainte când
eram de faţă de a doa oară, şi zic
maĭ 'nainte şi acum, când lipsesc, celor
care au pĕcatuit şi tuturor celorlalţĭ,
că, daca voĭ fi venit iarăşĭ, nu voĭ
cruţa. 3 Fiind că voĭ căutaţĭ o do-
vadă acelui care vorbeşte în mine
Christos, care faţă de voĭ nu este fară
putere, ci este puternic între voĭ.
4 Cacĭ din slăbiciune fu chiar rĕstignit,
dar din puterea lui Dumnezĕu este viu,
pentru că şi noĭ sûntem slabĭ într'ên-
sul, dar din puterea lui Dumnezeu faţă
de voĭ vom fi viĭ împreună cu dênsul.
5 Cercaţi vĕ pe voĭ ênşivĕ daca
sûnteţĭ în credinţă, dovediţi vĕ pe voĭ
ênşivĕ de bunĭ; sau nu vĕ cunoaşteţĭ
bine pe voĭ ênşivĕ că Christos Iisus
este întru voĭ? Afară numaĭ daca cum-
va sûnteţĭ nedovediţĭ bunĭ. 6 Nadaj-
duesc ânsĕ ca veţĭ cunoaşte că noi nu
sûntem nedovediţĭ bunĭ. 7 Şi ne ru-
gam către Dumnezeu ca să nu vĕ facă
nici un rĕu, nu pentru ca noĭ sa ne
aratam dovediţĭ bunĭ, ci pentru ca voĭ
sa faceţĭ binele, iar noi sa fim ca ne-
dovediţĭ bunĭ. 8 Pentru ca nu putem
ceva împrotiva adevĕrului, ci pentru
adevĕr. 9 Ne bucuram ânsĕ când noĭ
sûntem slabĭ, iar voĭ să fiţĭ puternicĭ;
aceasta şi ne rugam, întregirea voastră.
10 De aceea nefiind de faţă scriu ace-
stea, pentru ca de faţă fiind sa nu în-
trebuinţez asprime potrivit puteriĭ pe
care 'mi a dat o Domnul spre cladire
şi nu spre dărîmare.

Încheere.

11 Insfîrşit, fraţilor, bucuraţi vĕ,
fiţĭ desĕvîrşiţĭ, fiţĭ mângâeaţĭ, gândiţĭ

aceeașĭ, trăițĭ în pace, și Dumnezeul
iubiriĭ și al păciĭ va fi cu voĭ. 12 Îmbrățișați vĕ uni pe alți în sărutare
sântă. Vĕ îmbrățișază toțĭ sânți.

13 Darul Domnului Iisus Christos
și iubirea lui Dumnezeu și împărtașirea Sântului Spirit *fie* cu voĭ
toțĭ.

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE GALATENI.

Alunecarea Galatenilor de la adevĕrul evangheliĭ. Pavel istorisește vieața sa de maĭ 'nainte și apostolatul sĕu.

1 Pavel apostol, nu de la oamenĭ nicĭ
prin om, ci prin Iisus Christos și
Dumnezeu Tatăl care 'l a învieat dintre morțĭ, 2 Și toțĭ frați împreună
cu mine, bisericilor Galatiĭ. 3 Dar
fie voĕ și pace de la Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Christos,
4 Care s'a dat pe sine ênsușĭ pentru
pĕcatele noastre ca, după voința lui
Dumnezeu și Tatăl nostru, să ne scoată
afară pe noĭ din veacul de față cel
rĕu, 5 Lui *fie* mărire în veci vecilor;
Amin.
6 Mĕ mir că așa de repede vĕ strămutațĭ de la cel care vĕ chemâ prin
darul lui Christos la altfel de evanghelie, 7 Care nu este alta: decât
numaĭ că sânt uni care vĕ turbură și
voesc să restoarne evangheliea lui
Christos. 8 Dar chiar daca noĭ sau
ânger din cer va fi binevestit peste
ceea ce am binevestit voĕ, anatema fie.
9 Dupĕ cum am zis maĭ 'nainte, și acum
zic iar, daca cineva vĕ binevestește
peste ceea ce ațĭ primit, anatema fie.
10 Pentru că câștig eu acum chiar
pentru mine pe oamenĭ sau pe Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor?
Daca aș plăcea ânchĕ oamenilor, slujitorul lui Christos n'aș fi.
11 Vĕ fac dar cunoscut, fraților, că
evangheliea care a fost binevestită de
mine nu este dupĕ om; 12 Pentru că
și eu n'am primit o nicĭ n'am învățat
o de la om, ci prin descoperirea lui
Iisus Christos. 13 Ațĭ auzit dar de
purtarea mea altă dată în Iudaism, că
urmăriam peste mĕsură biserica lui
Dumnezeu și o duceam la peire, 14 Și
sporiam în Iudaism peste mulțĭ de o
vêrsta cu mine în neamul meu, fiind
maĭ mult rîmnitor de datinele strămoșilor mei.
15 Dar când binevoi cel care mĕ
deosibi de la pântecele mumei mele și
mĕ chemâ prin darul sĕu 16 Să
descopere pe Fiul sĕu întru mine, pentru ca să 'l binevestesc între neamurĭ,
de îndată nu m'am destăinuit către
trup și sînge, 17 Nicĭ nu m'am dus
la Ierusalem la apostoli maĭ 'nainte de
mine, ci am plecat în Arabia, și iar
m'am întors la Damasc.
18 Apoĭ dupĕ trei anĭ m'am dus la
Ierusalem ca să cunosc pe Chefa, și
am rĕmas la dênsul cincĭsprezece zile;
19 Iar pe un alt dintre apostolĭ n'am
vĕzut, decât numaĭ pe Iacob fratele
Domnului. 20 Și cele ce vĕ scriu,
iată înaintea lui Dumnezeu *scriu*, pentru că nu mint.
21 Dupĕ aceea am venit în ținuturile Siriĭ și ale Ciliciĭ. 22 Și eram
necunoscut la fața bisericilor Iudeei
care sânt întru Christos; 23 Auziau
ânsĕ numaĭ că urmăritorul nostru de
altă dată acum binevestește credința
pe care oare când o ducea la peire,
24 Și măriau în mine pe Dumnezeu.

Adunarea apostolilor în Ierusalem. Disputa lui Pavel cu Petru la Antiochea. Legea și credința.

2 In urmă dupĕ patrusprezece ani iar
m'am dus la Ierusalem cu Barnaba,
luând împreună cu mine și pe Titu;
2 Și m'am dus potrivit unei descoperirĭ, și am istorisit înaintea lor evangheliea pe care o predic între neamurĭ,
iar la o parte celor însemnațĭ, daca nu
cumva alerg în deșărt sau am alergat.
3 Dar nicĭ Titu care era cu mine,
Elen fiind, nu fu silit ca să fie tăeat
împrejur, 4 Pentru frați mincinoșĭ
furișațĭ, ca uni care veniră de față ca
să iscodiască starea noastră de sine
ênșine pe care o avem în Christos
Iisus, pentru ca să ne robiască cu desĕvîrșire; 5 Acestora nicĭ un ceas
măcar nu le am intrat în voe cu supunerea, pentru ca adevĕrul evangheliĭ să rĕmâe neclintit la voĭ. 6 Iar
de la cei care sĕ socotesc a fi ceva —
orĭ cum erau ei altă dată nimic nu 'mi

folosește; Dumnezeu nu este pĕrtinitor
omului; — mie ânsĕ cei însemnațĭ ni-
mic nu 'mi s'au destainuit, 7 Ci d'îm-
protivă dupĕ ce vĕzură că 'mi este în-
credințată evangheliea netaeriĭ împre-
jur, dupĕ cum lui Petru a taeriĭ îm-
prejur, 8 — Pentru ca cel care a
lucrat pentru Petru față de apostoliea
taeriĭ împrejur a lucrat și pentru mine
față de neamurĭ, — 9 Și dupĕ ce
cunoscură darul care 'mi fu dat mie,
Iacob și Chefa și Ioan, care sĕ soco-
tesc a fi stalpĭ, 'mi deteră mie și lui
Barnaba dreptele *lor* de însoțire, pen-
tru ca noĭ *să binevestim* între neamurĭ,
iar ei în tăerea împrejur; 10 Numaĭ
de săracĭ să ne aducem aminte, ceea
ce m'am și silit să fac chiar aceasta.

*Pavel se împotrivesce lui Petru și rĕ-
mâne statornic la îndreptățirea prin
credință.*

11 Iar când veni Chefa la Antio-
chea, de fața m'am împrotivit lui find
că era învinuit. 12 Cacı maı 'nainte
d'a fi venit uni de la Iacob mânca îm-
preuna cu neamurile; iar când venira,
sĕ da la o parte și sĕ deosibia, te-
mêndu se de cei din taerea împrejur;
13 Și sĕ fațarniciră împreuna cu dên-
sul și ceilalțı Iudeĭ, încât și Barnaba
fu amagit prin fațăriea lor. 14 Dar
când am vĕzut ca nu calca drept po-
trivit adevĕrului evanghelii, am zis lui
Chefa înaintea tuturor: daca tu Iudeu
fiind traeștĭ ca neamurĭ și nu ca Iu-
deu, cum sileștı neamurile să trăiască
dupĕ datinele Iudeilor?
15 Noĭ prin fire *sûntem* Iudeĭ, și nu
din neamurı pĕcatoșı, 16 Știind ânsĕ
că omul nu este îndreptățit din lucrurĭ
ale legiĭ, decât prin credința în Chri-
stos Iisus. Și noı am crezut în Chri-
stos Iisus ca sa fim îndreptățițĭ din
credința în Christos și nu din lucrurĭ
ale legiĭ, pentru ca „din lucrurĭ ale
legiı nimenı nu va fi îndreptațit".
17 Iar daca noĭ cautând ca sa fim în-
dreptațițĭ în Christos am fost aflațĭ și
ênșine pĕcatoșĭ, oare Christos este sluji-
tor al pĕcatului? Sa nu fie. 18 Căcĭ
daca pe cele ce le am darîmat, pe ace-
stea iar le cladesc, mĕ învederez ca cal-
cator *al legii* pe mine ênsumĭ. 19 Pen-
tru cá eu prin lege am murit fața de
lege ca sa fiu viu fața de Dumnezeu.
20 Am fost împreună rĕstignit cu
Christos; viu ânsĕ nu maı sûnt eu,
dar negreșit este viu în mine Christos;
iar ceea ce traesc acum în trup traesc
în credința în al lui Dumnezeu Fiu
care m'a iubit și s'a dat pe sine ên-
sușĭ pentru mine. 21 Nu leapad da-
rul lui Dumnezeu, cacĭ daca prin lege
vine îndreptățire, Christos a murit decĭ
fară cuvînt.

*Spiritul este primit din credință. Cre-
dința lui Abraam și a fiilor sĕi. Făgă-
duința lui Dumnezeu. Legea. Christos.
Legea duce la Christos. Fii credinței
sûnt fii lui Abraam.*

3 O nemintoșilor Galatenĭ! Cine v'a
deochiat pe voĭ *ca să nu vĕ supu-
nețĭ adevĕrului*, cărora înaintea ochilor
fu scris maĭ 'nainte Iisus Christos în
voĭ ca rĕstignit? 2 Aceasta numaı
voesc să aflu de la voĭ: din lucrurĭ
ale legiı ațı primit spiritul sau din
ascultarea credinței? 3 Așa de nemin-
toșĭ sûnteți? Dupĕ ce ațı început în
spirit, acum în carne vĕ desĕvîrșițı?
4 In deșart ațĭ pătimit atât de multe,
daca și în deșart *ar fi* numaĭ! 5 Decĭ
cel care vĕ da voĕ spiritul și lucrează
minunĭ între voĭ, din lucrurĭ ale legiĭ
sau din ascultarea credinței?
6 Dupĕ cum „Abraam crezu lui
Dumnezeu, și 'i se socoti spre îndrep-
tațire". 7 Cunoaștețĭ decĭ că cei care
sûnt din credința, aceștia sûnt fiĭ ai
lui Abraam. 8 Și scriptura, vĕzênd
maĭ 'nainte ca din credința îndrepta-
țește Dumnezeu pe neamurı, dete știre
bună maĭ 'nainte lui Abraam că „in
tine vor fi binecuvîntate toate neamu-
rile". 9 Drept aceea cei din credință
sûnt binecuvîntațı împreuna cu credin-
ciosul Abraam.
10 Cacı câțĭ sûnt din lucrurĭ ale
legiĭ, sub blestem sûnt; pentru că este
scris că „blestemat *este* orĭ cine care
nu staruește în toate cele scrise în
cartea legiĭ ca să le faca". 11 Iar
ca prin lege nimenea nu este îndrep-
tațit înaintea lui Dumnezeu învederat
este, fiind ca „dreptul din credință va
fi viu"; 12 Legea ânsĕ nu este din
credința, dar „cel care va fi facut cele
ale legiĭ va fi viu prin ele". 13 Chri-
stos ne a rescumpĕrat din blestemul
legiĭ dupĕ ce sê facu pentru noı ble-
stem, pentru ca scris este: „blestemat
este orı cine care este atârnat pe lemn,"
14 Pentru ca binecuvîntarea lui Abraam
să ajungă la neamurı în Christos Iisus,
ca sa luăm prin credința fagaduința
spiritului.
15 Fraților, ca un om vorbesc. Ni-
menea dar nu desființează un legamênt
întarit al unui om sau adaoga ânchĕ
întocmirĭ la el. 16 Iar lui Abraam și

urmaşului sĕu fură rostite făgăduin-
ţele. Nu zice: şi urmaşilor, ca de mulţĭ,
ci ca de unul: „şi urmaşului tĕu,“ care
este Christos. 17 Accasta zic dar:
legămêntul întărit maĭ 'nainte de Dum-
nezeu nu 'l desfiinţează legea venita
după patru sute şi treizecĭ de anĭ,
pentru ca să faca fagăduinţa nefolosi-
toare. 18 Cacĭ daca moştenirea *vine*
din lege, nu maĭ *vine* din fagăduinţa;
dar luĭ Abraam 'i a dăruit Dumnezeu
moştenirea prin fagaduinţă.

Legea ca învĕţător spre Christos.

19 Decĭ ce este legea? Pentru căl-
cărĭ de lege fu adăogată, pênĕ când
va fi venit urmaşul căruia 'i s'a făcut
fagăduinţa, rînduita fiind *legea* prin ân-
gerĭ, prin mâna unuĭ mijlocitor. 20 Şi
mijlocitorul nu este al unuia, dar Dum-
nezeu este unul.
21 Decĭ este legea împrotiva făgă-
duinţilor luĭ Dumnezeu? Să nu fie.
Cacĭ daca fu dată legea ca putênd să
dea vieaţă, cu adevĕrat îndreptaţirea
ar fi din lege. 22 Dar scriptura în-
chise toate sub pĕcat, ca făgaduinţa
sa fie dată credincioşilor din credinţa
în Iisus Christos. 23 Şi noĭ maĭ
'nainte d'a fi venit credinţa eram pa-
ziţı sub lege ca închişĭ spre credinţa
ce avea sa fie descoperită. 24 Drept
aceea legea s'a facut învăţatorul nostru
spre Christos, pentru ca din credinţă
sa fim îndreptaţiţĭ;
25 Iar dupĕ ce veni credinţa nu maĭ
sûntem sub învăţător. 26 Pentru că
toţĭ sûnteţĭ fii luĭ Dumnezeu prin cre-
dinţa în Christos Iisus; 27 Cacĭ câţĭ
în Christos aţĭ fost botezaţĭ, în Chri-
stos v'aţĭ îmbracat. 28 Nu este Iudeu
nicĭ Elen, nu este rob nicı stăpîn de
sine, nu este parte bărbătească şi parte
femeească; căcĭ voĭ toţĭ unul sûnteţĭ
în Christos Iisus. 29 Iar daca voĭ
sûnteţı ai luĭ Christos, sûnteţĭ dar ur-
maşul luĭ Abraam, moştenitorĭ potrivit
fagaduinţei.

Cel mic este moştenitor. Robi legiı şi fii luĭ Dumnezeu.

4 Zic ânsĕ, pe cât timp moştenitorul
este copil, întru nimic nu se deosi-
beşte de rob, deşi este stăpîn peste
toate, 2 Ci este sub veghetorĭ şi în-
grijitorĭ pênĕ la zioa hotarıtă maĭ
'nainte de tatal seu. 3 Astfel şi noĭ
când eram copiı, eram robiţĭ sub înce-
puturile nedesĕvîrşite ale lumii, 4 Dar
când veni împlinirea timpului, Dum-
nezeu trimise de la sine pe Fiul sĕu,
născut fiind din femee, născut fiind sub
lege, 5 Pentru ca să rĕscumpere pe
ceĭ de sub lege, ca să luăm înfierea.
6 Şi fiind ca sûnteţĭ fiĭ, Dumnezeu tri-
mise de la sine spiritul Fiuluı sĕu în
inimile noastre strigênd: Aba, Tata.
7 Astfel dar nu maı eştĭ rob ci fiu;
iar daca *eştĭ* fiu, şi moştenitor *eştĭ* prin
Dumnezeu.
8 Atuncĭ ânsĕ necunoscênd pe Dum-
nezeu aţı slujit dumnezeilor, care deşi
din fire nu sûnt; 9 Dar acum dupĕ
ce aţĭ cunoscut pe Dumnezeu, iar maĭ
vîrtos dupĕ ce aţĭ fost cunoscuţĭ de
Dumnezeu, cum vĕ întoarceţĭ iaraşĭ la
începuturile nedesĕvîrşite slabe şi să-
race, carora iaraşĭ voiţĭ a le sluji din
nou? 10 Păziţı zile şi lunĭ şi tim-
purĭ hotarîte şi anĭ! 11 Am grijă de
voĭ ca nu cumva să fi ostenit în deşărt
pentru voĭ.
12 Fiţĭ ca mine că şi eu *am fost* ca
voĭ, vĕ rog, fraţilor. Nicĭ o nedreptate
nu 'mi aţĭ făcut; 13 Şi ştiţĭ că din
pricina slabiciuniı trupului v'am bine-
vestit întêia oară, 14 Şi încercaţĭ
fiind în trupul meu nu m'aţı despre-
ţuit nicĭ nu m'aţĭ înlăturat, ci m'aţĭ
primit ca pe un ânger al luĭ Dumne-
zeu, ca pe Christos Iisus. 15 Decĭ
unde este fericirea voastra? Cacĭ vĕ
marturisesc că daca cu putinţă *ar fi*
fost ochi voştri scoţêndu '*i* 'mi aţĭ fi
dat mie. 16 Drept aceea facuta m'am
vrajmaşul vostru vorbindu vĕ ade-
vĕrul?
17 Ei sĕ străduesc să vĕ câştige nu
cuviincios, ci voesc să vĕ desparta, ca
voĭ sa rîmniţĭ de dênşi. 18 Este bine
a fi rîmnitor în bine totdauna, şi nu nu-
maĭ când sûnt de faţă la voĭ. 19 Fii
mei, pe care iarăşĭ cu durere vĕ nasc
pênĕ când Christos va fi luat chip în-
tru voĭ, 20 Aş vre să fiu de faţă la
voĭ chiar acum şi să 'mi schimb gla-
sul, cacĭ sûnt în nedomirire în privinţa
voastra.

Sara şi Agara o icónă a obsteĭ din aşezamîntul noŭ şi vechiŭ.

21 Spuneţi 'mi *voĭ* care voiţĭ să fiţĭ
sub lege, nu auziţĭ legea? 22 Cacĭ
este scris că Abraam avu doi fiĭ, pe
unul din cea roabă şi pe altul din cea
de sine statatoare. 23 Cel din cea
roaba ânsĕ a fost născut dupĕ trup,
iar cel din cea de sine statatoare prin
fagaduinţa. 24 Ca unele care au alt
înţeles de cum spun vorbele; pentru ea
acestea sunt doĕ aşezaminte, unul de
la muntele Sinai, nascênd spre robie,

Sa unul care este Agar. 25 Căcĭ al
cinai munte este în Arabia Agar; şi
ea stă în acelaşĭ rînd cu Ierusalemul
de acum, pentru că *el* robeşte cu fii
sĕi. 26 Iar Ierusalemul de sus este
de sine stătator, ca unul care este mu-
mă a noastră; 27 Căcĭ este scris:
„Veseleşte te tu, stearpă, care nu naştĭ,
isbucneşte în bucurie şi strigă tu care
n'ai durerĭ de facere; că mulţĭ sûnt
fii, maĭ mulţĭ ai celei singuratice de-
cât ai celei care are bărbat.“
28 Voı ânsĕ, fraţilor, sûnteţĭ fii fă-
găduinţei ca Isaac. 29 Dar dupĕ cum
atuncĭ cel care fu născut dupĕ trup
urmaria pe cel *născut* dupĕ spirit, ast-
fel şi acum. 30 Dar ce zice scrip-
tura? „Da afară pe roabă şi pe fiul ei;
pentru ca nu va moşteni fiul roabei cu
fiul celei de sine stătatoare.“ 31 De
aceea, fraţilor, noĭ nu sûntem fii roabei,
ci a celei de sine stătătoare.

Stăruirea în stare de sine chreştină împrotiva amăgitorilor judaizatorĭ. Legea este desĕvîrşită prin credinţă, iubire şi sânţenie.

5 Pentru a sta de sine v'a făcut Chri-
stos pe voĭ de sine stătătorĭ. Decĭ
staţĭ şi nu vĕ prindeţĭ iar în jugul
robiı.
2 Iată eu Pavel vĕ zic că daca veţĭ
fi fost tăeaţĭ împrejur, Christos nimic
nu va folosi voĕ. 3 Şi mărturisesc
iarăşĭ orĭ căruĭ om tăeat împrejur că
este dator să împlinească toată legea.
4 V'aţĭ depărtat de la Christos ca uni
care sûnteţĭ îndreptaţiţĭ în lege, aţĭ
căzut din dar. 5 Pentru că noĭ în
puterea spiritului aşteptam din cre-
dinţa nadejdea îndreptaţiriĭ. 6 Cacĭ
în Christos Iisus nicĭ tăerea împrejur
nu poate ceva, nicĭ netaerea împrejur,
ci credinţa care sĕ arată prin iubire.
7 Alergaţĭ bine; cine v'a împedicat
ca să nu vĕ supuneţĭ adevĕruluı?
8 Indemnarea nu este de la cel care
vĕ cheamă. 9 Puţin aluat dospeşte
toată frămêntătura. 10 Eu am încre-
dere în voĭ în Domnul că nimic alt nu
veţĭ gândi; iar cel care vĕ turbura pe
voĭ va purta osînda, orĭ cine ar fi el.
11 Eu dar, fraţilor, daca predic ânchĕ
tăerea împrejur, pentru ce maĭ sûnt
urmărit? Decĭ dar s'a desfiinţat smin-
teala cruciĭ. 12 Şi daca s'ar taea
măcar de tot cei care vĕ întărîtă pe
voĭ la rĕscoala!
13 Pentru că voĭ, fraţilor, aţĭ fost
chemaţĭ ca să fiţĭ de sine statatorı;
numaĭ nu *întoarceţĭ* starea de sine spre
pornire pentru trup, ci slujiţi vĕ uni
pe alţi prin iubire. 14 Căcĭ toată
legea este împlinită într'un singur cu-
vînt, în: „iubeşte pe aproapele tĕu ca
pe tine ênsuţĭ.“ 15 Iar daca vĕ
muşcaţĭ uni pe alţi şi vĕ mâncaţĭ,
luaţĭ seama să nu fiţĭ nimiciţĭ uni de
către alţi.
16 Zic dar, umblaţĭ potrivit spiri-
tului şi nu veţĭ împlini pofta cărniĭ.
17 Pentru că carnea pofteşte împro-
tiva spiritului, iar spiritul împrotiva
cărniĭ; cacĭ acestea stau împrotivă
unul altia, ca nu ceea ce aţĭ voi ace-
stea să le faceţĭ. 18 Iar daca sûnteţĭ
mânaţĭ de spirit, nu sûnteţĭ sub lege.
19 Şi lucrarile cărniĭ sûnt cunoscute,
ca unele care sûnt desfrânare, necură-
ţie, necumpĕtare, 20 Idolatrie, ferme-
catorie, vrăjmăşiĭ, pricire, rîmnire, în-
tarîtărĭ, zavistiĭ, desbinărĭ, deosibirĭ,
21 Pismuirĭ, beţiĭ, ospeţe desfătatoare
şi cele asemenea acestora, pe care vi
le spun maĭ 'nainte, dupĕ cum maĭ
'nainte am spus, că cei care faptuesc
unele ca acestea nu vor moşteni împĕ-
răţiea lui Dumnezeu.
22 Iar rodul spiritului este iubire,
bucurie, pace, îndelungă rabdare, bu-
natate, inimă buna, credinţă, 23 Blân-
deţe, înfranare; împrotiva unora ca
acestea nu este lege. 24 Şi cei care
sûnt ai lui Christos Iisus au rĕstignit
carnea împreună cu patimile şi poftele
ei. 25 Daca trăim cu spiritul potri-
vit spiritului şi păşim. 26 Să nu fim
iubitorĭ de mărire deşartă, dând pri-
cina uni altora, pismuind uni pe alţi.

Indemnare spre a fi blânḑĭ şi binefăcătorĭ.

6 Fraţilor, şi daca un om va fi fost
apucat de vre o greşală, voĭ cei
spiritualĭ îndreptaţĭ pe unul că acesta
prin spiritul blândeţiĭ, luând seama
asupra ta ênsuţĭ, ca să nu fi şi tu în-
cercat.
2 Purtaţĭ greutaţile uni altora, şi
astfel veţĭ împlini în tot legea lui
Christos. 3 Pentru că daca gândeşte
vre unul că este ceva, deşi nu este ni-
mic, sĕ amageşte pe sine ênsuşĭ. 4 La-
muriască dar fie care lucrul sĕu ên-
suşĭ, şi atuncĭ va avea cuvînt de lauda
pentru sine numaĭ şi nu pentru un al-
tul; 5 Cacĭ fie care va purta sar-
cina sa.
6 Cel care învaţă cuvîntul împărtă-
şiască învaţătorului în orĭ ce este bine.
7 Nu fiţĭ rătaciţĭ, Dumnezeu nu sĕ
lasă a fi luat în rîs. Căcĭ ce va fi

semănat un om, aceasta va şi secera;
8 Că cel care seamănă în carnea sa
din carne *sa* va secera peire, iar cel
care seamănă în spiritul *sânt* din spi-
ritul *sânt* va secera vieaţă vecînică.
9 Să nu perdem dar răbdarea facênd
binele; căcĭ la timpul sĕu nemerit vom
secera ne fiind obosiţĭ. 10 Decĭ dar,
dupĕ cum avem timp nemerit, să fa-
cem binele către toţĭ, dar mai ales
către cei ai noştri de o credinţă.

A se feri de eresuri. Crucea lui Iisus e mai presus de ori-ce.

11 Vedeţĭ cu ce litere marĭ v'am
scris cu mâna mea. 12 Câţĭ voesc să
aibă înfăţişare plăcută în carne, ace-
ştia vĕ silesc ca să fiţĭ tăeaţĭ împre-
jur, numaĭ ca să nu fie urmariţĭ pen-
tru crucea lui Christos. 13 Pentru
că nicĭ tăeaţi împrejur ênsĕşĭ nu pă-
zesc legea, ci voesc ca voĭ să fiţĭ
tăeaţĭ împrejur pentru ca să se laude
în carnea voastră. 14 Pentru mine
ânsĕ departe fie ca să mĕ laud, decât
numaĭ în crucea Domnului nostru
Iisus Christos, prin care lumea 'mi
este rĕstignită şi eu lumiĭ. 15 Pen-
tru că nicĭ tăere împrejur nu este
ceva, nicĭ netăere împrejur, ci făptură
noă. 16 Şi câţĭ vor merge dupĕ mĕ-
sura aceasta trasă, pace peste dênşi şi
milă, şi peste Israelul lui Dumnezeu.
17 De aci 'nainte nimenea să nu 'mi
pricinuiască greutăţĭ, pentru că eu port
în corpul meu semnele împunsăturilor
lui Iisus.
18 Darul Domnului nostru Iisus
Christos cu spiritul vostru, fraţilor;
Amin.

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE EFESENI.

Preamărirea lui Dumnedeŭ pentru binecuvîntarea duhovnicéscă în Christos.

1 Pavel apostol al lui Christos Iisus
prin voinţa lui Dumnezeu sânţilor,
care sûnt — în Efes — şi credincioşi-
lor în Christos Iisus. 2 Dar voĕ şi
pace de la Dumnezeu Tatăl nostru şi
Domnul Iisus Christos.
3 Binecuvîntat *fie* Dumnezeu şi al
Domnului nostru Iisus Christos Tată,
care ne binecuvîntă pe noĭ prin orĭ ce
binecuvîntare spirituală în cer în Chri-
stos, 4 Dupĕ cum ne a ales sieşĭ în-
tr'ênsul maĭ 'nainte de întemearea lu-
miĭ, ca să fim noĭ sânţĭ şĭ desĕvîrşiţĭ
înaintea sa, în iubire 5 Rînduindu
ne pe noĭ maĭ 'nainte spre înfiere către
sine prin Iisus Christos, potrivit gă-
siriĭ cu cale a voinţei sale, 6 Spre
lauda măririĭ darului sĕu, cu care ne
a daruit în cel iubit,
7 In care avem rĕscumpĕrarea prin
sîngele lui, ertarea greşalelor noastre,
potrivit bogaţiĭ darului sĕu, 8 Pe care
'l a prisosit catre noĭ prin orĭ ce în-
ţelepciune şi pricepere, 9 Făcêndu-ne
cunoscut taina voinţei sale, potrivit
găsiriĭ sale cu cale pe care maĭ d'in-
ainte 'şi a pus o în gând 10 Pentru
întocmirea împliniriĭ timpurilor cuve-
nite, să 'şĭ adune iarăşĭ toate în Chri-
stos, cele din cer şi cele de pe pămênt;
într'ênsul, 11 In care am şi dobîndit
partea de moştenire rînduiţĭ fiind maĭ
d'naintea dupĕ punerea la cale a ce-
lui care lucrează toate potrivit sfatului
voinţei sale, 12 Ca să fim spre lauda
măririĭ sale noĭ, care am nădăjduit maĭ
'nainte în Christos; 13 In care *sûn-
teţĭ* şi voĭ, dupĕ ce aţĭ auzit cuvîntul
adevĕrului, evangheliea mântuiriĭ voa-
stre, în care şi crezênd peceltuiţĭ aţĭ
fost cu spiritul făgăduinţei cel sânt,

Rugăminte spre a spori în har. Christos capul obstei.

14 Care este arvuna moşteniriĭ noa-
stre spre rescumpĕrare a poporului
dobîndit de dênsul, pentru lauda mă-
ririĭ lui.
15 Pentru aceasta şi eu, auzind de
credinţa voastră în Domnul Iisus şi de
iubirea cea către toţĭ sânţi, 16 Nu
încetez mulţumind pentru voĭ aducên-
du 'mi aminte în rugăciunile mele,
17 Pentru ca Dumnezeul Domnului
nostru Iisus Christos, Tatăl mariri̮ĭ,
sa vĕ dea spirit de înţelepciune şi des-
coperire în cunoaştere desavîrşită a lui,
18 Luminaţĭ *avênd* ochi inimei voastre,
ca să cunoaşteţĭ voĭ care este nădejdea
chemăriĭ lui, care *este* bogăţiea mariri̮ĭ
moşteniriĭ lui între sânţi, 19 Şi cât

de peste mĕsură *este* catre noĭ, care
credem, marimea puterii lui dupĕ lu-
crarea tarii vîrtutei lui, 20 Pe care
a aratat o în Christos sculându 'l din-
tre morţi şi aşezându 'l în dreapta lui
în cer 21 Sus peste orĭ ce domnie şi
stapînire şi putere şi domnire şi peste
orĭ ce nume ce sĕ numeşte nu numai
în veacul acesta ci şi în cel viitor,
22 Şi „tot supuse sub picioarele lui“,
şi pe dênsul îl dete cap peste toate bi-
sericei, 23 Ca una care este corpul
lui, plinitura celui care împlineşte toate
în toate.

Pĕcătoşi sûnt mântuiţĭ prin darul din credinţa în Christos. Neamurile sûnt chemate la pace în Christos.

2 Şi *v'a făcut viĭ* pe voĭ morţĭ fiind
prin greşalele şi pĕcatele voastre,
2 In care aţĭ umblat oare când potri-
vit veacului lumii acestia, potrivit dom-
nului stăpînirii aerului, spiritului care
lucrează în fii neascultariĭ; 3 Intre
care şi noĭ toţĭ am petrecut oare când
în poftele trupului nostru, făcênd voile
trupului şi ale gândurilor, şi eram
copii prin fire ai mâniĭ ca şi ceilalţĭ;
4 Dar Dumnezeu bogat fiind în milă,
pentru multa sa iubire cu care ne a
iubit, 5 Şi fiind noĭ morţĭ prin gre-
şalele noastre ne a facut viĭ cu Chri-
stos, — prin dar sûnteţĭ mântuiţĭ —
6 Şi ne a învieat împreună şi ne a
aşĕzat împreună în cer în Christos
Iisus, 7 Pentru ca să arate în vea-
curile ce vin bogaţiea peste mĕsură a
darului sĕu prin bunatate asupra noa-
stră în Christos Iisus. 8 Cacĭ prin
darul lui sûnteţĭ mântuiţĭ prin cre-
dinţa, şi aceasta nu din voĭ, darul lui
Dumnezeu *este*; 9 Nu din fapte *este*
darul, ca să nu se laude cineva.
10 Pentru că sûntem faptura lui, fa-
cuţĭ fiind în Christos Iisus spre fapte
bune, pe care mai 'nainte le a gatit
Dumnezeu ca să umblam într'ênsele.
11 De aceea aduceţi vĕ aminte că
oare când, voi neamurile în trup, eraţĭ
numiţi netaere împrejur de catre cea
numita taere împrejur facută cu mâna
în trup, 12 Ca în timpul acela eraţĭ
fără Christos, înstreinaţi de intocmirea
cetăţeneasca a lui Israel şi streinĭ de
legămintele fagaduinţei, ne avênd na-
dejde şi fara Dumnezeu în lume;
13 Acum ânsĕ în Christos Iisus voi,
care alta data eraţĭ departe, v'aţĭ fa-
cut aproape prin sîngele lui Christos.
14 Cacĭ pacea noastra este el, care a
făcut cele doĕ una, adecă a surpat pare-
tele din mijloc, desparţitura, 15 Vraj-
măşia, după ce a desfiinţat prin trupul
sĕu legea rînduelilor coprinzĕtoare de
poruncĭ, pentru ca să faca în sine ên-
suşi pe cei doi un singur om nou fa-
cênd pace, 16 Şi să împace cu Dum-
nezeu pe amêndoi într'un singur corp
prin cruce, după ce a omorît vrajma-
şiea printr'ênsa. 17 Şi venind bine-
vesti pace voĕ celor de departe şi pace
celor de aproape; 18 Ca printr'ênsul
avem amendoi într'un singur spirit
apropierea spre Tatal.
19 Decĭ dar nu maĭ sûnteţĭ streinĭ
şi locuitorĭ vremelnici, ci sûnteţĭ îm-
preuna cetaţenĭ ai sânţilor şi d'ai ca-
sei lui Dumnezeu, 20 Cladiţi fiind
voĭ în sus pe temeliea *pusa* de apo-
stolĭ şi profeţĭ, fiind peatra unghiulară
a ei Christos Iisus, 21 In care orĭ
ce cladire bine împreunată fiind va
spori spre templu sânt în Domnul,
22 In care şi voĭ sûnteţĭ împreună
cladiţĭ spre locuinţă a lui Dumnezeu
în spirit.

Taĭna despre mântuirea neamurilor. Pavel este apostolul neamurilor. Înălţimea evangheliĭ. Locuinţă lui Christos este în inimile credincioşilor.

3 Pentru aceasta cu Pavel, legatul
lui Christos Iisus pentru voĭ, nea-
murile — 2 Daca negreşit aţĭ auzit
de întocmirea darului lui Dumnezeu,
care 'mi a fost dat mie pentru voĭ,
3 Că potrivit unei descoperirĭ 'mi s'a
dat în cunoştinţa taĭna, după cum maĭ
'nainte am scris pe scurt, 4 Dupĕ
care puteţi citind sa înţelegeţĭ pricepe-
rea mea în a lui Christos taĭna, 5 Ca-
re nu s'a dat în cunoştinţa în alte
veacurĭ fiilor oamenilor, după cum fu
descoperita acum sânţilor sei apostolĭ
şi profeţi prin spirit, 6 Că neamu-
rile sûnt împreună moştenitoare şi îm-
preuna un corp şi împreună partaşi ai
fagăduinţei în Christos Iisus prin evan-
ghelie, 7 Al carei slujitor m'am fa-
cut potrivit daruirii darului lui Dum-
nezeu, care mi a fost dat mie dupĕ me-
sura lucrariĭ puteriĭ lui. — 8 Mie
celui cu mult mai mic decât toţi sânţi
'mi a fost dat darul acesta, ca sa bine-
vestesc neamurilor neprimitoarea de
cercetare bogăţie a lui Christos, 9 Şi
să lumineze *tuturor* care este întocmi-
rea taĭnei din veacurĭ ascunsă în Dum-
nezeu care a facut toate, 10 Ca în-
ţelepciunea lui Dumnezeu cea de multe
felurĭ sa fie data acum prin biserica
în cunoştinţă domniilor şi stăpînirilor

în cer, 11 După punerea la cale de
veacurĭ pe care a desevîrşit o în Chri-
stos Iisus Domnul nostru, 12 In care
avem îndrasneala şi apropierea în de-
plina încredere prin credinţa într'ên-
sul. 13 De aceea mĕ rog sa nu per-
deţĭ rabdarea în suferinţile mele pen-
tru voĭ, care sûnt mărirea voastra.

14 Pentru aceasta plec genuchile
mele înaintea Tatalui, 15 Din care
'şi trage numele orĭ ce neam în cer şi
pe pamênt, 16 Ca potrivit cu boga-
ţiea maririĭ lui sa vĕ dea ca să fiţĭ în-
tariţĭ cu putere prin spiritul lui faţă
de omul d'inauntru, 17 Ca Christos
sa locuiască prin credinţă în inimile
voastre, 18 Ca în iubire înrădacinaţĭ
şi întemeiaţĭ să puteţı pe deplin ca să
înţelegeţĭ împreună cu toţĭ sânţi care
este largimea şi lungimea şi adânci-
mea şi înalţimea, 19 Şi să cunoaşteţĭ
iubirea lui Christos cea maĭ pe sus de-
cât ştiinţa, pentru ca să fiţĭ plinĭ pênĕ
la tot cu ce este plin Dumnezeu.

20 Iar celui care poate să facă maĭ
pe sus de tot, maĭ de prisos decât cele
ce cerem sau pricepem potrivit puteriĭ
care se arata în noĭ, 21 Luĭ *fie* mă-
rirea în biserică şi în Christos Iisus în
toate neamurile veacului veacurilor;
Amin.

În mulţimea feluritelor darurĭ trebue pastrată unirea credinţei. Biserica este corpul lui Christos.

4 Deci vĕ îndemn eu legatul în Dom-
nul ca să umblaţĭ dupĕ cum se cu-
vine chemariı cu care aţĭ fost cemaţĭ,
2 Cu toată smereniea şi blândeţea, cu
îndelunga rabdare, îngaduindu vĕ uni
pe alţi în iubire, 3 Silindu vĕ să
pastraţĭ unirea spiritului în legatura
paciĭ; 4 Un singur corp *este* şi un
singur spirit, dupĕ cum şi chemaţĭ aţĭ
fost printr'o singură nadejde a chemă-
riı voastre; 5 Un singur Domn, o
singura credinţa, un singur botez;
6 Un singur Dumnezeu şi Tata al tu-
turor, care *este* peste toţĭ şi prin toţĭ
şi întru toţĭ.

7 Iar fie căruia dintre noi 'i s'a dat
darul dupĕ mĕsura daruiriĭ lui Chri-
stos. 8 De aceea zice: „Suindu se la
înalţime aduse robĭ robime, dete da-
rurĭ oamenilor.“ 9 Iar „s'a suit“ ce
este fara numaĭ că s'a şi pogorît
în parţile maı jos decât pamêntul?
10 Cel care s'a pogorît este ênsuşĭ şi
care s'a suit maĭ pe sus de toate ceru-
rile, ca sa umple toate.

11 Şi el ênsuşı dete pe uni apostolĭ,
pe alţi profeţĭ, pe alţi binevestitorĭ, pe
alţi pastorĭ şi invaţatori, 12 Spre în-
tregirea sânţilor pentru lucru de slu-
jire, pentru cladire a corpului lui
Christos, 13 Pênĕ când toţĭ vom fi
ajuns la unirea credinţei şi a cunoştin-
ţei lamurite a Fiului lui Dumnezeu, la
barbat desĕvîrşit, la mesura de vêrsta
a împliniturei lui Christos, 14 Ca sa
nu maı fim nevêrstnicı, aruncaţı fiind
de valurı şi duşĭ încoace şi încolo de
orĭ ce vênt al învaţaturei prin înşela-
ciunea oamenilor, prin viclenie spre
uneltirea rataciriĭ, 15 Ci vorbind
adevĕrul în iubire să creştem în toate
în privinţa lui, care este capul, Chri-
stos, 16 Din care tot corpul bine îm-
preunat şi împreuna bine pus fiind sĕ-
vîrşaşte, prin orĭ ce simţire a dariĭ,
creşterea corpului, potrivit unei lucrarĭ
în mĕsură a fie cărei părţĭ, spre cla-
direa lui ênsuşĭ în iubire.

Îndemnare să umblăm într'o viéţă nouă.

17 Decĭ aceasta zic şi încredinţez
în Domnul, ca voĭ să nu maĭ umblaţĭ
dupĕ cum umblă şi neamurile în deşar-
taciune a minţiĭ lor, 18 Intunecaţĭ
fiind ei în gândul lor, înstreinaţı de
vieaţa lui Dumnezeu, prin neştiinţa
ce este într'ênşi, prin învîrtoşarea ini-
mei lor, 19 Ca uni care lipsiţĭ fiind
de simţire s'au dat pe sine ênsuşı des-
frânăriı spre lucru de orĭ ce necura-
ţenie, în pornire la orĭ ce fel de îna-
vuţire. 20 Dar voĭ n'aţĭ învăţat ast-
fel pe Christos, 21 Daca într'adevĕr
'l aţĭ auzit şi aţı fost învăţaţĭ în-
tr'ênsul dupĕ cum este adevĕr în Iisus,
22 Ca voĭ să lepadaţı de la sine vĕ
faţă cu purtarea de maı 'nainte pe
omul cel vechiu, care este perdut po-
trivit poftelor înşĕlaciuniĭ, 23 Sa fiţĭ
dar înoiţı în spiritul minţiĭ voastre
24 Şi sa ve îmbracaţı în omul cel nou,
care este făcut dupĕ *chipul lui* Dum-
nezeu în dreptate şi sânţenie a adevĕ-
rului.

25 De aceea, lepadând de la voĭ
minciuna, „vorbiţı adeverul fie care cu
aproapele seu,“ pentru că sûntem mem-
bre uni ai altora.

26 „Mâniaţi vĕ şi nu pĕcătuiţı;“
soarele nu apue peste întarîtarea voa-
stra,

27 Nicĭ nu daţĭ loc diavolului.
28 Furul nu maı fure, ci maĭ vîr-
tos munciască lucrând cu mâinile sale
binele, ca să aiba să dea celui care
are trebuinţa.

29 Orĭ ce cuvînt rĕu nu easa din

gura voastră, ci daca *este* vre unul bun
la clădirea trebuinţei, ca să dea un
dar celor care ascultă. 30 Şi nu în-
tristaţĭ pe al lui Dumnezeu spirit sânt,
în care aţĭ fost pecetluiţĭ pentru zi de
rĕscumpĕrare.
31 Orĭ ce amărăciune şi aprindere
şi mânie şi strigare şi defaimare înlă-
turată fie de la voĭ împreună cu orĭ
ce rĕutate. 32 Faceţi vĕ dar bunĭ
uni către alţi, miloşĭ, ertătorĭ uni al-
tora după cum şi Dumnezeu v'a ertat
în Christos.

Trebue să urmăm iubirea lui Dumnezeu şi a lui Christos. Sîrguinţa către vieaţă curată. Rodul luminiĭ. Datoriea ca să ne purtăm cuminte şi potrivit învăţăturei evanghelice.

5 Drept aceea fiţĭ următorĭ lui Dum-
nezeu, ca copiĭ iubiţĭ, 2 Şi um-
blaţı în iubire, după cum şi Christos
v'a iubit şi s'a dat lui Dumnezeu pe
sine ênsuşĭ pentru noĭ ca prinos şi
jertfă spre miros bineplăcut.
3 Iar desfrânare şi orĭ ce necură-
ţenie sau pornire spre orĭ ce fel de
înavuţire nicĭ să nu se numiască în-
tre voĭ, după cum sĕ cuvine sânţilor,
4 Nicĭ urîciune, nicĭ vorbire neroadă,
nicĭ vorbă glumeaţă, care nu sĕ cade,
ci maĭ vîrtos *fie* mulţumită. 5 Căcĭ
cunoaşteţĭ aceasta, că orĭ care desfrâ-
nat sau necurat sau pornit spre orĭ ce
fel de înavuţire, care este idolatru, nu
are moştenire în împĕrăţiea lui Chri-
stos şi a lui Dumnezeu. 6 Nimenea
să nu vĕ amăgiască cu vorbe goale;
căcĭ pentru acestea vine mâniea lui
Dumnezeu peste fii neascultării. 7 De-
cĭ nu vĕ faceţĭ părtaşĭ cu dênşi.
8 Cacĭ altă dată eraţĭ întunerec,
acum ânsĕ lumină în Domnul; umblaţĭ
ca copiĭ ai luminiĭ, 9 — Pentru că
rodul luminiĭ *stă* în orĭ ce bunatate şi
în dreptate şi în adevĕr, — 10 Do-
vedind de bun ce este bineplacut Dom-
nului, 11 Şi nu fiţı partaşĭ la lucru-
rile neroditoare ale întunerecului, ci
maĭ vîrtos şi mustraţi le. 12 Căcĭ
cele făcute în ascuns de către dênşi
este ruşinos a le şi spune; 13 Toate
ânsĕ daca sûnt mustrate sĕ fac cu-
noscute de lumină, pentru că tot ce
este facut cunoscut lumina este. 14 De
aceea zice: „deşteapta te, tu care dormı
şi scoală te dintre morţĭ, şi Christos
'ţi va lumina."
15 Decĭ luaţĭ aminte cu deamĕnun-
tul cum umblaţĭ, nu ca neînţelepţĭ ci
ca înţelepţĭ, 16 Cumpĕrându vĕ cu
desĕvîrşire timpul nemerit, căcĭ zilele
sûnt rele. 17 De aceea nu vĕ faceţĭ
fără minte, ci înţelegeţĭ care este voea
Domnului, 18 Şi nu vĕ îmbătaţĭ de
vin în care este desfrânare, ci fiţĭ plinĭ
de spirit, 19 Vorbind între voĭ în
psalmĭ şi lăudărĭ şi cântărĭ spirituale,
lăudând şi cântând în inima voastră
Domnului, 20 Mulţumind totdauna
pentru toate lui Dumnezeu şi Tatăl în
numele Domnului nostru Iisus Christos,
21 Supuşĭ fiind uni altora în frica lui
Christos.

Datoriile căsătoriţilor.

22 Femeile fie supuse bărbaţilor lor
ca Domnului, 23 Pentru că un băr-
bat este cap al femei sale, după cum
şi Christos *este* cap al bisericei, el ên-
suşĭ *este* mântuitorul corpului. 24 Dar
după cum biserica este supusă lui Chri-
stos, aşa şi femeile *fie supuse* bărbaţi-
lor în tot.
25 Bărbaţilor, iubiţĭ femeile voastre,
după cum şi Christos a iubit biserica
şi s'a dat pe sine ênsuşĭ pentru dênsa,
26 Ca să o sânţiască prin cuvînt după
ce a curăţit o prin spălare de apă,
27 Ca să *o* înfaţişeze el sieşĭ biserică
măreaţă, ne avênd pată sau încreţi-
tură sau ceva de felul acestora, ci să
fie sântă şi desĕvîrşită. 28 Astfel dar
bărbaţi sûnt datorĭ să 'şĭ iubiască fe-
meile lor ca corpurile lor ênsĕşĭ. Cine
'şi iubeşte pe femeea sa pe sine sĕ
iubeşte; 29 Pentru că nimenea nu 'şi
a urît vre o dată trupul sĕu ênsuşĭ, ci
fie care 'l hrăneşte şi 'l încălzeşte, după
cum şi Christos biserica, 30 Fiind că
sûntem membre ale corpului sĕŭ *din*
trupul lui şi din oasele lui. 31 „Pen-
tru aceea va lasa omul pe tatal sĕu şi
pe muma sa şi se va lipi de femeea
sa şi vor fi cei doi un singur trup."
32 Taĭna aceasta este mare, dar eu
zic cu privire la Christos şi biserica.
33 Ânsĕ şi voĭ fie care astfel să 'şi
iubiască femeea sa ca pe sine ênsuşĭ,
iar femeea să se teamă de bărbat.

Datoriile copiilor către părinţĭ şi ale părinţilor către copiĭ. Datoriile slugilor către stăpînĭ şi ale stăpînilor către slugĭ.

6 Copiĭ, ascultaţĭ în Domnul pe pă-
rinţi voştri; cacĭ aceasta este drept.
2 „Cinsteşte pe tatăl tĕu şi pe muma
ta," care este întêia poruncă în fagă-
duinţă, 3 „Ca să 'ţi fie bine şi veĭ
trăi anĭ mulţĭ pe pămênt."
4 Şi voĭ taţilor, nu întărîtaţĭ la mâ-

nie pe copii voștri, ci creșteți 'ĭ în în-
vățătura și înțelepțirea Domnului.
5 Slugilor, ascultațĭ pe stăpînĭ vo-
ștri fireștĭ cu temere și frică în cură-
țeniea inimei voastre ca pe Christos,
6 Nu slujind numaĭ în față ca unĭ care
caută să placă oamenilor, ci ca slugĭ
ale lui Christos facênd din suflet voea
lui Dumnezeu, 7 Slujind cu bună
voință ca Domnului și nu oamenilor,
8 Știind că fie care daca va fi fă-
cut ceva bun, aceasta va lua cu sine
de la Domnul, fie slugă fie stăpîn
de sine.
9 Și voĭ stăpînilor, facețĭ aceleașĭ
fața de dênșii, încetând cu amenințarea,
știind că și Domnul lor și al vostru
este în cer și părtinire nu este la
dênsul.

Armătura spiritului.

10 Insfîrșit, fițĭ puternicĭ în Dom-
nul și în tariea vîrtutei lui. 11 Im-
brăcați vĕ cu toată armătura lui Dum-
nezeu, ca să putețĭ voĭ sta împrotiva
uneltirilor diavolului; 12 Că nu avem
lupta împrotiva sîngelui și a trupului,
ci împrotiva domniilor, împrotiva stă-
pînirilor, împrotiva stăpînitorilor întu-
nerecului *veacului* acestuia, împrotiva
spiritelor rĕutățiĭ în locurĭ cereștĭ.
13 Pentru aceea luațĭ cu voĭ toată ar-
mătura lui Dumnezeu, ca să putețĭ sta
împrotivă în zioa cea rea, și după ce
vețĭ fi sĕvîrșit toate să rĕmânețĭ sta-
tornicĭ. 14 De aceea stațĭ avênd în-
cins mijlocul vostru cu adevĕr, și îm-
brăcându vĕ cu platoșa dreptățiĭ.
15 Și încălțându vĕ picioarele cu gă-
tirea evangheliĭ păciĭ, 16 Maĭ luând
cu voĭ la toate scutul credinței, prin
care vețĭ putea stinge toate săgețile
arzĕtoare ale celui rĕu, 17 Și luațĭ
coiful mântuiriĭ, și a spiritului spadă,
care este cuvîntul lui Dumnezeu, 18 In
orĭ ce rugăciune și rugăminte, rugându
vĕ în spirit în orĭ ce timp potrivit, și
cu privire la aceasta veghind cu orĭ
ce stăruință și rugăminte pentru toțĭ
sânți, 19 Și pentru mine, ca să 'mi
fie dat cuvînt în deschiderea gurei
mele, ca fără sfieală să fac cunoscut
taĭna evangheliĭ, 20 Pentru care sûnt
sol în lanțurĭ, ca într'ênsa să vorbesc
fară sfieală după cum trebue ca să
vorbesc.

Încheere.

21 Iar ca să știțĭ și voĭ cele ale
mele, ce fac, Tichic, iubitul frate și
credincios slujitor în Domnul, va face
voĕ toate cunoscut, 22 Pe care 'l am
trimis la voĭ chiar pentru aceasta, ca
să cunoaștețĭ cele despre noĭ și să
mângăe inimile voastre.
23 Pace *fie* fraților și iubire cu cre-
dință de la Dumnezeu Tatăl și Dom-
nul Iisus Christos. 24 Darul *fie* cu
toțĭ care iubesc în chip neperitor pe
Domnul nostru Iisus Christos.

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE FILIPENI.

Pavel arată iubirea sa către Filipenĭ. Roadele lanțurilor lui. Numaĭ pentru biserică voește să maĭ trăiască. El trebue să sufere pentru Christos.

I Pavel și Timoteu slujitorĭ ai lui
Christos Iisus tuturor sânților celor
care sûnt în Filipi împreună episcopi-
lor și diaconilor. 2 Dar voĕ și pace
de la Dumnezeu Tatăl nostru și Dom-
nul Iisus Christos.
3 Mulțumesc Dumnezeului meu în
toată a mea aducere aminte de voĭ,
4 Totdauna în orĭ ce cerere a mea
pentru voĭ toțĭ făcêndu 'mi cu bucurie
rugamintea, 5 Pentru unirea voastră
în evanghelie din cea d'intêiu zi pênĕ
acum, 6 Incredințat fiind de aceasta
chiar, că cel care începu în voĭ lucru
bun îl va sfîrși pênĕ în zioa lui Chri-
stos Iisus; 7 După cum este drept
pentru mine ca să gândesc aceasta
pentru voĭ toțĭ, pentru că eu vĕ am în
inima mea atât în legaturile mele cât
și în apărarea mea și în întărirea
evangheliĭ, părtașĭ fiind voĭ toțĭ îm-
preuna cu mine ai darului. 8 Căcĭ
martur 'mi este Dumnezeu cât vĕ
doresc pe voĭ toțĭ în inima lui Chri-
stos Iisus.
9 Și aceasta mĕ rog, ca iubirea
voastră să prisosiască ânchĕ maĭ mult
și maĭ mult în cunoștința și în orĭ ce
pricepere, 10 Pentru ca voĭ să încu-

viinţaţĭ pe cele bune, ca să fiţĭ lămu-
riţı şi nesmintitorı pentru zioa lui Chri-
stos, 11 Plinĭ fiind de al dreptaţiĭ
rod, care este prin Iisus Christos, spre
marirea şi lauda lui Dumnezeu.

12 Voesc ânsĕ ca voı să ştiţĭ, fra-
ţilor, ca cele ale mele s'aŭ întors
maĭ vîrtos spre înaintarea evangheliĭ,
13 Astfel ca legăturile mele sĕ facura
cunoscute în Christos în tot pretoriul
şi tuturor celor lalţĭ, 14 Şi maĭ mulţĭ
dintre fraţĭ, încrezêndu se în Domnul
legaturilor mele, îndrasnesc maĭ mult
ca să vorbiască fară teamă cuvîntul
luĭ Dumnezeu.

15 Uni negreşit şi din ură şi pri-
cire, iar alţi de bună voinţă predică
pe Christos; 16 Alţı ânsĕ din iubire,
ştiind ca sûnt hotarît la apararea evan-
gheliĭ, 17 Iar alţi din zavistie vestesc
pe Christos nu cu gând curat, socotind
să deştepte suferinţă legăturilor mele.
18 Cum dar? In orĭ ce chip ânsĕ, fie
prin cuvînt netemeinic fie prin adevĕr,
Christos sĕ aduce la cunoştinţa, şi de
aceasta mĕ bucur. Dar şi mĕ voĭ bu-
cura, 19 Pentru că ştiu că aceasta
sĕ va sfîrşi pentru mine spre mântuire
prin rugaciunea voastra şi prin dare a
spiritului lui Iisus Christos, 20 Po-
trivit aşteptăriĭ staruitoare şi nădejdiĭ
mele ca nu voĭ fi dat în nimic de ru-
şine, ci cu toată îndrăsneală ca tot-
dauna şi acum marit va fi Christos
în corpul meu, fie prin vieaţa fie prin
moarte.

21 Căcĭ pentru mine a traĭ este
Christos şi a fi murit câştig. 22 Daca
dar a trai în trup, aceasta *chiar* 'mi
este un folos de lucru, şi pe care din
doĕ să 'mi aleg nu fac cunoscut.
23 Sûnt ţinut ânsĕ de amêndoĕ: do-
rinţa avênd ca sa mĕ despart *de corp*
şi să fiu împreuna cu Christos, cacı
este cu mult maı bine; 24 Dar a maĭ
remânea în trup este maĭ trebuincios
pentru voı. 25 Şi încredinţat fiind de
aceasta, ştiu ca voĭ rĕmânea şi voĭ rĕ-
mânea aci cu voĭ toţı pentru înain-
tarea voastra şi bucuriea credinţei,
26 Pentru ca cuvîntul vostru de lauda
să prisosiască în Christos Iisus în
mine prin venirea mea iaraş la voi.

27 In chemarea voastra purtaţi vĕ
numaĭ într'un chip vrednic de evan-
gheliea lui Christos, ca fie ca voĭ fi
venit şi vĕ voı fi vezut, fie ca nu sûnt
de faţa, să auz cele despre voı, ca staţı
într'un spirit, luptându-vĕ împreuna
într'un suflet pentru credinţa evan-
gheliĭ, 28 Şi ne speriindu vĕ întru
nimic de cei împrotivitorĭ, ceea ce este
pentru dênşi un semn de peire, iar
pentru voı de mântuire, şi aceasta de
la Dumnezeu; 29 Pentru că voĕ vi
s'a dat darul pentru Christos, nu nu-
maĭ ca să credeţĭ într'ênsul, ci sa şi
suferiţĭ pentru dênsul, 30 Avênd
aceeaşĭ luptă dupĕ cum aţĭ vĕzut o la
mine şi acum auziţĭ la mine.

Trebue să avem iubire uni către alţi dupĕ exemplu lui Christos. Smereniea şi mărirea lui Christos. Trebue să ne silim a dobîndi mântuirea.

2 Decĭ daca este vre un îndemn în
Christos, daca este vre o mângâere
de iubire, daca este vre o împartaşire
a spiritului, daca este vre o inimă şi
îndurare, 2 Impliniţi 'mi bucuriea ca
să gândiţĭ aceeaş, avênd aceeaş iubire,
într'un cuget gândind aceeaş, 3 *Ne*
gândind nimic în mĕsura zavistiĭ nicĭ
a măririĭ deşarte, ci cu smereniea uni
pe alţi socotind maĭ pe sus decât pe
sine ênseşĭ, 4 Nu cautând fie care
ale sale, ci fie care şi cele ale altora.

5 Simţiţĭ în voĭ aceasta ce *fu sim-*
ţit şi în Christos Iisus, 6 Care în
formă de Dumnezeu fiind nu socoti
drept o rapire a fi d'o potrivă cu Dum-
nezeu, 7 Ci sĕ goli pe sine ênsuşĭ
luând formă de rob, în asemanare de
oamenĭ aratându se şi în înfaţişare
aflat fiind ca om, 8 S'a smerit pe
sine ascultator fiind pênĕ la moarte,
moarte ânsĕ de cruce. 9 De aceea şi
Dumnezeu 'l a înalţat foarte sus şi 'i
a daruit numele care este maĭ presus
de orĭ ce nume, 10 Ca în numele lui
Iisus să se plece orı ce genuchiŭ al
celor cereştı şi al celor pamênteştĭ şi
al celor de sub pământ, 11 Şi orĭ ce
limbă sa marturisiască spre mărirea
lui Dumnezeu Tatal ca Domn este
Iisus Christos.

12 Astfel dar, iubiţi mei, dupĕ cum
totdauna *m*'aţı ascultat, desĕvîrşiţĭ cu
teamă şi frică mântuirea voastra nu
numaı ca fiind eu de faţa, ci cu mult
maı vîrtos acum în lipsa mea; 13 Că-
cı Dumnezeu este care lucrează în voĭ
şi sa voiţĭ şi sa lucraţı pentru buna
sa voinţa. 14 Faceţı tot fara cârtirĭ
şi fără îndoelı, 15 Ca sa fiţĭ curaţĭ
şi fara reutate copiı ai lui Dumnezeu,
desevîrşiţı în mijlocul unui neam strâmb
şi sucit, între care vĕ arataţı ca lumi-
natorı în lume, 16 Avênd la voı cu-
vîntul vieţei, spre lauda pentru mine
la zioa lui Christos, că nu în deşart am
alergat nicĭ în deşărt m'am ostenit.

17 Ci şi daca 'mi sĕ varsă sîngele
la jertfirea şi slujirea preoţeasca a cre-
dinţei voastre, mĕ bucur şi vĕ urez
bine voĕ tuturor; 18 Şi chiar de
aceasta bucuraţi vĕ şi voi şi uraţĭ 'mi
bine.

Se recomandă Timoteu şi Epafrodit.

19 Nadăjduesc dar în Domnul Iisus
ca să vĕ trimit îndată pe Timoteu,
pentru ca sa fiu şi eu cu inimă buna
dupe ce voĭ fi cunoscut cele ale voastre.
20 Cacı nu am de acelaş gând cu mine
pe nimenea, care va îngriji în fiinţa
adevĕrului de cele ale voastre; 21 Pen-
tru că toţı caută cele ale lor, nu cele
ale lui Christos Iisus. 22 Incercarea
lui ânsĕ o cunoaşteţı, că ca un copil
părintelui a slujit împreună cu mine
pentru evanghelie. 23 Pe acesta deci
nadajduesc să 'l trimit îndată ce voĭ
fi vĕzut oare cum cele pentru mine;
24 Am ânsĕ încredere în Domnul că şi
eu voĭ veni în curînd.

25 Am socotit dar de trebuinţă să
trimit la voĭ pe Epafrodit, fratele şi
împreună lucratorul şi împreună lup-
tatorul meu, iar al vostru trimis şi slu-
jitor al trebuinţei mele, 26 Fiind că
vĕ doria pe voĭ toţĭ şi era foarte tur-
burat, pentru că aţĭ auzit că a fost
bolnav. 27 Şi într'adevĕr bolnav a
fost aproape de moarte; dar Dumnezeu
avu mila de dênsul, şi nu numaı de
dênsul ci şi de mine, ca să nu am în-
tristare peste întristare. 28 Deci 'l
am trimis maĭ în graba, ca vĕzêndu 'l
să vĕ bucuraţĭ iaraş şi eu să fiu maĭ
neîntristat. 29 Primiţi 'l dar în Dom-
nul cu toata bucuriea, şi aveţĭ în cinste
pe uni ca aceştia, 30 Fiind că pen-
tru lucrul lui Christos s'a apropieat
pênĕ la moarte, dupĕ ce s'a pus cu
sufletul în primejdie, pentru ca să îm-
pliniască lipsa voastră în slujirea catre
mine.

*Pavel îndeamnă pe Filipenĭ să se fe-
rească de protivnici Iudeĭ şi să 'i ur-
meze lui în purtarea chreştină.*

3 In sfîrşit, fraţi mei, bucuraţi vĕ în
Domnul. Ca să vĕ scriu aceleaşı
mie nu 'mi este cu preget, iar voĕ de
temeinicie.

2 Vedeţĭ câini! Vedeţĭ lucratori
rĕi! Vedeţı scrijilatura! 3 Cacı noĭ
sûntem taerea împrejur, *noĭ* care slu-
jim prin spiritul lui Dumnezeu şi ne
laudam în Christos Iisus şi nu ne în-
credem în trup,

4 Cu toate ca eu am încredere şi
în trup. Daca vre un altuia 'i se pare
că are încredere în trup, mie maı mult;
5 Prin taere împrejur de opt zile fiind,
din neamul lui Israel, din seminţiea lui
Beniamin, ebreu din ebreĭ, în mĕsura
legiĭ fariseu, 6 In mĕsura rîvnei ur-
maritor al bisericci, desĕvîrşit fiind în
mĕsura îndreptaţiriĭ ce este în lege.
7 Ca unele care 'mi erau câştigurĭ,
acestea le am socotit pentru Christos
pagubă. 8 Dar într'adevĕr şi soco-
tesc că toate sûnt paguba pentru în-
alţimea cunoştinţei lui Christos Iisus,
Domnul meu, pentru care toate 'mi
fură pagubite, şi le socotesc ca gunoae
ca să dobîndesc pe Christos, 9 Şi să
fiu aflat într'ênsul, nu avênd îndrepta-
ţirea mea cea din lege, ci pe cea prin
credinţa în Christos, îndreptăţirea de
la Dumnezeu pe temeiul credinţei,
10 Ca să 'l cunosc pe densul şi pute-
rea învieriĭ lui şi împartaşirea patimi-
lor lui, asemanat fiind d'o potrivă
morţiĭ lui, 11 Daca cumva voĭ ajunge
la învierea cea dintre morţĭ.

12 Nu *zic* că am dobîndit acum
darul de biruitor sau sûnt acum desĕ-
vîrşit, alerg ânsĕ *spre darul de biruitor*
daca cumva '*l* dobîndesc, pentru că şi
eu am fost dobîndit de Christos Iisus.
13 Fraţilor, eu nu mĕ socotesc ânchĕ pe
mine ênsumĭ sa fi dobîndit; 14 Dar
una *socotesc*, uitând pe cele din urma,
şi întinzêndu mĕ maı mult spre cele
d'inainte, alerg la semn catre darul de
biruitor al chemarıı de sus a lui Dum-
nezeu în Christos Iisus.

Să râvnim după cele cerescĭ.

15 Decĭ câţĭ sûntem desĕvîrşiţĭ,
aceasta să gândim; şi daca gândiţĭ
ceva de altfel, şi aceasta o va desco-
peri voĕ Dumnezeu; 16 Dar la accea
ce am ajuns, potrivit cu aceeaş păşiţĭ.
17 Fraţilor, fiţĭ împreună cu alţi ur-
matorĭ ai mei şi îndreptaţı privirea la
cei care umblă astfel dupĕ cum ne
aveţĭ pilda pe noĭ. 18 Cacı umbla
mulţı pe care de maĭ multe orĭ vĕ 'i
numiam, iar acum şi plângênd spun,
că sûnt vrajmaşiĭ cruciĭ lui Christos,
19 Al căror sfîrşit este peire, al caror
Dumnezeu este pântecele şi a caror
marire este în ruşinea lor, care gân-
desc cele pamênteştĭ. 20 Cacĭ fiinţa
statului nostru este în cerurĭ, de unde
şi aşteptam cu staruinţă ca Mântuitor
pe Domnul Iisus Christos, 21 Care
va schimba la chip corpul smereniĭ
noastre, asemanat fiind la faţa cu cor-
pul mariri lui, potrivit lucrariĭ că

dênsul este în stare și să 'șĭ supue toate.

Încurajare spre unire, spre veselia în Domn, spre a se închina și spre tóte faptele bune.

4 De aceea, frați mei iubițĭ și dorițĭ, bucuriea și cununa mea, astfel stațĭ în Domnul, iubiților.
2 Indemn pe Evodia și pe Sintiche o îndemn ca să aibă acelaș gând în Domnul.
3 In adins te rog și pe tine, adevĕratule Sizighe, pune mâna împreună cu dênsele, ca unele care au luptat împreună cu mine în evanghelie, în unire și cu Clement și cu ceilalțĭ împreună lucrătorĭ ai meĭ, ale căror nume *sûnt* în carte de vieață.
4 Bucurați vĕ în Domnul totdauna; iar voĭ zice, bucurați vĕ.
5 Blândețea voastră să fie cunoscută de toțĭ oameni. Aproape este Domnul.
6 Nu îngrijițĭ de nimic, ci în orĭ ce prin rugăciune și prin rugăminte să fie cunoscute cu mulțumire cererile voastre către Dumnezeu.
7 Și a lui Dumnezeu pace care este maĭ pe sus de orĭ ce minte va păzi inimile voastre și gândurile voastre în Christos Iisus.
8 In sfîrșit, fraților, câte sûnt adevĕrate, câte sûnt de cinste, câte sûnt drepte, câte sûnt curate, câte sûnt foarte de iubit, câte sûnt bine de auzit, daca este vre o virtute și daca este vre o lauda acestea socotiți le;
9 Și cele ce ațĭ învățat si ațĭ luat de la mine și ațĭ auzit și ațĭ vĕzut la mine, acestea faceți le; și Dumnezeul pacii va fi cu voĭ.

Mulțumirea apostolui pentru binefacerea primită de la Filipeni.

10 M'am bucurat foarte ânsĕ în Domnul, că în sfîrșit ațĭ ajuns odata iar în stare de înflorire ca să vĕ gândițĭ la cele pentru mine; pentru care și vĕ gândiațĭ, dar nu aveațĭ timp potrivit.
11 Nu *gândesc* că zic în vederea lipsei *mele*; pentru că eu am învățat în cele ce sûnt să fiu mulțumit cu ce am.
12 Știu să fiu și smerit, știu să am și de prisos; sûnt deprins să fiu în orĭ-ce și în toate, și săturat sa fiu și flămând, să am de prisos să fiu și în lipsă.
13 Toate le pot în cel care mĕ întarește pe mine.
14 Ațĭ făcut ânsĕ bine luând parte împreună cu mine la strîmtorarea mea.
15 Dar științĭ și voĭ, Filipenilor, că la începutul evangheliĭ, când am eșit din Macedonia, nicĭ o biserică n'a fost în împărtășire cu mine în socotială de dare și primire, decât numaĭ voĭ singurĭ,
16 Pentru că și în Tesalonic și odată și de doĕ orĭ 'mi ațĭ trimis pentru trebuința mea.
17 Nu pentru că cer darul vostru, ci cer rodul care prisosește pentru socotiala voastră.
18 Am ânsĕ toate de îndestul și am de prisos; sûnt plin după ce am primit de la Epafrodit cele de la voĭ, miros bineplăcut, jertfă primită, bineplăcută luĭ Dumnezeu.
19 Și Dumnezeul meu va umplea de mărire în Christos Iisus orĭ ce trebuința a voastră potrivit cu bogățiea lui.
20 Iar lui Dumnezeu și Tatal nostru *fie* mărirea în vecĭ vecilor. Amin.

Încheere și binecuvîntare.

21 Imbrățișațĭ în Christos Iisus pe orĭ care sânt. Vĕ îmbrațișaza frați care sûnt împreună cu mine.
22 Vĕ îmbrățișaza pe voĭ toțĭ sânți, dar maĭ ales cei din casa Cesarului.
23 Darul Domnului Iisus Christos *fie* cu spiritul vostru.

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE COLOSENI.

Dedicație.

1 Pavel apostol al lui Christos Iisus prin voința lui Dumnezeu și Timoteu fratele;
2 Sânților care sûnt în Colose și credincioșĭ frațĭ în Christos. Dar *fie* voĕ și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru.

Mulțumită și rugăciune pentru credința Colosenilor.

3 Mulțumim totdauna lui Dumnezeu și Tatal Domnului nostru Iisus Christos rugându ne pentru voĭ,
4 După ce am auzit credința voastră în Christos Iisus și iubirea ce avețĭ catre toțĭ

sânţĭ. 5 Pentru nădejdea care vĕ este
păstrată în cerurĭ, pe care aţĭ auzit o
maĭ 'nainte în cuvîntul adevĕrului
evangheliĭ, 6 Care ajungênd la voĭ
ca şi în toată lumea este aducĕtoare
de rod şi creşte ca şi între voĭ, din
zioa în care aţĭ auzit *o* şi aţĭ cuno-
scut cu adevĕrat darul lui Dumnezeu;
7 Dupĕ cum aţĭ învăţat de la Epafra,
iubitul împreună slujitor cu noĭ, care
este pentru voĭ credincios slujitor al
lui Christos, 8 Şi care ne a încuno-
ştiinţat despre iubirea voastră în spirit.

9 De aceea şi noĭ, din zioa în care
am auzit, nu încetăm rugându ne pen-
tru voĭ şi cerênd ca să fiţĭ plinĭ de
cunoştinţă adâncă a voinţei lui prin
orĭ ce înţelepciune şi pricepere spiri-
tuală, 10 Ca să umblaţĭ cum se cu-
vine înaintea Domnului spre orĭ ce
plăcere, aducênd rod în orĭ ce lucru
bun şi crescênd prin cunoştinţa desĕ-
vîrşită a lui Dumnezeu. 11 Prin orĭ
ce putere întăriţĭ fiind potrivit tăriĭ
măririĭ lui spre orĭ ce stăruinţă si în-
delungă rabdare, cu bucurie 12 Mul-
ţumind Tatalui care v'a făcut destoĭ-
nicĭ prin lumină pentru partea sorţului
sânţilor; 13 Care ne a scăpat din
stapînirea întunerecului şi *ne* a stră-
mutat în împĕrăţiea Fiului iubiriĭ sale,
14 In care avem rĕscumpĕrarea, erta-
rea pĕcatelor:

Mărirea lui Christos şi a evangheliĭ sale.

15 Care este chipul lui Dumnezeu
celui nevĕzut, maĭ întêiu născut decât
orĭ ce făptură, 16 Pentru că într'ên-
sul au fost făcute toate în cerurĭ şi pe
pamênt, cele vĕzute şi cele nevĕzute,
fie tronurĭ, fie domniĭ, fie căpeteniĭ, fie
stăpînirĭ. Toate sûnt făcute printr'ên-
sul şi pentru dênsul, 17 Şi el ênsuşĭ
este maĭ 'nainte de toate şi într'ênsul
toate stau împreună, 18 Şi el ênsuşĭ
este capul corpului, al bisericei; el este
început, întêiu născut dintre morţĭ, ca
să se facă dênsul în toate cel d'intêiu,
19 Pentru că într'ênsul a bine voit
Dumnezeu ca să locuiască toată plini-
tura 20 Şi printr'ênsul să împace
toate faţă de sine, făcênd pace prin
sîngele crucil sale, printr'ênsul *să îm-
pace* fie pe cele de pe pămênt fie pe
cele din cerurĭ.

21 Şi pe voĭ fiind oare când în-
streinaţĭ şi urîţĭ prin gândirea în lu-
crurile cele rele, v'a împăcat ânsĕ
acum 22 In corpul trupului sĕu prin
moarte, ca să vĕ înfăţişeze pe voĭ
sânţĭ şi curaţĭ şi nevinovaţĭ înaintea
lui, 23 Daca într'adevĕr rĕmâneţĭ în
credinţă întemeeaţĭ şi întăriţĭ şi ne
fiind clintiţĭ de la nădejdea evangheliĭ
pe care aţĭ auzit o, care fu predicată
la orĭ-ce faptură ce este sub cer, al
căreĭ slujitor m'am făcut eu Pavel.

24 Acum mĕ bucur în suferinţile
pentru voĭ şi umplu cu totul lipsurile
suferinţilor lui Christos cu trupul meu
pentru corpul lui, care este biserica,
25 Al cărei slujitor m'am făcut potri-
vit însărcinării de la Dumnezeu, ce mi
s'a dat mie faţă de voi ca să împli-
nesc cuvîntul lui Dumnezeu, 26 Taĭna
cea ascunsă din veacurĭ şi din nea-
murĭ, iar acum fu descoperită sânţilor
sĕĭ, 27 Cărora Dumnezeu a voit să
le facă cunoscut care este bogăţiea
măririĭ taĭnei aceştia între neamurĭ,
care este Christos între voĭ, nădejdea
măririĭ; 28 Pe care noĭ il vestim în-
ţelepţind pe orĭ care om şi învăţând
pe orĭ care om prin orĭ ce înţelepciune,
ca să înfăţişăm pe orĭ care om desĕ-
vîrşit în Christos; 29 Pentru aceasta
mĕ şi ostenesc luptându mĕ potrivit
lucrăriĭ lui ce sĕ lucrează în mine cu
putere.

Împrotiva învăţătorilor mincinoşĭ. Inmormîntaţĭ fiind noĭ cu Christos, am învieat. Ştergerea înscrisului împrotiva noastră.

2 Voesc dar ca voĭ să ştiţĭ cât de
mare luptă am pentru voĭ şi cei
din Laodicea şi câţĭ n'a vĕzut faţa mea
în trup, 2 Ca să fie mângăeate ini-
mile lor, uniţĭ fiind în iubire şi pentru
orĭ-ce bogaţie a încrederiĭ depline a
priceperiĭ, spre cunoaşterea desĕvîrşită
a taĭnei lui Dumnezeu a lui Christos.
3 In care *taină* sûnt ascunse toate
comorile înţelepciuniĭ şi cunoştinţei.
4 Aceasta zic ca nimenea să nu vĕ
înşale prin vorbire înduplicătoare.
5 Pentru că şi daca sûnt departĕ cu
trupul, dar cu spiritul sûnt cu voĭ îm-
preună, bucurându mĕ şi vĕzênd a
voastra rînduială şi întăritura credin-
ţei voastre în Christos.

6 Decĭ dupĕ cum aţĭ primit pe
Christos Iisus Domnul, umblaţĭ în-
tr'ênsul, 7 Inrădăcinaţĭ şi clădiţĭ
fiind într'ênsul şi întăriţi prin credinţă
dupĕ cum aţĭ fost învăţaţĭ, prisosind
în ea cu mulţumire.

8 Luaţĭ aminte nu cumva va fi ci-
neva care vĕ răpeşte prin filosofie şi
amăgire deşartă, potrivit datinei de la
oamenĭ, potrivit începuturilor nedesĕ-
vîrşite ale lumiĭ, şi nu potrivit lui

Christos; 9 Pentru că într'ênsul lo-
cueşte în corp toata plinitura Dumne-
zeirii, 10 Şi sûnteţi plinĭ într'ênsul,
care este corpul orĭ cărei domniĭ şi
stapînirĭ, 11 In care şi taeaţi împre-
jur aţĭ fost cu taere împrejur nefacută
de mâna, prin desbracarea corpului
carniĭ, prin tăerea împrejur a lui Chri-
stos, 12 Imormêntaţi fiind în botez
împreună cu dênsul, în care şi sculaţi
aţi fost împreuna prin credinţa în lu-
crarea lui Dumnezeu care 'l a sculat
pe el dintre morţi; 13 Şi pe voĭ,
morţĭ fiind în greşalele voastre şi în
netaerea împrejur a carniĭ voastre, v'a
facut viĭ împreună cu dênsul, dupĕ ce
ne a ertat noĕ toate greşalele; 14 Du-
pĕ ce şterse ce este împrotiva noastră
cu poruncile din mâna scris, care ne
era împrotivitor, şi 'l a ridicat din mij-
loc, pironindu 'l la cruce; 15 Desbra-
când domniile şi puterile *le* scoase fară
sfieala la arătare, ducêndu le în sĕr-
barea biruinţei sale prin ea.

16 Decĭ să nu vĕ judece cineva în
mâncare sau în bĕutura sau în parte
de sĕrbătoare sau de lună noă sau de
sămbete, 17 Care sûnt o umbră a ce-
lor viitoare, iar corpul *este* al lui Chri-
stos. 18 Nimenea sa nu vĕ faca sa
perdeţĭ darul de biruitor, voind *să faca
aceasta* prin smerenie şi slujirea ânge-
rilor, calcând peste cele ce a vĕzut,
îndeşart fiind îngâmfat de gândirea
trupului sĕu, 19 Şi neţinênd capul,
de unde tot corpul luându 'şĭ îndestu-
lare şi bine pus fiind prin simţirĭ şi
legaturĭ sporeşte creşterea de la Dum-
nezeu.

20 Daca aţĭ murit imprĕuna cu
Christos faţa de începuturile nedesĕvîr-
şite ale lumiĭ, pentru ce vi se porun-
ceşte, ca cum aţi trai în lume: 21 Nu
pune mâna, nicĭ nu gusta, nicĭ nu
atinge, 22 — Care tóte sûnt spre stri-
căciune prin întrebuinţare — dupĕ
poruncile şi învaţaturile oamenilor?
23 Ca unele care sûnt avênd negreşit
nume bun de înţelepciune prin slujire
aleasa de bună voe şi smerenie şi ne-
cruţare de corp, *dar* nu prin oare care
cinste faţa de saţiul trupului.

Aleşi lui Dumnezeu trebue sa caute cele cereştĭ. Omul cel nou trebue sa îmbrace vieaţa cea noa.

3 Decĭ dar, daca aţĭ fost sculaţĭ îm-
preuna cu Christos, cautaţi cele de
sus, unde este Christos şĕzênd d'a
dreapta lui Dumnezeu; 2 Gândiţĭ
cele de sus, nu cele de pe pământ.
3 Căcĭ aţĭ murit şi vieaţa voastră este
ascunsă împreună cu Christos în Dum-
nezeu; 4 Când sĕ va fi aratat Chri-
stos, vieaţa voastra, atuncĭ şi voi îm-
preună cu dênsul vĕ veţi arăta în
mărire.

5 Decĭ dar amorţiţĭ membrele voa-
stre cele de pe pamênt: desfrânare,
necuraţie, patimă, pofta rea şi pornire
spre înavuţire ca una care este idola-
trie, 6 Prin care vine mâniea lui
Dumnezeu *peste fii neascultariĭ,* 7 In-
tre care şi voi aţĭ umblat altă data,
când trăiaţĭ în acestea; 8 Lepădaţi
dar acum şi voi toate: mânie, aprin-
dere, rĕutate, defaimare, vorbire despre-
ţuitoare din gura voastră, 9 Nu vĕ
minţiţĭ uni pe alţi, fiind că v'aţĭ des-
bracat de omul cel vechiu d'impreuna
cu faptele lui 10 Şi v'aţĭ îmbracat
cu cel nou care sĕ înoieşte spre cuno-
ştinţă deplina dupĕ chipul celui care
'l a făcut pe el, 11 Unde nu este
Elen şi Iudeu, taere împrejur şi ne-
tăere împrejur, barbar, Schit, rob,
stapîn de sine, ci tot şi în toţĭ *este*
Christos.

12 Imbrăcaţi vĕ dar, ca aleşĭ ai lui
Dumnezeu sânţĭ şi iubiţĭ, cu inimă de
îndurare, cu bunatate, smerenie, blân-
deţe, îndelunga rabdare, 13 Ingă-
duindu ve uni pe alţi şi ertând uni
altora, daca are cineva vre o plângere
împrotiva cuiva; dupĕ cum şi Christos
v'a ertat aşa şi voi; 14 Iar peste
toate acestea *îmbracaţi vĕ* cu iubire
care este încingĕtoare a desĕvîrşiriĭ.
15 Şi pacea lui Christos hotarască în
inimile voastre, la care *pace* aţi şi fost
chemaţĭ într'un singur corp; şi faceţi
vĕ mulţumitorĭ.

16 Cuvîntul lui Christos locuiască
în voĭ cu bogaţie, în orĭ ce înţelep-
ciune învaţându vĕ şi înţelepţindu vĕ
pe voĭ ênşivĕ prin psalmĭ, laudarĭ, cân-
tarĭ spirituale, în bucurie cântând în
inimele voastre lui Dumnezeu; 17 Şi
tot orĭ ce faceţi în cuvînt sau în lucru,
faceţĭ tot în numele Domnului Iisus,
mulţumind printr'ênsul lui Dumnezeu
Tatăl.

Datoriile soţilor, copiilor, părinţilor slugilor, stapânilor.

18 Femeilor, fiţĭ supuse bărbaţilor,
dupĕ cum sĕ cuvenia în Domnul
19 Barbaţilor, iubiţĭ femeile voastre
şi nu fiţĭ aspri faţa de ele.
20 Copiilor, ascultaţĭ pe părinţi
voştri întru toate; căcĭ aceasta este
bineplacută în Domnul.

21 Taţilor, nu întărîtaţĭ pe copii
voştri, ca sa nu fie mâhniţı.
22 Slugilor, ascultaţı întru toate pe
stăpîni voştri fireştĭ, nu slujind numaĭ
în faţa ca uni care cauta să placă
oamenilor, ci în curăţiea inimei te-
mêndu vě de Domnul. 23 Orĭ ce fa-
ceţĭ, lucraţĭ din suflet ca Domnului şi
nu oamenilor, 24 Ştiind că de la
Domnul veţĭ primi rěsplata moştenirii.
Slujiţĭ Domnului Christos; 25 Căcĭ
cine face nedreptate va lua cu sine
nedreptatea ce a facut, şi nu este păr-
tinire.

Rugăciunea este de trebuinţă. Trebue să ne purtam înţelepţeşte.

4 Stăpînilor, daţĭ slugilor ce este drept
şi ce este potrivit, ştiind că şi voĭ
aveţĭ stapîn în cer.
2 Staruiţĭ în rugăciune, veghind în-
tr'ênsa cu mulţumire, 3 Rugându vě
tot de odată şi pentru noĭ, ca Dum-
nezeu să ne deschiză uşa cuvîntului,
spre a spune a lui Christos taîna, pen-
tru care şi legat sûnt, 4 Ca să o fac
cunoscut cum trebue să vorbesc eu.
5 In înţelepciune umblaţĭ faţă de
cêi din afară, rescumpěrându vě tim-
pul nemerit. 6 Cuvîntul vostru *să fie*
totdauna placut, cu sare dres, ca să ştiţı
cum trebue voĭ să rěspundeţĭ fiecăruia,
7 Cele ale mele toate vi le va
face cunoscut Tichic, iubitul frate
şi credincios diacon şi împreună sluji-
tor cu mine în Domnul, 8 Pe care
'l am trimis la voĭ pentru aceasta chiar,
ca să cunoaşteţi cele despre noĭ şi să
mângâe inimile voastre, 9 *'L am tri-
mis* împreună cu Onesim, credinciosul
şi iubitul frate, care este dintre voĭ;
ei vě vor face cunoscut toate cele de
aicĭ.

Salutări şi încheere.

10 Vě îmbraţişază Aristarch prins
împreună cu mine, şi Marcu nepotul
lui Barnaba, despre care aţı primit po-
runcĭ, — daca va fi venit la voĭ, pri-
miţi 'l, — 11 Şi Iisus care se nu-
meşte Iustu, care sûnt din taerea îm-
prejur, aceştia singurĭ sûnt împreună
lucratorĭ cu mine pentru împeraţiea
lui Dumnezeu, ca uni care 'mi au fost
mângâere.
12 Vě îmbrăţişază Epafra care este
dintre voĭ, slujitor al lui Christos Iisus,
totdauna luptându se pentru voı în
rugaciunile sale, ca să staţĭ desěvîrşiţĭ
şi pe deplin încredinţaţĭ în orĭ ce voe
a lui Dumnezeu. 13 Căcĭ 'i martu-
risesc că are multa ostenială pentru
voĭ şi pentru cei din Laodicea şi cei
din Ierapole. 14 Vě îmbrăţişază Luca
medicul iubit şi Dema.
15 Imbraţişaţĭ pe fraţi din Laodi-
cea şi pe Nimfa şi bise rica care este
în casa lor. 16 Şi când va fi fost
citita la voĭ epistola, faceţĭ ca să fie
citita şi în biserica din Laodicea, şi
pe cea din Laodicea să o citiţĭ şi voĭ.
17 Şi spuneţı lui Archip: vezı de dia-
coniea pe care ai luat o în Domnul,
ca să o împlineştĭ.
18 Urarea mea cu mâna mea a
lui Pavel. Aduceţi vě aminte de
legăturile mele. Darul *fie* cu voĭ.
Amin.

ÎNTÊIA EPISTOLA A LUI PAVEL CĂTRE TESALONICENI.

Tesaloniceni sûnt de laudă pentru credinţa lor.

I Pavel şi Silvan şi Timoteu bisericei
Tesalonicenilor în Dumnezeu Tatal
şi în Domnul Iisus Christos. Dar *fie*
voě şi pace *de la Dumnezeu Tatăl no-
stru şi de la Domnul Iisus Christos.*
2 Mulţumim lui Dumnezeu totdauna
pentru voĭ toţĭ, aducêndu ne aminte *de
voĭ* în rugaciunile noastre, 3 Neînce-
tat aducêndu ne aminte înaintea lui
Dumnezeu şi Tatăl nostru de lucrul
credinţei voastre şi de osteniala iubiriĭ
voastre şi de stăruinţa nadejdiı voa-
stre în Domnul nostru Iisus Christos,
4 Ştiind noĭ, fraţĭ iubiţĭ de Dumnezeu,
alegerea voastră, 5 Căcĭ evangheliea
noastră nu s'a făcut la voĭ în cuvînt
numaĭ, ci şi în putere şi în spiritul
sânt şi în multă deplină încredere, —
dupě cum şi ştiţĭ ce fel ne am făcut
între voĭ pentru voĭ. — 6 Şi voĭ
v'aţĭ făcut următorĭ ai noştri şi ai

Domnului, primind cuvîntul în multă
strimtorare cu bucurie de spirit sânt,
7 In cât voĭ v'ațĭ făcut pildă tuturor
credincioșilor din Macedonia și din
Achaia. 8 Pentru că de la voĭ a ră-
sunat cuvîntul Domnului nu numaĭ în
Macedonia și în Achaia, ci în orĭ ce
loc a pătruns credința voastră în Dum-
nezeu, încât noĭ n'avem trebuință să
spunem ceva; 9 Căcĭ chiar ei spun
despre noĭ ce fel de intrare am avut
la voĭ, și cum v'ațĭ întors la Dumne-
zeu de la idolĭ ca să slujițĭ viului și
adevĕratului Dumnezeu, și să aștep-
tațĭ pe Fiul sĕu din cerurĭ, pe care 'l
a sculat dintre morțĭ, pe Iisus care ne
scapă pe noĭ din mâniea ce vine.

Rivna lui Pavel pentru predicarea evangheliĭ. Credința statornică a Tesalonicenilor. Dorința lui Pavel ca iar să vază pe Tesalonicenĭ.

2 Dar voĭ ênșivĕ știțĭ, fraților, că in-
trarea noastră la voĭ n'a fost în
deșărt, 2 Ci deși am suferit maĭ
'nainte și am fost rușinoș înfruntațĭ în
Filipi dupĕ cum știțĭ, am îndrăsnit în
Dumnezeul nostru să spunem către voĭ
cu multă luptă evangheliea lui Dum-
nezeu. 3 Căcĭ îndemnarea noastră nu
este din rătăcire, nicĭ din necurăție,
nicĭ în înșĕlăciune, 4 Ci dupĕ cum
am fost învrednicițĭ de Dumnezeu ca
să nĭ sĕ încredințeze evangheliea ast-
fel vorbim, nu căutând să plăcem
oamenilor, ci lui Dumnezeu care lă-
murește inimile noastre. 5 Pentru că
nicĭ odată nu ne am arătat cu cuvîn-
tare de lingușire, dupĕ cum știțĭ, nicĭ
sub cuvînt pentru pornire spre înavu-
țire, Dumnezeu este martor, 6 Nicĭ
căutând mărire de la oamenĭ, nicĭ de
la voĭ nicĭ de la alțĭ, deși putem să
fim în cinste ca apostolĭ ai lui Chri-
stos; 7 Ci ne am arătat blânzi în
mijlocul vostru, după cum o mumă în-
călzește pe copii ei; 8 Astfel plinĭ
de iubire pentru voĭ eram bucuroșĭ sĕ
vĕ dăm nu numaĭ evangheliea lui Dum-
nezeu, ci și sufletele noastre chiar, pen-
tru că v'ațĭ făcut iubițĭ noĕ. 9 Căcĭ
vĕ aducețĭ aminte, fraților, de oste-
niala noastră și de munca noastră;
noapte și zi lucrând spre a nu împo-
vĕra pe cineva dintre voĭ, am predi-
cat către voĭ evangheliea lui Dumne-
zeu. 10 Voĭ sûntețĭ martorĭ și Dum-
nezeu cu câtă sânțenie și dreptate și
desĕvîrșire ne am arătat voĕ care cre-
dețĭ, 11 Dupĕ cum știțĭ cum *ne am
arătat* îndemnându vĕ și povățuind pe
fie care dintre voĭ ca un tată pe copii
sĕi, 12 Și rugându vĕ cu stăruință
să umblațĭ cum sĕ cuvine înaintea lui
Dumnezeu care vĕ chiamă la împĕră-
ţiea și mărirea sa.
13 Și pentru aceasta și noĭ mulțu-
mim neîncetat lui Dumnezeu, că luând
voĭ cele auzite de la noĭ, cuvîntul lui
Dumnezeu, ațĭ primit nu al oamenilor
cuvînt, ci dupĕ cum este adevĕrat al
lui Dumnezeu cuvînt, care sĕ și lu-
crează în voĭ care credețĭ. 14 Căcĭ
voĭ, fraților, v'ațĭ facut următorĭ ai
bisericilor lui Dumnezeu care sûnt în
Iudea în Christos Iisus, pentru că ațĭ
suferit și voĭ aceleașĭ de la cei de un
neam cu voĭ, dupĕ cum și ei de la
Iudei, 15 Care și pe Domnul 'l au
omorît, pe Iisus, și pe profeți lor, și pe
noĭ ne au urmărit și lui Dumnezeu nu
sûnt plăcuțĭ și tuturor oamenilor îm-
protivitorĭ, 16 Oprindu ne pe noĭ să
vorbim neamurilor ca să fie mântuite,
pentru ca ei să împliniască totdauna
pĕcatele lor. Dar a ajuns peste dênși
mâniea pênĕ la sfîrșit.
17 Iar noĭ, fraților, departe fiind de
la voĭ foarte puțin timp cu fața, nu cu
inima, maĭ mult ne am silit cu mult
dor ca să vedem fața voastră. 18 De
acea am voit să venim la voĭ — eu
Pavel — și odată și de doĕ orĭ — și
ne a împedicat satana. 19 Cacĭ care
este nădejdea noastră sau bucuriea sau
cununa laudei, sau nu *sûnțețĭ* și voĭ
înaintea Domnului nostru Iisus la ve-
nirea lui? 20 Negreșit, voĭ sûntețĭ
mărirea și bucuriea noastră.

Pavel ne putênd veni la Tesalonicenĭ le trimite pe Timoteu, care întorcêndu se înapoĭ aduce știrĭ bune.

3 De aceea ne maĭ răbdând ne am
hotărît să rĕmânem singurĭ în Atena,
2 Și am trimis pe Timoteu, fratele no-
stru și slujitor lui Dumnezeu *și îm-
preună lucrător cu noĭ* în evangheliea
lui Christos, ca să vĕ întăriască și să
vĕ îmbărbăteze pentru binele credin-
ţei voastre, 3 Ca nimenea să nu fie
sguduit în strimtorările acestea. Căcĭ
ênșivĕ știțĭ că spre aceasta sûntem
pușĭ; 4 Pentru că și când eram la
voĭ, vĕ spuneam maĭ 'nainte că avem
să fim strimtorațĭ, dupĕ cum și a fost
și știțĭ. 5 De aceea și eu ne maĭ
răbdând am trimis ca să cunosc cre-
dința voastră, nu cumva v'a ispitit
ispititorul și în deșărt să fie osteneala
noastră.
6 Acum ânsĕ, fiind-că Timoteu a

venit la noĭ de la voĭ şi ne a adus
ştire bună despre credinţa şi iubirea
voastră, şi că avețĭ de noĭ amintire
bună totdauna, dorind ca să ne vedeţĭ,
după cum şi noĭ pe voĭ, 7 De aceea
fraţilor, în toată nevoea şi strîmtora-
rea noastră am fost mângâeaţĭ faţă de
voĭ prin credinţa voastra, 8 Că acum
traim, dacă voĭ staţĭ în Domnul.

Rugăciune din inimă pentru obştea.

9 Pentru că ce mulţumire putem
da în schimb lui Dumnezeu de voĭ în
toată bucuriea cu care ne bucurăm
pentru voĭ înaintea Dumnezeului no-
stru, 10 Noapte şi zi rugându ne
peste mĕsură ca să vedem faţa voastră
şi să împlinim lipsurile credinţei voa-
stre?

11 Iar ênsuşĭ Dumnezeu şi Tatăl
nostru şi Domnul nostru Iisus să nete-
ziască spre voĭ drumul nostru; 12 Şi
pe voĭ sa vĕ înavuţiască Domnul şi să
vĕ facă să prisosiţĭ în iubire uni către
alţi şi către toţĭ, după cum şi noĭ *sûn-
tem avuţĭ şi prisosim în iubire* către
voĭ, 13 Spre a întări inimile voastre
ca să fie desĕvîrşite în sânţenie înain-
tea lui Dumnezeu şi Tatal nostru la
venirea Domnului nostru Iisus *Christos*
cu toţĭ sânţi sĕĭ. Amin.

Trebue să stăruim în curăţie şi iubire.

4 Dar în cele din urmă, fraţilor, vĕ
rugăm şi vĕ îndemnăm în Domnul
Iisus, ca după cum aţĭ luat de la noĭ
cum trebue voĭ să umblaţĭ şi să plă-
ceţĭ lui Dumnezeu, după cum şi um-
blaţĭ, să prisosiţĭ maĭ mult. 2 Cacĭ
ştiţi ce poruncı v'am dat prin Dom-
nul Iisus. 3 Pentru ca aceasta este
voea lui Dumnezeu, sânţirea voastră,
ca să vĕ feriţĭ de desfrânare, 4 Fie
care dintre voĭ să ştie a 'şĭ dobîndi
vasul sĕu în sânţire şi cinste, 5 Nu
în patima de pofta ca şi neamurile
care nu cunosc pe Dumnezeu, 6 Să
nu treaca peste marginile hotărîte şi
să nu iea maı mult în treburile sale de
la fratele sĕu, pentru că rĕsbunător
este Domnul de toate acestea, după
cum şi v'am spus maı 'nainte, şi do-
vezĭ v'am dat. 7 Căcĭ Dumnezeu nu
ne a chemat pentru necuraţie, ci în
sânţire. 8 De aceea despreţuitorul
nu despreţueşte pe om, ci pe Dumne-
zeu, care şi dă spiritul sĕu cel sânt
la voĭ.

9 Iar despre iubirea frăţească nu
aveţĭ trebuinţă ca să vĕ scriu; pentru
că voĭ ênşivĕ sûnteţĭ învăţaţĭ de la
Dumnezeu ca să vĕ iubiţĭ uni pe alţi;
10 Căcĭ şi faceţĭ aceasta către toţĭ
fraţi din Macedonia întreagă. Vĕ în-
demnăm dar, fraţilor, să prisosiţĭ maĭ
mult 11 Şi să căutaţĭ cinstea voastră
în a trăi liniştit şi a face cele ale sale
şi a lucra cu mâinile voastre, după
cum v'am poruncit noĭ, 12 Ca să
umblaţĭ cuviincios faţă de cei din afară
şi sa n'aveţĭ trebuinţa de nimenea.

Speranţa nóstră în privinţa decedaţilor

13 Fraţilor, nu voim ca voĭ să nu
ştiţĭ despre cei adormiţi, ca să nu vĕ
întristaţi ca şi ceilalţi care n'au nă-
dejde. 14 Căcĭ daca credem că Iisus
a murit şi a învieat, aşa şi Dumnezeu
pe cei adormiţĭ 'i va aduce prin Iisus
împreună cu dênsul. 15 Dar aceasta
vĕ spun în cuvîntul Domnului, că noĭ
cei viĭ, cei care rĕmânem pênĕ la ve-
nirea Domnului, nu vom întrece nicĭ
de cum pe cei adormiţĭ; 16 Căcĭ ên-
suşĭ Domnul în îndemn, în glas de ar-
changhel şi în trîmbiţa lui Dumnezeu
sĕ va pogorî din cer, şi cei morţĭ întru
Christos vor înviea întêiu, 17 Apoĭ
noĭ cei viĭ, cei care rĕmânem, vom fi
rapiţĭ în aer pe norĭ împreună cu dênşi
spre întîmpinarea Domnului; şi astfel
vom fi totdauna împreună cu Domnul.
18 De aceea mângâeaţi vĕ uni pe alţi
pe temeiul acestor cuvinte.

Venirea Domnului va fi în curînd. Fii luminiĭ trebue să vegheze. Supunere către maĭ mari noştri.

5 Iar despre ani şi despre timpurile
nemerite, fraţilor, n'aveţĭ trebuinţă
sa vi se scrie; 2 Căcĭ voĭ ênşivĕ ştiţĭ
prea bine că zioa Domnului ca un fur
în noapte, aşa vine. 3 Când 'şi zic
„pace şi linişte", atunci fără veste le
vine peirea ca durerea de facere celei
care are în pântece, şi nu vor scăpa
nici de cum.

4 Dar voĭ, fraţilor, nu sûnteţĭ în
întuneric ca să vĕ apuce zioa ca un
fur; 5 Pentru că voĭ toţĭ sûnteţĭ fiĭ
ai luminiĭ şi fiĭ ai zilei; nu sûntem ai
nopţiĭ, nicĭ ai întunerecului; 6 Decĭ
dar să nu dormim ca ceilalţĭ, ci să
veghem şi să fim trezĭ; 7 Pentru că
cei care dorm, noaptea dorm, şi cei
care sĕ îmbată, noaptea sĕ îmbată;
8 Dar noĭ fiind ai zilei să fim trezĭ,
îmbracând ca platoşă credinţa şi iubi-
rea şi ca coif nădejdea de mântuire;
9 Că Dumnezeu nu ne a pus spre mâ-
nie, ci spre dobîndirea mântuiriĭ prin
Domnul nostru Iisus Christos, 10 Care

a murit pentru binele nostru ca, fie că
veghem, fie ca dormim, să traim îm-
preuna cu dênsul. 11 De aceea mân-
gâeați vě uni pe alți și cladițĭ vě unul
pe altul, dupě cum și facețĭ.

Sfătuirĭ și salutarĭ.

12 Vě rugăm dar, fraților, să cu-
noaștețĭ pe cei care sě ostenesc între
voi și rînduițĭ maĭ mari voștri în Dom-
nul și înțeleptitori voștri, 13 Și sa 'i
aveți în iubire maĭ pre sus pentru
lucrul lor. Trăițĭ în pace uni cu alți.
14 Vě îndemnăm dar, fraților, înțelep-
țițĭ pe cei fară rînduială, mângaeațĭ
pe cei micĭ la suflet, sprijinițĭ pe cei
slabĭ, fițĭ îndelung rabdatorĭ către toțĭ.
15 Luațĭ seama să nu rěsplatiască
cineva rěu cuiva pentru rěu, ci tot-
dauna căutați binele uni către alți și
catre toțĭ. 16 Bucurați vě totdauna,
17 Rugați vě neîncetat, 18 Mul-
țumițĭ în orĭ ce; cacĭ aceasta este
voința lui Dumnezeu în Christos Iisus
pentru voĭ.
19 Nu stingețĭ spiritul, 20 Nu
desprețuițĭ profețiile; 21 Lămurițĭ
înse tot, țineți binele; 22 Feriți vě
de orĭ ce fel de rěu.
23 Iar ênsuși Dumnezeul păciĭ să
sě sânțiască desěvîrșiți, și să fie pazit
întreg spiritul vostru și sufletul și cor-
pul fără pată la venirea Domnului
nostru Iisus Christos. 24 Credincios
este cel care vě cheamă, care și va face.
25 Fraților, rugați vě pentru noĭ.
26 Imbrațișațĭ pe frați toțĭ în sa-
rutare sântă.
27 Vě jur pe Domnul ca sa fie ci-
tita epistola la toțĭ frați.
28 Darul Domnului nostru Iisus
Christos *fie* cu voĭ.

ADOA EPISTOLA A LUI PAVEL CĂTRE TESALONICENI.

Pavel laudă credința Tesalonicenilor. Christos rěsplătește și la bunĭ și la rĕi la a doua revenire.

1 Pavel și Silvan și Timoteu bisericei
Tesalonicenilor în Dumnezeu Tatal
nostru și în Domnul Iisus Christos.
2 Dar voě și pace de la Dumnezeu
Tatal nostru și de la Domnul Iisus
Christos.
3 Datorĭ sûntem să mulțumim tot-
dauna lui Dumnezeu pentru voi, fra-
ților, dupě cum sě cuvine, că credința
voastră crește peste měsură și sě în-
mulțește iubirea fie caruia dintre voĭ
toțĭ de la uni la alți, 4 In cât noĭ
ênșine ne laudam cu voĭ în bisericile
lui Dumnezeu pentru statorniciea voa-
stra și credincioșiea în toate urmari-
rile voastre și în strimtorarile pe care
le suferiți, 5 Semn învederat al drep-
tei judecați a lui Dumnezeu, ca voĭ sa
fițĭ învredniciți de împěrațiea lui Dum-
nezeu pentru care și patimiți, 6 Daca
cu adevěrat drept este la Dumnezeu
ca să dea în schimb strimtorare celor
care vě strimtoreaza pe voi 7 Și voě
care sûnteți strimtorați ușurare cu noĭ,
la descoperirea Domnului Iisus din cer
cu ângeriĭ puteriĭ sale 8 In văpae
de foc, dând osînda celor care nu cu-
nosc pe Dumnezeu și celor care nu
ascultă de evangheliea Domnului no-
stru Iisus, 9 Ca uni care vor lua pe-
deapsa, peire vecinica „de la fața
Domnului și de la marirea tarii lui“,
10 Când va fi venit ca să fie marit
între sânți sěi și să fie privit cu mirare
în zioa aceea între toți care au cre-
zut, — că crezută a fost marturiea
noastra către voi, —
11 Pentru care ne și rugăm tot-
dauna pentru voi, ca Dumnezeul nostru
sa vě învredniciască de chemarea *sa*
și sa impliniasca cu putere ori ce ga-
șire cu cale spre bunatate și lucrul
credinței, 12 Ca sa fie mărit al Dom-
nului nostru Iisus nume în voĭ și voĭ
într'ênsul potrivit darului Dumne-
zeului nostru și Domnului Iisus Chri-
stos.

Antichrist sě arată înaintea veniriĭ luĭ Christos. Staruirea în credința cea bună. Apostasia și Antechrist.

2 Vě rugăm dar, fraților, în privința
venirii Domnului nostru Iisus Chri-
stos și a adunarii noastre împreună la

dênsul, 2 Ca voĭ să nu vĕ lasaţĭ a
fi clătinaţı îndată din minte, nicĭ nu vĕ
spăimântaţĭ nicĭ prin spirit, nicĭ prin
cuvînt, nicĭ prin scrisoare ca fiind de
la noĭ, cum că ar fi aproape zioa Dom-
nului. 3 Să nu vĕ amagiască cineva
cu nicĭ un chip, că *nu este aproape zioa*
Domnului daca nu va fi venit maĭ
'ntêiu apostasiea şi nu va fi fost des-
coperit omul fărădelegiĭ, fiul peiriĭ,
4 Improtivitorul şi care sĕ înalţă maĭ
pe sus de tot ce sĕ numeşte Dumne-
zeu saŭ ce este de mare cinste, în cât
ênsuşĭ sĕ aşaza în templul lui Dum-
nezeu, arătându se pe sine că este
Dumnezeu.

5 Nu vĕ aduceţĭ aminte că fiind
ânchĕ la voı vĕ spuneam acestea?
6 Şi cunoaşteţı ce '*l* opreşte acum, ca
el să fie descoperit la timpul sĕŭ po-
trivit, 7 Pentru că taĭna făradelegiı
sĕ lucrează acum, numaĭ *că* pênĕ să fi
inlaturat din mijloc este cine să opri-
ască chiar acum. 8 Şi atuncĭ va fi
descoperit cel fărădelege pe care Dom-
nul Iisus îl va nimici cu suflarea gurei
sale şi îl va sfarîma prin aratarea ve-
niriĭ sale, 9 *Pe acela* a cărui venire
este în orĭ ce putere şi în orĭ ce semne
şi minunĭ ale minciuniĭ potrivit lucră-
riĭ lui satan, 10 Şi în orĭ-ce amăgire
a nedreptăţiĭ pentru cei care merg spre
peire, pentru că n'au primit iubirea
adevĕrului, spre a fi ei mântuiţĭ. 11 Şi
chiar de aceea le trimite Dumnezeu
lucrarea rătăciriĭ ca ei să creada min-
ciunıı, 12 Ca să fie osîndiţĭ toţĭ care
nu crezura adevĕrului, ci încuviinţară
nedreptatea.

13 Iar noĭ datorĭ sûntem sa mulţu-
mim lui Dumnezeu totdauna pentru
voĭ, fraţĭ iubiţĭ de Domnul, că v'a ales
Dumnezeu de la început spre mântuire
în sânţirea spiritului şi în credinţa
adevĕrului, 14 La care v'a şi chemat
prin evangheliea noastră spre dobîn-
direa maririĭ Domnului nostru Iisus
Christos.

15 Decı dar, fraţilor, staţĭ tarĭ, şi
ţineţĭ bine datinele în care aţĭ fost în-
văţaţı fie prin cuvînt, fie prin epistola
noastră.

16 Iar ênsuşĭ Domnul nostru Iisus
Christos şi Dumnezeu Tatăl nostru,
care ne a iubit şi ne a dat în dar
mângâere vecınică şi nădejde bună,
17 Să mângâe inimile voastre şi să *vĕ*
întăriască în orĭ ce lucru şi cuvînt
bun.

Îndemn la rugăciune pentru rĕspîndirea cuvîntului evangheliĭ.

3 In cele din urmă, fraţilor, rugaţi vĕ
pentru noĭ, ca cuvîntul Domnului
sa sĕ rĕspîndiasca şi să fie marit ca şi
la voĭ, 2 Şi să fim scăpaţĭ de oame-
ni necuviincioşı şi rĕi; căcĭ credinţa
nu este a tuturor. 3 Dar credincios
este Domnul care vĕ va întări şi vĕ va
păzi de ce este rĕu. 4 Avem încre-
dere în voĭ în Domnul, ca faceţĭ şi
veţi face cele ce poruncim. 5 Iar
Domnul să îndrepteze inimile voastre
spre iubirea lui Dumnezeu şi spre sta-
torniciea lui Christos.

Mustrarea acelora ce nu umbla în rânduêlă.

6 Fraţilor, vĕ poruncim în numele
Domnului nostru Iisus Christos, ca să
vĕ feriţĭ de orĭ ce frate care umbla
fără rînduială şi nu potrivit învăţăturei
pe care a primit o de la noĭ. 7 Pen-
tru că ênşivĕ ştiţĭ cum trebue să ne
urmaţĭ noĕ, că n'am fost fără rînduială
între voĭ, 8 Nicĭ n'am mâncat în dar
pâine de la cineva, ci în ostenială şi
muncă noapte şi zi lucrând ca să nu
împovărăm pe cineva dintre voĭ; 9 Nu
zic că nu avem drept, ci ca sa ne dăm
pe noĭ ênşine voĕ pildă spre a ne ur-
ma noĕ. 10 Căcĭ când eram la voĭ,
şi aceasta v'am poruncit, că daca ci-
neva nu voeşte să lucreze, nicĭ sa nu
mănânce. 11 Pentru că auzim pe uni
umblând fără rînduiala între voĭ, nelu-
crând nimic, ci ostenindu se în lucrurĭ
fără folos; 12 Dar unora ca aceştia
le poruncim şi '*i* îndemnăm în Domnul
Iisus Christos ca lucrând în tăcere să
'şi mănânce pâinea lor. 13 Voĭ ânsĕ,
fraţilor, nu perdeţĭ răbdarea făcênd
binele.

14 Iar daca cineva nu ascultă de
cuvîntul nostru prin epistola aceasta,
însemnaţi vĕ pe acesta; nu vĕ ameste-
caţĭ cu dînsul ca să fie ruşinat; 15 Şi
nu '*l* socotiţĭ ca pe un vrăjmaş, ci în-
ţelepţiţi '*l* ca pe un frate.

16 Iar ênsuşĭ Domnul păciĭ să vĕ
dea pacea totdauna în orĭ ce loc.
Domnul cu voĭ toţĭ.

Salutare cu mâna lui proprie.

17 Urarea mea cu mâna mea a luı
Pavel, care este un semn în orĭ ce
epistolă; astfel scriu.
18 Darul Domnului nostru cu voĭ toţĭ.

ÎNTÊIA EPISTOLA CĂTRE TIMOTEIU.

Învaţatura evangheliĭ trebue ferită de învaţaturĭ deşarte. Legea şi darul lui Christos. Pavel se dă pe sine pildă. Imeneu şi Alexandru.

1 Pavel apostol al lui Christos Iisus
după porunca lui Dumnezeu Mân-
tuitorul nostru şi a lui Christos Iisus
nadejdea noastră 2 Lui Timoteu,
adevĕratul fiu în credinţa. Dar, milă,
pace de la Dumnezeu Tatăl şi de la
Christos Iisus Domnul nostru.
3 Dupĕ cum te am îndemnat ca sa
rĕmâĭ în Efes, când plecaiŭ în Mace-
donia, pentru ca să poruncestĭ unora
sa nu înveţe într'altfel, 4 Nicĭ să nu
'şi îndrepteze luarea aminte la istori-
siri închipuite şi la înşirărĭ ale nea-
mului ce n'au margine, ca unele care
pricinuesc cercetarĭ maĭ mult decât în-
tocmirea lui Dumnezeu cea în cre-
dinţa, *aşa fa*;
5 Iar ţintirea poruncii este iubire
din inima curata şi din ştiinţă de sine
buna şi din credinţa fara faţarie,
6 La care uni neînemerind s'aŭ aba-
tut la vorbire deşarta, 7 Voind să
fie învaţatorĭ de lege, nepricepênd
cu mintea nicĭ cele ce spun, nici
cele despre care cu încredere sĕ
rostesc.
8 Ştim ânsĕ că legea este buna,
daca se foloseşte cineva de ea potrivit
legii, 9 De oare ce ştiu că lege nu
este pusă pentru cel drept, dar pentru
cei fara lege şi nesupuşi, pentru ne-
cinstitorĭ de Dumnezeu şi pĕcătoşi,
pentru necuvioşi şi lumeşti, pentru
omorîtorĭ de tată şi omorîtorĭ de
muma, pentru omorîtorĭ de oamenĭ,
10 Pentru desfrânaţi, pentru cei care
au pat cu parte barbatească, pentru
vînzĕtorĭ de oameni, pentru mincinoşĭ,
pentru cei care jura strâmb, şi pentru
ori ce de altfel ce este împrotiva în-
vaţaturei sanatoase, 11 Dupĕ evan-
gheliea măririi fericitului Dumnezeu,
care 'mi a fost încredinţată mie.
12 Mulţumesc celui care m'a înta-
rit, lui Christos Iisus Domnul nostru,
ca m'a socotit credincios, punêndu mĕ
spre slujire, 13 Deşi maĭ 'nainte
eram defaimator şi urmaritor şi sumeţ;
dar am fost miluit, că cunoscênd am
facut în necredinţa, 14 Şi a prisosit
peste mĕsură darul Domnului nostru
cu credinţa şi iubire ce este în Chri-
stos Iisus. 15 Credincios este cuvîntul
şi vrednic de ori ce primire, că Christos
Iisus veni în lume ca să mântuiască pe
pĕcatoşĭ, dintre care întêiul sûnt eu;
16 Ci pentru aceasta am fost mi-
luit, ca în mine maĭ întêiu să arate
Iisus Christos toată îndelunga sa rab-
dare, spre pildă a celor care au să
crează într'ênsul spre vieaţă vecînică.
17 Iar împĕratului vecilor, neperitoru-
lui, nevĕzutului, unicului *înţeleptului*
Dumnezeu *fie* cinste şi mărire în vecĭ
vecilor; amin.
18 Aceasta poruncă 'ţi pun înainte,
fiule Timoteu, potrivit cu profeţiile ce
au fost maĭ 'nainte asupra ta, ca sa
lupţi într'ênsele lupta cea buna, 19 A-
vênd credinţa şi ştiinţa de sineţĭ bună,
pe care uni înlaturând o au suferit
spargere de vas în ce priveşte cre-
dinţa; 20 Dintre care este Imeneu
şi Alexandru, pe care 'i am dat lui
sataua ca să fie înţelepţiţĭ sa nu de-
faime.

Rugaciunĭ pentru toţi. Dumnezeu este unul şi Mijlocitorul unul.

2 Decĭ maĭ 'nainte de toate îndemn
ca să se faca cereri, rugaciunĭ,
mijlociri, mulţumirĭ pentru toţi oameni,
2 Pentru împĕraţĭ şi pentru toţĭ care
sûnt în stapînirĭ înalte, ca să petrecem
vieaţa lina şi liniştita în orĭ ce temere
de Dumnezeu şi în orĭ ce bună cu-
viinţă. 3 Aceasta este frumos şi bine
primit înaintea Mântuitorului nostru
Dumnezeu, 4 Care voeşte ca toţĭ
oameni să fie mântuiţi şi să vie la cu-
noştînţă deplină a adevĕrului. 5 Căcĭ
unul este Dumnezeu, unul este şi Mij-
locitor al lui Dumnezeu şi al oameni-
lor, un om Christos Iisus, 6 Care
s'a dat pe sine prêţ de rĕscumpĕ-
rare pentru toţĭ, dovada pentru tim-
purile sale cuvenite; 7 Pentru care
dovadă eu am fost pus predicator şi
apostol, adevĕr spun, nu mint, înva-
ţător al neamurilor în credinţă şi
adevĕr.

Ce se cade să facă bărbaţiĭ şi femeile.

8 Decĭ hotăresc ca bărbaţi să se
roage în orĭ ce loc ridicând mâinĭ
cuvioase, fară mânie şi fara gând de
ceartă. 9 Asemenea *voesc ca* femeile
să sè roage în îmbrăcăminte cuviin-
cioasă, cu sfieală firească şi cu minte
întrégă să se gătească, nu cu împleti-
turĭ ale pĕrului şi cu aur sau mărga-
ritare sau vestminte foarte scumpe,
10 Ci prin fapte bune cum sĕ cuvine
femeilor care făgăduesc temere de
Dumnezeu. 11 Femeea înveţe în tă-
cere în orĭ ce supunere; 12 Iar fe-
mei nu 'i dau voe să înveţe, nicĭ să
stapîniască pe bărbat, ci să fie în li-
nişte. 13 Pentru că Adam a fost
plasmuit întêiŭ, apoĭ Eva. 14 Şi Adam
n'a fost amăgit, iar femeea amăgită
fiind a căzut în călcare de poruncă,
15 Dar va fi mântuită prin naştere de
copiĭ, daca *ele* rĕmân cu minte întrégă
în credinţă şi iubire şi sânţire.

Episcopi şi diaconi.

3 Credincios este cuvîntul: daca do-
reşte cineva episcopie, bun lucru
pofteşte. 2 Decĭ trebue ca episcopul
să fie fără nicĭ un fel de vină, bărbat
al unei singure femeĭ, bagător de seamă,
cuminte, cuviincios, primitor de oas-
peţĭ, îndemânatec să înveţe, 3 Nu
dat vinului, nu desprins să bată, *nu
dat la câştig urît,* ci blând, nu gâlce-
vitor, nu iubitor de argint, 4 Rîn-
duindu 'şĭ bine casa sa, avênd copiĭ
în supunere cu toată buna cuviinţă,
5 — Daca dar cineva nu ştie să rîn-
duiască casa sa, cum va purta grijă de
biserica lui Dumnezeu? — 6 Nu de
curînd sădit, ca nu întunecat fiind de
mândrie să cază în judecata de vre
un împrotivitor. 7 Dar trebue să aibă
şi dovadă bună de la cei din afară, ca
sa nu caza în mustrare şi în cursă de
vre un împritivitor.
8 Aseminea diaconi *trebue să fie* cu-
viincioşĭ, nu cu cuvîntul în doĕ felurĭ,
nu daţĭ la vin mult, nu daţi la câştig
urît, 9 Avênd taĭna credinţei în
ştiinţă de sinele curata. 10 Dar şi
aceştia să fie maĭ întêiu cercaţĭ, apoĭ
sa slujiască, daca sûnt fără vină.
11 *Avênd* femeĭ asemenea cuviincioase,
nu zavistuitoare, băgătoare de seamă,
credincioase în toate. 12 Diaconi *să
fie* asemenea bărbaţĭ ai unei singure
femei, rînduind bine pe copii lor şi
casele lor. 13 Pentru că cei care au
slujit bine dobîndesc pentru dênşi
treaptă bună şi multă îndrăsnială în
credinţa care este în Christos Iisus.

Cuprinsul principal al evangheliei.

14 Acestea 'ţi scriu, deşi nadăjduesc
să vin la tine maĭ curînd; 15 Iar
daca întârziez, să ştiĭ cum trebue sa
se poarte cineva în a lui Dumnezeu
casa, ca una care este a viului Dum-
nezeu biserică, stâlp şi temelie tare a
adevĕrului. 16 Şi învederat, mare este
taĭna credinţei descoperite; El sĕ facu
cunoscut în trup, fu îndreptaţit în spi-
rit, sĕ arată ângerilor, fu predicat între
neamurĭ, fu crezut în lume, fu luat sus
în mărire.

Învăţători mincinoşĭ ce au să vie.

4 Spiritul ânsĕ spune lămurit că în
timpurile din urmă unii sĕ vor de-
părta de la credinţă, îndreptând luarea
aminte la spirite amăgitoare şi învă-
ţăturĭ de demonĭ, 2 *La învăţăturĭ* de
mincinoşĭ prefacuţĭ, înferaţĭ în a lor
ştiinţă de sinele, 3 Oprind căsători-
rea, *poruncind* a se feri de mâncărĭ pe
care Dumnezeu le a facut spre împăr-
taşire cu mulţumire pentru cei credin-
cioşĭ şi care au cunoscut pe deplin
adevĕrul. 4 Pentru ca orĭ ce faptura
a lui Dumnezeu este bună, şi nimic nu
este de lepadat daca se iea cu mulţu-
mire; 5 Căcĭ este sânţit prin cuvîntul
lui Dumnezeu şi rugaciune.

Îndemnarĭ spre a se deprinde în evlavie.

6 Acestea supunêndu le fraţilor veĭ
fi al lui Christos Iisus bun slujitor,
fiind că te hrăneştĭ cu cuvintele cre-
dinţei şi ale învaţaturei bune pe care
ai urmat o; 7 Iar de istorisirĭ închi-
puite lumeştĭ şi băbeştĭ fereşte te. De-
prinde te ânsĕ pe tine ênsuţĭ la temere
de Dumnezeu. 8 Pentru ca deprin-
derea corporală este spre puţin de fo-
los; iar temerea de Dumnezeu este spre
toate de folos, avênd făgăduinţă de
vieaţa de acum şi de cea viitoare.
9 Credincios este cuvîntul şi vrednic
de orĭ ce primire. 10 Căcĭ pentru
aceasta ne ostenim şi ne luptam, că
avem nadejde în viul Dumnezeu, care
este mântuitorul tuturor oamenilor, maĭ
ales al credincioşilor.
11 Porunceşte acestea şi învaţă.
12 Nimenea să nu despreţuiască tine-
reţea ta, ci fă te a credincioşilor în-
chipuială în cuvînt, în purtare, în iu-
bire, în credinţa, în curăţie.
13 Pêne ce vin eu, îndrepteazâ
luarea aminte la citire, la îndemnare.

la învăţătură. 14 Nu fi nepăsator de
darul care este în tine, care 'ţi a fost
dat prin profeţie cu punerea mâĭnilor
preoţilor. 15 Acestea cugetă *le*, fiĭ în
acestea, ca înaintarea ta să fie arătată
tuturor. 16 Ĭea aminte de tine ên-
suţĭ şi de învăţătura ta, rĕmaĭ în ace-
stea; căcĭ făcênd aceasta şi pe tine ên-
'suţĭ te veĭ mântui şi pe cei care asculta
de tine.

Cum trebue a îndemna. Care veduve trebuesc ajutate. Despre mai marii obstei. Despre păcătoşĭ.

5 Nu înfrunta pe maĭ bătrîn, ci în-
deamnă *'l* ca pe un tată, pe maĭ
tinerĭ ca pe fraţĭ, 2 Pe maĭ bătrîne
ca pe mume, pe maĭ tinere ca pe su-
rorĭ în orĭ ce curaţie.
3 Cinsteşte pe veduve care sûnt în-
tr'adevĕr vĕduve. 4 Dar daca vre o
vĕduvă are copiĭ sau urmaşĭ, *ei* sa în-
veţe a cinsti în temere de Dumnezeu
maĭ 'ntêiŭ casa lor şi a da rĕsplatirĭ
părinţilor; pentru că aceasta este *bine*
şi primit înaintea lui Dumnezeu. 5 Iar
cea într'adevĕr vĕduvă şi rĕmasă sin-
gură are nadejde în Dumnezeu şi stă-
rueşte noapte şi zi în cererĭ şi ruga-
ciunĭ; 6 Dar aceea, *într'adevĕr vĕduvă*
şi remasa singură, care traeşte în des-
fatare a murit de vie. 7 Şi acestea
porunceşte *le* ca să fie fără nicĭ un fel
de vină. 8 Iar daca cineva nu poarta
grija de ai sei şi maĭ ales de ai casei,
a tăgaduit credinţa şi este maĭ rĕu
decât un necredincios.
9 O vĕduvă să fie trecută în cata-
log, daca nu este maĭ mică de şaizecĭ
de anĭ, daca a fost femeea unui singur
barbat, 10 Daca are dovadă de lu-
crurĭ bune, daca a crescut copiĭ, daca
a primit streinĭ oaspeţĭ, daca a spălat
picioarele sânţilor, daca a venit în
ajutor celor strîmtoraţĭ, daca a fost
urmatoare de aproape în orĭ ce lucru
bun. 11 Iar de vĕduve maĭ tinere
fereşte te; cacĭ când se vor fi aprins
împrotiva lui Christos, doresc să se
mărite, 12 Avênd osînda fiind ca au
desfiinţat încredinţarea cea d'întêiu;
13 Dar în acelaş timp şi fara placere
de lucru învaţa umblând din casa în
casă, dar nu numaĭ fară placere de
lucru, ci *sûnt* şi limbute şi sîrguitoare
în lucrurĭ fără folos, vorbind cele ce
nu se cade. 14 Decĭ hotaresc ca *vĕ-*
duve maĭ tinere să se mărite, sa nască
copiĭ, sa fie stăpîne de casa, să nu dea
împrotivitorului nicĭ un cuvînt de în-
fruntare; 15 Pentru că acum unele
s'au abătut dupĕ satana. 16 Daca
vre un credincios sau vre o credincioasa
are vĕduve, să le vie în ajutor, şi sa
nu fie îngreocata biserica, ca să vie
în ajutor celor într'adevĕr vĕduve.
17 Preoţi care rînduesc bine sa fie
învredniciţĭ de îndoită cinste, maĭ ales
ei carec sĕ ostenesc în cuvînt şi în în-
vaţătură. 18 Pentru că scriptura
zice: „boului care treeră nu 'i lega
gura," şi: „vrednic este lucratorul de
plata sa."
19 Improtiva preotului nu primi în-
vinuire, decât numaĭ în faţa a doi sau
trei martorĭ.
20 Mustră înaintea tuturor pe cei
care pĕcatuesc, ca şi ceilalţĭ să aibĕ
temere.
21 Dau dovadă înaintea lui Dum-
nezeu şi a lui Christos Iisus şi a tu-
turor ângerilor aleşĭ ca să pazeştĭ
acestea fara hotarîre maĭ d'inainte, ne
facênd nimic dupĕ părtinere.
22 Nu pune îndată mâĭnile peste
nimenea, nici nu te face partaş de pĕ-
cate streine. Pastrează te curat pe tine
ênsuţĭ.
23 Nicĭ nu maĭ bea numaĭ apă, ci
foloseşte te de puţin vin pentru sto-
macul teu şi pentru desele tale slabi-
ciunĭ.
24 Pĕcatele unor oamenĭ sûnt prea
învederate, mergênd înainte spre osîn-
dă, iar altora le şi urmeaza de aproape;
25 Asemenea şi lucrurile bune sûnt
prea învederate, şi cele ce sûnt în-
tr'altfel nu pot fi ascunse.

Purtarea robilor chreştinĭ.

6 Câţĭ sûnt robĭ sub jug socotiască
pe stapînĭ lor vrednicĭ de orĭ ce
cinste, ca sa nu fie defaimat numele
lui Dumnezeu şi învaţatura. 2 Iar
care au pe credincioşĭ de stapînĭ, nu
'i despreţuiască, fiind că sûnt fraţĭ, ci
slujiască 'i maĭ mult, fiind ca sûnt cre-
dincioşĭ şi iubiţĭ cei care sprijina fa-
cerea de bine. Acestea învaţa şi po-
runceşte.

Despre ereticĭ.

3 Daca cineva învaţa într'altfel şi
nu sĕ apropie de cuvintele sanatoase
cele despre Domnul nostru Iisus Chri-
stos şi de învăţatura potrivit temeriĭ
de Dumnezeu, 4 Ingânfat este, ne
ştiind nimic, ci bolind de cercetarĭ şi
lupte de cuvinte, din care naşte pis-
muire, cearta, defaimarĭ, bănuelĭ rele,
5 Ciocnirĭ întruna de oamenĭ stricaţĭ
la minte şi lipsiţĭ de adevĕr, gândind

că temerea de Dumnezeu este un mijloc de câştig. *Stai departe de uni ca aceştia.*

Îndemnare ca să ne mulţumim cu puţin.

6 Dar este *într'adevĕr* un mijloc de
câştig mare temerea de Dumnezeu cu
îndestulare. 7 Pentru că noĭ nimic
n'am adus în lume, că nicĭ nu putem
duce ceva afară cu noi; 8 Avênd
hrana de toate zilele şi îmbrăcăminte,
vom fi îndestulaţĭ cu acestea. 9 Iar
cei care se hotăresc să fie bogaţĭ cad
în ispită şi laţ şi în multe pofte nebune
şi vatamatoare, ca unele ce
afundă pe oameni în perzare şi peire.
10 Cacĭ radăcina a tuturor relelor este
iubirea de argint, pe care uni cu înfocare
dorind o sĕ ratăcira de la credinţa
şi sĕ strapunsera cu durerĭ
multe.

Sfătuire să ne luptam pentru buna credinţă.

11 Dar tu, o omule al lui Dumnezeu,
fugĭ de acestea; şi aleargă sa dobîndeşti
îndreptaţire, temere de Dumnezeu,
credinţa, iubire, răbdare, blândeţe
îngaduitoare. 12 Luptă te lupta
bună a credinţei, apuca vieaţa vecĭnica,
la care ai fost chemat şi ai mărturisit
marturisirea bună înaintea multor
martorĭ. 13 Poruncesc înaintea
lui Dumnezeu dătatorul de vieaţa la
toate şi înaintea lui Christos Iisus
care marturisi înaintea lui Ponţiu Pilat
mărturiea buna, 14 Ca tu, curat,
fară nicĭ un fel de vina, să ţiĭ porunca
pênĕ la arătarea Domnului nostru
Iisus Christos, 15 Pe care o va arăta
la timpurile sale cuvenite Fericitul şi
singurul Stăpînitor, Împĕratul celor
care împĕraţesc şi Domnul celor care
domnesc, 16 Care singur are nemurire,
locuind în lumină de neapropieat,
pe care nu 'l a vĕzut nimenea dintre
oamenĭ, nicĭ nu 'l poate vedea; Lui *fie*
cinste şi stapînire vecĭnică, amin.

Poruncă pentru cei bogaţĭ.

17 Bogaţilor în veacul de acum
porunceşte le ca să nu gândiască de ei
lucruri înalte, nici să aibă încredere
în nestatorniciea bogăţiĭ, ci în Dumnezeu
care ne dă toate cu bogaţie spre
folosire, 18 Ca să lucreze binele, să
fie bogaţĭ în lucrurĭ bune, sa fie darnicĭ,
impartăşitori, 19 Punêndu 'şĭ
comoară la o parte o temelie buna
pentru viitor, ca sa apuce într'adevĕr
vieaţa.
20 O Timotee, păzeşte ce 'ţi s'a încredinţat,
abatêndu te de vorbirile deşarte
lumeşti şi de împrotivirile ştiinţei
mincinoase, 21 Pe care uni laudând
o n'au înemerit în ce priveşte credinţa.
Darul cu voĭ.

ADOA EPISTOLA CĂTRE TIMOTEIU.

Dedicaţie.

1 Pavel apostol al lui Christos Iisus,
prin voinţa lui Dumnezeu, potrivit
făgaduinţei de vieaţa ce este în Christos
Iisus, 2 Lui Timoteiu iubitul fiu.
Pace de la Dumnezeu Tatăl şi de la
Christos Iisus Domnul nostru.

Pavel lauda pe Timoteu. Loida şi Eunice. Credinţa şi învaţatura sanatoasă trebuesc păzite. Laudă adusă casei lui Onesifor.

3 Mulţumesc lui Dumnezeu, căruia
'i slujesc de la stramoşi în ştiinţa curata
de sinemi, cum am noapte şi zi
neîncetata aducere aminte de tine în
rugaciunile mele, 4 Dorind să te vĕz,
aducêndu 'mĭ aminte de lacrămile tale,
ca sa me umplu de bucurie, 5 Luându
'mi aducere aminte de cea fara faţaric
credinţa ce este în tine, ca una ce a
locuit mai întêiŭ în bunica ta Loida şi
în muma ta Eunice şi sûnt încredinţat
ca şi în tine *locueşte.*
6 Pentru care cuvînt 'ţi aduc a
minte ca sa înflacarezĭ darul lui Dumnezeu,
care *dar* este în tine prin punerea
mâinilor mele. 7 Căci Dumnezeu
nu ne a dat spirit de sfieala, ci de
putere şi iubire şi cuminţie.
8 Decĭ nu te ruşina de dovada
Domnului nostru, nicĭ de mine legatul
lui, ci suferă rĕul împreună cu mine
pentru evanghelie potrivit puteriĭ lui
Dumnezeu, 9 Care ne a mântuit şi

ne a chemat cu chemare sântă, nu dupĕ
lucrurile noastre ci dupĕ a sa gasire
cu cale şi *dupĕ* darul lui, ce ne a fost
dat noĕ în Christos Iisus înainte din
veacurĭ vecĭnice, 10 Iar acum făcut
cunoscut prin arătarea Mântuitorului
nostru Christos Iisus, care desfiinţă
moartea, dete la lumină vieaţă şi ne-
murire prin evangheliea sa, 11 La
care eu am fost pus predicator şi apo-
stol şi învăţător; 12 Pentru care cu-
vînt şi sufer acestea, dar nu mĕ ruşi-
nez; pentru că ştiu cui m'am încrezut,
şi sûnt încredinţat că puternic este să
paziască ce mi s'a încredinţat pentru
zioa aceea.

13 Aibĭ închipuială de cuvinte sănă-
toase pe cele ce le ai auzit de la mine
în credinţă şi iubire ce este în Christos
Iisus; 14 Aceea ce bine 'ţi s'a în-
credinţat pazeşte prin spirit sânt, care
locueşte în noĭ.

15 Ştiĭ aceasta, că 'şĭ au întors faţa
de la mine toţĭ care sûnt în Asia, dintre
care este Figel şi Ermogene. 16 Să
dea Domnul milă casei lui Onesifor,
ca de multe orĭ m'a însufleţit şi de
lanţul meu nu s'a ruşinat, 17 Ci când
fu în Roma a cercetat cu sirguinţă de
mine şi m'a aflat. 18 Sa 'i dea Dom-
nul ca să afle milă de la Domnul în
zioa aceea. Şi tot ce a slujit in Efes,
tu maĭ bine cunoştĭ.

Cununa oastei lui Christos. Cuvîntul adevĕrului trebue urmat drept.

2 Decĭ tu, fiul meu, împuterniceşte te
în darul care este în Christos Iisus,
2 Şi cele ce ai auzit de la mine prin
mulţĭ martorĭ, acestea încredinţeaza le
la oamenĭ credincioşi, ca uni care vor
fi destoinici să înveţe şi pe alţi.

3 Sufera rĕul împreună cu mine
ca un bun ostaş al lui Christos Iisus.
4 Nimenea slujind ca ostaş nu sĕ în-
curca în lucruri ale vieţei, pentru
ca să placă celui care a strîns oaste.
5 Iar şi daca se lupta cineva, nu este
încununat daca nu se va fi luptat po-
trivit legii. 6 Trebue ca plugarul
care se osteneşte sa se împartaşască
el mai 'ntêiu de roade. 7 Pricepe ce
zic, cacĭ Domnul 'ţĭ va da pricepere
în toate.

8 Adu 'ţi aminte de Iisus Christos
învieat dintre morţi, *fiind* dintre ur-
maşi lui David, dupĕ evangheliea mea,
9 In care sufer reul pênĕ la legaturi
ca un făcĕtor de rele, dar cuvintul lui
Dumnezeu nu este legat. 10 Pentru
aceasta rabd toate pentru cei aleşi, ca
şi dênşi să aibĕ parte de mântuirea ce
este în Christos Iisus cu marire vecĭ-
nică. 11 Credincios este cuvîntul:
căcĭ daca am murit împreună cu dên-
sul, şi viĭ vom fi împreună cu dênsul;
12 Daca răbdăm, vom şi împĕraţi îm-
preună cu dînsul; daca îl vom tăgă-
dui, şi el ne va tagădui; 13 Daca 'i
sûntem necredincioşĭ, el credincios rĕ-
mâne, pentru că nu poate a se tagă-
dui pe sine ênsuşĭ.

A se feri de polemică şi de ereticĭ.

14 Acestea adu 'ţi le aminte, spu-
nênd adevĕrul înaintea lui Dumnezeu,
să nu facĭ luptă de cuvinte, la nimic
folositor, la darămarea celor ce ascultă.
15 Sileşte te ca lui Dumnezeu să te
înfaţişezĭ pe tine ênsuţĭ dovedit bun,
lucrător ne dat de ruşine, urmând
drept cuvîntul adevĕrului. 16 Iar de
lumeştile vorbirĭ deşarte fereşte te;
pentru că ei vor înainta maĭ departe
necucerniciea, 17 Şi vorbirea lor ca
gangrena va afla hrană. Dintre care
este Imeneu şi Filet, 18 Ca uni care
n'au inemerit în ce priveşte adevĕrul,
zicênd că învierea s'a facut acum şi
rĕstoarnă credinţa unora.

19 Dar temeliea tare a lui Dumne-
zeu stă, avênd pecetea aceasta: „cu-
noscut a Domnul pe cei care sûnt ai
sĕi," şi „depărteze se de la nedreptate
ori cine numeşte numele Domnului".
20 Intr'o casă mare nu sûnt numaĭ
vase de aur şi de argint, ci şi de lemn
şi de lut, şi unele sûnt spre cinste, iar
altele spre necinste; 21 Decĭ daca
cineva se va fi curăţit pe sine bine de
acestea, va fi vas spre cinste, sânţit,
stapînuluĭ folositor, gatit spre orĭ ce
lucru bun.

Purtarea slujitorului Domnului.

22 Iar de dorinţile tinereţii fugĭ şi
alearga să dobîndeştĭ îndreptăţire, cre-
dinţă, iubire, pace cu cei care cheamă
din inimă curata numele Domnului.
23 Şi de cercetările nemintoase şi lip-
site de învaţatura fereşte te, de oare
ce ştiĭ că ele nasc lupte; 24 Şi un
slujitor al Domnului nu trebue să se
lupte, ci să fie catre toţĭ blând, învă-
ţator îndemanatec, rabdator de rele,
25 Inţelepţind cu blândeţe pe cei care
sĕ împrotivesc, nu cumva le ar da
Dumnezeu pocainţa spre cunoaşterea
deplina a adeverului, 26 Şi să se
treziasca spre voinţa lui *scăpând*
din laţul diavolului, vînaţĭ fiind de
dênsul.

Rĕutatea și pĕcatoșiea timpurilor din urmă și amăgitoriĭ.

3 Cunoaște ânsĕ aceasta, că în zile
din urmă vor veni timpurĭ primej-
dioase. 2 Pentru că vor fi oameni
iubitorĭ de ei ênseșĭ, iubitorĭ de ar-
gint, lăudăroșĭ, îngânfațĭ, defăimătorĭ,
nesupușĭ parinților, nemulțumitorĭ, ne-
cuvioșĭ, 3 Făra iubire firească, ne-
primitorĭ de învoire, zavistuitorĭ, neîn-
frânațĭ, neîmblânzițĭ, neiubitorĭ de bine,
4 Tradatorĭ, pornițĭ fară chibzuiala,
întunecațĭ, maĭ mult iubitorĭ de plă-
cerĭ decât iubitorĭ de Dumnezeu,
5 Avênd înfațișarea temeriĭ de Dum-
nezeu, dar care au tăgăduit puterea ei;
și de aceștia depărtează te. 6 Căci
dintr'aceștia sûnt care sĕ vîră în case
și robesc femeĭoare încărcate de pĕ-
cate, duse de felurite pofte, 7 Tot-
dauna învățând și neputênd veni nici
odată la cunoștință deplină a adevĕ-
rului. 8 Și dupĕ cum Iane și Iambre
se împrotivirâ lui Moise, astfel și ace-
știa se împrotivesc adevĕrului, oamenĭ
prapadițĭ la minte, nelămurițĭ în ce
privește credința. 9 Dar nu vor în-
ainta mai departe; pentru că nebuniea
lor va fi învederată tuturor, cum a fost
și a acelora.

Îndemnare sa rĕmânem la sfânta scriptura.

10 Tu ânsĕ 'mi ai urmat de aproape
învățatura, felul vicței, hotărîrea, cre-
dința, răbdarea îndelungă, iubirea, în-
gaduința, 11 Urmăririle, suferințele
ce fel 'mi s'aŭ facut în Antiochea, în
Iconia, în Listra; ce fel de urmarirĭ
am rabdat, și din toate m'a scăpat
Domnul. 12 Și toțĭ care voesc
sa traiască cu temere de Dumne-
zeu în Christos Iisus urmărițĭ vor
fi. 13 Oamenĭ rĕi ânsĕ și amagi-
torĭ vor înainta spre maĭ rĕu, du-
cênd în ratăcire și fiind dușĭ în rătă-
cire.
14 Iar tu rĕmâĭ în cele ce ai învă-
țat și *în cele ce* ai fost întărit, de oare
ce știĭ de la cine ai învațat. 15 Și
fiind că de mic copil cunoștĭ scrierĭ
sânte, care pot să te facă înțelept spre
mântuire prin credința care este în
Christos Iisus. 16 Orĭ ce scriptură
însuflata de Dumnezeu și folositoare
este spre învățatură, spre mustrare,
spre îndreptare, spre înțelepțire care
este în dreptate, 17 Ca omul lui
Dumnezeu sa fie desĕvîrșit, gătit de-
plin spre orĭ ce lucru bun.

Însarcinarea de evanghelist trebue îndeplinită cu credinciosie.

4 Incredințez înaintea lui Dumnezeu
și a lui Christos Iisus care are sa
judece viĭ și morțĭ, *încredințez* atât pe
aratarea lui cât și pe împĕrățiea lui;
2 Predică cuvîntul, stăi de aproape la
timp cuvenit la timp necuvenit, mustră,
ceartă, îndeamna cu orĭ ce îndelungă
rabdare și învațătură. 3 Căci va fi
un timp când nu vor suferi învăța-
tura sanatoasă, ci dupĕ ale lor pofte
'și vor gramadi învațătorĭ, gâdilațĭ
fiind la auz, 4 Și de la adevĕr 'și
vor întoarce auzul, dar sĕ vor abate
la istorisirĭ închipuite. 5 Tu ânsĕ fiĭ
treaz în toate, suferă rĕul, fă lucru de
evanghelist, adeverеștĭ 'ți cu desĕvîr-
șire slujba.
6 Pentru că acum am sa 'mi văr
sîngele, și timpul despartirii mele este
aproape.

Lupta lui Pavel pentru cunună.

7 Lupta bună m'am luptat, drumul
'l am facut, credința am pazit; 8 In-
sfîrșit 'mi este păstrata a îndreptățiriĭ
cunună, pe care 'mi o va da în zioa
aceea Domnul, dreptul Judecator, dar
nu numaĭ mie, ci și tuturor care au
iubit aratarea lui.

Veștĭ, însărcinarĭ și salutarĭ.

9 Silește te să viĭ curînd la mine.
10 Căci Dema m'a părasit, fiind că a
iubit veacul de acum, și a plecat la
Tesalonic, Crescente în Galatia, Titu
în Dalmația; 11 Numaĭ Luca este
cu mine. Pe Marcu luându 'l adu 'l
cu tine; pentru că 'mi este folositor
spre slujba. 12 Pe Tichic 'l am tri-
mis la Efes.
13 Venind adu 'mi felonul pe care
'l am lăsat în Troa la Carp, și cărțile
maĭ ales pergamentele.
14 Alexandru aramarul multe rele
'mi a facut; Domnul 'i va da dupĕ
lucrurile lui. 15 Pazește te și tu de
dênsul; pentru că tare s'a împrotivit
cuvintelor noastre.
16 In întêia mea aparare nimenea
nu 'mi a veuit în ajutor, ci toțĭ m'au
părasit; să nu li sĕ pună în socoteala;
17 Dar Domnul 'mi stete în ajutor și
mĕ întări, ca prin mine să fie cu desĕ-
vîrșire adeverită predica și să auză
toate neamurile; și am fost scăpat din
gură de leu. 18 Domnul mĕ va scăpa
de orĭ ce lucru rĕu și mĕ va mântui
mutându mĕ în împĕrățiea lui cea

cereasca; Lui *fie* marirea în veci veci-
lor, amin.
19 Ureaza de bine Prischi şi lui
Acuila şi casci lui Onesifor. 20 E-
rastu a remas în Corint, iar pe Tro-
fim 'l am lasat în Milet fiind bol-
nav. 21 Silcşte te să vii mai 'nainte
de earnă.
'Ţi urează de bine Eubul şi Pudente
şi Linu şi Claudia şi fraţi toţi.
22 Domnul *Iisus Christos* cu spiri-
tul tĕu. Darul cu voi. *Amin.*

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE TITU.

---

*Întroducerea. Dumnezeu nadejdea mân-
tuirii nu este mincinos.*

1 Pavel slujitor al lui Dumnezeu, apo-
stol ânsĕ al lui Iisus Christos, po-
trivit credinţei aleşilor lui Dumnezeu
şi cunoştinţei depline a adevĕrului care
este în mĕsura temerii de Dumnezeu,
2 Pe temeiul nădejdii de vieaţă veci-
nică, pe care a fagăduit o mai 'nainte
de veacuri vecinice nemincinosul Dum-
nezeu, 3 Iar la timpurile sale cuve-
nite a facut cunoscut cuvîntul sĕu în
predica, ce 'mi a fost încredinţata mie
dupĕ porunca Mântuitorului nostru
Dumnezeu, 4 Lui Titu adeveratul
fiu în mĕsura credinţei de obşte. Dar
şi pace de la Dumnezeu Tatal şi de la
Christos Iisus Mântuitorul nostru.

*Despre ocuparea slujbelor şi despre disci-
plina bisericésca în Creta.*

5 Pentru aceasta te am lasat în
Creta, ca sa întocmeşti mai departe
cele rĕmase înapoi şi să pui în fie care
oraş preoţi, cum eu 'ţi am rînduit,
6 Daca este cineva fara vină, bărbat
al unei singure femei, avênd copii cre-
dincioşi, nu în învinuire de desfrânare
sau nesupuşi. 7 Pentru ca episcopul
trebue sa fie fără vină ca econom al
lui Dumnezeu, nu placênd sieşi, nu
pornit la manie, nu dat vinului, nu
deprins să bată, nu dat la câştig urît,
8 Ci primitor de oaspeţi, iubitor de
bine, cuminte, drept, cuvios, înfrânat,
9 Ţinêndu se de cuvîntul credincios
potrivit învăţăturei, ca sa fie în stare
atât ca să îndemne pe temeiul învaţa-
turei sanătoase, cât şi să mustre pe
vorbitori împrotiva.
10 Caci nesupuşi, vorbitori îndeşart
şi amăgitori sûnt mulţi, mai ales cei
din tăerea imprejur, 11 Carora tre-
bue a le astupa gura, ca uni care da-
rapănă toate casele învăţând pentru
câştig urît cele ce nu trebue. 12 Unul
dintre dênşi, ênsuşi un profet al lor a
zis: Cretani *sûnt* totdauna mincinoşi,
feare rele, pântece nelucratoare. 13 Do-
vada aceasta este adevĕrată. Pentru
acest cuvînt mustreaza 'i aspru ca sa
fie sanatoşi în credinţă, 14 Ne în-
dreptând ei luarea aminte la istorisiri
închipuite Iudeeşti şi la porunci ale
oamenilor care 'şi întorc faţa de la
adevĕr.
15 Tot este curat celor curaţi, iar
celor necuraţi şi necredincioşi nimic
nu este curat, ci necurată le este atât
mintea lor cât şi ştiinţa de sinele a
lor. 16 Ei mărturisesc ca ştiu pe
Dumnezeu, dar tagaduesc prin lucru-
rile lor, uriciosi fiind şi nesupuşi şi
spre ori ce lucru bun nelămuriţi.

*Sfaturi pentru batrîni, batrîne, tineri,
slugi.*

2 Dar tu vorbeşte cele ce sĕ cuvin
învaţăturei sanatoase: 2 Ca ba-
trîni sa fie trezi, cinstiţi, cuminte, sa-
nătoşi la credinţa, la iubire, la răb-
dare; 3 Batrînele asemenea sa fie în
înfaţişare cuviincioase, nu zavistui-
toare, nici robite de vin mult, învaţă-
toare de bine, 4 Ca să cuminţiasca
pe cele tinere să 'şi iubiască barbaţi,
sa 'şi iubiască copii, 5 Sa fie cu-
minte, curate, casnice, bune, supuse la
ai lor barbaţi, ca sa nu fie defaimat
cuvîntul lui Dumnezeu.
6 Asemenea îndeamna pe mai ti-
nĕri sa fie cuminte 7 In toate ară-
tându te pe tine ensuţi ca chip de lu-
cruri bune, ca nestricaciune în învăţa-
tură, ca buna cuviinţa, 8 Ca cuvînt
sanătos neprimitor de învinuire, pen-
tru ca cel care este împrotiva să se
ruşineze, neavênd sa zică nimic rĕu
despre noi.
9 *Indeamnă* pe slugi sa fie supuse
la ai lor stăpîni, să fie în toate bine-

plăcute, să nu răspunză împrotivă,
10 Să nu dea *ceva* la o parte pentru
dênsele, ci să arate orĭ ce bună cre-
dință, pentru ca să împodobiască în
toate învațatura care este a Mântuito-
rului nostru Dumnezeu.

Harul mântuitor s'a dat tuturora.

11 Căcĭ darul mântuitor al lui Dum-
nezeu s'a aratat tuturor oamenilor,
12 Invățându ne, ca lepădând necu-
cerniciea şi poftele lumeştĭ să trăim
înțelepţeşte şi drept şi cu temere de
Dumnezeu în veacul de acum, 13 A-
şteptând fericita nădejde şi arătarea
maririĭ a marelui Dumnezeu şi a
Mântuitorului nostru Christos Iisus,
14 Care s'a dat pe sine pentru noĭ ca
sa ne scape de orĭ ce farădelege şi să
'şi curaţiască sieşĭ un popor al său,
rîvnitor de lucrurĭ bune.
15 Acestea spune şi îndeamnă şi
mustra cu orĭ ce punele la cale. Ni-
menea să nu te desprețuiască.

Ascultarea de autoritate. Să arătăm față de orĭ cine blândețe.

3 Adu le aminte să fie supuşĭ stăpî-
nirilor, dregatoriilor, să asculte, să
fie gata spre orĭ ce lucru bun. 2 Să
nu defaĭme pe nimenea, sa fie negâlce-
vitori, învoitorĭ, aratând orĭ ce blân-
dețe către toţĭ oameni. 3 Pentru ca
şi noĭ eram altă dată nepricepuţi,
neascultatorĭ, fiind duşĭ în ratacire,
slujind poftelor şi feluritelor placeri,
petrecênd *vieața* în răutate şi pismuire,
urîţĭ fiind, uni pe alţi urîndu ne.

Baia renascereĭ.

4 Dar când s'a arătat bunătatea şi
iubirea de oamenĭ a Mântuitorului no-
stru Dumnezeu, 5 Nu din lucrurile
cele din dreptate pe care le am făcut
noĭ, ci dupĕ a sa mila ne a mântuit
prin baie de naştere de a doa oară şi
prin înoire de spirit sânt, 6 Pe care
'l a turnat peste noĭ cu bogăţie prin
Iisus Christos Mântuitorul nostru,
7 Ca îndreptăţiţĭ fiind prin darul lui
sa ne facem potrivit nădejdiĭ moşte-
nitorĭ de vieaţă vecĭnică.

Felurite sfătuirĭ, însărcinărĭ şi salutărĭ.

8 Credincios este cuvîntul, şi hotă-
rĕsc ca tu să te rosteştĭ cu încredere
despre acestea, ca cei care s'au încre-
zut lui Dumnezeu să poarte grijă a
ocroti lucrurĭ bune. Acelea sînt bune
şi folositoare pentru oamenĭ; 9 Iar
de cercetărĭ nemintoase şi de înşirărĭ
ale neamului şi ceartă şi lupte legiste
fereşte te, pentru că sînt nefolositoare
şi deşarte. 10 De omul desbinător
dupĕ întêia şi a doa mustrare fereşte
te, 11 De oare ce ştiĭ că unul ca
acesta s'a abătut şi pĕcătueşte fiind de
sine osîndit.
12 Când voĭ trimite pe Artema la
tine sau pe Tichic, sileşte te să viĭ la
mine în Nicopole; căci acolo am găsit
cu cale să ernez. 13 Pe Zena legi-
stul şi pe Apoline trimite 'i maĭ 'nainte
cu îngrijire, ca să nu le lipsiască ni-
mic. 14 Şi să înveţe şi ai noştri ca
să îngrijască de lucrurĭ bune pentru
trebuinţele neapărate, ca să nu fie ne-
roditorĭ.
15 Te îmbrăţişază toţĭ care sînt
cu mine. Fă urari de bine celor care
ne iubesc în credinţă. Darul cu voĭ
toţĭ. *Amin.*

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE FILEMON.

Pavel lauda pe Filemon şi mijloceşte ca sa erte pe Onesim robul său, primindu 'l iaraşi ca pe un frate în Domnul.

1 Pavel legat al lui Christos Iisus
şi Timoteu fratele lui Filemon, iubitul
şi împreună lucratorul cu noĭ, 2 Şi
Appiĭ sora *noastra* şi lui Archip, oştea-
nul nostru împreuna cu noĭ, şi biseri-
cei în casa ta. 3 Dar voă şi pace de
la Dumnezeu Tatal nostru şi de la
Domnul Iisus Christos. 4 Mulţumesc
totdauna Dumnezeului meu, aducêndu
'mi aminte de tine în rugaciunile mele,
5 Auzind de iubirea ta şi de credin-
cioşiea pe care o ai catre Domnul Iisus
şi catre toţĭ sânţi, 6 Ca împărtaşirea
cu credincioşiea ta să se facă lucră-
toare pentru Christos în cunoaşterea
desăvîrşita a orĭ carui bine ce este
întru voĭ; 7 Cacĭ multă bucurie şi
mângâere am avut în iubirea ta, fiind

că inimile sânţilor au fost uşurate prin
tine, frate.
8 De aceea, deşi avênd îndrăsneală
în Christos ca să 'ţi poruncesc ce se
cuvine, 9 *Te* rog maĭ mult pentru
iubire; astfel fiind eu, ca Pavel bătrîn,
iar acum şi legat al lui Christos Iisus,
10 Te rog pentru copilul meu, pe care
'l am născut în legăturile mele, pe
Onesim, 11 Care altă dată 'ţi era
nefolositor, dar acum şi ţie şi mie fo-
lositor, pe care 'ţi 'l am trimis înapoĭ,
12 Pe dênsul, adecă inima mea. 13 Eu
voiam să 'l ţin la mine, ca să 'mi slu-
jiască pentru tine în legaturile evan-
gheliĭ, 14 Dar fară încuviinţarea ta
nimic n'am voit să fac, pentru ca bi-
nele de la tine să nu fie ca de silă, ci
de bună voie. 15 Cacĭ poate pentru
aceasta s'a despărţit puţin timp, ca să
'l aibĭ vecĭnic, 16 De acum nu ca
rob ci maĭ sus de rob, ca frate iubit,
maĭ vîrtos mie, şi cu atât maĭ mult
ţie şi în trup şi în Domnul. 17 Decĭ
daca mĕ ai partaş, primeşte 'l la tine
ca pe mine. 18 Iar daca te a păgu-
bit în ceva sau datorează, pune ace-
asta în socoteala mea; 19 Eu Pavel
am scris cu mâna mea, eu voĭ plăti,
ca să nu 'ţĭ zic că chiar tu ênsuţĭ
'mi rĕmâĭ mie ânchĕ dator. 20 Aşa,
frate, eu aş avea folos de tine în
Domnul; uşurează 'mi inima în Chri-
stos.
21 Incredinţat fiind de ascultarea
ta 'ţi am scris, ştiind că veĭ face şi
peste cele ce zic. 22 In acelaş timp
ânsĕ gateşte 'mi şi casa de poposire;
căcĭ nădăjduesc că prin rugăciunile
voastre voĭ fi dăruit voĕ.
23 Te îmbrăţişază Epafra cel prins
împreună cu mine în Christos Iisus,
24 Marcu, Aristarch, Dema, Luca, îm-
preună lucrător cu mine.
25 Darul Domnului Iisus Christos
cu spiritul vostru.

EPISTOLA CĂTRE EBREI.

Dumnezeu a trimis oamenilor pe Fiul sĕu care este peste toate, mult maĭ pe sus decât ângeri chiar.

1 Dupĕ ce în multe părţĭ şi în multe
chipurĭ vorbi Dumnezeu de demult
părinţilor în profeţĭ, la sfîrşitul acestor
zile ne vorbi în Fiul, 2 Pe care 'l a
pus peste toate moştenitor, prin care
şi făcu veacurile; 3 Care fiind stră-
lucire a maririĭ lui şi chip al fiinţei lui
şi ducênd toate cu cuvîntul puteriĭ
sale, dupĕ ce săvîrşi curăţire de pĕ-
cate a şĕzut d'a dreapta măririĭ în cele
de sus, 4 Fiind facut cu atât maĭ
bun decât ângeri cu cât a moştenit
nume maĭ deosebit decât dênşi.
5 Căcĭ cărui dintre ângerĭ a zis vre
odata: „Fiul meu eştĭ tu, eu azĭ te am
născut?“ Şi iarăşĭ: „Eu 'i voĭ fi Tată
şi el 'mi va fi Fiu?“
6 Şi când va fi adus iar în lume pe
Intêiul nascut zice: „Şi sa se inchine
lui toţĭ ângeri lui Dumnezeu.“
7 Şi de ângeri zice: „Cel ce face
pe ângeri sĕi vênturĭ şi pe slujitori sĕi
pară de foc,“
8 Iar de Fiul *zice*: „Tronul tĕu,
Dumnezeule, *este* în veacul veacului,
şi sceptrul dreptaţiĭ *este* sceptrul îm-
pĕrăţiĭ tale. 9 Iubit ai dreptatea şi
ai urît nedreptatea; de aceea, Dumne-
zeule, Dumnezeul tĕu te a uns pe tine
cu untdelemn al bucuriĭ maĭ pe sus
de părtaşi tĕi.“ 10 Şi: „Tu Doamne,
în început întemeeat ai pămêntul, şi
lucrurĭ ale mâinilor tale sûnt cerurile;
11 Ele vor peri, dar tu rĕmâĭ pururea;
şi toate ca o haină sĕ vor învechi,
12 Şi ca pe un veştmênt le veĭ schimba
şi schimbate vor fi, dar tu acelaş eştĭ
şi ani tĕi nu vor înceta.“
13 Şi catre cine dintre ângeri a zis
vre odată: „Şĕzĭ d'a dreapta mea pênĕ
ce voĭ fi pus pe vrajmaşi tĕi scaun al
picĭoarelor tale?“ 14 Nu sûnt oare
toţĭ spirite slujitoare trimise spre slujbă
pentru cei care au să moşteniască mân-
tuirea?

Sûntem datorĭ să ascultăm de cuvîntul lui Christos.

2 De aceea trebue ca noĭ cu atât maĭ
mult să luam aminte la cele auzite,
ca nu cumva să ne strecurăm pe lângă
ele. 2 Cacĭ daca cuvîntul vestit prin
ângerĭ a fost temeinic, şi orĭ ce aba-
tere şi neascultare a luat dreaptă

rĕsplatire, 3 Cum vom scăpa noĭ,
daca vom fi fost nepasatorĭ la o ast-
fel de mântuire? Ca una care, vestita
fiind din început prin Domnul, fu ade-
verită între noĭ de cei care auziră,
4 Dând Dumnezeu dovadă la aceasta
împreună cu dênşi prin semne şi mi-
nunĭ şi felurite puterĭ şi prin ale
spiritului sânt împarţirĭ dupĕ a lui
voinţă.

Calea lui Christos prin suferinţe la marire.

5 Pentru că nu ângerilor a supus
Dumnezeu lumea viitoare despre care
vorbim. 6 Dar a mărturisit oare cine
undeva zicênd: „Ce este omul că 'ţi
aducĭ aminte de dênsul? Sau Fiul omu-
lui că te uiţĭ cu luare aminte spre el?
7 Pusu 'l ai puţin timp maĭ pe jos de
ângerı, cu marire şi cinste 'l ai încu-
nunat, *şi 'l ai pus peste lucrurile mâini-
lor tale,* 8 Tot ai supus sub picĭoa-
rele lui.“ Dar prin accea că a supus
lui pe toate, nimic n'a lăsat nesupus
lui; acum ânsĕ nu vedem ânchĕ pe
toate supuse lui; 9 Dar vedem pe
cel pus puţin timp maĭ pe jos de ân-
gerĭ, pe Iisus, cu marire şi cinste în-
cununat pentru patima morţiĭ, cum
prin darul lui Dumnezeu gustâ moarte
pentru fie care.

10 Căcĭ sĕ cuvenia lui, pentru care
sûnt toate şi prin care *sûnt* toate, fiind
că duse mulţĭ fiĭ la mărire, să desĕvîr-
şiasca prin patimĭ pe începĕtorul mân-
tuiriĭ lor. 11 Pentru că şi care sân-
ţeşte şi care sûnt sânţiţĭ dintr'unul
sûnt toţi; de aceea nu sĕ ruşinează ca
să 'i numiască fraţi, 12 Zicênd:
„Spune voĭ fraţilor mei numele tĕu,
în mijlocul biscricei te voĭ lăuda;“
13 Şi iar: „Eu mĕ voi încrede în-
tr'ênsul;“ şi iar: „Iată eu şi copii pe
care 'mi 'i a dat Dumnezeu.“ 14 Decĭ
fiind că copii au avut împărtăşire de
sînge şi trup, şi el sĕ împartaşi de ele
în chip foarte apropieat, ca prin moar-
tea sa sa desfiinţeze pe cel care are
stapînirea morţiĭ, adecă pe diavolul,
15 Şi sa scape pe aceştia câţĭ de frica
morţiĭ în toata vieaţa erau ţinuţĭ în
robie. 16 Cacı negreşit nu de ângerĭ
are grijă, ci de urmaşi lui Abraam are
grija. 17 De aceea trebuia ca întru
toate să fie asemĕnat fraţilor, ca să fie
milos şi credincios archiereu în cele
catre Dumnezeu, spre a ispăsi pĕcatele
poporului. 18 Cacĭ pentru aceea că
a suferit, fiind ênsuşĭ ispitit, poate sa
ajute celor care sûnt ispitiţĭ.

Christos este maı mare de cât Moise. Daca abaterea de la legea lui Moise nu rĕmâne nepedepsită, cu atât mai puţin nu rĕmâne nepedepsita abaterea de la legea lui Christos.

3 De aceea, fraţĭ sânţĭ, părtaşĭ ai
chemăriĭ cereştĭ, îndreptaţı luarea
aminte la trimisul şi archiereul măr-
turisiriĭ noastre, la Iisus, 2 Care este
credincios celui care îl rîndui, dupĕ
cum şi Moise *era credincios* în toata
casa lui.

3 Pentru ca acesta a fost învred-
nicit de maı mare marire decât Moise,
dupĕ cum are maĭ multa cinste decât
casa cel care a clădit o desĕvîrşit.
4 Căcĭ orĭ ce casă este desĕvîrşit clă-
dită de cineva, dar Dumnezeu este
care clădi desĕvîrşit tot. 5 Şi în-
tr'adevĕr Moise *era* credincios în toată
casa lui ca slugă spre a da dovadă de
cele ce erau sa fie vorbite, 6 Chri-
stos ânsĕ ca Fiu este *credincios* peste
casa lui, a cărui casă sûntem noĭ, daca
vom fi ţinut pênĕ la sfîrşit nesfieala
temeinică şi cuvîntul de lauda al nă-
dejdiĭ.

7 De aceea, dupĕ cum zice spiritul
sânt: „Astazĭ daca veţĭ fi auzit glasul
lui, 8 Nu învîrtoşaţĭ inimile voastre
ca în întarîtare, ca în zioa ispitiriĭ în
pustie, 9 Unde *mĕ* ispitira părinţi
voştri spre încercare, şi vĕzura lucru-
rile mele patruzecĭ de anĭ. 10 De
accea m'am supĕrat pe neamul acesta,
şi am zis: totdauna sûnt rataciţĭ cu
inima; dar ei nu cunoscură căile mele,
11 Cum am jurat în mâniea mea: nu
vor intra în repausul meu.“ 12 Luaţĭ
aminte, fraţilor, nu cumva va fi în ci-
neva dintre voĭ inimă rea de necre-
dinţă ca să se depărteze de la viul
Dumnezeu, 13 Ci îndemnaţi vĕ uni
pe alţi în fie care zi, pênĕ ce sĕ zice
ânchĕ: „Astăzî“, ca sa nu fie învîrto-
şat cineva dintre voĭ prin înşalăciunea
pĕcatului; 14 Cacĭ ne am facut păr-
taşĭ ai lui Christos, numaĭ daca vom
fi ţinut începutul temeinic al încrederiĭ
pênĕ la sfîrşit. 15 Prin aceea că sĕ
zice: „Astazĭ daca veţĭ fi auzit glasul
lui, nu învîrtoşaţĭ inimile voastre ca
în întărîtare.“

16 Cine întărîtară dar, deşi auziră?
Dar n'aŭ fost toţĭ care eşisera din
Egipt prin Moise? 17 Şi pe cine sĕ
supĕrâ patruzecĭ de anı? Nu oare pe
cei care pecatuiseră ale căror trupurĭ
căzură în pustie? 18 Şi carora se
jurâ că n'au să intre în repausul

lui, daca nu celor care nu ascultară?
19 Vedem dar că nu putura sa intre
pentru necredinţa.

Rĕpausul fagaduit Iudeilor este dat celor care cred în Christos. Puterea cuvîntului lui Dumnezeu. Despre archieriea lui Christos.

4 Decĭ, fiind că rĕmâne ânchĕ făgăduinţă spre a intra în rĕpausul lui,
să ne temem ca nu cumva sa para cineva dintre voĭ că a rĕmas în urma.
2 Căcĭ făgăduinţă avem negreşit, dupĕ
cum şi aceia; dar cuvintul ce fu auzit
nu le folosi, fiind că n'a fost amestecat
cu credinţă la cei care auzira. 3 Căcĭ
intram în rĕpaus cei care am crezut,
dupĕ cum a zis: „Cum am jurat în
mâniea mea: nu vor intra în repausul
meu", deşi lucrurile erau făcute de la
întemeerea lumii. 4 Pentru ca a zis
unde va despre *zioa* a şaptea astfel:
„Şi s'a repausat Dumnezeu în zioa a
şaptea de toate lucrurile lui." 5 Şi
în acest *loc* iarăşi: „Nu vor intra în
repausul meu."
6 Decĭ fiind că rĕmâne ânchĕ să
între unii într'ênsul, şi cei mai d'inainte
care avura fagaduinţă n'au intrat pentru neascultare, 7 Iar hotaraşte o zi
„astăzĭ", zicênd în David dupĕ atâta
timp, cum s'a spus mai 'nainte: „Astăzi
daca veţĭ fi auzit glasul lui, nu învîrtoşaţĭ inimile voastre." 8 Cacĭ daca
Iisus 'i ar fi dus la rĕpaus, n'ar vorbi
Dumnezeu dupĕ acestea de altă zi.
9 Deci dar rĕmâne ânchĕ rĕpaus de
sâmbetă pentru poporul lui Dumnezeu.
10 Cacĭ cine a intrat în rĕpausul lui,
acela s'a şi repausat de lucrurile sale,
dupĕ cum Dumnezeu de ale lui.
11 Sa ne sîrguim dar ca sa intrăm
în acel rĕpaus, ca nimenea sa nu cada
în aceeaşi pilda a neascultarii.
12 Pentru că viu este cuvîntul lui
Dumnezeu şi lucrător şi mai tăietor
decât ori ce spada cu doĕ tăişuri şi
patrunzênd pênĕ desparte suflet şi spirit, rosturi şi măduve, şi judecator
al gândirilor şi al gândurilor inimei;
13 Şi nu este faptura ascunsa înaintea
lui, chiar toate *sûnt* goale şi descoperite ochilor lui, catre care avem cuvîntul.
14 Deci avênd archiereu mare care
strabatu cerurile, pe Iisus Fiul lui
Dumnezeu, să ţinem cu tarie marturisirea. 15 Pentru ca nu avem archiereu care nu poate suferi impreuna la
slabiciunile noastre, dar *archiereu* ispitit fiind în toate potrivit asemenarii
noastre, afară de pĕcat. 16 Decı să
ne apropiem cu încredere de tronul
darului, ca să luam milă şi să aflăm
dar spre ajutor la timp cuvenit.

Christos este archiereu în vecĭ, preot ca Melchisedec. Pentru cei mari este trebuinţa de hrana tare, pentru cei micĭ de lapte.

5 Pentru că orĭ ce archiereu, fiind
luat dintre oameni, este pus pentru
oameni în cele catre Dumnezeu, ca să
aducă daruri şi jertfe pentru pĕcate,
2 Putênd fi îngaduitor către cei neştiutori şi ratacitorĭ, fiind că şi el
ênsuşĭ este împresurat de slabiciune,
3 Şi pentru aceasta dator este, dupĕ
cum *aduce* pentru popor, aşa şi pentru
sine să aducă pentru pecate.
4 Şi nimenea nu 'şi iea sieşĭ cinstea
aceasta, ci chemat fiind de Dumnezeu, dupĕ cum şi Aaron. 5 Astfel şi
Christos nu sĕ mari pe sine ênsuşi ca
sa fie facut archiereu, ci cel care vorbi către dênsul: „Fiul meu eştı tu, eu
azi te am nascut;" 6 Dupe cum şi
în alt loc zice: „Tu eşti preot în veac
dupĕ rînduiala lui Melchisedec."
7 Care în zilele trupului sĕu, fiind
că aduse cererĭ şi rugăciuni stăruitoare
cu strigăt tare şi lacramĭ către acela
care putea sa 'l scape din moarte, şi
ascultat fiind pentru temerea sa de
Dumnezeu, 8 Deşi Fiu fiind, învaţă
ascultare din cele ce patimi, 9 Şi
desĕvîrşit fiind sĕ făcu tuturor care
asculta de dênsul pricinuitor de mântuire vecinică, 10 Numit fiind de
Dumnezeu archiereu dupĕ rînduiala
lui Melchisedec.
11 Despre care avem mult să vorbim şi cu anevoe sa spunem lămurit,
fiind ca v'aţi facut întarzietorĭ cu auzurile. 12 Caci voi trebuind chiar să
fiţi învaţători de mult timp, iaraşĭ
aveţĭ trebuinţa ca cineva sa vĕ înveţe
cele d'inteiu începuturi ale cuvintelor
lui Dumnezeu, şi v'aţi facut avênd
trebuinţă de lapte, nu de hrană tare.
13 Pentru că cine sĕ împartaşeşte numai din lapte este neştiutor de cuvîntul de dreptate, caci este copil; 14 Iar
hrana tare este a celor desĕvîrşiţi, care
prin depriudere au simţurile destoinice
spre deosibirea binelui şi a reului.

Feresce te de a te abate de la credinţa.

6 De aceea lăsând învaţătura începĕtoare despre Christos sa înaintam
cu sîrguinţă spre desĕvîrşire, ne punênd
voĭ iaraşĭ temelie cu pocăinţa de lu-

crurĭ moarte, şi cu credinţă în Dum-
nezeu, 2 Cu învaţătura despre bote-
zurĭ, şi punerea mâĭnilor, şi învierea
morţilor, şi judecata vecınică. 3 Şi
aceasta o vom face, numaı daca Dum-
nezeu dă voe.

4 Căcĭ este cu neputinţă pe cei
care au fost luminaţĭ odată şi au gu-
stat darul ceresc şi s'au făcut partaşĭ
ai spiritului sânt 5 Şi au gustat cu-
vîntul bun al lui Dumnezeu şi puterile
veacului viitor,

6 Şi care au căzut, a 'i înoi iarăşĭ
spre pocăinţă, fiind că ei rĕstignesc din
nou loruşĭ pe Fiul lui Dumnezeu şi 'l
dau de pildă. 7 Pentru că pamêntul,
care a bĕut ploaea ce vine adesea
peste dênsul şi care naşte verdeaţa fo-
lositoare acelora pentru care şi este
lucrat, ĭea parte la binecuvîntare de
la Dumnezeu; 8 Iar făcênd spinĭ şi
pălămida nu este găsit bun şi a proape
de blestem *este*, sfîrşitul luĭ este spre
ardere.

Îndemnare să rĕmânem statornicĭ şi să avem încredere în făgăduinţĭ.

9 Dar sûntem încredinţaţĭ despre
voĭ, iubiţilor, de maĭ bune lucrurĭ şi
care ţin de mântuire, şi daca vorbim
astfel. 10 Căcĭ Dumnezeu nu este
nedrept ca să uite lucrul vostru şi
iubirea pe care aţĭ arătat o pentru nu-
mele lui, prin aceea că aţĭ slujit sân-
ţilor şi slujiţĭ. 11 Dorim dar ca fie
care dintre voĭ să arate aceeaşĭ rîvnă
pentru încrederea deplina a nădejdiĭ
pênĕ la sfîrşit, 12 Ca să nu fiţĭ în-
târzietorĭ, dar următorĭ ai celor care
prin credinţă şi îndelungă rabdare mo-
ştenesc făgăduinţile.

13 Căcĭ Dumnezeu când a dat fă-
găduinţă lui Abraam, fiind că nu avea
sa jure pe nimenea maĭ mare, jurâ pe
sine, 14 Zicênd: „cu adevĕrat bine-
cuvîutând te voĭ binecuvînta şi îmul-
ţind te voĭ îmulţi;“ 15 Şi astfel, fiind
că avu îndelungă răbdare, dobîndi fa-
găduinţa.

16 Pentru ca oameni jură pe cel
care este maı mare, şi juramêntul le
este sfîrşit spre statornicire a orĭ carui
cuvînt de împrotivire; 17 In aceasta
Dumnezeu, voind să arate maĭ mult
moştenitorilor făgaduinţei nestrămuta-
rea hotarîriĭ lui, mijloci prin juramênt,
18 Ca prin doĕ fapte nestrămutate, în
care este cu neputinţă ca Dumnezeu
să fi minţit, să avem îndemnare puter-
nica noĭ care am scăpat ca să ţinem
cu tarie nădejdea pusă înainte, 19 Pe
care o avem ca ancoră neclintită şi
temeĭnica a sufletului şi intrând înăun-
trul catapetasmei, 20 Unde a intrat
pentru noĭ Iisus, ca înainte mergĕtor,
fiind făcut dupĕ rînduiala lui Melchi-
sedec archiereu în veac.

Melchisedec este maĭ mare decât Abraam şi Leviţi. Christos este archiereul nostru desĕvîrşit în veac.

7 Căcĭ acest Melchisedec împĕratul
Salemului, preotul lui Dumnezeu,
celui prea Inalt, care întîmpinâ pe
Abraam întorcêndu se *acesta* de la
tăierea împĕraţilor şi 'l binecuvîntâ,
2 Căruia şi zecĭuială din toate 'i îm-
părţi Abraam, însemnează maĭ 'ntêiu
împĕratul dreptăţiĭ, iar apoĭ şi împĕ-
ratul Salemului, care este împĕrat al
păciĭ, 3 Fără tată, fără muma, fără
istorisire de neam, ne avênd nicĭ în-
ceput al zilelor nicĭ sfîrşit al vieţei,
dar cu totul asemĕnat fiind Fiului lui
Dumnezeu, rĕmâne preot pururea.

4 Vedeţĭ dar cât de mare este ace-
sta, caruia chiar zecĭuială 'i dete A-
braam din cele maĭ bune, el patriar-
chul! 5 Şi într'adevĕr cei din fii lui
Levi care primesc preoţiea au potrivit
legiĭ poruncă ca sa ĭea zecĭuială de la
popor, adecă de la fraţi lor, măcar că
şi aceştia au eşit din coapsa lui A-
braam; 6 Iar cel care nu 'şi trage
neamul dintr'ênşi a luat zecıuală de
la Abraam, şi a binecuvîntat pe cel
care are fagaduinţile. 7 Făra vre un
cuvînt de împrotivire dar, cel mic este
binecuvîntat de cel mare. 8 Şi aci
oameni muritorĭ ĭeau zecıuelĭ, iar acolo
unul care este dovedit că trăĭeşte *luâ
zecĭuială.* 9 Şi cum am ḑice, prin
Abraam a dat zecıuială şi Levi care
ĭea zecĭuelĭ; 10 Pentru că era ânchĕ
în coapsa tatălui sĕu, când 'l întim-
pinâ Melchisedec.

11 Decĭ dar, daca era desĕvîrşire
prin preoţiea levitică, — pentru că po-
porul pe temeiul ei a primit legea —,
ce trebuinţă maĭ era ca dupĕ rînduiala
lui Melchisedec sa se ridice un altfel
de preot şi nu sĕ zice *preot* dupĕ rîn-
duiala lui Aaron? 12 Preoţiea dar
fiind schimbată, este de neapărată tre-
buinţă să se facă şi o schîmbare a
legiĭ. 13 Căcĭ acela, cu privire la
care sûnt zise acestea, s'a împărtişit
de o altfel de seminţie, de la care ni-
menea n'a slujit altarului; 14 Pen-
tru că este foarte învederat că din
Iuda a rĕsărit Domnul nostru, cu pri-
vire la care seminţie Moise nu zise

nimic despre preoţı. 15 Şi ânchĕ cu
mult maı cunoscut este, daca dupĕ ase-
mĕnarea lui Melchisedec sĕ ridică un
altfel de preot, 16 Care s'a făcut nu
dupĕ legea unei poruncĭ trupeştĭ, ci
dupĕ puterea unei vieţı neperitoare.
17 Cacĭ este dovedit că „tu eştĭ preot
în veac dupĕ rînduiala lui Melchi-
sedec".

18 Pentru că o desfiinţare a unei
poruncĭ ce a fost maĭ 'nainte se face
din pricina slabiciuniĭ şi a nefolosului
ei, 19 — Cacĭ legea n'a desĕvîrşit
nimic — şi sĕ face o intrare peste
dênsa a unei nădejdĭ maĭ bune, prin
care ne apropiem de Dumnezeu.

20 Şi întru cât *s'a făcut preot* nu
fară sĕvîrşire de jurament, — pentru
că aceia au fost facuţĭ preoţĭ fară sĕ-
vîrşire de jurament, 21 Iar el cu sĕ-
vîrşire de jurament *a fost făcut preot*
prin cel care zice către dênsul: „Jurat
a Domnul şi nu se va cai; tu eştı
preot în veac" *dupĕ rînduiala lui Mel-
chisedec.* — 22 Intru atât s'a făcut
Iisus chezaş al unui maĭ bun Aşeză-
mênt.

23 Şi aceia într'adevĕr au fost maĭ
mulţĭ facuţĭ preoţĭ pentru aceea că
sûnt împedicaţı prin moarte ca sa rĕ-
mână; 24 Dar el pentru aceea ca
rĕmâne în veac are preoţiea nestramu-
tata; 25 De aceea poate şi să mân-
tuiască cu desĕvîrşire pe cei care sĕ
apropie printr'ênsul de Dumnezeu,
fiind totdauna viu spre a mijloci pen-
tru dênşi.

26 Cacĭ astfel de archiereu sĕ cu-
venia pentru noĭ, curat, fără rĕutate,
făra pata, deosebit de pĕcatoşĭ, şi fiind
maı sus decât cerurile, 27 Care nu
are în fie care zi neapărata trebuinţa
sa aduca, ca archierei, jertfe maı
'ntêiu pentru pĕcatele sale, apoĭ pen-
tru ale poporuluĭ; cacĭ a facut aceasta
odată pentru totdauna aducêndu se
jertfa pe sine ênsuşĭ. 28 Căcĭ legea
pune archiereĭ oamenĭ care au slăbi-
ciune, iar cuvîntul jurământului sĕvîr-
şit care fu în urma legiĭ *pune* pe Fiul
desĕvîrşit în veac.

*Archiereul nostru ceresc este mijlocito-
rul unui nou Aşezamênt mult maĭ bun
decât cel vechiu.*

8 Iar vîrf la cele ce zicem *este*: avem
astfel de archiereu, care s'a aşezat
d'a dreapta tronului maririı în cerurı
2 Ca preot jertfitor al santuarului *ade-
vĕrat* şi al cortului adevĕrat pe care
'l a înfipt Domnul, *ıar* nu om.
3 Cacı orı care archiereu este pus
ca sa aduca darurĭ şi jertfe, de aceea
era de neaparata trebuinţa ca şi acesta
sa fi avut ceva ce să aducă. 4 Daca
dar ar fi pe pamênt, nicĭ n'ar fi preot,
fiind că sûnt cei care aduc potrivit
legiı darurile, 5 Ca uni care slujesc
unei închipuiturĭ şi unei umbre a san-
tuarului ceresc, dupĕ cum a primit
dumnezeească porunca Moise când era
sa înfiinţeze cortul, cacĭ zice: „Ĭea
seama, veı face toate potrivit chipului
ce 'ţi a fost arătat pe muntele" *Sınai*;
6 Acum ânsĕ a dobîndit slujbă preo-
ţească maĭ deosebită cu cât este şi
mijlocitor al unui Aşezamênt maĭ bun,
ca unul care este legiuit pe temeiul
fagăduinţilor maĭ bune.

7 Pentru că daca acela întêiul *Aşe-
zămênt* era desĕvîrşit, nu sĕ căuta loc
pentru al doilea. 8 Dar mustrându
'i zice: „Iată vin zile, zice Domnul, şi
voĭ alcătui un nou Aşezamênt faţa de
casa lui Israel şi faţă de casa lui Iuda,
9 Nu ca Aşezamêntul pe care îl făcui
părinţilor lor, în zioa când 'i am apu-
cat de mână ca să 'i scot din pamên-
tul Egiptului, că ei nu stăruiră în Aşe-
zamêntul meu, *de aceea* şi eu nepasa-
tor am fost de dênşi", zice Domnul,
10 Ca acesta este Aşezamêntul pe care
'l voĭ întocmi casei lui Israel. Dupĕ
acele zile, zice Domnul, punênd legile
mele în gândul lor, şi pe inima lor le
voĭ înscrie şi voĭ fi lor Dumnezeu, şi
ei 'mi vor fi popor. 11 Şi n'au sa
maĭ înveţe fie care pe cetaţeanul sĕu.
şi fie care pe fratele sĕu zicênd: cu-
noaşte pe Domnul. Ca toţı mĕ vor cu-
noaşte de la mic pênĕ la mare ai lor.
12 Ca voĭ fi milostiv la nedreptaţile
lor, şi nu 'mi voĭ maĭ aduce aminte de
pecatele lor *şi de făradelegile lor.*"

13 Prin aceea că zice un „Nou"
Aşezamênt a învechit pe Intêiul *Aşeza-
mênt*; iar ce este învechit şi batrîn
este aproape de perire.

*Deosebirea între santuarul pamêntesc şi
cel ceresc. Ispăşirea dupĕ legea lui Moise
nu este desĕvîrşitoare; dar ispaşirea fa-
cută de Christos este desevîrşitoare.*

9 Într'adevĕr avea şi întêiul *Aşeză-
mênt* hotarirĭ pentru slujba dumne-
zeească şi santuarul pămêntesc. 2 Ca-
cĭ fu întocmit un cort întêiul, în care
sĕ afla sfesnicul şi masa şi punerea
înainte a pâinilor, care *cort* sĕ cheamă
loc sânt. 3 Iar dupĕ a doa catape-
tasma *fu întocmit* un cort care sĕ
cheama *loc* prea sânt, 4 Avênd tă-

mâetoare de aur şi chivotul Aşĕză-
mêntului ferecat peste tot cu aur, în
care era un vas de aur avênd mană,
şi toeagul lui Aaron care odrăslise şi
tablele Aşĕzămêntului, 5 Iar d'asu-
pra lui Cherubimi mărirıĭ umbrind
ispasitorul; despre acestea nu este acum
de vorbit cu deamĕnuntul.
6 Astfel fiind întocmite acestea,
preoţi intră totdauna în întêiul cort sĕ-
vîrşind slujbele dumnezeeştĭ, 7 Iar
în al doilea odată pe an numaĭ archie-
reul, nu fără sînge pe care 'l aduce
pentru sine şi pentru ale poporului
greşălĭ din neştiinţă, 8 Invederând
spiritul sânt aceasta: că calea *locului*
celui prea sânt să nu fie ânchĕ arătată,
pe cât timp maĭ stă întêiul cort, 9 Ca
unul care este o asemănare faţă de
timpul de acum, potrivit căruia *cort*
sĕ aduc darurĭ şi jertfe ce nu pot de-
sĕvîrşi în ştiinţa de sine pe cel care
face slujbă dumnezeească, 10 Fiind
pe lângă mâncrăĭ şi bĕuturĭ şi felurite
spalărĭ, numaĭ întocmirĭ ale trupului
puse pênĕ la timp de îndreptare.
11 Iar Christos, venit archiereu al
bunurilor viitoare, prin cortul maĭ mare
şi maĭ desĕvîrşit, nu făcut de mână,
adecă nu al acestei fĕpturĭ, 12 Nicĭ
prin sînge de ţapĭ şi viţeĭ, dar prin
sîngele sĕu intrâ odată pentru tot-
dauna în *locul* cel prea sânt, dupĕ ce
dobîndi rĕscumpĕrare vecĭnică. 13 Că-
cĭ daca sîngele de ţapĭ şi de taurĭ şi
a junicei cenuşă, ce stropeşte pe cei
spurcaţĭ, sânţeşte spre curăţirea tru-
pului, 14 Cu cât maĭ mult sîngele
lui Christos, care prin spirit vecĭnic sĕ
aduse pe sine desĕvîrşit lui Dumnezeu,
va curăţi cunoştinţa de sinevĕ a voa-
stră de lucrurĭ moarte, ca să slujiţĭ
viului Dumnezeu.
15 Şi pentru aceasta este mijlocitor
al unui Aşĕzămênt nou, ca prin aceea
că sĕ făcu moarte spre rĕscumpĕrare
de abaterile de sub întêiul Aşĕzămênt,
să ĭea cei chemaţĭ fagăduinţa moşte-
nirıĭ vecınice. 16 Căcĭ unde este
dieată, este de neapărată trebuinţă ca
să fie moartea celui care face dieată;
17 Pentru că o dieată este temeinică
la cei morţĭ, fiind că nicĭ odată nu are
tarie când trăieşte cel care face dieata.
18 De aceea, nicĭ întêiul *Aşezămênt* n'a
fost sĕrbătorit fără sînge.
19 Căcĭ, dupĕ ce fie care poruncă
potrivit legiĭ fu spusă de Moise la tot
poporul, dupĕ ce luâ sîngele viţeilor şi
al ţapilor cu apă şi lâna boită roşu şi
isop, stropi atât cartea ênsăşĭ cât şi
tot poporul, 20 Zicênd: „acesta este
sîngele Aşĕzamêntului pe care 'l a po-
runcit voĕ Dumnezeu.“ 21 Şi stropi
asemenea cu sînge cortul şi toate va-
sele pentru slujba dumnezeească. 22 Şi
aproape toate sûnt prin sînge curăţite
potrivit legiĭ, şi fară vĕrsare de sînge
nu sĕ face ertare. 23 Decĭ este în-
tr'adevĕr de neapărată trebuinţă ca în-
chipuitura celui ce este în cerurĭ să
fie curăţită prin acestea, iar ênsuşĭ
cerescul *santuar să fie serbătorit* prin
maĭ bune jertfe decât acestea.
24 Pentru că Christos intrâ nu în
locul cel prea sânt facut de mâinĭ, în-
chipuitură a celui adevĕrat, ci chiar în
cer, ca să se înfăţişeze acum pentru noı
înaintea feţei lui Dumnezeu; 25 Nicĭ
nu intrâ în cer ca să se aducă de maĭ
multe orĭ jertfă pe sine ênsuşĭ. dupĕ
cum intrâ archiereul în fie care an cu
sînge strein în *locul* cel prea sânt,
26 Fiind că altfel trebuia ca el să fi
pătimit de maĭ multe orĭ de la înte-
meerea lumiĭ; acum dar la sfîrşitul
veacurilor s'a arătat o singură data
spre desfiinţarea pĕcatului prin jert-
firea sa. 27 Şi întru cât este hotărît
oamenilor să moară, o singură data,
iar dupĕ aceea judecată, 28 Astfel
şi Christosul, fiind o singură dată adus
jertfa ca să înlăture pĕcatele multora,
de a doa oară fără pĕcat sĕ va arăta
celor care cu staruinţă 'l aşteaptă spre
mântuire.

Legea este umbra Aşĕzămêntului nou. Jertfele ispăsitoare ale legiĭ şi adevĕrata jertfă ispăsitoare a lui Christos. Jertfele sûnt desfiinţate. Mare este pedeapsa celor care sĕ abat de la învăţătura evangheliĭ. Lauda credinţei statornice.

10 Pentru că legea avênd o umbră
a bunurilor viitoare, nu ênsăşĭ
icoana lucrurilor, nu poate nicĭ o data
prin aceleaşĭ jertfe în fie care an, pe
care le aduc neîncetat, să desĕvîrşiască
pe cei care sĕ apropie; 2 Căcĭ n'ar
fi încetat oare jertfele aduse, pentru
aceea ca cei care fac slujbă dumne-
zeească, curaţiţĭ fiind odata, nu maĭ au
nicı o cunoştinţă de pĕcate? 3 Dar
într'ênsele este în fie care an o adu-
cere aminte de pĕcate.
4 Pentru că este cu neputinţă ca
sînge de taurĭ şi de ţapĭ să înlăture pĕ-
cate. 5 De aceea intrând în lume zice:
„Jertfă şi prinos n'ai voit, dar corp
'mi ai întocmit, 6 Arderĭdetot şi *jertfe*
pentru pĕcat n'ai binevoit; 7 Atuncĭ

am zis: iată eu vin, — în volumul
cărţiĭ este scris pentru mine — ca să
fac voea ta, Dumnezeule!" 8 Zicênd
maĭ sus că „jertfe şi prinoase şi arde-
rĭdetot şi *jertfe* pentru păcate n'ai voit,
nicĭ n'ai binevoit", — ca unele ce sûnt
aduse potrivit legiĭ — 9 Atuncĭ a
zis: „iata eu vin ca să fac voinţa ta.
Desfiinţează *dar* ce este *zis* întêiu ca
să statorniciască ce este *zis* a doa
oară; 10 In care voinţă sûntem sân-
ţiţı odată pentru totdauna prin prino-
sul corpului lui Iisus Christos.

11 Şi într'adevĕr orĭ care preot stă
liturghisind în fie care zi şi aducênd
de maĭ multe orĭ aceleaşĭ jertfe, ca
unele care nu pot nicĭ odata să înlă-
ture cu totul pĕcate; 12 Acesta însĕ,
după ce aduse o singură jertfă pentru
pĕcate, se aşeză pentru totdauna d'a
dreapta lui Dumnezeu, 13 Aşteptând
de acum pênĕ ce vor fi puşĭ vrăjmaşi
sĕĭ scaun al picĭoarelor sale. 14 Cacĭ
printr'un singur prinos a desĕvîrşit
pentru totdauna pe cei care sûnt sân-
ţiţĭ.

15 Dar şi spiritul sânt ne dă do-
vadă; căcĭ după ce a zis: 16 „Ace-
sta este Aşezământul pe care 'l voĭ
alcatui faţa de dênşi după acele zile,
zice Domnul: dând legile mele în ini-
mile lor, le voĭ scrie şi în gândul lor,
17 Şi de pĕcatele lor şi de fărădele-
gile lor nu 'mi voĭ maĭ aduce aminte."
18 Unde este dar ertare a acestora, nu
maĭ *este* jertfa pentru pĕcate.

Mărirea noului aşezămînt, ne îndémnă să fim statornicĭ în credinţă şi în mărturisire.

19 Decĭ, fraţilor, avênd în sîngele
lui Iisus încredere temeinică spre in-
trarea în *locul* cel prea sânt, 20 Pe
care *intrare* o deschise pentru noĭ ca
o cale noă şi vie prin catapetasma,
adecă prin trupul lui, 21 Şi *avênd*
mare preot peste casa lui Dumnezeu,
22 Sa ne apropiem cu inimă adevĕrată,
în desĕvîrşita cunoştinţa de credinţa,
fiind că sûntem curăţiţĭ în inimile
noastre de ştiinţă rea de noĭ ênşine;
23 Şi, fiind ca sûntem spalaţĭ pe corp
cu apă curata, sa ţinem cu tarie mar-
turisirea statornică a nadejdiı noastre,
cacĭ credincios este cel care fagadui,
24 Şi să îndreptam luarea aminte unı
asupra altora spre întraripare de iubire
şi lucrurĭ bune, 25 Ne părăsind adu-
narea noastră, după cum au uni obi
ceiu, cĭ îndemnându *ne* şi cu atât maı
mult cu cât vedeţĭ zioa apropiindu se.
26 Căcĭ daca noĭ de bună voe pĕ-
cătuim, după ce am luat cunoştinţa
adevĕrului, nu maĭ rĕmânc jertfă pen-
tru pĕcate, 27 Dar *remâne* o înfri-
coşătoare aşteptare a judecăţei şi o
iuţime a focului viitor ca să mistuiască
pe împrotivitorĭ. 28 Cine a lepădat
legea lui Moise „moare" fără milă „pe
temeiul spusei a doi sau trei martorı";
29 Gândiţĭ, de cât maĭ rea pedeapsa
va fi învrednicit cel care a călcat în
picĭoare pe Fiul lui Dumnezeu şi a so-
cotit de necurat al Aşezamêntului sînge
în care fu sânţit, şi a întimpinat cu
despreţ spiritul darului. 30 Pentru
că cunoaştem pe cel care a zis: „a
mea este rĕsbunarea, eu voĭ rĕsplăti,"
şi iar: „Domnul va judeca pe poporul
sĕu." 31 Infricoşător este a cădea în
mânile viului Dumnezeu.

32 Aduceţi vĕ dar aminte de zilele
de maĭ nainte, în care după ce aţĭ fost
luminaţĭ aţĭ răbdat o mare luptă de
suferinţe, 33 Pe de o parte prin mu-
strărĭ şi strimtorărĭ fiind puşĭ spre pri-
velişte, iar pe de alta făcêndu vĕ
părtaşĭ ai celor care sĕ aflau astfel.
34 Pentru că aţĭ suferit împreună atât
cu cei închişı, cât şi rapirea averiĭ
voastre aţĭ primit o cu bucurie, cu-
noscênd ca aveţı pentru voĭ o avere
maĭ bună şi stătatoare. 35 Decı nu
daţı la o parte îndrasniala voastră, ce
are negreşit rĕsplătire mare.

36 Căcĭ aveţĭ trebuinţă de răbdare
ca, după ce aţĭ facut voea lui Dum-
nezeu, sa luaţĭ cu sine vĕ făgăduinţa.
37 Pentru că puţin timp maĭ este,
foarte puţin, „cel care este să vie va
veni şi nu va întârzia; 38 Şi cel
drept al meu va fi viu prin credinţa,
şi daca din sfeală sĕ va fi dat la o
parte, sufletul meu nu binevoeşte în-
tr'ênsul". 39 Dar noĭ nu sûntem ai
sfielei spre peire, ci ai credinţei spre
dobîndirea sufletului.

Credinţa şi roadele ei dovedite de cei de maĭ 'nainte.

11 Iar credinţa este încredere te-
meinica despre cele ce sûnt nă-
dăjduite, dovada dobîndita despre lu-
crurile ce nu sûnt vĕzute. 2 Cacı în
aceasta avură dovada bătrînı.

3 Prin credinţă pricepem că veacu-
rile au fost întocmite prin cuvîntul lui
Dumnezeu, ca ceea ce este vĕzut să
nu fie facut din cele ce sĕ arată.

4 Abel credinţă avênd aduse lui
Dumnezeu maı bună jertfa decât Cain,
prin care *credinţa* primi dovadă că

este drept, dând Dumnezeu mărturie
la darurile lui, şi printr'ênsa vorbeşte
ânchĕ, deşi a murit.
5 Pentru *a sa* credinţă Enoch fu
stramutat ca să nu vază moartea, şi
„nu fu aflat pentru că Dumnezeu îl
stramutase". Cacĭ maĭ 'nainte de stră-
mutarea sa a fost dovedit că placuse
lui Dumnezeu. 6 Fără credinţă dar
nu este cu putinţă a placea *lui Dum-
nezeu*; pentru ca cel care sĕ apropie
de Dumnezeu trebue sa crează că este
şi ca sĕ face rĕsplatitor celor care 'l
caută.
7 Noe, dupĕ ce fu înştiinţat de
Dumnezeu despre cele ce nu erau ân-
chĕ vĕzute, credinţa avênd făcu cu
luare aminte o corabie pentru scapa-
rea casei sale, prin care *credinţă* osîn-
di lumea, şi sĕ facu moştenitor al în-
dreptaţiriĭ potrivit credinţei.
8 Pentru *a sa* credinţă Abraam
chemat fiind se supuse ca să easa la
locul pe care avea sa 'l iea în mo-
ştenire, şi eşi neştiind încotro merge.
9 Credinţă avênd stătu vremelnic în
pamêntul fagăduinţei ca *în pamênt*
strein, locuind în corturĭ, cu Isaac şi
Iacob, împreună moştenitori aceleeaşi
făgăduinţi; 10 Pentru că aşteptâ ce-
tatea ce are temeliĭ, al cărei meşter şi
întemeetor este Dumnezeu.
11 Şi chiar Sara credinţă avênd
primi putere spre întemeere de urmaşi
şi afara din timpul cuvenit al vêrstei,
fiind că socoti credincios pe cel care
făgădui. 12 Pentru aceea şi de la
unul, şi ânchĕ amorţit fiind, fură nă-
scuţĭ în mulţime ca stelele cerului şi
ca nisipul cel nenumĕrat ce este pe
ţĕrmul măriĭ.
13 Potrivit credinţei au murit ace-
ştia toţĭ, ne luând cu sine fagaduin-
ţile, ci de departe vĕzêndu le şi zicênd
bun venit, şi mărturisind că streinĭ şi
trecĕtorĭ sûnt pe pământ, 14 Pentru
ca cei care zic unele ca acestea arata
ca caută cu staruinţa o patrie. 15 Şi
într'adevĕr, daca aveau în minte pe
aceea din care eşira, aveau timp ca să
se întoarca; 16 Dar acum doresc mai
buna, adecă cereasca. Pentru aceea
Dumnezeu nu sĕ ruşineaza de dênşi ca
sa fie numit Dumnezeul lor; căcĭ le a
gatit cetate.
17 Abraam avênd credinţa a adus
jertfa pe Isaac, când fu încercat, şi *el*
care primi în sine fagăduinţile aducea
jertfa pe unicul nascut, 18 *El* catre
care fu zis ca „în Isaac 'ţi se va nu-
mi urmaş", 19 Gândind în sine ca
puternic este Dumnezeu a scula şi
dintre morţĭ; de accea îl luâ cu sine
şi din punerea în primejdie.
20 Credinţa avênd despre cele vii-
toare binecuvîntă Isaac pe Iacob şi pe
Esau.
21 Credinţă avênd Iacob binecu-
vîntă, când era să moară, pe fie care
dintre fii lui Iosef şi „sĕ rugâ *rezimat*
pe vîrful toeagului sĕu".
22 Credinţa avênd Iosef facu, pe
când era să se sfîrşiască, aducere
aminte despre eşirea fiilor lui Israel şi
dete poruncă în privintor oaselor sale.
23 Credinţa fiind, Moise dupĕ ce fu
născut a fost ascuns trei luni de către
părinţi lui, pentru ca 'l au vĕzut copil
plăcut şi nu sĕ temură de porunca îm-
pĕratului.
24 Credinţă avênd Moise nu primi,
când fu mare, ca să fie numit fiul unei
fiice a lui Farao, 25 Alegênd maĭ
bine să sufere rĕul în acelaşĭ timp cu
poporul lui Dumnezeu, decât să aibe o
placere trecĕtoare a pĕcatului, 26 So-
cotind înfruntarea lui Christos drept
maĭ mare bogaţie, decât comorile Egip-
tului; pentru ca 'şi îndrepta privirea
la rĕsplatire.
27 Credinţă avênd părasi Egiptul,
ne temêndu se de mâniea împeratului;
pentru că starui cu statornicie ca ză-
rind pe cel care nu este zărit.
28 Credinţă avênd a rînduit Paştele
şi stropirea sîngeluĭ, ca perzĕtorul ce-
lor întêiu nascuţĭ să nu atinga pe
ai lor.
29 Credinţă avênd trecură prin ma-
rea roşie ca pe pământ uscat, pe când
Egipteni, facênd încercare cu ea, fură
înghiţiţĭ.
30 Credinţă fiind zidurile Iericho-
nului cazură, dupĕ ce fură încunjurate
şapte zile.
31 Credinţă avênd Raab desfrânata
nu peri împreună cu cei neascultatorĭ,
fiind ca primise cu pace pe iscoditori
poporului.
32 Şi ce maĭ zic ânchĕ? Cacĭ tim-
pul nu 'mi va ajunge spunênd despre
Ghedeon, Barac, Samson, Ieftai, David
şi Samuel şi despre profeţĭ, 33 Care
în puterea credinţei biruiră împĕraţiĭ,
facură dreptate, dobîndira făgaduinţi,
astupara gurĭ de leĭ, 34 Stinsera pu-
tere de foc, scapară de ascuţişuri de
spada, sĕ împuternicira din slabiciune,
se facura tari în rĕsboiu, înfrânseră
tabere de streini; 35 Femeĭ primiră
prin înviere pe morţi lor; iar alţĭ în-
tinşi pe roată fura chinuiţĭ ne primind

scăparea, pentru ca să dobîndiască
mai bună înviere; 36 Iar alţi sufe-
riră batjocorirî şi biciuri, ba ânchĕ
legaturi şi închisoare; 37 Fură ucişi
cu petre, fura ispitiţi, fură herăstruiţi,
muriră de moarte cu spada, umblară
încoacĭ şi încolo *îmbrăcaţĭ* în peĭ de
oae, în peĭ de capră, în lipsă fiind,
apăsaţĭ, suferind reul, 38 *Ei*, de care
lumea nu era vrednică, rătaciră în
pustiĭ şi în munţĭ şi în peşterĭ şi în
crapăturile pămêntului.
39 Şi aceştia toţĭ, deşi primiră în
puterea credinţei lor bună dovada, nu
luară cu sine făgaduinţă, 40 Rîn-
duind maĭ 'nainte Dumnezeu ceva maĭ
bun pentru noĭ, ca să nu fie ei desĕ-
vîrşiţi fară noĭ.

Christos este începĕtorul şi desĕvîrşitorul credinţei. Dumnezeu înţelepţeşte prin suferinţe pe fii sĕi.

12 De aceea şi noĭ, fiind că avem
împrejurul nostru un aşa de mare
nor de martorĭ, lepădând orĭ ce greu-
tate şi pĕcatul ce lesne împresoară, să
alergam cu stăruinţa în lupta ce ne
sta înainte, 2 Indreptând privirea la
începĕtorul şi desĕvîrşitorul credinţei,
Iisus, care dupĕ ce despreţui ruşinea
suferi crucea pentru bucuriea ce 'i sta
înainte, şi şade d'a dreapta tronului
lui Dumnezeu.
3 Uitaţi vĕ dar bine la cel care a
suferit în sine de la cei pĕcătoşĭ o aşa
de mare împrotivire cu vorba, pentru
ca să nu obosiţĭ, fiind în sufletele voa-
stre osteniţĭ. 4 Nu v'aţĭ împrotivit
ânchĕ pênĕ la sînge luptându vĕ îm-
protiva pĕcatului,
5 Şi aţĭ uitat de tot îndemnul care
vĕ vorbeşte ca unor fiĭ? „Fiul meu, nu
socoti drept puţin înţelepţirea de la
Domnul, nicĭ nu osteni, când eştĭ mu-
strat de dênsul; 6 Căcĭ pe care 'l
iubeşte Domnul, 'l înţelepţeşte, şi bi-
ciueşte pe orĭ care fiu pe care *dênsul*
îl primeşte la sine.“ 7 Spre înţelep-
ţire suferiţĭ, Dumnezeu se poarta cu
voĭ ca cu fiĭ; căcĭ care fiu este pe care
nu 'l înţelepţeşte tatal? 8 Iar daca
sûnteţĭ fara înţelepţire, de care toţĭ
s'au împartaşit, sûnteţĭ dar fiĭ fireşti
şi nu sûnteţĭ fiĭ *adevĕraţi*.
9 Apoĭ aveam înţelepţitorĭ pe pă-
rinţi noştri dupĕ trup şi ne sfiiam; nu
ne vom supune cu mult maĭ vîrtos
Tatalui spiritelor şi vom fi viĭ? 10 Pen-
tru că ei dupĕ a lor gasire cu cale ne
înţelepţiau pentru puţine zile, iar ace-
sta spre folosul nostru ca să ne împar-
taşim de sânţeniea lui. 11 Orĭ ce în-
ţelepţire la starea de acum nu pare
într'adevĕr că este de bucurie, ci de
întristare, dar maĭ în urmă da celor
deprinşĭ prin ea rod de pace al drep-
tăţiĭ.

Îndemnare să fim evlavioşi, avênd învedere Ierusalimul ceresc.

12 De aceea îndreptaţĭ iar mâĭnile
obosite şi genuchile slăbanogite, 13 Şi
faceţĭ urme drepte cu picĭoarele voa-
stre, ca ce este schiop sa nu sĕ abata,
ci maĭ vîrtos să fie vindecat.
14 Căutaţĭ pace cu toţĭ şi sânţirea,
fără care nimenea nu va vedea pe
Domnul, 15 Indreptând cu îngrijire
luarea aminte ca nu rĕmânênd vre unul
în urmă de la darul lui Dumnezeu, „ca
nu vre o rădacină de amăraciune cre-
scênd în sus să bântue“ şi printr'ênsa
cei mulţĭ să fie molipsiţĭ, 16 Ca *să*
nu *fie* vre un desfrânat sau vre un lu-
mesc ca Esau, care pentru o singură
mâncare dete dreptul sĕu de întêiu
născut. 17 Pentru că ştiţĭ că şi maĭ
în urmă, când dori să moşteniască bi-
necuvîntarea, nu fu luat în seamă, cacĭ
nu aflâ loc pentru schimbare de gând,
deşi cu lacrămĭ o ceru.
18 Cacĭ nu v'aţĭ apropieat de munte
ce sĕ pipăe şi aprins de foc, şi de nor
întunecos şi de întunecime şi de fur-
tună 19 Şi de sunet de trîmbiţă şi
de al cuvintelor glas, pe care auzindu
'l ei sĕ rugară ca sa nu li sĕ maĭ vor-
biască; 20 — Căcĭ nu suferiau po-
runca: chiar dobitoc daca va fi atins
muntele, va fi omorît cu petre *sau cu*
săgeată va fi străpuns; 21 Şi — ast-
fel de înfricoşătoare era arătarea! —
Moise zise: „înspaĭmântat sûnt şi tre-
mur! —“ 22 Ci v'aţĭ apropieat de
muntele Sion şi de cetatea viului Dum-
nezeu, de Ierusalemul ceresc, şi de ze-
cimĭ de miĭ de îngerĭ, 23 De adu-
nare spre sĕrbare şi de adunare de în-
têiu născuţĭ, scrişĭ în cerurĭ, şi de ju-
decător, Dumnezeul tuturor, şi de spirite
ale drepţilor desĕvîrşiţĭ, 24 Şi de
Iisus mijlocitorul Aşezamêntului de cu-
rînd şi de al stropiriĭ sînge care vor-
beşte maĭ bine decât Abel,
25 Luaţĭ seama, nu părăsiţĭ pe cel
care *vĕ* vorbeşte; caci daca aceia n'au
scapat când părasira pe cel care ro-
steşte pe pamênt cuvinte dumnezeeştĭ,
mult maĭ vîrtos noĭ nu vom scapa,
noĭ care ne întoarcem de la cel *care*
rosteşte cuvinte dumnezeeştĭ din cer,
26 Al cărui glas scudui atuncĭ pămên-

tul, iar acum făgădui zicênd: „eu voĭ
clatina ânchě o dată nu numaĭ pămên-
tul ci şi cerul.“ 27 Iar acest „ânchě
o dată“ arată schimbarea celor ce sûnt
sguduite ca a unor lucrurĭ făcute,
pentru ca să rěmâe cele ce nu sûnt
sguduite. 28 Pentru aceea, fiind că
primim impěraţie neclintită, mulţumim
prin care *mulţumire* sa slujim luĭ Dum-
nezeu cu buna plăcere, cu luare aminte
şi sfieală; 29 Căcĭ şi este Dumnezeul
nostru „foc mistuitor“.

Îndemnare spre iubire; să ne ferim de desfrânare şi de sgârcenie.

13 Iubirea frăţească să rěmâe. 2 Nu
uitaţĭ ospitalitatea, căcĭ prin ace-
asta unĭ fară sa ştie primiră oaspeţĭ
pe ângerĭ.
3 Aduceţi vě aminte de cei legaţĭ
ca legaţı împreună cu voĭ, de cei care
sufera rěul ca fiind şi voĭ ênşivě în
corp.
4 De cinste *fie* căsătoriea în toate
şi patul curat; căcĭ pe desfrânat şi pe
adulterĭ 'ĭ va judeca Dumnezeu.
5 Gândirea şi purtarea *fie* neiubi-
toare de argint, *fiţĭ* îndestulaţĭ de cele
de acum; căcĭ el ênsuşĭ a zis: „nicĭ de
cum n'am să te las, în nicĭ un chip nu
te părăsesc,“ 6 Astfel noĭ îndrăsnind
zicem: „Domnul 'mi este ajutor, nu mě
voĭ teme; ce 'mi va face omul?“

Amintire să urmăm numaı după învě-ţătoriĭ cinstiţĭ.

7 Aduceţi vě aminte de maĭ mari
voştri, ca unĭ care v'au vorbit cuvîn-
tul luĭ Dumnezeu, al căror sfîrşit al
vieţei privindu 'l de aproape urmaţĭ
credinţa lor.
8 Iisus Christos ierĭ şi azĭ acelaşĭ
este în vecĭ 9 Prin învăţăturĭ felu-
rite şi streine nu vě amagiţĭ; căcĭ este
bine ca prin dar să fie întărita inima,
nu prin mâncarĭ din care n'au avut fo-
los cei care umblă cu dênsele. 10 Avem
altar de la care n'au drept să mănânce
cei care slujesc cortului.
11 Căcĭ corpurile dobitoacelor al
căror sînge este dus pentru pěcat în
locul pre sânt prin archiereu, corpu-
rile acestora sûnt arse afară din ta-
bără. 12 Pentru aceea şi Iisus, ca sa
sânţiască prin sîngele sěu poporul, pă-
timi afară din poartă. 13 Decĭ dar
să eşim la dênsul afară din tabără, su-
ferind înfruntarea luĭ; 14 Căcĭ nu
avem aci cetate statatoare, ci căutăm cu
stăruinţă pe cea viitoare. 15 Decĭ
printr'ênsul sa aducem totdauna luĭ
Dumnezeu jertfa de laudă, adeca rod
de buze care lauda numele luĭ.
16 Nu uitaţĭ dar facerea de bine şi
împărtăşirea; căcĭ la jertfe de acestea
gaseşte Dumnezeu bună plăcere.
17 Ascultaţĭ de maĭ mari voştri şi
supuneţi vě; pentru că ei veghează
pentru sufletele voastre ca unĭ care
dau seamă, ca să facă aceasta cu bu-
curie şi nu suspinând; căcĭ aceasta vě
este nefolositor.

Îndemnărĭ finale şi salutări.

18 Rugaţi vě pentru noĭ, căcĭ so-
cotim că avem ştiinţă buna de noĭ ên-
şine, fiind ca dorim să fim bine în
toate. 19 Şi maĭ mult *vě* îndemn sa
faceţĭ aceasta, ca să fiu maı curînd
înapoieat voě.
20 Iar Dumnezeul paciĭ cel care a
scos afară dintre morţĭ pe marele pa-
stor al oilor prin sîngele unuĭ Aşeza-
mênt vecĭnic, pe Domnul nostru Iisus,
21 Să vě aducă la desěvîrşire în orĭ ce
lucru bun ca sa faceţĭ voea luĭ, lu-
crând în noĭ ce este bineplacut înain-
tea luĭ prin Iisus Christos, Luĭ *fie* mă-
rirea în vecĭ vecilor. Amin.
22 Vě îndemn însě, fraţilor, îngă-
duiţĭ cuvîntul îndemnăriĭ; căcĭ şi pe
scurt v'am scris.
23 Aflaţĭ că s'a dat drum fratelui
Timoteu, cu care vě voĭ vedea daca
vine maĭ curînd.
24 Uraţĭ bine la toţĭ maĭ mari vo-
ştri şi la toţĭ sânţi. Vě urează bine cei
din Italia. 25 Darul cu voĭ toţĭ.

EPISTOLA LUI IACOB.

Ispitele sûnt de folos. Avuţiile sûnt tre-cětoare.

1 Iacob slujitor al luĭ Dumnezeu şi al
Domnuluĭ Iisus Christos celor doě-
sprezece seminţiĭ, ce sûnt în împrăştiere
multă sănătate.
2 Fraţi mei, socotiţĭ drept orı-ce
bucurie, când veţĭ fi căzut în felurite
ispite, 3 Ştiind că încercarea voastră

în credinţă lucréză stăruinţă; 4 Iar
stăruinţa să aibe lucru deplin, ca să
fiţĭ desĕvîrşiţı şi întregı, ne avênd
lipsă de nimic.
5 Daca dar cineva dintre voĭ are
lipsă de înţelepciune, ceara de la Dum-
nezeu care dă tuturor d'adreptul şi nu
înfruntă, şi 'i sĕ va da. 6 Ceară ânsĕ
în credinţă, neîndoindu se de nimic;
pentru ca cine se îndoesce seamănă cu
valul măriĭ mişcat de vênt şi aruncat
încoacĭ şi 'ncolo. 7 Adecă să nu gân-
diască că va lua ceva de la Domnul
acel om, 8 Bărbat îndoelnic, nesta-
tornic în toate căile sale.
9 Fratele smerit laude se dar de
înălţimea lui, 10 Iar bogatul de sme-
reniea lui, că va trece ca o floare a
erbei. 11 Pentru că rĕsari soarele
împreună cu arşiţa şi „uscă earba, şi
floarea ei căzu" şi podoaba feţei ei
peri; astfel şi bogatul va peri cu în-
cetul în umbletele sale.
12 Fericit este barbatul care rabdă
ispita, că lămurit fiind va lua a vieţei
cunună, pe care a fagădui to *Domnul*
celor care 'l iubesc.

Obârşia pĕcatuiriĭ.

13 Nimenea ispitit fiind să nu zică
că sûnt ispitit de la Dumnezeu; pen-
tru că Dumnezeu este necercat de rele,
şi dênsul nu ispiteşte pe nimenea.
14 Dar fie care este ispitit, fiind tras
şi momit de a sa poftă. 15 Apoĭ
pofta după ce a zamislit naşte pĕcat,
iar pĕcatul după ce a fost desĕvîrşit
naşte moarte.
16 Nu fiţı rătaciţĭ, fraţi mei iubiţĭ.
17 Orĭ ce dare bună şi orĭ ce dar de-
sevîrşit sĕ pogoară de sus de la al
luminilor Tată, la care nu este schim-
bare sau umbra *facută* de mutare.
18 Binevoind ne a născut prin cuvînt
de adever, ca să fim noĭ o pîrgă a
fapturilor sale.

Primirea şi faptuirea dupa cuvîntul lui Dumnedeu.

19 Să ştiţı, fraţi mei iubiţĭ: orĭ ce
om fie ager la auzire, ıncet la vorbire,
încet la mânie; 20 Cacı a barbatului
mânie nu lucrează dreptatea lui Dum-
nezeu.
21 De aceea lepădând orĭ ce necu-
răţie şi prisosire de rĕutate primiţĭ cu
blândeţe cuvıntul sădit, care poate sa
mântuiască sufletele voastre.
22 Faceeţi vĕ dar împlinitorĭ ai cu-
vîntului, şi nu numaĭ auzitorĭ, înşe-
lându vĕ pe voĭ ênşivĕ. 23 Ca daca
cineva este auzitor al cuvîntului şi nu
împlinitor, acesta seamană bărbatului
care priveşte în oglinda faţa fireĭ sale;
24 Cacĭ s'a privit pe sine şi a plecat,
şi îndată a uitat ce fel era. 25 Cine
s'a uitat ânsĕ de aproape în legea de-
sĕvîrşită a stăriĭ de sine, şi a stăruit
la ea, nefăcêndu se auzitor uĭtuc, ci
îndeplinitor al lucrului, acesta va fi
fericit în îndeplinirea ei.
26 Daca gândeşte cineva a fi slu-
jitor lui Dumnezeu, neţinêndu 'şi în
frâu limba sa ci amagindu 'şi inima,
slujirea de Dumnezeu a acestuia este
deşartă. 27 Slujirea lui Dumnezeu
curata şi fără pată la Dumnezeu şi
Tatăl este aceasta: a cerceta pe orfanĭ
şi vĕduve în strimtorarea lor, a te păzi
pe tine ênsuţĭ curat faţă de lume.

Nu trebue a despreţui pe saracĭ. În iubirea către aproapele este împlinită legea.

2 Fraţi mei, să nu aveţĭ cu partinire
credinţa Domnului nostru Iisus
Christos, a măririĭ. 2 Căcı daca va
fi intrat în adunarea voastră un barbat
avênd inel de aur în deget, *îmbracat*
în veştmênt stralucitor, şı va fi intrat
şi un sarac în veştmênt soios, 3 Şi
vĕ veţı fi uitat cu luare aminte spre
cel care poartă vestmêntul cel stralu-
citor şi veţĭ fi zis: tu şăzĭ aci bine, şi
saracului 'i veţi fi zis: tu staĭ colo sau
şăzĭ la picĭoarele mele, 4 Nu v'aţĭ
îndoit oare în voĭ ênşivĕ şi v'aţĭ facut
judecătorĭ de gândirĭ rele?
5 Ascultaţĭ, fraţi mei iubiţı, oare
Dumnezeu nu 'şi a ales pe cei saracĭ
pentru lume ca să fie bogaţi şi moşte-
nitorĭ ai împĕraţiĭ, pe care a făgaduit
o celor care îl iubesc? 6 Iar voĭ aţĭ
despreţuit pe cel sarac. Oare nu bogaţi
vĕ împilează pe voĭ, şi ei vĕ târĕsc la
judecaţĭ? 7 Nu defăimează ei numele
bun care fu chemat peste voĭ? 8 Daca
într'adevĕr împliniţĭ legea împĕră-
tească: „Iubeşte pe aproapele tĕu ca
pe tine ênsuţĭ," potrivit scripturei, bine
faceţĭ. 9 Iar daca sûnteţı părtinitorĭ,
lucraţĭ pecat, mustraţı fiind de lege ca
călcatorĭ.
10 Pentru că cine va fi păzit toată
legea, dar va fi pĕcatuit într'o singură
poruncă, s'a facut vinovat de toate
poruncile. 11 Pentru ca cine a zis
„nu sĕvîrşi adulter", a zis şi „nu
omorî"; iar daca nu sĕvîrşeşti adulter,
dar omorı, te ai facut calcator de lege.
12 Astfel vorbiţĭ şi astfel faceţĭ, ca
cei care au să fie judecaţĭ prin legea

stăriĭ de sine. 13 Căcĭ judecata este
fără milă pentru cel care nu face mila;
mila sĕ mândreşte faţă de judecată.

Credinţa adeverată se dovedesce prin fapte.

14 Care este folosul, fraţi mei, daca
zice cineva că are credinţa, iar fapte
nu are? Oare credinţa 'l poate mân-
tui? 15 Daca un frate sau o sora
sûnt golı şi au lipsă de hrana trebuin-
cioasa in fie care zi, 16 Şi cineva
dintre voĭ le va fi zis: mergeţı în pace,
încălziţi vĕ şi săturaţi vĕ, dar nu le
daţı cele trebuincioase corpului, care
este folosul? 17 Astfel şi credinţa,
daca nu va fi avut fapte, moartă este
în sine. 18 Dar va zice cineva: tu
ai credinţă, şi eu am fapte; arata 'mi
credinţa ta fără fapte şi eu 'ţi voı arăta
din faptele mele credinţa. 19 Tu
crezĭ că unul este Dumnezeu? Bine
facı; şi demoni cred şi sĕ înfiorează.
20 Voeştĭ dar să cunoştĭ, omule deşărt,
că credinţa fără fapte este nelucra-
toare?

21 Abraam tatăl nostru nu fu în-
dreptaţit din fapte, fiind că aduse jertfă
pe altar pe Isaac fiul sĕu? 22 Vezı
ca credinţa lucrează împreuna cu fap-
tele lui, şi din fapte fu desĕvîrşita cre-
dinţa, 23 Şi fu împlinită scriptura
care zice: „iar Abraam crezu lui Dum-
nezeu, şi 'i se socoti spre îndreptăţire,
şi fu numit prieten al lui Dumnezeu."
24 Vedeţı că din fapte este îndrep-
tăţit omul şi nu din credinţă numaĭ.
25 Dar asemenea şi Raab desfrânata
nu fu îndreptăţita din fapte, fiind că
primi pe vestitori şi 'i scoase afară pe
alta cale? 26 Căcĭ după cum corpul
fară spirit este mort, astfel şi credinţa
fară fapte moarta este.

Cititori nu trebue să aibă învaţătorı mulţı. Cu greu este a înfrâna limba.

3 Nu fiţĭ mulţĭ învăţătorĭ, fraţi mei,
ştiind că mare osîndă vom lua.
2 Pentru că toţı mult pĕcătuim; daca
cineva nu pĕcatueşte în cuvînt, acesta
este bărbat desevîrşit, în stare să în-
frâneze şi tot corpul. 3 Daca noı dar
punem frânele în gurile cailor ca sa ni
'i supunem, ducem după noı şi tot cor-
pul lor. 4 Iata chiar vasele, deşi sûnt
aşa marĭ şi mânate de vênturĭ iuţı,
sunt duse de cârmă mică încotro ho-
tarăşte pornirea celui care îndrepteaza;
5 Astfel şi limba mic membru este şi
vorbeşte lucrurĭ marĭ. Iata ce foc, ce
pădure aprinde 6 Limba. Foc, lumea
nedreptaţii! Limba se rîndueşte între
membrele noastre, şi mânjaşte tot cor-
pul şi arde în flacare roata firei şi în
flacare este arsa de gheenă. 7 Pen-
tru ca orı ce fire de feare şi pasĕrĭ, de
târîtoare şi de veţuitoare în mare este
domolită şi a fost domolita de firea
omului, 8 Dar limba nimenea dintre
oamenı nu poate sa o domoliască; este
un rĕu fara încetare, plină de venin
aducĕtor de moarte. 9 Cu densa bine-
cuvîntam pe Domnul şi Tatăl, şi cu
dênsa blestemăm pe oamenĭ care sûnt
făcuţĭ după asemanarea lui Dumnezeu;
10 Din aceeaşı gură ese binecuvîntare
şi blestem. Nu trebue, fraţi mei, ca
acestea să fie astfel, 11 Nu cumva
isvorul aruuca din aceeaşĭ deschizĕ-
tură dulcele şi amarul? 12 Oare
poate, fraţi mei, un smochin să facă
masline sau o viţă smochine? Nicĭ apă
sarată nu poate da apă dulce.

Înţelepciunea de sus.

13 Cine este înţelept şi înţelegĕtor
între voĭ? *Acela* arate din purtarea
bună faptele lui cu blândeţe de înţe-
lepciune 14 Iar daca avetĭ rîmnire
amară şi zavistie în inima voastra, nu
vĕ mândriţı faţă de adevĕr, şi minţiţĭ.
15 Această înţelepciune nu vine de
sus, ci este pamênteasca, firească, de-
monicească, 16 Căcĭ unde este rîm-
nire şi zavistie, acolo este neorînduială
şi orĭ ce lucru rĕu. 17 Iar înţelep-
ciunea de sus este maĭ 'ntêiu curata,
apoı pacınica, învoitoare, ascultătoare,
plină de mila şi roade bune, neîndoel-
nică, fara faţarie. 18 Şi sĕmînţa de
dreptate este în pace semănata de cei
care fac pace.

Urâciunea pismei.

4 De unde sûnt rĕsboae şi de unde
lupte între voı? Nu de aci, din pof-
tele voastre care sĕ oştesc în meml rele
voastre? 2 Poftiţı, şi nu avetĭ; omo
rîţı şi pismuiţĭ, şi nu puteţı dobîndi;
vĕ luptaţı şi vĕ rĕsboiţĭ. Şi nu aveţı
pentru ca voĭ nu cereţı; 3 Cereţĭ şi
nu primiţı, pentru că cereţi rĕu, ca să
cheltuiţı în poftele voastre,

Recomandarea smereniei.

4 Desfrănaţilor. Nu ştiţĭ că priete-
niea lumiı este vrăjmaşă lui Dumne-
zeu? Decĭ cine sĕ va fi hotarît să fie
prieten al lumiĭ, sĕ face vrajmaş lui
Dumnezeu. 5 Sau gândiţĭ ca îndeşart
zice scriptura? Cu pisma doreşte spi-
ritul care locui în noĭ, 6 Ânsĕ da maĭ

mare dar. De aceea zice: „Dumnezeu
sĕ împrotivesce mândrilor, iar smeriţi-
lor le dă dar. 7 Deci supuneţi vĕ lui
Dumnezeu; dar împrotiviţi vĕ diavo-
lului, şi va fugi de la voĭ; 8 Apro-
pieaţi vĕ de Dumnezeu, şi se va apro-
pie de voĭ.

Curaţiţi vĕ mâinile, pĕcătoşilor, şi
sânţiţĭ inimile, îndoelnicilor. 9 Sim-
ţiţi durere şi întristaţi vĕ, plângeţĭ;
rîsul vostru prefacă se in întristare şi
bucuriea în ruşine de voĭ ênşivĕ.
10 Fiţĭ smeriţĭ înaintea Domnului, şi
el vĕ va înalţa.

11 Nu vorbiţĭ de rĕu uni pe alţi,
fraţilor. Cine vorbeşte de rĕu pe fra-
tele sĕu orĭ judecă pe fratele sĕu, vor-
beşte de rĕu legea şi judecă legea; iar
daca judecĭ legea, nu eşti împlinitor
al legiĭ ci judecător. 12 Unul este
legĭuitor şi judecator, cel care poate
sa mântuiască şi să pearză; cine eştĭ
dar tu, care judecĭ pe aproapele?

Să ne ferim de îndraznéla prea mare în afacerile lumescĭ.

13 Veniţĭ acum cei care ziceţĭ:
astazĭ sau mâine vom pleca la oraşul
şi la oraşul şi vom face acolo anul şi
vom face negustorie şi vom câştiga,
14 — Ca uni care nu ştiţĭ cele de
mâĭne; cacĭ cum este vieaţa voastră?
Pentru că sûnteţĭ abur ce puţin timp
sĕ arată, apoĭ şi dispare; — 15 In
loc ca voĭ să ziceţĭ: daca Domnul
voeşte vom şi trăi, vom şi face aceasta
sau aceea. 16 Acum lăudaţi vĕ dar
în mândriea voastră deşartă; orĭ ce
lauda de felul acesta este rea. 17 Decĭ
cine ştie să facă bine şi nu face, acela
pĕcat are.

Despre amăgirea bogăţieĭ.

5 Veniţĭ acum cei care sûnteţĭ bogaţĭ,
plîngeţĭ jalindu vĕ de muncile ce
vin peste voĭ. 2 Bogăţiea voastră a
putrezit, şi veştmintele voastre au fost
mâncate de molii, 3 Aurul vostru şi
argintul sûnt pline de rugină, şi ru-
gina lor va fi dovada împrotiva voastră
şi ca foc va mânca trupurile voastre.
V'aţĭ adunat comoară în zilele d'apoi!
4 Iată plata lucrătorilor care au se-
cerat ţarinile voastre, *plata* ce rĕmâne
în urma strigă dintre voĭ, şi strigătele
secerătorilor au intrat în urechile Dom-
nului Sabaot. 5 V'aţĭ desfătat pe pa-
mênt şi v'aţĭ desmerdat, aţĭ hranit ini-
mile voastre în zi de înjunghere.
6 Aţĭ osîndit, aţi omorît pe cel drept;
nu vi sĕ împrotiveşte.

Despre îndelunga rabdare faţă de fraţĭ.

7 Decĭ fiţĭ îndelung răbdătorĭ, fra-
ţilor, pênĕ la venirea Domnului. Iată
plugarul aşteapta pentru dênsul rodul
preţios al pământului, fiind îndelung
răbdator pênĕ ce primeşte ploae tim-
purie şi târzie; 8 Fiţĭ şi voĭ înde-
lung răbdatorĭ, întăriţĭ inimile voastre,
că s'a apropieat venirea Domnului.

9 Nu suspinaţĭ uni împrotiva altora,
fraţilor, ca să nu fiţĭ judecaţĭ; iată ju-
decătorul stă înaintea uşilor. 10 Luaţĭ,
fraţilor, ca pildă a suferinţei şi a în-
delung răbdariĭ pe profeţi, care vor-
biră în numele Domnului. 11 Iată
fericim pe cei care răbdară cu stator-
nicie; de răbdarea lui Iob aţĭ auzit şi
sfîrşitul de la Domnul, vedeţĭ ca foarte
milos este Domnul şi îndurător.

A nu jura uşuratec.

12 Dar înainte de toate, fraţi mei,
nu juraţĭ, nicĭ pe cer nicĭ pe pamênt,
nici pe orĭ ce alt juramênt; ci fie al
vostru aşa, aşa, şi al vostru nu, nu, ca
să nu cadeţi sub judecată.

Despre puterea rugaciuniĭ.

13 Suferă cineva între voĭ? Sa se
roage; este cineva cu inima bună? Sa
cânte. 14 Este cineva bolnav între
voĭ? Să cheme la sine pe preoţi bise-
ricei, şi ei să se roage peste dênsul,
ungêndu 'l cu untdelemn în numele
Domnului. 15 Şi rugaciunea credin-
ţei va scăpa pe cel bolnav şi Domnul
îl va scula; chiar daca a facut pĕcate,
'i se va erta.

16 Decĭ mărturisiţi vĕ uni altora
pĕcatele, şi rugaţi vĕ uni pentru alţi,
ca să fiţĭ tamaduiţĭ; mult poate ruga-
ciunea dreptului, de oare ce ea lu-
crează. 17 Elie era om asemenea noĕ
la fire, şi cu rugaciune se rugâ ca să
nu ploa, şi n'a ploat pe pamênt trei
ani şi şase lunĭ; 18 Şi iaraşi sĕ rugâ,
şi cerul dete ploae şi pamêntul odrasli
rodul lui.

Despre dragostea faţă de rătaciţĭ.

19 Fraţi mei, daca cineva între voĭ
sĕ va fi ratacit de la adevĕr, şi cineva
îl va fi întors, 20 Să ştie că cel care
a întors pe pĕcătos din ratacirea căiĭ
lui va scapa sufletul lui din moarte,
şi va acoperi o mulţime de pĕcate.

ÎNTÊIA EPISTOLA A LUI PETRU.

Întroducere.

1 Petru apostol al lui Iisus Christos
aleşilor, locuitorĭ trecĕtorĭ ai îm-
prăştierii în Pont, Galatia, Capadocia,
Asia şi Bitinia, 2 Dupĕ ştiinţă de
maĭ 'nainte a lui Dumnezeu Tatăl, în
sânţirea spiritului, spre ascultar şi stro-
pire cu sîngele lui Iisus Christos. Dar
voĕ şi pace să fie îmulţită.

Mărire şi laudă lui Dumnedeŭ pentru marea nădejde şi mântuire a credincioşilor.

3 Binecuvîntat *este* Dumnezeu şi al
Domnului nostru Iisus Christos Tată,
care dupĕ mare mila sa ne născu ia-
răşĭ spre nădejde vie prin învierea lui
Iisus Christos dintre morţĭ, 4 Spre
moştenire neperitoare şi fără pată şi
neveştejită, păstrată în cerurĭ pentru
noĭ, 5 Care sûntem în puterea lui
Dumnezeu păziţĭ spre mântuire, gata
ca să fie descoperită în timpul d'apoĭ.
6 De care vĕ veseliţĭ, deşi puţin timp
acum, daca sĕ cuvine, sûnteţĭ întristaţĭ
în felurite ispite. 7 Pentru ca a cre-
dinţei voastre lămurire maĭ preţioasă
decât a aurului peritor, lămurit ânsĕ
prin foc, să fie aflată spre laudă şi
mărire şi cinste la descoperirea lui
Iisus Christos; 8 Pe care deşi nu 'l
aţĭ vĕzut îl iubiţi, în care, deşi nu 'l
vedeţĭ acum dar crezĕnd, vĕ veseliţĭ cu
bucurie de nespus şi mărită, 9 Luând
voĭ d'aci sfîrşitul credinţei voastre,
mântuirea sufletelor.
10 Despre care mântuire căutară cu
stăruinţa şi cercetară cu deamĕnuntul
profeţi, care profetizară despre darul
rînduit pentru voĭ, 11 Cercetând ei
la ce sau la ce fel de timp învedera
spiritul lui Christos, care *spirit* era în-
tr'ênşi dovedind maĭ d'inainte patimile
rînduite pentru Christos şi măririle
dupĕ acestea; 12 Cărora le fu desco-
perit că nu pentru dênşi ênsuşĭ, dar
pentru voĭ slujau aceleaşĭ care acum
fură vestite voĕ prin cei care vĕ bine-
vestiră în spirit sânt trimis din cer, la
care *lucrurĭ* ângeri doresc să sĕ uite
de aproape.

Îndemnare spre a duce o vieaţă sfântă.

13 Pentru aceea încingĕndu vĕ mij-
loacele gândirii voastre, fiind deşteptĭ,
nădăjduiţĭ desĕvîrşit în darul ce vi sĕ
aduce în descoperirea lui Iisus Chri-
stos. 14 Fiind că sûnteţĭ fiĭ ai ascul-
tariĭ, ne asemănându vĕ poftelor de maĭ
'nainte în neştiinţa voastră, 15 Ci
dupĕ Sântul care v'a chemat, fiţĭ şi voĭ
sânţĭ în orĭ cĕ mers al vieţei, 16 Pen-
tru că scris este: „fiţĭ sânţĭ, pentru că
sânt sûnt eu."
17 Şi daca voĭ chemaţĭ în ajutor ca
Tată pe cel care cu nepărtinire judecă
dupĕ lucrul fie căruia, petreceţĭ în te-
mere timpul vremelniciĭ voastre, 18 Dĕ
oare ce ştiţĭ că nu prin cele strică-
cioase, argint sau aur, aţĭ fost rĕscum-
pĕraţĭ din mersul vostru deşărt în
vieaţă dat de la părinţĭ. 19 Ci cu
sînge preţios, ca al unui mel desĕvîrşit
şi fără pata, al lui Christos, 20 Cu-
noscut fiind într'adevĕr maĭ 'nainte de
întemeerea lumiĭ, dar la sfîrşitul tim-
purilor arătat pentru voĭ, 21 Care
printr'ênsul aţĭ crezut în Dumnezeu,
care îl sculâ dintre morţĭ şi 'i dete
mărire, astfel că credinţa voastră şi
nădejdea este în Dumnezeu.
22 Dupĕ ce aţĭ curăţit sufletele voa-
stre în ascultarea adevĕrului *prin spirit*
spre iubire frăţească fără faţărie, iu-
biţi vĕ dăinuitor din inimă uni pe alţi,
23 Născuţi fiind iarăşĭ nu din semă-
nare peritoare ci neperitoare, prin al
lui Dumnezeu cuvînt viu şi statător
în veac. 24 Pentru că: „Orĭ ce trup
este ca o earbă, şi orĭ ce mărire a lui
ca o floare a erbei; s'a uscat earba, a
căzut şi floarea; 25 Iar cuvîntul
Domnului rĕmâne în veac." Şi acesta
este cuvîntul care fu binevestit că-
tre voĭ.

Să ne apropiem de peatra cea vie. Preoţie împĕrătească. Vieaţă curată. Supunerea către maĭ marı. Trebue sa suferim avênd pildă pe Christos.

2 Deci lepădând orĭ ce rĕutate şi orĭ
ce viclenie şi faţariĭ şi pismuirĭ şi
orĭ ce vorbirĭ de rĕ 2 Fiind că

sânteţĭ copiĭ născuţĭ de curînd, doriţĭ
cu înfocare laptele cuvîntator neprefăcut, ca în el sa creşteţĭ spre mântuire,
3 Daca „aţĭ gustat că bun este
Domnul".

4 Către care apropiindu vĕ, *către* peatra cea vie, ne luata într'adevĕr în seamă de oamenĭ, dar la Dumnezeu aleasă, preţioasă,
5 Şi voĭ fiind ca sânteţĭ petre viĭ cladiţĭ sânteţĭ casa spirituală spre preoţie sânta, ca sa aduceţĭ jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Iisus Christos.
6 Pentru că sĕ coprinde în scriptură: „Iata eu pun în Sion peatra unghiulară aleasă, preţioasă, şi cine crede într'ênsa nu va fi ruşinat."
7 Deci voĕ care credeţĭ *vĕ* este cinstea; iar necredincioşilor, „peatra pe care n'o luară în seama claditori, aceasta fu făcută pentru cap de unghiu," şi: peatra de poticnire şi stânca de sminteală,
8 Acelora care neascultând cuvîntul sĕ lovesc, pentru care şi puşĭ au fost.
9 Dar voĭ sânteţĭ „seminţie aleasa, preoţie împărătească, neam sânt, popor al sĕu dobîndit, ca sa vestiţĭ afară virtuţile" celui care v'a chemat din întunerec la lumina lui minunata;
10 Voı care alta data *eraţı* nu popor, dar acum popor al lui Dumnezeu, care eraţĭ nu miluiţı, dar acum aţĭ fost miluiţı.

11 Iubiţilor, vĕ îndemn, fiind că sânteţĭ vremelnicĭ şi locuitorĭ trecătorı, să vĕ feriţı de poftele fireştı, ca unele care sĕ oştesc împrotiva sufletului,
12 Avênd mersul vieţei voastre bun între neamurı, ca în aceea ce vĕ vorbesc de reu ca pe făcĕtorı de rele, pentru lucrurile bune vĕzêndu *le* cu ochi să laude pe Dumnezeu în zi de cercetare.

13 Supuneţi vĕ pentru Domnul orĭ carei întocmirĭ omeneştĭ, fie împĕratului fiind că este înalt stapînitor,
14 Fie dregătorilor pentru ca sânt trimişĭ de dênsul spre pedepsirea facĕtorilor de rele şi spre lauda facetorilor de bine;
15 Că astfel este voea lui Dumnezeu, ca voĭ facênd bin, sa lasaţı fara cuvînt neştiinţa oamenilor fara minte;
16 Ca staţatorı de sine, şi anume nu ca cum aţı avea starea de sine drept acoperemênt al reutaţiı, ci ca robı ai lui Dumnezeu.
17 Cinstiţı pe toţı, iubiţı fraţiea, temeţi vĕ de Dumnezeu, cinstiţĭ pe împĕratul.

Datoriile slugilor.

18 Voı ai casei, supunêndu vĕ în orĭ ce temere stapînilor, nu numaı celor bunĭ şi blânzĭ, cı şi celor suciţĭ.
19 Căcı aceasta este plăcut, daca cineva pentru ştiinţa ce Dumnezeu are de dênsul suferă intristărĭ pătimind pe nedrept.
20 Pentru că ce fel de lauda este, daca greşind şi palmuiţĭ fiind veţĭ rabda? Ci daca făcênd bine şi pătimind veţĭ rabda, aceasta este placut la Dumnezeu.
21 Căcı pentru aceasta aţĭ fost chemaţĭ, că şi Christos a patimit pentru voĭ, lasându vĕ pildă ca sa urmaţĭ de aproape în urmele lui,
22 Care „pĕcat nu facu, nicı nu sĕ află viclenie în gura lui";
23 Care fiind aspru înfruntat nu rĕspundea împrotivă prin aspre înfruntărı, patimind nu amenința, dar sĕ da pe sine celui care judeca drept;
24 Care pĕcatele noastre el le a dus la corpul lui pe lemn, ca dupĕ ce am murit faţă de pĕcate să traim pentru dreptate; prin ale carui semne de loviturĭ aţĭ fost vindecaţĭ.
25 Pentru ca eraţĭ ca oı ratăcite, dar cum v'aţı întors la pastorul şi veghetorul sufletelor voastre.

Sfaturĭ catre femeĭ şi barbaţĭ.

3 De asemenea, voĭ femeilor, supunêndu vĕ barbaţilor voştri, ca chiar daca uni nu asculta cuvîntul sa fie dobîndiţĭ prin purtarea fara vorbă a femeilor,
2 Vĕzênd de aproape a voastra purtare curaţită în temere *de Dumnezeu*;
3 A caror podoaba să fie nu cea din afară a impletiriĭ pĕrului şi a punerii de scule de aur sau îmbracariı de haine,
4 Ci omul ascuns al inimei în neperitoarea *podoabă* a spiritului blând şi liniştit, care este de mult preţ înaintea lui Dumnezeu.
5 Pentru că astfel alta dată şi sântele femei, care nadajduiau în Dumnezeu, se împodobiau, supunêndu se la bărbaţi lor,
6 Dupĕ cum Sara asculta de Abraam, numindu 'l domn, ale cărei fiice v'aţı facut facênd bine şi netemêndu vĕ de nicı o frica.

7 Voı barbaţilor de asemenea, traind înţelepţeşte împreună cu *faptura* femeeasca ca cu o faptură maı slaba, dând cum sĕ cuvine cinste ca şi unor împreuna moştenitoare de darul de vieaţa, ca sa nu fie curmate rugaciunile voastre.

Îndemnare spre dragoste şi blândeţe.

8 In sfîrşit toţı de acelaşĭ gând, împreună patimitorı, iubitorı de fraţı, miloşı, smeriţı,
9 Ne resplătind rĕu pentru rĕu sau aspra înfruntare pentru aspra înfruntare, d'improtiva bine-

cuvîntînd, ca spre aceasta aţĭ fost chemaţı ca sa aveţĭ parte de binecuvîntare.
10 Pentru că „cine voeşte să iubiască vieaţa şi să vază zile bune opriască 'şĭ limba de la reu şi buzile sa nu vorbiască viclenie,
11 Abata sĕ de la rĕu şi facă bine, caute pace şi alerge s'o dobîndiască“;
12 Că „ochi Domnului *sûnt* peste drepţı şi urechile lui spre rugăciunea lor, iar faţa Domnului asupra facĕtorilor de rele“.
13 Şi cine este care să vĕ vatame pe voı, daca vĕ faceţĭ rîmnitorĭ de bine?
14 Dar şi daca aţĭ suferi pentru dreptate, fericiţĭ *sûnteţĭ*.. Şi de teama lor nu vĕ temeţĭ nicĭ nu vĕ turburaţĭ,
15 Ci sânţiţĭ pe Domnul, pe Christos, în inimile voastre, *fiţĭ* gata totdauna spre *a da* rĕspuns la orı cine vĕ cere socotială de nădejdea voastră, ânsĕ cu blândeţe şi cu temere *de Dumnezeu*,
16 Avênd ştiinţă bună de voĭ ênşivĕ, ca în ceea ce sûnteţĭ vorbiţĭ de rĕu să fie daţĭ de ruşine cei care despreţuesc purtarea voastră bună în Christos.
17 Pentru că maĭ folositor este ca facênd bine să suferiţı, daca astfel ar fi voea lui Dumnezeu, decât facênd rĕu.

Ducerea lui Christos la spiritele din închisóre. Despre botez.

18 Ca şi Christos suferi pentru pĕcate o singură data, drept pentru nedrepţı, ca sa ne apropie de Dumnezeu, omorît fiind în trup, dar făcut viu în spirit;
19 In care şi ducêndu se predicâ spiritelor în închisoare,
20 Neascultătoare alta data când aşteptâ îndelunga răbdare a lui Dumnezeu în zilele lui Noe pe când se întocmia corabia, în care puţinĭ, adeca opt suflete, fura scăpaţĭ prin apa,
21 Care apă desĕvîrşit închipuitoare vĕ scapa acum şi pe voĭ ca botez, nu lepadare de necuraţie de trup ci cerere de ştiinţa bună de sine catre Dumnezeu, prin învierea lui Iisus Christos,
22 Care este d'a dreapta lui Dumnezeu, dus fiind în cer, supuşı fiindu 'i ângerı şi stapâniĭ şi puterĭ.

Vieaţa noastră trebue să o dăm lui Dumnezeu şi fraţilor. Sa ne bucuram de încercarea suferinţilor.

4 Decĭ, fiind că Christos a suferit în trup, înarmaţi vĕ şi voı cu aceeaşĭ gândire, pentru ca cine a suferit în trup, a încetat de la pĕcat,
2 Ca timpul remas sa nu maĭ trăiască în trup după poftele oamenilor, ci dupĕ voinţa lui Dumnezeu.
3 Căcĭ destul este ca în timpul trecut aţı facut cu desĕvîrşire voea neamurilor, umblând în destramariĭ, în pofte, în nesaţiu de beţiĭ, în ospeţe desfatatoare, în petrecerı cu bĕuturĭ şi în idolatriı necrtate.
4 De care sĕ miră, că voı nu alergaţĭ împreună la aceeaşĭ rĕvarsare a desfrânariı, defăimând
5 Cei care vor da socotiala celui care este gata să judece pe viĭ şi morţı.
6 Cacĭ spre aceasta sĕ binevesti şi morţilor, ca să fie judecaţĭ potrivit oamenilor în trup, dar sa traiască în spirit potrivit lui Dumnezeu.
7 Dar sfîrşitul tuturor s'a apropieat. Decĭ cumpĕtaţi vĕ şi treziţi vĕ spre rugăciunĭ,
8 Avênd înainte de toate iubire dăinuitoare uni catre alţi, pentru ca „iubirea acopere mulţime de pecate“,
9 *Fiţĭ* primitorĭ de oaspeţı uni catre alţi fară cârtire,
10 Fie care dupĕ cum a primit darul, slujindu vĕ cu dênsul uni pe alţi ca îngrijitorĭ bunĭ ai darului felurit al lui Dumnezeu;
11 *Vorbind* ca cuvinte ale lui Dumnezeu, daca cineva vorbeşte, *slujind* ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, daca slujaşte cineva, pentru ca în toate sa fie marit prin Iisus Christos Dumnezeu, caruia 'i este mărirea şi stăpînirea în veci vecilor. Amin.
12 Iubiţilor, nu vĕ miraţĭ de focul aprins între voĭ, făcut voĕ spre încercare, ca cum vi s'ar întimpla ceva strein.
13 Ci întru cât sûnteţĭ părtaşĭ la suferinţele lui Christos bucuraţi vĕ, ca şi la descoperirea maririĭ lui să vĕ bucuraţı veselindu vĕ.
14 Daca sûnteţĭ mustraţĭ în numele lui Christos, fericiţı sûnteţĭ, pentru ca spiritul mariri şi al lui Dumnezeu stă asupra voastra, *dupĕ dinşi ânsĕ numele lui Christos este defaimat, iar dupĕ voĭ este mărit.*
15 Adecă sa nu sufere cineva dintre voı ca omorîtor sau fur sau rĕufacĕtor sau ca veghetor de cele streine.
16 Iar daca *suferă cineva* ca chreştin, să nu sĕ ruşineze, ci să măriască în numele acesta pe Dumnezeu.
17 Că este timp nemerit ca sa înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu; şi daca *începe* întêiu de la noĭ, care *va fi* sfîrşitul celor care nu ascultă de evangheliea lui Dumnezeu?
18 Şi „daca dreptul abîa este scapat, necinstitorul de Dumnezeu şi pĕcatosul unde sĕ va arata“?
19 Astfel şi cei care sufera

după voința lui Dumnezeu sa dea spre
paza credinciosului întemeetor sufle-
tele lor în facerea binelui.

*Datoriile presbiterilor și ale celor-
lalțĭ. Trebue să ne împrotivim diavo-
lului.*

5 Decĭ pe presbiteri d'intre voĭ 'i în-
demn eu împreună presbiter cu ei
și martor al patimilor lui Christos, și
partașul *măririĭ* ce are să fie descope-
rita; 2 Pastorițĭ cea între voĭ turmă
a lui Dumnezeu, *veghind* nu cu silnicie,
ci de bună voe potrivit lui Dumnezeu,
nicĭ pentru câștig urît, ci cu nepreget,
3 Nicĭ ca cum stapînițĭ cu apăsare pe
cei dațĭ prin sorțĭ, ci facêndu vĕ pilde
ale turmeĭ; 4 Și când sĕ va fi ară-
tat Archipăstorul vețĭ lua cununa de
amarant a măririĭ.

*Îndemnare spre smerenie, spre încredere
în Dumneḑeŭ, spre veghiere.*

5 De asemenea voĭ tinerilor, supu-
neți vĕ presbiterilor, și toțĭ îmbrăcați
vĕ uni pentru alți cu smereniea, că
„Dumnezeu sĕ împrotivește mândrilor,
iar smeriților le da dar". 6 Decĭ
smeriți ve sub mâna cea tare a lui
Dumnezeu, ca sa vĕ înalțe la timp cu-
venit, 7 Aruncând toată grija voa-
stră pe dênsul, că el îngrijaște de
voĭ.
8 Treziți vĕ, priveghiațĭ. Improti-
vitorul vostru, diavolul, ca un leu
racnind umbla cautând pe cine să
înghița; 9 Acestuia împrotiviți vĕ
întarițĭ în credință, știind că aceleașĭ
suferințe au a suferĭ și frațiĭ vostri
în lume.

Binecuvîntarea.

10 Dar Dumnezeul orĭ cărui dar,
care v'a chemat pe voĭ la marirea lui
vecinică în Christos, după ce vețĭ fi
suferit puțin timp, el vĕ va aduce la
desĕvîrșire, vĕ va întări, vĕ va împu-
ternici, vĕ va întemeea. 11 A lui
este *mărirea și* stăpînirea în veci ve-
cilor. Amin.

Salutărĭ și încheere.

12 Prin Silvan credinciosul frate,
după cum socotesc, v'am scris prin pu-
ține cuvinte, îndemnând și dând do-
vadă ca adevĕratul dar al lui Dumne-
zeu este acesta, în care stațĭ.
13 Vĕ îmbrățișază împreuna aleasa din
Babilon și Marcu fiul meu. 14 Imbrați-
șați vĕ uni pe alți în sarutare de iubire.
Pace voĕ tuturor care sûnteţĭ în
Christos *Iisus. Amin.*

ADOA EPISTOLA A LUI PETRU.

*În credința trebue să adăogam
virtute, iar în virtute
știința.*

1 Simeon Petru slujitor și apostul al
lui Iisus Christos celor care dobîn-
dira credința de acelaș preț cu a noa-
stră în dreptatea Dumnezeului no-
stru și a Mântuitorului Iisus Christos.
2 Dar voĕ și pace sa fie imulțită în
cunoștința deplină a lui Dumnezeu și
a lui Iisus Domnul nostru.
3 Cum că dumnezeasca lui putere
ne a dăruit toate cele spre vieață și
temere de Dumnezeu prin cunoștința
deplină a celui care ne chemâ prin
marirea și virtutea sa, 4 Prin care
a daruit fagaduințile prețioase noĕ și
marĭ, ca prin acestea să vĕ facețĭ păr-
tașĭ de fire dumnezeeească, fugind de
stricaciunea din lume în pofta. 5 Și
chiar pentru aceasta punênd voĭ orĭ ce
sîrguință, maĭ adaogațĭ în credința
voastră virtutea, iar în virtute cuno-
știnţa, 6 Iar în cunoștință înfrana-
rea, iar în înfrânare rabdarea starui-
toare, iar în rabdarea staruitoare te-
merea de Dumnezeu, 7 Iar în temerea
de Dumnezeu iubirea frățească, iar în
iubirea frațească iubirea. 8 Căcĭ ace-
stea avêndu le voĭ și prisosind ele *vĕ*
fac nu nelucratorĭ, nicĭ neroditorĭ spre
cunoștința deplina a Domnului nostru
Iisus Christos; 9 Pentru că cine nu
are acestea, este orb slab la vedere,
uitând curațirea pecatelor sale de de-
mult. 10 De aceea cu atât maĭ mult,
fraților, sîrguițĭ vĕ să facețĭ temeinica
chemarea și alegerea voastră; cacĭ fa-
cênd acestea nu vețĭ greși nicĭ odata.
11 Căcĭ astfel vi sĕ va da cu bogație
intrarea în împĕrațiea vecinică a Dom-
nului nostru și Mântuitorul Iisus Chri-
stos.

Despre schimbarea la față a lui Christos și despre cuvîntul profetic temeĭnic.

12 Pentru aceea voĭ îngriji totdauna
ca să vĕ aduc aminte de acestea, deși
știțĭ și sûnteţĭ întărițĭ în adevĕrul de
față. 13 Și socotesc că este drept ca,
pe cât timp sûnt eu în acest cort, să vĕ
deștept prin aducere aminte, 14 Fiind
că știu că grabnică este lepădarea
cortului meu, după cum și Domnul no-
stru Iisus Christos 'mi a făcut cu-
noscut. 15 Dar mĕ voĭ și sîrgui ca
voĭ să puteţĭ în orĭ ce timp după eși-
rea mea să ţineţĭ minte de acestea.

16 Pentru că noĭ, nu urmând isto-
risirilor închipuite născocite cu iscu-
sință, v'am făcut cunoscut puterea
Domnului nostru Iisus Christos și ve-
nirea luĭ, ci fiind singurĭ vĕzĕtorĭ ai
mareţiĭ aceluia. 17 Adecă luând de
la Dumnezeu Tatăl cinste și mărire
când 'i sĕ aduse acest glas de către
marirea cea marcața: „acesta este fiul
meu cel iubit, în care eu am binevoit.“
18 Și acest glas noĭ 'l am auzit adus
din cer, fiind noĭ împreună cu dênsul
în muntele cel sânt.

19 Și avem maĭ temeĭnic cuvîntul
profetic, la care bine faceţĭ luând
aminte ca la o lumină luminătoare în-
tr'un loc paclos, pênĕ să lumineze zioa
și luceafarul dimineței să rĕsară în
inimile voastre, 20 Cunoscênd întêiŭ
aceasta, că nicĭ o profeţie a scripturiĭ
nu sĕ face din tâlcuirea ei. 21 Pen-
tru că nicĭ odată prin voință de om
nu fu adusă profeţiea, ci mânaţĭ de
spirit sânt oameni vorbiră de la Dum-
nezeu.

Venirea învațătorilor mincinoșĭ. Pilde de pedeapsa ce așteaptă pe desfrânați și amăgitorĭ. Greșala celor care sĕ leapădă de credință.

2 Dar au fost în popor și profeţĭ min-
cinoși, după cum și între voĭ vor fi
învaţatorĭ mincinoșĭ, ca uni care vor
băga pe furiș eresurĭ de peire, tăgă-
duind chiar pe stăpînul care 'i a rĕ-
scumpĕrat, aducêndu 'și lor grabnică
peire; 2 Și mulţĭ vor urma după
destrămările lor din a caror pricină este
defăimata calea adevĕruluĭ, 3 Și în
pornire spre orĭ ce fel de înavuţire vor
cauta de la voĭ câștig prin cuvîntărĭ
plăsmuite; pentru dênșĭ osînda nu în-
târziaza de demult, și peirea lor nu
dormitează.

4 Cacĭ daca Dumnezeu nu cruţâ pe
ângeri care au greșit, ci aruncându 'i
în tartar 'i dete lanţurilor întunerecu-
luĭ, păstraţĭ fiind spre judecată, 5 Și
nu cruţâ lumea veche, ci pazi pe Noe,
al optulea predicator de dreptate, când
aduse potop peste lumea netematorilor
de Dumnezeu, 6 Și orașele Sodomei
și Gomorei, după ce le prefăcu în ce-
nușă, le osîndi la rĕsturnare, punêndu
le pildă a celor care au să fie netemă-
torı de Dumnezeu, 7 Și scăpâ pe
dreptul Lot tare muncit de petrecerea
în desfrânare a celor fară de lege;
8 Pentru că locuind între dênși drep-
tul acesta prin vedere și auzire chi-
nuia din zi în zi cu lucrurĭ nelegiuite
un suflet drept. 9 Știe Domnul să
scape din ispite pe temĕtorĭ de Dum-
nezeu, iar pe nedrepţĭ să 'ĭ păstreze
spre a fi pedepsiţĭ la zi de judecată,

10 Și maĭ vîrtos pe cei care umblă
după trup în poftă de necuraţenie și
despreţuesc stapînirea. Îndrăsneţĭ în-
gânfaţĭ, ei nu se cutremură defaimând
mărirĭ, 11 Pe când ângeri, fiind maĭ
marĭ în tărie și putere, nu aduc înain-
tea Domnului judecată defăimătoare
împrotiva lor. 12 Aceștia însĕ, ca
dobitoace necuvîntătoare, născute fire-
ștĭ spre prindere și stricaciune, defăi-
mând cele ce nu știu, stricaţĭ vor fi și
ei în a lor stricăciune, 13 Avênd să
iea cu dênși rĕsplată de nedreptate:
socotind placere desfătarea zi cu zi,
pete de necuraţenie și pete de rușine,
desmerdându se în înșelaciunile lor
ospetând împreună cu voĭ, 14 Avênd
ochĭ plinĭ de adulter și nesaţioșı de
pĕcat, momind suflete neîntărite, avênd
inimă deprinsă de lacomie, copiĭ ai
blestemului! 15 Părăsind calea dre-
aptă sĕ rătăciră, urmând calea lui Ba-
laam fiul lui Bosor, care iubi plată de
nedreptate, 16 Și primi mustrare
pentru a lui călcare de lege; asin fară
glas grăind în glas de om opri nebu-
niea profetului.

17 Aceștia sûnt puţurĭ fără apă și
negurĭ mânate de furtună, pentru dênși
este pastrată întunecimea întunerecu-
luĭ. 18 Cacĭ rostind cuvinte trufașe
de deșărtăciune, momesc în pofte de
trup prin desfătarĭ pe cei care abia fug
de cei care veţuesc în ratacire, 19 Fă-
găduindu le stăpînire de sine, fiind ei
ênsașĭ robĭ ai stricăciuniĭ; pentru că
de cine este biruit cineva, aceluia 'i
este *și* rob. 20 Căcı daca, după ce
au fugit de necuraţeniile lumiĭ prin
cunoștință deplină a Domnului nostru
și Mântuitorul Iisus Christos, iarășĭ
s'au încurcat într'acestea, sûnt biruiţĭ,

li s'au făcut cele de pe urmă mai rele
decât cele d'întêiu. 21 Pentru că mai
bine era pentru dênşi sa nu fi cu-
noscut deplin calea dreptăţiĭ, decât
după ce o cunoscură deplin sa se în-
toarcă din sânta porunca dată lor în
primire. 22 Lor li s'a potrivit ceea
ce sĕ potrivesce cu pilda adevĕrata:
„câine care s'a întors la varsătura sa,"
şi: „porc care s'a spalat în tăvălitură
de mocirlă."

Siguranţa venirei mântuitorului şi a sfârşitului lumiĭ, ce în aparenţă zabovesc.

3 Iubiţilor, vĕ scriu aceasta epistola
acum ca a doa, în care deştept în
aducere aminte lamurita voastra gân-
dire, 2 Ca să ve aduceţi aminte de
cuvintele zise de maĭ d'inainte de sânţi
profeţĭ şi de a apostolilor voştri po-
runcă a Domnului şi Mântuitorului,
3 Cunoscênd întêiu aceasta, că vor veni
cu batjocură în zilele de pe urmă bat-
jocoritorĭ umblând potrivit cu ênsêşĭ
poftele lor, 4 Şi zicênd: unde este
fagaduinţa venirii lui? Caci de când
adormira parinţi, tot remâne tot astfel
de la început de faptura.
5 Pentru ca ei dorind aceasta le
este necunoscut ca cerurile erau de
demult şi pamêntul este închegat prin
cuvîntul lui Dumnezeu din apă şi prin
apa, 6 Prin care lumea de atuncĭ
peri potopită fiind cu apa; 7 Iar ce-
rurile de acum şi pămêntul sûnt prin
acelaş cuvînt pastrate, ţinute fiind pen-
tru foc la zi de judecata şi de peire a
oamenilor necinstitori de Dumnezeu.
8 Şi aceasta una sa nu vĕ fie ne-
cunoscută voe, iubiţilor, ca o singură
zi la Domnul este o mie de ani şi o
mie de ani ca o singură zi, 9 Dom-
nul nu întârziază cu fagaduinţa *sa*,
dupĕ cum uni socotesc întârziere, ci
rabda îndelung pentru voi, nevrênd ca
uni sa peară, ci toţĭ să vie la pocainţa.
10 Va veni ânsĕ ca un fur zioa Dom-
nului, în care *zi* cerurile vor trece cu
iuţeală vâjiitoare, iar stichiile arse fiind
vor fi desfiinţate, şi pamêntul şi lucru-
rile de pe dênsul vor fi arse de tot.

Pregatirea demnă pentru acésta.

11 Decĭ fiind că toate acestea sûnt
desfiinţate, ce fel trebue să fiţĭ voi în
mersurile sânte ale vieţei şi în temerĭ
de Dumnezeu, 12 Aşteptând şi gra-
bind venirea zilei lui Dumnezeu, pen-
tru care *zi* cerurile aprinse fiind vor
fi desfiinţate şi stichiile vor fi nimicite
arse fiind. 13 Dar noĭ aşteptam po-
trivit fagaduinţilor lui cerurĭ noi şi
pămênt nou, în care locueşte dreptate.
14 Pentru aceea, iubiţilor, aşteptând
acestea, sîrguiţi vĕ ca sa fiţĭ pentru
dênsu aflaţĭ în pace, nepataţĭ şi fară
greşala, 15 Şi îndelunga rabdare a
Domnului nostru socotiţi o drept sca-
pare, dupe cum şi iubitul nostru frate,
Pavel, v'a scris potrivit înţelepciunii
date lui, 16 Cum *v'a scris* şi în toate
epistolele, când vorbeşte într'însele
despre acestea, în care *epistole* sûnt
greu de înţeles unele, pe care cei ne-
ştiutori şi neîntariţi le întortochează
ca şi pe celelalte scripturi spre peirea
lor ênsuşi.

Încheere.

17 Decĭ voĭ, iubiţilor, fiind că ştiţĭ
maĭ d'înainte paziţi vĕ, ca nu lasându
vĕ a fi duşĭ de ratacirea celor fară de
lege sa cădeţi din întarirea voastra,
18 Ci creşteţi în darul şi cunoştinţa
Domnului nostru şi Mântuitorul Iisus
Christos. A lui este marirea şi acum
şi în zioa veacului. Amin.

ÎNTÊIA EPISTOLA A LUI IOAN.

Dovada despre cuvîntul vieţei. Dumnezeu este lumina şi cei care sûnt ai lui umblă în lumina. Sîngele lui Christos ne curaţeşte de pecate.

1 Ce era de la început, ce am auzit,
ce am vĕzut cu ochi noştri, ce pri-
viram şi mânile noastre pipaira, despre
Cuvîntul vieţei; 2 Şi vieaţa sĕ arată,
şi am vĕzut şi marturisim şi vestim
voe vieaţa vecinica, care era la Tatal
şi se arată noĕ; 3 Ce am vezut şi am
auzit, vestim şi voĕ, ca şi voi să aveţi
împartaşire cu noi. Şi împartaşirea
noastră *este* cu Tatal şi cu Fiul sĕu
Iisus Christos. 4 Şi acestea scriem
noi ca bucuriea noastra sa fie împli-
nita.

5 Şi aceasta este soliea pe care am
auzit o de la dênsul şi pe care iaraşi
o vestim voe, că Dumnezeu este lu-
mina şi într'ênsul nu este nici un în-
tunerec. 6 Daca zicem că avem îm-
părtăşire cu dênsul, şi umblăm în
întunerec, minţim şi nu făptuim ade-
vĕrul; 7 Iar daca umblam în lumină
fiind că el ênsuşĭ este în lumină, avem
împărtaşire uni cu alţi şi sîngele lui
Iisus Fiul sĕu ne curaţeşte de orĭ ce
pĕcat.

8 Daca zicem că nu avem pĕcat, ne
amăgim pe noĭ ênşine şi adevĕrul nu
este în noi. 9 Daca mărturisim pĕca-
tele noastre, el este credincios şi drept,
ca sa ne erte pĕcatele şi sa ne cura-
ţiască de ori ce nedreptate. 10 Daca
zicem ca n'am pĕcătuit, îl facem min-
cinos, şi cuvîntul lui nu este în noi.

Christos este mijlocitorul nostru catre Tatăl şi ispasirea noastra. Poruncĭ pentru a ne iubi uni pe alţi. Iubirea lumiĭ. Adeveratul creştin ţine poruncile sale, iubesce fraţiĭ şi fuge de poftele lumescĭ.

2 Copii mei, acestea vi le scriu ca să
nu pĕcătuiţi. Şi daca va fi pĕca-
tuit cineva, avem mijlocitor la Tatal,
pe Iisus Christos cel drept; 2 Şi el
ensuşi este ispasire de pĕcatele noastre,
dar nu numai de ale noastre, ci şi de
ale lumii întregi.

3 Şi în aceasta ştim ca 'l am cu-
noscut, daca pazim poruncile lui. 4 Ci-
ne zice că 'l am cunoscut, şi poruncile
lui nu le pazeşte, mincinos este şi ade-
verul nu este în acesta; 5 Iar daca
pazeşte cineva cuvîntul lui, iubirea lui
Dumnezeu este într'acesta cu adevĕrat
desevîrşită. In aceasta cunoaştem că
sûntem într'ênsul. 6 Cine zice ca rĕ-
mâne într'ênsul este dator ca şi el ên-
suşi sa umble astfel cum a umblat
acela.

7 Iubiţilor, nu poruncă noa vĕ scriu,
ci porunca veche, pe care o aveaţi de
la început; porunca cea veche este
cuvîntul pe care 'l aţi auzit *de la în-
ceput.*

8 Iarăşi ca poruncă noă vĕ scriu
ceea ce este adevĕrat într'ênsul şi în
voi, fiind ca întunerecul trece şi lumina
adeverata sĕ arată acum. 9 Cine zice
ca este în lumina şi uraşte pe fratele
sĕu, acela este pênĕ acum în întune-
rec. 10 Cine iubeşte pe fratele seu
remâne în lumina, şi smintiala nu este
într'ênsul; 11 Iar cine uraşte pe fra-
tele sĕu este în întunerec şi umbla
in întunerec, şi nu ştie încotro se
duce, pentru că întunerecul a orbit
ochi lui.

12 Vĕ scriu voĕ, copiilor, fiind că
pentru numele lui ertate vĕ sûnt pĕ-
catele. 13 Vĕ scriu voĕ, părinţilor,
fiind că aţi cunoscut pe Cel de la în-
ceput. Vĕ scriu voĕ, tinerilor, fiind că
aţi biruit pe cel rĕu. V'am scris voĕ,
copiilor, fiind că aţi cunoscut pe
Tatal.

14 V'am scris voĕ, parinţilor, fiind
că aţi cunoscut pe Cel de la început.
V'am scris voĕ, tinerilor, fiind că sûn-
tetĭ tarĭ şi cuvîntul lui Dumnezeu rĕ-
mâne în voĭ şi aţi biruit pe cel rĕu.

15 Nu iubiţi lumea nici cele *ce sûnt*
în lume. Daca cineva iubeşte lumea,
iubirea Tatălui nu este într'ênsul,
16 Fiind ca tot ce este în lume, pofta
trupului şi pofta ochilor şi mândriea
deşartă a vieţei, nu este de la Tatal,
ci este din lume. 17 Şi lumea trece,
şi pofta ei; dar cine face voea lui
Dumnezeu rĕmâne în veac.

Sa ne ferim de antechrestini şi să rĕmânem în Christos.

18 Copii, este ceasul de pe urmă,
şi dupĕ cum aţi auzit că vine anti-
christ, şi acum mulţi s'au facut anti-
chrişti, de unde cunoaştem că este cea-
sul de pe urma. 19 Dintre noi au
eşit, dar nu erau dintre noi, căci daca
ar fi fost dintre noi, ar fi rĕmas cu
noi; ci ca să sĕ arate ca nu sûnt toţi
dintre noi. 20 Şi voĭ aveţi ungere de
la cel Sânt, şi toţĭ ştiţi.

21 Nu v'am scris voĕ fiind că nu
ştiţi adevĕrul, ci pentru ca 'l ştiţĭ şi
ca ori ce minciună nu este din adevĕr.
22 Cine este mincinosul daca nu cel
care tagadueşte ca Iisus nu este Chri-
stosul? Acesta este antichristul, cel
care tăgadueşte pe Tatăl şi pe Fiul.
23 Orĭ cine care tagadueşte pe Fiul nu
are nicĭ pe Tatal; cine marturiseşte pe
Fiul are şi pe Tatal.

24 Voi ce aţi auzit de la început,
în voi sa rĕmâe. Daca va fi rĕmas în
voi ce aţĭ auzit de la început, veţĭ
rĕmânea şi voi în Fiul şi în Tatăl.
25 Şi aceasta este fagaduinţa pe care
ênsuşĭ ne a fagaduit o noe, vieaţa
vecinică.

26 Acestea v'am scris despre cei
care vĕ amagesc pe voĭ. 27 Şi voĭ,
ungerea pe care aţi luat o de la den-
sul rĕmâne în voi, şi nu aveţi tre-
buinţă ca să vĕ înveţe cineva, ci dupĕ
cum ungerea lui vĕ învaţa despre
toate, şi adeverat este şi nu este min-

ciună, şi după cum v'a învăţat rĕmâneţĭ într'ênsul.

28 Şi acum, copiĭ, rĕmâneţĭ într'ênsul, ca daca sĕ va fi aratat să avem îndrăsnială şi să nu fim daţĭ de ruşine de către dênsul la venirea lui.

29 Daca ştiţĭ că el este drept, cunoaşteţĭ că şi orĭ cine care faptueşte dreptatea este născut dintr'ênsul.

Fii lui Dumnezeu sûnt fericiţi prin nădejdea într'ênsul, curaţĭ de pĕcat, iubitorĭ de fraţĭ, urîţĭ de lume. Iubirea către aproapele şi către Dumnezeu.

3 Vedeţĭ ce fel de mare iubire ne a dat noĕ Tatăl ca să fim numiţĭ fiĭ ai lui Dumnezeu, şi sûntem. Pentru aceea lumea nu ne cunoaşte, fiind că nu 'l cunoscu pe dênsul. 2 Iubiţilor, acum sûntem fiĭ ai lui Dumnezeu, şi nu s'a arătat ânchĕ ce vom fi. Ştim ca daca sĕ va fi arătat vom fi asemenea lui, fiind că 'l vom vedea după cum este 3 Şi orĭ cine, care are nădejdea aceasta într'ênsul, sĕ curăţeşte pe sine, după cum acela curat este.

4 Orĭ cine care făptueşte pĕcatul sĕvîrşeşte şi călcarea legiĭ, şi pĕcatul este călcarea legiĭ. 5 Şi voĭ ştiţĭ că acela s'a arătat ca să ridice pĕcatele, şi într'ênsul nu este pĕcat. 6 Orĭ cine care rĕmâne într'ênsul nu pĕcătueşte; orĭ cine care pĕcătueşte nu 'l a vĕzut nicĭ nu 'l a cunoscut.

7 Copiĭ, nimenea să nu vĕ amăgiască. Cine făptueşte dreptatea este drept, după cum şi acela drept este; 8 Cine sĕvîrşeşte pĕcatul este din diavolul, pentru că de la început diavolul pĕcătueşte. Pentru aceea s'a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să sfarame lucrurile diavolului. 9 Orĭ cine care este născut din Dumnezeu nu sĕvîrşeşte pĕcat, pentru ca sĕmînţu lui rĕmâne într'ênsul; şi nu poate pĕcătui, fiind că este născut din Dumnezeu.

10 In aceasta sûnt învederaţĭ fii lui Dumnezeu şi fii diavolului: orĭ cine care nu faptueşte dreptaţe nu este din Dumnezeu, adecă cine nu 'şĭ iubeşte pe fratele sĕu.

11 Pentru că aceasta este soliea pe care aţĭ auzit o de la început, ca să ne iubim unii pe alţi; 12 Nu după cum era Cain din cel rĕu şi ucise pe fratele sĕu; şi pentru ce 'l ucise? Fiind că lucrurile lui erau rele, iar ale fratelui sĕu drepte. 13 Şi nu vĕ miraţĭ, fraţilor, daca lumea vĕ uraşte. 14 Noĭ ştim ca ne am strămutat din moarte la vieaţa, ca iubim pe fraţĭ; cine nu iubeşte *pe fratele sĕu* rĕmâne în moarte. 15 Orĭ cine care uraşte pe fratele sĕu este omorîtor de oamenĭ, şi ştiţĭ că orĭ ce omorîtor de oamenĭ nu are vieaţă vecĭnica rĕmânênd într'ênsul.

16 In aceasta am cunoscut iubirea, că acela 'şi a pus sufletul sĕu pentru noĭ; şi noĭ datorĭ sûntem să punem sufletele pentru fraţĭ. 17 Iar cine are avutul lumiĭ şi priveşte pe fratele sĕu care are trebuinţă şi 'şĭ închide inima *întorcêndu se* de la dênsul, cum rĕmâne într'ênsul iubirea lui Dumnezeu?

18 Copiĭ, să nu iubim cu vorba nicĭ cu limba, ci în faptă şi adevĕr. 19 Şi în aceasta vom cunoaşte că sûntem din adevĕr, şi vom linişti inimile noastre înaintea lui *Dumnezeu* 20 De orĭ ce ne ar învinui inima noastră, fiind că Dumnezeu este maĭ mare decât inima noastră şi cunoaşte tot. 21 Iubiţilor, daca inima noastră nu ne învinueşte, avem îndrăsnială la Dumnezeu, 22 Şi orĭ ce cerem primim de la dênsul pentru că păzim poruncile lui şi facem cele plăcute înaintea lui. 23 Şi aceasta este porunca lui, ca să credem numelui Fiului sĕu, Iisus Christos, şi să ne iubim uni pe alţi după cum ne a dat poruncă. 24 Şi cine păzeşte poruncile lui într'ênsul rĕmâne şi el într'ênsul; şi în aceasta cunoaştem că rĕmâne în noĭ, din spiritul pe care ni 'l a dat.

Trebue să ne ferim de spirite amăgitoare. Iubirea lui Dumnezeu către noĭ cere iubirea noastră către fraţi. Dumneḑeŭ e dragoste.

4 Iubiţilor, nu credeţĭ orĭ cărui spirit, ci cercaţĭ spiritele daca sûnt din Dumnezeu, fiind că mulţĭ profeţĭ mincinoşĭ au eşit în lume. 2 Cunoaşteţĭ în aceasta spiritul lui Dumnezeu: orĭ ce spirit care marturiseşte pe Iisus ca Christos venit în trup este din Dumnezeu, 3 Şi orĭ ce spirit care nu mărturiseşte pe Iisus *ca Christos venit în trup*, nu este din Dumnezeu; şi acesta este al lui antichrist, despre care aţĭ auzit ca vine, şi acum este în lume ânchĕ.

4 Voĭ sûnteţĭ din Dumnezeu, copiĭ, şi 'i aţĭ biruit, pentru ca maĭ mare este cel care este în voĭ decât cel care este în lume. 5 Ei sûnt din lume; pentru aceea vorbesc din lume şi lumea 'i ascultă. 6 Noĭ sûntem din Dumnezeu; cine cunoaşte pe Dumnezeu ne asculta, cine nu este din Dumne-

zeu nu ne asculta. Din aceasta cu-
noaştem spiritul adevĕrului şi spiritul
rătăcirii.
7 Iubiţilor, să ne iubim uni pe alţi,
pentru ca iubirea este din Dumnezeu,
şi ori cine care iubeşte este născut din
Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu.
8 Cine nu iubeşte n'a cunoscut pe
Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este
iubire.
9 In aceasta fu cunoscută iubirea
lui Dumnezeu catre noi, că Dumnezeu
a timis în lume pe Fiul sĕu unul nă-
scut, ca sà traim printr'ênsul. 10 In
aceasta este iubirea, nu pentru că noi
am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că
el ne a iubit şi a trimis pe Fiul sĕu
ispasire de pĕcatele noastre. 11 Iubi-
ţilor, daca Dumnezeu ne a iubit ast-
fel, şi noi datori sûntem să ne iubim
uni pe alţi. 12 Pe Dumnezeu nime-
nea nu 'l a vĕzut vre odată; daca ne
iubim uni pe alţi, Dumnezĕu rĕmâne
în noi şi iubirea lui desĕvîrşita este
în noi.
13 In aceasta cunoaştem că rĕmâ-
nem într'ênsul şi el în noi, fiind că ne
a dat din spiritul lui. 14 Şi noi am
privit şi marturisim că Tatal a trimis
pe Fiul Mântuitor al lumii. 15 Cine
va fi marturisit că Iisus este Fiul lui
Dumnezeu, Dumnezeu rĕmâne în el şi
el în Dumnezeu.
16 Şi noi am cunoscut şi am crezut
iubirea pe care o are Dumnezeu către
noi. Dumnezeu este iubire, şi cine rĕ-
mâne în aceasta iubire rĕmâne în
Dumnezeu şi Dumnezeu rĕmâne în el.
17 In aceasta este desĕvîrşită iubirea
între noi, ca sa avem îndrăsniala în
zioa judecaţei, fiind că ce fel este
acela *astfel* sûntem şi noi în lumea
aceasta. 18 Temere nu este în iubire,
ci iubirea desĕvîrşită da afară teme-
rea, fiind că temerea are chin de pe-
deapsa, şi cine sĕ teme nu este desĕ-
vîrşit în iubire. 19 Noi iubim, pen-
tru că el cel întêiu ne a iubit.
20 Daca zice cineva că iubesc pe
Dumnezeu şi uraşte pe fratele sĕu,
mincinos este; căci cine nu iubeşte pe
fratele sĕu pe care 'l a vĕzut, nu poate
iubi pe Dumnezeu pe care nu 'l a vĕ-
zut, 21 Şi aceasta poruncă avem de
la dênsul, că cine iubeşte pe Dumne-
zeu iubeşte şi pe fratele sĕu.

*Credinţa ce a biruit lumea. Prin cre-
dinţă şi supunere iubim pe Dumnezeu.*

5 Ori cine care crede că Iisus este
Christosul, este născut din Dumne-
zeu, şi ori cine care iubeşte pe cel
care a nascut, iubeşte şi pe cel născut
dintr'ênsul.
2 In aceasta cunoaştem că iubim pe
fii lui Dumnezeu, când iubim pe Dum-
nezeu şi facem poruncile lui.
3 Căci iubirea lui Dumnezeu este
aceasta, sa păzim poruncile lui şi po-
runcile lui nu sûnt grele, 4 Pentru
că ori ce este nascut din Dumnezeu
biruеşte lumea; şi aceastã biruinţă care
a biruit lumea este credinţa noastra.
5 Cine este care biruеşte lumea daca
nu cel care crede că Iisus este Fiul
lui Dumnezeu?

Mărturia duhului.

6 Acesta este cel care veni prin apă
şi sînge, Iisus Christos; nu în apă nu-
mai, ci în apă şi în sînge; şi spiritul
este care marturiseşte, fiind că spiritul
este adevĕrul. 7 Căci trei sûnt care
mărturisesc — în cer: Tatăl, Cuvîntul
şi sântul Spirit, şi aceştia trei sûnt
unul. 8 Şi trei sûnt care marturi-
sesc pe pământ — spiritul şi apa şi
sîngele; şi aceşti trei pentru unul sûnt.
9 Daca primim marturiea oameni-
lor, marturiea lui Dumnezeu este mai
mare, căci aceasta este mărturiea lui
Dumnezeu, că a marturisit pentru Fiul
sĕu. 10 Cine crede în Fiul lui Dum-
nezeu are marturiea în sine ênsuşi;
cine nu crede lui Dumnezeu 'l a făcut
mincinos, pentru ca n'a crezut în mar-
turiea pe care a mărturisit'o Dumne-
zeu pentru Fiul sĕu. 11 Şi aceasta
este mărturiea, ca Dumnezeu ne a dat
vieaţa vecînică, şi această vieaţa este
în Fiul sĕu. 12 Cine are pe Fiul are
vieaţa; cine nu are pe Fiul lui Dum-
nezeu nu are vieaţa.
13 Acestea v'am scris voĕ care cre-
deţi în numele Fiului lui Dumnezeu,
ca să ştiţi că aveţi vieaţa vecînica,
şi sa credeţi.

Puterea rugaciunii.

14 Şi aceasta este nesfieala pe care
o avem la dênsul, că daca cerem ceva
potrivit cu voinţa lui ne asculta. 15 Şi
daca ştim că ne asculta ceea ce cerem,
ştim ca avem cererile pe care le am
cerut de la dênsul.
16 Daca vede cineva pe fratele sĕu
pĕcatuind pĕcat nu spre moarte, va
cere, şi 'i va da vieţă, celor care pĕ-
cătuesc nu spre moarte. Este pĕcat spre
moarte; nu zic ca să se roage pentru
pĕcatul acela. 17 Ori ce nedreptate
este pĕcat, şi este pĕcat nu spre moarte.

18 Ştim că orĭ cine care a fost
născut din Dumnezeu nu pecatueşte,
ci care fu născut din Dumnezeu sĕ
păstrează pe sine şi cel Rĕu nu 'l
atinge. 19 Ştim că din Dumnezeu
sûntem, şi lumea întreagă zace în
cel Rĕu. 20 Ştim iar că Fiul lui
Dumnezeu a venit, şi ne a dat
minte ca să cunoaştem pe cel ade-
vĕrat; şi sûntem în cel adevĕrat,
în Fiul sĕu Iisus Christos; acesta
este adevĕratul Dumnezeu şi vieaţă
vecinică.
21 Copiĭ, păziţĭ vĕ de idolĭ.

A DOA EPISTOLA A LUI IOAN.

Iubirea către Dumnezeu stă în păzirea poruncilor lui. Trebue să fugim de amăgitorĭ.

1 Bâtrînul alesei Doamne şi copii-
lor ei, pe care eu 'i iubesc în adevĕr,
şi nu numaĭ eu, ci şi toţĭ care au cu-
noscut adevĕrul, 2 Pentru adevĕrul
ce rĕmâne în noĭ, şi cu noĭ va fi în
veac. 3 Cu noi va fi dar, milă, pace
de la Dumnezeu Tatal şi de la Iisus
Christos Fiul Tatalui, în adevĕr şi în
iubire.

4 M'am bucurat foarte că am aflat
dintre copii tĕi umblând în adevĕr după
cum am primit porunca de la Tatal.

5 Şi acum rogu te, Doamnă, nu
scriindu 'ţi ca porunca noă, ci pe care
o aveam de la început, ca să ne iubim
uni pe alţi. 6 Şi aceasta este iubi-
rea, ca sa umblăm potrivit cu porun-
cile lui; aceasta poruncă este, dupe
cum aţi auzit de la început, ca să um-
blaţi într'ênsa.

7 Că mulţĭ amagîtorĭ au eşit în
lume, care nu mărturisesc pe Iisus ca
Christos venit în trup: acesta este
amagitorul şi antichristul.

8 Luaţĭ seama de voĭ ênşivĕ, ca să
nu perdeţĭ cele ce aţĭ lucrat, ci să
primiţi plată deplină.

9 Orĭ cine care înaintează maĭ de-
parte şi nu rĕmâne în învăţătura lui
Christos nu are pe Dumnezeu; cine
rĕmâne în învaţatura lui, acesta are şi
pe Tatăl şi pe Fiul.

10 Daca vine cineva la voĭ şi nu
aduce învaţatura aceasta, nu 'l pri-
miţĭ în casa, şi nu 'i ziceţĭ bun venit;
11 Căcĭ cine 'i zice bun venit sĕ face
părtaş cu lucrurile lui cele rele.

12 Multe avênd a vĕ scrie, n'am
voit *să le scriu* pe chârtie şi cu cer-
neală, nădajduesc ânsĕ sa vin la voi şi
sa vorbesc gură către gură, ca bucu-
riea noastră să fie deplină,

13 Te îmbraţişează copii surorei
tale cea aleasă.

A TREIA EPISTOLA A LUI IOAN.

Ospitalitatea lui Gaiu este laudata, şi recomandat a către fraţi.

1 Batrînul catre Gaiu iubitul, pe
care eu 'l iubesc în adevĕr.

2 Iubitule, doresc ca tu să aibi
parte în ori ce şi sa fi sănatos, după
cum are parte sufletul tĕu. 3 M'am
bucurat foarte cand venira fraţi şi de-
teră dovada pentru adevĕrul tĕu, după
cum umbli tu în adevĕr. 4 Nu am
bucurie mai mare decât aceasta ca
sa auz că copiĭ mei umbla în a-
devĕr.

5 Iubitule, cu credincioşie sĕvîr-
şeşti orĭ ce faci pentru fraţi şi anume
streinĭ, 6 Care au dat înaintea bise-
ricei dovada de iubirea ta, pe care tri-
miţêndu 'i mai 'nainte bine veĭ face
dupĕ cum se cuvine înaintea lui Dum-
nezeu. 7 Cacĭ pentru numele *lui
Christos* au plecat neluând nimic de la
neamurĭ. 8 Decĭ noi datorĭ sûntem să
ocrotim pe uni ca aceştia, ca să ne fa-
cem împreună lucrătorĭ pentru adevĕr

Să ne ferim de la esemplu rĕu.

9 Am scris ceva bisericei; dar
Diotrefe, care năzueşte să răpiască
întâetatea peste dênşi, nu ne primeşte.
10 Pentru aceea, daca voĭ fi venit, 'i
voi aduce aminte lucrurile pe care le
face, flecărind de noĭ cu vorbe rele, şi
nemulţumit fiind de acestea, nicĭ el nu
primeşte pe fraţĭ, şi împedică pe cei
care voesc *să 'i primiască* şi 'i dă afară
din biserică.
11 Iubitule, nu urma rĕul ci binele.
Cine face bine este din Dumnezeu;
cine face rĕu n'a vĕzut pe Dumnezeu.
12 Lui Demetriu 'i s'a dat bună do-
vadă de către toţĭ şi de către ênsuşĭ
adevĕrul; şi chiar noĭ dăm dovadă şi
ştiĭ ca dovada noastră este adevĕrată.
13 Multe aveam să 'ţi scriu, dar nu
voesc să 'ţi scriu cu cerneală şi con-
deĭu.
14 Nadajduesc ânsĕ să te vĕz
în curînd şi vom vorbi gură către
gură.
15 Pace ţie. Te îmbraţişază
prieteni; îmbraţişază pe nume pe
fraţi.

EPISTOLA LUI IUDA.

Iuda îndeamnă pe cititorĭ să lupte pentru credinţa ce s'a dat celor sânţĭ. Pildă de pedeapsă a celor greşiţĭ: Iudei, îngeri, sodomiţi şi gomoriţi, Archangelul Michael şi satan. Cuvintele lui Enoch şi ale apostolilor. Să ne ferim de ispititori vicioşĭ.

1 Iuda slujitor al lui Iisus Christos,
frate ânsĕ al lui Iacob, celor chemaţĭ
care sûnt iubiţĭ în Dumnezeu Tatăl şi
păstraţĭ pentru Iisus Christos.
2 Milă
voĕ şi pace şi iubire să fie îmulţită.
3 Iubiţilor, când puneam toată si-
linţa sĕ vĕ scriu despre mântuirea de
obşte a noastră, avuĭ nevoe sĕ vĕ scriu
îndemnând ca să luptaţĭ pentru cre-
dinţa dată sânţilor o singură dată.
4 Pentru că s'au vîrît pe ascuns uni
oamenĭ, care de demult sûnt scrişĭ mai
d'inainte spre această judecată, nete-
mĕtorĭ de Dumnezeu, schimbând darul
Dumnezeului nostru în desfrânare şi
tăgaduind pe unicul Stapîn şi pe Dom-
nul nostru Iisus Christos.
5 Voesc dar să vĕ aduc aminte,
fiind că ştiţĭ odată toate, ca Domnul,
dupĕ ce a scăpat pe popor din Egipt,
a perdut de a doa oară pe cei care
n'au crezut,
6 Şi pe ângeri care nu
'şi au păzit stăpînirea, ci au părăsit
locuinţa lor, 'i a păstrat sub întunerec
în vecınice legaturĭ spre judecata zilei
celei marĭ;
7 Dupĕ cum Sodoma şi
Gomora şi oraşele d'imprejurul lor,
fiind că s'au dat cu totul la desfrâ-
nare în acelaş chip ca aceştia şi au
umblat dupĕ trup strein, stau înainte do-
vada suferind pedeapsă de foc vecınic,
8 Asemenea dar şi aceştia visând
pângăresc trupul, despreţuesc stapî-
nire, defaĭmă mărirĭ.
9 Dar Michael
Archanghelul, când pricindu se cu dia-
volul sĕ certa despre corpul lui Moise,
nu îndrăsni să aducă o judecata de
defaımare, şi zise: „certe te Domnul."
10 Aceştia ânsĕ defaımă cele ce nu
cunosc, iar cele ce ştiu din fire ca do-
bitoacele necuvîntatoare, în acestea sĕ
prapadesc.
11 Vai lor, că umblară în
calea lui Cain, şi pentru plata sĕ de-
tera cu totul în ratacirea lui Balaam,
şi periră în împrotivirea lui Cora.
12 Aceştia sûnt petele de necură-
ţenie în mesele voastre obşteştĭ, ospă-
tând fară teamă împreună *cu voĭ*, pă-
şunându sĕ pe sine însuşĭ, norĭ fără
apă mânaţĭ înainte de vênturĭ, pomĭ
tomnaticĭ fără rod, de doĕ orĭ uscaţĭ,
desradăcinaţĭ fiind,
13 Valurĭ fio-
roase ale mariĭ spumegând ruşinea lor,
stele rătăcitoare, pentru dênşi este pă-
strată în veac întunecimea întunere-
cului.
14 Dar şi Enoch, al şaptelea de la
Adam, profetiză pentru aceştia zicênd:
iată venit a Domnul în zecimĭ de miĭ
de sânţĭ ai lui,
15 Ca să facă jude-
cată împrotiva tuturor şi să mustre pe
toţĭ netemători de Dumnezeu pentru
toate lucrurile netemeriĭ lor de Dum-
nezeu pe care le au făcut cu netemere
de Dumnezeu şi pentru cuvintele aspre
pe care le au vorbit împrotiva lui pĕcă-
toşĭ netemătorĭ de Dumnezeu.
16 Ace-
ştia sûnt cârtitorĭ nemulţumiţĭ de a
lor soartă, deşi umbla potrivit cu pof-
tele lor, şi gura lor vorbeşte cuvinte

trufaşe, deşi dau cinste unor feţe pen-
tru folos.
17 Voĭ ânsĕ, iubiţilor, aduceţi vĕ
aminte de cuvintele zise mai d'inainte
de catre apostoli Domnului nostru Iisus
Christos, 18 Ca vĕ spuneau: în tim-
pul de pe urma vor fi batjocoritorĭ
umblând potrivit cu ale lor pofte de
netematori de Dumnezeu. 19 Aceştia
sûnt care fac deosibirĭ, *omenĭ* fireştĭ,
neavênd spirit.

Îndemnare sa rĕmânem statornici în cre-dinţa şi în invăţătura curata.

20 Dar voi, iubiţilor, cladindu vĕ
pe credinţa voastra prea sânta, ru-
gându vĕ în spiritul sânt, 21 Pastraţi
vĕ în iubirea lui Dumnezeu, aşteptând
mila Domnului nostru Iisus Christos
spre vieaţă vecinică. 22 Şi pe uni
şovaitorĭ mustraţĭ 'i, 23 Iar pe alţi
scăpaţi 'i răpindu 'i din foc, iar pe
alţi miluiţĭ 'i in temere, urînd şi ca-
maşa mânjită de trupul lor.
24 Iar celui care poate să vĕ pă-
ziasca pe voĭ fără greşală şi să vĕ
puna înaintea măririĭ lui desĕvîrşiţi în
veselie, 25 Unicului *înţeleptului* Dum-
nezeu Mântuitorul nostru prin Iisus
Christos Domnul nostru mărire, marie,
tarie şi stapînire maĭ 'nainte de tot vea-
cul şi acum şi în toate veacurile. Amin.

APOCALIPSUL LUI IOAN.

Ioan trimite urari de bine la şapte biserici.

I Descoperirea lui Iisus Christos, pe
care 'i o dete Dumnezeu, ca sa
arate slujitorilor sei cele ce trebue sa
se facă în curînd, şi *pe care* trimiţênd
prin ângerul seu *le* însemnâ lui Ioan
slujitorul sĕu, 2 Care marturisi cu-
vîntul lui Dumnezeu şi marturiea lui
Iisus Christos, câte vĕzu.
3 Fericit cine citeşte şi cei care
asculta cuvîntul profeţii şi pastreaza
cele scrise într'ênsa; caci timpul cu-
venit este aproape.
4 Ioan celor şapte biserici care sûnt
în Asia. Dar voĕ şi pace de la cel
care este şi care era şi care vine, şi
de la cele şapte spirite care sunt în-
aintea tronului sĕu, 5 Şi de la Iisus
Christos, martorul credincios, întêiul
nascut dintre morţi şi Domnul împĕ-
raţilor pamêntului.
Celui care ne iubeşte şi ne deslegâ
din pĕcatele noastre în sîngele sĕu,
6 Şi ne facu pe noi împĕraţie, preoţi
lui Dumnezeu şi Taţal sĕu, Lui *fie*
marirea şi stapînirea în veci vecilor.
Amin.
7 Iata vine cu nori, şi ori ce ochiu
îl va vedea şi cei care 'l împunsera,
şi vĕ vor jali pentru dênsul toate se-
minţiile pămêntului, Aşa, amin.
8 Eu sûnt Alfa şi Omega, zice
Domnul Dumnezeu, care este, care era
şi care vine, Atotţiitorul.

În Patmu vede pe fiul omului glorificat.

9 Eu Ioan, fratele vostru şi îm-
preuna partaş în strîmptorare şi in
împĕraţie şi în rabdare staruitoare în
Iisus, am fost în insula numita Patmu
pentru cuvîntul lui Dumnezeu şi pen-
tru marturiea lui Iisus. 10 Am fost
în spirit în zioa Domnului, şi auzii în
urma mea glas mare ca de trambiţă
11 Zicênd: ce vezi scrie în carte şi
trimite celor şapte biserici: la Efes şi
la Smirna şi la Pergam şi la Tiatira
şi la Sarde şi la Filadelfia şi la Lao-
dicea.
12 Şi mĕ întorsei sa vĕz glasul care
vorbia cu mine; şi întorcêndu mĕ vĕ-
zuĭ şapte sfeşnice de aur, 13 Şi în
mijlocul sfeşnicilor asemuit pe Fiul
omului îmbrăcat în veştmênt lung pênĕ
la picioare şi încins la pept cu încin-
gĕtoare de aur; 14 Iar capul lui şi
pĕrul alb ca lâna alba, ca zapadă, şi
ochi lui ca flacare de foc, 15 Şi pi-
cioarele asemenea cu arama lucitoare
ca în cuptor ars, şi glasul lui ca vuet
de ape multe,
16 Şi avea în mâna lui dreaptă
şeapte stele, şi din gura lui eşia o
spada ascuţita cu doĕ taişuri şi înfa-
ţişarea lui cum luceşte soarele în pu-
terea sa.

Taina celor şépte stele şi sfeşnice.

17 Şi când îl vĕzui, am cazut la
picioarele lui ca mort, şi puse mâna

lui dreaptă asupra mea zicênd: nu te
teme; eu sûnt cel d'întêiŭ şi cel din
urmă, 18 Adecă cel viu, şi am fost
mort şi iată sûnt viu în vecĭ vecilor,
şi am cheile morţiĭ şi iadului. 19 Decĭ
scrie cele ce ai vĕzut şi cele ce sûnt
şi cele ce au să fie după acestea,
20 Taĭna celor şapte stele pe care le
ai vĕzut pe dreapta mea, şi cele şapte
sfeşnice de aur. Cele şapte stele sûnt
ângeri celor şapte bisericĭ, şi sfeşnicile
sûnt cele şapte bisericĭ.

Epistola întêia către Efeseni. Nicolaiţi.

2 Scrie angerului bisericei din Efes:
acestea zice cel care ţine cele şapte
stele în dreapta lui, cel care umblă în
mijlocul celor şapte sfeşnice de aur;
2 Ştiu lucrurile tale şi osteniala şi
răbdarea ta stăruitoare şi că nu poţĭ
suferi pe rĕĭ, şi ai cercat pe cei care
sĕ zic pe sine apostolĭ şi nu sûnt, şi 'i
ai aflat mincinoşĭ; 3 Şi ai răbdare
stăruitoare, şi ai suferit pentru numele
meu, şi nu te ai obosit.
4 Dar am împrotiva ta că ai pără-
sit iubirea ta cea dintêiu. 5 Decĭ adu
'ţĭ aminte de unde ai căzut, şi pocăeşte
te şi fa lucrurile d'intêiu; iar daca nu,
vin *curînd* la tine şi voĭ mişca sfeşni-
cul tĕu din locul lui, daca nu te vei
fi pocăit. 6 Dar ai aceasta că urăştĭ
lucrurile Nicolaiţilor, pe care şi eu le
urăsc.
7 Cine are ureche asculte ce zice
bisericilor spiritul: biruitorului 'i voĭ
darui să mănânce din al vieţei lemn,
care este în raiul lui Dumnezeu.

Epistola lui Christos către obştea de la Smirna.

8 Şi ângerului bisericei din Smirna
scrie 'i: acestea zice cel d'intêiu şi cel
din urmă, care fu mort şi fu viu.
9 Ştiu strîmtorarea ta şi sărăciea,
— dar eştĭ bogat —, şi defăimarea de
la cei care sĕ zic pe sine că sûnt Iudei,
şi nu sûnt, ci sinagogă a satanei.
10 Nu te teme nicĭ de cum de cele ce
ai să pătimeştĭ. Iată diavolul are să
arunce dintre voĭ în închisoare ca să
fiţı ispitiţĭ, şi veţĭ avea strîmtorare
zece zile. Fiĭ credincios pênĕ la moarte
şi 'ţĭ voĭ da cununa vieţei.
11 Cine are ureche asculte ce zice
bisericilor spiritul: biruitorul nu va fi
nicĭ de cum vătămat de a doa moarte.

Epistola lui Christos către obştea de la Pergam.

12 Şi ângerului bisericei din Per-
gam scrie 'i: acestea zice cel care are
spada ascuţită cu doĕ tăişurĭ;
13 Ştiu unde locueştĭ; unde este
tronul satanei; şi ţiĭ numele meu, şi
n'ai tăgăduit credinţa mea, *şi* în zilele
acelea *era* Antipa, martorul meu cre-
dincios care fu omorît la voĭ, unde lo-
cueşte satana.
14 Dar am puţine împrotiva ta,
fiind că ai acolo pe care ţin povaţa
lui Balaam, care învăţa pe Balac să
pue pedică înaintea fiilor lui Israel, ca
ei să manânce înjunghiate idolilor şi
să facă desfrânarĭ. 15 Astfel ai şi tu
pe care ţin învăţătura Nicolaiţilor ase-
menea. 16 Pocaeşte te; iar daca nu,
vin curînd la tine şi mĕ voĭ rĕsboi cu
dênşi cu spada gurei mele.
17 Cine are ureche asculte ce zice
bisericilor spiritul: biruitorului 'i voi
da din mana cea ascunsă, şi 'i voĭ da
o petricică albă, şi pe petricică un
nume nou scris, pe care nimenea nu 'l
ştie decât numai primitorul.

Epistola lui Christos către obştea de la Tiatira.

18 Şi ângerului bisericei din Tia-
tira scrie 'i: acestea zice al lui Dum-
nezeu Fiu, care are ochi sĕi ca flacăre
de foc, şi picĭoarele sale sunt aseme-
nea aramei lucitoare;
19 Ştiu lucrurile tale şi iubirea şi
credinţa şi îngrijirea şi răbdarea stă-
ruitoare, şi lucrurile tale din urmă sûnt
maĭ multe decât cele d'intêiu.
20 Dar am împrotiva ta că laşĭ pe
femeea Iezabela, care zicêndu se pe
sine profetă şi învaţă şi rătăceşte pe
slujitori mei ca să facă desfrânărĭ şi
să mănânce înjungheate idolilor. 21 Şi
'i am dat timp să se pocăiască, şi nu
voeşte să se pocăiască de desfrânarea
ei. 22 Iată o arunc în pat, şi în
strimtorare mare pe cei care fac des-
frânarĭ cu dênsa, daca nu sĕ vor po-
căi de lucrurile ei. 23 Şi pe copii ei
'i voi omorî negreşit, şi vor cunoaşte
toate bisericile că eu sûnt care cerce-
tez rĕrunchĭ şi inimĭ, şi voĭ da voĕ fie
căruia potrivit cu lucrurile voastre.
24 Iar voĕ vĕ zic celor rĕmaşĭ în
Tiatira, câţĭ nu aveţĭ învăţătura ace-
asta, ca unĭ care n'aţĭ cunoscut adân-
curile satanei, după cum zic ei; nu pun
peste voĭ altă greutate; 25 Dar ceea
ce aveţĭ ţineţı pênĕ ce voĭ veni.
26 Şi cine birueşte, şi cine păstre-
ază pênĕ la sfîrşit lucrurile mele, 'i voĭ
da stapînire peste neamurĭ, 27 Şi le
va păşuna cu toeag de fer, ca vasele

de pămênt sûnt sfărîmate, dupĕ cum
şi eu am luat de la Tatăl meu, 28 Şi
'i voĭ dă steaoa cea de dimineaţa.
29 Cine are ureche asculte ce zice bi-
sericilor spiritul.

Epistola a cincea către Sardiani.

3 Şi îngerului bisericei din Sarde
scrie 'i: acestea zice cel care are
cele şapte spirite ale lui Dumnezeu şi
cele şapte stele;
Ştiu lucrurile tale, că ai nume că
trăeştĭ şi eştĭ mort. 2 Fiĭ veghetor,
şi întăreşte pe cele ce erau să moară;
căcĭ n'am găsit lucrurile tale depline
înaintea Dumnezeului meu. 3 Decĭ
adu 'ţĭ aminte cum ai primit şi ai
auzit, şi pastrează şi pocaeşte te. Decĭ
daca nu vei fi vegheat, voi veni ca un
fur, şi nu vei cunoaşte nicĭ de cum în
ce ceas voĭ veni la tine. 4 Dar ai în
Sarde puţine nume, care nu 'şĭ au
mânjit vestmintele lor, şi vor umbla
cu mine în *vestminte* albe, fiind că sûnt
destoinicĭ.
5 Biruitorul astfel va fi îmbrăcat
în vestminte albe, şi nu voĭ şterge nici
de cum numele lui din cartea vieţei,
şi voĭ mărturisi numele lui înaintea
Tatălui meu şi înaintea îngerilor sĕi.
6 Cine are ureche asculte ce zice bise-
ricilor spiritul.

Epistola lui Christos către obştea de la Filadelfia.

7 Şi îngerului bisericilor din Fila-
delfia scie 'i: acestea zice Sântul, Ade-
vĕratul, care are cheea lui David, care
deschide şi nimenea nu va închide, şi
care închide şi nimenea nu va des-
chide;
8 Ştiu lucrurile tale; iată am lăsat
înaintea ta uşă deschisă, pe care ni-
menea nu poate sa o închiză; fiind că
ai putere mica şi ai pastrat cuvîntul
meu şi n'ai tagaduit numele meu.
9 Iată am să dau din sinagoga sata-
nei dintre cei care sĕ zic pe sine că
sûnt Iudei, şi nu sûnt ci mint; iată 'i
voĭ face ca să vie şi să se închine
înaintea picĭoarelor tale, şi să cunoască
ca eu te am iubit. 10 Fiind că ai
pazit cuvîntul meu al rabdariĭ mele
staruitoare, şi eu te voĭ pazi de al în-
cercăriĭ ceas, ce are să vie peste lu-
mea întreagă, ca să încerce pe locui-
tori de pe pămênt. 11 Viu curînd;
ţine ce ai, ca nimenea sa nu ĭea cu-
nuna ta.
12 Biruitorul, îl voĭ face stîlp în
templul Dumnezeului meu, şi nicĭ de
cum nu va mai eşi afară, şi voĭ scrie
pe el numele Dumnezeului meu şi nu-
mele cetăţiĭ Dumnezeului meu, noul
Ierusalem, care sĕ pogoară din cer de
la Dumnezeul meu, şi numele meu cel
nou. 13 Cine are ureche asculte ce
zice bisericilor spiritul.

Epistola lui Christos către obştea de la Laodicea.

14 Şi îngerului bisericei din Lao-
dicea scrie 'i: acestea zice Aminul,
martorul credincios şi adevĕrat, înce-
putul fapturei lui Dumnezeu;
15 Ştiu lucrurile tale, că nu eştĭ
nicĭ rece nicĭ ferbinte. O, daca ai fi
rece sau ferbinte! 16 Astfel fiind că
eştĭ încropit, adecă nicĭ ferbinte nicĭ
rece, am să te vărs din gura mea.
17 Pentru că zicĭ că sûnt bogat şi am
fost îmbogăţit şi n'am trebuinţă de
nimic, şi nu ştiĭ că tu eştĭ muncitul şi
vrednic de plâns şi sărac şi orb şi gol,
18 Te sfatuesc să cumperĭ de la mine
aur lămurit de foc ca să fiĭ bogat, şi
vestminte albe ca să fiĭ îmbrăcat şi să
nu fie arătată ruşinea goliciuniĭ tale,
şi alifie de ochĭ sa 'ţi ungĭ ochi că să
vezĭ. 19 Eu pe câţĭ 'i iubesc 'i mustru
şi 'i înţelepţesc; decĭ rîvneşte şi po-
căeşte te. 20 Iată stau la uşă şi bat;
daca va fi auzit cineva glasul meu şi
va fi deschis uşa, şi eu voĭ intra la
dênsul şi voĭ cina cu dênsul şi el cu
mine.
21 Biruitorul, lui 'i voĭ da sa şază
cu mine pe tronul meu, fiind că şi eu
am biruit şi am şezut cu Tatal meu
pe Tronul sĕu. 22 Cine are ureche
asculte ce zice bisericilor spiritul.

Priveliştea cerească. Tronul lui Dumnezeu cu doĕzeci şi patru de bătrînĭ şi patru fiinţe.

4 Dupĕ acestea vĕzuĭ şi iată uşă des-
chisă în cer, şi întêiul glas ca de
trimbiţa pe care 'l auziĭ vorbind cu
mine, zicênd: sue te aci, şi 'ţi voĭ
arăta cele ce trebue să se facă dupĕ
acestea.
2 Indată am fost în spirit, şi iată
un tron era pus în cer, şi pe tron unul
şezênd, 3 Şi cel care şedea *era* la
vedere asemenea petrei de iaspe şi de
sardiu, şi curcubeu de jur împrejurul
tronului la vedere asemenea smaragdu-
lui. 4 Şi de jur împrejurul tronului
vĕzuĭ doĕzecĭ şi patru de tronurĭ, şi pe
tronurĭ doĕzecĭ şi patru de batrînĭ şe-
zênd îmbracaţĭ în vestminte albe, şi pe
capetele lor cununĭ de aur. 5 Şi din

tron eşaŭ fulgere şi vuete şi tunete;
şi şapte făclii de foc arzênd înaintea
tronului, care sûnt cele şapte spirite
ale lui Dumnezeu; 6 Şi înaintea tro-
nului ca o mare sticloasă asemenea
cristalului, şi în mijlocul tronului şi
împrejurul tronului patru fiinţe pline
de ochĭ dinainte şi dinapoĭ. 7 Şi
întêia fiinţă asemenea leului, şi a doa
fiinţă asemenea viţelului, şi a treia
fiinţă avênd faţa ca de om, şi a patra
fiinţă asemenea vulturului sburător.
8 Şi cele patru fiinţe, avênd fie care
din ele câte şase aripĭ, sûnt pline de
ochĭ de jur împrejur şi de dinăuntru,
şi rĕpaus nu au zi şi noapte zicênd:

„Sânt sânt sânt Domnul Dumnezeul
Atotţiitorul,
Care era şi care este şi care vine.

9 Şi de câte orĭ fiinţele vor fi dat
mărire şi cinste şi mulţumită celui care
şade pe tronul celui viu în veci veci-
lor, 10 Cei doĕzecĭ şi patru de bă-
trînĭ vor cădea înaintea celui care şade
pe tron, şi sĕ vor închina celui Viu în
veci vecilor şi vor arunca cununile lor
înaintea tronului zicênd:

11 Vrednic eştĭ, Doamne
Şi Dumnezeul nostru, să primeştĭ
marirea şi cinstea şi puterea,
Pentru că tu ai făcut toate,
Şi pentru voea ta erau şi fură fă-
cute.

Cartea cu şapte peceţĭ să dă Melului, care este lăudat cu cântărĭ cereştĭ.

5 Şi vĕzuĭ pe dreapta acelui care şade
pe tron carte scrisă pe d'inăuntru
şi pe d'inapoĭ, pecetluită cu şapte pe-
ceţĭ.
2 Şi vĕzuĭ ânger puternic vĕstind
cu glas mare: cine este destoinic să
deschiză cartea şi să desfacă peceţile
ei? 3 Şi nimenea în cer nicĭ pe pă-
mênt nicĭ sub pămênt nu putea să
deschiză cartea nicĭ să sĕ uite în ea.
4 Şi plângeam tare, că nimenea nu fu
găsit destoinic să deschiză cartea nicĭ
să se uite în ea.
5 Şi unul dintre bătrînĭ 'mi zice:
nu plânge; iată a biruit Leul care este
din seminţiea lui Iuda, rădăcina lui
David, să deschiză cartea şi cele şapte
peceţĭ ale ei.
6 Şi vĕzuĭ între tron şi cele patru
fiinţe şi între batrînĭ un Meluşel stând
ca înjungheat, avênd şapte coarne şi
şapte ochi, care sûnt cele şapte spirite
ale lui Dumnezeu trimise în tot pă-
mîntul. 7 Şi veni şi luâ *cartea* din
dreapta celui care şade pe tron.
8 Şi când luâ cartea, cele patru
fiinţe şi cei doĕzecĭ şi patru de bătrînĭ
căzură înaintea Meluşelului, avênd fie
care chitară şi cupe de aur pline de
tămâĕ, care sûnt rugăciunile sânţilor.
9 Şi cânta cântare noă zicênd:

Vrednic eştĭ să ĭeĭ cartea şi să
deschizĭ peceţile ei,
Fiind că fuşĭ înjungheat şi rĕscum-
pĕraşĭ pentru Dumnezeu în sîn-
gele teu
Din orĭ care seminţie şi limbă şi
popor şi neam,
10 Şi 'i facuşı Dumnezeului nostru îm-
pĕrăţie şi preoţĭ,
Şi vor împĕraţi pe pămênt.

11 Şi vĕzuĭ, şi auziĭ ca glas de ân-
gerĭ mulţĭ împrejurul tronului şi al
fiinţelor şi al batrînilor, şi numĕrul lor
era zecimĭ de miĭ de zecimĭ de miĭ şi
miĭ de miĭ, 12 Zicênd cu glas mare:

Vrednic este Meluşelul cel înjun-
gheat ca să ĭea puterea şi bogaţie şi
înţelepciune şi tărie şi cinste şi marire
şi lauda.

13 Şi pe orĭ ce făptură care este
în cer şi pe pămênt şi sub pămênt şi
pe mare, adeca pe toate dintr'ênsele le
auziĭ zicênd:

Cel care şade pe tron şi Meluşelul
Are lauda şi cinstea şi mărirea şi
stapînirea
În veci vecilor.

14 Şi cele patru fiinţe ziceau: Amin,
şi bătrîni căzura şi sĕ închinară.

Desfacerea celor d'întêiu şase peceţĭ. Cea d'intêiŭ vesteşte biruinţa luĭ Christos, cele care urmează vestesc omorurĭ şi suferinţe; a şasea pecete vesteşte judecata.

6 Şi vĕzuĭ când deschise Meluşelul pe
una din cele şapte peceţĭ, şi auziĭ
pe una dintre cele patru fiinţe zicênd
ca vuet de tunet: vino *şi uită te.*
2 Şi vĕzuĭ, şi iata cal alb, şi cel care
şădea pe dênsul avea arc, şi 'i sĕ dete
cunună, şi eşi biruitor şi să biruiască.
3 Şi când deschise pecetea a doa,
auziĭ pe a doa fiinţă zicênd: vino *şi
uită te.* 4 Şi eşi alt cal roşu ca fo-
cul, şi celui care şădea pe dênsul 'i sĕ
dete să ĭea pacea de pe pămênt şi să
se înjunghe uni pe alţi, şi 'i sĕ dete
cuţit mare.
5 Şi când deschise pecetea a treia,
auziĭ pe a treia fiinţă zicênd: vino *şi
uită te.* Şi vĕzuĭ, şi iată cal negru, şi
cel care şădea pe dênsul avea cumpĕnă
în mâna sa. 6 Şi auziĭ ca un glas în
mijlocul celor patru fiinţe zicênd: o
mĕsură de grâu un denar, şi trei mĕ-

surĭ de orz un denar! Şi nu păgubi
untdelemnul şi vinul.
7 Şi când deschise pecetea a patra,
auziĭ glasul fiinţei a patra zicênd: vino
şi uită te. 8 Şi vĕzuĭ, şi iată un cal
galben verde, şi cel care şădea d'asu-
pra lui avea numele Moartea, şi iadul
urma împreună cu dênsa, şi li sĕ dete
stăpînire peste a patra parte a pămên-
tului, ca să omoare cu spadă şi foa-
mete şi moarte şi prin fearele pamên-
tului.
9 Şi când deschise pecetea a cin-
cea, vĕzuĭ sub altar sufletele celor în-
jungheaţĭ pentru cuvîntul lui Dumne-
zeu şi pentru mărturiea pe care o
aveau. 10 Şi strigară cu glas mare
zicênd: pênĕ când, stapîne sânte şi
adevĕrate, nu judecĭ şi nu rĕsbunĭ sîn-
gele nostru faţa de locuitori pămên-
tului? 11 Şi li sĕ dete fie căruia
vestmênt alb, şi li sĕ zise să se maĭ
repauseze puţin timp, pênĕ să împli-
niască *numĕrul* şi cei împreună sluji-
tori ai lor şi fraţi lor care au să fie
omorîţĭ ca şi ei.
12 Şi vĕzuĭ când deschise pecetea
a şasea, şi sĕ facu cutremur mare, şi
soarele se facu negru ca un sac de
pĕr şi luna întreaga se făcu ca sînge,
13 Şi stelele cerului căzură pe pămcnt,
dupĕ cum un smochin scuturat de vênt
mare 'şi aruncă smochinele sale erna-
tice, 14 Şi cerul sĕ desfacu ca o
carte înfaşurată, şi orĭ ce munte şi
insulă sĕ mişcară din locurile lor.
15 Şi împĕraţi pamêntului şi maĭ mari
şi căpitani şi bogaţi şi puternici şi orĭ
care rob şi stapîn de sine sĕ ascun-
seră în peşteri şi în stâncile munţilor,
16 Şi zic munţilor şi stâncilor: „cădeţĭ
peste noĭ şi ascundeţi ne“ de faţa ce-
lui care şade pe tron şi de mâniea
Meluşelului, 17 Că a venit zioa cea
mare a mâniĭ lor, şi cine poate să
stea?

Pecetluirea a o sută patruzeci şi patru de miĭ din seminţiea lui Israel.

7 Şi dupĕ aceasta vĕzuĭ patru ângerĭ
stând la cele patru unghiuri ale
pamêntului, ţinênd cele patru vênturĭ
ale pămêntului, ca să nu sufle vênt pe
pamênt, nici pe mare nicĭ peste orĭ ce
arbore.
2 Şi vĕzuĭ alt ânger venind de la
rĕsaritul soarelui, avend pecetea viului
Dumnezeu, şi strigâ cu glas mare celor
patru ângerĭ cărora li sĕ dase sa va-
tame pămêntul şi marea, 3 Zicênd:
nu vătamaţĭ pămêntul nicĭ marea nicĭ
arbori, pênĕ ce vom fi pecetluit pe
frunţile lor pe slujitori Dumnezeului
nostru.
4 Şi auziĭ numĕrul celor pecetluiţĭ,
o sută patruzecĭ şi patru de miĭ pe-
cetluiţĭ din orĭ ce seminţie a lui Israel:
5 Din seminţiea lui Iuda doĕspre-
zece miĭ pecetluiţĭ,
Din seminţiea lui Ruben doĕspre-
zece miĭ,
Din seminţiea lui Gad doĕsprezece
miĭ,
6 Din seminţiea lui Aşer doĕspre-
zece miĭ,
Din seminţiea lui Neftalim doĕspre-
zece miĭ,
Din seminţiea lui Manase doĕspre-
zece miĭ,
7 Din seminţiea lui Simeon doĕspre-
zece miĭ,
Din seminţiea lui Levi doĕsprezece
miĭ,
Din seminţiea lui Isachar doĕspre-
zece miĭ,
8 Din seminţiea lui Zebulon doĕspre-
zece miĭ,
Din seminţiea lui Iosef doĕsprezece
miĭ,
Din seminţiea lui Beniamin doĕspre-
zece miĭ pecetluiţi.

Fericita céta a mântuiţilor din tóte naţiile.

9 Dupĕ acestea vĕzuĭ, şi iată gloată
multă, pe care nimenea nu putea s'o
înumere, din orĭ ce neam şi seminţii şi
popoare şi limbi, stând înaintea tro-
nului şi înaintea Meluşelului, îmbra-
caţi în vestminte albe şi ramuri de
fenic în mâinile lor; 10 Şi strigă cu
glas mare zicênd:
Mântuirea este a Dumnezeului no-
stru care şade pe tron
Şi a Meluşelului.
11 Şi toţĭ ângeri steteau împrejurul
tronului şi al batrînilor şi al celor pa-
tru fiinţe, şi cazură pe feţele lor îna-
intea tronului şi sĕ închinară lui Dum-
nezeu, 12 Zicênd:
Amin, lauda şi marirea şi înţelep-
ciunea
Şi mulţumita şi cinstea şi puterea
şi tariea
Sûnt ale Dumnezeului nostru în veci
vecilor, amin.
13 Şi unul dintre bătrîni luâ cu-
vîntul zicêndu 'mi: aceştia îmbrăcaţĭ
în vestminte albe cine sûnt şi de unde
venira? 14 Şi 'i am zis: Domnul meu,
tu ştii. Şi 'mi zise: aceştia sûnt care
vin din mare strîmtorare şi spălară

vestmintele lor şi le albiră în sîngele
Meluşelului. 15 Pentru aceasta sûnt
inaintea tronului lui Dumnezeu, şi 'i
slujesc zi şi noapte în templul sĕu, şi
cel care şade pe tron va locui peste
dênşi. 16 Nu vor maĭ flamânzi nicĭ
nu vor maĭ înseta, nicĭ nu va cădea
asupra lor soarele nicĭ orĭ ce arşiţă,
17 Pentru că Meluşelul care este în
mijloc spre tron 'i va păşuna şi 'i va
calauzi la ale vieţei isvoare şi va şterge
Dumnezeu orĭ ce lacrămă din ochi lor.

A şaptea pecete. Şapte îngerĭ cu şapte trâmbiţe.

8 Şi când deschise a şaptea pecete se
facu tăcere în cer ca o jumătate
de ceas.
2 Şi vĕzuĭ cei şapte ângeri, care
stau înaintea tronului şi li se deteră
şapte trâmbiţe.
3 Şi alt ânger veni şi stete la altar,
avênd tamâetoare de aur, şi 'i se dete
tamâe multă, ca să o dea rugaciunilor
tuturor sânţilor pe altarul cel de aur
înaintea tronului. 4 Şi rugăciunilor
sânţilor sĕ sui fumul tamâiĭ din mâna
ângerului înaintea lui Dumnezeu. 5 Şi
ângerul a luat tămâetoarea şi o umplu
din focul altarului şi aruncâ pe pă-
mênt; şi se facură tunete şi vuete şi
fulgere şi cutremur.

Cele dânteĭ patru trâmbiţe.

6 Şi cei şapte ângerĭ avênd şapte
trâmbiţe se gatira sa trâmbiţeze.
7 Şi întêiul trâmbiţâ; şi se facu
grindină şi foc amestecat în sînge şi
fu aruncat pe pămênt, şi a treia parte
din pămênt fu arsa de tot, şi a treia
parte din arbori fu arsă de tot, şi orĭ
ce earbă verde fu arsă de tot.
8 Şi al doilea ânger trâmbiţâ; şi ca
un munte mare aprins de foc fu arun-
cat în mare; şi a treia parte din mare
se facu sînge. 9 Şi muri a treia parte
din fapturi ce sûnt în mare, care au
suflare, şi a treia parte din vase fură
stricate.
10 Şi al treilea ânger trâmbiţâ, şi
căzu din cer stea mare aprinsa ca o
faclie, şi căzu peste a treia parte din
rîuri şi peste isvoarele apelor. 11 Şi
numele stelei sĕ chiamă Amărăciune.
Şi sĕ prefacu în amărăciune a treia
parte din ape, şi mulţĭ dintre oamenĭ
muriră de ape, fiind că se făcuse
amarĭ.
12 Şi al patrulea ânger trâmbiţâ,
şi fu isbită a treia parte din soare şi
a treia parte din lună şi a treia parte
din stele, ca să fie întunecată a treia
parte a lor şi zioa să nu lumineze a
treia parte a ei, şi noapte asemenea.

Cele trei vaiurĭ.

13 Şi vĕzuĭ, şi auziĭ un vultur sbu-
rând în înălţimea mezului zilei zicênd
cu glas mare: Vai, vai, vai locuitori-
lor de pe pămênt din pricina celorlalte
glasurĭ ale trâmbiţei celor trei ângeri
care au să trâmbiţeze.

Trâmbiţa a cincea cu ânteiul vaĭ. Locuste din abis arată oştile vrăjmaşilor cu împĕratul Abadon.

9 Şi al cincelea ânger trâmbiţâ; şi
vĕzuĭ o stea căzută din cer pe pă-
mênt, şi 'i se dete cheea puţului abi-
sului. 2 Şi deschise puţul abisului;
şi sĕ sui fum din puţ ca fum de cuptor
mare, şi soarele şi aerul fură întune-
cate de fumul puţului. 3 Şi din fum
eşiră locuste pe pămênt, şi li sĕ dete
putere cum au putere scorpiile pămên-
tului. 4 Şi li sĕ zise să nu vatame
earba pamêntului nicĭ vre o verdeaţă
nici vre un arbore, fară numai pe
oameni, ca unĭ care nu au pecetea lui
Dumnezeu pe fruntea lor. 5 Şi li sĕ
dete ca să nu 'i omoare, ci să fie mun-
ciţi cinci lunĭ; şi muncirea lor ca mun-
cire de scorpie, când va fi înţepat pe
om. 6 Şi în acele zile oameni vor
cauta moartea şi nu o vor gasi, şi
vor dori să moară şi moartea fuge de
dênşi.
7 Şi chipurile locustelor asemenea
cu caĭ gatiţi spre rĕsboiŭ, şi pe cape-
tele lor *erau* ca cununĭ asemenea au-
rului, şi feţele lor ca feţe de oamenĭ,
8 Şi aveau pĕr ca pĕrul de femeĭ, şi
dinţi lor erau ca de lei, 9 Şi aveau
platoşe ca platoşe de ter, şi vuetul
aripilor lor ca vuet de care de caĭ
mulţĭ alergând la rĕsboiu. 10 Şi au
coade asemenea scorpiilor şi ace, şi în
coadele lor puterea lor spre a vătăma
pe oameni aceia cincĭ lunĭ. 11 Au
peste dênşi împĕrat pe ângerul abisu-
lui, care pe ebreeşte are numele Aba-
don, şi în eleneşte are nume Perzĕ-
torul.
12 Vaiul întêiu trecu; iată maĭ vin
doĕ vaiurĭ după acestea.

Trâmbiţa a şésea cu vaiul al doilea.

13 Şi al şaselea ânger trâmbiţâ; şi
auziĭ un sunet din cele patru cornurĭ
ale altarului de aur ce este înaintea
lui Dumnezeu, 14 Zicênd celui al
şaselea ânger care are trâmbiţa; des-

leagă pe cei patru ângerĭ care sûnt
legaţĭ la rîul cel mare, Eufrat. 15 Şi
fură deslegaţĭ cei patru ângerĭ care
erau gătiţĭ pentru ceasul şi zioa şi
luna şi anul, ca să omoare a treia
parte din oamenĭ. 16 Şi numĕrul
oştilor de călăreţĭ doĕ zecimĭ de miĭ de
zecimĭ de miĭ; auziĭ numĕrul lor.

17 Şi astfel în vedenie vĕzuĭ cai şi
pe cei care şădeau pe dênşi avênd pla-
toşe ca de foc şi de iacint şi de pu-
cioasă; şi capetele cailor ca capete de
leĭ, şi din gurile lor ese foc şi fum şi
pucioasa.

18 De acestea trei — *plăgĭ* — fură
omorîţĭ a treia parte din oamenĭ, de
focul şi de fumul şi de pucioasa ce ese
din gurile lor. 19 Pentru că puterea
cailor este în gura lor şi în coadele
lor; căcĭ coadele lor sûnt asemenea
şarpilor, avênd capete şi cu dênsele
vatamă.

20 Şi cei rĕmaşĭ dintre oamenĭ, care
nu fură omorîţĭ în aceste plăgĭ, nicĭ
nu sĕ pocairă de lucrurile mânilor lor,
ca să nu sĕ închine la demonĭ şi la
idoli cei de aur şi de argint şi de
aramă şi de peatră şi de lemn, care nu
pot nicĭ sa vaza nicı sa auza nicĭ sa
umble, 21 Şi nu sĕ pocairă de omo-
rurile lor nicı de fermecatoriile nicı de
desfrânare nicĭ de furturile lor.

Ângerul cu cartea deschisă. Sĕvîrşirea tainei sĕ apropie. Ioan mănâncă cartea ângerului. Cele şépte tunete.

10 Şi vĕzui pe alt ânger tare pogo-
rîndu se din cer, încunjurat de
norı, şi curcubeiul peste capul lui, şi
faţa lui ca soarele şi picıoarele lui ca
stîlpĭ de foc. 2 Şi avênd în mâna lui
cărticică deschisă. Şi puse picĭorul lui
cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe
pământ, 3 Şi strigâ cu glas mare
dupĕ cum mugeşte un leu. Şi când
strigâ, cele şapte tunete spuseră gla-
surile lor. 4 Şi când spuseră cele
şapte tunete eram să scriu; şi auziĭ
glas din cer zicênd: pecetlueşte cele
ce spuseră cele şapte tunete, şi nu le
scrie.

5 Şi ângerul, pe care 'l vĕzuĭ stând
pe mare şi pe pământ, ridicâ mâna lui
dreapta spre cer, 6 Şi jurâ pe cel
viu în veci vecilor, care făcu cerul şi
cele ce sûnt într'ênsul şi pământul şi
cele ce sûnt pe dênsul şi marea şi cele
ce sûnt într'ênsa, ca nu va maı fi timp,
7 Ci în zilele glasului celui d'al şap-
telea ânger, când are să trâmbiţeze,
atuncĭ este sĕvîrsită taĭna lui Dumne-
zeu, cum a binevestit slujitorilor sĕi
profeţĭ.

8 Şi glasul pe care 'l auzisem din
cer iaraşı vorbind cu mine şi zicênd:
du te, ĭea cărticică cea deschisă în
mâna ângerului, care stă pe mare şi
pe pământ. 9 Şi mĕ duseĭ la ânger,
zicêndu 'i să 'mi dea cărticica. Şi 'mi
zice: ĭea şi mănâncă o de tot, şi 'ţĭ va
amărî pântecele, dar în gura ta va fi
dulce ca mĭere. 10 Şi luaiŭ carticica
din mâna ângerului şi o mâncaiŭ de
tot, şi era în gura mea ca mıere dulce;
şi când o înghiţiĭ, amarît fu pânte-
cele meu.

11 Şi 'mi zise: trebue ca tu iarăşĭ
să profetizezı pentru popoare şi pentru
neamurĭ şi pentru limbı şi pentru mulţĭ
împĕraţĭ.

Mĕsurarea templului. Doĭ martorĭ omorîţĭ de feară înviează şi sĕ înalţă la cer.

11 Şi mi se dete o trestie asemenea
unei vargĭ, zicênd: scoală şi mĕ-
soară templul lui Dumnezeu şi altarul
şi pe cei care sĕ închina într'ênsul.
2 Şi curtea cea din afara a templului
scoate o afara şi n'o mesura, pentru
ca fu dată neamurilor, şi vor calca
sânta cetate patruzecĭ şi doĕ de lunĭ
3 Şi voĭ da celor doi martorı ai
mei, şi vor profetiza îmbracaţı în sacĭ
o mie doĕ sute şaizecĭ de zile.

4 Aceştia sûnt cei doi maslinĭ şi
cele doĕ sfeşnice care stau înaintea
Domnului pamêntului.

5 Şi daca voeşte cineva să 'i va-
tăme, foc ese din gura lor şi mistue
pe vrajmaşi lor; şi daca ar voi cineva
să 'i vatăme, el trebue astfel sa fie
omorît. 6 Aceştia au putere să în-
chiză cerul ca ploae să nu ploă în zi-
lele profeţiĭ lor, şi putere au peste ape
să le schimbe în sînge şi să loviască
pământul cu orĭ ce plagă orĭ de câte
orĭ vor fi voit.

7 Şi când vor fi sfîrşit mărturiea
lor, feara care sĕ sue din abis va face
cu dênşi rĕsboiŭ şi 'i va birui şi 'i va
omorî. 8 Şi corpurile lor moarte *vor*
sta pe strada cetaţiĭ celei marı, care
spiritual sĕ numeşte Sodoma şi Egipt,
unde fu rĕstignit şi Domnul lor.

9 Şi din popoare şi seminţiĭ şi limbĭ
şi neamurĭ vor vedea trei zile şi jumĕ-
tate corpurile lor moarte, şi nu vor
lasa să fie puse în mormênt corpurile
lor moarte. 10 Şi locuitori de pe pa-
mênt sĕ bucură de dênşi şi sĕ veselesc,
şi darurĭ trimit uni altora, pentru că

aceştĭ doi profeţĭ munciră pe locuitori
de pe pămênt.
11 Şi după cele trei zile şi jumătate
intră într'ênşi spirit de vieaţa din
Dumnezeu, şi steteră pe picĭoarele lor,
şi teamă mare căzu peste cei care 'i
privesc. 12 Şi auziră glas mare din
cer zicêndu le: suiţi vĕ aicĭ; şi sĕ
suiră în nor spre cer, şi vrăjmaşi lor
'i priviră.
13 Şi în acel ceas sĕ făcu cutremur
mare, şi a zecea parte din cetate căzu,
şi periră în cutremur nume de oamenĭ
şapte miĭ, şi cei rĕmaşĭ sĕ temură şi
deteră marire Dumnezeului cerului.
14 Al doilea vaĭ trecu; iată al treilea
vaĭ vine curînd.

Trâmbiţa a şĕptea.

15 Şi al şaptelea ânger trambiţă;
şi sĕ facură glasurĭ multe în cer zicênd:
împĕraţiea lumii s'a făcut a
Domnului nostru şi a Christosului sĕu,
şi va împĕraţi în veci vecilor.
16 Şi cei doĕzecĭ şi patru de bătrîni
d'inaintea lui Dumnezeu, care şăd
pe tronurile lor, cazura pe feţele lor şi
sĕ închinară lui Dumnezeu, 17 Zicênd:

Mulţumim ţie, Doamne Dumnezeule Atotţiitorule,
Care eştı şi care erai — *şi care viĭ* —,
Şi pentru că ai luat puterea ta cea mare şi ai împĕraţit,
18 Şi neamurile fura întarîtate, şi veni mâniea ta
Şi timpul celor morţĭ să fie judecaţı
Şi sa daĭ plată slujitorilor tĕi profeţilor
Şi sânţilor şi celor care sĕ tem de numele tĕu, celor micĭ şi celor marı,
Şi sa prapădeştĭ pe cei care strică pămêntul.
19 Şi sĕ deschise al lui Dumnezeu templu care este în cer, şi sĕ arată chivotul Aşĕzamêntului sĕu în templul sĕu,
Şi sĕ facura fulgere şi vuete şi tunete şi cutremur şi grindină mare.

Femeea îmbrăcată cu sórele şi Balaurul. Balaurul biruit de Michael urmăreşte pe femee şi pe cei din sĕmînţa ei.

12 Şi semn mare sĕ arătâ în cer, o
femee înfaşurată de soare, şi luna
sub picĭoarele ei, şi pe capul ei cununa
de doĕsprezece stele, 2 Şi avênd
în pântece, şi strigă fiind în durerĭ de
facere şi muncindu se să nască.
3 Şi sĕ arătâ alt semn în cer, şi
iată balaur mare roşu ca focul, avênd
şapte capete şi zece coarne, şi pe capetele
lui şapte diademe, 4 Şi coada
lui târaşte a treia parte din stelele cerului,
şi le aruncâ pe pămênt.
Şi balaurul stă înaintea femei care
este să nască, ca să înghită pe copilul
ei când va fi născut. 5 Şi născu fiu
bărbat, care are să păşuneze cu toeag
de fer toate neamurile; şi copilul ei fu
răpit la Dumnezeu şi la tronul sĕu.
6 Şi femeea fugi în pustie, unde are
loc gătit de la Dumnezeu, ca acolo să
o hraniască timp de o mie doĕ sute
şaizecĭ de zile.
7 Şi sĕ facu resboiŭ în cer, spre a
se resboi Michael şi ângeri lui cu balaurul.
Şi balaurul sĕ resboi şi ângeri
lui, 8 Şi nŭ isbutiră, nicĭ locul lor
nu maĭ fu aflat în cer. 9 Şi fu aruncat
balaurul cel mare, şarpele cel din
început, care sĕ numeşte diavolul şı
satana, care rătăceşte lumea întreagă,
fu aruncat pe pamênt, şi ângeri sĕi cu
dênsul fură aruncaţĭ. 10 Şi auziĭ glas
mare în cer, zicênd:

Acum sĕ facu mântuirea şi puterea şi împărăţiea Dumnezeului nostru
Şi stăpînirea Christosului sĕu,
Pentru că fu aruncat învinuitorul fraţilor noştri,
Care 'i învinueşte înaintea Dumnezeului nostru zi şi noapte.
11 Şi ei îl biruiră pentru sîngele Meluşelului
Şi pentru cuvîntul mărturiĭ lor,
Şi nu iubiră vieaţa lor pênĕ la moarte.
12 Pentru aceea veseliţi vĕ, cerurĭ şi cei care locuiţĭ într'ênsele;
Vaĭ de pămênt şi de mare,
Fiind că sĕ pogorî diavolul la voĭ, avênd mânie mare,
Ştiind că puţin timp are.

13 Şi când vĕzu balaurul că fu
aruncat pe pămênt, urmari pe femeea
care născu pe bărbat. 14 Şi fură date
femei cele doĕ aripe de vultur mare,
ca să sboare în pustie la locul ei, unde
este hrănită acolo „timp şi timpurĭ şi
jumătate de timp" departe de faţa şarpelui.
15 Şi aruncâ şarpele din gura
lui în urma femei apă ca un rîu, ca
să o facă dusă de apa. 16 Şi pămêntul
veni femei în ajutor, şi deschise
pamêntul gura sa şi înghiţi rîul, pe care
îl aruncase balaurul din gura lui.

17 Şi s'a mânieat balaurul pe fe-
mee, şi plecâ să facă resboiŭ cu cei
rĕmaşĭ din sĕmînţa ei, care păstrează
poruncile lui Dumnezeu şi au mărtu-
riea lui Iisus. 18 Şi statuĭ pe nisipul
mariĭ.

Feara care să sue din mare, defăimând pe Dumnezeu şi dând rĕsboiŭ sânţilor.

13 Şi vĕzuĭ suindu se din mare o
feară, avênd zece coarne şi şapte
capete, şi pe coarnele ei zece diademe,
şi pe capetele ei nume de defaimare.
2 Şi feara pe care o vĕzuĭ era aseme-
nea unei pantere, şi picĭoarele ei ca
de urs, şi gură ei ca gură de lei. Şi 'i
dete balaurul puterea lui şi tronul lui
şi stăpînire mare. 3 Şi *vĕzuĭ* unul din
capetele ei ca înjunghieat spre moarte,
şi rana morţiĭ ei fu vindecată.
Şi tot pamêntul sĕ minunâ urmând
fearei, 4 Şi sĕ închinară balaurului,
fiind că dete fearei stăpînirea, şi sĕ
închinară fearei zicênd: cine este ase-
menea fearei, şi cine poate să se rĕs-
boiască cu dênsa? 5 Şi 'i sĕ dete
gură sa vorbiască lucrurĭ marĭ şi de-
faimărĭ, şi 'i se dete putere să lucreze
patruzecĭ şi doĕ de lunĭ. 6 Şi des-
chise gura ei spre defaimarĭ împrotiva
lui Dumnezeu, să defaime numele lui
şi locuinţa lui, pe ceĭ care locuesc în
cer. 7 Şi 'i sĕ dete sa facă rĕsboiŭ
cu sânţi şi să 'i biruiască, şi 'i sĕ dete
stapînire peste orĭ ce seminţie şi popor
şi limbă şi neam. 8 Şi sĕ vor închina
lui toţi locuitori de pe pamênt, al că-
ror nume nu este scris de la întemeerea
lumiĭ în cartea vieţei Meluşelului celui
înjunghieat. 9 Daca are cineva ureche,
asculte.
10 Daca cineva duce în robie, în
robie sĕ duce; daca va omorî cineva
cu spadă, trebue ca el să fie omorît cu
spada. Aci este rabdarea stăruitoare
şi credinţa sanţilor.

Féra cu doe córne din pămênt.

11 Şi vĕzuĭ altă feară suindu se din
pamênt, şi avea doĕ coarne asemenea
unui meluşel, şi vorbia ca balaur.
12 Şi toata stapînirea celei d'intêiu
feare o sĕvîrşeşte înaintea ei. Şi face
pămêntul şi pe locuitori de pe el ca
sa se închine fearei celei d'intêiu, a
carei rană de moarte fu vindecată.
13 Şi face semne marĭ că face sa se
pogoare şi foc din cer pe pămênt înain-
tea oamenilor. 14 Şi rataceşte pe lo-
cuitori de pe pămênt pentru semnele
ce 'i fură date sa le facă înaintea fea-
rei, zicênd locuitorilor de pe pămênt
să facă chip pentru feara, care are
rana spadei şi fu vie, 15 Şi 'i se dete
să dea spirit chipului fearei, ca şi să
vorbiasca chipul fearei, şi să facă să
fie omorîţĭ câţĭ nu se vor fi închinat
chipului fearei. 16 Şi face pe toţĭ,
pe cei micĭ şi pe cei marĭ, şi pe cei
bogaţĭ şi pe cei săracĭ, şi pe cei stă-
pînĭ de sine şi pe cei robĭ, ca ei să 'şi
pună semn pe mâna lor cea dreapta
sau pe fruntea lor, 17 Ca să nu poată
cineva cumpĕra sau vinde afară de
cine are semnul, numele fearei sau nu-
mĕrul numelui ei.
18 Aci este înţelepciunea. Cine are
pricepere socotiască numĕrul fearei;
căcĭ este numĕr de om. Şi numĕrul ei
este şase sute şaizecĭ şi şase.

Meluşelul stă pe muntele Sion cu cei însemnaţĭ 144.000.

14 Şi vĕzuĭ, şi iată Meluşelul stând
pe muntele Sion, şi cu dênsul o
suta patruzecĭ şi patru de miĭ avênd
scris pe frunţile lor numele sĕu şi nu-
mele Tatalui sĕu.
2 Şi auzii glas din cer ca vuet de
ape multe şi ca vuet de tunet mare,
şi glasul pe care 'l auziĭ ca al chitari-
ştilor cântatorĭ cu chitarele lor; 3 Şi
cântă cântare noa înaintea tronului şi
înaintea celor patru fiinţe şi a batrî-
nilor; şi nimenea nu putea să înveţe
fara numaĭ cele o suta patruzecĭ şi
patru de miĭ, cei rĕscumperaţĭ de pe
pamênt.
4 Aceştia sûnt care nu avură a face
cu femeĭ; cacĭ sunt curaţĭ. Aceştia
sûnt care urmează Meluşelului orĭ unde
ar merge. Aceştia fura rĕscumperaţĭ
dintre oamenĭ pârgă lui Dumnezeu şi
Meluşelului, 5 Şi în gura lor nu fu
gasita minciuna; pentru că sûnt desĕ-
vîrşiţĭ.

Trei ângeri cu o solie bună.

6 Şi vĕzuĭ alt ânger sburând în
mijlocul cerului, avênd evanghelie ve-
cinică ca să binevestiască pentru cei
care şad pe pamênt şi pentru orĭ ce
neam şi seminţie şi limbă şi popor,
7 Zicênd cu glas mare: temeţi vĕ de
Dumnezeu şi daţi 'i mărire, fiind ca
veni ceasul judecaţei lui, şi închinaţi
vĕ Celui care facu cerul şi pamêntul
şi marea şi isvoare de apa.
8 Şi alt ânger al doilea urmâ zi-
cênd: „căzu, căzu Babilonul“ cel mare,
care a adapat toate neamurile din vi-
nul aprinderiĭ desfrânariĭ sale.

9 Şi alt ânger al treilea le urmâ
zicênd cu glas mare: daca sĕ închină
cineva fearei şi chipului ei, şi primeşte
semn pe fruntea sa sau pe mâna sa,
10 Şi el va bea din vinul aprinderiĭ
lui Dumnezeu ce este turnat neameste-
cat în paharul mâniĭ lui, şi va fi mun-
cit în foc şi pucîoasă înaintea ânge-
rilor sânţĭ şi înaintea Meluşelului.
11 Şi fumul muncei lor în vecĭ de vecĭ
sĕ urcă în sus, şi n'au repaus zi şi
noapte cei care sĕ închină fearei şi
chipului ei, şi daca primeşte cineva
semnul numelui ei.
12 Aci este răbdarea stăruitoare a
sânţilor, care păstrează poruncile lui
Dumnezeu şi credinţa lui Iisus. 13 Şi
auzii glas din cer zicênd: scrie; feri-
ciţĭ morţi care în Domnul mor de
acum, aşa zice spiritul că sĕ vor re-
pausa de ostenelile lor; căcĭ lucrurile
lor urmează cu dênşi.

Seceriş vesel şi tómnă îngrozitóre.

14 Şi vezuĭ, şi iata nor alb şi pe
nor *vezui* şazênd asemuit pe fiul omu-
lui, avênd pe capul lui cununuă de aur
şi în mâna lui secere ascuţită.
15 Şi alt ânger eşi din templu, stri-
gând cu glas mare celui care şade pe
nor: trimite secerea ta şi seceră, că
veni ceasul sa secerĭ, fiind că s'a copt
secerişul pămêntului.
16 Şi aruncâ cel care şade pe nor
secerea lui pe pamênt, şi secerat fu
pamêntul.
17 Şi alt ânger eşi din templu ce
este în cer, avênd şi el cosor ascuţit;
18 Şi alt ânger eşi din altar, avênd
putere asupra focului, şi strigâ cu glas
mare celui care are cosorul ascuţit,
zicênd: trimite cosorul tĕu cel ascuţit
şi culege struguri viei pămêntului,
fiind că sûnt în puterea coptului bro-
boanele ei.
19 Şi aruncâ ângerul cosorul sĕu pe
pămênt, şi culese viea pămêntului şi
aruncâ în linul cel mare al mâniĭ lui
Dumnezeu. 20 Şi linul fu călcat afara
din cetate, şi eşi sînge din lin pênĕ la
frânele cailor, departe o mie şase sute
de stadiĭ.

Cântarea biruitorilor fearei.

15 Şi vĕzuĭ în cer alt semn mare şi
minunat, şapte ângerĭ avênd şapte
plagi cele din urmă, fiind că în ace-
stea fu sĕvîrşită mâniea lui Dumnezeu.
2 Şi vĕzuĭ ca o mare sticloasă ame-
stecata cu foc, şi pe biruitori asupra
fearei şi a chipului *şi a semnului ei* şi
a numĕrului numelui ei stând pe ma-
rea cea sticloasă, avênd chitare ale lui
Dumnezeu. 3 Şi cântâ cântarea lui
Moise slujitorul lui Dumnezeu şi cân-
tarea Meluşelului, zicênd:

Marĭ şi minunate sûnt lucrurile tale,
Doamne Dumnezeule Atotţiitorule;
Drepte şi adevĕrate sûnt căile tale,
Împĕrate al neamurilor.
4 Cine nu se va teme *de tine,* Doamne,
Şi nu va mări numele tĕu?
Că singur eştĭ cuvios,
Că toate neamurile vor veni şi sĕ
vor închina înaintea ta,
Că hotărîrile tale fura cunoscute.

Cele din urmă şépte plăgĭ. Pregătire spre a se vĕrsa cele şépte cupe cu mânie.

5 Şi dupĕ acestea vĕzuĭ, şi sĕ des-
chise templul cortului marturiĭ în cer,
6 Şi eşiră din templu cei şapte ângerĭ
care au cele şapte plăgĭ, îmbrăcaţi în
in curat strălucitor şi încinşĭ împreju-
rul pepturilor cu încingĕtorĭ de aur.
7 Şi una din cele patru fiinţe dete
celor şapte ângerĭ şapte cupe de aur
pline de mâniea lui Dumnezeu celui
viu în veci vecilor. 8 Şi templul fu
umplut de fum din marirea lui Dum-
nezeu şi din puterea lui, şi nimenea nu
putu să intre în templu pênĕ vor fi
sfîrşite cele şapte plăgĭ ale celor şapte
ângerĭ.

Vărsarea celor şapte cupe ale mâniĭ divine; cele şapte plagĭ ce vin asupra pămêntului.

16 Şi auziĭ glas mare zicênd celor
şapte ângerĭ: mergeţĭ, varsaţĭ pe
pămênt cele şapte cupe ale mânii lui
Dumnezeu.
2 Şi sĕ duse cel d'intêiu şi vărsâ
cupa lui pe pămênt; şi sĕ făcu rană
rea şi pricinuitoare de durere pe oa-
meni care au semnul fearei şi sĕ în-
chină chipului ei.
3 Şi aĭ doilea vărsâ cupa lui în
mare; şi sĕ facu sînge ca de mort, şi
orĭ ce suflare de vieaţă muri, cele ce
sûnt în mare.
4 Şi al treilea vărsâ cupa lui în
rîurĭ şi în isvoarele apelor; şi sĕ făcu
sînge.
5 Şi auziĭ pe ângerul apelor zicênd:
drept eştĭ tu, care eştĭ şi care erai, cu-
viosule, fiind că ai încuviinţat acestea,
6 Fiind că ei vărsară sînge de sânţĭ
şi de profeţĭ, şi sînge le ai dat să bea;
vrednicĭ sûnt.
7 Şi auzii altarul zicênd: aşa
Doamne Dumnezeule Atotţiitorule,

adevĕrate şi drepte sûnt judecăţile
tale.
8 Şi al patrulea vĕrsâ cupa lui pe
soare, şi 'i sĕ dete să dogoriască pe
oameni în foc. 9 Şi dogorîţĭ fura
oameni de arşiţă mare, şi defăimară
numele lui Dumnezeu care are puterea
peste plagile acestea, şi nu sĕ pocairă
ca să 'i dea mărire.
10 Şi al cincelea vĕrsâ cupa lui pe
tronul fearei; şi sĕ făcu împĕrăţiea ei
întunecoasa, şi ei 'şi muşcau limbile de
durere, 11 Şi defaimară pe Dumne-
zeul cerului de durerile lor şi de ră-
nile lor, şi nu sĕ pocăiră de lucru-
rile lor.
12 Şi al şaselea vĕrsâ cupa lui în
rîul cel mare, Eufrat; şi secata fu apa
lui, ca să fie gătită calea împĕraţilor
celor de la rĕsarit de soare.
13 Şi vĕzuĭ din gura balaurului şi
din gura fearei şi din gura profetului
mincinos trei spirite necurate ca broaşte;
14 Căcı sunt spirite de demonĭ facĕ-
toare de semne, care *spirite* sĕ duc la
împĕraţi lumiĭ întregı, ca sa 'i adune
la rĕsboiul zilei celei marĭ a lui Dum-
nezeu Atotţiitorul.
15 Iata viu ca un fur; fericit cine
veghiaza şi pastreaza vestmintele sale,
ca să nu umble gol şi să vază ei ru-
şinea lui.
16 Şi 'i adunâ la locul numit ebre-
eşte Armaghedon.
17 Şi al şaptele vĕrsâ cupa lui în
aer, şi eşi din templu de la tron glas
mare zicênd: s'a facut.
18 Şi sĕ facura fulgere şi vuete şi
tunete, şi cutremur se facu mare, cum
nu se facu de când se facu om pe pă-
mênt, atât de tare cutremur aşa mare.
19 Şi sĕ făcu cetatea cea mare în trei
părţı, şi cetăţile neamurilor cazură. Şi
Babilonul cel mare fu adus aminte
înaintea lui Dumnezeu ea să 'i dea
paharul vinului aprinderiĭ mâniĭ lui.
20 Şi orĭ ce insulă fugi, şi munţĭ
nu fura aflaţĭ. 21 Şi grindină mare
ca de greutatea unui talant sĕ pogoară
din cer peste oamenı; şi defaimara
oameni pe Dumnezeu de plaga grin-
dinei, pentru că foarte mare este
plaga ei.

Desfrânata cea mare numită Babilonul cel mare umblă, beată de sînge, pe o fearā cu şapte capete şi zece coarne, biruita de miel.

17 Şi veni unul dintre cei şapte ân-
gerı, care au cele şapte cupe, şi
vorbi cu mine zicênd: vino, îţı voı
arăta judecata desfrânatei celei marĭ,
care şade pe ape multe, 2 Cu care
făcură desfrânărĭ împĕraţi pămêntului,
şi cei care locuesc pămêntul fură îm-
bătaţĭ de vinul desfranăriĭ ei.
3 Şi mĕ duse în spirit în pustie
Şi vĕzuĭ o femee şăzênd pe o fearā
roşie, plină de nume de defăimare,
avênd şapte capete şi zece coarne.
4 Şi femeea era înfaşurată în purpu-
riu şi roşu, şi împodobită cu aur şi
peatră preţioasă şi mărgaritare, avênd
pahar de aur în mâna ei plin de gro-
zaviĭ şi necuraţeniile desfrânăriĭ ei.
5 Şi pe fruntea ei nume scris: taĭnă,
Babilonul cel mare, muma desfrânate-
lor şi a grozaviilor pămêntului.
6 Şi vĕzuĭ femeea îmbatată de sîn-
gele sânţilor şi de sîngele martorilor
lui Iisus. Şi vĕzênd o mĕ minunaĭ mi-
nune mare.
7 Şi 'mi zise ângerul: pentru ce te
minunaşĭ? Eu 'ţi voĭ spune taĭna fe-
mei şi a fearei care o poartă, care are
cele şapte capete şi cele zece coarne.
8 Feara pe care o vĕzuşı era şi nu
este, şi are să sĕ sue din abis şi să
mearga spre peire; şi sĕ vor minuna
cei care locuesc pe pămênt, al căror
nume nu este scris pe cartea vieţei de
la întemeerea lumiı, deşi vĕd feara că
era şi nu este şi de faţă va fi.
9 Aci este mintea care are înţelep-
ciune. Cele şapte capete sûnt şapte
munţĭ, unde şade femeea asupra lor,
10 Şi împĕraţĭ şapte sûnt; cei cincĭ
cazură, unul este, celă l'alt încă n'a
venit, şi când va fi venit, trebue ca
el să rĕmâie puţin timp. 11 Şi feara
care era şi nu este, e al optulea, şi din
cei şapte este şi merge spre peire.
12 Şi cele zece capete care le vĕ-
zuşĭ sûnt zece împĕraţĭ, ca uni care nu
luara ânchĕ împĕraţie, ci ca împĕraţĭ
primesc stăpînire un singur ceas cu
feara. 13 Aceştia au un singur gând,
ei dau fearei atât puterea cât şi stă-
pînirea lor. 14 Aceştia sĕ vor rĕsboi
cu Meluşelul şi Meluşelul 'i va birui,
pentru că este Domn de domnĭ şi Îm-
pĕrat de împĕraţı, şi cei împreună cu
dênsul chemaţĭ *sûnt* şi aleşĭ şi credin-
cioşĭ.
15 Şi 'mĭ zice: apele pe care le vĕ-
zuşĭ, unde şade desfrânata, popoare şi
gloate sûnt şi neamurĭ şi limbĭ. 16 Şi
cele zece coarne pe care le vĕzuşĭ şi
feara, aceştia vor urî pe desfrânata,
şi o vor face pustie şi goala, şi vor
mânca cărnurile ei, şi de tot o vor
arde cu foc: 17 Cacı Dumnezeu dete

în inimile lor ca să facă gândul ei şi
să facă o singură părere şi să dea
fearei împĕrăţiea lor, pênĕ vor fi sĕvîr-
şite cuvintele lui Dumnezeu.
18 Şi femeea pe care o vĕzuşĭ este
cetatea cea mare, care are împĕraţie
peste împĕraţi pământului. ,

Se vesteşte căderea desfrânatei celei marĭ, Babilonul. Poporul lui Dumnezeu primeşte poruncă să easă de acolo.

18 Dupĕ acestea vĕzuĭ pogorîndu se
din cer alt ânger, avênd stăpînire
mare, şi pământul fu luminat de mă-
rirea lui. 2 Şi strigâ cu glas tare
zicênd: „căzu, căzu Babilonul“ cel
mare, şi sĕ făcu loc de locuit al demo-
nilor şi închisoare a orĭ cărui spirit
necurat şi închisoare a orĭ cărei pasĕ-
rele necurate şi urîte, 3 Pentru că
din vinul aprinderiĭ desfrânăriĭ ei au
bĕut toate neamurile, şi împĕraţi pă-
mêntului cu dênsa făcură desfrânărĭ,
şi neguţatori pământului sĕ îmbogaţira
din puterea desfatàriĭ ei.
4 Şi auziĭ alt glas din cer zicênd:
eşiţĭ dintr'ênsa, poporul meu, ca să nu
fiţĭ părtaşĭ cu pecatele ei, şi să nu
luaţĭ din plăgile ei, 5 Pentru că pĕ-
catele ei ajunseră pênĕ la cer şi Dum-
nezeu aduse aminte nedreptaţile ei.
6 Daţi 'i înapoĭ cum *vĕ* dete şi ea, şi
îndoiţı îndoit potrivit cu lucrurile ei;
în paharul în care turnâ, turnaţi 'i in-
doit; 7 Câte o mărirâ şi o desfătară,
atât daţi 'i muncire şi întristare. Fiind
că în inima ei zice că şad împĕrăteasa
şi vĕduva nu sûnt şi întristare nicĭ de
cum nu voĭ vedea, 8 Pentru aceea
intr'o singură ,zi vor veni plăgile ei,
moarte şi întristare şi foamete, şi în
foc va fi arsa de tot; pentru că tare
este Domnul Dumnezeu care o judecâ.

Jalea regilor. Negustori şi marinarĭ. Bucurie în cer.

9 Şi vor plânge şi sĕ vor jăli de
dênsa ai pământului împĕraţĭ care fa-
cura desfrânărĭ cu ea şi se desfatără,
când vor vedea fumul arderiĭ ei,
10 De departe stând de teama mun-
ciriĭ ei, zicênd: vai, vai, cetatea cea
mare, Babilonul cetatea cea tare, că
într'un singur ceas veni judecata ta.
11 Şi neguţători pământului plâng
şi sĕ întristează de dênsa pentru că
nimenea nu maĭ cumpĕră marfa lor,
12 Marfă de aur şi argint şi peatră
preţioasa şi mărgaritare şi de bis şi
purpura şi mătasarie şi roşu, şi orĭ ce
lemn mirositor bine şi orĭ ce vas de
fildeş şi orĭ ce vas din lemn preţios ş.
aramă şi fer şi marmora. 13 Şi scor-
ţişoară şi mirodeniĭ şi mirosurĭ şi mir
şi tămâe şi vin şi untdelemn şi făină
de grâu curat şi grâu şi vite şi oi, şi
caĭ şi căruţe şi robĭ, şi suflete de oa-
menĭ. 14 Şi rodul poftei sufletului
tĕu sĕ duse de la tine, şi toate cele
grase şi cele strălucite periră de la
tine, şi nicĭ de cum nu le vor maĭ afla.
15 Neguţători de acestea, care sĕ
îmbogăţiră de la dênsa, vor sta de-
parte de teama munciriĭ ei plângênd
şi întristându se, 16 Zicênd: vai, vai,
cetatea cea mare, cea imbrăcată în
vesmênt de bis şi purpură şi roşu, şi
împodobită cu aur şi peatră preţioasă
şi mărgăritar, că într'un singur ceas fu
pustiită bogăţiea aşa de mare.
17 Şi orĭ care cârmaciŭ şi orĭ cine
merge pe apă la un loc şi marinarĭ şi
câţĭ lucreaza marea de departe steteau
18 Şi strigau vĕzênd fumul arderiĭ ei,
zicênd: cine este asemenea cu cetatea
cea mare? 19 Şi puseră ţarînă pe
capetele lor şi strigau plângênd şi în-
tristându se, zicênd: vai, vai, cetatea
cea mare, în care sĕ îmbogăţiră din
preţioasele ei toţĭ care au vasele pe
mare, fiind că într'un singur ceas fu
pustiită.
20 Veseleşte te de dênsa, cerule, şı
sânţilor şi apostolilor şi profeţilor,
pentru că Dumnezeu judecâ judecata
voastră faţă de ea.
21 Şi un ânger vîrtos ridicâ o pea-
tră ca o peatra mare de moară, şi
aruncâ în mare zicênd: cu astfel de
repeziciune va fi aruncat Babilonul,
cetatea cea mare, şi nicĭ de cum nu va
maı fi aflată. 22 Şi glas de chitariştĭ
şi de cântareţĭ şi de cântatorĭ din fluer
şi de trâmbiţaşĭ nu va maĭ fi auzit
nicĭ de cum în tine, şi orĭ care meşter
de orĭ ce meşteşug nu va maĭ fi aflat
nicĭ de cum în tine, şi uruit de peatră
de moară nu va maĭ fi auzit nicĭ de
cum în tine, 23 Şi lumină de sfeşnic
nu sĕ va maĭ arata nicĭ de cum în
tine, şi glas de mire şi de mireasă nu
va maĭ fi auzit nicĭ de cum în tine,
fiind că neguţători tĕi erau maĭ mari
pământului, fiind că în fermecatoriea
ta fură ratăcite toate neamurile,
24 Şi în ea fu aflat sînge de pro-
feţĭ şi de sânţĭ şi de toţĭ cei înjun-
gheaţĭ pe pămênt.

Cântare de biruinţă.

19 Dupĕ acestea auziĭ ca glas mare
de gloată multă în cer zicênd:

Alleluia,
Mântuirea şi mărirea şi cinstea şi puterea sûnt ale Dumnezeului nostru!
2 Pentru că adevĕrate şi drepte sûnt judecaţile lui;
Pentru că judecâ pe desfrânata cea mare
Ca una care stricâ pămêntul în desfrânarea ei,
Şi rĕsbunâ sîngele slujitorilor lui din mâna ei.
3 Şi de al doilea ziserĕ alleluia;
Şi fumul ei se sue în veci vecilor.
4 Şi căzură bătrîni cei doĕzecĭ şi
patru şi cele patru fiinţe, şi sĕ închi-
nară lui Dumnezeu care şade pe tron,
zicênd: Amin, alleluia.
5 Şi eşi din tron glas zicênd: lău-
daţĭ pe Dumnezeul nostru, toţĭ sluji-
tori lui, care vĕ temeţĭ de dênsul, cei
micĭ şi cei mari.

Nunta mielului.

6 Şi auziĭ ca glas de gloată multă
şi ca vuet de ape multe şi ca vuet de
tunete tarĭ, zicênd:
Alleluia,
Pentru că Domnul Dumnezeul nostru Atotţiitorul îşi ia împaraţia.
7 Să ne bucuram şi să ne veselim, şi să 'i dăm marire,
Fiind că veni nunta Meluşelului
Şi femeea lui sĕ gati,
8 Şi 'i se dete sa se îmbrace în
vestmênt de bis stralucit curat; căcĭ
vestmêntul de bis sûnt rĕsplăţile sân-
ţilor.
9 Şi 'mi zice, scrie: fericiţĭ cei che-
maţĭ la ospĕţul nuntei Meluşelului. Şi
'mi zice: aceste cuvinte sûnt adevĕrate
ale lui Dumnezeu.
10 Şi cazuĭ înaintea picĭoarelor lui
ca să mĕ închin lui. Şi 'mi zice: vezĭ
să nu facĭ; sûnt împreună slujitor al
tĕu şi al fraţilor tĕi care au mărturica
lui Iisus; lui Dumnezeu închină te;
căcĭ mărturiea lui Iisus este spiritul
profeţiĭ.

Arătarea lui Christos.

11 Şi vĕzuĭ cerul deschis şi iată un
cal alb, şi cel care şade pe dênsul *este*
numit credincios şi adevĕrat, şi în drep-
tate judeca şi sĕ rĕsboeşte. 12 Iar
ochi lui flacare de foc, şi pe capul lui
diademe multe, avênd nume scris pe
care nimenea nu 'l ştie decât numaĭ el,
13 Şi îmbrăcat în haina stropita cu
sînge, şi sĕ cheamă numele lui Cuvîn-
tul lui Dumnezeu.
14 Şi oştile în cer 'i urmau pe caĭ
albĭ, îmbracate în haine de bis alb
curat.
15 Şi din gura lui eşia spadă ascu-
ţită, ca cu ea să loviască neamurile;
şi el 'i va păşuna cu toeag de fer; şi
el va călca linul vinului aprinderiĭ mâ-
niĭ lui Dumnezeu Atotţiitorul. 16 Şi
are pe haina şi pe coapsa lui nume
scris: Impĕrat de împĕraţĭ şi Domn de
domnĭ.

Rĕsturnarea fêrei şi profetului mincinos.

17 Şi vĕzuĭ un ânger stând în soare,
şi strigâ cu glas mare zicênd tuturor
pasĕrilor care sboară în înalţimea me-
zului zilei: aidea, adunaţi vĕ la ospĕţul
cel mare al lui Dumnezeu, 18 Ca să
mâncaţĭ cărnurĭ de împĕraţĭ şi cărnurĭ
de capitanĭ şi cărnurĭ de vitejĭ şi căr-
nurĭ de caĭ şi ale celor care şad pe
dênşi, şi carnurĭ de toţĭ stăpîni de sine
şi de robĭ şi de micĭ şi de marĭ.
19 Şi vĕzuĭ feara şi pe împĕraţi pă-
mêntului şi oştile lor adunate să facă
rĕsboiŭ cu cel care şade pe cal şi cu
oastea lui.
20 Şi prinsă fu feara şi cu dênsa
profetul mincinos care făcuse înaintea
ei semnele, în care rataci pe cei care
luară semnul fearei şi pe cei care se
închinara chipului ei; viĭ fură arun
caţĭ cei doi în al focului lac care arde
în pucioasă. 21 Şi cei rĕmaşĭ fură
omorîţĭ în spada celui care şade pe cal,
care *spadă* eşise din gura lui, şi toate
pasĕrile fură săturate de carnurile lor.

Balaurul este legat timp d'o mie de ani.
Ânteia înviere.

20 Şi vĕzuĭ ânger pogorîndu-se din
cer, avênd cheea abisului şi lanţ
mare pe mâna lui. 2 Şi apucâ pe
balaur, şarpele cel din început, care
este diavolul şi satana, şi 'l legâ pe
timp de o mie de anĭ, 3 Şi 'l aruncâ
în abis, şi închise şi pecetlui d'asupra
lui, ca sa nu maĭ rătăciască neamurile,
pênĕ vor fi sfîrşiţĭ cei o mie de anĭ;
dupĕ aceştia trebue ca el să fie des-
legat puţin timp.
4 Şi vĕzuĭ tronurĭ, şi şăzură pe ele,
şi li se dete judecarea, şi *vezuĭ* sufle-
tele celor tăeaţĭ cu sĕcurea pentru
marturiea lui Iisus şi pentru cuvintul
lui Dumnezeu, ca uni care nu sĕ în-
chinară fearei nicĭ chipuluĭ ei şi nu
luară semnul pe frunte şi pe mâna lor;
şi înviează şi împĕrăţiră cu Christos
o mie de anĭ. 5 Cei rĕmaşĭ dintre
morţĭ nu înviează pênĕ vor fi sfîrşiţĭ

cei o mie de anĭ. Aceasta este întêia
înviere.
6 Fericit și sânt cine are parte în
întêia înviere; asupra acestora a doa
moarte nu are stăpînire, ci vor fi preoţĭ
ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și
vor împĕraţi cu dênsul o mie de anĭ.

Gog și Magog.

7 Și când vor fi sfîrșiţĭ cei o mie
de anĭ, deslegat va fi satana din în-
chisoarea sa, 8 Și va eși să rătă-
ciască neamurile care sûnt în cele pa-
tru unghiurĭ ale pamêntului, pe Gog
și Magog, ca să 'i adune la rĕsboiu,
al caror numĕr este ca nisipul mariĭ.
9 Și sĕ suira pe faţa pămêntului și în-
conjurară tabăra sânţilor și cetatea
cea iubită; și sĕ pogorî foc din cer și
'i mistui; 10 Și diavolul care 'i ră-
tacește fu aruncat în lacul focului și
pucioasei, unde este atât feara cât și
profetul mincinos, și vor fi munciţi zi
și noapte în veci vecilor.

Judecata din urmă.

11 Și vĕzuĭ tron mare alb și pe cel
care șade pe dênsul, de la a carui faţa
fugi pămêntul și cerul, și nu fu aflat
loc pentru dênsele. 12 Și vĕzuĭ pe
morţi, pe cei marı și pe cei micĭ, stând
înaintea tronului, și carţĭ fură des-
chise; și altă carte fu deschisă, care
este a vieţei; și fură judecaţĭ morţi
din cele scrise în carţĭ potrivit cu lu-
crurile lor. 13 Și dete marea pe morţi
care sûnt în ea, și moartea și iadul
deteră pe morţi care sûnt într'ênsele,
și fură judecaţĭ fie care potrivit cu lu-
crurile lor.
14 Și moartea și iadul fură arun-
cate în lacul focului. Aceasta este
moartea a doa, lacul focului. 15 Și
daca cineva nu fu aflat scris în cartea
vieţei, aruncat fu în lacul focului.

Cerul cel nou; pămêntul cel nou. Noul Ierusalem. Doĕsprezece porţĭ și temeliĭ. Lumina cerească.

21 Și vĕzuĭ cer nou și pămênt nou;
căcĭ întêiul cer și întêiul pămênt
sĕ duseră, și marea nu maı este.
2 Și vĕzuı cetatea sântă, noul Ieru-
salem, pogorîndu se din cer de la Dum-
nezeu, gatită ca o mireasă pentru bar-
batul ei. 3 Și auziĭ glas mare din
tron zicênd: iată cortul lui Dumnezeu
cu oameni, și va locui cu dênși, și ei
vor fi poporul lui, și el va fi Dumne-
zeu cu dênși, 4 Și va șterge orĭ ce
lacrămă din ochi lor, și moarte nu va
maĭ fi, nicĭ întristare nicĭ strigăt nicĭ
durere nu va maĭ fi, fiind că se duseră
cele d'intêiŭ.
5 Și zise Cel care șade pe tron:
iată voĭ face toate noĭ.
Și zice: scrie, fiind că aceste cu-
vinte sûnt credincioase și adevĕrate.
6 Și 'mi zise: s'a facut. Eu sûnt
Alfa și Omega, începutul și sfîrșitul.
Eu 'i voĭ da însetatului din izvorul
apei vieţei în dar. 7 Biruitorul va
moșteni acestea, și 'i voĭ fi Dumnezeu
și el 'mi va fi fiu. 8 Iar fricoșilor și
necredincĭoșilor și uricioșilor și omorî-
torilor și desfrânaţilor și fermecatori-
lor și idolatrilor și tuturor mincinoși-
lor partea lor *le va fi* în lacul ce arde
cu foc și pucioasă, ceea ce este moar-
tea a doa.
9 Și veni unul din cei șapte îngerĭ
care au cele șapte cupe ce sûnt um-
plute cu cele din urma șapte plăgĭ, și
vorbî cu mine zicênd: vino, 'ţĭ voĭ
arăta pe Mireasa, femeea Melușelului.
10 Și mĕ duse în spirit pe un munte
mare și înalt, și 'mi arată cetatea
sântă, Ierusalemul, pogorîndu se din
cer de la Dumnezeu, 11 Avênd mă-
rirea lui Dumnezeu; luminatorul ei
asemenea cu peatră foarte preţioasă,
ca peatra de iaspis sticlind ca cristal;
12 Avênd zid mare și înalt, avênd doĕ-
sprezece porţĭ, și la porţĭ doisprezece
îngerĭ, și nume scrise d'asupra, care
sûnt ale celor doĕsprezece seminţiı ale
fiilor lui Israel. 13 Despre rĕsarit
trei porţĭ, și despre meaza noapte trei
porţĭ, și despre mează zi trei porţĭ și
despre apus trei porţĭ. 14 Și zidul
cetăţiĭ avênd doĕsprezece temeliĭ, și pe
dênsele doĕsprezece nume ale celor
doĕsprezece apostolĭ ai Melușelului.
15 Și vorbitorul cu mine avea mĕ-
sură o trestie de aur, ca să mĕsoare ce-
tatea și porţile ei și zidul ei. 16 Și
cetatea este în patru unghĭurĭ și lun-
gimea ei cât și lăţimea, și mĕsură cu
trestiea cetatea peste doĕsprezece miĭ
de stadiĭ; lungimea si lărgimea și înăl-
ţimea ei sûnt d'o potriva. 17 Și mĕ-
sură zidul ei o sută patru zecĭ și pa-
tru de coţĭ, mĕsură de om, care este a
îngerului.
18 Și z410 ziditura pe d'inăuntru a zidu-
lui ei *era* de iaspe, și cetatea de aur cu-
rat asemenea cristalului curat. 19 Te-
meliile zidului cetăţiĭ *erau* împodobite
cu orĭ ce peatră preţioasă; întêia teme-
lie *era* de iaspis, a doa de safir, a treia
de chalchedon, a patra de smaragd,
20 A cincea de sardonix, a șasea de

sardiu, a şaptea de chrisolit, a opta de
beril, a noa de topaz, a zecea de chri-
sopras, a unsprezecea de iacint, a doa-
sprezecea de ametist. 21 Şi cele doě-
sprezece porţĭ *erau* doěsprezece măr-
garitare; fie care dintre porţĭ era din-
tr'un mărgaritar. Şi strada cetăţiĭ *era*
de aur curat ca cristal luminos.

22 Şi templu nu vĕzuĭ într'ênsa,
pentru că Domnul Dumnezeu Atotţii-
torul este templul ei, şi Meluşelul.
23 Şi cetatea n'are trebuinţă de soare
nicĭ de lună, ca să o lumineze; fiind
că marirea lui Dumnezeu o lumină, şi
sfeşnicul ei *este* Meluşelul.

24 Şi vor umbla neamurile prin lu-
mina ei, şi împĕraţi pămêntului aduc
marirea lor la dênsa; 25 Şi porţile
ei nu sûnt nicĭ de cum închise zioa,
căcĭ noapte nu va fi acolo; 26 Şi vor
aduce la dênsa marirea şi cinstea nea-
murilor, 27 Şi nu intră nicĭ de cum
într'ênsa orĭ ce *este* spurcat şi cine
face urîciune şi minciuna, afară numaĭ
ceĭ scrişĭ în cartea vieţei Meluşelului.

Rîul şi pomul vieţei. Fericirea vecĭnică. Ioan este martorul credincios. Fagăduinţa şi judecata lui Dumnezeu. Venirea lui Christos.

22 Şi 'mi arătă un rîu de apă de
vieaţă curat ca un cristal, eşind
din tronul lui Dumnezeu şi al Meluşe-
lului. 2 In mijlocul stradei ei şi al
rîului de o parte şi de alta lemn de
vieaţa, facênd doěsprezece roduri, dând
pe fie care lună rodul lui, şi frunzele
lemnului sûnt spre tamăduire a neamu-
rilor.

3 Şi orĭ ce vrednic de blestem nu
va maĭ fi. Şi tronul lui Dumnezeu şi
al Meluşelului va fi într'ênsa şi sluji-
tori lui 'i vor sluji, 4 Şi vor vedea
faţa lui şi numele lui pe frunţile lor.
5 Şi noapte nu va mai fi, şi nu au tre-
buinţa de lumina de sfeşnic şi de lu-
mina de soare, pentru ca Domnul Dum-
nezeu va lumina peste dênşi, şi vor
împĕraţi în veci vecilor.

Sfătuire şi îndemnare seriósă.

6 Şi 'mi zise: aceste cuvinte sûnt
credinciόse şi adevĕrate, şi Domnul
Dumnezeul spiritelor profeţilor trimise
pe ângerul sĕu să arate slujitorilor sĕi
cele ce trebue să sĕ facă în curînd.
7 Şi iată viŭ curînd. Fericit cine pă-
strează cuvintele profeţiı cărţiĭ aceştia.

8 Şi eu sûnt Ioan care privesc şi
auz acestea. Şi când auziĭ şi priviĭ,
căzuĭ să mĕ închin înaintea picĭoare-
lor ângerului care 'mi arată acestea.
9 Şi 'mĭ zice: vezĭ să nu facĭ; sûnt
împreună slujitorul tĕu şi al fraţilor
tĕi profeţĭ şi al celor care păstrează
cuvintele cărţiĭ aceştia; lui Dumnezeu
închină te.

10 Şi 'mi zice: nu pecetlui cuvin-
tele profeţiĭ cărţiĭ aceştia; căcĭ timpul
este aproape. 11 Cine face nedreptate,
maĭ facă nedreptate, şi mânjitul să fie
ânchĕ mânjit, şi dreptul dreptate să
maĭ facă, şi sântul să fie ânchĕ sânţit.

12 Iată viu curînd şi plata mea
este cu mine, ca să dau fie caruia dupĕ
cum este fapta lui.

13 Eu sûnt Alfa şi Omega, cel
d'întêiŭ şi cel din urmă, începutul şi
sfîrşitul.

14 Fericiţĭ care spală îmbrăcămin-
tele lor, că să fie stapînirea lor peste
lemnul vieţei şi prin porţĭ să între în
cetate. 15 Afară câini şi fermecatori
şi desfrânaţi şi omorîtori şi idolatri şi
orĭ cine face şi iubeşte minciună!

16 Eu Iisus trimiseĭ pe ângerul meu
să vĕ mărturisiască acestea în faţa bi-
sericilor. Eu sûnt radacina şi neamul
lui David, steaoa luminoasă cea de di-
mineaţă.

17 Şi spiritul şi mireasa zic: vino!
Şi cine aude zică: vino! Şi cine înse-
teaza să vie, şi cine doreşte să ĭea apă
de vieaţă în dar.

Încheere.

18 Eu mărturisesc orĭ cui ascultă
cuvintele profeţiı cărţiĭ aceştia; daca
cineva va fi adaogat la ele, Dumnezeu
va adaoge asupra lui plăgile ce sûnt
scrise în cartea aceasta. 19 Şi daca
cineva va fi înlaturat din cuvintele
cărţiĭ profeţiĭ aceştia, Dumnezeu va
înlatura partea lui de la lemnul vieţei
şi din cetatea sântă, ce sûnt scrise în
cartea aceasta.

20 Zice cel care mărturiseşte ace-
stea: aşa, viŭ curînd. Amin, vino, Do-
amne Iisuse!

21 Darul Domnului Iisus cu toţĭ.

SFÎRŞIT.

